

DONGCAUVONG.WORDPRESS.COM

HỘI CHI LINH

DẪN DƯỜNG

SỐ 1 VŨ TRỤ

EDIT: NGUYỆT+

DẪN ĐƯỜNG SỐ MỘT VŨ TRỤ

Tác giả: Điệp Chi Linh

Editor: Nguyệt

Thể loại: Ngôn Tình, Đam Mỹ, Tương Lai, Khoa Học Viễn Tưởng, Du Hành Giữa Các Vì Sao, Mạt Thế, Mạnh Mẽ Cùng Phối Hợp, Chỉ Yêu Đối Phương

Nguồn: dongcauvong.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Cứu viện khẩn cấp

Dẫn nhập bối cảnh:

Thời đại vũ trụ, cùng với sự biến dị của các loài sinh vật, con người cũng xuất hiện hai thể “người tiến hóa”.

Người tiến hóa có giác quan và sức mạnh thể chất vượt trội được gọi là “Lính gác”; có sức mạnh tinh thần đặc biệt được gọi là “Dẫn đường”.

Lính gác dễ sụp đổ thể giới tinh thần khi sử dụng sức mạnh, thậm chí trở nên điên loạn, mất trí. Trong khi đó, Dẫn đường có sức mạnh tinh thần đặc biệt có thể xoa dịu thể giới tinh thần của Lính gác, trấn an cảm xúc của họ. Bởi vậy, Lính gác và Dẫn đường còn được coi là cặp bù khuyết hoàn hảo nhất.

Chương 01: Cứu viện khẩn cấp

Đêm 31 tháng 12 năm thiên văn thứ 499.

Một tòa tháp cao thuần sắc trắng đứng sừng sững giữa trung tâm thành phố. Đỉnh tháp xuyên vào mây trời, chỉ nhìn thoáng qua không thể thấy được tầng cao nhất. Thỉnh thoảng, tòa tháp lại tỏa ra những tia sáng dịu mắt, chiếu soi cùng ánh sao xung quanh.

Tòa tháp màu trắng tựa như một ngôi đền thần thánh khiết giữa đêm đen.

Trong quảng trường bên dưới, hai đội binh lính đang thay phiên nhau tuần tra. Bọn họ có thân hình cao lớn, vạm vỡ, nét mặt nghiêm trang, túc mục, mặc trên mình quân phục thống nhất của đội hộ vệ.

Tháp Trắng, đây là khu vực cấm do Bộ Quân sự Liên bang chỉ định, chỉ những người có thẻ thông hành mới được vào trong. “Đội trưởng Lục!”

Người bên trong Tháp Trắng đều là những Lính gác và Dẫn đường mạnh nhất Liên bang.

Lính gác càng mạnh càng dễ bị quấy nhiễu bởi môi trường bên ngoài, vậy nên tiếng ồn trắng luôn tràn ngập trong Tháp Trắng suốt 24 giờ để cản hết những tạp âm khác, giúp cho các Lính gác được nghỉ ngơi thoải mái nhất.

Tháp Trắng, phòng S-103 khu Lính gác, một người đàn ông thân hình cao to đang tập thể hình.

Người nọ chỉ mặc một chiếc quần dài đơn giản và áo may ô, làn da màu lúa mì khỏe khoắn lấm tấm mồ hôi. Sức lực hấn cực kỳ lớn, có thể dễ dàng nâng quả tạ cả trăm cân bằng chỉ bằng một tay. Tuy vậy, cơ bắp trên người hấn không cuồn cuộn, thô kệch mà cân đối, đẹp mắt. Khuôn mặt hấn góc cạnh rõ ràng với cặp mày kiếm và mắt sáng trông rất anh tuấn, rắn rỏi.

Tổ chất cơ thể của những Lính gác cấp S như hấn đã tiến hóa đến mức độ cao nhất của con người, không nhất thiết phải rèn luyện thêm. Việc tập thể hình trước khi đi ngủ mỗi tối là thói quen nhiều năm nay của hấn: Giải phóng bớt năng lượng dư thừa sẽ tốt cho giấc ngủ hơn.---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sau nửa giờ vận động cường độ cao, người nọ đứng dậy thu dọn dụng cụ rồi vào phòng tắm.

Vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ, thiết bị truyền tin trên cổ tay bỗng lóe sáng. Hấn cúi đầu, nhìn thấy một hàng chữ đỏ nổi bật hiện lên: “Nhiệm vụ khẩn cấp! Đội đặc chiến Liệp Ưng lập tức xuất phát tới

căn cứ số hiệu B-73 thuộc chòm sao Củ Xích* tiến hành cứu viện.
Mức độ nguy hiểm: Không rõ. Mức độ ưu tiên: Đỏ.”

* Chòm sao Củ Xích (Chòm Thước Kẻ/ chòm sao Norma): Là chòm sao mang hình ảnh giống như cái thước, xếp thứ 74 về diện tích trong số 88 chòm sao hiện đại.

Lục Tắc Hiên lấy bộ đồ chiến đấu đen tuyền treo trên giá áo bên cạnh thiết bị tập thể hình, nhanh chóng mặc vào, quay người rời phòng. Lục Tắc Hiên đưa mắt nhìn đội ngũ một lượt, thấy đã đến đủ bèn phát tay: “Xuất phát.” Thiếu niên lạnh nhạt đáp: “Đuổi đi là được rồi, không cần làm chuyện thừa thãi.”

Chỉ chốc lát sau, một đội Lính gác lục tục tiến vào sân bay trên nóc Tháp Trắng. Những Lính gác này đều thuộc Đội đặc chiến Liệp Ưng, đã quá thân thiết. Sau khi gặp mặt, vài người liếc nhìn nhau, bắt đầu thấp giọng bàn luận.

“Nhiệm vụ cứu viện khẩn cấp gì vậy, lại còn không rõ mức độ nguy hiểm?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Căn cứ số hiệu B-73, mười năm trước tôi và thầy từng qua đó một lần, là cái xó chim không thềm ỉa.”

“Chỗ đó không phải hành tinh tài nguyên hoang vu à? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng bước chân rành mạch, một bóng người cao lớn xuất hiện từ góc rẽ, đội Lính gác vội vàng đứng nghiêm.

“Đội trưởng Lục!”

Đội Lính gác đồng loạt cúi chào người đàn ông mới tới.

Lục Tắc Hiên đưa mắt nhìn đội ngũ một lượt, thấy đã đến đủ bèn phát tay: “Xuất phát.”

Một chiếc phi thuyền không gian khổng lồ màu đen đang đỗ ngay giữa sân bay. Thân thuyền được tạo hình như một con hùng ưng dang cánh bay lượn. Đôi cánh kim loại với đường cong mượt mà giống như những lưỡi đao sắc bén. Khi Lục Tắc Hiên ấn công tắc trên nhẫn, đôi mắt màu vàng kim của chiếc phi thuyền từ từ sáng lên, chiếu thành luồng sáng in rõ lên mặt đất.

Lục Tắc Hiên dẫn đầu, theo sau là mấy chục Lính gác, cả đội trật tự bước lên phi thuyền.

Đội đặc chiến Liệp Ưng, đội Lính gác tinh nhuệ với sức chiến đấu hàng đầu Liên bang.

Đội trưởng Lục Tắc Hiên là một trong số ít các Lính gác đã tiến hóa đến cấp S trong Liên bang, những Lính gác khác trong đội đều có sức mạnh đạt cấp A.

Phi thuyền bay lên, mái che sân bay chậm chậm mở ra.

Lục Tắc Hiên đứng trước bàn điều khiển, nhìn vào một thanh niên đeo kính, ngoại hình nhã nhặn trong đội: “Moore, báo cáo thông tin nhiệm vụ.”

Moore là Dẫn đường đồng hành kiêm sĩ quan thông tin của Đội đặc chiến Liệp Ưng; tốt nghiệp khoa Y hệ Dẫn đường của Học viện Quân sự Liên bang, có học vị Thạc sĩ Dẫn đường Y khoa; có cơ sở lý luận vững chắc và kinh nghiệm điều trị thực chiến cực kỳ dày dặn.

Khác với Lính gác tiến hóa sức mạnh thể chất đến ngưỡng cao nhất, Dẫn đường tiến hóa sức mạnh tinh thần vượt trội. Trí nhớ của Moore vô cùng xuất sắc, anh có thể ghi nhớ và thuật lại lầ lầ mọi thông tin đã từng đọc. Moore là Dẫn đường đồng hành kiêm sĩ quan thông tin của đội đặc chiến Liệp Ưng; tốt nghiệp khoa Y hệ Dẫn đường của Học viện Quân sự Liên bang, có học vị Thạc sĩ Dẫn đường Y khoa; có cơ sở lý luận vững chắc và kinh nghiệm điều trị thực chiến cực kỳ dày dặn.

“Vị trí mục tiêu của nhiệm vụ lần này nằm gần hẻm núi Kenya trên hành tinh B-73 thuộc chòm sao Cự Xích. Hành tinh này có hai vùng ô nhiễm: Vùng ô nhiễm số 13 đầy rẫy một loài thực vật ăn thịt ngoài hành tinh. Chúng sinh sôi rất nhanh, tiêu diệt tất cả các dạng sống ở xung quanh, nọc độc do cánh hoa tiết ra có tính ăn mòn cực mạnh, nhược điểm là sợ lửa. Còn về vùng ô nhiễm số 14, hiện tại vẫn chưa có thông tin liên quan.” Moore nhanh chóng báo cáo toàn bộ thông tin mình nắm được.

“Không có thông tin? Là không có ai vào đó điều tra hả?” Một Lính gác trẻ tuổi với kiểu tóc ngắn màu vàng khẽ hỏi.

“Có người vào, nhưng không ai còn sống trở ra.” Moore nhìn về phía cậu ta, cố nói thật ôn hòa. “Rõ, thưa đội trưởng!”

“...” Cả đám Lính gác quay ra nhìn nhau. Đội Lính gác đồng loạt cúi chào người đàn ông mới tới.

Mọi người gần như cùng nhớ đến dòng thông báo trên thiết bị truyền tin: Mức độ nguy hiểm: Không rõ.

Lục Tắc Hiên chỉ vào bản đồ đang được Moore chiếu lên, nói: “Nếu đã nhận được nhiệm vụ cứu viện khẩn cấp, vậy chỉ có duy nhất một khả năng: Vùng ô nhiễm đã lan rộng, đe dọa đến căn cứ của con người. Chúng ta phải nhanh chóng tiếp cận vị trí mục tiêu.”

Nói xong, người đàn ông lập tức bước vào buồng điều khiển, thiết lập tuyến đường. Thiếu niên bị gạch vỡ rơi trúng đầu: “...”

Đội đặc chiến Liệp Ưng từng chấp hành rất nhiều nhiệm vụ khó nhằn, thành viên trong đội luôn sống những ngày nếm máu trên mũi đao, cũng đã quen đối mặt với đủ kiểu hung hiểm. Không ai biết rằng trước mỗi lần xuất quân, bọn họ đều viết sẵn di chúc, sắp xếp trước hậu sự.

Trong thời đại thiên văn, dù con người đã tiến hóa tới hình thái mạnh mẽ như Linh gác và Dẫn đường, khoa học kỹ thuật cũng đã cho phép con người du hành và thực hiện các bước nhảy không gian nhưng so với vũ trụ bao la, hiểu biết của nhân loại vẫn quá hạn hẹp.

Hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích là hành tinh tài nguyên Liên bang chiếm lĩnh được hồi hai mươi năm trước, có chứa trữ lượng lớn quặng kim loại cần dùng trong chế tạo phi thuyền. Để có thể khai phá được chòm Củ Xích, con người đã phải chiến đấu kịch liệt với sinh vật biến dị ở đó và trả một cái giá rất đắt.

Vùng ô nhiễm số 13 được định ra sau trận chiến khi ấy. Không có cách nào có thể tiêu diệt hoàn toàn loài thực vật kỳ dị chuyên ăn máu thịt này, cuối cùng, con người phải dùng hàng rào điện phân tách ra vùng căn cứ an toàn phục vụ hoạt động khai thác tài nguyên.

Trong hai mươi năm qua, loài thực vật ngoài hành tinh kia không hề xâm lấn rộng ra thêm, con người cũng tạm coi như có thể chung sống hòa bình cùng chúng.

Nhưng nếu tồn tại thực vật dùng máu thịt làm dưỡng chất, dựa theo quy luật cân bằng sinh thái, trên hành tinh này chắc chắn còn tồn tại những loài động vật khác. Chỉ có điều cụ thể là động vật gì thì không ai biết.

“Đùng!” Một chùm pháo hoa rực rỡ bất chợt nổ rộ giữa không trung, toàn thể người trong phi thuyền đều ngoảnh sang phía cửa sổ.“...”

Đã đến 0h, quảng trường trung tâm lớn nhất Liên bang bắt đầu tung bùng đón năm mới. Màn pháo hoa năm nay thu hút rất nhiều người dân đến xem, pháo hoa rực rỡ sắc màu tô điểm bầu trời rộng lớn, nhuộm nên khung cảnh phồn vinh, thịnh vượng.

Tròn năm trăm năm thành lập Liên bang, quả là một ngày đáng để kỷ niệm. Tròn năm trăm năm thành lập Liên bang, quả là một ngày đáng để kỷ niệm.

Ở hành tinh Thủ đô, quý tộc và đám quan chức đang sống một cuộc sống yên ổn nhưng xa hoa, lãng phí. Mà những nỗi sợ và sự nguy hiểm ở nơi xa thẳm giữa vũ trụ chỉ có những Lính gác và một số ít Dẫn đường đồng hành mới hiểu được.

Các binh sĩ trong phi thuyền nhất thời im lìm ngắm nhìn khung cảnh tung bừng bên ngoài cửa sổ.

Chẳng ai chắc chắn được liệu họ còn có thể trở về, còn có thể đón cái Tết tiếp theo sau nhiệm vụ lần này hay không.

Lát sau, âm thanh lạnh ngắt của máy móc vang lên bên tai: “Đã rời khỏi tầng khí quyển của hành tinh Phượng Hoàng, chuẩn bị tăng tốc. Mục tiêu chỉ định: Hành tinh số hiệu B-73 thuộc thiên hà Củ Xích, phi thuyền sẽ tiến hành bước nhảy không gian đầu tiên sau 10 phút nữa...”

Cùng lúc đó, vùng rìa căn cứ con người trên hành tinh B-73, chòm sao Củ Xích.

Những mảnh thi thể đầm máu rơi đầy phố lớn ngõ nhỏ, xung quanh vang lên những tiếng thét giày xéo tâm can. Những người sống sót đang điên cuồng chạy trốn khắp nơi giống như con thú nhỏ hoảng loạn.

“A a a... Cứu với...”

“Trời ơi, quái vật gì thế này!”

“Hu hu hu, mẹ ơi, con đau quá, chân con đứt rồi hu hu hu!”

“Chạy mau! Nhanh trốn xuống hầm trú ẩn!”

Dưới cơn mưa to như trút nước, máu tươi trên đất hòa vào thành sông. Ánh đèn đường mờ tối chiếu lên khung cảnh hệt như địa ngục

trần gian.

Đêm khuya, khu dân cư bất ngờ bị quái thú vũ trụ biến dị tấn công. Những người bình thường thậm chí còn không kịp thấy rõ dáng vẻ của chúng đã chết như ngã rạ.

Kích thước của chúng ngang ngửa một chiếc xe tải, tốc độ di chuyển nhanh khiếp người, có thể dễ dàng đập nát công trình nhà cửa của con người. Đối diện với chúng, con người nhỏ bé hệt như loài sâu kiến. Sau khi cậu thu hồi sức mạnh tinh thần, hai con thú khổng lồ xông vào tiệm bánh ngọt lại điên cuồng phá phách, làm sập luôn sàn nhà. Vô số mảnh gạch lát nền trút xuống như mưa.

Còi báo động chói tai vang vọng bầu trời đêm, những người còn sống đều điên cuồng chạy trốn chết.

Giữa đám người đang đảo dác bỏ chạy, có một thiếu niên trông khác biệt hoàn toàn. So sánh với những người đang hoảng loạn, khuôn mặt cậu không biểu lộ quá nhiều cảm xúc và đôi mắt một đen một đỏ trông càng thêm kỳ quái giữa đêm tối. Thế nhưng ai cũng đang cố gắng quýt muốn giữ mạng nên chẳng người nào để tâm tới cậu.

Thiếu niên rảo bước đến trước một tiệm bánh ngọt rồi mở cửa bước vào. Cậu đi tới góc tiệm, lật viên gạch lát nền lên, thả người nhẹ nhàng nhảy xuống tầng hầm. Kích thước của chúng ngang ngửa một chiếc xe tải, tốc độ di chuyển nhanh khiếp người, có thể dễ dàng đập nát công trình nhà cửa của con người. Đối diện với chúng, con người nhỏ bé hệt như loài sâu kiến.

Dưới hầm chất kín đủ thứ đồ đạc. Phần lớn trong đó là nguyên liệu làm bánh ngọt, ngoài ra còn có một chiếc giường gỗ đơn giản. Đội cứu viện, mấy người đến đúng lúc quá ha?

Thiếu niên ngồi ở mép giường, tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân hỗn loạn chạy ngang qua tiệm bánh, cùng với đó là tiếng thét chói tai và tiếng gào khóc của con người. Tháp Trắng, đây là khu vực cấm do Quân đội Liên bang chỉ định, chỉ những người có thẻ thông hành mới được vào trong.

“Á á á á, bọn chúng đuổi tới đây rồi!!”

Lát sau, tiếng loài thú khổng lồ điên cuồng lao đến ngày càng gần, dội vào tai khiến màng nhĩ rung lên ong ong. Nói xong, người đàn ông lập tức bước vào buồng điều khiển, thiết lập tuyến đường.

Một con thú khổng lồ trong số đó như nghe được gì chợt dừng lại trước tiệm bánh. Nó vừa đánh hơi vừa giảm mạnh chân xuống đất. Trần căn hầm rung chuyển, một lớp bụi đất mù mịt đổ xuống rào rào.

Thiếu niên nín thở, nhắm mắt, dùng sức mạnh tinh thần của bản thân để cảm nhận không gian bên ngoài.

Trong bóng đêm, vài sợi tua ý thức màu đỏ lẳng lặng dò ra qua khe cửa hầm, nhẹ nhàng cuốn lấy tứ chi của con thú khổng lồ như dây leo, đồng thời đánh úp vào đại não nó bằng tốc độ nhanh như chớp! Thiếu niên lại vươn tua ý thức ra, muốn đuổi chúng đi.

Con thú khổng lồ cảm thấy đầu mình nổ “đùng” một tiếng như bị điện giật rồi đột ngột mất sạch khả năng suy nghĩ.

“Chỗ này không có con mồi.”

“Sang bên kia tìm.”

Giọng nói rành mạch, lạnh lùng của con người vang lên trong đầu con thú khổng lồ. Có một khoảnh khắc biểu cảm của nó trở nên ngây dại. Ngay sau đó, nó sực tỉnh, gật đầu ngoan ngoãn quay đi, chạy như điên về hướng ngược lại, trên đường còn húc vài đồng loại ngã lăn kèn.

Đồng loại bị xô ngã nhìn nó với vẻ hoang mang.

Sao con kia lại chạy ngược lại? Lạc đường hả?

Dưới tầng hầm, một chú cáo trắng nhỏ và một chú cáo chín đuôi đỏ đang canh giữ bên cạnh thiếu niên. Tiếng đối thoại của chúng vang lên trong đầu cậu: “Thú vũ trụ kích thích khổng lồ, có vẻ không thông minh lắm.” “Trí lực cấp C thôi, không khó đối phó.”

Thiếu niên lạnh nhạt đáp: “Đuổi đi là được rồi, không cần làm chuyện thừa thãi.”

Chỉ chốc lát sau, lại có hai con thú vũ trụ khác dừng lại gần tiệm bánh.

Rầm...

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cánh cửa tiệm bị bọn chúng phá nát, sàn nhà cũng bị chúng giẫm sập vỡ, cả căn tiệm đang rung lắc dữ dội.

Thiếu niên lại vươn tua ý thức ra, muốn đuổi chúng đi.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng bắn “pằng pằng pằng”. Tiếng súng kia rất gọn gàng, quyết đoán, nghe là biết do quân đội được huấn luyện bài bản bắn ra.

“Nhóm 1 tạo thành lưới phòng ngự hỏa lực hạng nặng, chặn đám quái vật lại! Chó Săn dẫn nhóm 2 khẩn trương tìm kiếm người sống sót!”

“Rõ, thưa đội trưởng!” Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng bước chân rành mạch, một bóng người cao lớn xuất hiện từ góc rẽ, đội Lính gác vội vàng đứng nghiêm.

Giọng nói bình tĩnh, rền vang của Lính gác từ xa truyền tới.

Thiếu niên lập tức thu tua ý thức về, tránh để bị người khác phát hiện.

Sau khi cậu thu hồi sức mạnh tinh thần, hai con thú khổng lồ xông vào tiệm bánh ngọt lại điên cuồng phá phách, làm sập luôn sàn nhà. Vô số mảnh gạch lát nền trút xuống như mưa.

Thiếu niên bị gạch vỡ rơi trúng đầu: "...”

Đội cứu viện, mấy người đến đúng lúc quá ha?

Chương 2: Thiếu niên mất hai màu kỳ lạ

Lục Tắc Hiên quan sát xung quanh, bên cạnh cái thùng rác gần đó có một cánh tay người, các bộ phận khác trên cơ thể không biết nằm đâu. Góc đường bên phải là một thi thể trẻ em, trước khi chết, đứa trẻ kia đã khiếp đảm đến mức đôi mắt trợn trừng như sắp rơi ra khỏi hốc mắt. Bên cạnh còn có vài thi thể người bị bày thú giẫm thành một mớ nhầy nhụa, giữa đồng máu thịt lẫn lộn là nội tạng văng tứ tung.

Khắp nơi đều là những phần tay lia chân đứt. Hiển nhiên, những người ở đây vừa trải qua cuộc tàn sát của bày thú vũ trụ.

Dù các Lính gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng đã quen đối mặt với những tình huống đáng sợ nhưng vẫn không khỏi gai người khiếp hãi khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

Vài Lính gác không kìm được, buông lời chửi: “Đệt, rốt cuộc đám thú kia đã ăn thịt bao nhiêu người?”

“Bị bọn nó giẫm một phát, ruột gan phèo phổi gì cũng nát bét cả!”

“Tại sao tự nhiên chúng lại tấn công con người?”

Lục Tắc Hiên chưa gặp loài thú khổng lồ kỳ lạ này bao giờ. Trong kho dữ liệu của Liên bang cũng không có bất kỳ thông tin gì về chúng.

Nhưng những sinh vật có hình thể đồ sộ thường hành động khá vụng về, không có gì đáng sợ đối với Lính gác đã tiến hóa đến cấp cao nhất. Lục Tắc Hiên cầm tai nghe không dây, bình tĩnh đưa ra mệnh lệnh: “Chim Ruồi, xâm nhập bày thú, điều tra xem chúng có con đầu đàn không.”

“Rõ!” Giọng nữ trong trẻo, hoạt bát vang lên từ trong tai nghe. Vài Lính gác không kịp được, buông lời chửi: “Đệt, rốt cuộc lũ biến dị kia đã ăn bao nhiêu người?” “Tại sao tự nhiên chúng lại tấn công con người?”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chim Ruồi là biệt hiệu của một nữ Lính gác 24 tuổi. Cô là trinh sát viên của Đội đặc chiến Liệp Ưng, có thị giác và tốc độ hàng đầu nhân loại. Thực thể tinh thần của cô chính là một con chim ruồi nhanh nhẹn, bản thân cô cũng rất giỏi ẩn nấp. Khắp nơi đều là những phần tay lìa chân đứt. Hiển nhiên, những người ở đây vừa trải qua cuộc tàn sát của loài biến dị lạ.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, một nữ Lính gác mặc đồ chiến đấu đen tuyền quyết đoán quay lại, xông vào giữa bầy thú. Lính gác dễ dàng len lỏi giữa bầy thú như chú chim nhỏ linh hoạt bay trong rừng rậm; mà bầy thú cũng không phát hiện ra cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn này. Tốc độ của cô quá nhanh, hệt như một cơn gió thổi qua.

Tai nghe vang lên tiếng nói từ đội cứu hộ: “Đội trưởng, phát hiện một hầm trú ẩn, có rất nhiều học sinh trốn trong này!”

Lục Tắc Hiên nói: “Bố trí hai người ở lại bảo vệ, những người khác tiếp tục tìm kiếm cứu nạn. Nhóm 1 chú ý chặn thú vũ trụ, đừng để chúng tiến lên!”

Đội đặc chiến Liệp Ưng luôn huấn luyện nghiêm chỉnh, lại thêm mọi người đã phối hợp tác chiến rất nhiều lần, không khó để giải quyết bầy thú vũ trụ “không thông minh” này. Chỉ có điều, bọn chúng quá đông đúc, cứ giết từng con từng con sẽ cực kỳ tốn thời gian. Huống hồ, trong căn cứ còn rất nhiều người chờ họ tới cứu viện.

Lục Tắc Hiên cân nhắc một lát, quyết định gọi thực thể tinh thần của mình ra. Lục Tắc Hiên đi về phía miệng hố, nhảy xuống.

Thực thể tinh thần giống như một con thú cưng đồng hành, luôn luôn bên cạnh chủ nhân. Thực thể tinh thần của Lính gác và Dẫn đường có thể thể hiện ra phần nào năng lực và tính cách của chủ nhân nó.

Thực thể tinh thần của Lục Tắc Hiên là một con chim ưng trắng khổng lồ. Sải cánh của nó khi dang rộng có thể dài đến cả trăm mét, gần như che ngang trời đất. Nó lẳng lẳng chăm chú nhìn xuống bằng đôi mắt màu xám nhạt hệt như một con chim thần ngạo nghễ.

Khoảnh khắc nó xuất hiện, vị trí bả vai Lục Tắc Hiên bỗng nhiên mọc ra một đôi cánh màu trắng đẹp mắt. Tiếp đó, người đàn ông bật người nhảy lên, bay đến khoảng không phía trên bầy thú như một tia chớp.

Cộng hưởng năng lực với thực thể tinh thần, dị năng tiến hóa chỉ có ở Lính gác cấp S.

Lục Tắc Hiên bay nhanh phía trên bầy thú, nhìn qua một lượt liền trông thấy chiến hữu Chim Ruồi đang len lỏi bên dưới. Cô di chuyển rất nhanh mà không hề đánh động đến bầy thú. Nhưng cô là Lính gác cấp A, không tiến hóa được khả năng bay lượn, trinh sát trên mặt đất rất khó thấy được toàn bộ hướng di chuyển của bọn chúng.

Lục Tắc Hiên tập trung quan sát, thị lực nhạy bén giúp hần nhìn rõ mồn một bầy thú trên mặt đất. Máy trăm con thú vũ trụ đang điên cuồng lao về phía căn cứ của con người. Đám thú này có kích thước cực lớn, hành động tuy vụng về nhưng lại rất trật tự như được thứ gì đó chỉ huy.

Bỗng nhiên, tầm mắt hần ghim chặt vào một con nhỏ hơn hần so với những con xung quanh, đồng thời bề ngoài trông cũng đẹp mắt hơn nhiều. Cẩn thận theo dõi thêm, hần phát hiện hai bên trái phải của con thú đó luôn có đồng loại bảo vệ kín kẽ.

“Chim Ruồi, hướng 11 giờ, tiến thêm 300 mét.”

Chim Ruồi đang di chuyển giữa bầy lập tức tiếp cận con thú vũ trụ kia theo chỉ dẫn của đội trưởng. Chẳng bao lâu sau, tai nghe đã vang lên giọng nói trong trẻo của cô: “Đội trưởng, đã thấy!”

“Hành động.”

Lục Tắc Hiên vừa dứt lời, nữ Linh gác trên mặt đất lập tức rút dao điện từ luôn mang theo người, thẳng tay chém lìa chân trước của con thú vũ trụ đó. Gần như đồng thời, Lục Tắc Hiên đang bay trên cao cũng lao xuống, Linh gác dừng lại trên đầu “thủ lĩnh” của bầy thú vũ trụ bằng tốc độ cực nhanh, cực vững.

Thanh đao lớn trong tay người đàn ông hung hãn chém xuống. Chỉ nghe “phập” một tiếng, trường đao sắc lẹm đã bổ vào đầu con thú vũ trụ. Tiếp đó, hắn vận sức xoay cổ tay, vung dao điện từ, nhanh chóng khuấy cho não con quái vật kia thành mớ bầy nhầy!

“Gràooooooooo”

Tiếng tru chói tai vang lên giữa bầy thú. Tất cả những con thú vũ trụ khác khựng lại như bị bấm nút dừng hình.

Sau đó, những con thú vũ trụ mất thủ lĩnh bắt đầu tháo chạy tứ tán. Tiếng bước chân rầm rập của bọn chúng khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Để chúng nó đi, đừng đuổi đánh.” Lục Tắc Hiên lại đưa ra mệnh lệnh thông qua tai nghe.

“Đã rõ!”

Lát sau, căn cứ con người tan hoang đổ nát trở về với sự yên tĩnh, tiếng chân hỗn loạn của bầy thú càng lúc càng xa.

Lục Tắc Hiên thu đao về, đi tới đối diện các chiến hữu.

Trải qua một trận ác chiến, khuôn mặt của nhiều Lính gác đã dính đầy máu tươi. Lục Tắc Hiên nhìn mọi người, quan tâm hỏi: “Có ai bị thương không?”

“Đội trưởng, vài anh em bị thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại!”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Tốt. Toàn đội chia làm ba nhóm, tiếp tục tìm kiếm người sống sót.”

Bầy thú vũ trụ kỳ lạ kia lập tức rút lui ngay sau khi con đầu đàn chết? Trông có vẻ như mối nguy hiểm đã được giải trừ một cách thuận lợi nhưng Lục Tắc Hiên vẫn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. Loài biến dị hoàn toàn mới bất thành linh xuất hiện, ngẫm sao cũng thấy quái đản. Nhưng hiện giờ hắn không rảnh để phân tâm bản khoăn chuyện này.

Lục Tắc Hiên quay người, đi về phía căn cứ nhân loại.

Hắn chợt dừng bước trước tiệm bánh ngọt. Dường như nơi này có pheromone của Dẫn đường. Tuy rất nhạt nhưng khứu giác cực nhạy của Lính gác cấp S vẫn giúp Lục Tắc Hiên nhanh chóng bắt được thứ mùi có thể tan biến bất cứ lúc nào của Dẫn đường kia.

Cơ thể Dẫn đường sẽ tỏa ra một hợp chất đặc biệt với mùi hương khác nhau ở mỗi cá nhân, chỉ những người tiến hóa mới có thể ngửi thấy. Hiện tại, Lục Tắc Hiên đang ngửi được một mùi hương mát lạnh, tinh khiết giống như hương thơm thấm vào tận ruột gan mà bông tuyết đầu mùa đọng trên hoa mai tỏa ra.

Vì số lượng Dẫn đường chưa bằng một phần mười Lính gác trong quần thể người tiến hóa nên Chính phủ Liên bang cực kỳ coi trọng Dẫn đường, thậm chí đặc biệt ban hành “Đạo luật Bảo hộ Dẫn đường”. Mỗi Dẫn đường đều được đăng ký và quản lý thống nhất bởi Hiệp hội Dẫn đường tại hành tinh Thủ đô.

Ngoại trừ những Dẫn đường tốt nghiệp từ trường quân sự và tham gia chiến đấu cùng quân đội giống như Moore, đại bộ phận các Dẫn đường khác đều ở lại hành tinh Thủ đô. Họ sẽ phụ trách việc điều trị xoa dịu tinh thần cho các Lính gác hoặc tới các Viện nghiên cứu khoa học thực hiện một số nhiệm vụ nghiên cứu tỉ mỉ, yêu cầu sử dụng sức mạnh trí não ở cường độ cao.

Trên hành tinh tài nguyên hoang vu, khắc nghiệt như B-73 trong chòm Cú Xích này, sao lại xuất hiện Dẫn đường không biết từ đâu ra?

Lục Tắc Hiên nảy sinh nghi ngờ, rảo bước vào trong tiệm bánh.

Tiệm bánh ngọt đã bị mấy con thú vũ trụ phá sập, bên trong chỉ còn đồng ngổn ngang. Người đàn ông đảo mắt nhìn quanh căn tiệm tối mò, nhanh chóng phát hiện ra hố lớn do đám thú đập thủng.

Lục Tắc Hiên đi về phía miệng hố, nhảy xuống.

Đây là một tầng hầm chất đầy đồ đạc. Không gian bên trong tối đen, nhưng với Lục Tắc Hiên, nhìn trong đêm hay nhìn khi ban ngày cũng không khác nhau là bao. Hắn lập tức phát hiện ra một thiếu niên ngồi trong góc hầm.

Dáng người thiếu niên gầy nhom, làn da tái nhợt, ốm yếu; mắt trái cậu là màu đen nhưng mắt phải lại mang màu đỏ – Một người mắt hai màu cực kỳ hiếm gặp. Nhịp thở của thiếu niên rất nông, hiển nhiên đã bị thương. Một cục lông màu trắng to khoảng một bàn tay đang hấp hối bên chân cậu.

... Là thực thể tinh thần của Dẫn đường.

Lục Tắc Hiên nhìn kỹ một hồi mới thấy rõ được đó là một con cáo nhỏ lông xù.

Thực thể tinh thần yếu ớt như vậy, chắc hẳn sức mạnh tinh thần của chủ nhân nó cũng không cao, có lẽ là Dẫn đường cấp C yếu nhất?

Chim ưng màu trắng của Lục Tắc Hiên khá phấn khích khi cảm nhận được sự tồn tại của cáo nhỏ. Nó vội vàng thu nhỏ, muốn đáp xuống chơi với đối phương, lại nghe Lục Tắc Hiên lạnh lùng ra lệnh: “Đừng lại đây, tránh việc dọa cậu ấy. Thực thể tinh thần của cậu ấy đã yếu lắm rồi.”

Chim ưng tuyết: “... À.”

Lính gác và Dẫn đường sẽ hấp dẫn nhau theo bản năng. Thực thể tinh thần của Lính gác trông thấy thực thể tinh thần của Dẫn đường cũng sẽ niềm nở muốn tới gần.

Nhưng sức mạnh của Lục Tắc Hiên và thiếu niên này quá chênh lệch, con cáo nhỏ đáng thương này chắc không chịu nổi khi thực thể tinh thần chim ưng tuyết cấp S tới gần. Một khi cáo nhỏ bị hoảng sợ, chủ nhân nó có khả năng cũng bị hao tổn sức mạnh tinh thần.

Sau khi giấu chim ưng tuyết đi, Lục Tắc Hiên cố gắng thu sức mạnh của mình lại nhiều nhất có thể. Hắn bước tới trước mặt thiếu niên, nói chuyện bằng ngữ điệu ôn hòa: “Đừng sợ, tôi là Lính gác trong đội cứu viện, tôi sẽ đưa cậu ra ngoài.”

Dứt lời, hắn vươn tay tới, cẩn thận bế thiếu niên đang ngồi dựa vào tường lên.

... Nhẹ quá đi mất.

Lục Tắc Hiên bế Dẫn đường “nhẹ như lông hồng” (đối với hắn) trong lòng, động tác bỗng gượng gạo hẳn, sợ bản thân bất cẩn để ngã mất người đang thoi thóp này.

Thiếu niên được bế trong lòng không động đậy, chỉ có đôi mắt trong veo giữa bóng tối. Cậu quan sát Lục Tắc Hiên một lát rồi cúi đầu như nghĩ ngợi gì đó.

Lục Tắc Hiên ôm chắc thiếu niên bằng hai tay, nhảy thẳng ra ngoài qua miệng hố.

Một tiếng “soạt” khi đôi cánh xòe ra vang lên bên tai, Lục Tắc Hiên bật người, đưa thiếu niên bay tít lên cao. Gió lạnh thấu xương cuốn theo nước mưa tạt về phía thiếu niên, cậu trai trẻ bị xối ướt hơi nhăn mặt, lên tiếng: “Anh định đưa em đi đâu?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu, thấy nét mặt thiếu niên có vẻ khá khó chịu, hấn vội vàng lấy áo khoác của mình che mưa cho cậu, đồng thời ôn tồn giải thích: “Căn cứ theo Đạo luật Bảo hộ Dẫn đường của Liên bang, phát hiện Dẫn đường bị thương phải ưu tiên chữa trị. Tôi đưa cậu tới phi thuyền Liệp Ưng, ở đó có bác sĩ và khoang điều trị có thể giúp vết thương của cậu lành lại rất nhanh.”

Thiếu niên gật đầu, khẽ đáp: “Cảm ơn.”

Cậu bị thương trên trán, máu vẫn đang chảy ra.

Lúc này, máu vừa khéo chảy vào bên mắt màu đỏ kia, tạo thành một vệt ma mị kỳ lạ.

Lục Tắc Hiên luôn cảm thấy thiếu niên này tràn ngập bí ẩn, lại thêm pheromone Dẫn đường hơi quen quen của cậu giống như một thứ mùi hắc từng ngửi được ở đâu đó. Nhưng bây giờ không phải thời điểm tra hỏi lai lịch đối phương, cứu người vẫn quan trọng hơn. Nghĩ thế, Lục Tắc Hiên tăng tốc, bay thẳng về phía phi thuyền Liệp Ưng đang lơ lửng trên cao.

Bên trong phi thuyền, Tổ trưởng tổ Hậu cần, Moore, nhận được thông tin từ Đội trưởng Lục bèn ra cửa chờ sẵn. Thấy Đội trưởng Lục bế một thiếu niên mặt đầy máu vội vã đi tới, Moore không khỏi ngẩn người: “Đội trưởng Lục, đây là...”

Lục Tắc Hiên đáp: “Tìm thấy một Dẫn đường bị thương.”

Dẫn đường? Moore vội đỡ thiếu niên từ tay Lục Tắc Hiên.

Nhìn máu me be bết trên mặt cậu, giọng Moore cũng dịu dàng hẳn: “Chào em, em còn tỉnh không? Có nghe thấy anh nói chuyện không?”

Thiếu niên gật đầu: “Có.”

“Anh là bác sĩ Dẫn đường.” Moore nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cậu, “Đừng sợ, anh sẽ đưa em đi kiểm tra một lượt.”

Moore đưa thiếu niên vào phòng điều trị, cẩn thận kiểm tra. Gạch vỡ rơi vào trán cậu, máu không ngừng chảy ra từ vết thương, trông có vẻ khá ghê nhưng thực chất chỉ là vết thương ngoài da; những vị trí khác trên người có kha kha vết trầy xước. Moore cẩn thận cầm máu, băng vết thương cho cậu, loáng cái đã giải quyết xong xuôi.

Lục Tắc Hiên đứng ngoài cửa chờ một lát, Moore đã đưa thiếu niên ra ngoài. Trán cậu quấn băng gạc trắng xóa, sắc mặt nhợt nhạt trông rất yếu. Thực thể tinh thần hình cáo nhỏ gục đầu trên vai cậu, trông như sắp chết.

Moore giải thích: “Bị thương không nghiêm trọng lắm nhưng mất khá nhiều máu, hơn nữa lại bị hoảng sợ nên khá yếu. Tôi cho cậu ấy một ống dinh dưỡng rồi, nghỉ một đêm là sẽ ổn.”

Lục Tắc Hiên yên tâm. Hắn nhìn sang thiếu niên, khẽ hỏi: “Cậu tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

Thiếu niên nhỏ giọng đáp: “Em tên Dụ Nhiên, 18 tuổi.”

“Cậu không tới Hiệp hội Dẫn đường đăng ký à? Sao lại sống một mình ở đây?”

“Em vừa thức tỉnh tháng trước, còn chưa kịp đăng ký...”

Lục Tắc Hiên còn muốn hỏi thêm nhưng lại bị Moore cắt ngang: “Nào nào, giờ em ấy đang yếu lắm. Anh đừng có gấp gáp hỏi như thẩm vấn tội phạm nữa.”

Thiếu niên có vẻ khá sợ Lục Tắc Hiên, cậu cúi đầu, len lén nấp ra sau lưng Moore. Thấy thế, Lục Tắc Hiên biết ý: “Moore, đưa cậu ấy đi nghỉ trước đi, có chuyện gì mai nói sau vậy.”

Lúc quay đi, Lục Tắc Hiên dùng ánh mắt ra dấu cho Moore: Chú ý người này.

Moore gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Dẫn đường kỳ lạ xuất hiện ở một hành tinh hoang vắng, quả thật không thể lơ là.

Moore ngoảnh lại nhìn thiếu niên, vừa khéo đối diện với đôi mắt vô tội, đáng thương của cậu. Thiếu niên hệt như một con thú nhỏ đang hoảng loạn, ánh mắt cậu căng thẳng, sợ sệt. Cảm xúc hốt hoảng, lo lắng ấy thậm chí còn lan truyền sang Moore.

Dự Nhiên? Một cái tên nghe thật lạ.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sức mạnh tinh thần cậu trông có vẻ không hề cao, thực thể tinh thần cũng vô cùng yếu ớt. Thật sự là một Dẫn đường cấp C mới thức tỉnh sao?

Cảm giác nghi hoặc nảy sinh trong lòng Moore.

Chi bằng tìm cơ hội thăm dò cậu ta một chút.

Chương 3: Thế giới tinh thần

Sau khi tiến vào thời đại vũ trụ, loài người xuất hiện hai thể tiến hóa: “Lính gác” và “Dẫn đường”. Đại đa số Lính gác có các giác quan nhạy bén và sức mạnh vượt trội ngay từ lúc vừa sinh ra trong khi Dẫn đường lại thức tỉnh một cách hoàn toàn ngẫu nhiên. Một số Dẫn đường bẩm sinh đã có sức mạnh tinh thần rất lớn, một số thì lớn lên mới thức tỉnh, thậm chí có cả những trường hợp thức tỉnh muộn khi đã ngoài 30 tuổi.

Theo luật pháp Liên bang, sau khi thức tỉnh, Dẫn đường phải tới Hiệp hội Dẫn đường đăng ký thông tin. Họ sẽ được đưa tới “Viện Thánh” để tiếp nhận giáo dục cơ bản, học cách khống chế và sử dụng sức mạnh tinh thần. Sau khi học xong, các Dẫn đường nhỏ tuổi có thể tiếp tục chương trình phổ thông; Dẫn đường thức tỉnh khi đã tốt nghiệp Đại học sẽ được Chính phủ trực tiếp phân công công việc.

Căn cứ theo sức mạnh, Lính gác và Dẫn đường được phân chia theo các cấp bậc rạch ròi, từ thấp đến cao lần lượt là cấp C, cấp B, cấp A và cuối cùng là cấp S cực hiếm.

Dụ Nhiên nói rằng mình “Mới thức tỉnh tháng trước, chưa kịp tới Hiệp hội đăng ký”, lý do này cũng khá hợp lý. Thực thể tinh thần của cậu trông rất yếu, đại khái là một Dẫn đường cấp C. Nhưng không thể trông mặt mà bắt hình dong, bề ngoài có thể ngụy trang, còn thế giới tinh thần mới là chân thực nhất.

Chỉ cần bước vào thế giới tinh thần của Dẫn đường, thử một lần là biết nói thật hay nói dối ngay.

Moore nhanh chóng nghĩ ra cách. Anh đặt tay lên vai thiếu niên, dịu dàng nhìn vào mắt đối phương: “Đừng sợ, anh là Dẫn đường hậu

cần trong Đội đặc chiến Liệp Ưng của Liên bang. Người khi nãy cứu em là thiếu tướng Lục Tắc Hiên, đội trưởng của bọn anh. Anh ấy không có ác ý gì với em đâu, mới rồi cũng chỉ hỏi theo thói quen thôi.”

Vừa trò chuyện, Moore vừa âm thầm dùng năng lực trấn an tinh thần, xua tan cảm xúc hoảng loạn của thiếu niên. Quả nhiên, sức mạnh tinh thần của thiếu niên không mạnh lắm, không hề phản kháng lại hành động trấn an của Moore. Tâm trạng cậu nhanh chóng ổn định, ánh mắt nhìn Moore cũng tràn đầy sự tin tưởng.

Moore tranh thủ tình hình đang thuận lợi, hỏi tiếp: “Em có thể kể anh nghe em thức tỉnh trong tình huống thế nào không?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên nghiêm túc kể lại: “Em sống ở đây từ nhỏ, trước năm 18 tuổi vẫn là người bình thường. Tháng trước, hôm sinh nhật em, cha mẹ gặp tai nạn qua đời, em cũng bất ngờ thức tỉnh năng lực Dẫn đường... Nhưng mà em không biết dùng năng lực này, cũng không có tiền mua vé phi thuyền vũ trụ tới Hiệp hội Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô nên vẫn chưa đăng ký được...”

Năng lực được thức tỉnh ở Dẫn đường chính là sức mạnh tinh thần, rất nhiều Dẫn đường sẽ đột ngột thức tỉnh khi tâm lý bị đả kích nặng nề. Thiếu niên đối mặt với biến cố cha mẹ cùng qua đời, cảm xúc đau khổ lên tới đỉnh điểm, thế giới tinh thần chịu tổn thương nghiêm trọng, vô tình thức tỉnh thành Dẫn đường. Mà gia cảnh cậu vốn khó khăn, giờ lại trở thành trẻ mồ côi, không thể tới hành tinh Thủ đô đăng ký với Hiệp hội Dẫn đường kịp thời... Nghe hợp tình hợp lý vô cùng.

Nhưng Moore lại cảm thấy những điều ấy giống như một cốt truyện được sắp xếp sẵn, mọi thứ rành mạch và logic đến mức siêu thực.

Moore hòa nhã nói: “Yên tâm, nếu trở thành Dẫn đường rồi, về sau em sẽ nhận được đãi ngộ rất tốt. Giờ em còn yếu lắm, về phòng anh ngủ một giấc trước đã.”

Dụ Nhiên ngoan ngoãn đi theo Moore về phòng anh.

Không gian trên phi thuyền có hạn, phòng Moore chỉ rộng khoảng 15 mét vuông, bên trong có một cái giường, một cái tủ quần áo và một phòng tắm riêng. Moore lấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ từ trong tủ ra: “Đồ mới đây, em vào phòng tắm thay đi. Anh băng bó cho em bằng băng gạc quân dụng chống thấm, có thể tắm qua băng nước ấm.”

Thiếu niên gật đầu, nhận lấy đồ ngủ, vào phòng tắm. Bên trong lập tức vang lên tiếng nước róc rách.

Một tin nhắn xuất hiện trên thiết bị truyền tin, là của Lục Tắc Hiên gửi đến: “Đẫn đường kia thế nào?”

Moore trả lời: “Cảm xúc đã ổn định lại rồi, bảo rằng tháng trước cha mẹ qua đời, bị chấn động tâm lý nên thức tỉnh. Tôi sẽ thăm dò lại một chút.”

“Ừ, sau khi xác định lai lịch cậu ta xong thì mau chóng gửi thông tin về cho Hiệp hội Dẫn đường.”

“Đã rõ.”

Một lúc sau, Dụ Nhiên ra khỏi nhà tắm.

Ngũ quan cậu rất ưa nhìn, đặc biệt là đôi mắt hai màu trong veo, xinh xắn. Thiếu niên mảnh khảnh mặc bộ đồ ngủ màu trắng rộng hơn người một cỡ, ngọn tóc đen ướt nước dán sau tai, một dáng vẻ thật ngoan ngoãn, nghe lời, không khỏi khiến người ta yêu mến. Thực thể tinh thần cáo trắng nhỏ của cậu vẫn cuộn tròn thành một cục lông xù, dựa vào vai chủ nhân, không có chút uy hiếp nào.

Nhìn khuôn mặt ngây ngô của cậu, Moore thấy cứng lắm, bèn kéo cậu ngồi xuống giường, vươn tua ý thức ra thử thăm dò, dịu dàng trò chuyện: “Hôm nay em bị hoảng sợ nhiều, có lẽ sẽ khó ngủ ngon, có cần anh giúp không?”

Dụ Nhiên đáp ngay không chút do dự: “Làm phiền bác sĩ Moore rồi, đúng là em không ngủ được thật.”

Moore thuận đà hỏi tiếp: “Anh có thể vào xem thế giới tinh thần của em không? Anh cần biết cấp bậc sức mạnh tinh thần của em để báo lại với Hiệp hội. Yên tâm, anh sẽ không phá vỡ lá chắn, tọc mạch chuyện riêng tư của em đâu.”

Thế giới tinh thần chính là thế giới do Lính gác và Dẫn đường xây dựng nên trong đầu mình, đồng thời là không gian sinh tồn cho thực thể tinh thần của họ. Nhỏ thì cỡ một căn phòng, một vườn hoa, lớn thì có thể là bầu trời, đại dương, sa mạc,... Lính gác và Dẫn đường càng mạnh, thế giới tinh thần trong đầu càng rộng lớn.

Tiến vào thế giới tinh thần của Dẫn đường, phán định cấp bậc sức mạnh tinh thần của người đó là một phân đoạn tất yếu khi Dẫn đường mới thức tỉnh đăng ký thông tin tại Hiệp hội.

Dụ Nhiên gật đầu, ngại ngùng đáp: “Được ạ. Thế giới tinh thần của em nhỏ lắm, chắc là cấp C thôi?”

Dường như đã bị Moore ám thị tâm lý, cậu cực kỳ tin tưởng anh.

Moore vươn vài sợi tua ý thức màu trắng ra, dịu dàng áp lên trán Dụ Nhiên. Dụ Nhiên trông thấy thực thể tinh thần của anh, là một con hươu trắng muốt với cặp sừng sáng bóng, trông vừa xinh đẹp, vừa thánh khiết. Nó đứng im bên cạnh chủ nhân, nhìn Dụ Nhiên. Ánh mắt nó dường như có khả năng khiến người khác bình tâm.

Dẫn đường cấp A với sức mạnh tinh thần vượt trội thuộc loại hình chữa trị.

Theo những sợi tua ý thức màu trắng nhẹ nhàng tới gần, Dụ Nhiên cảm thấy đầu óc mình mơ màng dần, tâm trạng cũng trở nên khoan khoái, nhẹ nhàng hơn. Chẳng mấy chốc, cậu đã nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Moore cũng thuận lợi tiến vào thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Đó là một hồ nước trong veo chỉ rộng tầm một cái sân bóng, bị sương mù bao quanh, liếc mắt nhìn qua là thấy được điểm cuối. Một con cáo trắng nhỏ đáng yêu đang ghé mình nghỉ ngơi bên hồ, chủ nhân ngủ rồi, nó cũng ngủ say tít.

Thế giới tinh thần nhỏ thế này, quả nhiên là Dẫn đường cấp C.

Moore vừa nghĩ, vừa tiếp tục thăm dò bên trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Phần lớn thế giới tinh thần của Dụ Nhiên đều là ký ức đẹp đẽ, ấm áp. Cậu và cha mẹ sống trên hành tinh hoang vu này, cha cậu là thợ mỏ, mẹ thì mở một tiệm bánh ngọt. Từ nhỏ, cậu đã học làm bánh, có thể dùng đôi tay linh hoạt làm ra rất nhiều món bánh đẹp mắt. Tiệm bánh không quá đắt khách, cả gia đình tuy sống khá khó khăn nhưng vẫn luôn hòa thuận, vui vẻ.

Một cơn gió bất chợt thổi qua, tạo thành những gợn sóng trên mặt hồ. Một đám sương đen bay tới, bao trùm bên trên hồ nước. Đây mới là thế giới tinh thần thực sự của cậu.

Đám sương đó nhanh chóng lan rộng ra, như đám mây đen che lấp mất ánh nắng.

“Bố ơi, mẹ ơi!” Giữa đám sương đen là một đoạn ký ức rõ mồn một của Dụ Nhiên.

Thiếu niên đứng giữa đám đông, hét từng tiếng đứt ruột đứt gan về phía hầm mỏ đã sập.

Xung quanh đều là những tiếng khóc đau đớn. Một hầm mỏ trên hành tinh đã sập, không ít thợ mỏ bị chôn vùi vào lòng đất, trong đó có cả cha mẹ của Dụ Nhiên. Ngày hôm ấy vốn là sinh nhật Dụ Nhiên, mẹ cậu đã làm xong bánh sinh nhật. Buổi trưa, bác gái tiện đường đi

đưa cơm cho chồng, không ngờ hầm mỏ bị sập, cả hai đều bị chôn vùi dưới lòng đất.

Dụ Nhiên nghe tin lập tức chạy tới, hiện trường đã bị phong tỏa, cậu chỉ có thể bất lực đứng từ phía xa, chờ đợi đội cứu viện với tia hy vọng cuối cùng.

Những thi thể được đào lên càng lúc càng nhiều, rất nhiều khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng. Dụ Nhiên ngơ ngác đi đến trước hai thi thể, run rẩy sờ vào cặp nhãn trên tay hai người, giọng nghẹn ứ: “Bố ơi... Mẹ ơi...”

Thiếu niên tận mắt chứng kiến cha mẹ chết thảm, cảm xúc đau khổ đến tuyệt vọng ấy được phóng đại vô hạn trong thế giới tinh thần, thậm chí, Moore cũng bị ảnh hưởng theo. Đây là bóng ma nằm ở nơi sâu nhất trong ký ức Dụ Nhiên, là cảm xúc tiêu cực nặng nề nhất của cậu.

Trong thế giới tinh thần, cảm xúc tiêu cực sẽ biến thành sương đen, ảnh hưởng đến tâm trạng chủ nhân. Lúc này, vì sự xuất hiện của nó, thiếu niên chìm vào cơn ác mộng đáng sợ. Lông mày cậu nhíu chặt vào nhau, toàn thân căng lên, cáo trắng nhỏ trong thế giới tinh thần cũng đang run rẩy bất an.

Moore lập tức vươn tua ý thức ra, xua tan đám sương đen kia.

Bóng ma trong thế giới tinh thần của thiếu niên dần biến mất, ánh mặt trời một lần nữa rọi khắp mặt hồ. Cậu mau chóng thoát khỏi cơn ác mộng, tiếp tục ngủ say.

Moore cẩn thận rời khỏi thế giới tinh thần của cậu. Trên giường, thiếu niên đang ngủ rất ngoan. Moore vươn tay, xoa nhẹ đầu cậu, dịu dàng nói: “Ngủ đi, những chuyện đó đều đã qua rồi, tương lai sẽ tốt hơn.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Vỗ về cảm xúc của Dụ Nhiên xong, Moore sẵn sóc tắt đèn, đứng dậy rời khỏi phòng.

Dẫn đường đi xa dần, con hươu trắng cũng rời đi theo chủ nhân, toàn bộ tua ý thức cũng được thu hồi.

Trong bóng tối, thiếu niên đáng lý ra nên “ngủ say” trên giường đột nhiên mở mắt.

Trong thế giới tinh thần của cậu, một cơn gió nhẹ thổi qua, sương mù dày đặc xung quanh hồ nước nhanh chóng tan đi, để lộ thế giới chân thực bị che giấu.

Đó là một khu rừng nguyên sinh vô biên, hồ nước chẳng qua chỉ là một góc trong đó.

Trong khu rừng không thấy đâu là điểm cuối, đâu đâu cũng là đại thụ cao chót vót. Những tán lá sum suê đan vào nhau, kết thành một bóng râm xanh murót. Ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất xuyên qua khe lá, hoa cỏ dưới nền rừng sinh trưởng um tùm. Cả khu rừng tràn ngập sức sống ấy rộng lớn đến kinh người.

Đây mới là thế giới tinh thần thực sự của cậu.

Cáo trắng nhỏ vốn đang “ngủ say” bên hồ bỗng nhiên to ra gấp mấy lần, đứng dậy chạy nhanh vào trong rừng.

Chỉ lát sau, nó tìm được đồng bọn náu ở một góc sâu trong rừng.

Đó là một chú cáo chín đuôi màu đỏ với kích thước khổng lồ. Nó đứng ở một nơi sâu trong rừng, đôi mắt đỏ như máu lẳng lẳng nhìn theo đồng bọn đang chạy về phía mình. Chín cái đuôi nó vồng cao dưới ánh mặt trời, toàn thân như được ngọn lửa rực cháy bao quanh. Hình thể cáo trắng nhỏ hơn nó một chút, nhưng từng bước chạy rất khỏe khoắn, nhanh nhẹn, làm gì có dáng vẻ sống dở chết dở như khi nãy?

Sau khi chạm mặt nhau, cáo trắng nói như đang tranh công: “Khi này tôi giả làm thực thể tinh thần cấp C vừa đáng thương vừa yếu ớt đạt lắm đúng không?”

Cáo đỏ nói: “Chủ nhân, cậu dùng ảo ảnh tạm thời giấu giếm được Moore. Nhưng Lục Tắc Hiên khó đối phó hơn nhiều, anh ta là Lính gác cấp S đấy, trước mặt anh ta vẫn nên cẩn thận chút.”

Dụ Nhiên bình tĩnh đáp: “Anh biết rồi. Mũi anh ta thính lắm, người được cả pheromone Dẫn đường của anh.”

Dẫn đường nhận biết nhau thông qua cảm giác tinh thần. Còn Lính gác lại có thể dùng khứu giác phân biệt mùi hương khác nhau trên người mỗi Dẫn đường.

Dụ Nhiên dùng “ảo ảnh tinh thần” đánh lừa Moore, khiến Moore tin quá khứ và thân thể của cậu là thật. Moore tưởng rằng đó là hiệu quả của việc anh trấn an tinh thần Dụ Nhiên, lại không biết ảo ảnh do Dụ Nhiên tạo ra đang hoàn toàn vây khốn mình.

Nhưng Lính gác không có tua ý thức, cũng không thể dễ dàng bước vào thế giới tinh thần của Dẫn đường, bọn họ tin tưởng vào ký ức và trực giác trong cảm nhận hơn. Khi ấy, Dụ Nhiên bị thương chảy máu vì gạch rơi trúng đầu, pheromone Dẫn đường đặc biệt tỏa ra từ cơ thể nồng hơn hẳn bình thường vừa hay bị Lục Tắc Hiên ngửi thấy. Ngũ quan cậu rất ưa nhìn, đặc biệt là đôi mắt hai màu trong veo, xinh xắn. Thiếu niên mảnh khảnh mặc bộ đồ ngủ màu trắng rộng hơn người một cỡ, ngọn tóc đen ướt nước dán sau tai, một dáng vẻ thật ngoan ngoãn, nghe lời, không khiến người ta yêu mến. Thực thể tinh thần cáo trắng nhỏ của cậu vẫn cuộn tròn thành một cục lông xù, dựa vào vai chủ nhân, không có chút uy hiếp nào.

“Cũng may, thông tin về anh trong Hiệp hội đã được xóa sạch cả rồi, chỉ bằng pheromone Dẫn đường thôi thì không tra ra được gì đâu... Tùy cơ ứng biến vậy, hy vọng anh ta không phá hỏng kế hoạch của anh.”

Dụ Nhiên tung người nhảy lên lưng cáo trắng. Cáo trắng chở cậu chạy vèo vèo trong rừng, cáo đỏ chín đuôi cũng theo sát bên cạnh.

Tiếng lá cây bị gió thổi nghe xào xạc bên tai. Thiếu niên nhắm mắt, yên tâm nhắm mình trong ánh nắng.

Chỉ có khu rừng nguyên sinh rộng vô biên này mới là thiên đường tinh thần thực sự của cậu.

Lời tác giả:

Kết hợp giữa Lính gác và Dẫn đường bao gồm cả kết hợp thân thể và kết hợp tinh thần. Vậy nên tôi muốn miêu tả kỹ về thế giới tinh thần của Dụ Nhiên một chút để về sau có thể dung hợp hoàn hảo với Đội trưởng Lục.

Chương 4: Nghi ngờ

Sau khi trở về phòng điều khiển, Moore báo cáo thông tin điều tra được cho Lục Tắc Hiên: “Tôi đã thấy ký ức bên trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên. Không lâu trước, cậu ấy tận mắt trông thấy cha mẹ mình qua đời, thế giới tinh thần bị đả kích, thức tỉnh thành Dẫn đường. Hiện tại cậu ấy là trẻ mồ côi đáng thương.”

Lục Tắc Hiên trả lời: “Bên phía Hiệp hội nói sao?”

Moore: “Bảo tôi chăm sóc cậu ấy trước, ngày mai sẽ phái người tới đón.”

Lục Tắc Hiên nhìn tin nhắn trên thiết bị truyền tin đầy suy tư.

Moore là Dẫn đường cấp A, lý ra hẳn nên tin tưởng phán đoán của Moore. Nhưng không biết tại sao, Lục Tắc Hiên cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Khi cứu Dụ Nhiên, hẳn ngửi thấy pheromone Dẫn đường trên người cậu. Mùi hương mát lạnh, tinh khiết ấy vô cùng đặc biệt... Đường như hẳn từng ngửi thấy ở đâu đó.

Lục Tắc Hiên cẩn thận lục lại trí nhớ. Từ sau khi tốt nghiệp Học viện Quân sự hồi 5 năm trước, hẳn đã tiếp nhận chức vụ Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, mấy năm nay luôn xuất chinh chấp hành đủ loại nhiệm vụ, Dẫn đường tiếp xúc nhiều nhất chỉ có Moore cũng tốt nghiệp từ Học viện Quân sự.

Nói cách khác, nếu hẳn thật sự từng ngửi được pheromone Dẫn đường của Dụ Nhiên, thì phải từ sớm hơn 5 năm này.

Khi chưa tiếp nhận chức vụ Đội trưởng, Lục Tắc Hiên đã gặp khá nhiều Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô. Ví dụ như vũ hội tốt nghiệp, một trong những nơi tập trung của Dẫn đường.

Đại học ở hành tinh Thủ đô có truyền thống tổ chức vũ hội tốt nghiệp, các học viện sẽ chọn lựa một nhóm sinh viên tốt nghiệp ưu tú tham gia. Có thể tới vũ hội đều là Lính gác và Dẫn đường cấp A trở lên.

Gọi là vũ hội, bản chất lại giống một đại hội hẹn hò hơn.

Bởi vì Lính gác và Dẫn đường xuất sắc kết hôn với nhau sẽ dễ sinh ra đời con là người tiến hóa cấp cao, Chính phủ Liên bang hy vọng những người tiến hóa mới tốt nghiệp đó có thể mau chóng tìm được bạn đời của mình, đồng thời sinh ra thế hệ tiếp theo càng xuất sắc hơn.

Các cặp đôi Lính gác và Dẫn đường quen nhau thông qua vũ hội tốt nghiệp rồi kết hôn nhiều không đếm xuể.

Năm đó tham gia vũ hội, Lục Tắc Hiên cũng không gặp được Dẫn đường phù hợp. Hẳn là Lính gác cấp S duy nhất trong vũ hội lần đó,

hầu hết Dẫn đường đều sợ hãi, một số ít bạo dạn muốn tới gần cũng bị ánh mắt lạnh như băng của hắn dọa cho chạy biến.

Vũ hội đó có rất nhiều Dẫn đường ưu tú tham gia. Dường như hắn từng ngửi thấy pheromone Dẫn đường đặc biệt này giữa đám đông.

Lính gác cấp S có khứu giác nhạy bén nhất trong số những người tiến hóa, hắn sẽ không nhớ sai.

Tuy Moore đã tiến vào thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, đã nhìn thấy ký ức của cậu nhưng Moore đã bỏ quên mất một vấn đề mấu chốt: Dẫn đường cấp S có được sức mạnh tinh thần cực lớn. Bọn họ có thể tạo ra “ảo ảnh tinh thần”, thậm chí thay đổi ký ức. Dù là những thứ trông thấy được trong thế giới tinh thần của bọn họ cũng chưa chắc đã là sự thật.

Lục Tắc Hiên suy ngẫm một hồi rồi đưa ra kết luận. Có lẽ, pheromone Dẫn đường hắn ngửi được năm đó trùng hợp gần giống với mùi của Dụ Nhiên. Nhưng cũng có khả năng hắn thực sự từng gặp Dẫn đường này và tất cả những gì Dụ Nhiên nói đều là nói dối.

Nếu vậy, Dụ Nhiên chỉ ít phải là Dẫn đường cấp S, sức mạnh tinh thần phải cao hơn hẳn Moore mới có thể dễ dàng vượt qua được sự thăm dò của anh.

Hiện nay có không đến mười Dẫn đường cấp S được biết đến trong Liên bang, tất cả đều là những người đứng đầu trong các lĩnh vực khác nhau. Lục Tắc Hiên nhanh chóng lướt qua từng người... Không một ai trong số họ giống Dụ Nhiên.

Huống hồ, Dụ Nhiên có đôi mắt một đen một đỏ vô cùng nổi bật. Nếu cậu thật sự là Dẫn đường cấp S, tại sao hấn lại chưa nghe đến bao giờ?

Lục Tắc Hiên mở thiết bị truyền tin, gửi tin nhắn cho một người: “Điều tra giúp tôi toàn bộ danh sách Dẫn đường tham gia vũ hội tốt nghiệp ở hành tinh Thủ đô năm thiên văn thứ 494.”

Đối phương trả lời lại rất nhanh: “Chậc, cái tên Lính gác ế bằng thực lực như cậu sao tự dưng lại có hứng thú với Dẫn đường thế?”

Lục Tắc Hiên bỏ qua lời trêu chọc của hấn: “Gửi danh sách cho tôi càng sớm càng tốt nhé.”

“Rời rời, về Thủ đô nhớ mời tôi một bữa.”

Tắt thiết bị truyền tin, Lục Tắc Hiên tạm gác mối nghi ngờ lại, rảo bước về phía trước.

Mưa lớn vẫn chưa ngừng, căn cứ con người phía bên ngoài bị bày thú khổng lồ giẫm đạp tan hoang, không ít công trình kiến trúc đổ nát khiến công tác cứu viện càng thêm khó khăn. Công tác cứu viện được tiến hành khẩn trương, trật tự.

Đội đặc chiến Liệp Ưng chia làm ba nhóm tìm kiếm người sống sót, chỉ một lúc sau, đã đào được mười mấy người sống sót ra ngoài, tập

trung họ tại quảng trường của khu vực an toàn.

Hành tinh số hiệu B-73 có tài nguyên phong phú nhưng điều kiện sống lại rất khắc nghiệt, khí hậu giá rét, chất lượng không khí cực kỳ tệ, một năm đổ mưa đến 300 ngày, không hề thích hợp cho con người sinh sống. Căn cứ do con người xây dựng nên tại nơi đây là một thị trấn nhỏ có sức chứa vài vạn người. Người sống tại đây đa phần là công nhân của vài công ty khai thác mỏ lớn và thân nhân của họ.

Liên bang bố trí một đội Lính gác phụ trách trị an địa phương và cất cử viên chức Chính phủ giám sát hoạt động khai khoáng.

Lục Tắc Hiên dẫn theo hai cận vệ đi thẳng về phía Tây, tới trụ sở chính quyền sở tại. Khiến hắn khó hiểu chính là khi quân đoàn Liệp Ưng tới cứu viện không hề thấy tung tích quân đóng trú tại địa phương đâu. Nếu hắn nhớ không nhầm, binh lính ở nơi này trực thuộc quân đoàn Nhật Diệu.

Lục Tắc Hiên đảo mắt nhìn quanh tòa thị chính trong bóng đêm. Hắn nghe được tiếng thở và tiếng tim đập liên hồi truyền ra từ bên trong, hiển nhiên có rất nhiều người đang trốn ở đây.

Lục Tắc Hiên tiến lên một bước, cất cao giọng: “Bên trong hãy mở cửa, Đội đặc chiến Liệp Ưng tới cứu viện.”

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bật mở, vài người vừa cầm ô trên tay, vừa nơm nớp lo sợ dò bước ra.

Đi ngay đầu tiên là một người đàn ông trung niên khoảng 45 tuổi. Gã có khuôn mặt tròn vo, hình thể béo mập, thịt ở bụng núc ních theo từng bước đi. Gã tiến đến trước mặt Lục Tắc Hiên với cái đầu mướt mải mồ hôi, nắm chặt lấy tay hắn, kích động hô lên như gặp lại người thân: “Tướng quân Lục, thật tốt quá, cuối cùng mọi người cũng tới rồi!”

Lục Tắc Hiên thản nhiên thu tay lại: “Thống đốc Leonard, đã lâu không gặp.”

Leonard, Thống đốc do Liên bang cắt cử tới phụ trách căn cứ B-73. Căn cứ gặp chuyện không may, gã ta thì giỏi rồi, không đi cứu viện mà lại lén lút trốn trong này cùng đám thuộc hạ, hơn nữa còn giữ hết số lượng Lính gác ít ỏi lại đây bảo vệ mình. Bảo sao hiện trường cứu viện không bắt kỳ Lính gác nào xuất hiện, hóa ra toàn bộ đều bị gã giữ rịt ở chỗ này.

Khi xông vào căn cứ loài người, bày thú không gặp phải bất kỳ sự kháng cự nào, điều này cũng dẫn tới thương vong nặng nề đối với cư dân sống ở vùng ngoài.

Lục Tắc Hiên lạnh lùng lướt mắt qua những Lính gác ôm súng bảo vệ Leonard. Những Lính gác đó có vẻ cũng biết trốn chui trốn lủi khi tai họa ập đến thật sự không tốt. Có vài người xấu hổ cúi đầu, nhưng cũng có những kẻ mặt dày chỉ lảng đi chỗ khác.

Leonard hắng giọng một tiếng, hỏi han giả bộ quan tâm: “Tướng quân, tình hình bên ngoài căn cứ sao rồi?”

Lục Tắc Hiên đáp cụt lủn: “Thương vong nặng nề.”

Bầu không khí trở nên gượng gạo, có người bên cạnh bước ra hòa hoãn: “VẬY... Đám quái vật kia thì sao? Đuổi đi rồi à?”

Cận vệ bên cạnh Lục Tắc Hiên liếc nhìn hắn, nhàn nhạt đáp: “Yên tâm, Tướng quân của bọn tôi giết chết con đầu đàn của bọn chúng rồi, đám quái vật đã rút lui, không đe dọa đến các người.”

Xung quanh liên tục vang lên tiếng thờ phào.

Leonard vuốt mồ hôi trên trán, cười giả lả: “Không hổ là Đội đặc chiến Liệp Ưng, khụ khụ, nhanh vậy đã giải quyết xong đám quái vật đó. Vất vả rồi, vất vả rồi...”

Lục Tắc Hiên trầm giọng ngắt lời gã: “Thống đốc, tôi muốn mượn khoang điều trị của căn cứ.”

Leonard giật mình: “Khoang điều trị? Các Lính gác trong Đội đặc chiến bị thương sao?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Không phải. Cư dân bên ngoài căn cứ bị thương nặng, nếu không dùng khoang điều trị cứu chữa khẩn cấp, sợ rằng

họ không sống qua nổi đêm nay. Tôi nghĩ Thống đốc cũng không hy vọng thấy những người dân vô tội đó uống mạng đầu phải không?”

Leonard cười gượng: “Đương nhiên, đương nhiên rồi. Nhưng mà mỗi lần khởi động khoang điều trị, chi phí hơi cao...”

Lục Tắc Hiên nói: “Chi phí hỗ trợ y tế trong trường hợp khẩn cấp có thể khấu trừ từ ngân sách đúng không?”

Leonard nghẹn họng không nói được câu nào. Cái vẻ mặt kia cứ như vừa bị xẻ một miếng thịt trên người xuống vậy.

Khoang điều trị kiểu mới do Viện Khoa học Liên bang nghiên cứu ra, chỉ cần chưa chết, dù cơ thể có bị thương nghiêm trọng đến mức nào cũng có thể chữa trị rất nhanh. Chỉ có điều, số tiền phải đổ vào nó cao khủng khiếp, chi phí tính theo từng giây sử dụng, mỗi lần dùng là cả triệu tinh tệ, người bình thường làm sao gánh nổi!

Dùng khoang điều trị cứu đám dân đen? Kinh phí còn lấy từ chỗ gã? Leonard trăm ngàn lần không chịu. Đối với gã, mạng của đám người kia chẳng đáng một xu.

Nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lùng, sắc bén của Linh gác cấp S, lại nghĩ đến đám quái thú khổng lồ đáng sợ kia, lỡ chẳng may chúng trở lại thì sao? Tạm thời không thể đắc tội vị họ Lục này... Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Leonard, gã vội đáp: “Không thành vấn đề, tôi sắp xếp việc cứu chữa ngay đây!”

Lục Tắc Hiên nhìn đám vệ binh phía sau gã, ra lệnh: “Các anh theo tôi, hỗ trợ giải quyết hậu quả.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đám Lính gác bảo vệ Leonard cuối cùng cũng có việc để làm, đi theo Lục Tắc Hiên tới quảng trường cứu hộ tạm thời gần đó.

Tình hình trên quảng trường vô cùng thảm khốc, trong đó có những người bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Có cô gái trẻ bị thú vũ trụ khổng lồ cắn đứt cả hai chân, có cả người đàn ông đã xô cả nội tạng ra ngoài, chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Moore mặc áo blouse trắng đang nhanh nhẹn cứu chữa những người bị thương.

Lục Tắc Hiên đi tới đối diện anh, thấp giọng nói: “Vất vả rồi. Leonard đã đồng ý cho sử dụng khoang điều trị. Khởi động cả khoang điều trị trên phi thuyền Liệp Ưng nữa, cứu những người bị thương nặng nhất trước.”

“Đã rõ, tôi sẽ phân cấp họ theo mức độ thương tích. Nguy hiểm tính mạng sẽ cứu chữa ngay, những người khác chỉ bị thương bình thường thì xếp sau.” Moore ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nói: “Trời cứ mưa to mãi thế này, vết thương rất dễ bị nhiễm trùng. Nhà cửa bên ngoài căn cứ đều hư hại, phải tìm một chỗ có mái che để bố trí những người bệnh này.”

“Dùng cáng đưa họ đến bệnh viện kia đi.” Lục Tắc Hiên chỉ vào tòa nhà có dấu hiệu chữ thập đỏ phía trước.

Điều kiện y tế trên hành tinh tài nguyên có hạn, bệnh viện cũng chỉ có vài bác sĩ và y tá, số lượng lớn bệnh nhân đồng thời được đưa vào khiến bọn họ rối hết cả lên.

Cũng may có Moore chỉ huy, sức mạnh tinh thần loại hình chữa trị cực mạnh của Moore phát huy tác dụng cực kỳ thiết yếu vào lúc này. Dưới sự trấn an tinh thần của anh, những người đau đớn, hoảng sợ vì bị thương nặng cũng dần dần bình tĩnh lại, phối hợp tốt với công tác của các bác sĩ.

Cô gái mất chân nằm trên cáng, nước mắt giàn giụa khắp mặt. Người phụ nữ luống tuổi ôm chặt vai cô, nghẹn ngào an ủi: “Oánh Oánh, không sao đâu, mẹ sẽ mua xe lăn tốt nhất cho con... Còn sống được... Là quá tốt rồi...”

Cậu bé nắm tay người đàn ông bị xô nội tạng bên cạnh mình: “Bố ơi! Cứu bố cháu với...”

Moore đi vào giữa các bệnh nhân, an ủi: “Đừng lo lắng, bệnh viện đang khởi động khoang điều trị, mọi người sẽ ổn thôi.”

Nghe đến khoang điều trị, mắt ai cũng sáng lên. Nhưng ngay sau đó, giọng nói đau khổ vang lên giữa đám người: “Nhưng mà dùng khoang điều trị tốn tiền lắm.” “Đúng thế, đắt đỏ vậy chúng tôi làm sao trả nổi...”

Khi trước, Leonard đập một khoản tiền ketch xù để bệnh viện mua khoang điều trị này về là lo lắng một ngày nào đó gã và gia đình xảy ra chuyện bất trắc, trong tình huống khẩn cấp có thể dùng để cứu mạng.

Leonard đi theo Lục Tắc Hiên vào sảnh lớn khoa cấp cứu vừa lúc nghe được câu nói này. Gã thầm rửa trong bụng: Mấy tên này chẳng chết luôn đi, sống dở chết dở chỉ tổ lãng phí tiền của.

Lục Tắc Hiên nhìn về phía những nạn nhân bị thương nặng và người nhà của họ, nói: “Mọi người yên tâm, toàn bộ chi phí sử dụng khoang điều trị đều sẽ được Thống đốc Leonard chi trả bằng quỹ cứu trợ.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Mọi người nhìn về phía Leonard với vẻ vừa mừng vừa lo: “Cảm ơn Thống đốc!”

Leonard: “...”

Gã ngoài mặt thì tươi cười, trong lòng lại đang không ngừng rửa xả Lục Tắc Hiên.

Công tác cứu viện được tiến hành khẩn trương, trật tự.

Đến khi trời gần sáng, những nạn nhân bị thương nặng đã qua được giai đoạn nguy hiểm nhờ có khoang điều trị. Những người bị thương khác cũng được sắp xếp thỏa đáng.

**

Bận bịu cả đêm, cuối cùng Lục Tắc Hiên cũng được trở về phi thuyền Liệp Ưng.

Lục Tắc Hiên bước nhanh về phía phòng mình, lại bắt gặp Dẫn đường tối qua cứu được trong hành lang.

Thiếu niên trông như mới tỉnh ngủ, dáng vẻ vẫn rất mơ màng, tóc tai lộn xộn, nét mặt ngơ ngơ ngác ngác, nhìn bề ngoài thì đúng là một cậu trai ngây ngô, vô tội.

Lục Tắc Hiên đột ngột hỏi: “Cậu tốt nghiệp năm thiên văn thứ 494 nhỉ?”

Dụ Nhiên hoang mang gãi đầu: “Anh hỏi tốt nghiệp cấp hai ấy ạ? Em tốt nghiệp cấp hai năm thiên văn thứ 496, năm 499 tốt nghiệp cấp ba.”

Phản ứng rất nhanh, không hề do dự, không giống đang nói dối.

Lục Tắc Hiên tiến thêm một bước, quan sát ánh mắt cậu, hỏi tiếp: “Cậu từng nghe nói về ảo ảnh tinh thần của Dẫn đường cấp S chưa?”

Dự Nhiên lắc đầu: “Chưa nghe bao giờ.” Cậu ngừng một lát, lại tò mò hỏi: “Ảo ảnh tinh thần là gì vậy?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cẩn thận quan sát biểu cảm của thiếu niên, trông cậu vẫn rụt rè như trước, có vẻ khá sợ Lục Tắc Hiên. Đôi mắt cậu lúc nào cũng trong veo, sáng ngời, ánh nhìn chân thành, thẳng thắn, không thấy chút “chột dạ vì nói dối” nào. Thực thể tinh thần của cậu cũng bị Lục Tắc Hiên dọa cho co cuộn lại thành một nhúm lông, cúi gằm đầu bên vai chủ nhân không dám ngẩng lên.

Chẳng lẽ là hấn quá đa nghi?

Làm sao có người có thể ngụy trang được đến mức này, ngay cả thực thể tinh thần cũng không hề để lộ sơ hở, thậm chí qua mặt được cả khả năng quan sát tỉ mỉ của Linh gác cấp cao nhất?

Lục Tắc Hiên thức trắng đêm ở hiện trường cứu viện, giờ đã mệt rũ rời. Hấn không nghĩ thêm nữa, lách qua bên cạnh thiếu niên, thản

nhiên nói: “Sau này cậu sẽ biết. Chiều tối nay người của Hiệp hội Dẫn đường sẽ đến đón, cậu chuẩn bị đi.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, cảm ơn Tướng quân.”

Hai người lướt qua nhau, bộ lông của cáo nhỏ trên vai Dụ Nhiên run lên như đang sợ hãi, diễn xuất cực kỳ tinh vi.

“Anh ta không tin anh.” Cáo chín đuôi nói trong đầu. Bàu không khí trở nên gượng gạo, có người bên cạnh bước ra hòa hoãn: “VẬY... Đám thú biến dị kia thì sao? Cường chế đuổi đi à?”

“Ừ, trực gác của Linh gác phiền phức thật đấy.” Dụ Nhiên đáp lại trong đầu, “Chiều nay người của Hiệp hội Dẫn đường sẽ tới, thời gian không còn nhiều lắm. Phải tìm cách xác định vị trí của Leonard trước đây.”

Lời tác giả:

Bạn Dụ Nhiên sắp ra tay rồi!

Chương 5: Cái chết bất ngờ

Sau khi trở lại phòng, thiết bị truyền tin trên tay Lục Tắc Hiên vừa lúc sáng lên, là tin từ Medis, bạn thân của hắn, gửi tới: “Đây là thông tin những người tham gia vũ hội tốt nghiệp năm 494 cậu cần, nhớ lúc về phải mời tôi một bữa đấy.”

Lục Tắc Hiên trả lời: “Cảm ơn.”

Medis là bạn thân từ nhỏ của Lục Tắc Hiên, lớn hơn hắn hai tuổi, hiện tại đang làm việc trong Trung tâm Tình báo Liên bang với cương vị Trưởng phòng Tình báo.

Lục Tắc Hiên mở danh sách ra xem kỹ một lượt, toàn bộ họ tên, tuổi tác, chiều cao, cân nặng, bối cảnh gia đình, thành tích học tập của các Dẫn đường tham gia hôm đó đều được liệt kê rành mạch, ngay cả cuộc sống sau khi tốt nghiệp cũng được tóm tắt lại, ví dụ như kết hôn với ai, sinh mấy người con, vào cơ quan nào, làm công việc gì,...

Tư liệu do Trưởng phòng Tình báo gửi cho quả nhiên đầy đủ hết.

Trong danh sách này đương nhiên không có tên “Dụ Nhiên”. Có lẽ cậu ta đã thay tên đổi họ?

Có tổng cộng 186 Dẫn đường tham gia vũ hội tốt nghiệp năm ấy, trong đó có 124 người đã tìm được bạn đời Lính gác của mình. Dẫn đường đã kết hôn với Lính gác hầu như sẽ không rời đối phương quá xa, nhóm người này có thể tạm loại trừ. 62 người còn lại không ai gặp tai nạn tử vong hay mất tích, tất cả đều đang công tác tại các ban ngành ở Thủ đô, có thể dễ dàng xác nhận, không tìm thấy bất kỳ điểm đáng ngờ nào.

Kỳ lạ, chẳng lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi?

Lục Tắc Hiên cau mày, lục lợi ký ức thêm một lượt. Lần đó có rất nhiều người tham gia vũ hội, rất nhiều đôi Lính gác và Dẫn đường khiêu vũ trong sân nhảy, xung quanh là các quầy buffet với các món ăn thơm phức. Đủ loại pheromone Dẫn đường lẫn vào với mùi đồ ăn, muốn phân biệt rõ mùi của một Dẫn đường nào đó thực sự rất khó. Rốt cuộc hẳn đã ngửi thấy mùi hương mát lạnh này từ Dẫn đường nào, Lục Tắc Hiên hoàn toàn không có ấn tượng.

Khả năng tư liệu phía tình báo gửi đến bị lỗi là rất thấp.

Có lẽ thật sự là trùng hợp?

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Pheromone Dẫn đường hẳn người được năm đó có phần giống với mùi trên người Dụ Nhiên, hai Dẫn đường không phải cùng một người?

Xem ra giờ chỉ có thể giải thích như vậy.

Lục Tắc Hiên day huyệt Thái Dương nhức bưng bưng, vào phòng tắm nhanh chóng tắm rửa, thay một bộ đồ sạch sẽ.

Lúc này, Moore vừa xong việc trở về, đúng lúc gặp Dụ Nhiên đang đi qua đi lại trước cửa phi thuyền. Thiếu niên trông có vẻ khá bồn chồn, sau khi thấy Moore, đôi mắt cậu sáng lên, bước nhanh tới, hỏi: “Bác sĩ Moore, nghe Tướng quân bảo chiều nay người của Hiệp hội Dẫn đường sẽ tới đón em, em có thể về nhà một chuyến không? Em muốn về tìm vài món đồ, là di vật cha mẹ em để lại.”

Thực thể tinh thần cáo trắng trông thấy Moore thì vui phơi phới, lập tức chạy qua cọ đầu vào ống quần Moore, thể hiện nó rất tin tưởng và yêu quý anh.

Moore mỉm cười, cúi xuống xoa lớp lông xù trên đầu cáo nhỏ, nói: “Đương nhiên là được. Cần anh cho người đi cùng em không?”

Vừa dứt lời, sau lưng chợt vang lên giọng Lục Tắc Hiên: “Để tôi đi cùng, tiện thể bảo vệ cậu ấy luôn.”

Dụ Nhiên: “...” “May quá, chính là nó, cảm ơn anh!” Đôi mắt Dụ Nhiên sáng lên, cẩn thận nhận lấy sợi dây chuyền, lau bụi đất bám trên đó bằng tay áo.

Gọi là bảo vệ, thực chất là giám sát chứ gì?

Xem ra Lục Tắc Hiên vẫn không tin cậu, tên Lính gác này phiền thật đấy. Trong bụng Dụ Nhiên không vui lắm, cáo nhỏ cũng buồn bực trốn ra phía sau cậu.

Lục Tắc Hiên bước đến bên cạnh Dụ Nhiên, giải thích: “Tiệm bánh ngọt đã sập rồi, vào trong tìm đồ rất nguy hiểm. Nhỡ cậu chẳng may bị thương thì tôi cũng khó ăn nói với Hiệp hội.”

Dụ Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt Lính gác rất khó đoán, vẻ mặt thì lạnh lùng, lời nói ra lại mang uy thế không cho người khác từ chối.

Vị Lính gác cấp S trẻ tuổi nhất lịch sử Liên bang này có vẻ thông minh và cẩn trọng hơn Dụ Nhiên tưởng. Nếu hắn đã cố tình muốn đi theo, Dụ Nhiên đành phải gật đầu: “Vậy làm phiền Tướng quân rồi.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cùng nhau ra ngoài.

Đại bộ phận Lính gác đều có vóc dáng rất cao lớn. Lục Tắc Hiên 1m95, dáng người cao ráo, cân đối, rất có lực uy hiếp đối với người khác. Ngược lại, Dẫn đường đi cạnh hắn chỉ cao 1m75, trông có vẻ đơn thuần, vô hại, chú cáo nhỏ trên vai cũng run rẩy như đang lo lắng, sợ sệt.

Mưa to vẫn chưa ngừng, Lục Tắc Hiên bung một chiếc ô lớn màu đen, chu đáo nghiêng sang phía Dụ Nhiên, đảm bảo cậu không bị mưa ướt. Dụ Nhiên ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn, suốt dọc đường, cả hai không ai nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến gần tiệm bánh ngọt.

Dụ Nhiên nhìn căn nhà đổ nát trước mặt, nhíu mày, “Nhà sập mất rồi, không biết có tìm được đồ em cần không nữa.”

Thiếu niên bước vào trong, tìm kiếm giữa đống hỗn độn. Lục Tắc Hiên hỏi: “Cậu cần tìm gì?”

“Một sợi dây chuyền, là quà sinh nhật mẹ tặng em.” Giọng Dụ Nhiên nghe có vẻ buồn hơn hẳn khi nhắc đến mẹ.

Lục Tắc Hiên ngồi xổm xuống tìm cùng cậu. Đôi mắt tinh tường của Lính gác nhanh chóng đảo quanh căn nhà sập một lượt, lát sau, hắn tìm thấy một món trang sức bị gạch đá vùi lấp ở góc phòng. Lục Tắc Hiên đẩy mớ gạch đá ra, lấy món trang sức bên dưới đưa tới trước mặt Dụ Nhiên, hỏi: “Là nó à?”

“May quá, chính là nó, cảm ơn Tướng quân!” Đôi mắt Dụ Nhiên sáng lên, cẩn thận nhận lấy sợi dây chuyền, lau bụi đất bám trên đó bằng tay áo.

Món trang sức đó có một mặt đeo tinh xảo hình vuông. Mặt dây chuyền có thể mở ra, bên trong là một bức ảnh chụp nhỏ xíu: Ảnh chụp chung của một cặp vợ chồng trung niên và Dụ Nhiên, cả ba người đều cười rất tươi.

Nhìn ảnh chụp, mắt Dụ Nhiên đỏ hoe: “Đây là ảnh gia đình em, mẹ em làm nó thành dây chuyền tặng sinh nhật em, vốn hy vọng rằng cả gia đình có thể sống bình an. Không ngờ, hôm sinh nhật em...”

Theo lời Moore thuật lại, hôm sinh nhật Dụ Nhiên cũng chính là ngày sập hầm mỏ, cha mẹ cùng qua đời. Trong tình huống tâm lý bị đá kích nghiêm trọng, cậu thức tỉnh thành Dẫn đường.

Trông dáng vẻ như sắp khóc của thiếu niên, Lục Tắc Hiên nhất thời không biết nên an ủi thế nào.

Người đàn ông im lặng một lát rồi vươn tay ra trông rất ngốc, vỗ vai Dụ Nhiên một cách cứng nhắc: “Đừng khóc, người chết rồi thì không sống lại được. Về sau sẽ có Hiệp hội Dẫn đường bảo vệ cậu.” Hắn dừng một chút, bổ sung: “Nếu cần giúp cũng có thể tìm tôi.”

Dụ Nhiên sụt sịt mũi, kiềm chế cảm xúc của bản thân xong xuôi mới cẩn thận đeo dây chuyền lên cổ. Cậu ngẩng đầu nhìn Lục Tắc Hiên: “Phải rồi, em muốn nhờ Tướng quân giúp em một chuyện.”

Lục Tắc Hiên hơi bất ngờ: “Chuyện gì?”

Dụ Nhiên nói: “Em muốn tới bệnh viện tìm một người. Tối qua em thấy chị ấy bị bày thú đuổi theo nhưng em không kịp cứu, không biết chị ấy thế nào rồi.”

Nếu từ nhỏ cậu đã sống ở đây, có bạn bè, người thân cũng không lạ. Lục Tắc Hiên không nghi ngờ gì, dẫn cậu tới bệnh viện.

Khiến Lục Tắc Hiên bất ngờ là trước cửa bệnh viện lúc này có vài phóng viên tùm tùm lại, còn Thống đốc căn cứ B-73, Leonard, đang đứng đó trả lời phỏng vấn.

“Đêm qua, căn cứ bị thú vũ trụ biến dị tấn công bất ngờ, tôi chân thành cảm ơn Đội đặc chiến Liệp Ưng đã kịp tới cứu viện! Với những công dân Liên bang không may gặp nạn, tôi xin được bày tỏ lòng tiếc thương sâu sắc. Hiện tại, tôi đảm bảo sẽ sắp xếp thỏa đáng cho người thân của những nạn nhân xấu số.”

“Thưa Thống đốc Leonard, nghe nói những người dân bị thương nặng đêm qua đều được đưa vào khoang điều trị, ông còn nói sẽ chi trả chi phí chữa trị cho họ đúng không?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Đúng vậy. Mọi người đều biết, mỗi lần khởi động khoang điều trị đều tiêu tốn cả triệu tinh tệ. Tuy nhiên... so với chi phí chữa trị đắt đỏ, mạng người mới là vô giá! Tôi đã yêu cầu bộ phận Tài chính cung cấp quỹ cứu trợ để giúp đỡ những người bị thương. Chính phủ Liên bang sẽ không bỏ lại bất kỳ công dân nào, dù đó có phải người tiến hóa hay không, sinh mệnh của mỗi người đều đáng quý như nhau!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Dụ Nhiên cúi đầu, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân, khước môi lại đang lảng lạng nhếch lên. Đoán đúng rồi, quả nhiên gã ta tới bệnh viện thăm bệnh nhân, còn gọi sẵn phóng viên tới phỏng vấn trực tiếp, làm mấy trò đánh bóng tên tuổi giả dối khiến người ta buồn nôn.

Lục Tắc Hiên bình thản lách khỏi các phóng viên, bước vào qua cửa hông, hẳn đã thay thường phục nên không bị ai nhận ra. Dụ Nhiên cũng đi vào từ cửa hông theo Lục Tắc Hiên. Nhưng khi đi ngang qua Leonard, cậu bỗng nhiên ngoảnh lại liếc nhìn gã.

Xung quanh có rất nhiều phóng viên, Leonard cũng không nhận thấy ánh nhìn từ phía sau lưng kia.

Không ai thấy dưới bóng râm của mái hiên có một sợi tua ý thức dài mảnh như sợi tơ đang lảng lạng bò về phía trước. Sợi tua đó như có mắt, di động uốn lượn theo hình chữ S, linh hoạt luồn lách bên dưới đám đông, nhanh chóng bò lên gót chân Leonard.

Hôm nay Leonard mặc một bộ Âu phục, lúc này, sợi tua màu đỏ kia đang chui vào ống quần gã, trườn lên trên cực nhanh, nháy mắt đã bò tới sau gáy Leonard. Tiếp đó, nó chọc thẳng vào óc gã như cây kim.

Leonard chỉ thấy đầu ong lên một tiếng, cảm giác giống như bị điện giật ấy khiến gã mất khả năng suy nghĩ trong giây lát.

Nhưng chỉ chốc lát sau gã đã hoàn hồn ngay.

Leonard lắc đầu khó hiểu, tiếp tục diễn thuyết với vẻ đau khổ: “Hiện tại chúng tôi vẫn đang điều tra tại sao bày thú vũ trụ đó lại đột ngột tấn công căn cứ con người. Nhưng xin mọi người hãy yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ xây dựng lại hệ thống phòng ngự bằng hàng rào điện của căn cứ, bảo đảm sự an toàn cho người dân...”

Giọng gã xa dần, Dụ Nhiên theo Lục Tắc Hiên vào khu phòng bệnh.

Lục Tắc Hiên hỏi: “Người cậu cần tìm tên gì?”

Dụ Nhiên đáp: “Chị ấy tên Vinh Oánh Oánh, là một cô gái có mái tóc dài, Tướng quân có từng thấy chị ấy không?”

Lục Tắc Hiên: “... Đi theo tôi.”

Không ngờ lại chính là cô gái bị bày thú cắn đứt hai chân suýt chết đêm qua. May mà Lục Tắc Hiên kịp thời khởi động khoang điều trị, phần dưới đầu gối bị cắn đứt đã mọc lại, chỉ là chức năng thần kinh và cơ bắp vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Dù vậy, chắc chắn không đến một tháng, cô gái kia sẽ có thể đi lại như bình thường.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên vào phòng bệnh số 01, cô gái nằm trên giường bệnh tuy sắc mặt vẫn rất tái nhưng tinh thần khá ổn. Sau khi thấy Dụ Nhiên, cô rục rịch muốn ngồi dậy: “Nhiên Nhiên, em còn sống! Thật tốt quá!”

Dụ Nhiên bước tới: “Chị, chị không sao chứ?”

Vinh Oánh Oánh nghẹn ngào: “Không sao hết, họ đưa chị vào khoang điều trị, chân chị được chữa rồi. Em thì sao?”

Dụ Nhiên ngoảnh lại nhìn Lục Tắc Hiên, đáp: “Là vị Tướng quân này đã cứu em.”

Vinh Oánh Oánh vội vàng nói: “Cảm ơn Tướng quân đã cứu em trai tôi, chân thành cảm ơn anh!”

“Không cần cảm ơn.” Lục Tắc Hiên nhìn sang, “Hai người là... Chị em?”

Dụ Nhiên đáp: “Chị ấy là chị họ em. Phải rồi, cô đâu ạ?”

Vinh Oánh Oánh nói: “Mẹ đang đi mua đồ ăn cho chị.”

Dụ Nhiên gật đầu, nhỏ giọng kể: “Chị, chiều nay người của Hiệp hội Dẫn đường sẽ tới đón em. Sau này em phải tới đó sống... Chắc sẽ rất khó gặp lại mọi người.”

Vinh Oánh Oánh ngậy ra, nhìn Dụ Nhiên với vẻ không nỡ: “Một mình em tới hành tinh Thủ đô liệu có sao không?”

Dụ Nhiên nói: “Hiệp hội Dẫn đường sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện. Em cũng không muốn đi khỏi đây, nhưng... Em thức tỉnh thành Dẫn đường rồi, chị biết mà, em phải nghe theo sắp xếp của Hiệp hội...”

Hai chị em lưu luyến, bịn rịn từ biệt nhau trong bệnh viện.

Lục Tắc Hiên nhìn khung cảnh ấy, cảm giác hoài nghi đối với Dụ Nhiên giảm bớt phần nào.

Cậu ấy có cha mẹ, có người thân, còn có quá khứ hoàn chỉnh, nếu muốn làm giả tất cả những điều này thì phải trả một cái giá quá lớn. Mặc dù Dẫn đường cấp cao có thể tạo ra ảo ảnh tinh thần, sửa đổi ký ức của bản thân nhưng chung quy cũng không thể thay đổi ký ức của tất cả những người xung quanh.

Lát sau, mẹ Vinh Oánh Oánh trở lại, cũng rất tiếc khi nghe nói Dụ Nhiên sẽ phải đi. Dụ Nhiên từ biệt người thân, khoảng nửa tiếng sau, cậu đứng dậy, khẽ nói với Lục Tắc Hiên: “Được rồi, trở về thôi ạ.”

Lúc hai người ra đến cửa bệnh viện, Leonard và những phóng viên gã mời tới đã đi. Gã Thống đốc này đứng trả lời phỏng vấn ngay cửa

bệnh viện quả nhiên là đang làm màu. Lục Tắc Hiên nhíu mày, dẫn Dụ Nhiên trở về phi thuyền.

Vừa lên phi thuyền không lâu đã thấy một Lính gác cuống cuồng chạy tới, báo tin: “Đội trưởng Lục, xảy ra chuyện rồi!”

Lục Tắc Hiên ngoảnh lại: “Chuyện gì?”

Lính gác nói: “Khi nãy, Thống đốc Leonard kia dẫn phóng viên về tòa thị chính quay phim đã trượt chân ngã lầu chết rồi.”

Lục Tắc Hiên: “...” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hắn quay sang nhìn Dụ Nhiên theo bản năng, lại đụng phải đôi mắt ngơ ngác, vô tội của thiếu niên.

Đáy lòng Lục Tắc Hiên dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ. Dựa theo thời gian, khi Leonard tử vong, hắn và Dụ Nhiên chắc chắn đang ở trong bệnh viện từ biệt người thân.

Đây... Thật sự là một tai nạn bất ngờ sao?

Chương 6: Hiệp hội Dẫn đường

Lục Tắc Hiên không tin Leonard sẽ “trượt chân ngã lều”. Kẻ tham sống sợ chết như gã chắc chắn rất tiếc mạng. Khi bày thú vũ trụ khổng lồ tấn công căn cứ loài người, gã đã lén lút trốn đi, đồng thời điều động toàn bộ Lính gác trong căn cứ tới bảo vệ mình; gã bỏ một khoản tiền lớn để đưa khoang điều trị tiên tiến nhất về chính vì lo lắng bản thân sẽ xảy ra chuyện bất trắc.

Một kẻ như vậy sao có thể “trượt chân ngã lều” chứ?

Hướng hồ, Leonard không phải một kẻ ẩu đoảng, tính cách gã không phải kiểu sẽ bước hụt để ngã lều, gã rất sợ chết, cũng rất thận trọng. Hướng hồ, đó là nơi làm việc thường ngày của gã, là nơi cực kỳ quen thuộc, chuyện “bất cẩn ngã lều chết” này thật sự quá bất thường.

Lục Tắc Hiên đăm chiêu nhìn sang Dụ Nhiên, hỏi: “Cậu sống ở đây từ nhỏ, vậy cậu đánh giá sao về Leonard?”

Về mặt Dụ Nhiên ngỡ ngác như thể vẫn đang hốt hoảng khi nghe tin “Thống đốc ngã lều”. Mãi đến khi giọng Lục Tắc Hiên vang lên bên tai, cậu mới hoàn hồn, ngập ngừng đáp: “Em không biết rõ về Thống đốc Leonard lắm, dù sao cũng chưa từng tiếp xúc... Ngoài mặt ông ấy luôn hiền hòa, trước kia còn thường xuyên tới trường học động viên học sinh.”

Đúng lúc này, Moore trở lại sau khi thay xong quần áo, không khỏi thắc mắc về nội dung cuộc trò chuyện của hai người: “Leonard làm sao?”

Lục Tắc Hiên đáp gọn gàng, dứt khoát: “Chết rồi.”

Moore: "..."

Sáng nay, lúc rời khỏi bệnh viện, Moore vẫn trông thấy gã, một người đang sống sờ sờ như thế sao nói chết là chết luôn? Moore bóp trán, cười khổ: "Chuyện này phiền phức đấy. Nếu tôi nhớ không nhầm, Leonard là Lính gác cấp B, chú của gã ta... Hình như là một Nghị sĩ Quốc hội nhỉ?"

Lục Tắc Hiên thản nhiên gật đầu: "Ừ."

Dụ Nhiên hiếu kỳ hỏi: "Chẳng phải bảo là trượt chân ngã lâu ạ, sao lại phiền phức?" ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Moore nhìn sang phía Dụ Nhiên, giải thích: "Dù gã chết vì nguyên nhân gì, chắc chắn người của Phòng Điều tra sẽ tới. Dù gì gã cũng là Lính gác cấp B, còn là Thống đốc căn cứ, hơn nữa lại thêm vị thế của chú gã... Có khi căn cứ sẽ bị phong tỏa, dù người của Hiệp hội Dẫn đường đến đón em cũng không đi ngay hôm nay được."

Phòng Điều tra, tên gọi đầy đủ là "Phòng điều tra án kiện đặc thù của Lính gác và Dẫn đường Liên bang", là một đơn vị độc lập và cực kỳ có tầm ảnh hưởng.

Có đến 80% dân số là người bình thường không tiến hóa ra sức mạnh đặc biệt, công tác quản lý xã hội và trị an đối với bộ phận này do "Sở Cảnh sát Liên bang" phụ trách. Những người tiến hóa thì khác, bọn họ có thể giết người bình thường dễ như trở bàn tay. Nếu các Lính gác sử dụng sức mạnh chiến đấu đặc biệt hoặc Dẫn đường dùng sức mạnh tinh thần khống chế dân chúng, vậy thì cả xã hội sẽ hoàn toàn hỗn loạn. Chính vì vậy, để hạn chế người tiến hóa và duy trì trật tự xã hội, Liên bang đã thành lập Phòng Điều tra đặc thù, chuyên môn điều tra các vụ án liên quan đến những đối tượng này.

Trưởng phòng Điều tra tên Chu Thiên Dịch, là một Lính gác cấp S, thực thể tinh thần là một con nhện khổng lồ màu đen. Dị năng cộng hưởng cùng thực thể tinh thần mà hắn tiến hóa được là bắn tơ nhện trói người, nghe đồn chưa kẻ nào phá được mạng nhện của hắn.

Thủ đoạn người này rất cương quyết, mấy năm gần đây đã bắt không ít Lính gác, Dẫn đường phạm tội nên rất có uy trong số những người tiến hóa.

Hắn lúc nào cũng bận rộn, chắc sẽ không đích thân tới đây đâu nhỉ? Nghĩ đến con nhện đen kia, cảm giác ghét bỏ dâng lên trong lòng Dụ Nhiên nhưng cậu vẫn không để lộ ra mặt, nhìn về phía Moore: “Nếu căn cứ bị phong tỏa, vậy chúng ta có nên báo cho người của Hiệp hội Dẫn đường, để họ hoãn lại vài hôm nữa hẵng đến không?”

Moore đáp: “Không cần đâu, họ đang trên đường tới đây rồi.” Dứt lời, anh còn vờ vai Dụ Nhiên như đang an ủi, “Yên tâm, chuyện này không ảnh hưởng đến em đâu. Cùng lắm thì người bên Phòng Điều tra cũng chỉ hỏi vài câu theo quy trình thôi, xác định em không có vấn đề gì là sẽ cho đi ấy mà.”

“Tới hiện trường xem tình hình trước đã.” Lục Tắc Hiên cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, “Moore, anh đi cùng tôi.”

Moore chạy theo Lục Tắc Hiên, đi được mấy bước lại ngoảnh đầu nhìn Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, em về phòng anh nghỉ ngơi trước đi, anh và Đội trưởng Lục ra ngoài một chuyến.”

“Vâng.” Sáng nay, lúc rời khỏi bệnh viện, Moore vẫn trông thấy gã, một người đang sống sờ sờ như thế sao nói chết là chết luôn rồi? Moore bóp trán, cười khổ: “Chuyện này phiền phức đấy. Nếu tôi nhớ không nhầm, Leonard là một Lính gác cấp B, chú của gã ta... Hình như là một nghị sĩ Quốc hội nhỉ?”

Sau khi ra khỏi cửa, Lục Tắc Hiên bỗng nhiên trầm giọng, hỏi: “Có vẻ anh rất tin Dụ Nhiên?”

Moore đáp: “Chuyện Dụ Nhiên phải trải qua rất giống tôi. Tôi mất cha mẹ năm 16 tuổi, một mình tới Hiệp hội Dẫn đường... Tôi đã thấy được một số ký ức trong thế giới tinh thần, cũng cảm nhận được sự đau khổ của em ấy... Thấy khá thương thôi.”

Lục Tắc Hiên nhắc nhở: “Ký ức chưa chắc đã là thật. Tôi nghe nói Dẫn đường cấp S có thể tạo ra ảo ảnh tinh thần mê hoặc người khác.”

Moore cười, lắc đầu: “Đương nhiên tôi biết ký ức có thể ngụy tạo, nhưng cảm xúc trong thế giới tinh thần rất khó làm giả. Trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, cảm xúc đau khổ tôi cảm nhận được cực kỳ rõ ràng, chân thực, không thể nào là giả được. Em ấy thực sự mất cha mẹ và cũng luôn đau lòng vì chuyện ấy, đây là điều không cần nghi ngờ.”

Lục Tắc Hiên: “... Thật hả?”

Đương nhiên, Dẫn đường sẽ hiểu rõ nhau hơn. Vậy là hẳn tự đa nghi sao? ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Moore nhìn sang Linh gác bên cạnh bằng ánh mắt khó hiểu: “Sao vậy, anh nghi ngờ lai lịch của em ấy?”

Lục Tắc Hiên thẳng thắn: “Tôi từng ngửi được mùi Dẫn đường rất giống mùi của cậu ta, vậy nên tôi luôn cảm thấy hình như đã từng biết cậu ta.”

Moore nói: “Mùi giống cũng chưa chắc là một đúng không?”

Lục Tắc Hiên không phủ nhận. Thời gian đã trôi qua khá lâu rồi, Lục Tắc Hiên thực sự không chắc chắn được mùi hương hẳn từng ngửi năm năm trước và mùi Dẫn đường hẳn ngửi thấy giữa cơn mưa lớn đêm qua liệu có hoàn toàn giống nhau không. Hơn nữa, bạn thân đã gửi cho hẳn danh sách chi tiết người tham gia vũ hội tốt nghiệp năm 494, những Dẫn đường tham gia năm đó cũng không ai khả nghi.

Mọi chứng cứ đều đang cho thấy Dụ Nhiên chính là một Dẫn đường bé nhỏ, vô tội, sinh ra trên hành tinh hoang vu này và mới thức tỉnh tháng trước.

Nhưng trực giác chết tiệt của Linh gác cứ khiến Lục Tắc Hiên không thể hoàn toàn buông bỏ nghi ngờ.

Lục Tắc Hiên không nói thêm nữa, hấn rào bước đi tới hiện trường vụ án. “Tới hiện trường xem tình hình trước đã.” Lục Tắc Hiên cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, “Moore, cậu đi cùng tôi.”

Tòa thị chính trung tâm căn cứ có tổng cộng mười tầng, một số cư dân tụ tập xung quanh đang vừa chỉ trỏ, vừa bàn luận. Thi thể Leonard nằm giữa vũng máu. Gã rơi từ trên cao, đầu đập xuống đất, xương sọ vỡ vụn, ngay cả não bên trong cũng tóe ra, chết ngay lập tức, khoang điều trị cũng không cứu nổi gã.

Lục Tắc Hiên không phá hỏng hiện trường mà chỉ sơ tán quần chúng đang vây xem, đồng thời bố trí Lính gác phong tỏa tòa nhà này, đợi Phòng Điều tra đến xử lý.

Sau khi kiểm soát hiện trường xong xuôi, Lục Tắc Hiên và Moore cùng nhau trở về phi thuyền Liệp Ưng.

Cùng lúc đó, một chiếc phi thuyền nhỏ từ trên cao đáp xuống, dừng ngay bên cạnh phi thuyền Liệp Ưng. Trên phi thuyền kia có khắc hình một vòng hoa màu bạc tinh xảo, là biểu tượng đặc trưng của Hiệp hội Dẫn đường.

Một người phụ nữ phong thái tao nhã mặc lễ phục màu trắng bước xuống từ phi thuyền. Đối diện với ánh mắt Lục Tắc Hiên, bà mỉm cười, đưa tay về phía hấn: “Tướng quân Lục, đã lâu không gặp.”

Lục Tắc Hiên khách khí đáp lễ: “Chào bà Joseph, lâu ngày không gặp.”

Người phụ nữ nhiệt tình hỏi han: “Cậu đã cân nhắc đề nghị tôi đưa ra lần trước chưa? Sau khi quay về hành tinh Thủ đô có muốn thử gặp gỡ Dẫn đường mà Hiệp hội ghép đôi giúp không?”

Lục Tắc Hiên thản nhiên trả lời: “Tạm thời tôi chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, cảm ơn bà đã quan tâm.”

Người phụ nữ chuyển sang nhìn Moore: “Bác sĩ Moore thì sao? Có cần nhắc chuyện vào danh sách để Hiệp hội ghép đôi không, chắc chắn tôi sẽ tìm giúp cậu một Lính gác thật ưng ý.”

Moore đẩy kính mắt, mỉm cười, đáp không khác gì Lục Tắc Hiên: “Tạm thời tôi cũng chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, cảm ơn bà đã quan tâm.”

Bà Joseph âm thầm trợn trắng mắt. Là trưởng bộ phận Nhân sự của Hiệp hội Dẫn Đường kiêm Chủ nhiệm Trung tâm Ghép đôi Lính gác – Dẫn đường, bà thật sự dốc hết tâm sức giúp đỡ đám người độc thân này. Đáng tiếc, tên Lính gác cố chấp Lục Tắc Hiên không có hứng thú với bất kỳ Dẫn đường nào bà giới thiệu, một hai phải ế bằng thực lực cho được. Còn Moore, dáng vẻ anh trông lúc nào cũng ôn hòa, không đua không tranh, thanh tâm quả dục như sắp ăn chay niệm Phật đến nơi.

Bà Joseph liếc hai người họ, bất đắc dĩ chuyển sang chuyện khác: “Vị Dẫn đường mới thức tỉnh kia đâu?”

Moore lịch sự dẫn đường cho bà: “Để tôi đưa bà tới đó.”

Lúc này, Dụ Nhiên đang ngồi trong phòng suy nghĩ. Sau khi nghe thấy tiếng gõ, cậu đứng dậy mở cửa.

Một người phụ nữ mỉm cười thân thiện đứng trước cửa, mái tóc vàng óng được búi lên gọn gàng sau đầu, dây chuyền đá quý màu đỏ đeo trên cổ tôn lên làn da trắng như tuyết và phong thái xuất sắc.

Đi theo bà là một con mèo Ragdoll. Bộ lông trắng phau phau trông vừa xù vừa mềm, hai mắt tròn xoe xanh biếc như bầu trời, nhìn đáng yêu vô cùng.

Phu nhân Joseph của Hiệp hội Dẫn đường. Chồng bà là Quân đoàn trưởng Quân đoàn Nhật Diệu, một trong số ít các thượng tướng cấp ba sao của Liên bang. Bản thân bà cũng rất có năng lực, là một Dẫn đường cấp A, những phòng khám “Khơi thông tinh thần cho Lính

gác” miễn phí mỗi cuối tuần đều do một tay bà tạo nên, vậy nên bà rất có danh tiếng đối với người tiến hóa.

Không ngờ bà ấy đích thân tới đây.

Dụ Nhiên giả bộ sững sốt nhìn bà rồi hỏi Moore đứng phía sau: “Quý bà này là?”

Moore giới thiệu: “Đây là trưởng bộ phận Nhân sự của Hiệp hội Dẫn Đường, bà Joseph. Sau khi nghe tin, bà ấy đã đích thân tới đón em.”

Dụ Nhiên lễ phép: “Chào bà.”

Bà Joseph đánh giá tỉ mỉ thiếu niên đối diện. Cậu mặc một chiếc quần dài phối với áo len đơn giản, tuy hơi gầy nhưng khung xương cân đối, có vẻ khá cao ráo. Ngũ quan của thiếu niên rất đẹp, nhất là đôi mắt đặc biệt kia. Mắt phải màu đen còn mắt trái lại là màu đỏ, con mắt đỏ ấy hệt như viên ruby xinh xắn nhất trên đời.

Mắt hai màu? Đây là lần đầu tiên bà gặp được một Dẫn đường có mắt hai màu, đẹp không tả xiết. Bà Joseph hồ hởi nắm tay Dụ Nhiên: “Cháu tên Dụ Nhiên đúng không? Moore đã nói với tôi về chuyện của cháu rồi, thật là một đứa trẻ đáng thương... Không sao, sau này Hiệp hội Dẫn Đường chính là nhà của cháu, mọi người sẽ chăm sóc cháu.”

Dụ Nhiên ngoan ngoãn cúi đầu: “Cảm ơn bà.”

Bà Joseph nhìn sang phía Lục Tắc Hiên: “Vậy tôi đưa cậu ấy về đây. Tôi đã bố trí xong xuôi ở hành tinh Thủ đô rồi.”

Lục Tắc Hiên nói: “Chỉ sợ hôm nay mọi người không đi được.”

Moore giải thích: “Là thế này, căn cứ đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có một vị quan chức Lính gác ngã lâu thiệt mạng. Dựa theo quy định, trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, tất cả mọi người không ai được rời khỏi.”

Bà Joseph kinh ngạc: “Quan chức ngã lâu? Có liên quan gì đến Dự Nhiên của chúng ta?”

Bà ngừng lại một lát, nhìn Dự Nhiên, hỏi: “Thời điểm vị kia ngã lâu cháu có ở hiện trường không?”

Dự Nhiên lắc đầu: “Không ạ.”

Cậu nhìn qua phía Lục Tắc Hiên, nói tiếp: “Lúc ấy cháu và Tướng quân đang trong bệnh viện. Chuyện này Tướng quân có thể làm chứng giúp cháu.”

Lục Tắc Hiên: “... Quả thật tôi có thể làm chứng cho cậu.”

Vậy nên, hẳn đã nghiễm nhiên trở thành “chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo” của Dự Nhiên?

Lời tác giả:

Người của Phòng Điều tra sẽ xuất hiện sớm thôi, sắp đông vui lắm rồi.

Chương 7: Phòng Điều tra

Trên phi thuyền Liệp Ưng, bà Joseph gọi riêng Dụ Nhiên vào phòng nói chuyện.

Bà đích thân thăm dò thể giới tinh thần của Dụ Nhiên, thấy được một phần quá khứ và ký ức của cậu, đồng thời cảm nhận được sự đau khổ nằm sâu trong tâm trí. Đúng như những gì Moore đã thông tin tới Hiệp hội, khoảng thời gian trước, Dụ Nhiên mất ba mẹ, bị chấn động tâm lý nên mới thức tỉnh thành Dẫn đường. Sức mạnh tinh thần của cậu rất yếu, chỉ đạt cấp C.

Bà rất thích thiếu niên mắt hai màu này, ngay lần đầu tiên gặp mặt đã có cảm giác thân thiết kỳ lạ. Chắc bởi con trai bà cũng là Dẫn đường, chỉ kém Dụ Nhiên vài tuổi, bà nhìn Dụ Nhiên cũng như đang nhìn con mình vậy.

Bà Joseph nhẹ nhàng nắm tay Dụ Nhiên, nói: “Sau khi thức tỉnh thành Dẫn đường, cháu không được ai dạy cách sử dụng sức mạnh tinh thần nên hầu hết thời gian, cáo nhỏ của cháu chỉ ngủ mà không cảm nhận được thế giới bên ngoài... Đừng lo, sau khi đến hành tinh Thủ đô, tôi sẽ đưa cháu đến Viện Thánh, nơi đó có giáo viên chuyên nghiệp sẽ dạy cháu cách khống chế sức mạnh tinh thần. Sức mạnh của Dẫn đường cực kỳ lớn, dù chỉ là cấp C nhưng cháu vẫn có thể làm rất nhiều việc, giúp rất nhiều người...”

Giọng bà rất dịu dàng, giống như người mẹ đang nói chuyện với đứa con nhỏ.

Dường như Dụ Nhiên không có thái độ phòng bị đối với bà, thực thể tinh thần cáo nhỏ cũng vui vẻ chơi cùng thực thể tinh thần mèo Ragdoll của bà. Chỉ là sức mạnh tinh thần của bà Joseph rất cao,

mèo Ragdoll của bà có bộ lông sạch sẽ, mượt mà, kích thước cũng lớn hơn mèo bình thường, so ra, cáo trắng của Dụ Nhiên chỉ bằng một nửa nó.

Hai con thú nhỏ lông xù chơi đùa cùng nhau, trông vô cùng ấm áp, hòa thuận.

“Thưa bà, cháu phải học tập ở Viện Thánh bao lâu ạ?” Dụ Nhiên tò mò hỏi.

“Viện Thánh chỉ dạy chương trình học cơ bản, thường là hai năm. Đương nhiên, Dẫn đường có thiên phú cao sẽ học nhanh hơn, có khi chỉ ba tháng là tốt nghiệp rồi. Cụ thể học bao lâu thì phải xem khả năng tiếp thu và vận dụng của cháu.” Bà Joseph ngừng một lát, lại nói tiếp, “Năm nay cháu mới 18 tuổi đúng không? Sau khi tốt nghiệp từ Viện Thánh, cháu có thể lựa chọn đại học mình thích, tiếp tục học lên cao.”

“Tuyệt quá! Cháu muốn vào Học viện Quân sự.” Nét mặt Dụ Nhiên rất nghiêm túc.

“Học viện Quân sự? Sao cháu lại thích Học viện Quân sự?”

“Cháu nghe nói có rất ít Dẫn đường tòng quân nhưng lại có rất nhiều Lính gác chiến đấu ở tiền tuyến phải chịu khổ sở vì mất khống chế tinh thần, cháu muốn giúp họ phần nào.” Dụ Nhiên ngại ngùng, cúi đầu lí nhí.

“Cháu có tấm lòng này thật hiếm thấy.” Bà Joseph cảm thán. Điều kiện ở tiền tuyến rất gian khổ, tính mạng luôn bị nguy hiểm đe dọa, nào được thoải mái như làm việc ở hành tinh Thủ đô. Có quá ít Dẫn đường tình nguyện ra tiền tuyến, không ngờ Dụ Nhiên này lại là một đứa trẻ sẵn sàng chịu khổ.

Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thời gian nhoáng cái đã trôi qua nửa giờ. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trong lúc đó, Lục Tắc Hiên đã nhận được thông tin do Phòng Điều tra Liên bang gửi tới, nhờ hấn đến hiện trường Leonard tử vong phối hợp điều tra.

Moore đi cùng hấn, trên đường, anh giới thiệu: “Lần này có hai người bên Phòng Điều tra đến, Kane và Kloger. Hai người họ là thành viên cốt cán của Phòng Điều tra, thực thể tinh thần lần lượt là báo săn và bướm bướm. Hai người họ phối hợp với nhau rất ăn ý, kinh nghiệm điều tra cũng cực kỳ phong phú. Đặc biệt là Kloger kia, nghe nói anh ta là chuyên viên thẩm vấn lợi hại nhất Phòng Điều tra.”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Sếp Chu của bọn họ không tới à?”

Moore phỏng đoán: “Chắc đầu năm hành tinh Thủ đô nhiều sự vụ nên không đi được? Hoặc là án này đơn giản, không đủ kinh động đến vị Trưởng phòng thần bí kia?”

Người tên Chu Thiên Dịch này quả thật rất thần bí, Lục Tắc Hiên cũng mới gặp hấn đúng một lần trong một buổi tiệc tối ở hành tinh Thủ đô. Thực thể tinh thần của hấn là nhện đen, thích bò qua bò lại trong góc phòng tối tăm, bản thân hấn cũng xuất quỷ nhập thần. Lần này hấn không đến có lẽ là cảm thấy vụ án này không nghiêm trọng, phái cấp dưới đến là giải quyết được?

Lục Tắc Hiên nhanh chóng đi đến hiện trường Leonard ngã lâu. Nơi này đã được phong tỏa bằng dây cảnh báo, hai người của Phòng Điều tra đang dò xét xung quanh.

Thân là Linh giác, Kane phụ trách thăm dò hiện trường. Thị giác, khứu giác và thính giác vượt trội của Linh giác có thể nắm bắt mọi chi tiết ở hiện trường vụ án. Mà với cương vị Dẫn đường, Kloger lúc này đang trao đổi với các phóng viên. Sức mạnh tinh thần cực lớn của anh có thể dễ dàng chọc thủng những lời khai man của người thường, thu về thông tin chân thực, hữu hiệu nhất.

Trong thế giới mà người bình thường không thể nhìn thấy, thực thể tinh thần đàn bướm rực rỡ sắc màu đang bay khắp xung quanh điều

tra. Thứ chúng tìm kiếm chính là những dao động tâm lý bất thường. Chỉ cần phát hiện có Dẫn đường xuất hiện ở hiện trường vụ án hoặc có Dẫn đường tiến hành ám thị tâm lý, tất cả đều sẽ bị đàn bướm của anh bắt gọn.

“Anh chắc chắn khi đó ông ta ngã xuống từ đây à?” Kloger chỉ vị trí người chết ngã lều.

“Đúng vậy, tôi cũng hết cả hồn luôn! Thống đốc Leonard cho phép chúng tôi tự do tham quan, tôi đang chụp ảnh thì nghe thấy tiếng cửa kính vỡ rồi thấy ông ấy ngã!”

“Khi đó có ai ở gần ông ta không?” Kloger tiếp tục hỏi.

“Không có ai ở gần ông ấy cả, tôi vẫn nhớ là ông ấy đứng hút thuốc một mình bên cửa sổ.”

“Đúng thế, lúc đó chúng tôi đều không ở gần ông ấy, chắc chắn là ông ấy bất cẩn ngã xuống!”

Các phóng viên vội vã tranh nhau trả lời, chỉ sợ bản thân sẽ bị liên lụy.

Kane và Kloger nhìn nhau, đúng lúc này, đàn bướm phát hiện ra một Dẫn đường khác: Moore đang đi đến.

Kloger quay người, bước tới phía Moore, vươn tay: “Moore, đã lâu không gặp.”

Moore mỉm cười bắt tay với anh: “Đã lâu không gặp. Điều tra thuận lợi chứ?”

Kloger đáp: “Vẫn còn một số điểm đáng ngờ.”

Kane cũng bước tới, nói: “Chào Đội trưởng Lục, chúng tôi có vài vấn đề cần hỏi anh.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Được.”

Kloger hỏi: “Tối qua, khi anh gặp Leonard, anh có thấy hành vi hoặc cảm xúc của ông ta có gì khác thường không?”

Lục Tắc Hiên bình tĩnh trả lời: “Tối qua, sinh vật biến dị vũ trụ tấn công căn cứ, ông ta trốn trong tòa nhà này, trông có vẻ khá sợ hãi. Tôi đề nghị ông ta cứu người bằng khoang điều trị, ông ta không tình nguyện lắm nhưng cuối cùng vẫn buộc phải đồng ý. Ngoài ra không có gì khác thường.”

Lục Tắc Hiên cẩn thận nhớ lại mọi chuyện về Leonard. Một gã quản lý sợ chết, quả thật hành vi và cảm xúc không có gì khác thường.

Kloger gọi Kane tới bên cạnh, khẽ nói: “Những phóng viên này không nói dối. Bọn họ cũng không phải Dẫn đường, không có năng lực khống chế được Lính gác. Và lại, theo miêu tả của bọn họ, trước khi Leonard ngã lều, thần trí ông ta vẫn rất tỉnh táo, còn có tâm trạng đứng hút thuốc cạnh cửa sổ.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Kane nói: “Hiện trường xảy ra vụ án không phát hiện dấu vết ấu dả, lan can cửa sổ cũng không bị người khác động tay. Loại trừ trả thù và tự sát, vậy chỉ có thể giải thích là sự cố bất ngờ.”

Thật sự là tai nạn ư?

Hai người nhìn nhau, Kloger dăm chiêu sờ cằm, đề nghị: “Vẫn nên điều tra tỉ mỉ thêm đi. Mở rộng khoảng thời gian điều tra về sớm hơn nữa, xem thử có ai khả nghi không. Dù gì thân phận của Leonard này cũng không tầm thường, còn có chú là Nghị sĩ Quốc hội, chúng ta cũng phải trả về cho cấp trên một kết quả điều tra không có gì bắt bẻ được thì họ mới tin tưởng.”

Kane: “Được, đi thôi.”

Sau khi chào Lục Tắc Hiên, hai người rời đi, tới gặp gia đình và người quen của Leonard.“

Đến 12 giờ trưa, Kane và Kloger lên phi thuyền Liệt Ưng tìm gặp Dự Nhiên.

Vì điều tra được Leonard trả lời phỏng vấn của phóng viên vào khoảng 9 giờ sáng nay ở trước cửa bệnh viện, mà trùng hợp Lục Tắc Hiên cũng dẫn Dự Nhiên vào bệnh viện ngay lúc đó. Thông qua bệnh nhân trong viện, hai người biết được Dự Nhiên tới bệnh viện là để thăm bệnh, đồng thời từ biệt cô.

Máu chốt ở chỗ Dự Nhiên là một Dẫn đường.

Đây là Dẫn đường duy nhất có khả năng từng tiếp xúc với Leonard khi gã còn sống.

Kloger nhìn sang phía đồng nghiệp mình với vẻ cảnh giác: “Có phải thời điểm người tên Dự Nhiên này xuất hiện hơi trùng hợp quá không?”

Kane đáp: “Cậu ta không có mặt ở hiện trường vào thời điểm Leonard ngã lầu.”

Kloger nhắc nhở: “Đừng quên, Dẫn đường cấp cao có thể khống chế cảm xúc của Lính gác từ xa. Khoảng cách xa nhất được biết cho đến hiện tại là 500m.”

Kane nói: “Bệnh viện cách tòa thị chính hơn 2km. Dẫn đường đâu thể khống chế Lính gác từ khoảng cách xa như vậy đúng không?”

Kloger ngẫm nghĩ: “Cũng phải, khoảng cách quá xa, tua ý thức không thể nào vươn tới được. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi Dự Nhiên vài câu.”

Lúc hai người đẩy cửa bước vào, Dự Nhiên và bà Joseph đang nói chuyện với nhau.

Thấy báo sẵn và bướm bướm xuất hiện bất thành hình, cáo nhỏ của Dụ Nhiên hoảng sợ rụt người lại, trốn ra phía sau mèo Ragdoll. Mèo Ragdoll đứng chắn trước nó, bà Joseph cũng chủ động đứng dậy bảo vệ Dụ Nhiên sau lưng, mỉm cười bắt chuyện: “Chào hai cán bộ Phòng Điều tra, hai cậu tới đây vì vụ án của Thống đốc Leonard phải không?”

Kloger đáp: “Xem ra phu nhân đã biết? Chúng tôi có vài vấn đề cần hỏi Dụ Nhiên sau lưng bà.”

Bà Joseph vỗ nhẹ lên vai Dụ Nhiên như đang trấn an. Bà nhìn Kloger, nói: “Dụ Nhiên chỉ là một Dẫn đường cấp C mới thức tỉnh không lâu, còn chưa biết sử dụng sức mạnh tinh thần, hai cậu đừng làm cậu ấy sợ. Hơn nữa, thời điểm Leonard chết, Dụ Nhiên của chúng tôi không hề có mặt tại hiện trường. Điều này Tướng quân Lục có thể làm chứng cho cậu ấy.”

Lục Tác Hiên đứng phía sau hai người gật đầu, nói: “Đúng vậy, lúc đó tôi và Dụ Nhiên đang ở bệnh viện.”

Kloger nói: “Chúng tôi biết. Nhưng Dẫn đường giết người không nhất thiết phải có mặt tại hiện trường. Chúng tôi vẫn phải làm rõ một vài chi tiết.”

Dụ Nhiên hốt hoảng: “Giết... giết người.”

Thiếu niên sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, mắt cũng run lên. Dáng vẻ vừa hoảng sợ, vừa oan ức ấy khiến Kloger cảm thấy tội lỗi như anh đang bắt nạt một con thú nhỏ.

Kane bên cạnh hắng giọng, hòa hoãn: “Chúng tôi chỉ điều tra theo quy trình thôi. Nếu chuyện này không liên quan gì đến cậu thì cậu không phải sợ, chúng tôi sẽ không đổ oan cho cậu đâu.”

Bà Joseph nhìn về phía Dụ Nhiên, an ủi: “Nếu họ đã nghi ngờ cháu thì cháu cứ để họ hỏi đi. Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.” Dứt lời, bà lại

nhìn về phía hai điều tra viên: “Kloger, cậu chú ý chút, đừng ra tay nặng quá.”

“Tôi biết rồi.” Dứt lời, Kloger đột ngột vươn tua ý thức ra. Những sợi tua ấy rục rờ như những sợi tơ đủ màu sắc bay giữa không trung, tiếp đó liền áp chặt lên đầu Dụ Nhiên.

Tập kích bất ngờ, không cho kẻ khác kịp trở tay.

Dụ Nhiên như nghe thấy trong đầu mình có một tiếng nổ, rất nhiều bướm bướm đủ màu sắc ồ ạt xâm nhập thế giới tinh thần của cậu. Chúng vỗ đôi cánh xinh đẹp, bay khắp thế giới tinh thần cậu không chút kiêng nể. Chúng như biết sinh sôi nảy nở, số lượng càng lúc càng nhiều hơn. Chỉ trong giây lát, toàn bộ thế giới tinh thần của cậu đã bị những con bướm sặc sỡ bao phủ. Dường như không nơi nào chúng không len lỏi vào được, chỉ cần người bị xâm nhập manh nha một chút dao động thôi, chúng đều có thể bắt lấy cực kỳ chuẩn xác.

“Áo giác tinh thần” của họ bướm là một loại năng lực cực kỳ đặc biệt ở Dẫn đường. Chúng sẽ khiến người ta rơi vào trạng thái mê man như sử dụng chất gây ảo giác, tạo ra hiệu quả “hỏi gì đáp nấy”. Điểm đáng sợ nhất của Dẫn đường có thực thể tinh thần loại hình côn trùng chính là khả năng “phát triển”.

Ban đầu, Kloger chỉ là một Dẫn đường cấp C, thực thể tinh thần cũng vồn vện có một con bướm. Nhưng anh có tư chất hơn người, tốc độ phát triển sức mạnh tinh thần cực kỳ đáng sợ. Mới làm việc vài năm trong Phòng Điều tra, anh đã trở thành Dẫn đường cấp A+, thực thể tinh thần cũng biến thành cả đàn bướm có năng lực sinh sôi cực mạnh.

Huống hồ, anh thường xuyên đối mặt với đủ loại tội phạm xảo trá, trải qua huấn luyện cực kỳ chuyên nghiệp, đồng thời rành rẽ tâm lý học tội phạm, biết cách đánh úp, tấn công thẳng vào điểm yếu.

Trong nháy mắt, thế giới tinh thần của Dụ Nhiên đã bị đàn bướm đông nghìn nghịt xâm chiếm. Với kiểu “thẩm vấn tinh thần” áp lực

cao này, rất hiếm ai không để lộ sơ hở.

Chương 8: Cách thức thẩm vấn

Qua quá trình điều tra kỹ càng, Kloger và Kane phát hiện Leonard không phải kiểu người sẽ sơ suất đến mức trượt chân ngã lầu, ngược lại, gã là một kẻ rất sợ chết, nếp sống bình thường cũng vô cùng cẩn thận. Vậy nên dù hiện trường ngã lầu của gã không phát hiện dấu hiệu bất thường nào nhưng nếu giải thích là “tai nạn” thì rất khó khiến người ta tin tưởng. Không thể hoàn toàn loại trừ khả năng “bị giết”.

Mà Dẫn đường nạn nhân từng tiếp xúc chỉ có Moore và Dụ Nhiên. Moore là một Dẫn đường cực mạnh thuộc loại hình chữa trị, Kloger biết rất rõ về anh, hươu trắng của anh không hề có bất kỳ khả năng tấn công nào. Người có hiềm nghi lớn nhất lúc này chính là Dụ Nhiên, một người Dẫn đường chưa ai biết đến, sống trên hành tinh hoang vu này.

Rốt cuộc lai lịch của Dụ Nhiên ra sao... Kloger đã có cách thẩm vấn.

Là chuyên viên thẩm vấn xuất sắc nhất Phòng Điều tra, thủ đoạn làm việc của anh không hề mềm mỏng, đại đa số Lính gác đều không tài nào giấu giếm nổi khi bị anh thẩm vấn tinh thần. Trái lại, lá chắn tinh thần của Dẫn đường khó vượt qua hơn nhiều so với Lính gác, vậy nên anh mới tập kích bất ngờ khi Dụ Nhiên chưa kịp đề phòng. Chỉ có thể anh mới có thể thấy được thế giới tinh thần chân thật của cậu.

Trước mắt là một hồ nước trong vắt rộng cỡ một sân bóng, xung quanh hồ là sương trắng dày đặc bao quanh. Đây là thế giới tinh thần thường thấy ở Dẫn đường cấp C, nhìn một lượt là thấy được điểm cuối.

Cáo nhỏ trông thấy đàn bướm ồ ạt bay tới thì hoảng sợ rụt người lại, run rẩy. Những con bướm rực rỡ màu sắc nhanh chóng bao vây nó. Cáo nhỏ muốn chạy trốn nhưng đàn bướm quá đông, vây kín nó từ tất cả các phía không chừa một khe hở nào. Cáo nhỏ hoàn toàn không có đường thoát thân.

Trong nháy mắt, đàn bướm nhấc bổng cáo trắng lên cao như một cơn gió xoáy.

Thực thể tinh thần rời khỏi thế giới tinh thần ban đầu, trước mắt Dụ Nhiên xuất hiện một không gian kỳ lạ.

Đó là một phòng thẩm vấn kín bưng, Dụ Nhiên ngồi một mình trong đó, trên đầu có một bóng đèn dây tóc chiếu thẳng xuống người cậu, cực kỳ chói mắt. Cẩn thận quan sát xung quanh, cậu lờ mờ nhìn thấy những dụng cụ tra tấn hình thù kỳ dị treo trên tường, trên đó còn dính vết máu chưa khô hết.

Cáo nhỏ bỗng nhiên bị đưa tới một thế giới tinh thần lạ lẫm, nó sợ đến mức lông trên người dựng đứng hết lên.

Trong môi trường quen thuộc, con người thường dễ thả lỏng, dễ ngụy trang, nhưng trong hoàn cảnh lạ lẫm sẽ vô thức căng thẳng, dễ để lộ sơ hở hơn nhiều.

Với cách thức đưa đối tượng tình nghi rời khỏi thế giới tinh thần ban đầu và cưỡng chế thực thể tinh thần vào phòng thẩm vấn kín này của Kroger, người có tâm lý yếu rất dễ sụp đổ.

Một giọng nói vang lên trong phòng: “Cậu tên gì?”

Dụ Nhiên sợ run cả giọng: “Tôi... Tôi tên là Dụ Nhiên.”

“Cậu có quan hệ gì với Leonard?”

“Tôi không quen ông ấy, chỉ biết ông ấy là Thống đốc của căn cứ thôi.”

“Tại sao 9 giờ sáng nay cậu lại vào bệnh viện?”

“Tôi tới từ biệt chị họ tôi.”

“Khi ở trong bệnh viện, cậu có dùng tua ý thức tiếp xúc với Leonard không?”

“Không, tôi không biết cách dùng tua ý thức.”

Vách tường đối diện Dụ Nhiên bỗng nhiên biến thành một cảnh tượng khác. Trên tòa nhà cao tầng, một người đàn ông trung niên béo tốt đột ngột rơi xuống từ cửa sổ, hai mắt gã ta trợn trừng, nhìn chằm chằm Dụ Nhiên. Tiếp đó, “bộp” một tiếng, đầu gã ta đập xuống đất, xương sọ vỡ vụn, máu tươi đặc quánh bắn ra tung tóe ngay trước mặt Dụ Nhiên.

“...” Dụ Nhiên sợ hãi nhắm tịt mắt. Hình ảnh máu me này cực kỳ kinh khủng, khiến thiếu niên không ngừng run rẩy.

“Người thân của cậu chết trong vụ tai nạn hầm mỏ ngày 21 tháng 11, Leonard có liên quan đến vụ việc đó, cậu có động cơ gây án. Cậu muốn báo thù cho cha mẹ, đúng không?” Giọng nói trong phòng thẩm vấn trở nên sắc bén, lạnh lùng như băng. Dù có là Dẫn đường cấp S cũng không thể dùng tua ý thức khống chế Leonard đang ở trong tòa thị chính cách bệnh viện hơn 2km. Huống hồ, lúc đó Lục Tắc Hiên đang ở ngay bên cạnh cậu, một khi sử dụng tua ý thức khống chế Lính gác khác từ khoảng cách cực kỳ xa, chắc chắn cậu sẽ phải tập trung sức mạnh tinh thần. Như vậy, nhất định Lục Tắc Hiên sẽ phát hiện ra hành vi của cậu.

“Phải!” Thiếu niên như không còn chống chịu nổi áp lực tinh thần nữa, rốt cuộc nghẹn ngào tuôn hết ra, “Tôi muốn gã ta phải chết, tất cả cư dân sống ở đây đều mong gã chết! Loại súc sinh như gã không đáng được sống! Gã hại chết 127 người, gã còn vợ vét hết số tiền đền bù của Chính phủ Liên bang gửi tới. Chúng tôi, người nhà của những nạn nhân, không nhận được dù một đồng một cắc!”

Cảm xúc tiêu cực dữ dội nhất bắt đầu cuộn trào trong phòng thẩm vấn. Đây mới là suy nghĩ thực sự chôn sâu trong lòng cậu ta?

Kloger thấy thẩm vấn có hiệu quả bèn tiếp tục truy hỏi: “Vậy nên cậu giết ông ta?”

Dự Nhiên ngăn người rồi bắt lực lắc đầu, giọng đã hơi khàn đi: “Tôi muốn giết gã, nhưng xung quanh gã có rất nhiều Lính gác bảo vệ, tôi hoàn toàn không thể tiếp cận gã... Tôi hận bản thân mình chỉ là một Dẫn đường cấp C lại còn không biết cách không chế sức mạnh tinh thần! Nếu tôi là Dẫn đường cấp S thì tốt rồi, tôi sẽ có thể dùng sức mạnh tinh thần quấy phá tâm trí gã, khiến gã phải chết bằng cách thức khổ sở nhất! Phải rồi, trước khi chết, gã còn phải nôn món tiền kia ra nữa! Số tiền bồi thường cho gia đình của 127 nạn nhân đó tổng cộng lại cũng phải lên tới cả triệu tinh tệ!”

“...” Kloger nhíu mày. Lời thiếu niên nói có nét khờ dại của trẻ con. Cậu thực sự là người bị hại trong sự cố sập hầm mỏ đó, đồng thời cũng thực sự muốn Leonard chết, suy nghĩ ác độc, luôn giấu kín trong lòng này đã bị ép ra.

Nhưng cậu không phải hung thủ.

Cậu có động cơ nhưng lại không có năng lực gây án.

Kloger nhìn thiếu niên đang không ngừng run rẩy sau khi bộc bạch hết mọi cảm xúc tiêu cực bị giấu kín trong phòng thẩm vấn, nhất thời rơi vào trầm tư.

Dù có là Dẫn đường cấp S cũng không thể dùng tua ý thức khống chế Leonard đang ở trong tòa thị chính cách bệnh viện hơn 2km. Huống hồ, lúc đó Lục Tắc Hiên đang ở ngay bên cạnh cậu, một khi sử dụng tua ý thức khống chế Lính gác khác từ khoảng cách cực kỳ xa, chắc chắn cậu sẽ phải tập trung sức mạnh tinh thần. Như vậy, nhất định Lục Tắc Hiên sẽ phát hiện ra hành vi của cậu.

Bên cạnh việc kéo Dụ Nhiên và cáo trắng vào phòng tối thẩm vấn, Kloger cũng đang cẩn thận quan sát thế giới tinh thần nguyên bản của Dụ Nhiên.

Sương mù dày đặc xung quanh hồ nước kia không hề thay đổi, cho thấy rằng thế giới tinh thần của cậu thực sự chỉ có kích thước chừng ấy.

Có điều, ngay lúc này, phía trên hồ nước đang xuất hiện khá nhiều cảm xúc tiêu cực, tất cả đều là những gì cậu chứng kiến ở hiện trường tai nạn hầm mỏ. Rất nhiều khuôn mặt người chết bê bết máu, thai phụ bụng bầu vượt mặt ôm thi thể chồng mình mà khóc, đứa trẻ gào thét nức nở vì mất mẹ, cha mẹ già ngã khụy trên đất khi thấy thi thể con mình...Kloger cho rằng anh đã ép toàn bộ cảm xúc tiêu cực của Dụ Nhiên ra, đã biết suy nghĩ chân thực nhất nằm sâu trong nội tâm thiếu niên.

127 cỗ thi thể xếp song song nhau ở hiện trường tai nạn, hình ảnh ấy không khác gì địa ngục trần gian.

Nước trong hồ bỗng nhiên dậy sóng, toàn bộ thế giới tinh thần rung lắc như động đất, thậm chí trên bầu trời còn xuất hiện những vết nứt rõ rệt.

Kloger lập tức thu hồi đàn bướm, thả cáo nhỏ ra, đồng thời hô lên với hai Dẫn đường bên cạnh: “Moore, bà Joseph... Mau, mau cứu cậu ấy! Thế giới tinh thần của cậu ấy sắp sụp đổ!”

Bà Joseph biến sắc, lạnh lùng chất vấn: “Cậu làm gì Dụ Nhiên nhà tôi rồi?!”

Kloger cũng hoảng, sắc mặt anh rất khó coi: “Tôi... Giờ không phải lúc giải thích, cứu người quan trọng hơn!”

Moore và bà Joseph lập tức tiến đến bên giường, đồng loạt vươn tay thức ra. Hai sợi tua ý thức màu trắng cẩn thận dò vào thế giới tinh thần của Dụ Nhiên. Thế giới tinh thần của thiếu niên thực sự đang

rung lắc dữ dội, vô số cảm xúc tiêu cực gào như bao trùm, nuốt trọn cậu.

Bình thường, thế giới tinh thần của Dẫn đường ổn định hơn Lính gác rất nhiều. Nhưng Dụ Nhiên thì khác, cậu là một Dẫn đường vừa thức tỉnh, còn chưa biết cách khống chế sức mạnh tinh thần. Thế giới tinh thần của cậu vốn chưa đủ vững chắc, Kloger lại thăm vấn cậu bằng thủ đoạn đối phó với hung phạm xảo trá, ép toàn bộ cảm xúc tiêu cực nằm sâu nhất trong tâm trí cậu ra, khiến thiếu niên đáng thương suýt chút nữa sụp đổ tinh thần. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Kloger thật là đáng chết mà!

Giờ khắc này, cả bà Joseph lẫn Moore đều cực kỳ khó chịu với vị chuyên viên thăm vấn này của Phòng Điều tra.

Sao có thể thô bạo như thế với Dẫn đường bé nhỏ nhà bọn tôi chứ!

May mà bà Joseph và Moore đều mang sức mạnh loại hình chữa trị. Hai người phối hợp, cùng nhau điều chỉnh thế giới tinh thần giúp Dụ Nhiên. Tọa độ thức màu trắng di chuyển rất nhanh, xua tan từng đám sương đen cảm xúc tiêu cực đi. Hồ nước dậy sóng cuối cùng cũng dần dần lắng lại dưới sự trấn an cẩn thận của hai người.

Thế giới tinh thần của Dụ Nhiên khôi phục nguyên trạng, tuy vậy, cáo trắng nhỏ vẫn bị thương khá nặng, đang ghé mình bên hồ thoi thóp từng hơi.

Hai người rời khỏi thế giới tinh thần của cậu.

Bà Joseph quay sang, nhìn chăm chăm thanh niên tóc vàng đối diện: “Kloger, giờ cậu vừa lòng rồi chứ? Cậu suýt nữa giết chết Dẫn đường nhỏ này của tôi đấy! Nếu không phải có tôi và Moore ở đây, hôm nay cậu ấy đã bị cậu thăm vấn đến mức sụp đổ tâm lý, biến thành người điên rồi!”

Moore cũng trách cứ: “Cách thức làm việc của Phòng Điều tra các anh có phải bạo lực quá rồi không?”

Lục Tắc Hiên nhìn về phía Dụ Nhiên hai mắt nhắm nghiền trên giường. Thiếu niên vã mồ hôi lạnh đầy người, quần áo đã ướt sũng nước, môi cậu trắng bệch như tờ giấy, mặt cũng tái xanh, hết như vừa trải qua một cơn bạo bệnh, trông yếu ớt đến mức thấy mà xót.

Lục Tắc Hiên nhíu mày, nhìn Kloger bằng ánh mắt lạnh lùng: “Thẩm vấn xong rồi đúng không? Nếu không còn việc gì khác, mời hai anh đi cho.”

Bị tất cả mọi người ghét ra mặt, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán Kloger. Anh xấu hổ cười hòa hoãn, “Thành thật xin lỗi, tôi không cố ý mà. Dụ Nhiên không sao là tốt rồi, tiếp sau...”

Lục Tắc Hiên lạnh nhạt nói: “Tiếp sau không cần anh quan tâm. Chúng tôi sẽ chăm sóc cậu ấy cẩn thận.”

Lệnh đuổi khách quá rõ ràng. Kane thức thờ kéo tay áo đồng nghiệp, Kloger, nói: “Tướng quân Lục, làm phiền anh rồi. Chúng tôi về viết báo cáo điều tra trước đây.”

Hai người rời khỏi phi thuyền Liệp Ưng như đang bỏ chạy.

Dụ Nhiên vẫn đang mê man, bà Joseph đau lòng xoa đầu cậu: “Đứa nhỏ đáng thương, Dẫn đường cấp C bị Dẫn đường cấp A+ cưỡng chế xâm phạm thể giới tinh thần chắc đau đớn lắm. Đừng sợ, có tôi đây rồi. Sau này cái tên Kloger kia đừng hòng lại gần cậu.”

Lục Tắc Hiên thấp giọng nói: “Phu nhân, giờ cậu ấy cần nghỉ ngơi, cho cậu ấy chút thời gian đi.”

Bà Joseph đứng dậy: “Được, chúng ta ra ngoài cả đi, để cậu ấy nghỉ ngơi thoải mái.”

Ba người lần lượt ra khỏi phòng, Moore cẩn thận đóng cửa lại.

Đến khi tiếng bước chân của mọi người đã rời xa, thiếu niên đang “mê man” trên giường mới nhận mặt, bắt đầu chữa trị thế giới tinh thần của chính mình.

Dẫn đường cấp A+ còn có kỹ năng thẩm vấn chuyên nghiệp quá nhiên khó đối phó, khiến cậu tiêu tốn kha khá sức mạnh tinh thần.

Dụ Nhiên đứng giữa khu rừng nguyên sinh, nhìn mớ hỗn độn xung quanh, chợt nhớ tới một câu nói: Nếu một ngày nào đó cậu lọt vào tay kẻ địch, đối mặt với sự thẩm vấn khắc nghiệt nhất, nếu muốn che giấu mục đích thật sự của mình thì phải biết giả bộ yếu thế, cho kẻ thẩm vấn cậu chút ngon ngọt, để hắn tưởng rằng mình đã moi được thông tin hữu dụng thì sau đó hắn mới chịu buông tha cậu.

Kloger cho rằng anh đã ép toàn bộ cảm xúc tiêu cực của Dụ Nhiên ra, đã biết suy nghĩ chân thực nhất nằm sâu trong nội tâm thiếu niên.¹²⁷ Cổ thi thể xếp song song nhau ở hiện trường tai nạn, hình ảnh ấy không khác gì địa ngục trần gian.

Anh đâu ngờ rằng ấy là bởi Dụ Nhiên chủ động nhượng bộ, cố tình để anh biết.

Hồ nước dậy sóng, thế giới tinh thần cận kề ranh giới sụp đổ cũng là biểu hiện giả dối Dụ Nhiên cố ý bày ra cho anh thấy, đồng thời cũng nhằm ép đàn bướm của anh phải lui lại.

Trong khu rừng nguyên sinh không thấy đâu là điểm cuối, có không ít cây cối héo rũ, gãy đổ. Có thể thấy, lần này Dụ Nhiên đã hao tổn sức mạnh tinh thần rất nghiêm trọng. Cáo trắng nhỏ quả thật quá mệt mỏi, cần phải ngủ một giấc để hồi phục. Ngược lại, cáo chín đuôi trốn kỹ trong rừng thì không hề hấn gì.

Dụ Nhiên đưa tay lên, tua ý thức màu xanh lục với năng lực chữa trị vươn ra từ ngón tay cậu. Những sợi tua xanh lục ấy như những sợi dây leo phát triển thần tốc, nhanh chóng luồn lách vào sâu trong rừng rậm. Những nơi chúng trườn qua, cây cối vốn đang héo rũ, gãy đổ lại

đứng thẳng dậy một cách thần kỳ, một lần nữa tràn trề nhựa sống như được rót nguồn sinh lực dồi dào vào trong.

Đây chính là năng lực chữa trị vô cùng mạnh mẽ Dụ Nhiên có được.

Tốc độ thiếu niên chữa trị thế giới tinh thần thậm chí còn nhanh hơn cả Moore và bà Joseph cùng làm.

Lời tác giả:

Trong truyện này, hệ thống dị năng của Lính gác và Dẫn đường sẽ được thiết lập hoàn chỉnh.

Năng lực của Dẫn đường được chia thành hai loại hình lớn là chữa trị và tấn công.

Bối cảnh thế giới: Địa vị của Dẫn đường và Lính gác là ngang nhau.

Lai lịch và mục đích của Dụ Nhiên sẽ dần dần được hé lộ.

Chương 9: Cáo chín đuôi

Sau khi rời khỏi phi thuyền, Kane lo lắng nhìn sang phía đồng nghiệp: “Có phải ban nãy cậu ra tay hơi quá không? Bà Joseph có thành kiến với cậu rồi đấy.”

Kloger đáp với vẻ bất đắc dĩ: “Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với Dẫn đường mới thức tỉnh mà, ai biết được thế giới tinh thần của cậu ta lại yếu tới vậy.”

Theo lý thuyết, dù là Dẫn đường cấp C thì cũng không dễ sụp đổ tinh thần như vậy, Kloger cứ cảm thấy mọi chuyện không đúng cho lắm. Nhưng nhìn từ biểu hiện của Dụ Nhiên, quả thật không tìm ra bất kỳ sơ hở nào. Chỉ có thể giải thích là tâm lý của cậu yếu hơn nhiều so với những Dẫn đường khác, lại mới mất cha mẹ nên dễ bị cảm xúc tiêu cực xâm chiếm.

“Vậy giờ thế nào?” Kane gãi đầu, “Nếu Dụ Nhiên đã không còn khả nghi thì chỉ có thể kết luận là “tai nạn ngã lầu” thôi nhỉ?”

Kloger cân nhắc một lát, quyết định: “Cứ vậy đi, về viết báo cáo điều tra rồi gửi cho Trưởng phòng.”

Cùng lúc đó, trong trụ sở Công ty Khoáng sản Norte, một người đàn ông trẻ tuổi mặc sơ mi trắng đang gấp gấp mở két sắt. Sau lưng hắn, một nam trung niên đeo kính gọng bạc trông có vẻ rất hào hoa phong nhã sốt ruột thúc giục: “Nhanh lên, tranh thủ khi người của Phòng Điều tra còn chưa điều tra đến chúng ta thì mau ôm của trốn đi!”

“Anh bảo có thật là Leonard vô tình ngã chết không?” Người đàn ông mặc sơ mi trắng lôi một cái vali ra khỏi két bảo hiểm. Bên trong vali

đầy ắp thạch anh đỏ được mài cắt gọn gàng, sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Mọi công dân và doanh nghiệp thuộc Liên bang đều có tài khoản chip định danh riêng. Hệ thống thanh toán điện tử được theo dõi bởi ngân hàng trung ương, mỗi khoản tiền giao dịch đều được xác minh rõ ràng.

Một món tiền mặt lớn dù chuyển vào tài khoản công ty hay tài khoản cá nhân đều dễ bị ngân hàng để mắt tới. Nhưng nếu quy đổi thành loại tiền tệ mạnh như thạch anh đỏ này ở chợ đen, không chỉ dễ dàng mang theo người mà còn có thể tránh được sự giám sát của ngân hàng.

Người đàn ông đeo nhìn chiếc vali chứa đầy thạch anh đỏ bằng ánh mắt tham lam, lạnh lùng nói: “Gã Leonard lòng tham không đáy đó chết rồi càng tốt, đỡ bao nhiêu phiền toái cho chúng ta! Căn cứ B-73 không còn an toàn nữa, về hành tinh Thủ đô trước rồi tính tiếp.” Hắn đón lấy cái vali từ tay đối phương, giục: “Đừng lằng nhằng nữa, đi nhanh lên.”

Hai người lần lượt rời khỏi tòa nhà, lên một chiếc xe bay cỡ nhỏ, nhanh chóng đi tới trạm vũ trụ của hành tinh B-73. Đám đông khiến trạm vũ trụ vốn không quá rộng trông khá nhốn nháo, xung quanh cũng rất ồn ào.

Trên phi thuyền Liệp Ưng, Dụ Nhiên nhìn giờ từ chiếc đồng hồ điện tử treo tường, chống cằm suy ngẫm. Bốn giờ chiều nay phi thuyền chở khách liên hành tinh sẽ cất cánh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kẻ nào đó hẳn sẽ cúp đuôi chạy trốn chết nhỉ?

Dụ Nhiên chỉnh trang lại một chút rồi ra ngoài tìm bà Joseph. Hai người đàn ông cao lớn mặc đồ Âu, kéo vali đi sang lối VIP, xung quanh còn có không ít lính gác đi theo bảo vệ.

Thiếu niên trông rất bình tĩnh lập tức thay đổi biểu cảm ngay khi vừa bước qua cánh cửa. Trên mặt cậu là vẻ yếu ớt như “vừa qua trận ốm nặng”, ánh mắt cũng đầy sự bất an.

Bà Joseph đang nói chuyện với Moore ở sảnh chính. Trông thấy Dụ Nhiên, bà vội vàng bước tới, ân cần hỏi han: “Nhiên Nhiên, cháu sao rồi? Đầu còn đau không?”

Dụ Nhiên khẽ đáp: “Cháu ngủ một giấc dậy thấy khá hơn nhiều rồi. Giờ thế giới tinh thần rất ổn định, cảm ơn mọi người đã giúp ạ.”

Bà Joseph cười, xoa đầu cậu: “Khách sáo gì gì chứ, cháu không sao là tốt rồi. Cháu mới thức tỉnh, còn chưa nắm được cách thức khống chế sức mạnh tinh thần. Sau khi tới Viện Thánh, giáo viên sẽ dạy cháu cách tạo lá chắn tinh thần, sau này cháu sẽ biết làm thế nào để tự bảo vệ bản thân.”

Dụ Nhiên gật đầu, hỏi: “Phải rồi, người của Phòng Điều tra đi chưa ạ?”

Như nhớ tới đàn bướm đáng sợ càn quét khắp thế giới tinh thần mình, sắc mặt thiếu niên trông tái hẳn đi.

Moore hòa nhã nói: “Yên tâm, bọn họ đi rồi. Căn cứ cũng không bị phong tỏa nữa.”

Dụ Nhiên khẽ thở phào một hơi, nhìn sang phía bà Joseph: “Chúng ta có thể xuất phát tới hành tinh Thủ đô luôn không ạ?”

Bà Joseph lo lắng nhìn cậu: “Giờ đi luôn sao? Cháu có cần nghỉ ngơi thêm không?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Không cần đâu ạ, tinh thần cháu đã ổn định rồi. Với cả, nếu cháu còn nán lại trên phi thuyền thêm nữa thì sẽ quấy rầy công việc của Tướng quân và mọi người mất.”

Tiếng bước chân quen tai tới gần, tiếp đó, giọng nói trầm thấp, êm tai của Linh gác tuổi trẻ vang lên: “Không đến mức quấy rầy. Nhưng đúng là cậu cũng nên tới Hiệp hội Dẫn đường đăng ký sớm một chút.

Tôi phái hai người đi theo bảo vệ, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường.”

Dụ Nhiên ngoảnh lại, đối diện với ánh mắt khó đoán của Lục Tắc Hiên.

Có vẻ vị Lĩnh gác nhạy bén này đã bớt nghi ngờ cậu hơn rồi? Chí ít lần này không đích thân đi theo nữa.

Bà Joseph tới đây bằng phi thuyền có biểu tượng đặc trưng của Hiệp hội Dẫn đường, không ai dám ngang nhiên đắc tội. Nhưng để đề phòng chuyện chẳng may, phái thêm hai Lĩnh gác có sức chiến đấu cao theo hộ tống cũng hợp tình hợp lý.

Lục Tắc Hiên nhìn sang phía cấp dưới: “Hai cậu bảo vệ phu nhân và Dụ Nhiên cho tốt, hộ tống họ đến Hiệp hội Dẫn đường an toàn.”

“Rõ thưa đội trưởng!” Hai Lĩnh gác cao lớn lập tức đứng sang hai bên bà Joseph như Hộ Pháp.

Bà Joseph không từ chối đề nghị của Lục Tắc Hiên, cười nói: “Vây cảm ơn Tướng quân.”

“Đừng khách khí.”

Bà Joseph chuyển đề tài: “Chí ít cậu cũng nên nghiêm túc xem thông tin về mấy Dẫn đường tôi đưa một lượt chứ, biết đâu lại thấy được người nào phù hợp thì sao? Dù tôi không gấp thì cha cậu cũng sốt ruột.”

Lục Tắc Hiên bất đắc dĩ: “... Tôi sẽ tự nói chuyện với cha mình, không phiền phu nhân phải nhọc lòng đâu.”

Moore đứng bên cạnh cố nhin cười. Dụ Nhiên thì ngơ ngác như thể không hiểu mọi người đang nói gì.

Bà Joseph dẫn Dụ Nhiên rời khỏi phi thuyền Liệp Ưng, lên phi thuyền của Hiệp hội Dẫn đường.

Bà đưa Dụ Nhiên vào phòng nghỉ, bảo cậu ngồi xuống rồi lấy vài đĩa đồ ngọt đẹp mắt ra, cười nói: “Ăn một chút trước đi, chắc cháu đói rồi.”

Dụ Nhiên ngủ hết buổi trưa để khôi phục sức mạnh tinh thần, quả thật chưa ăn gì, bụng cũng hơi đói. Cậu không câu nệ, cầm dao dĩa lên, bắt đầu ăn đồ ngọt trên bàn.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu ăn rất ngoan của thiếu niên, đáy mắt bà Joseph xuất hiện nét hiền từ, dịu dàng: “Ăn nhiều chút, đừng để bị đói. Nếu chưa no thì vẫn còn trong tủ lạnh.”

Dụ Nhiên cảm thấy bà đang chăm bẵm mình như đứa trẻ, cảm giác ấm áp hiếm hoi bất chợt dâng lên trong lòng. Dụ Nhiên ngủ hết buổi trưa để khôi phục sức mạnh tinh thần, quả thật chưa ăn gì, bụng cũng hơi đói. Cậu không câu nệ, cầm dao dĩa lên, bắt đầu ăn đồ ngọt trên bàn.

Bà ấy vẫn cưng những Dẫn đường nhỏ tuổi hết như hồi trước.

Dụ Nhiên nhanh chóng ăn hết đồ ăn trên đĩa.

Đúng lúc này, bên tai bỗng vang lên âm thanh được máy móc: “Đã tới trạm vũ trụ số hiệu B-73, mời tất cả các phi thuyền đáp xuống sân bay để kiểm tra an ninh.”

Dụ Nhiên tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ. Trạm vũ trụ là nơi tất cả phi thuyền phải đi qua. Các phi thuyền sẽ được kiểm tra an ninh tại đây thông qua hệ thống tra xét tự động. Các phi thuyền quân sự chấp hành nhiệm vụ khẩn cấp giống như của Đội đặc chiến Liệp Ưng thì có thể bay thẳng qua. Hiệp hội Dẫn đường là một tổ chức dân sự, đương nhiên không có quyền vượt qua công tác kiểm tra an ninh của trạm vũ trụ.

Phía trước chếch về bên trái gần đó có một chiếc phi thuyền chở khách liên hành tinh với sức chứa khoảng một nghìn người đang đỗ lại.

Phi thuyền kia thường không quá đông khách nhưng hôm nay lại tấp nập hơn hẳn, người chờ soát vé xếp thành hàng dài. Hiển nhiên, căn cứ bị thú vũ trụ biến chủng tấn công, những người khá giả chút đều muốn rời khỏi nơi thiếu an toàn này, vậy nên nét mặt ai trông cũng căng thẳng, sợ hãi.

Hai người đàn ông cao lớn mặc Âu phục, kéo vali đi sang lối VIP, xung quanh còn có không ít Linh gác đi theo bảo vệ.

Trông thấy bọn họ, vẻ tàn nhẫn chợt xẹt qua đáy mắt Dụ Nhiên.

Lúc này, bà Joseph cũng đang nhìn ra ngoài cửa sổ: “Trùng hợp quá, không ngờ phi thuyền chở khách cũng cất cánh vào giờ này, đông đúc ghê nhỉ?”

Dụ Nhiên giải thích: “Chỗ chúng cháu vắng người lắm, mỗi tháng chỉ có một chuyến phi thuyền liên hành tinh tới Thủ đô thôi. Hôm nay đông người vậy có lẽ là do thú biến chủng tập kích căn cứ, mọi người cảm thấy nơi này không còn an toàn nữa, muốn tới nơi khác lánh nạn.”

Bà Joseph thở dài: “Cũng phải, ở đây quả thật không an toàn. Đừng sợ, cháu theo tôi đến hành tinh Thủ đô là ổn rồi.”

Dụ Nhiên bất chợt kích động như thấy được người quen giữa đám đông, cậu chỉ về phía đối phương, nói: “Kevin cũng đang ở đằng kia, cháu có thể qua đó tạm biệt cậu ấy không?”

Thấy nét mặt ngờ vực của bà Joseph, Dụ Nhiên vội giải thích: “Kevin là bạn thân nhất từ bé của cháu ạ.”

Viện Thánh quản lý theo hình thức khép kín, Dụ Nhiên tới đó học tập thì sẽ không thể gặp mặt người thân, bạn bè.

Nếu gặp được bạn thân nhất ngay trạm vũ trụ, chào hỏi nhau một tiếng cũng là chuyện bình thường. Bà Joseph dặn dò cẩn thận: “Được rồi. Dù sao cũng mất một lúc nữa mới được thông quan trạm vũ trụ, cháu đi tạm biệt bạn đi, mười phút đủ rồi chứ?”

Dụ Nhiên vui vẻ đứng dậy: “Cảm ơn bà, vậy là đủ rồi!”

Bà Joseph nhìn về phía hai Lính gác đằng sau: “Hai cậu bảo vệ Nhiên Nhiên cẩn thận.”

“Vâng thưa phu nhân.”

Dụ Nhiên xuống khỏi phi thuyền, đi nhanh về phía đám đông, vẫy tay gọi một thiếu niên đứng trong đó: “Kevin!”

Sau khi trông thấy cậu, dường như thiếu niên tóc xoăn hơi giật mình, tiếp đó mới kích động chạy sang chỗ cậu: “Dụ Nhiên? Sao cậu lại ở đây?”

Dụ Nhiên trả lời: “Mình cũng sắp đến hành tinh Thủ đô. Phải rồi, sau khi tốt nghiệp cậu làm gì vậy? Lâu lắm không gặp luôn.”

“Mình đi bán hàng cùng cha mẹ ấy mà...”

Đám đông khiến trạm vũ trụ vốn không quá rộng trông khá nhốn nháo, xung quanh cũng rất ồn ào.

Vì đi lối VIP, hai người đàn ông mặc Âu phục đã chuẩn bị lên phi thuyền liên hành tinh đầu tiên.

Không ai phát hiện ra hai sợi tua ý thức mảnh như sợi tơ đang len lỏi dưới chân đám đông bằng tốc độ nhanh như chớp. Chẳng mấy chốc, chúng đã bắt kịp hai kẻ kia, linh hoạt quấn lấy mắt cá chân bọn họ, sau đó bò lên cổ dọc theo thân người.

Phần nối giữa cổ và óc giật lên cảm giác đau nhói như bị kim châm. Bọn họ như nghe thấy một tiếng nổ trong đầu mình, còn suýt nữa

ngã sắp xuống vì trượt chân.

Nhưng cảm giác đó chỉ chợt xuất hiện đúng một giây, bọn họ cũng không nghĩ nhiều, cứ thế kéo vali, vội vã lên phi thuyền, vào căn phòng riêng sang trọng của vé hạng nhất.

Giữa đám đông ở trạm vũ trụ, Dụ Nhiên bịn rịn ôm Kevin một cái, nói: “Tự chăm sóc bản thân tốt nhé, có dịp mình sẽ về thăm cậu.”

Kevin vẫy tay chào: “Ừ, tạm biệt Dụ Nhiên!”

Sau khi tạm biệt cậu bạn thân, Dụ Nhiên cùng hai Linh gác trở về phi thuyền. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thấy nét mặt buồn thiu của cậu, bà Joseph mỉm cười an ủi: “Yên tâm, sau khi tốt nghiệp Viện Thánh là cháu lại có thể gặp người thân, bạn bè như thường thôi. Viện Thánh đào tạo theo hình thức khép kín cũng là vì bảo vệ các cháu. Nói chung, Dẫn đường mới thức tỉnh thường không biết cách khống chế sức mạnh, thế giới tinh thần cũng rất dễ bị tổn thương.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Cháu hiểu ạ.”

Bà Joseph nói: “Vậy chúng ta xuất phát thôi, trạm vũ trụ đã kiểm tra xong rồi.”

Phi thuyền của Hiệp hội Dẫn đường có giấy thông hành liên hành tinh, sau khi được trạm vũ trụ thông qua, phi thuyền bay vút lên cao, rời khỏi hành tinh B-73.

Tuy phi thuyền này có kích thước khá nhỏ nhưng công nghệ chế tạo lại vô cùng tiên tiến, được trang bị kỹ thuật chuyển tiếp không gian nhanh nhất. Hành tinh số hiệu B-73 nằm ở chòm sao Củ Xích, không quá xa hành tinh Thủ đô, chỉ di chuyển nửa giờ, mọi người đã tới trạm vũ trụ đích.

Mà lúc này, phi thuyền chở khách liên hành tinh khổng lồ giờ mới cất cánh, rời khỏi trạm vũ trụ B-73.

Trong căn phòng VIP sang trọng, người đàn ông đeo kính và người đàn ông mặc sơ mi trắng khui một chai rượu vang chúc mừng cả hai đã đào tẩu thuận lợi. Nhưng trong não bọn họ bất thành linh như có sợi tơ siết chặt lấy từng tế bào.

Cả hai hoảng loạn ôm đầu, muốn gọi người tới cứu nhưng lại phát hiện dây thanh quản mình như đã bị cắt đứt, không tài nào phát ra âm thanh.

Trong thế giới tinh thần, một con cáo chín đuôi khổng lồ xuất hiện.

Chín cái đuôi của nó vồng lên cao như đám lửa hừng hực cháy, đôi mắt màu đỏ lạnh lùng nhìn tòa lâu đài dưới chân.

Tòa lâu đài kia là thế giới tinh thần của Linh gác cấp B. Rõ ràng là một lâu đài khổng lồ nhưng lại trông thật nhỏ bé khi so sánh với cáo chín đuôi. Nó nhìn tòa lâu đài như nhìn một món đồ chơi của trẻ con.

Ngọn lửa đỏ rực bắt đầu điên cuồng lan ra. Trong nháy mắt, ngọn lửa kỳ quái ấy nuốt trọn tòa lâu đài như cơn lũ. Không ai phát hiện ra hai sợi tua ý thức mảnh như sợi tơ đang len lỏi dưới chân đám đông bằng tốc độ nhanh như chớp. Chẳng mấy chốc, chúng đã bắt kịp hai kẻ kia, linh hoạt quấn lấy mắt cá chân bọn họ, sau đó bò lên cổ dọc theo thân người.

Từng sợi dây thần kinh trong đầu cũng như bị lửa thiêu cháy.

Đau đớn khiến người ta chỉ muốn chết đi.

“Á á á — — á á — —” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tiếng thét chói tai nổ cổ không ngừng vang lên trong đầu tên đàn ông nhưng căn phòng vẫn lặng ngắt như tờ, không có bất kỳ âm thanh nào.

Đó là tiếng hét đau đớn từ trong thế giới tinh thần. Ngoại trừ chính bọn họ, không một ai khác nghe thấy.

Chương 10: Đăng ký thân phận

5 giờ chiều ngày 1 tháng 1, sau một tiếng hành trình, phi thuyền chở khách liên hành tinh xuất phát từ hành tinh B-73 đến hành tinh Thủ đô đã tới trạm vũ trụ Thủ đô.

Khách ở phòng VIP sẽ được đi lối riêng để rời khỏi phi thuyền đầu tiên thay vì phải xếp hàng chờ. Tiếp viên hàng không trẻ trung của phi thuyền liên hành tinh mỉm cười gõ cửa căn phòng VIP1 sang trọng: “Thưa quý khách, đã đến trạm vũ trụ rồi ạ, hai anh có thể xuống phi thuyền trước.”

Trong phòng im ắng không có lấy một tiếng kim rơi.

Tiếp viên hàng không tiếp tục gõ cửa: “Thưa hai anh?”

Có lẽ vì cô lỡ đẩy hơi mạnh, cánh cửa phòng bị hé ra một khe hở.

Ngó qua khe cửa, tiếp viên hàng không sợ nhũn cả chân.

Khắp phòng chỗ nào cũng thấy máu tươi, hai người đàn ông đang nằm trong vũng máu. Áo sơ mi trắng của một người đã sũng máu, đôi mắt trợn trừng của hắn đang hướng thẳng ra phía cửa. Một người khác thì nằm ngửa trên sàn với con dao gọt hoa quả sắc lẹm cắm thẳng vào bụng.

Hiển nhiên, cả hai người đã tắt thở, nằm ngay đơ trong phòng.

Tiếp viên hàng không hoảng sợ quay đi, vội vàng ấn nút báo động khẩn cấp của phi thuyền.

Một lát sau, bảo vệ phi thuyền chạy tới hiện trường, trông thấy khung cảnh máu me này, ai cũng lạnh sống lưng. Tổ trưởng tổ Bảo vệ run

giọng: “Hình như hai người kia là Lính gác, mau gọi báo cho Phòng Điều tra!”

Có người nhanh nhẹn cảm thiết bị truyền tin gọi tới đường dây nóng của Phòng Điều tra. Đúng lúc này, một giọng nam trẻ tuổi, bình tĩnh vang lên từ phía sau: “Không cần gọi, chúng tôi là người của Phòng Điều tra đây.”

Lên tiếng chính là Kane, người vừa rời khỏi căn cứ B-73 trở về hành tinh Thủ đô.

Kane đưa mắt ra hiệu với đồng nghiệp rồi vào phòng, cẩn thận quan sát. Hai người này đã chết được một lúc rồi.

Kloger đứng ngoài cửa, hỏi: “Ai là người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân?”

Nữ tiếp viên hàng không giơ tay, nơm nớp lo sợ trả lời: “Là tôi. Hai vị này là khách VIP, tôi phụ trách việc đưa họ rời phi thuyền. Tôi tới gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời nên mới thử hé cửa ra, sau đó thì thấy khắp phòng toàn máu...”

Kloger hỏi: “Có ai khác từng vào phòng này không?”

Cô gái lắc đầu: “Chắc không có đâu. Khu VIP có tất cả 10 khách, họ đều ở trong phòng mình, không ra ngoài.”

Trong phòng, Kane đang cẩn thận điều tra bằng thị lực nhạy bén của Lính gác. Hiện trường vô cùng hỗn loạn, một con dao gọt hoa quả sắc lẹm dính đầy máu cắm trên bụng người đàn ông đeo kính. Trên cơ thể cả hai nạn nhân có rất nhiều vết dao, rõ ràng là đã bị đâm rất nhiều nhát. Tình huống này cực kỳ giống tình trạng Lính gác mất khống chế tinh thần rồi tấn công nhau như dã thú.

Kane ngẩng đầu nhìn về phía Tổ trưởng tổ Bảo vệ: “Phiền anh đưa toàn bộ thông tin phi hành đoàn và hành khách tới đây. Trước khi

điều tra rõ ràng, tất cả mọi người đều không được rời khỏi phi thuyền.”

Phi thuyền có hai hành khách chết bất đắc kỳ tử, ai ở đây cũng đáng nghi. Tổ trưởng tổ Bảo vệ hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức đi lấy thông tin hành khách, một người khác thì đi lấy thông tin các nhân viên trong phi hành đoàn.

Kloger nhận tài liệu, bắt đầu nhanh chóng sắp xếp và điều tra hành khách. Cùng lúc đó, trên phi thuyền Liệp Ưng.

Kết quả thẩm vấn khiến anh rất khó hiểu: Ngoại trừ anh, trên phi thuyền không có bất kỳ Dẫn đường nào khác. Vậy nên không có khả năng “Dẫn đường khống chế khiến tinh thần Lính gác mất kiểm soát”. Lại thêm khu vực VIP có hệ thống cửa nghiệm chứng, hành khách ở khoang phổ thông không thể vào nơi này. 8 người còn lại trong khu VIP đều có chứng cứ ngoại phạm.

Không có đối tượng tình nghi?

Đúng lúc này, Kane phát hiện một chiếc vali lớn chứa đầy thạch anh đỏ quý giá. Giá trị của chỗ thạch anh đỏ này có khi lên tới vài trăm triệu tinh tệ.

Hai người nhìn nhau. Những người này hoặc là quản lý của căn cứ B-73, hoặc là cán bộ chủ chốt trong Công ty Khoáng sản, tất cả đều liên quan đến vụ tai nạn hầm mỏ tháng trước.

Kane đi đến bên cạnh đồng nghiệp, hạ giọng, nói: “Hai người chết tên là Celtic và Mark, là một cặp cộng sự trong Công ty Khoáng sản. Từ những gì quan sát được tại hiện trường, có lẽ hai người này đã xảy ra tranh chấp kịch liệt, khắp người đều có dấu vết ấu dả. Celtic bị giết bởi con dao gọt hoa quả này, vết thương trí mạng nằm ở bụng. Vết thương trí mạng của Mark ở sau đầu, khi anh ta ngã xuống thì đập đầu vào góc nhọn của chiếc bàn trà làm bằng đá cẩm thạch.”

Kloger nghe hẳn miêu tả thì nhíu mày, hỏi lại với thái độ nghi hoặc: “VẬY ANH KẾT LUẬN LÀ HAI NGƯỜI ĐÓ CÔNG KÍCH RỒI GIẾT CHẾT NHAU?”

“... Vẫn thấy hơi khó tin.” Kane nhún vai: “Nhưng từ những dấu vết ở hiện trường thì chỉ có thể giải thích như vậy.” Hẳn liếc mắt nhìn vali thạch anh đỏ đất giá: “Có lẽ nguyên nhân xảy ra mâu thuẫn giữa hai người họ cũng liên quan đến cái vali này.”

Kloger nhìn thạch anh trong vali, chỗ thạch anh đỏ trị giá hàng trăm triệu này từ đâu mà có? Xem ra hai người này có rất nhiều bí mật. --- ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Vì xảy ra tranh chấp nên tấn công nhau, kết quả cả hai cùng chết. Tuy tất cả chứng cứ hiện hữu đều khẳng định kết luận của Kane là đúng như Kloger vẫn cảm thấy có gì đó rất lạ. Liên tục ba Lính gác chết trong một ngày, một người trượt chân ngã lầu, hai người giết hại lẫn nhau, những người này đều đến từ căn cứ B-73... Trùng hợp quá mức rồi.

Chẳng hiểu sau, trong đầu anh chợt xuất hiện một gương mặt. Thiếu niên với đôi mắt hai màu một đen một đỏ rất đẹp, sắc mặt hơi tái, dáng người nhỏ gầy, trông rất ngây thơ, vô tội, bị anh thẩm vấn đến mức suýt chút nữa sụp đổ thế giới tinh thần... Anh không nên nghi ngờ Dẫn đường nhỏ tuổi, tâm lý yếu kia mới đúng, thế nhưng anh vẫn nghĩ đến cậu như một bản năng.

Có lẽ là trực giác phá án lâu năm ảnh hưởng? Anh cứ cảm thấy Dụ Nhiên thực chất không đơn giản như vậy. Buổi sáng ở bệnh viện, cậu đi chào tạm biệt chị họ. Không lâu sau, Leonard nhảy lầu tự sát.

Kloger xem lại danh sách hành khách một lượt, băn khoăn: “Dụ Nhiên không ở trên phi thuyền này à...”

Kane bắt đắ dĩ: “Cậu có thành kiến với nhóc Dẫn đường kia đấy à? Lần trước, lúc Leonard chết, cậu ta ở bệnh viện cách hiện trường hơn 2km; Lần này cậu ta còn không ở trên phi thuyền. Cậu ta đâu thể nào điều khiển hai Lính gác tấn công nhau xuyên vũ trụ đúng không?”

Đúng là không tồn tại khả năng điều khiển xuyên vũ trụ. Kloger gãi mũi: “Là tôi nghĩ nhiều rồi.”

Lần trước, Dụ Nhiên còn có chút hiềm nghi, nhưng lần này thì chẳng có lý do gì để nghi ngờ cậu cả. Cậu vốn không có mặt trên chiếc phi thuyền này.

Kloger thở dài: “Nhưng tôi vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản. Hay là... Cứ mời Trưởng phòng ra mặt điều tra lại xem?”

Kane nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Được, chúng ta sắp xếp lại thông tin, để Trưởng phòng ra tay một lần.”

Lúc này, bà Joseph đã đưa Dụ Nhiên tới Hiệp hội Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô.

Trụ sở Hiệp hội Dẫn đường là một tòa nhà cao tầng có thiết kế độc đáo, nhìn từ trên xuống trông giống như một bông hoa tường vi nở rộ. Nơi này có đội hộ vệ tuần tra nên an ninh rất nghiêm ngặt. Là trưởng bộ phận Nhân sự của Hiệp hội Dẫn đường, bà Joseph đương nhiên có quyền tự do ra vào trụ sở. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bà dẫn Dụ Nhiên đi thẳng đến khu vực đăng ký thông tin, giới thiệu với nhân viên phụ trách: “Đây là Dẫn đường chị dẫn về từ hành tinh B-73, lưu thông tin đăng ký của cậu ấy lại như bình thường nhé.” Nói xong, bà lại quay sang mỉm cười với Dụ Nhiên: “Đừng lo, thủ tục đăng ký nhanh gọn lắm. Đầu tiên Hiệp hội sẽ phải lấy mẫu máu của cháu.”

Dụ Nhiên tò mò hỏi: “Lấy máu làm gì ạ? Để kiểm tra sức khỏe ạ?”

Bà Joseph kiên nhẫn giải thích: “Không phải để kiểm tra sức khỏe. Mỗi Dẫn đường đăng ký thông tin chính thức đều phải lưu pheromone Dẫn đường của riêng mình lại Hiệp hội. Về sau, một khi có người phản bội, Hiệp hội có thể dùng pheromone Dẫn đường để

truy lùng kẻ đó. Mặt khác, pheromone Dẫn đường còn có thể dùng để thử nghiệm ghép đôi với Linh gác, nhằm tìm ra đối tượng kết hôn phù hợp nhất.”***

“À, cháu hiểu rồi.” Dụ Nhiên ngoan ngoãn vén áo lên, duỗi cánh tay trắng trẻo ra trước mặt nhân viên công tác. Đối phương mang kim lấy máu dùng một lần ra, lấy mẫu máu của Dụ Nhiên.

Máu là nơi có mùi pheromone Dẫn đường nồng nhất.

Cho dù ngoại hình và tính cách của Dẫn đường thay đổi thế nào thì chỉ có pheromone bất biến suốt cuộc đời, đồng thời là máu chốt để phân biệt Dẫn đường này với Dẫn đường khác.

Theo dòng máu chảy ra, một mùi hương mát lạnh lan tỏa trong không khí.

Bà Joseph ngẩn ngơ, vô thức lẩm bẩm: “Mùi này hình như đã ngửi thấy ở đâu rồi thì phải?” Khứu giác của Dẫn đường không quá nhạy, bà cũng không chắc liệu có thực sự từng ngửi thấy rồi hay không, chỉ là cảm thấy hơi quen quen.

Dụ Nhiên đoán: “Hay là vì mùi pheromone Dẫn đường của cháu rất thường gặp nên bà đã từng ngửi thấy mùi giống giống?”

Bà Joseph ngấm khuôn mặt thiếu niên, quả thật chưa gặp bao giờ. Bà mỉm cười, đáp: “Có khi thế, mũi tôi không nhạy như Linh gác, cũng không phân biệt được mùi khác nhau giữa các Dẫn đường... Thôi, cháu đi đăng ký thông tin đi.”

Dụ Nhiên theo nhân viên phụ trách đi đăng ký thông tin. Các thông tin cần đăng ký rất chi tiết, tỉ mỉ, từ năm sinh đến bối cảnh gia đình, rồi cả đặc điểm của thực thể tinh thần. Dụ Nhiên nghiêm túc điền từng mục, đăng ký xong, bà Joseph lại dẫn cậu tới phòng y tế, thực hiện một tiểu phẫu.

Một con chip màu trắng kích cỡ khoảng chiếc móng tay được cấy vào cổ tay trái Dụ Nhiên. Loại chip này được chế tạo bằng chất liệu đặc biệt, sẽ dần dần dung hợp với máu thịt, gắn liền với Dẫn đường cả đời. Kloger thở dài: “Nhưng tôi vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản. Hay là... Cứ mời Trưởng phòng ra mặt điều tra lại xem?”

Bà Joseph dặn dò: “Con chip này chính là dấu hiệu nhận dạng cháu với tư cách một Dẫn đường đã đăng ký thông tin.”

Dụ Nhiên cúi đầu tò mò nhìn cổ tay mình, trên cổ tay trắng trẻo là vết thương nhỏ xíu sau khi tiểu phẫu. Cậu chạm nhẹ vào vị trí con chip, hỏi: “Từ hôm nay trở đi, cháu chính thức trở thành Dẫn đường đã đăng ký ạ?”

Bà Joseph mỉm cười ôn hòa: “Đúng vậy, cháu sẽ có căn cước Dẫn đường hợp pháp. Dựa theo “Đạo luật Bảo hộ Dẫn đường” của Liên bang, sau này cháu sẽ được hưởng rất nhiều quyền lợi đặc thù.”

Bà dẫn Dụ Nhiên đi hoàn tất thủ tục, tiếp đó lại đưa cậu đi ăn bữa tối thịnh soạn rồi sắp xếp cho cậu nghỉ lại phòng dành cho khách tại Hiệp hội: “Nhiên Nhiên, hôm nay cũng muộn rồi, cháu nghỉ đi nhé. Sáng mai tôi sẽ tới đưa cháu đến Viện Thánh báo danh.”

Dụ Nhiên ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, cảm ơn bà ạ.”

***Không có đối tượng tình nghi?

Cùng lúc đó, trên phi thuyền Liệp Ưng.

“Cậu nói là Celtic và Mark chết trong phòng VIP của phi thuyền chở khách liên hành tinh?” Lục Tắc Hiên cau mày.

Đây là thông tin do Lính gác hẩn phái đi hộ tống Dụ Nhiên đến hành tinh Thủ đô báo về. Án mạng xảy ra trên phi thuyền liên hành tinh, cán bộ Phòng Điều tra có mặt ở ngay hiện trường, phong tỏa phi thuyền điều tra suốt mấy tiếng đồng hồ. Bao nhiêu hành khách và

nhân viên công tác bị xét hỏi như vậy, đương nhiên tin tức sẽ lan đi với tốc độ chóng mặt.

“Đúng vậy thưa Đội trưởng Lục! Nghe nói hiện trường xảy ra vụ án kinh khủng lắm, hai Lính gác tấn công nhau, đâm đối phương bao nhiêu nhát liềm.”

“Dụ Nhiên đâu? Cậu ấy thế nào?” Lục Tắc Hiên hỏi đột ngột.

“Bốn rưỡi chiều nay Dụ Nhiên đã thuận lợi tới Hiệp hội Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô rồi. Bà Joseph dẫn cậu ấy đi đăng ký thông tin.”

Lục Tắc Hiên suy nghĩ một lát, hỏi tiếp: “Lúc rời khỏi trạm vũ trụ B-73, cậu ấy có tiếp xúc với ai không?”

Lính gác trả lời: “Cậu ấy gặp một người bạn học ở trạm vũ trụ nên xuống trò chuyện vài phút, chào tạm biệt người kia.”

Chào tạm biệt?

Lại là chào tạm biệt?

Buổi sáng ở bệnh viện, cậu đi chào tạm biệt chị họ. Không lâu sau, Leonard nhảy lầu tự sát.

Buổi chiều ở trạm vũ trụ, cậu đi chào tạm biệt bạn học. Sau đó, Celtic và Mark tấn công giết hại lẫn nhau trên phi thuyền.

Những người này hoặc là quản lý của căn cứ B-73, hoặc là cán bộ chủ chốt trong Công ty Khoáng sản, tất cả đều liên quan đến vụ tai nạn hầm mỏ tháng trước.

Từ khi Dụ Nhiên bị người của Phòng Điều tra dùng đàn bươm thăm vấn đến mức suýt sụp đổ thế giới tinh thần, Lục Tắc Hiên vốn đã bớt nghi ngờ cậu khá khá. Nhưng giờ lại có hai Lính gác chết một cách khó hiểu, phỏng đoán kỳ quặc kia lại một lần nữa nhện nhạo trong lòng Lục Tắc Hiên.

Dụ Nhiên có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo khi án mạng xảy ra.

Nhưng Dụ Nhiên cũng từng “có lúc cùng xuất hiện” với nạn nhân.

Cậu đi ngang qua Leonard khi gã đang trả lời phỏng vấn ở bệnh viện.

Cậu từng trông thấy Celtic và Mark lên phi thuyền lúc ở trạm vũ trụ.

Đều là tình cờ ư?

Nếu thế thì quá trùng hợp rồi?

Lục Tắc Hiên cau mày trầm tư. Phải như thế nào mới dò xét được thật giả ở Dụ Nhiên mà không gây tổn hại tới cậu?

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Lục Tắc Hiên đã có ý tưởng, hắn gọi cho bà Joseph.

Bà Joseph vừa về nhà, tẩy trang xong xuôi, thấy hình chiếu của người đàn ông nọ xuất hiện trên màn hình, bà không khỏi bất ngờ: “Thiếu tướng Lục? Muộn vậy rồi gọi tôi có việc gì sao?”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc lên tiếng: “Tôi đã suy nghĩ kỹ càng rồi, cảm thấy lời bà nói rất đúng. Quả thật, tôi cần một Dẫn đường làm bạn đời, không nên từ chối ý tốt của bà mãi.”

Hai mắt bà Joseph sáng lên: “Cuối cùng cậu cũng nghĩ thông rồi!”

Lính gác độc thân cố chấp này rốt cuộc cũng chịu cân nhắc rồi, như vậy thì chí ít bà cũng có cái để ăn nói với Tướng quân Lục, đỡ việc ông ngày nào cũng nhắc mãi chuyện tìm mối cho con trai mình. Nghĩ thế, bà Joseph hoan hỉ hắn lên: “Sao, cậu có hứng thú với Dẫn đường nào tôi đã gửi thông tin tới?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi muốn thử ghép đôi với Dụ Nhiên một lần.”

Nụ cười tươi rói của bà Joseph trở nên cứng còng: “Gì cơ? Cậu muốn thử với ai?”

Lục Tắc Hiên thấp giọng nhắc lại: “Dạ Nhiên.”

Bà Joseph: “...”

Lời tác giả:

Dạ Nhiên: Tôi-rất-là-cảm-ơn-anh.

Chương 11: Đề nghị ghép đôi

Bà Joseph nghĩ mãi mà không tài nào hiểu nổi tại sao Lục Tắc Hiên, tên Lính gác lạnh lùng, không hề có hứng thú với Dẫn đường, lại bất thành linh có ý với Dụ Nhiên? Nếu bà nhớ không lầm, hai người này mới biết nhau được đúng một ngày. Kiểu người cực kỳ lý trí như Lục Tắc Hiên chung quy đâu thể “vừa gặp đã yêu” một Dẫn đường trẻ tuổi như vậy?

Bà Joseph hoàn hồn sau một cốc kinh ngạc, cau mày: “Dụ Nhiên mới vừa tròn 18 tuổi thôi, còn nhỏ quá. Tôi không muốn cho cậu ấy ghép đôi với cậu sớm như vậy.”

Lục Tắc Hiên đáp: “Không sao, 18 là đủ tuổi trưởng thành rồi. Tôi và em ấy có thể làm quen với nhau dần.”

Dù trong bụng tức lắm nhưng nụ cười mỉm thân thiện vẫn treo trên gương mặt bà Joseph: “Cậu nên cân nhắc thêm thì hơn. Cậu ấy chỉ là một Dẫn đường cấp C, không giúp chải vuốt tinh thần cậu được nhiều đâu.”

Từ khi đưa Dụ Nhiên về Hiệp hội, bà Joseph đã có tâm lý “bảo vệ trẻ nhỏ” cực mạnh. Đứa trẻ này vốn đã vất vả, giờ lại mồ côi cha mẹ, không nơi nương tựa, lẻ loi một mình tới Hiệp hội Dẫn đường cùng bà, bà nhất định phải bảo vệ Dụ Nhiên thật tốt.

Đương nhiên, Lục Tắc Hiên là một Lính gác vô cùng ưu tú. Dù là gia thế, vóc dáng, ngoại hình hay năng lực cá nhân đều quá thừa đối với Dẫn đường cấp C như Dụ Nhiên. Nhưng bà không muốn để Dụ Nhiên mới trẻ như vậy đã bị Lính gác đánh dấu.

Lục Tắc Hiên nhận thấy được sự mâu thuẫn của bà Joseph, cũng biết yêu cầu hẳn đưa ra hơi quá đáng. Nhưng Hiệp hội Dẫn đường quản lý rất chặt chẽ, Viện Thánh lại dạy học theo hình thức khép kín, Lục Tắc Hiên không có lý do gì khác để tiếp cận Dự Nhiên. Hẳn lo lỡ may điều hẳn phỏng đoán là sự thật... Dự Nhiên sẽ còn giết nhiều người hơn nữa.

Tuy Dự Nhiên không có thời gian gây án, chứng cứ ngoại phạm của cậu cũng rất đầy đủ nhưng quá nhiều sự trùng hợp khiến hẳn cứ lẩn tránh mãi không yên. Trực giác nhạy bén của Linh gác cấp S liên tục nhắc nhở rằng hẳn đã từng đã gặp Dự Nhiên ở nơi nào đó.

Nghĩ đến đây, Lục Tắc Hiên thẳng thắn bày tỏ quan điểm: “Sức mạnh tinh thần cấp C thôi cũng không sao hết. Nửa kia của tôi không cần quá mạnh, tôi sẽ không đưa người ấy ra chiến trường. Bà Joseph, tôi đã cân nhắc kỹ càng về vấn đề này rồi, tôi sẽ gửi đề nghị ghép đôi tới Hiệp hội, phiền bà báo trước một tiếng với Dự Nhiên. Bà nghỉ ngơi sớm, chúc ngủ ngon.”

Bà Joseph: “...”

Bà Joseph lúc nào cũng ôn hòa cũng phải tức đến mức suýt nữa bóp nát máy truyền tin trong tay.

Lục Tắc Hiên gửi thẳng đề nghị đến Hiệp hội, đến nước này thì bà cũng không bảo vệ nổi Dự Nhiên!

Số lượng Dẫn đường trong Liên bang rất ít ỏi nên 80% Linh gác không thể tìm được bạn đời Dẫn đường, chỉ có thể kết hôn với người bình thường. Trong cục diện “tăng nhiều chác thiếu” như vậy, chuyện hôn nhân đương nhiên sẽ mất cân bằng. Để ổn định cảm xúc của các Linh gác độc thân, Hiệp hội Dẫn đường đã đưa ra một quy tắc: Ngoại trừ những Linh gác và Dẫn đường tự do yêu đương, những Linh gác độc thân và đang trong độ tuổi kết hôn khác nếu muốn tìm bạn đời Dẫn đường phải đăng ký thẻ tích điểm tại Hiệp hội Dẫn đường.

Lính gác có cống hiến đối với Liên bang ở bất kỳ lĩnh vực nào như khoa học, giáo dục, quân sự, ... đều sẽ được ghi nhận điểm. Mỗi năm, các Lính gác sẽ được xếp hạng lại theo số điểm đã tích lũy, Lính gác có thứ hạng cao sẽ được ưu tiên ghép đôi với Dẫn đường độc thân. Đương nhiên, Dẫn đường có quyền từ chối kết giao với đối tượng được ghép đôi. Ví dụ như Moore, Dẫn đường cấp A của quân đoàn Liệp Ưng, đã từ chối rất nhiều Lính gác có độ phù hợp cao, hoàn toàn không hứng thú với chuyện yêu đương.

Lục Tắc Hiên đã hoàn thành khá nhiều nhiệm vụ nguy hiểm, hiện đang đứng hạng nhất trên bảng xếp hạng Lính gác độc thân. Chỉ cần hấn chủ động gửi đề nghị thử ghép đôi với Dụ Nhiên tới Hiệp hội, bà Joseph thật sự không có lý do gì để từ chối, chí ít cũng phải để hai người kiểm tra mức độ phù hợp.

Tất nhiên, sau khi có kết quả kiểm tra, cuối cùng hai người có qua lại với nhau không vẫn phải phụ thuộc vào ý kiến của Dụ Nhiên. Cũng may, Lục Tắc Hiên là Lính gác cấp S trong khi Dụ Nhiên chỉ là Dẫn đường cấp C, độ phù hợp của hai người chắc sẽ không cao hơn 60%. Đến lúc đó thì dễ hơn nhiều, Dụ Nhiên cũng có lý do để từ chối Lục Tắc Hiên một cách hợp lý.

Bà Joseph đi ngủ với tâm trạng phiền muộn, mèo Ragdoll bên chân bà cũng quật đuôi qua lại đầy bất an.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc này, Tháp Trắng đã thông báo lệnh thu quân. Lục Tắc Hiên dẫn đội đặc chiến Liệp Ưng quay về hành tinh Thủ đô ngay trong đêm.

Nhiệm vụ cứu viện căn cứ B-73 này hoàn thành rất xuất sắc. Đội đặc chiến Liệp Ưng đuổi thú vũ trụ biến chủng đi với mức tổn thất thấp nhất, bảo vệ tính mạng rất nhiều người dân sống ở căn cứ. Tiếp theo, việc vá lưới phòng ngự bao quanh khu an toàn và xây dựng lại nhà cửa, công trình kiến trúc bị tổn hại sẽ được phụ trách bởi người khác do Chính phủ phái tới.

Phi thuyền Liệp Ưng cất cánh, Lục Tắc Hiên đứng trước cửa kính bên thân phi thuyền vượt cằm đăm chiêu. Tiếp cận Dụ Nhiên bằng cách “ghép đôi” này, nếu cậu vô tội thì thật quá bất công, nhưng hiện tại hẳn cũng không còn biện pháp nào tốt hơn.

Hắn chỉ có thể đảm bảo bản thân sẽ không làm tổn thương Dụ Nhiên. Về sau, nếu Dụ Nhiên gặp được người phù hợp, hẳn sẽ nghĩ ra một lý do thật chính đáng để chia tay với Dụ Nhiên mà vẫn giữ thể diện cho cậu. Thực tế, chỉ cần chưa kết hợp thể xác, vẫn có rất nhiều trường hợp Linh gác và Dẫn đường chia tay vì không hợp nhau. Vậy nên, việc từng hẹn hò sẽ không ảnh hưởng đến lựa chọn của Dụ Nhiên trong tương lai.

Cứ vậy đi. Hẳn phải theo dõi Dụ Nhiên thật sát sao, cam đoan không có thêm ai “chết bất thành linh” nữa. Bằng không, chuyện sẽ càng lúc càng rối ren hơn, không thể nào giải quyết êm đẹp được.

Sáng sớm hôm sau, Dụ Nhiên vừa làm vệ sinh cá nhân xong đã thấy có người kéo hai chiếc vali rất lớn đến chỗ cậu: “Dụ Nhiên, đây là quần áo bà Joseph tặng em.”

Dụ Nhiên sửng sốt: “Nhiều vậy ạ?”

“Bà ấy nói em tới hành tinh Thủ đô vội quá, không mang hành lý gì theo cả, bảo bọn chị mua cho em ít đồ dùng hằng ngày.

Gia cảnh Dụ Nhiên nghèo khó lại mồ côi cha mẹ, cậu lẻ loi một mình tới hành tinh Thủ đô, quần áo mặc trên người trông đã khá cũ. Bà Joseph lo cậu sẽ bị xấu hổ nên mua rất nhiều đồ mới trước khi cậu vào Viện Thánh học tập, giúp cậu thoải mái, tự tin hơn chút, không đến mức bị bạn học coi thường vì trông quá quê mùa.

Bà ấy quả thật vẫn luôn bảo vệ các Dẫn đường nhỏ tuổi như mẹ chăm con vậy.

Dụ Nhiên nhận lấy vali đồ với vẻ hơi khó xử: “Nhờ chị gửi lời cảm ơn tới phu nhân giúp em ạ.”

Vừa dứt lời, tiếng giày cao gót đã vang lên ngoài cửa: “Không cần cảm ơn. Tối qua cháu ngủ ngon không?”

Đối diện khuôn mặt tươi cười của bà Joseph, Dụ Nhiên không khỏi mỉm cười theo: “Ngủ ngon lắm ạ, thẳng một giấc đến sáng luôn.”

Khi cậu mỉm cười, lúm đồng tiền đáng yêu sẽ xuất hiện trên gò má. Nhìn dáng vẻ trong sáng, ngây ngô của Dụ Nhiên, bà Joseph lại nhớ đến tên Lính gác nào đó nửa đêm nửa hôm đi đệ trình đề nghị ghép đôi, lòng càng căm kỉnh. Bà hít thở sâu, ổn định cảm xúc, lại xoa đầu Dụ Nhiên, nói: “Thay quần áo rồi đi ăn sáng đã. Ăn xong tôi đưa cháu đến chỗ này.”

Sau khi ăn sáng trong nhà ăn của Hiệp hội xong, bà Joseph dẫn Dụ Nhiên lên xe bay.

Ngồi trên xe, nhìn những tòa nhà không ngừng lùi lại bên ngoài cửa kính, Dụ Nhiên bỗng thấy kỳ lạ: “Đây không phải đường đi đến Viện Thánh, bà ấy muốn dẫn mình đi đâu?”

Đang nghĩ, cậu chợt nghe bà Joseph thở dài khe khẽ: “Nhiên Nhiên, tôi phải đưa cháu đến Trung tâm Ghép đôi một chuyến.”

Sống lưng Dụ Nhiên cứng đờ nhưng mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, giả vờ tò mò: “Tới Trung tâm Ghép đôi làm gì vậy ạ? Không phải bảo hôm nay sẽ tới Viện Thánh báo danh ạ?”

Bà Joseph cau mày: “Là thế này, Lục Tắc Hiên... Cháu còn nhớ Lính gác kia chứ?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đương nhiên cháu nhớ Tướng quân Lục ạ, là ngài ấy cứu cháu.” không thể nào giải quyết êm đẹp đượ

Bà Joseph nói: “Cậu ta gửi đề nghị ghép đôi tới Hiệp hội, muốn thử với cháu.”

Dụ Nhiên: “...”

Cậu suýt thì không giữ nổi nét mặt bình tĩnh nữa.

Lục Tắc Hiên làm sao vậy? Tự nhiên bị điên à mà đi đề nghị ghép đôi với cậu?

Xem ra vị Lính gác kia vẫn chưa hết nghi ngờ cậu, thậm chí còn nghĩ ra cả trò ghép đôi này để tiếp cận cậu. Đúng là một tên khó chơi.

May mà Lục Tắc Hiên không biết chuyện Dụ Nhiên có hai thực thể tinh thần. Hôm qua, lúc đăng ký tại Hiệp hội Dẫn đường, cậu cũng chỉ khai thông tin về cáo trắng nhỏ, cáo chín đuôi cậu vẫn giấu kín. Lục Tắc Hiên là Lính gác cấp S, Dụ Nhiên chỉ cần thả một thực thể tinh thần ra, che giấu thực lực, diễn một chút, đảm bảo độ phù hợp sẽ không cao.

Dụ Nhiên cười khinh khỉnh trong lòng nhưng bên ngoài vẫn tiếp tục vẻ mặt hoang mang: “Sao ngài ấy lại muốn ghép đôi với cháu?”

“Ai biết được. Cậu ta đã gửi đề nghị ghép đôi rồi. Tôi dẫn cháu tới đó, coi như ứng phó với cậu ta một phen.” Bà Joseph vỗ vỗ mu bàn tay Dụ Nhiên như đang an ủi: “Cháu đừng căng thẳng. Trung tâm Ghép đôi chỉ như bên trung gian giới thiệu Lính gác và Dẫn đường với nhau, độ phù hợp cũng chỉ là một số liệu để tham khảo, có muốn kết giao với cậu ta hay không vẫn do cháu nắm quyền quyết định. Hơn nữa, chắc hẳn độ phù hợp của cháu với cậu ta thấp lắm, nếu cháu không muốn, cậu ta cũng không thể ép cháu.”

Dụ Nhiên ngây ngô gật đầu: “Vâng, cháu ta chỉ muốn tới Viện Thánh học tập cho thật tốt, còn chưa có ý định yêu đương.”

Chẳng mấy chốc đã đến Trung tâm Ghép đôi. Sau khi ăn sáng trong nhà ăn của Hiệp hội xong, Dụ Nhiên dẫn Dụ Nhiên lên xe bay.

Dụ Nhiên tiến vào theo bà Joseph, vừa bước qua cửa đã thấy Lục Tắc Hiên mặc quân phục phẳng phiu màu đen đứng giữa phòng tiếp khách của Trung tâm Ghép đôi với vẻ mặt lạnh tanh. Thất lưng cài khít người, làm nổi rõ vòng bụng cân đối và đôi chân dài, thẳng tắp của hắn. Người đàn ông kia vốn có vóc dáng cao to, vẻ ngoài tuấn tú, mặc quân phục trông cực kỳ phong độ.

Một con chim ưng be bé, màu trắng đang rũ cánh, yên lặng đậu trên vai chủ nhân, mở to đôi mắt màu xám nhạt đánh giá Dụ Nhiên. Lực áp bách của Linh gác cấp S khiến Dụ Nhiên thấy hơi khó chịu, may mà Lục Tắc Hiên nhanh chóng thu ánh nhìn, lịch sự mở lời: “Bà Joseph, bắt đầu thôi.”

Bà Joseph nói với thái độ bất đắc dĩ: “Nếu cậu đã nhất quyết muốn ghép đôi với Dụ Nhiên thì chúng ta cứ làm theo đúng trình tự. Mời cả hai thả thực thể tinh thần vào cân phù hợp.

Cân phù hợp là dụng cụ đo lường do Hiệp hội Dẫn đường chế tạo ra, hai bên trái phải là hai lồng cầu trong suốt, bên trong có từ trường đặc biệt. Sau khi đưa thực thể tinh thần vào cân phù hợp, dụng cụ sẽ tự động đọc giá trị sức mạnh tinh thần của Linh gác và Dẫn đường, giá trị càng gần nhau, độ phù hợp sẽ càng cao.

Lục Tắc Hiên huých nhẹ vai, chim ưng trên vai hắn lập tức bay vào cân. Dụ Nhiên cũng thả cáo trắng nhỏ của mình ra.

Trông thấy chim ưng lớn bên cạnh, cáo trắng nhỏ có vẻ rất sợ, nó cuộn thành một cục lông trên cân, người hơi run rẩy, rất chú ý tiểu tiết khi diễn.

Ngược lại, chim ưng có vẻ khả ngợng ngùng. Nó liếc nhìn cáo trắng nhỏ một cái rồi cứ đứng im lìm ở đó.

Khi hai thực thể tinh thần cùng đứng trên cân, cán cân lập tức nghiêng hẳn về phía chim ưng.

Quả nhiên, sức mạnh của thực thể tinh thần cấp S rất vượt trội, hoàn toàn đàn áp cáo trắng nhỏ. Mức độ phù hợp cũng hiện lên màn hình: 49%

Dụ Nhiên thấy hơi buồn cười nhưng vẫn giả vờ xấu hổ: “Sức mạnh tinh thần của em kém quá, mức độ phù hợp với Tướng quân còn không lên nổi 50%.”

Bà Joseph bật cười luôn mà không kìm được. 49%, còn chưa đạt ngưỡng tối thiểu nữa!

Thấy Lục Tắc Hiên quay sang nhìn, bà lập tức ngừng cười, nghiêm túc nói: “Tướng quân, xem ra Dụ Nhiên thật sự không hợp với cậu đâu, tỉ lệ còn chưa đến 50%... Khụ, nếu cậu muốn yêu đương với Nhiên Nhiên, sợ là cha mẹ cậu cũng sẽ phản đối thôi.”

“Đúng là mức độ phù hợp về sức mạnh tinh thần của tôi và em ấy không cao.” Lục Tắc Hiên ngừng giãy lát xong mới tiếp tục, “Nhưng phu nhân đừng quên, còn một cách kiểm tra độ phù hợp nữa.”

Người đàn ông vẫy tay, một nhân viên công tác mặc áo blouse trắng xách hộp dụng cụ y tế bước tới trước mặt hắn.

Một dự cảm không lành xuất hiện trong lòng Dụ Nhiên. không thể nào giải quyết êm đẹp được

“Ngoại trừ sức mạnh tinh thần, còn có thể dùng pheromone Dẫn đường để kiểm tra. Chưa biết chừng pheromone Dẫn đường của Dụ Nhiên lại cực kỳ phù hợp với tôi thì sao?” Lục Tắc Hiên liếc nhìn Dụ Nhiên một cái, nhanh chóng xắn tay áo quân phục lên, để lộ cánh tay rắn chắc, khỏe mạnh. Nhân viên y tế lấy kim lấy máu ra, rút một xi lanh máu nhỏ từ tay hắn.

“Dụ Nhiên, có muốn thử một kiểm tra bằng pheromone Dẫn đường một lần không?” Lục Tắc Hiên chỉnh lại tay áo, ánh mắt nhìn về phía Dụ Nhiên có thể nói là ôn hòa.

“...” Dụ Nhiên cảm thấy sau lưng như bị kim chích.

Tên Lính gác này nhạy bén đến thế thì chịu. Không chừng là nhận ra pheromone Dẫn đường của cậu nên mới nhất quyết không chịu buông tay.

Ngoại trừ bằng sức mạnh tinh thần, Lính gác và Dẫn đường còn một cách ghép đôi khác là ghép đôi bằng Pheromone Dẫn đường. Bởi vì pheromone Dẫn đường cũng có tác dụng “trấn an Lính gác” nên nó cũng được coi như một loại thuốc tốt. Nếu sức mạnh tinh thần của Dẫn đường không đủ cao, không giúp được cho Lính gác nhưng pheromone của người đó hữu dụng thì hai người vẫn có thể ghép đôi.

Bà Joseph thăm nghĩ mức độ phù hợp sức mạnh tinh thần của hai người đã không đạt chuẩn thì pheromone Dẫn đường cũng vậy thôi, bình thường đều như thế cả. Bà nhìn Dụ Nhiên, mỉm cười: “Nếu Tướng quân chưa từ bỏ ý định, chi bằng Nhiên Nhiên cho lấy một chút pheromone Dẫn đường, thử kiểm tra với cậu ta xem.”

Dụ Nhiên vươn tay ra với tâm trạng bồn chồn. Cậu âm thầm cầu nguyện: Lạy trời đừng phù hợp với anh ta.

Nhân viên y tế lấy máu của Dụ Nhiên rồi đưa pheromone Dẫn đường vào dụng cụ đặc biệt. Mùi hương mát lạnh, quen thuộc lại lan tỏa, ánh mắt sâu thẳm của Lục Tắc Hiên nhìn chăm chăm vào màn hình. Máy móc bắt đầu phân tích thông số, một loạt số liệu nhanh chóng chạy trên màn hình, cuối cùng, số liệu kết luận màu đỏ tươi xuất hiện.

Độ phù hợp: 98%. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bà Joseph há hốc miệng kinh ngạc.

Lục Tắc Hiên: “...”

Dụ Nhiên: “...”

Chương 12: Viện Thánh

Lục Tắc Hiên muốn thử ghép đôi bằng pheromone Dẫn đường chẳng qua là vì hoài nghi hấn từng ngửi thấy mùi của Dụ Nhiên. Hấn hoàn toàn không ngờ độ phù hợp pheromone của hai người lại cao đến thế. Nói cho đúng, độ phù hợp trên 80% đã là rất cao rồi, lên đến 98% thì thật sự là “một cặp trời sinh”.

Nhưng rốt cuộc hấn cũng hiểu được một chuyện: Tại sao hấn lại nhạy cảm với mùi pheromone Dẫn đường của Dụ Nhiên đến thế.

Mấy năm nay, hấn từng ngửi không ít pheromone Dẫn đường nhưng chỉ ấn tượng với mùi của một mình Dụ Nhiên. Hóa ra hấn lập tức nhận ra khi lại ngửi thấy mùi hương ấy sau năm năm là vì độ phù hợp siêu cao, lên đến 98%, khiến hấn tự động chú ý, ghi nhớ ngay từ lần đầu tiên ngửi thấy pheromone này.

Đó là giác quan tinh tường bẩm sinh của Linh gác luôn luôn tìm kiếm Dẫn đường phù hợp với mình theo bản năng.

Dẫn đường từng lướt qua hấn trong vũ hội tốt nghiệp năm năm trước chính là Dụ Nhiên ư?

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nếu đúng như thế thì tất cả những gì Dụ Nhiên nói đều là giả, thậm chí ngay đến tuổi 18 của cậu cũng không thật!

Lục Tắc Hiên ngoảnh lại, nhìn về phía Dụ Nhiên. Hiển nhiên, đối phương khá sốc trước mức độ phù hợp cao như vậy. Nét mặt cậu rất hoang mang, trông vừa ngỡ ngàng, vừa luống cuống.

Lúc này, Dụ Nhiên luôn bình tĩnh cũng thấy rối. Cậu phải cố gắng lắm mới duy trì được vẻ ngơ ngác trên mặt, không để ai thấy được sự cáu kỉnh của mình. Cáo trắng nhỏ cũng phối hợp với chủ nhân, cuộn người thành một quả bóng lông, trốn ra sau lưng.

Độ phù hợp về sức mạnh tinh thần có thể làm giả vì cậu có hai thực thể tinh thần, có thể che giấu một nửa thực lực bằng cách chỉ thả cáo trắng nhỏ ra diễn. Nhưng pheromone Dẫn đường thì không làm giả được. Pheromone tồn tại trong máu của Dẫn đường, dù rút hết máu trong người, thay mới hoàn toàn thì những tế bào máu mới được tạo ra vẫn sẽ mang mùi pheromone Dẫn đường riêng biệt.

Mức độ phù hợp 98%, một đôi trời sinh hiếm có khó tìm.

Lục Tắc Hiên vốn không tin lai lịch của cậu, giờ thì càng khó hơn rồi.

Trung tâm Ghép đôi chỉ đóng vai trò trung gian giới thiệu, mức độ phù hợp cũng chỉ là một thông số để tham khảo, Hiệp hội Dẫn đường cũng không thể bắt ép hai người yêu đương. Cụ thể có muốn đến với nhau không vẫn là do ý kiến cá nhân của Lính gác và Dẫn đường.

Đương nhiên, Dụ Nhiên có thể từ chối Lục Tắc Hiên.

Nhưng độ phù hợp 98% siêu cao, Lục Tắc Hiên lại là Lính gác cực kỳ xuất sắc, còn từng cứu mạng Dụ Nhiên, nếu bây giờ từ chối thẳng, chắc chắn chỉ khiến Lục Tắc Hiên càng nghi ngờ cậu thêm.

Dụ Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, đúng lúc chạm phải ánh mắt khó đoán của Lục Tắc Hiên.

Chim ưng đậu trên vai hắn cũng nhìn Dụ Nhiên đầy tò mò như muốn hỏi: Rồi cậu định làm gì đây?

Đúng là một tên Lính gác đáng ghét.

Dụ Nhiên thở sâu, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng. Nhoáng cái, hai má cậu đã đỏ lên, cậu cúi đầu, ngượng ngùng lên tiếng: “Cảm ơn

Tướng quân đã coi trọng em. Nhưng em mới 18 tuổi, vẫn muốn đi học tiếp, hơn nữa em cũng chưa chuẩn bị tinh thần cho việc lập gia đình...” Giọng cậu còn run lên vì căng thẳng trong lúc nói chuyện: “Chi bằng, chờ sau khi em tốt nghiệp Viện Thánh rồi cân nhắc chuyện này, ngài thấy vậy có được không?”

Đối diện hẳn, cậu cúi gục đầu, ngón tay bõn chồn đan vào nhau, trông vừa đáng thương vừa bất lực. Dù là ngữ điệu, động tác, thần thái đều cực kỳ đúng với phản ứng khi gặp được Lính gác có độ phù hợp vô cùng cao của một Dẫn đường 18 tuổi. Lời cậu nói cũng không bắt bẻ được gì, dù sao cậu cũng nhỏ tuổi, lại chưa học tập trong Viện Thánh, giờ mà yêu đương quả thật không phù hợp.

Rất giỏi dùng kế hoãn binh.

Lục Tắc Hiên mỉm cười, gật đầu thông cảm: “Được rồi, quả thật em vẫn còn nhỏ. Yên tâm, tôi sẽ không cản em tới Viện Thánh học tập.”

Dụ Nhiên thềm thở phào một hơi. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thế nhưng, ngay sau đó, cậu lại nghe Lục Tắc Hiên nói tiếp: “Tôi sẽ thường xuyên tới thăm em.”

Dụ Nhiên: “...”

Cái đồ dai như đĩa nhà anh!

Cuối cùng bà Joseph cũng hoàn hồn.

Bà nhìn sang phía Dụ Nhiên, phát hiện hai má cậu đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng với Lục Tắc Hiên còn Lục Tắc Hiên đang nhìn cậu bằng vẻ ôn hòa.

Cũng phải công nhận, chiều cao, ngoại hình của cả hai người quá đẹp đôi.

Bà Joseph đi đến bên cạnh Dụ Nhiên với tâm trạng khó xử. Bà bình tĩnh chần chừ phía trước Dụ Nhiên, nhìn Lục Tắc Hiên, nói: “Tướng quân, Dụ Nhiên vẫn còn nhỏ. Và lại, cậu cũng biết rồi, cậu ấy mới thức tỉnh thành Dẫn đường tháng trước thôi, còn chưa được học kiến thức cơ bản ở Viện Thánh, không biết cách khống chế sức mạnh tinh thần.”

Lục Tắc Hiên thản nhiên đáp: “Tôi biết, tôi sẽ không can thiệp vào việc học tập của em ấy.”

Bà Joseph cười, nói: “Vậy nếu không còn việc gì khác thì tôi đưa Nhiên Nhiên tới Viện Thánh báo danh trước?”

Lục Tắc Hiên: “Được, tôi hộ tống hai người.”

Bà Joseph dẫn Dụ Nhiên lên xe bay của Hiệp hội Dẫn đường, Lục Tắc Hiên lái xe theo sau hộ tống.

Trên xe, bà Joseph ngồi đối diện Dụ Nhiên, thờ dãi, nhìn cậu hỏi khẽ: “Nhiên Nhiên, cháu có thiện cảm với Lục Tắc Hiên không? Nếu cháu không thích cậu ta thì không cần làm khó mình đâu. Dù cháu từ chối thẳng, cậu ta cũng không gây khó dễ được.”

Đương nhiên Dụ Nhiên biết Dẫn đường có thể từ chối đề nghị đến với nhau của Linh gác. Dù sao số lượng Dẫn đường cũng rất ít ỏi, có rất nhiều cơ hội lựa chọn. Nhưng vấn đề giữa cậu và Lục Tắc Hiên không đơn giản như vậy. Lục Tắc Hiên chủ động đề nghị thử ghép đôi không phải vì yêu đương mất não, nhìn trúng Dẫn đường cấp C nhỏ nhoi như cậu. Hiển nhiên, vị Linh gác này đang mượn cơ tiếp cận, thăm dò lai lịch của cậu.

Nếu Dụ Nhiên từ chối, Lục Tắc Hiên sẽ tiếp tục nghĩ cách khác để điều tra.

Còn không bằng biết thời biết thế, để Lục Tắc Hiên mau mau dẹp bỏ nghi ngờ.

Dụ Nhiên nhìn chiếc xe đi theo phía sau, gãi đầu: “Bà ạ, cháu không có kinh nghiệm yêu đương, không biết “thích” là cảm giác thế nào. Nhưng cháu cũng không ghét Tướng quân Lục. Ngài ấy là một quân nhân rất chính trực, hơn nữa còn từng cứu mạng cháu. Nếu mức độ phù hợp của cháu với ngài ấy cao như vậy, cháu nghĩ... Chi bằng chờ sau khi tốt nghiệp thì thử hẹn hò với ngài ấy xem sao?”

Lính gác cấp S có thính giác phát triển đến mức cao nhất, dễ dàng nghe được cuộc đối thoại giữa cậu và bà Joseph.

Câu trả lời này chắc rất đúng vai “cậu Dẫn đường nhỏ tuổi ngây thơ” nhỉ?

Bởi vì đối phương đã cứu mình nên trong lòng có chút tôn kính. Lại vì độ phù hợp cao nên thấp thỏm muốn thử một lần.

Quả nhiên, bà Joseph mỉm cười, vỗ vai cậu không chút hoài nghi: “Thử thôi cũng được. Nếu cuối cùng cháu và cậu ta thật sự thành đôi thì cũng coi như tôi được làm chứng cho một mối duyên.” Bà ngừng một lát rồi nói tiếp: “Phải rồi, cháu có biết về bối cảnh gia đình Lục Tắc Hiên không?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Cháu không rõ lắm, chỉ biết ngài ấy là Đội trưởng Đội đặc chiến Liệt Ưng thôi.”

Bà Joseph giới thiệu: “Cha cậu ta tên Lục Đình Ngự, là thượng tướng cấp ba sao của Liên bang, Lính gác cấp S có thực thể tinh thần là đại bàng vàng. Mẹ cậu ta tên Tiêu Thước, là trưởng khoa Y hệ Dẫn đường của Học viện Quân sự số 1 Liên bang, Dẫn đường cấp S có thực thể tinh thần là chim sẻ đỏ tinh khôn. Cha mẹ cậu ta đều rất dễ gần, Tướng quân Lục cha tính tình hiền hòa, lần nào gặp tôi cũng giục tôi giới thiệu người yêu cho con trai ông ấy. Trưởng khoa Tiêu là một người rất điềm tĩnh, đào tạo ra khá nhiều sinh viên ngành y xuất sắc. Moore mà cháu gặp khi trước cũng là học trò của bà ấy.”

Dụ Nhiên đăm chiêu. Cha mẹ Lục Tắc Hiên đều là Lính gác và Dẫn đường cấp S, thực thể tinh thần của cha là loài chim săn mồi, của mẹ lại là chim tinh khôn. Hai người cùng mạnh kết hợp với nhau, sinh ra Lục Tắc Hiên với thực thể tinh thần là vua của bầu trời: Chim ưng.

Chim ưng bẩm sinh nhạy bén, Lục Tắc Hiên còn tiến hóa được năng lực bay lượn cộng hưởng với thực thể tinh thần. Gặp phải Lính gác cấp S này đúng là sẽ mang đến không ít phiền toái cho nhiệm vụ tiếp theo của cậu. Phải cẩn thận dàn xếp chu toàn với hắn mới được, tốt nhất là tránh chạm mặt cha mẹ hắn, hai vị phụ huynh kia cũng không dễ chọc.

Cảnh vật ngoài cửa sổ càng lúc càng quen hơn.

Sau nửa tiếng, cuối cùng xe cũng tới Viện Thánh.

Lục Tắc Hiên xuống xe, lịch thiệp đỡ bà Joseph và Dụ Nhiên xuống.

Dụ Nhiên tò mò nhìn kiến trúc trước mặt. Viện Thánh là nơi phụ trách giáo dục vỡ lòng cho Lính gác và Dẫn đường. Nơi này nằm ở vùng ngoại thành của hành tinh Thủ đô, trong phạm vi bán kính 2km không có cư dân sinh sống, xung quanh toàn là cây xanh, như một khu vườn địa đàng thanh tịnh, đẹp đẽ.

Vì còn quá nhỏ, Dẫn đường thức tỉnh sớm thường không hiểu được những thứ như “sức mạnh tinh thần” nên rất dễ bị thương; Lính gác cũng tương tự, càng nhỏ tuổi càng dễ bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu, gây rối loạn tinh thần. Vậy nên, những Dẫn đường lớn tuổi hơn sẽ tạo lá chắn tinh thần cho những đứa trẻ tiến hóa này, tạm thời khóa năng lực của chúng lại cho đến 13 tuổi mới mở ra.

13 tuổi cũng chính là tuổi nhập học tiêu chuẩn của Viện Thánh, tương ứng với giai đoạn trung học cơ sở của người bình thường.

Lính gác và Dẫn đường 13 tuổi sẽ học trong Viện Thánh với thời gian tối đa là 2 năm. Thời gian học thực tế còn phải xem tố chất từng người, ai có năng khiếu vượt trội sẽ học xong nhanh hơn.

Sau khi tốt nghiệp Viện Thánh, Lính gác và Dẫn đường sẽ lựa chọn ngành nghề yêu thích để tiếp tục học lên cao hơn. Họ không tham gia kỳ thi đại học bình thường của Liên bang mà sẽ tham dự kỳ thi vào các Học viện chuyên nghiệp dành riêng cho Lính gác và Dẫn đường. Nội dung thi cũng không phải các môn văn hóa thông thường của học sinh trung học mà là rất nhiều bài kiểm tra liên quan đến sức mạnh tinh thần của Dẫn đường và thể lực, giác quan của Lính gác.

Sau khi vào Đại học, họ sẽ học các thêm môn văn hóa với thời gian thông thường là 5 năm.

Lục Tắc Hiên nhìn về ngôi trường dạy những kiến thức đầu đời này, năm đó, hấn vào Viện Thánh học khi vừa đủ 13 tuổi. Vì là Lính gác cấp S có thiên phú xuất chúng, năng lực lĩnh hội vượt trội, khả năng kiểm soát các giác quan và thể lực cực kỳ ưu tú, hấn đã hoàn thành toàn bộ chương trình học của Viện Thánh chỉ trong 3 tháng ngắn ngủi, tốt nghiệp khi chưa đầy 14 tuổi.

Nếu hấn nhớ không nhầm, năm đó cũng có một học sinh Dẫn đường vô cùng xuất sắc, cũng tốt nghiệp Viện Thánh sau 3 tháng nhập học. Chỉ có điều, ở Viện Thánh, Lính gác và Dẫn đường bị tách riêng ra, giữa Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác có một bức tường rất cao chắn giữa, cấm hai bên tiếp xúc với nhau.

Rốt cuộc Dẫn đường kia trông ra sao, sau này đi đâu, Lục Tắc Hiên không hề biết, chẳng qua là nghe được vài lời đồn. Thế nhưng, ngay sau đó, cậu lại nghe Lục Tắc Hiên nói tiếp: “Tôi sẽ thường xuyên tới thăm em.”

Ký ức ấy bỗng nhiên lóe lên khiến Lục Tắc Hiên hơi nhúu mày. Hấn thôi nghĩ về chuyện đó, nhìn Dụ Nhiên, nói: “Đừng lo, tuy em thức tỉnh khá muộn nhưng cũng có cái tốt. Chương trình học của Viện Thánh khá khó hiểu đối với trẻ 13 tuổi. Em đã 18 tuổi, hoàn thành chương trình học phổ thông của người bình thường, chắc hấn sẽ dễ tiếp thu những kiến thức này hơn.”

Dụ Nhiên tin tưởng gật đầu: “Vâng, em sẽ học hành chăm chỉ.”

Lục Tắc Hiên nói: “Vậy chúc em luôn thuận lợi, tôi sẽ dành thời gian tới thăm em.” Hấn ngừng một chút rồi tiếp tục: “Phải rồi, tôi và em lưu số nhau lại để tiện liên lạc nhé.”

Dù Dụ Nhiên rất không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn mở thiết bị truyền tin, lưu số Lục Tắc Hiên lại. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên đi rồi, bà Joseph dẫn Dụ Nhiên vào Viện Thánh.

Mấy hôm nay vẫn đang trong thời gian nghỉ Tết của Viện Thánh. Học viện Dẫn đường không có ai, yên tĩnh hết như một giáo đường.

Hai bên hành lang tường sơn trắng phau là những ô cửa kính với hoa văn tinh xảo, phần mái che được thiết kế như dải ngân hà uốn lượn, rực rỡ. Sân chính có đài phun nước cỡ lớn; Trên tòa nhà cao tầng phía xa là chiếc đồng hồ sẽ phát ra tiếng chuông êm tai vang khắp Học viện, nhắc nhở học sinh vào lớp đúng giờ.

Đây chính là nơi bắt đầu giấc mơ của mọi Dẫn đường.

Dù tương lai có đi theo ngành nghề nào, có trải qua bao nhiêu chuyện, chỉ cần trở về đây, họ đều nhớ lại người thầy, người cô đầu tiên dạy họ cách sử dụng sức mạnh tinh thần, nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên bản thân sử dụng tua ý thức thành công... Mọi thứ đều mới mẻ, kỳ diệu và xúc động.

Bọn họ là Dẫn đường, là những người tiến hóa ưu tú nhất.

Chỉ có họ mới khống chế được sức mạnh thần bí của thế giới tinh thần.

Bà Joseph đi đằng trước, không hề phát hiện ra thiếu niên theo sau mình này giờ luôn cúi đầu suy nghĩ như đang chìm trong hồi tưởng.

Chương 13: Học viện Dẫn đường

Bà Joseph đưa Dụ Nhiên vào Viện Thánh. Là cơ sở giáo dục vĩ lòng lớn nhất Liên bang, Viện Thánh được chia ra thành Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác. Hai học viện được ngăn cách bởi một bức tường cao, tránh việc Lính gác và Dẫn đường nhỏ tuổi chưa sử dụng sức mạnh thành thạo đụng mặt nhau rồi phát sinh hỗn loạn.

Giám đốc Học viện Dẫn đường tên là Tạ Thời Dật với sức mạnh cấp S, thực thể tinh thần là một chú chim sẻ bạc má đuôi dài. Đây chính là loài chim đáng yêu nhất trên đời với bộ lông trắng muốt, mềm mại, cái đuôi trông như một chiếc quạt, hai mắt như hai hạt đỗ đen, hình thể khá tròn, từ xa nhìn lại trông chẳng khác gì một cục lông trắng.

Chim sẻ bạc má đuôi dài của Tạ Thời Dật có năng lực chữa trị rất mạnh, có thể nhanh chóng xua tan hết cảm xúc tiêu cực. Tính cách Giám đốc Tạ cũng hiền hoà, luôn kiên nhẫn, tận tâm với học sinh. Ông đã công tác tại Học viện Dẫn đường hơn hai mươi năm.

Bà Joseph dẫn Dụ Nhiên vào văn phòng giám đốc. Đẩy cửa bước vào liền thấy ngay một người đàn ông trung niên rất phong độ đang ngồi ở bàn làm việc. Ông để tóc dài, mặc một bộ Âu phục màu trắng may đo vừa người. Trông thấy bà Joseph, người đàn ông lập tức đứng lên, mỉm cười bước tới trước mặt hai người, vươn tay ra: “Chị Joseph, đã lâu không gặp.”

Bà Joseph lịch sự bắt tay với ông: “Thầy Tạ, đây chính là Dụ Nhiên hôm trước tôi đã gửi thông tin tới thầy.”

Tạ Thời Dật đánh giá học sinh 18 tuổi trước mặt một cách cẩn thận. Cậu có đôi mắt hai màu vô cùng đặc biệt, con mắt đỏ bên trái cực kỳ đẹp, diện mạo cũng thuộc dạng đáng yêu, người lớn chỉ nhìn cậu

một lần thôi đều vô thức thấy quý mến. Đột ngột phải tới một nơi xa lạ, nét mặt cậu có hơi căng thẳng, lo lắng. Thực thể tinh thần cáo trắng cũng có chút hoảng sợ trong môi trường lạ, nó cuộn tròn người lại, nép vào vai chủ nhân. Bà Joseph đưa Dụ Nhiên vào Viện Thánh. Là cơ sở giáo dục vĩ lòng lớn nhất Liên bang, Viện Thánh được chia ra thành Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác. Hai học viện được ngăn cách bởi một bức tường cao, tránh việc Lính gác và Dẫn đường nhỏ tuổi chưa sử dụng sức mạnh thành thạo đụng mặt nhau rồi phát sinh hỗn loạn

Động vật họ cáo – Thực thể tinh thần thông minh, tinh ranh và giỏi ngụy trang nhất.

Dẫn đường có thực thể tinh thần họ cáo làm Tạ Thời Dật không khỏi nhớ tới một người.

Chính là cậu học sinh thiên tài khiến Học viện Dẫn đường phải chỉnh sửa quy tắc.

Đó là chuyện từ hơn mười năm trước, trong số những học sinh mới vào Học viện Dẫn đường có một đứa trẻ đặc biệt vô cùng: 13 tuổi, thông minh tuyệt đỉnh, năng lực lĩnh hội vượt trội. Khai giảng chưa bao lâu, trong khi những học sinh khác vẫn chưa hiểu thế nào là “sức mạnh tinh thần”, cậu ta đã có thể phóng tua ý thức màu đỏ. Cậu ta hoàn thành chương trình học hai năm tại Viện Thánh chỉ trong thời gian ba tháng, tuổi còn nhỏ mà đã có năng lực điều khiển sức mạnh tinh thần ghê gớm hơn cả Dẫn đường trưởng thành. Sau nữa, giáo viên cũng không còn gì có thể dạy cậu ta, vậy nên Học viện Dẫn đường buộc phải sửa đổi quy định, cho phép cậu ta tốt nghiệp sớm. -
--ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN--

Học sinh kia là Dẫn đường hung hãn nhất mà Tạ Thời Dật từng gặp trong suốt nhiều năm giữ vị trí giám đốc. Thực thể tinh thần của cậu ta là một con cáo đỏ cực kỳ hung dữ, mỗi bước nó chạy đều mạnh mẽ, linh hoạt như có lửa cháy hừng hực bao quanh người. Thậm chí,

cậu ta còn có thể dùng sức mạnh tinh thần mạnh mẽ của mình thiêu rụi thể giới tinh thần của người khác thành tro.

Dẫn đường như vậy quá đáng sợ. Tuổi cậu còn nhỏ, chưa hình thành quan niệm đúng sai vững vàng, một khi làm đường lạc lối sẽ trở thành mối uy hiếp rất lớn cho xã hội. Bởi vậy, sau khi Tạ Thời Dật và Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường bàn bạc với cha mẹ cậu học sinh kia, ba Dẫn đường cấp S hợp sức khóa sức mạnh tinh thần cậu ta lại, đưa tới giáo đường, để cậu ta bình tĩnh tiếp thu giáo dục tâm lý một năm. Mục đích là xây dựng nền tảng tư tưởng chính trực, giúp cậu Dẫn đường nhỏ tuổi này học được cách giúp đỡ, yêu thương người khác.[Phòng ẩn tàng cao nhất thư viện Học viện Lính gác]

Sau khi rời khỏi giáo đường, cậu ta đã thi vào Học viện Quân sự Liên bang, tiếc rằng sau đó lại...

Tạ Thời Dật nhú mày, hoàn hồn. Ông nhìn kỹ Dụ Nhiên đối diện mình. Dù là vóc dáng, diện mạo, hay thần thái, Dụ Nhiên không có chút gì giống cậu học sinh kia. Hơn nữa, thực thể tinh thần của Dụ Nhiên là cáo trắng nhỏ đáng yêu của loại hình chữa trị, không phải cáo đỏ có tính công kích siêu cao trong trí nhớ. Và lại, nếu cậu học sinh kia còn sống, hiện tại ít nhất cũng đã 24 tuổi, cách biệt hoàn toàn với Dụ Nhiên.

Tạ Thời Dật cúi đầu, thấy trên cổ tay Dụ Nhiên có một vết thương rất nhỏ chưa lành hẳn, là dấu vết còn lại khi Hiệp hội Dẫn đường cấy chip định danh vào.

Điều này chứng minh Dụ Nhiên thực sự là một Dẫn đường mới đăng ký.

Có lẽ ông đã nghĩ quá nhiều rồi?

Thực thể tinh thần họ cáo không hề hiếm gặp, xuất hiện tại Viện Thánh cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tạ Thời Dật ngừng nghĩ về học sinh kia, ôn hòa hỏi thăm: “Dụ Nhiên, em mới thức tỉnh tháng trước, còn chưa học gì liên quan đến sức mạnh tinh thần đúng không?”

Dụ Nhiên đỏ mặt, gật đầu xấu hổ: “Đúng vậy ạ. Em thức tỉnh khá muộn nên chưa biết gì hết.”

Tạ Thời Dật nói: “Đa số học sinh Dẫn đường nhập học đợt này đều là 13 tuổi, em là người lớn nhất rồi. Có cần thầy xếp cho em ở phòng đơn không?” Ông dừng một lát rồi giải thích: “Các học sinh nhỏ tuổi tò mò nhiều thứ lắm, sẽ khá ồn ào. Ký túc trong trường hầu hết là phòng bốn người, thầy sợ em sẽ không quen ở chung với các em ấy.”

Dụ Nhiên suy nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: “Thầy cứ bố trí em vào phòng bốn người đi ạ. Em không muốn được đãi ngộ đặc biệt. Hơn nữa, em nhập học muộn, có nhiều thứ còn chưa hiểu, nếu có bạn cùng ký túc sẽ tiện trao đổi, học hỏi hơn.”

Bà Joseph đồng ý: “Nhiên Nhiên nói đúng, cậu ấy vốn đã hơi khác các bạn học rồi, nếu còn ở phòng đơn nữa thì sợ không hòa đồng với tập thể được, càng dễ bị bạn học cô lập. Nếu có bạn cùng ký túc, học xong trên lớp còn có người để trò chuyện cho vui, chưa biết chừng còn gặp được bạn hợp cạ nữa.”

Tạ Thời Dật suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được rồi, vậy thầy sẽ bố trí em vào phòng L1-101. Phòng này vừa hay giường trống, các học sinh đang ở đó đều là Dẫn đường cấp C. Sức mạnh tinh thần của các em xêm xêm nhau, có lẽ sẽ dễ làm thân.”

Dụ Nhiên lễ phép nói: “Cảm ơn thầy ạ.”

Tạ Thời Dật mỉm cười, nói: “Đừng khách sáo, để thầy dẫn em đi làm thủ tục nhập học. Mấy hôm nay trường đang nghỉ Tết, các học sinh đều về nhà, sang tuần sau mới chính thức khai giảng. Những ngày tới em cứ ở lại, làm quen với môi trường nhé.”

Bà Joseph: “Vậy tôi giao Dự Nhiên lại cho thầy nhé. Bên Hiệp hội còn có việc, tôi phải về trước.”

“Được. Chị cứ yên tâm, tôi sẽ chú ý em ấy.”

Bà Joseph rời đi, Tạ Thời Dật đích thân dẫn Dự Nhiên làm thủ tục nhập học. Dự Nhiên cũng nhận thẻ học sinh của mình.

Dự Nhiên vuốt nhẹ lên ảnh chụp trên thẻ rồi nghiêm túc đeo thẻ lên cổ. Hệ thống cổng của Học viện Dẫn đường sẽ tự động quét thẻ, có tấm thẻ này, cậu có thể tự do đi lại trong Học viện Dẫn đường.

Sau khi hoàn thành thủ tục nhập học, Giám đốc Tạ tiếp tục dẫn Dự Nhiên đi tham quan Học viện Dẫn đường. Dự Nhiên ngượng ngùng gãi đầu, nói: “Thầy ơi, nếu thầy bận thì cứ đi trước đi ạ, em tự đi tìm ký túc xá được mà.”

Ánh mắt Tạ Thời Dật ôn hòa: “Không sao đâu, trường đang nghỉ lễ, thầy cũng rảnh, dẫn em đi tham quan một vòng. Tòa nhà phía trước kia là khu luyện tập, có rất nhiều gian đơn hoàn toàn cách âm cho học viện luyện tập khổng chế sức mạnh tinh thần. Rẽ sang trái, tòa nhà trông giống như trang sách kia là thư viện trường, mở cửa tự do cho học sinh, em rảnh rỗi có thể tới đó đọc sách, có rất nhiều sách về Dẫn đường...”

Tạ Thời Dật dẫn Dự Nhiên tham quan khắp xung quanh, giới thiệu từng tòa nhà và chức năng của nó cho Dự Nhiên như một hướng dẫn viên du lịch kiên nhẫn. Dự Nhiên vừa tò mò, vừa nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng lại hỏi vài câu. Tất cả biểu hiện của cậu đều giống như học sinh mới đến Học viện Dẫn đường lần đầu tiên, hoàn toàn khác với người trong ký ức của ông.

Tạ Thời Dật bỏ qua cảm giác lấn cấn trong lòng, dừng lại trước một tấm bia đá.

Một hàng chữ phóng khoáng được khắc trên tấm bia:

CANG HÙNG MẠNH, TRÁCH NHIỆM CANG LỚN

Sau khi rời khỏi giáo đường, cậu ta đã thi vào Học viện Quân sự Liên bang, tiếc rằng sau đó lại...

Tạ Thời Dật khẽ hỏi: “Em hiểu ý nghĩa của câu này không?”

Dụ Nhiên ngẩng đầu, nhìn hàng chữ lớn trên tấm bia đá, ngập ngừng đáp: “Người có năng lực càng vượt trội sẽ phải gánh vác càng nhiều trách nhiệm hơn ạ?”

Tạ Thời Dật mỉm cười: “Đúng vậy. Chúng ta là Dẫn đường, có thể khống chế sức mạnh thần bí của tâm trí. Có được năng lực mạnh mẽ như vậy, đương nhiên sẽ phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn, giúp đỡ nhiều người hơn.”

Ông ngoảnh lại, nhìn thẳng vào mắt Dụ Nhiên: “Hy vọng em có thể trở thành một Dẫn đường ưu tú, không thẹn với lương tâm.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Cảm ơn thầy, em sẽ ghi nhớ kỹ.”

Giám đốc Tạ dẫn Dụ Nhiên về thẳng ký túc xá, bố trí phòng cho cậu xong xuôi rồi mới rời đi. Chú chim sẻ bạc má đuôi dài đáng yêu kia vỗ cánh, bay vòng vòng quanh Dụ Nhiên với vẻ tò mò, cáo trắng nhỏ của cậu cũng hiếu kỳ nhìn nó. Hai thực thể tinh thần lông xù nhìn nhau một hồi, có vẻ chú chim sẻ kia đã hết tò mò, bèn bay đi theo chủ nhân.

Dụ Nhiên rời mắt, đi vào phòng ngủ của mình.

Hầu hết các căn ký túc của Học viện Dẫn đường đều là loại bốn phòng ngủ, hai phòng sinh hoạt chung, mỗi học sinh ngủ một phòng riêng, dùng chung phòng khách, phòng ăn và hai nhà tắm. Dù gì họ cũng là người tiến hóa, điều kiện sinh hoạt mà Chính phủ Liên bang cung cấp cho họ rất tốt, miễn toàn bộ chi phí ăn ở, tài liệu học tập trong quá trình học tại Viện Thánh.

Chỉ cần thức tỉnh thành Dẫn đường, người đó sẽ được quốc gia đảm bảo việc học, bố trí công việc, sống một cuộc sống những người bình thường luôn ước ao.

Dụ Nhiên mở vali bà Joseph đưa cho ra, treo từng món vào tủ quần áo, đồng thời phân loại, sắp xếp ngay ngắn, gọn gàng đồ đạc hằng ngày.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, cậu ngồi xuống giường, tháo sợi dây chuyền luôn đeo bên mình ra.

Trên sợi dây chuyền bạc có một mặt dây hình vuông, mở nó ra, bên trong là ảnh gia đình của một đôi vợ chồng trung tuổi và con trai họ. Bức ảnh gia đình trông rất ấm áp, ai cũng đang nở nụ cười trên môi.

Lúc ấy, tiệm bánh ngọt bị quái vật phá sập, sợi dây chuyền bị gạch đá chôn vùi trong góc phòng, cuối cùng được Lục Tắc Hiên tìm thấy giúp.

Hắn chưa bao giờ nghi ngờ rằng “món di vật mẹ Dụ Nhiên để lại” này sẽ có vấn đề.

Dụ Nhiên rút một cây kim không biết từ đâu ra. Cây kim chọc vào một lỗ nhỏ rất khó phát hiện ở góc trên bên phải bức ảnh chụp rồi xoay hai vòng thuận chiều kim đồng hồ. Kỳ diệu thay, mặt dây chuyền kia lại tách được ra làm đôi, để lộ một thiết bị truyền tin mini nhỏ như móng tay trẻ sơ sinh.

Lúc này, thiết bị truyền tin đang phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt, tiếp đó, một hàng ký tự kỳ lạ được chiếu trước mắt.

Đó là một loại mật mã cực kỳ đặc biệt, dù có bị người khác trông thấy thì cũng không ai đọc hiểu được.

[Phòng ẩn tàng cao nhất thư viện Học viện Lính gác]

[Lấy tài liệu bị khóa]

Dụ Nhiên đọc dây mã rất nhanh rồi xóa sạch thông tin nhận được khỏi thiết bị, lại ghép mặt dây chuyền lại như cũ rồi đeo lên cổ.

Từ đầu đến cuối, nét mặt cậu bình thản như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Giữa Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác ở Viện Thánh có một bức tường ngăn cao tới 10m. Cậu là tân sinh của Học viện Dẫn đường, muốn lấy được đồ ở Học viện Lính gác bên cạnh chắc chắn không phải chuyện dễ. Cậu phải thật cẩn thận cho nhiệm vụ lần này.

Gần đây trường học vẫn đang nghỉ Tết, tuy ít người thì tiện hành động nhưng nếu giờ hành động ngay thì hiểm nguy đổ vào cậu quá nhiều.

Chờ Viện Thánh chính thức khai giảng, mấy người bạn ở chung đều vào ký túc xá rồi tìm cơ hội làm sau vậy.

Dụ Nhiên nhíu mày, từ tốn chải vuốt thể giới tinh thần của mình. Trong rừng rậm, mặt hồ vốn phẳng lặng bỗng nhiên dậy sóng, dường như có ký ức đã ngủ say nào đó muốn tràn ra lại bị Dụ Nhiên dùng tua ý thức áp chế.

Cùng lúc đó, Lục Tắc Hiên về đến nhà, gọi một cuộc điện thoại.

Một người đàn ông xuất hiện trong hình chiếu, người nọ có mái tóc xoắn màu vàng kim, chính là Medis – Trưởng phòng Tình báo Liên bang, không lâu trước đó vừa giúp Lục Tắc Hiên tra xét thông tin về vũ hội tốt nghiệp. Người đàn ông tươi cười ngả ngớn, trêu chọc: “Tắc Hiên, cậu bất thành linh gọi cho tôi thế này chắc chắn không có chuyện gì tốt nhỉ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Cảm ơn anh đã hỗ trợ chuyện lần trước. Chẳng phải bảo về hành tinh Thủ đô thì mời cơm à? Tối nay anh rảnh chứ?”

Medis nhướng mày: “Cậu làm gì tốt bụng chỉ mời cơm tôi suông. Rồi, bảy giờ tối, chỗ cũ nhé.”

Lục Tác Hiên cúp điện thoại, đi thay quần áo.

Đương nhiên, hấn mời cơm Medis không phải vì cảm ơn. Bạn bè nối khố từ nhỏ với nhau không cần khách sáo thế. Chẳng qua, trong lòng hấn đang có một phỏng đoán đáng sợ về lai lịch của Dụ Nhiên. Medis làm việc ở cơ quan tình báo, hiểu biết sâu rộng nên hấn muốn làm rõ vài chuyện với đối phương.

Chương 14: Phòng đoán

Bảy giờ tối, Lục Tắc Hiên đã thay sang trang phục thông thường lái xe tới một nhà hàng tư nhân ở vùng ngoại ô đúng giờ.

Nhà hàng nằm ở vị trí kín đáo, cả chủ lẫn nhân viên phục vụ đều là người bình thường, nói chuyện ở đây sẽ không phải lo lắng việc bị nghe lén.

Lục Tắc Hiên đỗ xe xong liền bước nhanh vào một căn phòng.

Một lúc lâu sau, một nam thanh niên tóc vàng xoắn đẩy cửa bước vào. Trông thấy Lục Tắc Hiên, hắn híp mắt, ngồi xuống đối diện đối phương, cười trêu: “Đúng là con người của công việc, tính ra phải cả năm rồi tôi chưa gặp cậu đấy nhỉ?”

Lục Tắc Hiên rót một chén trà xanh, đẩy đến trước mặt Medis: “Vừa hay đợt này được nghỉ Đông.”

Medis nhấp một hớp trà, hỏi: “Nghỉ mấy ngày?”

“Bảy ngày.”

“Cũng khá ổn, có thể về thăm cha mẹ.”Lại.

Một con sư tử vàng oai vệ đứng bên chân Medis, nhìn về phía chim ưng trắng trên vai Lục Tắc Hiên, mừng rỡ gật gù đầu.

Medis mỉm cười, xoa đầu nó: “Đi đi, chúng mày tự chơi với nhau, đừng ra ngoài làm người ta sợ.”

Lục Tắc Hiên và Medis lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thân thiết như anh em. Thực thể tinh thần của hai người cũng rất thân nhau, mỗi lần chủ

nhân gặp mặt, sư tử và chim ưng trắng lại xúm vào chơi đùa.

Chim ưng trắng dang cánh bay khắp phòng, sư tử chạy đuổi theo dưới đất, hai vị chủ nhân coi như không hề trông thấy hình ảnh kỳ quặc này.

Nhân viên phục vụ bê đồ ăn vào là một người bình thường, không thấy được thực thể tinh thần.

“Mời hai anh từ từ thưởng thức.” Lục Tắc Hiên đã gọi món từ trước, nhà hàng cũng phục vụ rất nhanh. Dọn thức ăn lên bàn xong, cô lập tức ra ngoài, chu đáo khép cửa lại.

Medis vừa ăn vừa khen: “Đồ ăn của nhà hàng này vẫn ngon như thế... Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Tắc Hiên cũng không vòng vo: “Hôm nay hẹn gặp anh đúng là có chuyện cần hỏi.”

Medis trưng vẻ mặt “biết mà”: “Tôi đoán ngay cậu không mời không tôi một bữa đâu. Nhưng cậu cũng biết thân phận tôi rồi đó, có những chuyện không nên hỏi...”

Lục Tắc Hiên cắt ngang: “Yên tâm, tôi sẽ không hỏi chuyện cơ mật khiến anh khó xử đâu. Nội dung trò chuyện hôm nay chỉ giới hạn ở phạm vi cá nhân, việc tôi hỏi cũng là việc tư. Ra khỏi cánh cửa kia, coi như chưa từng nói gì với nhau.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bạn chí cốt, Medis không khỏi băn khoăn: “Chuyện gì quan trọng vậy? Hay là liên quan đến vụ lần trước cậu nhờ tôi tra thông tin về vũ hội?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đúng vậy. Thông tin anh gửi tôi không có gì đáng ngờ, nhưng tôi tin vào trực giác của mình hơn. Năm năm trước, trong vũ hội tốt nghiệp đại học, tôi từng gặp một Dẫn đường, người được mùi pheromone trên người cậu ta. Gần đây, tôi lại ngửi thấy mùi ấy ở một người, nhưng người kia mới 18 tuổi.”

Medis suy ngẫm lời hắn nói, phân tích: “Dẫn đường tham gia vũ hội chắc chắn là sinh viên tốt nghiệp đại học. Dù có là quái thai mới vào 3 tháng đã tốt nghiệp Viện Thánh rồi lên thẳng đại học thì khi tốt nghiệp cũng là 19 tuổi rồi. Nếu năm năm trước 19 tuổi, vậy giờ phải 24.” Hắn tạm ngừng. “Người cậu gặp khai man tuổi?”

Lục Tắc Hiên cau mày: “Không đơn giản như thế, cậu ta thực sự 18 tuổi, thân phận, bối cảnh, thành viên gia đình, thông tin hộ tịch của cậu ta đều rất đầy đủ. Hơn nữa, cậu ta là một Dẫn đường vừa thức tỉnh, hôm nay mới đến Hiệp hội Dẫn đường khai báo.”

Medis sờ cằm: “Vậy có khi nào cậu nhớ nhầm không? Có vài pheromone Dẫn đường mùi giống nhau lắm, người thấy giống nhưng không phải cùng một người.” Lục Tắc Hiên nghiêm mặt: “Tôi cũng biết là rất vô lý. Nhưng tôi tin chắc mình sẽ không nhận nhầm pheromone Dẫn đường của cậu ta.”

Lục Tắc Hiên khẳng định chắc nịch: “Tôi không nhớ nhầm đâu, bởi vì mức độ phù hợp của tôi với pheromone cậu ta là 98%.”

Medis: “...”

98%? Cao đến vậy sao?

Cùng là Linh giác, đương nhiên hắn hiểu độ phù hợp pheromone 98% có ý nghĩa thế nào. Điều này cho biết rằng pheromone Dẫn đường của người kia có lực hấp dẫn tuyệt đối với Lục Tắc Hiên, hơn nữa còn có thể tạo thành ảnh hưởng cực kỳ lớn cho hắn. Kể cả khi tinh thần Lục Tắc Hiên cận kề ranh giới sụp đổ, thậm chí sắp đến bờ vực cuồng bạo, pheromone Dẫn đường của người kia vẫn có thể cứu mạng hắn.

Medis tổng kết: “Nói cách khác, Dẫn đường trưởng thành cậu gặp ở vũ hội năm năm trước giờ lại xuất hiện bên cạnh cậu nhưng biến thành một người khác, một người 18 tuổi vừa thức tỉnh?”

Lục Tắc Hiên: “Đúng vậy, hơn nữa sức mạnh tinh thần chỉ là cấp C.”

Sắc mặt Medis cũng nghiêm túc hẳn: “Tham gia vũ hội tốt nghiệp đều là những sinh viên ưu tú của các trường có tiếng. Lính gác và Dẫn đường cấp A trở lên mới có cơ hội vào trong, Dẫn đường cấp C không thể nào xuất hiện ở nơi tổ chức vũ hội được. Tuổi tác, diện mạo, bối cảnh thân phận, thậm chí sức mạnh tinh thần của người này đều hoàn toàn khác, chỉ riêng pheromone là giống hệt?”

Lục Tắc Hiên nghiêm mặt: “Tôi cũng biết là rất vô lý. Nhưng tôi tin chắc mình sẽ không nhận nhầm pheromone Dẫn đường của cậu ta.”

Chuyện này nghe rất khó tin.

Đại đa số ai nghe Lục Tắc Hiên kể đều cho rằng hẳn nhớ nhầm, Dẫn đường năm đó và Dẫn đường xuất hiện gần đây chắc chắn không phải cùng một người.

Nhưng Medis rất hiểu người bạn chí cốt này. Lục Tắc Hiên là một Lính gác cực kỳ bình tĩnh, cẩn thận, hơn nữa còn là một trong số ít các Lính gác cấp S của Liên bang. Khoảnh khắc nghe được đáp án đó, tim Lục Tắc Hiên chột nhói lên.

Đôi khi giác quan của Lính gác cấp S còn nhạy bén hơn cả máy móc công nghệ cao. Hướng hồ là với pheromone Dẫn đường có mức độ phù hợp lên tới tận 98%, hẳn không thể nào ngửi nhầm được. Nhưng Medis rất hiểu người bạn chí cốt này. Lục Tắc Hiên là một Lính gác cực kỳ bình tĩnh, cẩn thận, hơn nữa còn là một trong số ít các Lính gác cấp S của Liên bang.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Lục Tắc Hiên: “Đúng vậy, hơn nữa sức mạnh tinh thần chỉ là cấp C.”

Lục Tắc Hiên nhìn Medis, nghiêm túc hỏi: “Tôi tìm anh vì muốn biết liệu có khi nào thông tin về pheromone Dẫn đường của cậu ta đã bị

xóa bỏ, chip định danh bị lấy ra, diện mạo cũng hoàn toàn thay đổi, có kẻ giúp cậu ta ngụy tạo một thân phận hoàn toàn mới, tiện cho cậu ta ngấm ngầm làm gì đó hay không.”

Medis nhú mày, dường như nghĩ đến điều gì đó. Hắn nhìn Lục Tắc Hiên, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Lục Tắc Hiên: “Nói đi, anh nghĩ đến điều gì?”

Medis hạ giọng, ghé vào bên tai Lục Tắc Hiên: “Cậu từng nghe về... Dẫn đường hắc ám chưa?”

Lục Tắc Hiên hơi sửng người: “Từng nghe.”

Dẫn đường hắc ám, nhóm người đáng sợ nhất trong số các Dẫn đường. Sức mạnh của bọn họ cực kỳ ghê gớm, có thể tùy ý xâm chiếm thế giới tinh thần người khác, khống chế hành động, thậm chí biến đối phương thành con rối trong tay mình. Bọn họ chính là “bậc thầy thuần hóa” xuất sắc nhất, mà tất cả những người khác đều có khả năng bị bọn họ khống chế tinh thần như những “con rối”.

Leonard nhảy lầu tự sát ở căn cứ B-73, Celtic và Mark tàn sát nhau trên phi thuyền...

Và Dụ Nhiên tình cờ lướt qua những nạn nhân ấy.

Liên tưởng đến tất cả những điều này, Lục Tắc Hiên thấy sống lưng mình lạnh toát: “Dẫn đường hắc ám có thể xóa toàn bộ dấu vết về sự tồn tại của bản thân sao?”

Medis gật đầu: “Đúng thế. Sự tồn tại của bọn họ lúc nào cũng bí hiểm. Dẫn đường hắc ám không chịu sự quản lý, trói buộc của Hiệp hội Dẫn đường Liên bang. Tư tưởng của bọn họ bất đồng với Hiệp hội nên khi rời khỏi đó, bọn họ sẽ đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ, xóa bỏ mọi dấu vết về mình để tránh bị Hiệp hội Dẫn đường truy sát.”

Pheromone là thông tin rất quan trọng trong việc truy tung Dẫn đường.

Nếu như là Dẫn đường hắc ám đã phản bội Hiệp hội thì cũng dễ hiểu tại sao không tìm ra được thông tin pheromone Dẫn đường của cậu ta.

Lục Tắc Hiên hỏi tiếp: “Chip định danh thì sao? Phải lấy ra thế nào? Theo tôi biết, chip định danh của Hiệp hội Dẫn đường được làm bằng chất liệu đặc biệt, một khi đã cấy vào người, nó sẽ tự động dung hợp với máu thịt xung quanh. Dù có phẫu thuật cũng không lấy ra được.”

Medis chần chừ một lát rồi nói khẽ: “Mọc lại chi mới.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Khoảnh khắc nghe được đáp án đó, tim Lục Tắc Hiên chợt nhói lên.

Nếu những điều hấn phân tích là sự thật, vậy thì Dụ Nhiên đã từng chặt bỏ cánh tay đã cấy chip của mình vì thoát ly Hiệp hội Dẫn đường, sau đó lại dùng khoang điều trị tiên tiến để cánh tay mới chậm rãi mọc ra...

Đau đến chừng nào?

Hấn vẫn nhớ cô gái trẻ ở căn cứ B-73 bị quái vật cắn đứt hai chân đau đến mức nước mắt giàn giụa sắp ngất lịm. Thời điểm ấy, ngay đến thuốc mê cũng không được phép sử dụng. Quá trình để chi mới mọc lại là một quá trình đau đớn, dày vò kéo dài. Medis gật đầu: “Đúng thề. Sự tồn tại của bọn họ lúc nào cũng bí hiểm. Dẫn đường hắc ám không chịu sự quản lý, trói buộc của Hiệp hội Dẫn đường Liên bang. Tư tưởng của bọn họ bất đồng với Hiệp hội nên khi rời khỏi đó, bọn họ sẽ đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ, xóa bỏ mọi dấu vết về mình để tránh bị Hiệp hội Dẫn đường truy sát.”

Rốt cuộc Dụ Nhiên đã trải qua chuyện gì?!

Lục Tắc Hiên không dám tưởng tượng hình ảnh Dụ Nhiên chặt tay mình. Hấn cũng không dám tin thiếu niên trông có vẻ trong sáng, ngây thơ kia lại là thành viên nhóm Dẫn đường hắc ám đối đầu với Liên bang. Hấn hy vọng tất cả những phỏng đoán này chỉ là phỏng đoán nhưng rồi ren không thể tháo gỡ trong đầu khiến hấn siết chặt nắm tay.

Nhìn sắc mặt bạn chí cốt, Medis lo lắng lên tiếng: “Nếu thật sự phát hiện ra Dẫn đường hắc ám, tốt nhất cậu nên giao cậu ta cho Trưởng phòng Chu của Phòng Điều tra, anh ta có cách để đối phó với những đối tượng này.”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Tôi không có chứng cứ gì cả, tất cả chỉ là phỏng đoán thôi. Tôi không thể bắt một người đến Phòng Điều tra, để người đó phải chịu cách thức thẩm vấn đáng sợ nhất chỉ vì suy đoán cá nhân.”

Medis nhún vai, khuyên: “Vậy thì dứt điểm sớm đi, đừng tiếp xúc với cậu ta nữa, tránh việc bị liên lụy.”

Lục Tắc Hiên cau mày, đáp: “Yên tâm, tôi tự có chừng mực.”

3 giờ rạng sáng, hành tinh Thủ đô, Viện Thánh.

Vì đang trong kỳ nghỉ, cả khuôn viên trường vắng lặng, chỉ có vài bảo vệ thỉnh thoảng đi tuần tra.

Thời điểm đêm khuya khoắt người say ngủ, một bóng người mảnh khảnh mặc đồ thể thao màu đen bỗng lặng lẽ nhảy ra từ cửa sổ ký túc xá, trèo xuống men theo ống dẫn điều hòa ngoài ban công.

Cậu linh hoạt tránh né mọi thiết bị an ninh, bước nhanh dưới bóng của những tòa nhà, lén ra khỏi Học viện Dẫn đường.

Hiển nhiên, cậu đã nằm rõ trong lòng bàn tay địa hình, lối đi, thậm chí cả phạm vi theo dõi của thiết bị an ninh tại nơi này.“

Bên một thân cây rất lớn cách Học viện Dẫn đường không xa, có một chiếc xe tư nhân đang đỗ, thân xe như hòa tan vào với bóng đêm. Cả chiếc xe tuyền một màu đen, không có bất kỳ dấu hiệu nhận dạng nào, ngay đến biển số cũng bị che lại.

Người mặc đồ đen mở cửa, lên xe.

Một người lớn tuổi tóc hoa râm ngồi ở hàng ghế sau, người nọ trầm giọng nói: “Cậu không nên hẹn gặp tôi vào thời điểm này. Nhờ may bị phát hiện, chẳng phải kiểm cũi ba năm thiêu một giờ sao?”

Giọng nói bình tĩnh của người mặc đồ đen vang lên: “Gặp phải một số chuyện khó giải quyết cần ông giúp.”

Người lớn tuổi thờ dãi: “Nói đi.”

“Mấy hôm nữa, khai giảng Viện Thánh, mong rằng ông sẽ phái người tham gia bên Học viện Lĩnh gác để học sinh và giáo viên đều tập trung hết ở hội trường lớn, tiện cho tôi hành động. Tốt nhất là điều cả Lục Tắc Hiên qua đó. Anh ta vẫn luôn nghi ngờ tôi, tôi sợ anh ta sẽ phá hỏng kế hoạch.”

Người lớn tuổi im lặng một lát rồi gật đầu: “Không thành vấn đề, để tôi sắp xếp.”

Người mặc đồ đen không nói thêm nữa, dứt khoát mở cửa, xuống xe.

Ngay khi cậu vừa bước xuống, sau lưng chợt vang lên tiếng gọi: “Nhiên Nhiên.”

Giọng người lớn tuổi kia hơi khàn đi: “Nhớ bảo vệ mình thật tốt.”

Không trung trên cao đầy ánh sao rực rỡ, Dụ Nhiên bình tĩnh gạt đầu. Bóng dáng mảnh khảnh nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Chương 15: Thăm lại chốn cũ

Tiếp đó, Dụ Nhiên may mắn có được vài ngày nhàn rỗi ở Học viện Dẫn đường.

Ban ngày, cậu sẽ tới thư viện đọc sách, đến tối lại về ký túc xá ngủ đúng giờ. Từ biểu hiện bên ngoài, trông cậu đúng chuẩn một học sinh lần đầu tới Học viện Dẫn đường, vừa ngây ngô, vừa ham thích những điều mới mẻ. Cậu biết Giám đốc Tạ Thời Dật vẫn luôn âm thầm quan sát, ông ấy vẫn chưa hoàn toàn hết nghi ngờ. Nhưng không sao, cậu sẽ không để đối phương nắm được bất kỳ sơ hở nào. Dụ Nhiên cân nhắc giây lát rồi gật đầu: “Vâng.”

Ngày 6 tháng 1, Dụ Nhiên vẫn đến thư viện đọc sách cả ngày như mọi khi. Đến giờ cơm tối, cậu cầm thẻ học sinh định tới canteen ăn cơm, thiết bị truyền tin bỗng đổ chuông và phát ra giọng nói của bảo vệ gác cổng: “Bạn Dụ Nhiên có người tới thăm. Khách đang chờ bạn ở cửa phía Đông của Học viện Dẫn đường.”

Ai tới thăm cậu?

Nếu là bà Joseph thì bà ấy đã vào thẳng mà không cần chờ ngoài cổng. Khách không được Học viện Dẫn đường cho vào thường chỉ có Lính gác.

Lục Tắc Hiên sao?

Ngoại trừ Tướng quân Lục, Dụ Nhiên không nghĩ ra ai khác sẽ tới thăm cậu. Tên Lính gác này đúng là dai như đũa.

Dụ Nhiên nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, giả bộ vui vẻ chạy ra cổng trường. Quả nhiên, Lính gác cao lớn đang đứng đó chờ cậu.

Hôm nay Lục Tắc Hiên không mặc quân phục mà chỉ mặc quần dài với áo len đơn giản, phối thêm một chiếc áo măng tô màu xám nhạt khoác ngoài, trông dễ gần hơn hẳn.

Khuôn mặt hắn vẫn đẹp trai quá đáng, đường nét góc cạnh, sắc sảo, dáng người như giá treo áo, mặc gì cũng trông rất phong độ.

Dụ Nhiên chạy nhanh tới trước mặt hắn, hai má ửng đỏ: “Sao bỗng nhiên ngài lại tới thăm em vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên nhìn thiếu niên thấp hơn mình một cái đầu, dịu giọng, nói: “Không cần dùng kính ngữ với tôi, cũng đừng gọi là “ngài”. Tôi đâu lớn hơn em nhiều, đúng không?”

Lúc nói ra câu này, đôi mắt sâu của người đàn ông chăm chú nhìn thẳng vào Dụ Nhiên, chim ưng trắng trên vai hắn cũng nghiêng đầu nhìn cậu.

Dụ Nhiên không hề chột dạ, cậu ngượng ngừng gãi đầu, cười nói: “Vâng, em nghe lời Tướng quân.”

Không gọi “ngài” thì lại gọi “tướng quân” Lục Tắc Hiên sao?

Một đứa trẻ mồ côi, xuất thân nghèo túng như cậu, cảm thấy áp lực khi ở cạnh Lính gác như Lục Tắc Hiên cũng là điều hiển nhiên.

Lục Tắc Hiên không tiếp tục nhì nhằng về vấn đề này, quay người đi: “Đi nào, mời em một bữa.”

Dụ Nhiên hơi bất ngờ: “Mời em?”

Lý do Lục Tắc Hiên đưa ra rất thuyết phục: “Độ phù hợp giữa hai ta cao tới 98%, tôi muốn được hiểu về em nhiều hơn. Học viện Dẫn đường vẫn chưa chính thức khai giảng, em không cần xin phép giáo viên. Cùng tôi ăn một bữa, không thành vấn đề chứ?”

Dụ Nhiên cân nhắc giây lát rồi gật đầu: “Vâng.”

Lục Tắc Hiên lái chiếc xe tư màu đen tới đây, hấn chu đáo mở cửa cho Dụ Nhiên, để cậu ngồi ở hàng ghế sau rồi mới vào ngồi cạnh.

Loại xe cộ tiên tiến này đã được trang bị hệ thống điều hướng và lái tự động, Lục Tắc Hiên không cần tự tay điều khiển. Sau khi lên xe, hấn chủ động rót một cốc nước cho Dụ Nhiên, ân cần hỏi thăm: “Em đã quen ở ký túc xá của Học viện Dẫn đường chưa?”

Dụ Nhiên nhận cốc nước, uống vài ngụm rồi gật đầu: “Điều kiện trong ký túc xá tốt lắm ạ, còn rộng hơn cả nhà em nữa. Nhưng em vẫn chưa biết các bạn cùng phòng là ai.” Dụ Nhiên mỉm cười ngại ngùng, nói với vẻ hơi lo lắng, “Em đã 18 tuổi rồi, các bạn học khác đều mới 13, không biết mọi người có cảm thấy học sinh lớn như em rất kỳ quặc không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không kỳ quặc đâu. Năm nào Học viện Dẫn đường cũng có vài học sinh lớn tuổi.” Hấn ngừng một lát, lại hỏi: “Em biết học sinh lớn nhất cho đến bây giờ là bao nhiêu tuổi không?”

Dụ Nhiên tò mò đoán: “Chắc khoảng 30 phải không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Là một cụ ông 65 tuổi, thức tỉnh quá muộn, học xong là về hưu luôn.”

Dụ Nhiên: “...”

Lục Tắc Hiên pha trò khá nhạt nhẽo nhưng Dụ Nhiên vẫn cười động viên. Lúc cậu tươi cười, lúm đồng tiền nho nhỏ sẽ xuất hiện trên gò má, trông đáng yêu vô cùng.

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên đối diện mình, nhớ đến Dẫn đường hắc ám, chuyện mọc lại chi mới mà Medis từng đề cập, tim hấn lại nhói lên. Thật sự không tài nào liên tưởng cậu Dẫn đường nhỏ bé trước mắt với những cụm từ đó.

Lục Tắc Hiên không nói gì thêm, hai người im lặng suốt chặng đường đi.

Công trình kiến trúc bên ngoài cửa kính càng lúc càng quen, Dụ Nhiên vẫn giữ biểu cảm bình tĩnh nhưng cảm giác bất an đã nhọn nhọn trong lòng... Anh ta định đưa mình đi đâu?

Cuối cùng, xe dừng lại ở bãi đỗ trên cao của khách sạn Hoggert. Nhà hàng trên không của khách sạn này cực kỳ nổi tiếng. Từng căn phòng lơ lửng giữa trời như những bong bóng trong suốt. Ngồi trong phòng có thể ngắm nhìn bầu trời sao đẹp đẽ và cảnh đêm phồn hoa nhất ở hành tinh Thủ đô.

Đây là một trong những khách sạn sang trọng nhất Liên bang, tạo hình giống như một cây cổ thụ vươn thẳng lên cao. Chẳng lẽ khứu giác hấn gặp vấn đề? Hay là trên thế giới tồn tại hai Dẫn đường có mùi pheromone cực kỳ giống nhau, giống đến mức hấn cũng không phân biệt nổi?

Điều khiến khách sạn này nổi tiếng nhất chính là vũ hội tốt nghiệp hàng năm của hành tinh Thủ đô đều được tổ chức tại đây. Khi đó, những Lính gác và Dẫn đường xuất sắc đến từ tất cả các trường đại học lớn ở Thủ đô đều tề tựu, gặp được người hợp ý có thể chủ động mời đối phương khiêu vũ.

Sân nhảy nằm ở tầng cao nhất của khách sạn, có hoa tươi trang trí khắp xung quanh, giống như bước vào một vườn hoa lãng mạn giữa bầu trời. Những cặp đôi quen biết, yêu nhau ở khách sạn này nhiều không đếm xuể, chính vì vậy, đây cũng là nơi các Lính gác và Dẫn đường trẻ tuổi luôn muốn đặt chân tới.

Dụ Nhiên nhìn ra ngoài cửa kính: “Khách sạn này thiết kế đẹp thật đấy.”

Lục Tắc Hiên vờ như vô tình nhắc đến: “Tầng thượng còn đẹp hơn nữa. Vũ hội tốt nghiệp hàng năm đều được tổ chức ở đó.”

Nhắc tới “vũ hội tốt nghiệp”, nét mặt Dụ Nhiên không có gì thay đổi. Cậu ngoảnh sang nhìn Lục Tắc Hiên, ánh mắt rất ngay thẳng: “Vũ hội

tốt nghiệp? Đó là gì vậy?”

Lục Tác Hiên giải thích: “Là một buổi vũ hội giao lưu lớn do các trường đại học ở hành tinh Thủ đô phối hợp tổ chức, lựa chọn Lính gác và Dẫn đường xuất sắc tốt nghiệp năm đó tham gia. Nếu gặp được người hợp ý mình trong vũ hội thì có thể mời đối phương khiêu vũ và trao đổi cách thức liên lạc, thuận tiện về sau gặp gỡ.”

Dụ Nhiên gật đầu, nhận xét: “Nghe như một buổi hẹn hò tập thể vậy. Cả đám người tập trung vào một chỗ tìm người yêu, thấy xấu hổ ghê.”

Lục Tác Hiên hỏi: “Em không hứng thú với vũ hội này sao?”

Dụ Nhiên đáp: “Không. Em không thích chỗ đông người như vậy. Với lại, em chỉ là Dẫn đường cấp C thôi, không có tư cách tham gia.”

Lục Tác Hiên đăm chiêu nhìn Dụ Nhiên, thật sự không tài nào tìm ra sơ hở từ biểu cảm và lời nói của cậu.

Chẳng lẽ khứu giác hần gặp vấn đề? Hay là trên thế giới tồn tại hai Dẫn đường có mùi pheromone cực kỳ giống nhau, giống đến mức hần cũng không phân biệt nổi?

Sau khi đỗ xe xong xuôi, Lục Tác Hiên dẫn Dụ Nhiên vào nhà hàng trên không.

Nhà hàng trên không của khách sạn này cực kỳ nổi tiếng. Từng căn phòng lơ lửng giữa trời như những bong bóng trong suốt. Ngồi trong phòng có thể ngắm nhìn bầu trời sao đẹp đẽ và cảnh đêm phồn hoa nhất ở hành tinh Thủ đô.

Lúc Dụ Nhiên bước vào, những món ăn bài trí đẹp mắt đã được xếp sẵn trên bàn. Bên dưới bát đĩa có thiết bị tự động giữ ấm, đảm bảo đồ ăn không bị nguội.

Đây là địa điểm hẹn hò tuyệt vời nhất ở hành tinh Thủ đô. Lục Tắc Hiên không nói gì thêm, hai người im lặng suốt chặng đường đi.

Các cặp đôi có thể ngồi đây vừa thưởng thức cảnh đêm, vừa dùng bữa, hưởng thụ thế giới lãng mạn của hai người.

Có vẻ Dụ Nhiên chưa bao giờ tới nơi sang trọng như thế này, tay chân cậu cứ gượng gạo không biết để đâu, dáng vẻ thấp thòm đó trông khá mất tự nhiên. Lục Tắc Hiên ôn hòa, nói: “Không sao đâu, ở đây chỉ có hai ta thôi, em đừng căng thẳng. Hôm nay mời em ăn cơm cũng không phải hẹn hò, chỉ là muốn hiểu về nhau thêm một chút.”

Hắn lịch thiệp chuyển một đĩa bò bít tết sang cho Dụ Nhiên: “Chắc em đói rồi, ăn một chút trước đi. Nếm thử món bít tết của nhà hàng này xem.”

Dụ Nhiên cúi đầu ăn bít tết. Được ăn đồ ngon, vẻ mặt cậu bình tĩnh lại dần, khẽ nói: “Ngon lắm ạ. Hồi em còn ở căn cứ B-73, khó mua được thịt bò tươi như vậy lắm.”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Em sống ở căn cứ từ nhỏ à?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, ba em là công nhân công ty khoáng sản, mẹ em mở tiệm bánh ngọt. Từ bé đến giờ em luôn sống ở căn cứ B-73, cũng chưa đi du lịch ở đâu khác.” Cậu có vẻ hơi xấu hổ, đỏ mặt nói: “Có rất nhiều thứ ở hành tinh Thủ đô em chưa thấy bao giờ, đây cũng là lần đầu tiên em vào khách sạn như thế này...”

Nghe cậu kể, tâm trạng Lục Tắc Hiên rất phức tạp.

Mỗi lần trông thấy Dụ Nhiên, đối diện với đôi mắt trong veo của cậu, nhìn cậu mỉm cười ngại ngùng, Lục Tắc Hiên không tài nào liên hệ cậu thiếu niên ngây ngô, thật thà này với Dẫn đường hắc ám. Thế nhưng cứ khi nghĩ đến pheromone Dẫn đường của cậu, nhớ về cái chết kỳ quái của vài Lính gác gần đây, mầm mống nghi ngờ trong lòng Lục Tắc Hiên lại điên cuồng sinh sôi.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thật sự rất mâu thuẫn.

Lục Tắc Hiên trầm thờ dài trong lòng, thấp giọng nói: “Dụ Nhiên, không ai quyết định được xuất thân của mình, nhưng con đường về sau nên đi thế nào, quyền lựa chọn nằm ở em.”

Những lời này có rất nhiều ẩn ý. Không biết Dụ Nhiên có hiểu không, cậu nghiêm túc đáp: “Em biết rồi.”

Lục Tắc Hiên hỏi tiếp: “Nếu thức tỉnh thành Dẫn đường rồi, em có tính toán gì về tương lai chưa?”

Dụ Nhiên cân nhắc, trả lời: “Sau khi tốt nghiệp Viện Thánh, em muốn thi vào khoa Y hệ Dẫn đường của Học viện Quân sự số 1 Liên bang, trở thành quân y giống như anh Moore.” Lục Tắc Hiên kinh ngạc nhìn cậu: “Quân y? Công việc này rất vất vả, cũng rất nguy hiểm.”

Lục Tắc Hiên kinh ngạc nhìn cậu: “Quân y? Công việc này rất vất vả, cũng rất nguy hiểm.”

Dụ Nhiên chân thành đáp: “Không sao. Em nghe nói tiền tuyến có rất nhiều Lính gác cấp thấp không được Dẫn đường điều trị, luôn bị tra tấn tinh thần. Vừa hay, em chỉ là Dẫn đường cấp C, ở lại hành tinh Thủ đô công tác cũng không có nhiều tác dụng. Chẳng bằng dốc hết sức mình giúp họ, như vậy sẽ có ý nghĩa hơn nhiều đúng không ạ?”

Lục Tắc Hiên im lặng, không đáp.

Nếu Dụ Nhiên thật sự nghĩ vậy, chắc chắn cậu là một người rất lương thiện.

Tỉ lệ Dẫn đường và Lính gác mất cân bằng cực kỳ nghiêm trọng, có những Lính gác cấp thấp cả đời cũng không gặp được Dẫn đường nào, không được chải vuốt tinh thần dù chỉ một lần. Bọn họ luôn bị dày vò trong đau đớn, khả năng sử dụng sức mạnh của họ sẽ kém hơn hẳn, dễ cuồng bạo, thậm chí trở thành quái vật không có lý trí.

Lục Tắc Hiên từng gặp rất nhiều Lính gác hy sinh ở tiền tuyến. So với đi tới nơi gian khổ, nguy hiểm tính mạng luôn rình rập, đại bộ phận Dẫn đường thích cuộc sống yên ổn ở hành tinh Thủ đô hơn.

Tuy Lục Tắc Hiên từng nói “sẽ không đưa bạn đời ra chiến trường” nhưng thực lòng, hắn vô cùng khao khát có thể gặp được một Dẫn đường đủ khả năng kề vai chiến đấu bên hắn trọn đời.

Người kia sẵn sàng cùng hắn đối mặt mọi gian nguy.

Nắm tay tiến bước, bầu bạn không rời.

Hắn sẽ dùng cả sinh mạng mình bảo vệ đối phương.

Moore lớn hơn Lục Tắc Hiên 4 tuổi, đã làm việc trong Đội đặc chiến Liệp Ưng 8 năm. Dựa theo quy định của Hiệp hội Dẫn đường, năm nay anh sẽ xuất ngũ, quay về làm việc trong bệnh viện ở hành tinh Thủ đô. Hiện tại vẫn chưa chọn được Dẫn đường đồng hành với Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Có điều, sức mạnh tinh thần của Dự Nhiên chỉ đạt cấp C, cách tiêu chuẩn gia nhập đội ngũ tinh nhuệ như Đội đặc chiến Liệp Ưng rất xa.

Trừ phi Lục Tắc Hiên đệ đơn xin phê duyệt đặc biệt với lý do “độ phù hợp 98%” để Dự Nhiên đi theo mình, Bộ Quân sự vẫn chấp nhận trường hợp đặc biệt. Dẫu sao với mức độ phù hợp cao như vậy, sức mạnh tinh thần thấp một chút cũng không vấn đề, thời điểm quan trọng vẫn có thể dùng pheromone Dẫn đường cứu người.

Có nên đưa Dự Nhiên đi theo mình không?

Lục Tắc Hiên cau mày, nhanh chóng phủ định ý tưởng này.

Còn chưa thể hoàn toàn loại bỏ mối nghi ngờ trên người Dự Nhiên, dẫn cậu tới Đội đặc chiến Liệp Ưng chính là đặt tất cả chiến hữu vào hoàn cảnh nguy hiểm, hắn không thể làm thế.

Lục Tắc Hiên ngừng bắn khoăn, nói: “Em có suy nghĩ vậy thật sự rất đáng quý. Nhưng thi vào khoa Y của Học viện Quân sự không hề dễ, em phải chuẩn bị thật kỹ càng.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Em biết ạ, em sẽ học tập thật chăm chỉ.”

Đúng lúc này, thiết bị truyền tin bỗng lóe sáng, là tin do Bộ Quân sự Liên bang gửi tới: “Thiếu tướng Lục Tắc Hiên, ngày 8 tháng 1 Viện Thánh tổ chức lễ khai giảng, mời anh đại diện Bộ Quân sự tới tham gia và đọc diễn văn trong buổi lễ tại Học viện Lính gác”.

Lục Tắc Hiên: “...”

Lễ khai giảng? Đúng là mấy năm nay Học viện Lính gác đều mời hấn làm khách quý nhưng hấn luôn bận thực thi nhiệm vụ, không có thời gian trở về. Lần này vừa đúng dịp được nghỉ Đông, lãnh đạo cấp cao trong Bộ Quân sự phái hấn tham gia đại diện, hấn không có lý do gì để từ chối.

Lục Tắc Hiên nhíu mày, trả lời: “Tôi đã nhận được.”

Hấn cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Tại sao lần này không phải phía nhà trường mời hấn mà lại là cấp trên truyền lệnh trực tiếp?

Chương 16: Lễ khai giảng

Bầu không khí trong bữa cơm khá nhẹ nhàng. Dù gì Dụ Nhiên vẫn luôn sắm vai “cậu Dẫn đường nhỏ lần đầu tới Thủ đô”, còn Lục Tác Hiên thăm dò cậu cả buổi cũng không tìm ra sơ hở nào.

Hai người ngoài mặt vui vẻ, hòa hợp dùng bữa, xong xuôi, Lục Tác Hiên lại đưa Dụ Nhiên về Học viện Dẫn đường.

Xe nhanh chóng chạy đến cổng Học viện, Lục Tác Hiên nhìn Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Tôi về trước. Ngày kia khai giảng rồi, em ở trường nếu cần hỗ trợ gì có thể nói với tôi bất cứ lúc nào.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, tạm biệt Tướng quân.”

Vào trường, Dụ Nhiên trùng hợp gặp Giám đốc Tạ Thời Dật vừa ra khỏi ký túc xá. Giám đốc Tạ vẫn mang vẻ mặt ôn hòa như mọi khi, ông nhìn Dụ Nhiên, hỏi: “Mấy hôm ở trường một mình, em đã quen chưa?”

Dụ Nhiên: “Ồn lắm ạ.”

Giám đốc Tạ nhìn về phía cổng trường như đang băn khoăn: “Khi này... Em ra ngoài à?”

Dụ Nhiên cũng không giấu giếm: “Vâng, Tướng quân Lục mời cơm em.”

Giám đốc Tạ khẽ cười: “Lục Tác Hiên tới thăm em à? Thầy nghe nói độ phù hợp pheromone Dẫn đường của em với cậu ấy cao tới 98%?”

Dụ Nhiên đỏ mặt, vò đầu nguợng nguợng: “Em cũng không ngờ sẽ như vậy. Em vẫn còn nhỏ tuổi, tạm thời chưa nghĩ đến chuyện yêu

đương. Giờ chỉ thử tiếp xúc, làm quen nhau trước, chờ tốt nghiệp rồi tính sau.”

Giám đốc Tạ đồng tình: “Ừ, em nên tập trung học ở Viện Thánh trước đã. Ngày mai, các học sinh đều sẽ đến trường, bạn cùng phòng của em cũng sẽ vào ký túc. Về sau nếu gặp khó khăn gì có thể tìm chủ nhiệm lớp hoặc tới văn phòng tìm thầy.”

Dụ Nhiên cảm kích: “Cảm ơn thầy quan tâm ạ.”

Tạ Thời Dật quay người rời đi, chim sẻ bạc má đuôi dài trên vai ông còn thân thiện vẫy cánh với Dụ Nhiên. Xem ra, hoài nghi về cậu của Giám đốc Tạ không sâu như Lính gác vừa sắc bén, vừa cố chấp Lục Tắc Hiên.

Dụ Nhiên bình tĩnh quay đi, về ký túc xá ngủ.

Hôm sau, quả nhiên các học sinh mới lục tục đến trường báo danh. Phụ huynh không được vào khuôn viên trường nên các bạn nhỏ đều tự kéo vali đi tìm ký túc. May mà các bảng chỉ dẫn trên đường đều rõ ràng, ký túc xá rất dễ tìm.

Trong số các Dẫn đường khóa này, những học sinh khác đều tầm 13 tuổi. Ba người bạn cùng ký túc của Dụ Nhiên đều là Dẫn đường vị thành niên 13 tuổi.

Sau khi vào ký túc xá, ba nam sinh đồng loạt quay sang nhìn Dụ Nhiên. Thực thể tinh thần của vị “học sinh lớn” này là một chú cáo trắng, bộ lông mềm mượt rất đẹp, nhất là cái đuôi trắng muốt xù xù kia, trông có vẻ sờ sẽ thích tay lắm. Nhưng các cậu không biết rõ về Dụ Nhiên, khá e dè để bắt chuyện với cậu.

Dụ Nhiên chủ động chào hỏi: “Về sau chúng ta là bạn ký túc xá với nhau rồi. Làm quen chút nhé, anh tên Dụ Nhiên, năm nay 18 tuổi.”

Nam sinh có mái tóc ngắn màu đen vươn tay ra bắt tay cậu, cười toe toét: “Em tên Tần Thiên, hi hi. Anh lớn hơn em 5 tuổi đó, em gọi anh

là anh Nhiên được không?” Thực thể tinh thần của cậu là một chú chó Poodle nâu hoạt bát, hiếu động. Chú ta cứ chạy vòng quanh cáo của Dụ Nhiên từ nãy đến giờ, có vẻ rất muốn được chơi cùng.

Cáo quan sát nó một lát rồi nhảy xuống khỏi vai Dụ Nhiên, dẫn Poodle nhỏ đi dạo trong phòng.

Một nam sinh tóc vàng mắt xanh cũng chìa tay ra theo: “Chào anh, em tên Camilla.” Ngoại hình cậu trông rất đáng yêu, có điều khi cười lên lại trông hơi ngại ngùng, dễ đỏ mặt. Thực thể tinh thần của cậu là một chú cá vàng đẹp mắt, bơi qua bơi lại bên cạnh chủ nhân.

Cậu bạn cuối cùng tên Tề Tiểu Lạc, có vẻ khá hướng nội, thực thể tinh thần là một chú thỏ trắng.

Thực thể tinh thần của Dẫn đường loại hình chữa trị thường khá đáng yêu. Dụ Nhiên chủ động dẫn các cậu nhóc vào phòng khách, bóc bịch đồ ăn vặt to bự bà Joseph cho cậu ra, nói: “Anh có ít đồ ăn vặt, các em qua ăn đi, 6 giờ tối mới đến giờ cơm.”

Ba cậu lập tức chạy theo Dụ Nhiên, hớn hờ chia quà. Các bé 13 tuổi cùng ký túc rất dễ mua chuộc, ăn xong đồ ăn vặt của Dụ Nhiên, mấy người thân quen hơn hẳn.

Dụ Nhiên đã ở trường từ mấy hôm trước, quen đường quen lối trong Học viện, bèn dẫn cả đám đi dạo cho biết đường.

Chẳng bao lâu sau, ba cậu đều coi Dụ Nhiên như anh lớn, í ới gọi “anh Nhiên” đến là thân thiết.

Dụ Nhiên dẫn theo ba cái đuôi dạo quanh trường, lúc đến gần bức tường cách ly, Tần Thiên tò mò ngẩng đầu nhìn, hỏi: “Bức tường này cao ghê luôn, cao hơn hẳn các bức tường khác.”

Dụ Nhiên liếc mắt nhìn camera theo dõi ở xung quanh, nói: “Đây là tường cách ly, bên kia tường chính là Học viện Lính gác. Vì Dẫn đường và Lính gác nhỏ tuổi chưa sử dụng sức mạnh thành thạo, học

chung với nhau dễ xảy ra vấn đề nên tường cách ly được xây rất cao, tránh học sinh nghịch ngợm nào đó trèo qua phá phách.”

Tân Nhiên hiểu ra: “Ồ, nói vậy thì học sinh trường Dẫn đường như anh em mình không được sang trường Lính gác ạ?”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Camilla hỏi nhỏ: “Đi cổng chính cũng không được luôn ạ?”

Dụ Nhiên trả lời: “Cổng chính của Học viện Dẫn đường nằm ở phía Đông, của Học viện Lính gác lại ở phía Tây, cách nhau xa lắm. Hơn nữa, hai Học viện đều có hệ thống gác cổng, không có thể học sinh thì không được vào đâu.” Cậu quay sang nhìn Camilla, hỏi: “Em muốn qua đó lắm à?” Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, tạm biệt Tướng quân.”

Camilla gật đầu: “Em chỉ tò mò thôi. Nghe nói các Lính gác khỏe lắm, còn biết bay nữa.”

Tần Thiên nói: “Chỉ Lính gác cấp S mới biết bay, người ta tiến hóa ra năng lực cộng hưởng với thực thể tinh thần thuộc họ chim mới làm được thế. Lính gác bình thường chỉ khỏe hơn, chạy nhanh hơn thôi nhỉ? Tớ vẫn thấy Dẫn đường giỏi hơn, có thể đi vào thế giới tinh thần của người khác, nghe ngầu đét...” Các Dẫn đường và Lính gác nhỏ tuổi thức dậy lúc sáng sớm, chuẩn bị tham dự buổi lễ khai giảng.

Tề Tiểu Lạc khế hỏi: “Thế giới tinh thần của các cậu ra sao vậy? Của tớ chỉ là một bãi cỏ bé tí thôi.” “Nghe đồn hồi xưa chú ấy học 3 tháng đã tốt nghiệp Viện Thánh, đỉnh quá xá đỉnh!”

Tần Thiên nói: “Của tớ cũng bé, là một cái sân.”

Động đến vấn đề này, Camilla liền xụ mặt: “Tớ nghe bảo thế giới của Dẫn đường cấp S có thực thể tinh thần họ cá là cả một vùng biển luôn. Nhưng của tớ chỉ là cái bể cá thôi.”

Dụ Nhiên: “...”

Quả nhiên, sức mạnh tinh thần của các Dẫn đường cấp C bé nhỏ đều rất hữu hạn.

Dụ Nhiên an ủi: “Không sao, các em đừng buồn. Dẫn đường cấp S hiếm lắm, Dẫn đường cấp C cũng có ích mà.”

Ba nhóc được cậu an ủi lập tức phấn chấn: “Anh Nhiên nói đúng! Ít nhất chúng mình đều là người tiến hóa, mạnh hơn người bình thường nhiều lắm rồi!” “Đúng thế, mỗi lần học bài tớ chỉ cần đọc hai ba lần là nhớ như in!”

Dụ Nhiên dẫn mấy cái đuôi vui vẻ dạo khắp trường, lại kéo cả đám cùng tới nhà ăn lấy cơm.

Từ xa, trông thấy khung cảnh ấy, Giám đốc Tạ báo tin cho bà Joseph: “Yên tâm, Dụ Nhiên và bạn cùng ký túc xá khá hòa đồng với nhau.”

Bà Joseph thở phào nhẹ nhõm: “VẬY thì tốt rồi. Tôi chỉ sợ cha mẹ đều mất, cậu ấy không có nơi nương tựa lại bị bạn cùng phòng xa lánh.” *Đây gần như là một nhiệm vụ bất khả thi. Các bé 13 tuổi cùng ký túc rất dễ mua chuộc, ăn xong đồ ăn vặt của Dụ Nhiên, mấy người quen nhau hơn hẳn.*

“Không đâu, tôi đã sắp xếp để bạn cùng ký túc với em ấy đều là các Dẫn đường với thực thể tinh thần không có tính công kích.” Giám đốc Tạ dừng một lát, lại nói tiếp, “Giáo sư bên đó đã xác định lịch trình cho lễ khai giảng ngày mai chưa?”

Bà Joseph: “Xác định rồi, lúc đó tôi sẽ tới cùng ông ấy.”

Chẳng bao lâu sau, ba cậu đều coi Dụ Nhiên như anh lớn, í ới gọi “anh Nhiên” đến là thân thiết.

Thông thường, hằng năm Viện Thánh luôn tổ chức lễ khai giảng, chẳng qua quy mô có lớn, có nhỏ khác nhau.

Các buổi lễ khai giảng trước, Giám đốc Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác cùng với đại diện học sinh lên bục phát biểu là xong. Khác với Lục Tắc Hiên cực kỳ nổi tiếng với các Lính gác, hầu hết học sinh Học viện Dẫn đường đều không biết Mạc Duy là ai.

Lễ khai giảng năm nay long trọng hơn nhiều. Khi danh sách khách mời được công bố trên trang web, mọi học sinh trong trường đều giật mình.

Phía Học viện Lính gác mời tới một vị khách rất đặc biệt: Nhân vật truyền kỳ trong giới, Lính gác cấp S tốt nghiệp Viện Thánh chỉ sau 3 tháng học tập, Thiếu tướng trẻ tuổi nhất lịch sử Liên bang, Tướng quân Lục Tắc Hiên. Bạn cùng phòng, Tần Thiên, tò mò hỏi: “Anh Nhiên, Giáo sư Mạc Duy làm công việc gì vậy.”

Còn Học viện Dẫn đường cũng mời đến một vị khách đặc biệt không kém: Viện trưởng Viện Khoa học Trung ương Liên bang, Giáo sư Mạc Duy.

Một bên là Tướng quân Lính gác trẻ tuổi nhất Bộ Quân sự, một bên là Viện trưởng đức cao vọng trọng của Trung ương, Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác coi như không hề kém cạnh nhau trong lễ khai giảng năm nay.

Tối ngày 7 tháng 1, tuyết rơi ở hành tinh Thủ đô, đó cũng là trận tuyết đầu tiên của năm thiên văn thứ 500.

Tuyết lớn bay lả tả như lông ngỗng giữa không trung, cả thế giới được nhuộm thành màu trắng xóa, tuyết đọng trên đường đã ngập đến mắt cá chân. *Dụ Nhiên cảm kích: “Cảm ơn thầy quan tâm ạ.”*

Kiến trúc của Học viện Dẫn đường mang phong cách Gothic với kết cấu mái chóp nhọn. Hiện giờ, tuyết đọng kín mái nhà, cả ngôi trường trông như một tòa lâu đài phép thuật thần thánh. Thực thể tinh thần của Dẫn đường hệ chữa trị thường khá đáng yêu. Dụ Nhiên chủ động dẫn các cậu nhóc vào phòng khách, bóc bịch đồ ăn vặt to bự bà

Joseph cho cậu ra, nói: “Anh có ít đồ ăn vặt, các em qua ăn đi, 6 giờ tối mới đến giờ cơm.”

Mà Học viện Lính gác bên kia, phong cách kiến trúc lại giống như một tòa thành thuần sắt thép, máy móc cơ khí, trông cũng vô cùng đồ sộ dưới lớp tuyết trắng bao phủ.

Các Dẫn đường và Lính gác nhỏ tuổi thức dậy lúc sáng sớm, chuẩn bị tham dự buổi lễ khai giảng.

“Nghe bảo Tướng quân Lục sẽ tới đó! Chú ấy chính là thần tượng của tớ, không biết tớ có thể xin chữ ký chú ấy không nhỉ?”

“Đừng có mơ, chắc chắn chú ấy sẽ ngồi ở ghế khách mời, học sinh không được tới gần đâu.”

“Nghe đồn hồi xưa chú ấy học 3 tháng đã tốt nghiệp Viện Thánh, đỉnh quá xá đỉnh!”

“Hơn nữa chú ấy đẹp trai lắm luôn. Thực thể tinh thần là chim ưng trắng, vua của bầu trời đó, tớ muốn được trông thấy một lần ghê!”

Khác với Lục Tắc Hiên cực kỳ nổi tiếng với các Lính gác, hầu hết học sinh Học viện Dẫn đường đều không biết Mạc Duy là ai.

Bạn cùng phòng, Tần Thiên, tò mò hỏi: “Anh Nhiên, Giáo sư Mạc Duy làm công việc gì vậy.”

Chút bản khoăn chợt lóe lên trong mắt Dụ Nhiên, cậu giải thích: “Ông ấy là người đặt nền móng cho lĩnh vực khoa học sự sống của Liên bang, là người nghiên cứu ra khoang điều trị tái sinh được chi đã mất.”

Camilla hiếu kỳ: “Mọc lại chi đã mất... Nói cách khác, nếu chân em bị chặt, nằm vào khoang trị liệu đó là có thể mọc lại ạ?” Động đến vấn đề này, Camia liền xụ mặt: “Tớ nghe bảo thế giới của Dẫn đường cấp S

thực thể tinh thần loài cá là một vùng biển luôn. Nhưng của tớ chỉ là cái bể cá thôi.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa còn giống hệt cái chân ban đầu của em.”

Tần Thiên kích động gíơ ngón cái: “Tuyệt quá vậy! Vậy thì Giáo sư Mạc Duy là một nhà khoa học Dẫn đường cực kỳ nổi tiếng nhỉ?”

Camilla hiểu ra ngay lập tức: “Bảo sao em chưa nghe nói đến bao giờ. Các nhà khoa học ai cũng bí ẩn hết.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên không nói thêm nữa, cậu dẫn ba cái đuôi cùng tới hội trường lớn tham dự lễ khai giảng.

Hội trường lớn của Học viện Dẫn đường có sức chứa lên đến cả chục nghìn người với kết cấu ba tầng.

Các học sinh vào hội trường theo đơn vị lớp. Vì có sức mạnh tinh thần cấp C, Dụ Nhiên được phân vào lớp 107 nên vị trí ngồi ở tận phía sau của tầng ba. Sau khi tìm được chỗ ngồi với các bạn cùng ký túc, Dụ Nhiên lên tiếng: “Anh đi vệ sinh chút, mấy em muốn đi không?”

Ba cậu lập tức đi theo: “Em cũng đi, không đến lúc buổi lễ bắt đầu rồi lại khó rời chỗ.”

Dụ Nhiên và ba cậu nhóc cùng đi vệ sinh.

Lúc đi ngang qua cửa sổ cậu liếc nhìn đường ống dẫn điều hòa bên ngoài, sau đó lặng lẽ dời tầm mắt.

Trong hội trường lớn tụ tập hơn chục nghìn người, cậu phải tìm được thời cơ thích hợp để chuồn đi mà không bị ai phát hiện, tiếp đó là lén vào Học viện Linh gác bên cạnh, tránh né mọi thiết bị an ninh

và tầm mắt của các Lính gác, tới tầng cao nhất của thư viện, lấy thứ
cậu cần...

Đây gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Chương 17: Thực thể tinh thần đặng độ

Đúng 9 giờ sáng, lễ khai giảng chính thức bắt đầu. Giám đốc Học viện Dẫn đường Tạ Thời Dật, lãnh đạo các ban ngành và khách mời đặc biệt cùng tiến vào hội trường lớn.

Giữa những giáo viên trẻ, mái đầu trắng của Giáo sư Mạc Duy trông nổi bật hơn hẳn. Ông đã ngoài 70, lý ra là độ tuổi nên về hưu rồi nhưng nét cười hiền hòa vẫn luôn hiện hữu trên khuôn mặt, dáng đi thẳng băng, mặc trên mình bộ Âu phục may đo vừa vặn, thắt cà vạt, trông rất minh mẫn, không hề có vẻ gì là tuổi già sức yếu.

Giáo sư Mạc Duy là Dẫn đường cấp S+, thực thể tinh thần của ông là một con cá heo khổng lồ. Nhưng không gian hội trường của Học viện có hạn, khi bơi vào, thực thể tinh thần của ông đã thu nhỏ lại, trông không khác mấy so với cá heo trong công viên hải dương học. Cậu bạn Tần Thiên bên cạnh chen miệng: “Chấp nhận sự thật đi! Chó Poodle của tớ cũng chỉ có mỗi cái sên bé tí.” Xem ra, về sau tiếp xúc với thực thể tinh thần cấp S có trực giác nhạy bén này phải cẩn thận hơn nữa mới ổn.

Trên bục phát biểu, Giám đốc Tạ cầm micro, bắt đầu cất tiếng: “Chúc các thầy cô giáo và các em học sinh buổi sáng tốt lành! Hoan nghênh các em đã tới học tập tại Học viện Dẫn đường trực thuộc Viện Thánh, hành tinh Thủ đô. Hôm nay, ngày 8 tháng 1 năm thiên văn thứ 500, đồng thời là ngày kỷ niệm 300 năm thành lập Học viện Dẫn đường Liên bang! Chúng ta vinh dự được mời Viện trưởng Viện Khoa học Trung ương Liên bang, Chuyên viên cố vấn Tiến sĩ chuyên ngành Khoa học Sự sống tại Đại học Tổng hợp Liên bang Nox, Giáo sư Mạc Duy tới tham dự lễ khai giảng năm nay!” Dụ Nhiên nhìn chim ưng trắng đã bay xa, thở phào một hơi. Thực thể tinh thần của Lục Tắc Hiên mạnh hơn những gì cậu nghĩ, nhận ra được cả sự tồn tại

của cáo chín đuôi, ép cậu phải tiêu hao nhiều sức mạnh tinh thần mới che giấu được. Thực thể tinh thần của Dẫn đường cấp S trở lên có thể tách khỏi chủ nhân trong một phạm vi nhất định. Dụ Nhiên đưa cáo chín đuôi đi làm nhiệm vụ, để cáo trắng ở lại thế chỗ cho mình. Ba bạn cùng ký túc và các bạn học nhỏ tuổi xung quanh đều sẽ trở thành nhân chứng đanh thép nhất của cậu.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên trong hội trường. Tuy rất nhiều học sinh vẫn chưa biết Giáo sư Mạc Duy là ai nhưng nghe những câu giới thiệu của thầy Giám đốc, ai cũng hiểu vị kia là một nhà khoa học cực kỳ tài giỏi, sự kính trọng tự khắc xuất hiện.

Camilla ngồi cạnh Dụ Nhiên thì thầm hỏi: “Giáo sư Mạc Duy là Dẫn đường cấp S anh nhỉ? Thực thể tinh thần của ông ấy là cá heo, liệu thế giới tinh thần có phải vùng biển mênh mông vô bờ không?”

Hiển nhiên, nhóc này vẫn lẩn tránh mãi chuyện thế giới tinh thần của mình chỉ là một cái bể cá.

Dụ Nhiên trả lời: “Đúng vậy. Thế giới tinh thần của Dẫn đường cấp S bao la lắm, cá heo sống trong đại dương là phù hợp nhất.”

Camilla: “Haizz, cá vàng của em chỉ được sống trong bể cá thôi, đáng thương quá.”

Cậu bạn Tần Thiên bên cạnh chen miệng: “Chấp nhận sự thật đi! Chó Poodle của tớ cũng chỉ có mỗi cái sân bé tí.”

Tràng pháo tay kết thúc, trên sân khấu, Giám đốc Tạ tiếp tục phát biểu, hội trường lại yên lặng. Các học sinh đều chăm chú lắng nghe, suốt quá trình nói, Giám đốc Tạ luôn mỉm cười nho nhã, nghe ông nói chuyện mà cảm tưởng như được gột rửa trong gió xuân, các bạn học sinh Dẫn đường đều rất quý mến ông.

Lát sau, Giám đốc Tạ kết thúc bài nói của mình: “Tiếp theo đây, xin hãy cho khách mời đặc biệt của chúng ta một tràng pháo tay thật lớn. Giáo sư Mạc Duy sẽ gửi tới các em vài lời.”

Tiếng vỗ tay lại vang khắp hội trường, Giáo sư Mạc Duy mỉm cười nhận lấy mic, nói: “Chào buổi sáng các em học sinh. Tôi rất vui khi được tham dự lễ khai giảng năm nay...”

Từ khi buổi lễ bắt đầu, đèn ở khu vực khán đài đã được tắt đi, mọi người chỉ có thể nhìn rõ bức phát biểu trên sân khấu. Trong bóng tối, hàng thứ tư từ cuối đếm lên của tầng ba, có một học sinh lặng lẽ khom lưng rời khỏi vị trí. Ngay khoảnh khắc cậu rời đi, một con cáo trắng có kích thước gần bằng con người ngồi vào chỗ của cậu. Đúng lúc này, cáo chín đuôi bỗng nhiên cảnh báo: “Thực thể tinh thần cấp S, chim ưng của Lục Tắc Hiên.”

Camilla ngồi gần Dụ Nhiên nhất phát hiện ra động tĩnh bèn quay sang nhìn, chạm phải đôi mắt của cáo.

Giọng Dụ Nhiên vang lên trong đầu cậu: “Anh vẫn đang ngồi đây mà, tập trung nghe phát biểu đi.”

Camilla ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục nhìn lên sân khấu.

Cáo trắng ngồi trên ghế của Dụ Nhiên, những người xung quanh đều cho rằng Dụ Nhiên chưa từng rời khỏi vị trí.

Đây chính là điểm mạnh khi có hai thực thể tinh thần.

Thực thể tinh thần của Dẫn đường cấp S trở lên có thể tách khỏi chủ nhân trong một phạm vi nhất định. Dụ Nhiên đưa cáo chín đuôi đi làm nhiệm vụ, để cáo trắng ở lại thế chỗ cho mình. Ba bạn cùng ký túc và các bạn học nhỏ tuổi xung quanh đều sẽ trở thành nhân chứng đánh thép nhất của cậu.

Ngoài cửa sổ, tuyết đã ngừng rơi. Dụ Nhiên nhẹ nhàng lách ra ngoài, nhanh chóng xuống khỏi hội trường lớn bằng góc chết camera theo đường ống điều hòa, rảo bước đi tới bức tường cách ly.

Hôm nay là lễ khai giảng của các học sinh năm nhất, học sinh năm hai còn chưa chính thức vào năm học. Vì thời tiết lạnh giá, sức khỏe

Dẫn đường lại không quá tốt, đại đa số vẫn đang ngủ trong ký túc, thi thoảng mới có vài người đứng ngoài ban công ngắm tuyết. Kỳ lạ ở chỗ, những người nhìn thấy Dụ Nhiên dường như sẽ tự động bỏ qua cậu như thể chỉ nhìn thấy không khí.

Cáo chín đuôi, chẳng những có sức mạnh tấn công tâm trí mạnh mẽ mà còn có một năng lực đặc biệt: tàng hình.

Đó cũng là nguyên nhân Dụ Nhiên có thể giấu được cáo chín đuôi, ngay cả chuyên viên thẩm vấn xuất sắc nhất Phòng Điều tra cho đàn bướm xâm chiếm thế giới tinh thần cậu cũng không phát hiện được nó. Chẳng những nó có thể ẩn nấp ở nơi sâu trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, không để kẻ xâm lăng tìm thấy mà thậm chí còn có thể khiến người đã trông thấy tự động bỏ qua nó bằng cách ám thị tâm lý.

Cáo chín đuôi ẩn thân rất tốt. Dưới sự hỗ trợ của nó, Dụ Nhiên băng qua đường đi trong Học viện Dẫn đường mà “không bị ai trông thấy”.

Dụ Nhiên nhanh chóng đến chỗ bức tường cách ly. Cậu đã cẩn thận quan sát thiết bị an ninh ở đây trong lúc đi dạo quanh trường với các bạn ký túc xá hôm qua. Các camera ở góc Đông Nam gần như bao trùm toàn bộ khu vực lân cận bức tường, nhưng vẫn có một góc chết vừa khéo nằm ngay sau cây tùng cổ thụ.

Dụ Nhiên lách ra phía sau thân cây, lấy một cái xẻng gấp mini trong túi ra đào tuyết đọng. Chất đất bên dưới lớp tuyết trông không khác gì xung quanh, nhưng khi gõ mạnh một cái, nơi ấy bỗng xuất hiện dấu vết bị long ra. Dụ Nhiên thành thạo lật tấm ván che lối đi bí mật lên, nhảy xuống.

Không gian bên trong lối ngầm rất chật chội, chỉ đủ cho một người đi qua. May mà vóc dáng Dụ Nhiên khá gầy, di chuyển rất thuận lợi.

Bên kia tường cách ly chính là Học viện Lính gác. Lát sau, dưới bóng cây tùng bên Học viện Lính gác, tuyết đọng bị đẩy ra, một người chui từ dưới đất lên.

Ai trông thấy cảnh tượng này chắc chắn đều sẽ hết hồn. Nhưng hôm nay Học viện Lính gác cũng đang tổ chức lễ khai giảng. Vì Lục Tắc Hiên có sức ảnh hưởng rất lớn đối với các Lính gác, là thần tượng trong lòng vô số người, chẳng những học sinh năm nhất tới tận nơi mà không ít học sinh năm hai cũng đứng ngoài hóng nam thần.

Xung quanh tường cách ly không có ai, khuôn viên Học viện Lính gác cũng rất vắng, xem ra đại đa số học sinh đều mộ danh tới ngắm Lục Tắc Hiên rồi.

Dụ Nhiên đảo mắt nhìn xung quanh, rũ sạch tuyết đọng trên người.

Khả năng tàng hình của cáo chín đuôi có thể qua mắt được hầu hết người và thực thể tinh thần. Nhưng chỉ cần Dụ Nhiên xuất hiện trong camera giám sát công nghệ cao, mọi chuyện sẽ thất bại trong gang tấc. Chỗ khó nhất của nhiệm vụ này không nằm ở tránh người mà là ở tránh được camera.

Dụ Nhiên đã nắm rất rõ vị trí các thiết bị an ninh trên từng lối nhỏ của Học viện Lính gác, có thể dễ dàng tránh né. Nhưng rất khó để tránh được toàn bộ, đặc biệt là khi thang máy, hành lang thư viện đều có camera, cậu đâu phải thần lẩn, không thể trèo tường lên tận tầng mười lăm được. Nếu đã vậy thì xong xuôi đành tới phòng an ninh một chuyến, xóa hết video giám sát đi.

Đúng lúc này, cáo chín đuôi bỗng nhiên cảnh báo: “Thực thể tinh thần cấp S, chim ưng của Lục Tắc Hiên.”

Cáo có thể tách khỏi Dụ Nhiên trọng vi nhất định, đương nhiên, con chim ưng trắng kia cũng có thể rời xa Lục Tắc Hiên.

Lúc này, trong sân vận động trung tâm có sức chứa mấy chục nghìn người của Học viện Lính gác, Lục Tắc Hiên đang phát biểu trên sân khấu: “Rất vinh dự được mời tới tham dự lễ khai giảng kỷ niệm tròn 300 năm thành lập Học viện Lính gác. Tôi từng tốt nghiệp từ ngôi trường này, những ký ức thời còn học tập tại đây vẫn sống động trong tâm trí tôi. Tôi luôn biết ơn những người thầy, người cô từng

chỉ dạy mình. Học viện là nơi các Lính gác tiếp nhận những tri thức đầu đời, hy vọng trong quá trình học tập, các bạn dù là nam hay nữ...”

Chất giọng trầm và dễ nghe của người đàn ông được phóng đại qua micro, truyền đến bên tai Dụ Nhiên.

Bản thân Lục Tắc Hiên phát biểu ở sân vận động nhưng lại thả thực thể tinh thần ra tuần tra trường học từ trên cao. Xem ra, việc đột ngột nhận lệnh tham dự lễ khai giảng từ cấp trên khiến hấn bấn khoản, lo lắng sẽ có chuyện xảy ra ở Học viện Lính gác nên mới để chim ưng theo dõi thay.

Chim ưng cấp S là vua của bầu trời, có tốc độ bay nhanh nhất và thị giác tinh tường nhất trong các thực thể tinh thần. Tuy nó bay tít trên cao nhưng thậm chí có thể thấy rõ con kiến đang bò trên mặt đất.

Hiện trường buổi lễ, rất nhiều Lính gác nhỏ tuổi ngẩng đầu nhìn chim ưng dang đôi cánh khổng lồ bay qua bầu trời bên trên sân vận động.

Nó có một đôi cánh trắng phau, đẹp đẽ, mỗi bên dài tới mấy chục mét. Khi dang cánh bay lượn, nó hệt như một con chim thần trên bầu trời, che khuất ánh nắng, in thành một cái bóng thật lớn trên sân vận động.

Các học sinh nhìn lên bằng đôi mắt sùng bái.

“Đó chính là thực thể tinh thần cấp S sao?”

“Ngầu quá đi!”

“Nghe nói Tướng quân Lục tiến hóa ra khả năng bay! Lính gác cấp S mạnh thật đấy!”

Tiếng xì xào bàn tán của một vài học sinh lẫn giữa tiếng vỗ tay nhiệt liệt trên khán đài truyền đến tai Lục Tắc Hiên.

Đúng lúc này, ánh mắt chim ưng trắng chợt dừng lại, dường như phát hiện được mục tiêu gì đó. Nó cúi đầu nhìn với vẻ nghi hoặc, tiếp đó liền đáp nhanh xuống một góc trong Học viện Lính gác.

Nhảy bèn hệt như chủ của nó. Ánh mắt Dụ Nhiên lộ rõ vẻ lạnh lùng. Trong khoảnh khắc chim ưng trắng sắp phát hiện ra mình, những cái đuôi như ngọn lửa cháy của cáo đỏ xòe ra, sức mạnh tinh thần dũng mãnh như thủy triều lan khắp xung quanh, tạo thành một kết giới tinh thần trong suốt.

Chim ưng trắng: ???

Có vẻ mình phát hiện được gì đó nhưng hình như lại không nhìn thấy gì cả?

Phải, mình không nhìn thấy gì hết.

Chim ưng trắng ngơ ngác một giây rồi tung cánh bay đi.

Lục Tắc Hiên cảm nhận được biểu hiện lạ của thực thể tinh thần, bèn hỏi trong đầu: “Có chuyện gì?”

Giọng chim ưng trắng vang lên trong đầu: “Không có gì đâu chủ nhân, tôi không nhìn thấy gì hết.”

Lục Tắc Hiên: “...?”

Hắn cứ cảm thấy câu trả lời của nó hơi kỳ quặc. Nhưng nếu thực thể tinh thần bị tấn công, Lục Tắc Hiên sẽ có cảm ứng, vừa rồi nó không hề bị thứ gì công kích. Và lại, với thị giác tinh tường vốn có, nếu Học viện Lính gác có gì bất thường, chắc hẳn không thoát được mắt nó.

Lục Tắc Hiên bỏ qua nghi ngờ chợt xẹt qua tâm trí, tiếp tục phát biểu.

Dụ Nhiên nhìn chim ưng trắng đã bay xa, thở phào một hơi. Thực thể tinh thần của Lục Tắc Hiên mạnh hơn những gì cậu nghĩ, nhận ra

được cả sự tồn tại của cáo chín đuôi, ép cậu phải tiêu hao nhiều sức mạnh tinh thần mới che giấu được.

Xem ra, về sau tiếp xúc với thực thể tinh thần cấp S có trực giác nhạy bén này phải cẩn thận hơn nữa mới ổn.

Dụ Nhiên lẳng lặng thu sức mạnh lại, dẫn cáo chín đuôi tiếp tục đi về phía thư viện.

Chương 18: Tài liệu tuyệt mật

Hầu hết người trong Học viện Lính gác đều tới hiện trường lễ khai giảng nhưng vẫn có một số học sinh năm hai đang nghịch tuyết trong sân trường.

Phía bên sân thể dục, có vài bạn học hào hứng chơi ném tuyết, tíu tít từ xa đã nghe thấy tiếng cười của các cậu. Từ tường cách ly tới thư viện, sân thể dục là nơi chắc chắn phải đi qua. Dụ Nhiên để cáo chín đuôi sử dụng năng lực tàng hình, tăng tốc tiến lên.

Không biết là bạn nào bất cẩn ném cầu tuyết trúng vào người Dụ Nhiên đi ngang qua. Bạn học kia đang định xin lỗi, nhưng khi nhìn kỹ lại thì ngây người: “Ồ? Hình như bạn này tôi ném trúng người mà, sao phía bên kia lại không có ai?”

Bạn cậu ta nhìn theo hướng cậu chỉ, bật cười: “Rõ ràng làm gì có ai, hay cậu nhìn nhầm rồi?”

Lính gác 14 tuổi gái đầu, bỏ qua chuyện nhỏ nhặt này, tiếp tục ném tuyết với đám bạn.

Dụ Nhiên phủi nhẹ tuyết dính trên người đi, bình tĩnh đi qua sân thể dục. Xa xa, trên sân vận động, dẫn chương trình hào hứng khuấy động: “Chúng ta hãy cùng nổ một tràng pháo tay thật giòn giã, cảm ơn bài phát biểu của Thiếu tướng Lục Tắc Hiền!”

Khả năng tàng hình của cáo chín đuôi ứng phó rất dễ dàng với mấy học sinh Lính gác nhỏ tuổi này. Nhưng “tàng hình” của cậu chỉ là khiến đối phương không phát hiện ra về mặt ý thức chứ không phải giúp cậu thật sự biến mất. Cơ thể cậu vẫn ảnh hưởng đến môi

trường xung quanh, ví dụ như để lại dấu chân, bị người khác va phải, tất cả những dấu vết này cũng phải xóa sạch.

Chưa đầy ba phút, Dụ Nhiên đã quen nẻo đi tới thư viện Học viện Lính gác.

Tạo hình của thư viện trông giống như một tấm khiên dựng thẳng trên đất. Tòa nhà cao tổng cộng 15 tầng, có hệ thống cửa kiểm soát yêu cầu quét thẻ học sinh mới được vào trong. Qua cửa rẽ trái chính là phòng an ninh; đi thẳng hết sảnh lớn trước mặt là ba thang máy lên xuống lầu.

Học sinh năm hai vẫn chưa chính thức khai giảng, có vài người đang đọc sách trong thư viện. Dụ Nhiên chờ một lát, chẳng mấy chốc đã thấy một nam sinh khoảng 14 tuổi đeo ba lô sau lưng đi về phía cửa thư viện. Chắc hẳn cậu ta là một Lính gác cấp C, thực thể tinh thần là một chú mèo đen khá bé. Mèo nhỏ không hề phát hiện ra sự tồn tại của cáo chín đuôi.

Nam sinh vừa đi tới cửa, giọng nói lạnh lùng bỗng vang rõ mồn một trong đầu: “Thẻ học sinh đâu?”

“??” Nam sinh ngơ ngác lấy thẻ học sinh từ trong ba lô ra.

Dụ Nhiên lấy tấm thẻ trong tay cậu. Nam sinh không hề nhận ra điều ấy, cứ đứng đờ tại chỗ như con rối gỗ không có người điều khiển.

Âm thanh trong đầu nói tiếp: “Cậu muốn tới thư viện đọc sách nhưng đến cửa lại phát hiện không tìm thấy thẻ học sinh, bèn sang sân thể dục bên kia tìm. Sau khi tìm được mới trở vào, muộn mất một lúc.”

Nam sinh đờ đẫn gật đầu, quay lại sân thể dục tìm thẻ.

Dụ Nhiên cầm thẻ học sinh của cậu vào thư viện. Giờ đã là 9 giờ sáng, sảnh lớn tầng một không còn nhiều nhân viên ra vào, Dụ Nhiên bước nhanh vào phòng an ninh bên trái.

Bảo vệ trực giạt mình: Rõ ràng cửa bị đẩy ra nhưng sao lại không có ai đi vào? Bảo vệ nhìn ra ngoài cửa bằng ánh mắt khó hiểu, anh ta không hề biết một sợi tua ý thức màu đỏ đang lẳng lẳng bò đến sau gáy.

Một giọng nói lạ vang lên trong đầu: “Hệ thống giám sát của thư viện hỏng rồi.”

Bảo vệ ngơ ngác, máy móc lặp lại: “Hệ thống giám sát của thư viện hỏng rồi.”

“Hôm nay anh luôn trực trong phòng an ninh, không phát hiện người nào khác thường.”

Bảo vệ dờ dẩn gật đầu: “Đúng vậy, không có gì khác thường.”

Dụ Nhiên tiến tới trước màn hình giám sát, xóa sạch các bản ghi hình của camera và lịch sử ra vào thư viện, đồng thời tắt luôn hệ thống giám sát.

Tiếp đó, cậu vào thang máy, ấn nút lên tầng 14.“ ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tầng 15 thư viện Học viện Lính gác không mở cửa, nút bấm số 15 trong thang máy cũng không hoạt động, chỉ những người có quyền hạn tối cao ở đây mới bấm được. Học sinh và giáo viên bình thường bị cấm lên tầng 15, Dụ Nhiên chỉ có thể đi thang máy đến tầng 14 rồi nghĩ cách đi lên tiếp bằng thang thoát hiểm. Xem ra có chuyện lớn xảy ra bên thư viện rồi.

Quả nhiên, cửa thang thoát hiểm nối tầng 14 với tầng 15 bị khóa.

May mà cách cửa này chỉ dùng ổ khóa thông thường. Dụ Nhiên lấy một cái que kim loại dài nhỏ trong ví ra, tay linh hoạt điều chỉnh que di chuyển trái phải trong lỗ khóa. Chỉ nghe “cạch” một tiếng rất khẽ, khóa cửa đã bị cạy. Dụ Nhiên nhanh chóng lên tầng 15 bằng đường thang thoát hiểm, tới được trước một cánh cửa kim loại nặng nề.

Một tấm biển dựng ngay ngoài cửa: PHONG TÀI LIỆU THƯ VIỆN, KHÔNG PHẬN SỰ CẤM VÀO.

Cánh cửa kim loại kia sử dụng kết hợp khóa mật mã nhiều số chống trộm và hệ thống nhận dạng mống mắt. Dự Nhiên nhíu mày, mật mã tám số không khó phá, nhưng đôi mắt hai màu của cậu quá nổi bật, hệ thống nhận dạng mống mắt rất dễ lưu lại thông tin của cậu. Không thể đi thẳng đường cửa chính.

Dự Nhiên đảo mắt nhìn xung quanh, mau chóng phát hiện ra một lối thuận tiện hơn. Cậu kéo nhẹ phần da cổ tay, hóa ra cậu đeo một đôi găng đặc biệt. Đôi găng tay kia mỏng như tơ, lúc đeo lên gần như hòa vào làm một với tay thật. Nó có thể bám dính lên tường mà không để lại dấu vân tay.

Dự Nhiên mở cửa sổ, quyết đoán trèo ra ngoài.

Bên ngoài tầng 15, Dự Nhiên dùng găng tay đặc chế bám lên tường, nhanh nhẹn bò đi như thằn lằn. Âm thanh máy móc vang lên bên tai. Sĩ quan trung niên sầm mặt, vội vàng bấm điện thoại nội bộ: “Lập tức tới Học viện Lính gác!”

Nếu là Lục Tắc Hiên, hẳn có thể bay thẳng lên bằng khả năng bay lượn của chim ưng. Lính gác có thực thể tinh thần thuộc họ bò sát cũng có thể bò lên tòa nhà cao bằng sức mạnh tứ chi.

Nhưng Dự Nhiên là một Dẫn đường. Dẫn đường không có ưu thế thể lực và sức bền trời sinh giống như Lính gác. Cậu chỉ có thể dựa vào công cụ để di chuyển, cũng chính vì vậy, sẽ không ai ngờ được rằng kẻ lén vào phòng tài liệu qua đường cửa sổ tầng 15 lại là một Dẫn đường...

Dự Nhiên nhanh nhẹn bò đến cửa sổ tiếp theo, găm que kim loại vào giữa khe hở, lấy chốt, mở cửa sổ. Tiếp đó, cậu nhảy vào trong phòng tài liệu, lộn một vòng giảm tốc rồi đứng vững trên sàn.

Toàn bộ hồ sơ học sinh của Học viện Lính gác suốt các năm hoạt động được lưu trữ trong phòng, từng dãy thư mục hồ sơ được sắp xếp ngay ngắn. Nhưng đó không phải mục tiêu của Dự Nhiên. Cậu đi thẳng vào chỗ sâu nhất trong phòng, mở một cánh cửa bí mật ra.

Trong căn phòng ẩn rộng chưa đến mười mét vuông, một chiếc màn hình thực tế ảo đang lấp lóe ánh sáng xanh. Dự Nhiên lấy con chip mini ra kết nối với máy tính, màn hình lập tức xuất hiện dòng cảnh báo: “Quyền hạn không hợp lệ!” “Quyền hạn không hợp lệ!” “Chuẩn bị tiêu hủy tài liệu...”

Chuông cảnh báo chói tai rít lên trong phòng kín.

Dự Nhiên nhăn mặt, ánh mắt vẫn lạnh lùng, bình tĩnh, đôi bàn tay thon dài linh hoạt nhanh chóng gõ trên bàn phím ảo. Chỉ thấy những hàng chữ màu trắng không ngừng chạy qua, khiến ai trông vào cũng hoa cả mắt.

Một lát sau, cảnh báo biến mất, thông báo “Đã xác minh” màu xanh lá cây hiện lên trên màn hình.

Dự Nhiên tranh thủ thời gian sao chép tài liệu bên trong. Cậu nhìn chăm chăm màn hình máy tính, thanh tiến độ chậm chậm tăng lên từng phần trăm khi từng thư mục được được sao chép vào chip. Đến lúc tiến độ đạt 100%, Dự Nhiên lập tức rút chip, trèo ra ngoài cửa sổ, rút lui theo đường cũ.

Cùng lúc đó, Tháp Trắng, Ban Chỉ huy Trung ương.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Phòng tài liệu Học viện Lính gác phát hiện đột nhập!”

Âm thanh máy móc vang lên bên tai. Sĩ quan trung niên sầm mặt, vội vàng bấm điện thoại nội bộ: “Lập tức tới Học viện Lính gác!”

Một phi thuyền cỡ nhỏ lập tức cất cánh, bay đến Học viện Lính gác ở vùng ngoại ô hành tinh Thủ đô bằng tốc độ tối đa.

Khi Dự Nhiên đi thang máy xuống lầu cũng đúng lúc bảo vệ kia tỉnh ngủ, anh ta điềm nhiên cho rằng chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ là bản thân lơ ngơ gật. Học sinh bị ám thị tâm lý đi tìm thẻ cũng đã trở lại, thời gian được căn vừa khéo. Dự Nhiên nhét thẻ vào tay trả cho cậu ta, cậu bạn học đó như vừa tỉnh mộng, cắm cúi vào thẳng thư viện.

Xa xa, trên sân vận động, dẫn chương trình hào hứng khuấy động: “Chúng ta hãy cùng nổ một tràng pháo tay thật giòn giã, cảm ơn bài phát biểu của Thiếu tướng Lục Tắc Hiên!”

Tiếng vỗ tay vang khắp bầu trời Học viện. Chim ưng trắng vẫn tuần tra xung quanh. Cáo chín đuôi dựng đuôi lên, bảo vệ chủ nhân nhanh chóng trốn thoát.

Lúc đi ngang qua sân thể dục, Dự Nhiên thấy mấy học sinh kia vẫn đang ném tuyết, cậu ám thị bằng sức mạnh tinh thần: “Lính gác cần chăm chỉ rèn luyện thể chất, chạy vài vòng từ sân thể dục đến chỗ tường cách ly đi.”

Mấy cậu học sinh ngoan ngoãn gật đầu: “Chúng ta chạy bộ thôi!”

Các Lính gác nhanh nhẹn hành động, lôi kéo cả đám chạy cùng nhau, chẳng mấy đã giẫm lung tung khắp nền tuyết.

Học viện Dẫn đường bên cạnh, lễ khai giảng vẫn đang diễn ra.

Lúc Dự Nhiên trở lại chỗ ngồi, Viện trưởng Mạc Duy vừa kết thúc bài nói, tiếng vỗ tay như sấm dậy vang lên trong hội trường. Cáo trắng nhanh nhẹn rời đi, Dự Nhiên lặng lẽ ngồi xuống, vỗ tay theo các bạn học xung quanh.

Camilla, bạn cùng ký túc, ngoảnh sang nhìn Dự Nhiên ngồi cạnh, cười nói: “Anh Nhiên, Giáo sư Mạc Duy nói hay thật đấy!”

Dự Nhiên gật đầu: “Đúng vậy.”

Camilla không hề phát hiện thấy vài giọt mồ hôi chảy xuống bên thái dương Dụ Nhiên.

Nhiệm vụ lần này, số lượng mục tiêu Dụ Nhiên đã dùng cách ám thị tâm lý thay đổi ký ức là trên 6 người. May mắn những người này đều là Lính gác cấp thấp, không nảy sinh phản ứng kháng cự trước sự can thiệp của cậu.

Biến số lớn nhất chính là chim ưng trắng của Lục Tắc Hiên. Dù gì nó cũng là thực thể tinh thần của Lính gác cấp S với thị giác tinh tường, cáo chín đuôi qua mắt được nó đã phải hao phí khá nhiều sức mạnh tinh thần. Cáo trắng này giờ luôn ngồi đây ngụy trang thành chủ nhân giờ cũng đã hơi mệt.

Dụ Nhiên nói trong đầu: “Được rồi, hai đứa nghỉ đi.”

Cáo chín đuôi và cáo trắng trở về thế giới của chúng. Dụ Nhiên khép mắt, bắt đầu điều trị thế giới tinh thần bị hao tổn nghiêm trọng của mình.

Trong khu rừng nguyên sinh khổng lồ, ánh mặt trời rải đầy trên đất, những khóm hoa và cây cối đã héo rũ bắt đầu bén rễ, đâm chồi trở lại. Tất cả những điều ấy đều được tiến hành trong im lặng, không có bất kỳ ai phát hiện ra.

Cùng lúc đó, một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ có biểu tượng đặc biệt của Liên bang đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời phía trên Học viện Lính gác. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chiếc phi thuyền ấy bay thẳng qua khoảng không rồi đỗ lại trên mái thư viện. Một người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ đen tuyền nháy xuống, mặt lạnh tanh gọi thực thể tinh thần của mình ra.

Chim ưng trắng có thị lực vượt trội lập tức báo tin: “Chủ nhân, là phi thuyền của Phòng Điều tra. Chu Thiên Dịch tới.”

Lục Tắc Hiên nheo mắt nhìn ra phía xa.

Hắn thấy một con nhện đen khổng lồ vươn tám cái chân dài, sắc nhọn của nó ra, bám vào mái thư viện như một cỗ máy chiến đấu. Tơ nhện màu trắng đặc quánh nhanh chóng phun ra từ miệng nó, tạo thành một tấm mạng nhện khổng lồ, quấn kín cả tòa nhà lại.

Lính gác cấp S Chu Thiên Dịch, thực thể tinh thần nhện đen, năng lực tiến hóa đặc biệt chính là lớp mạng nhện không một ai có thể trốn thoát được này.

Xem ra có chuyện lớn xảy ra bên thư viện rồi.

Kinh động tới cả Trưởng phòng Điều tra, Chu Thiên Dịch, ư?

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng Lục Tắc Hiên. Học viện Lính gác mời hắn tới với vai trò khách quý trong buổi lễ khai giảng năm nay, thu hút hầu hết học sinh tập trung tại sân vận động. Hắn vốn cảm thấy sai sai ngay từ đầu, vậy nên mới để chim ưng trắng liên tục tuần tra trên không.

Đáng tiếc, chim ưng trắng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Là ai mà lại có thể giờ trò ngay trước mắt chim ưng cấp S?

Lục Tắc Hiên nhíu mày, nói với chim ưng trắng: “Đi xem thử rốt cuộc bên thư viện xảy ra chuyện gì.” Cáo chín đuôi và cáo trắng trở về thế giới của chúng. Dụ Nhiên khép mắt, bắt đầu điều trị thế giới tinh thần bị hao tổn nghiêm trọng của mình.

Chương 19: Đối đầu

Nhận được lệnh từ chủ nhân, chim ưng trắng bay đi điều tra tình hình ở thư viện, con nhện trên sân thượng lập tức phát hiện ra nó. Chu Thiên Dịch ngẩng đầu liếc nhìn, không nói gì mà chỉ quay người, dẫn cấp dưới đi điều tra.

Tới cùng hần lần này chính là Kane và Kloger của Phòng Điều tra. Kane tò mò hỏi: “Trưởng phòng, rốt cuộc tầng cao nhất của thư viện giữ tài liệu gì mà cấp trên căng thẳng vậy?” Chu Thiên Dịch lạnh lùng nói: “Có một số việc nếu đã không cho cậu biết thì đừng hỏi thêm.”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán Kane, hần vội lảng sang chuyện khác: “Vậy thì tôi vào trong xem thử có manh mối gì không.”

Kloger nói: “Tôi cũng vào cùng.”

Hai người nhanh chóng chạy mất.

Dù là đồng nghiệp trong Phòng Điều tra nhưng cả hai vẫn khá sợ vị Trưởng phòng này.

Đại đa số Linh gác có giác quan nhạy bén, vóc dáng vạm vỡ. Vị Trưởng phòng Điều tra có thực thể tinh thần nhện đen này lại khác hẳn, hần có làn da rất trắng và diện mạo phi giới tính, đi đường thì im lìm không một tiếng động như hồn ma theo sau lưng. Mỗi khi bị đôi mắt xám đậm nhìn lăm lăm, người ta sẽ vô thức sinh ra cảm giác khó chịu như bị nhện độc nhắm vào giữa bóng đêm.

Kane và Kloger đi rồi, Chu Thiên Dịch bước tới mép sân thượng, quyết đoán nhảy xuống. Hai tay hần đột nhiên vươn ra móng vuốt vừa cứng vừa sắc, găm chặt vào tường. Người đàn ông cao ráo

nhanh chóng bò đến cửa sổ hông của phòng chứa tài liệu mật như một con nhện. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Không có dấu vết nào trên tường. Chu Thiên Dịch cau mày, đẩy mạnh cửa sổ. Quả nhiên, hắn mở được cánh cửa đó.

Hắn thả người nhảy vào trong, nghe thấy tiếng đối thoại của Kane và Kloger bên ngoài: “Cánh cửa này có khóa mật mã và hệ thống nhận dạng mống mắt, chẳng lẽ kẻ đó phá được hết?” Hai người đang phân tích, cửa kim loại đột ngột mở ra từ bên trong. Chu Thiên Dịch thản nhiên đứng đối diện hai người, nói: “Kẻ đó trèo vào từ cửa sổ.”

Kloger và Kane liếc nhau. Kane lập tức lấy dụng cụ lúc nào cũng mang theo mình ra điều tra trong phòng. Dấu vân tay để lại sẽ bị chiếc đèn này chiếu ra thành màu lam rất nổi bật. Lát sau, hắn bước tới trước mặt Chu Thiên Dịch, báo cáo: “Trường phòng, không phát hiện dấu vân tay xung quanh máy tính quang học bị đánh cắp tài liệu.”

Đôi mắt sắc sảo của Chu Thiên Dịch nhìn một lượt dưới sàn. Đem qua đồ tuyết lớn, một khi chân dính tuyết thì rất dễ để lại dấu giày. Hắn ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm mặt sàn nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết nào. Xem ra kẻ trộm tài liệu này cực kỳ cẩn thận, khi đột nhập tòa nhà đã đeo găng tay, bọc giày, không hề để lại chứng cứ.

Trong phòng tài liệu không phát hiện ra manh mối, Kane nhỏ giọng thảo luận với Kloger: “Tít trên tầng 15, có thể vào từ đường cửa sổ chắc chắn phải là Lính gác cấp A trở lên với khả năng leo trèo đặc biệt. Vậy thì có thể thu hẹp phạm vi điều tra.” Kloger đồng ý: “Ừ, kẻ cắp tài liệu kia chắc hẳn vẫn chưa rời khỏi Học viện Lính gác.”

Xoay người không nói gì, hắn đi thang máy xuống tầng 1, vào phòng an ninh. Bảo vệ đã thấy thư viện bị phong tỏa, đang căng thẳng chờ sẵn ngoài cửa. Sau khi thấy người của Phòng Điều tra, anh ta nơm nớp lo sợ tiến lên chào hỏi: “Chào... chào sếp.”

Chu Thiên Dịch nói: “Cho chúng tôi xem bản ghi hình của camera.”

Bảo vệ trả lời không chút do dự: “Hệ thống giám sát của thư viện bị hỏng rồi.”

Chu Thiên Dịch nhíu mày nhìn anh ta: “Hỏng từ khi nào?”

Bảo vệ gãi đầu hoang mang: “Tôi không rõ lắm. Hôm qua vẫn bình thường, không biết sao hôm nay đã hỏng.”

Chu Thiên Dịch hỏi: “Anh có phát hiện người nào khác thường không?”

Bảo vệ lắc đầu: “Hôm nay tôi luôn trực ở đây, không thấy có gì bất thường.”

Chu Thiên Dịch ngoảnh lại nhìn Kloger: “Xem thế giới tinh thần anh ta có bị Dẫn đường xâm nhập không.”

Kloger thả mười mấy con bướm màu sắc sặc sỡ ra, vào trong thế giới tinh thần của bảo vệ, cẩn thận dò xét, sau đó đưa ra kết luận: “Không phát hiện dấu hiệu tổn thương.”

Chu Thiên Dịch chăm chú nhìn bảo vệ. Câu trả lời của người này hơi kỳ lạ, nghe như lời thoại đã học thuộc sẵn, không hề do dự, ánh mắt rất chắc chắn, cực giống trạng thái bị ám thị tâm lý, sửa chữa ký ức ngắn hạn. Nhưng nếu bị Dẫn đường tấn công, thế giới tinh thần của Linh gác chắc chắn phải có tổn thương. Kloger lại không phát hiện ra tí vết nào trong thế giới tinh thần của người này, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Chu Thiên Dịch cau mày suy ngẫm rồi nhìn Kloger, nói: “Điều tra toàn bộ người ở trong thư viện xem có nhân chứng không.” Kloger và Kane liếc nhau. Kane lập tức lấy dụng cụ lúc nào cũng mang theo mình ra điều tra trong phòng. Dấu vân tay để lại sẽ bị chiếc đèn này chiếu ra thành màu lam rất nổi bật. lát sau, hắn bước tới trước mặt

Chu Thiên Dịch, báo cáo: “Trưởng phòng, không phát hiện dấu vân tay xung quanh máy tính quang học bị đánh cắp tài liệu.”

“Rõ thừa Trưởng phòng.”

Bố trí công việc xong, Chu Thiên Dịch đi thẳng ra ngoài, nhìn về phía xa.

Vài học sinh đang chạy bộ tập thể dục trong sân trường, chứng cứ về dấu chân xung quanh thư viện đã bị phá hủy toàn bộ.

Lẳng lẳng lén vào từ cửa sổ tầng 15, đánh cắp tài liệu tuyệt mật, phá hỏng hệ thống giám sát của thư viện, không để lại dấu giày và vân tay tại hiện trường. Tư duy của người này cực kỳ chặt chẽ, thủ đoạn gây án cũng rất cao tay, không để lại chút manh mối nào.

Xem ra, lần này gặp phải đối thủ khó nhằn rồi.

Một lát sau, Kloger và Kane đi đến bên cạnh Chu Thiên Dịch. Chu Thiên Dịch hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Kloger trả lời: “Sáng nay có tổng cộng 157 học sinh và cán bộ nhân viên ở trong thư viện, không ai thấy có gì bất thường. Chỉ có một học sinh nói cậu ta đánh rơi thẻ học sinh nên ra sân thể dục tìm, tìm thấy mới quay vào thư viện. Phải rồi, thế giới tinh thần của học sinh kia cũng không có dấu vết tổn thương.”

Chu Thiên Dịch băn khoăn: “Đánh rơi thẻ? Trùng hợp vậy sao?”

Đúng lúc này, hần trông thấy một con chim ưng trắng đột ngột lao xuống từ trên cao. Nó thu nhỏ kích thước, đậu vững trên vai một người đàn ông. Chu Thiên Dịch ngẩng đầu, đặng phải một đôi mắt sâu: Lục Tắc Hiên đã tới. Nội dung phát thanh lặp lại ba lần, học sinh tự giác xếp hàng đi tới phòng học. Lớp 107 của Dự Nhiên nằm ở tầng 10 của tòa lớp học. 40 học sinh ngồi ngay ngắn, chủ nhiệm lớp bước lên bục giảng, nhẹ nhàng nói: “Chào các em học sinh, bây giờ tôi sẽ

phát tài liệu học tập và thời khóa biểu cho các em, ngày mai bắt đầu vào học chính thức...”

Đến cùng hẳn còn có vài vị lãnh đạo của Học viện Lính gác. Trong số đó có cả nữ Giám đốc Học viện, Lính gác cấp A+ với thực thể tinh thần là báo đen nhanh nhẹn, cô Kelly.---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chu Thiên Dịch chủ động chào hỏi: “Chào Giám đốc, chào Tướng quân Lục, lễ khai giảng kết thúc rồi sao?”

“Vừa kết thúc.” Giám đốc Kelly nhìn hẳn với vẻ mặt nghiêm túc: “Trưởng phòng Chu, anh làm rình rang thế này sẽ khiến học sinh trường tôi sợ đấy. Có thể thu hồi nhện đen của anh lại không?”

Con nhện đen lồm ngồm trên nóc thư viện to như một cỗ máy chiến đấu. Với sức mạnh của mình, nó hoàn toàn đủ khả năng phá sập tòa nhà kia trong nháy mắt, quả thật sẽ khiến các Lính gác nhỏ tuổi hoảng sợ. Chu Thiên Dịch thu hồi thực thể tinh thần của mình. Nhện đen thu bé lại bằng nắm tay, đứng trên vai hẳn.

Chu Thiên Dịch nhìn sang phía Lục Tắc Hiên: “Tướng quân Lục, lúc tôi đến Học viện Lính gác thì thấy chim ưng của anh đang tuần tra trên không, nó có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không.”

Chu Thiên Dịch nhíu mày: “Kỳ quái. Có người vào phòng tài liệu từ cửa sổ tầng 15 mà nó không phát hiện à?”

Lục Tắc Hiên thản nhiên nói: “Trưởng phòng Chu đang nghi ngờ thị lực của chim ưng nhà tôi?”

Ánh mắt sắc lẹm của chim ưng trắng ghim thẳng vào con nhện đối diện. Nhện đen cũng nhìn chăm chăm lại nó không chút khách khí.

Hai thực thể tinh thần cấp S giăng co khiến mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí.

Một lát sau, Chu Thiên Dịch thu mắt, lạnh lùng nói: “Tôi muốn sang Học viện Dẫn đường điều tra thử, Tướng quân Lục đi cùng không?”

Xung quanh ai cũng kinh ngạc. Chuyện này thì liên quan gì đến Học viện Dẫn đường? Ngược lại, Lục Tắc Hiên không hề bất ngờ, hấn nhanh chóng bắt kịp bước chân Chu Thiên Dịch.

Đương nhiên Chu Thiên Dịch biết Lục Tắc Hiên sẽ không nói dối. Lục Tắc Hiên cũng ý thức được mấu chốt của vấn đề: Đột nhập được vào tầng 15 nghe rất giống việc do Lính gác có năng lực leo trèo làm ra. Nhưng có thể thoát được tầm mắt chim ưng trắng cấp S của hắn, trèo tường chui cửa sổ ngay dưới phạm vi tuần tra của nó chắc chắn không phải Lính gác mà phải là Dẫn đường cấp cao.

Trên đường đi tới Học viện Dẫn đường, Chu Thiên Dịch trầm giọng nói: “Nếu là ám thị tâm lý, hẳn Tướng quân Lục phải nhận ra được mới đúng.”

Lục Tắc Hiên khẳng định: “Không phải ám thị tâm lý, kẻ kia không tấn công chim ưng trắng của tôi. Nhưng chim ưng trắng hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của kẻ đó.”

“Chẳng lẽ là...” Chu Thiên Dịch suy đoán: “Khả năng tàng hình vẫn hay được đồn đại?”

Hiện giờ xem ra chỉ có trường hợp này mới giải thích được mọi nghi vấn.

Nghe nói, một số thực thể tinh thần có khả năng ẩn thân của Dẫn đường có thể xóa bỏ cảm giác tồn tại của bản thân, giúp chủ nhân không bị phát hiện. Nếu kẻ kia có thể đánh cắp tài liệu trong thư viện giữa ban ngày ban mặt mà không ai trông thấy, thậm chí đến cả thực thể tinh thần chim ưng trắng cấp S cũng bị qua mặt, vậy kẻ đó chắc

chấn phải có khả năng tàng hình cực mạnh, ảnh hưởng đến phán đoán của những người xung quanh.

Nhưng Lính gác cấp cao có thị giác rất tinh tường. Nếu đối phương là Dẫn đường cấp thấp thì vẫn sẽ để lộ sơ hở.

Lục Tắc Hiên nói: “Trừ khi kẻ đó là Dẫn đường cấp S.”

Nét mặt Chu Thiên Dịch đanh lại: “Cũng có thể là trên cấp S.” ---
ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trên cấp S? Là S+ mạnh hơn cả cấp S sao? Hiệp hội Dẫn đường chỉ có Hội trưởng là S+, nghe nói đó là người đàn ông có sức mạnh tinh thần lớn nhất Liên bang.

Chưa từng nghe có Dẫn đường nào khác vượt qua được đánh giá cấp S.

Lục Tắc Hiên bất chợt nhớ tới một loạt chuyện xảy ra gần đây, từ người đứng đầu căn cứ B-73 ngã lâu cho đến hai Lính gác tấn công nhau rồi cùng chết thảm trên phi thuyền, lại thêm tài liệu ở thư viện bị mất trộm hôm nay... Tất cả những chuyện này liệu có liên quan gì đến nhau không?

Nếu giết chết Leonard và quản lý Công ty Khoáng sản là vì báo thù vụ tai nạn hầm mỏ tháng trước, vậy tại sao hôm nay lại đánh cắp tài liệu?

Lục Tắc Hiên mơ hồ cảm thấy phía sau màn có kẻ đang thực hiện kế hoạch gì đó nhưng hiện tại hắn còn chưa thể nghĩ ra.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người đã đến Học viện Dẫn đường bên cạnh. Dẫn đường nhỏ tuổi luôn e ngại Lính gác mạnh mẽ tới gần, để không dọa sợ những học sinh này, Chu Thiên Dịch và Lục Tắc Hiên đều tự giác giấu bớt sức mạnh, thực thể tinh thần cũng thu nhỏ, ngoan ngoãn ở yên trên vai chủ nhân.

Trong hội trường lớn, lễ khai giảng vừa kết thúc, các học sinh trật tự ra ngoài. Lục Tắc Hiên liếc qua một cái là trông thấy ngay Dụ Nhiên giữa đám đông.

Dụ Nhiên 18 tuổi trông cực kỳ nổi bật giữa các bạn học mới 13. Cậu mặc bộ đồng phục màu trắng, miệng mỉm cười, đang nói chuyện với bạn cùng ký túc đi cạnh. Như nhận ra ánh nhìn của Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên ngẩng đầu. Đối diện với đôi mắt sâu của Lính gác, cậu lập tức ngượng ngùng cúi xuống.

Còn với Chu Thiên Dịch bên cạnh Lục Tắc Hiên, cậu không nhìn đối phương dù chỉ một cái, như thể hẳn là một người xa lạ không quen biết.

Dụ Nhiên điềm nhiên bước qua trước mặt Chu Thiên Dịch.

Chu Thiên Dịch rào bước, tiến về phía Giám đốc Học viện Dẫn đường: “Chào Giám đốc Tạ. Phòng chúng tôi hiện đang điều tra án, hy vọng có được sự phối hợp từ phía ông.”

Giám đốc Tạ khó hiểu: “Điều tra? Xảy ra chuyện gì?”

Chu Thiên Dịch nói: “Tạm thời không tiện để lộ. Nhờ ông mời toàn bộ giáo viên và học sinh tập trung tại phòng học ngay.”

Kinh động tới cả Trưởng phòng Điều tra, xem ra chuyện rất nghiêm trọng. Tạ Thời Dật bố trí người phát thanh lệnh tập hợp: “Mời toàn thể giáo viên và các bạn học sinh lập tức tới phòng học của mình.”

Nội dung phát thanh lặp lại ba lần, học sinh tự giác xếp hàng đi tới phòng học. Lớp 107 của Dụ Nhiên nằm ở tầng 10 của tòa lớp học. 40 học sinh ngồi ngay ngắn, chủ nhiệm lớp bước lên bục giảng, nhẹ nhàng nói: “Chào các em học sinh, bây giờ tôi sẽ phát tài liệu học tập và thời khóa biểu cho các em, ngày mai bắt đầu vào học chính thức...”

Các bạn học khác không nhận ra có gì bất thường, chỉ mình Dụ Nhiên đang kiên nhẫn chờ Chu Thiên Dịch bắt đầu.

Tập trung toàn bộ giáo viên và học sinh lại, Phòng Điều tra không đủ nhân lực tra hỏi tuần tự từng người. Đối tượng tình nghi lớn nhất của Chu Thiên Dịch chính là Dụ Nhiên.

Quả nhiên, lát sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Chủ nhiệm lớp bước ra, sau đó ngoảnh lại, gọi: “Em Dụ Nhiên, có người tìm em.”

Dụ Nhiên giả vờ khó hiểu bước ra khỏi cửa. Tiếp đó, cậu trông thấy Chu Thiên Dịch, Kloger và Kane của Phòng Điều tra, còn có cả Tướng quân Lục tới “hỗ trợ phá án”.

Nhện, bướm bướm, báo săn và chim ưng trắng, bị một đám thực thể tinh thần bao vây, cáo trắng nhỏ trên vai Dụ Nhiên sợ hãi co quắp lại, rúc vào hõm cổ chủ nhân. Giọng Dụ Nhiên cũng có vẻ căng thẳng, bất an: “Chào... chào các anh, tìm tôi có chuyện gì vậy ạ?” Dứt lời, cậu còn liếc nhìn Kloger rồi sợ lại lùi về sau một bước.

Kloger xấu hổ. Dù gì anh ta cũng từng thăm vấn Dụ Nhiên, còn suýt nữa khiến cậu Dẫn đường cấp C này phát điên.

Chu Thiên Dịch bần khoản nhìn chằm chằm Dụ Nhiên. Cậu học sinh Dẫn đường yếu ớt, đáng thương, vô tội này chính là kẻ có sức mạnh tinh thần lớn để mức đủ khả năng trí trá, phá hủy mọi thiết bị giám sát và chứng cứ, đánh cắp tài liệu ngay trước mắt chim ưng trắng sao?

Chu Thiên Dịch không dám chắc. Hẳn chỉ hoài nghi một loạt những chuyện xảy ra gần đây có liên quan đến cậu Dẫn đường này nhưng hẳn không có chứng cứ nào cả.

Lục Tắc Hiên thấp giọng giới thiệu: “Dụ Nhiên, vị này là Trưởng phòng Điều tra, Chu Thiên Dịch. Anh ta có vài câu cần hỏi em.”

Đối diện với ánh mắt Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên có vẻ yên tâm hơn một chút. Cậu gật đầu, nhìn về phía Chu Thiên Dịch, lễ phép chào: “Chào

Trưởng phòng.”

Chu Thiên Dịch hỏi: “Hôm nay cậu có từng rời khỏi hội trường tổ chức lễ khai giảng không?”

Dụ Nhiên cẩn thận suy nghĩ, trả lời: “Trước khi buổi lễ bắt đầu, tôi có đi vệ sinh cùng các bạn cùng ký túc. Lễ khai giảng diễn ra rồi thì tôi không đi đâu nữa.”

Chu Thiên Dịch nhìn vào mắt Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Vậy chắc hẳn cậu vẫn nhớ Giáo sư Mạc Duy đã nói gì trong buổi lễ khai giảng chứ? Dẫn đường đều có trí nhớ rất tốt, cậu có thể nói lại một lượt không sai chữ nào không?”

Dụ Nhiên: “...”

Nếu Dụ Nhiên vẫn luôn ở hội trường, đương nhiên cậu sẽ nhớ được bài phát biểu của Giáo sư Mạc Duy. Nếu cậu từng lén trốn đi, cậu sẽ không biết rốt cuộc Giáo sư Mạc Duy đã nói những gì.

Khá lẩm Chu Thiên Dịch, nghĩ ra cả cách này để thăm dò.

Chương 20: Hiềm nghi

Chu Thiên Dịch luôn nghi ngờ Dự Nhiên. Không lâu trước, Thống đốc căn cứ B-73 chết vì “bất cẩn ngã lầu”. Ngay tiếp đó lại có hai Lính gác chết do “tranh chấp rồi giết hại nhau” trên phi thuyền. Báo cáo Kane và Kloger nộp lên không có vấn đề gì cả, đặc biệt là vụ thứ hai, hung khí, dấu vân tay, dấu vết ấu đả cùng các loại chứng cứ liên quan đều rất đầy đủ tại hiện trường.

Nhìn từ mặt ngoài, đây chỉ là một loạt những sự kiện trùng hợp. Nhưng ba Lính gác liên tục chết một cách kỳ lạ kia đều có liên quan đến vụ tai nạn hầm mỏ khoáng sản. Với kinh nghiệm phá án nhiều năm, Chu Thiên Dịch khẳng định chuyện không thể đơn giản như thế.

Dự Nhiên, một Dẫn đường cấp C, lần nào cũng “tình cờ đi ngang qua” và luôn có bằng chứng ngoại phạm, trở thành đối tượng hẩn nghi ngờ nhiều nhất. Trong đầu hẩn có một suy đoán táo bạo: Có lẽ Dự Nhiên không đơn thuần, vô hại như vẻ bề ngoài, thực chất, cậu là Dẫn đường cấp S, thậm chí cao hơn S đang giấu giếm năng lực. Chỉ vậy mới trót lọt vượt qua cuộc thẩm vấn tinh thần của Kloger.

Hôm nay là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy Dự Nhiên. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Khác với dự đoán, biểu cảm, thái độ của Dự Nhiên không có chút gì chột dạ giống như một kẻ bị tình nghi. Chu Thiên Dịch cũng không nhìn ra được lỗi hổng nào từ ánh mắt ngơ ngác, vô tội kia.

Sau khi nghe yêu cầu của Chu Thiên Dịch, cáo trắng nhỏ trên vai Dự Nhiên giả vờ run rẩy như sợ hãi.

Cái con nhện đen kia bắt nó nói lại cả bài phát biểu?

May mà nó luôn ngồi trong hội trường, thế chỗ cho chủ nhân. Giáo sư Mạc Duy đã nói những gì, Dụ Nhiên không biết nhưng cáo trắng biết. Thực thể tinh thần cấp S có trí nhớ tốt gấp mấy trăm lần người bình thường. Đừng nói là đọc lại bài phát biểu, kể cả có bảo nó viết lại nội dung ngược từ cuối lên, nó cũng viết được không sai chữ nào.

Nhưng Dụ Nhiên là Dẫn đường cấp C. Trí nhớ của Dẫn đường cấp C chỉ tốt hơn người bình thường vài lần, khi học thuộc bài chỉ cần đọc đôi ba lượt là nhớ hết. Tuy vậy, bài phát biểu trong lễ khai giảng không phải thứ cần học thuộc, rất nhiều học sinh thường không nghiêm túc lắng nghe, đương nhiên càng không phí sức để ghi nhớ nó.

Nếu thật sự đọc thuộc không sai chữ nào thì chỉ khiến người ta càng sinh nghi.

Dụ Nhiên nói chuyện với cáo trắng nhỏ trong thế giới tinh thần: “Em đọc lại, anh nói. Anh sẽ cố ý nói sai vài chỗ.”

Cáo trắng nhỏ thuật lại nội dung bài phát biểu trong đầu, Dụ Nhiên vờ như đang nhớ lại, lát sau mới bắt đầu nói: “Chúc các giáo viên và các em học sinh Học viện Dẫn đường buổi sáng tốt lành. Tôi là Mạc Duy, rất vinh dự được làm khách mời đặc biệt tham gia lễ khai giảng và kỷ niệm tròn 300 năm thành lập Học viện Dẫn đường. Năm đó, khi vào Viện Thánh học tập, tôi đã gần 20 tuổi. Tôi thức tỉnh muộn hơn các em nhiều, sức mạnh tinh thần cũng không bằng nhiều em đang ngồi đây. May mắn thay, tôi là một Dẫn đường đã trưởng thành...”

Cậu gái đầu, làm ra vẻ đang cố gắng nhớ lại: “Mấy câu tiếp theo tôi quên rồi. Sau đó, Giáo sư Mạc Duy nói... Các em học sinh có kết quả phân cấp sức mạnh tinh thần chưa cao đừng nên nản chí, các em đã có trí nhớ, khả năng lĩnh hội, cảm giác cảm xúc xuất sắc hơn nhân loại, hoàn toàn có thể phát huy thế mạnh của mình trong rất nhiều lĩnh vực...”

Dáng vẻ Dụ Nhiên hết như học sinh ba tốt đang trả lời bài cũ với giáo viên.

Cậu không nói lại chuẩn chỉ từng câu từng chữ mà nói sai kha khá từ ngữ, còn bỏ quên một số đoạn hơi khó nhớ nhưng đại ý vẫn đúng.

“Chúc các em học hành thuận lợi, trải qua hai năm vui vẻ tại Học viện Dẫn đường. Xin cảm ơn!”

Thuật lại xong, Dụ Nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Thiên Dịch, nói khế: “Tôi chỉ nhớ được như vậy thôi... Mà sao anh lại yêu cầu tôi nói lại nội dung phát biểu của Giáo sư Mạc Duy vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Ánh mắt trông hoàn toàn vô tội của thiếu niên nhìn Chu Thiên Dịch với vẻ vừa thấp thỏm, vừa tò mò.

Chu Thiên Dịch: “...”

Kloger đứng cạnh họ khan một tiếng, nói: “Không có gì, hỏi theo thông lệ thôi.”

Chu Thiên Dịch thản nhiên nói: “Cậu về lớp đi, bảo mấy cậu bạn cùng ký túc ngơi cạnh cậu ra đây.” ---*ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN*---

Dụ Nhiên ngơ ngác gật đầu: “À, vâng.” Kết thúc đoạn trao đổi thông tin, Dụ Nhiên bần khoản nhú mày.

Cậu quay vào phòng học, gọi ba người cùng ký túc ra. Lệnh điều tra tối cao, xem ra là chuyện không nhỏ, hai người nhất định phải hỗ trợ điều tra.

Chu Thiên Dịch hỏi: “Sáng nay, trong lễ khai giảng, Dụ Nhiên có từng ra ngoài không?”

Các cậu bạn đồng loạt lắc đầu: “Không ạ.”

Camilla khẳng định chắc nịch: “Anh Nhiên vẫn ngồi cạnh cháu suốt, thỉnh thoảng cháu còn nói chuyện với anh ấy nữa cơ.”

Chu Thiên Dịch liếc mắt ra hiệu với Kloger. Kloger nhìn ba cậu nhóc, nói: “Các em đừng sợ, để anh kiểm tra thể giới tinh thần của các em một chút xem có tổn thương gì không.”

Đàn bướm sắc sỡ bay vào thế giới tinh thần của các Dẫn đường nhỏ tuổi. Cá vàng bơi trong bể, Poodle nhỏ chạy trốn trong sân, thỏ con nhút nhát co cuộn người lại trên mặt cỏ.

Ba học sinh này đều là Dẫn đường cấp C, sức mạnh tinh thần yếu đến đáng thương. Cũng vì thế giới tinh thần rất nhỏ, Kloger liếc mắt một cái là nhìn rõ mồn một: Cả ba chưa từng bị tấn công tinh thần.

Kloger lắc đầu với sếp mình, nói nhỏ: “Mấy nhóc này đều nói thật. Dự Nhiên thực sự luôn ngồi tại chỗ.”

Chu Thiên Dịch nhìn sang Lục Tắc Hiên: “Tướng quân Lục thấy sao?”

Lục Tắc Hiên thản nhiên đáp: “Trưởng phòng Chu nghi ngờ ai là quyền tự do của anh. Tôi chỉ hỗ trợ điều tra, không nhất thiết phải phát biểu ý kiến.”

Với độ phù hợp lên đến 98% giữa hấn và cậu, dù Lục Tắc Hiên nói giúp hay nghi ngờ Dự Nhiên thì đều không hay, dứt khoát không nói gì là tốt nhất.

Chu Thiên Dịch cũng không hỏi thêm, hấn quay sang nhìn Kane: “Tiếp tục điều tra tuần tự các Dẫn đường cấp cao khác.” Dứt lời, hấn vươn tay: “Cảm ơn Tướng quân Lục đã phối hợp.”

Lục Tắc Hiên bắt tay hấn: “Đừng khách khí, hy vọng các anh sớm tra rõ chân tướng.”

Chu Thiên Dịch dẫn hai cấp dưới đi tra hỏi những Dẫn đường khác, Lục Tắc Hiên thì rời đi.

Đi vài bước, Lục Tắc Hiên bỗng dừng lại, ngoảnh lại nhìn về phía phòng học. Vì cao nhất, chỗ ngồi của Dụ Nhiên được xếp ở hàng cuối cùng. Lúc này, cậu đang ngẩng đầu nghe chủ nhiệm lớp nói. Cáo trắng nhỏ trên vai cậu đã bình tĩnh lại vì đám người bên Chu Thiên Dịch đã đi xa, nó duỗi cái đuôi xù lông, ngoan ngoãn nằm bên tay chủ nhân.

Một học sinh mồ côi ngây thơ, chăm chỉ, một Dẫn đường trẻ nỗ lực học hành.

Sao có thể đánh cắp tài liệu mật trong thư viện Học viện Lính gác thần không biết quý không hay?

Chim ưng trắng phân tích trong đầu hắn: “Cậu ấy luôn có mặt trong buổi lễ khai giảng, chưa từng ra ngoài. Hơn nữa tôi biết cáo trắng, cáo trắng không có năng lực tàng hình. Lại nói, Dụ Nhiên không biết bay, với tố chất cơ thể cậu ấy, sao có thể trèo tường lên cao như thế rồi chui cửa sổ trộm tài liệu được?”

Suy đoán của thực thể tinh thần phần nào thể hiện nhận định trong tiềm thức của chủ nhân.

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên, băn khoăn: “... Chuyện lần này chắc hẳn không liên quan gì đến cậu ấy.”

Ba Lính gác chết kỳ lạ khi trước, Dụ Nhiên đều từng đi ngang qua hiện trường. Chu Thiên Dịch nghi ngờ Dụ Nhiên, hiển nhiên là vì cho rằng cậu có động cơ gây án, không thể hoàn toàn loại khỏi diện tình nghi. Nhưng chuyện hôm nay thật sự không có cách nào liên hệ với Dụ Nhiên. Thế nên hắn hỏi Dụ Nhiên xong là đi ngay.

Trong phòng học, Dụ Nhiên nhận thấy hai vị Lính gác cấp S đã rời đi, cuối cùng cũng thở phào một hơi trong lòng. Cậu có hai thực thể tinh thần là cáo chín đuôi và cáo trắng. Bí mật này không quá ba người

biết, khó trách Chu Thiên Dịch loại cậu ra khỏi diện tình nghi nhanh như vậy và hoài nghi của Lục Tắc Hiên đối với cậu cũng giảm hẳn.

Dụ Nhiên thật sự đã rời khỏi hội trường. Nhưng cậu để lại một thực thể tinh thần ngụy trang thành bản thân, luôn luôn theo dõi buổi lễ.

Nói cách khác, cậu có thể phân liệt sức mạnh tinh thần của mình, để cáo trắng và cáo chín đuôi làm hai việc trong cùng một thời điểm.

Nhiệm vụ lần này đã thuận lợi qua cửa, tiếp theo đây, chắc hẳn Chu Thiên Dịch sẽ đặt trọng tâm điều tra vào “khả năng tàng hình”, bản thân cậu tạm thời được an toàn.

Dụ Nhiên ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, tiếp tục nghe chủ nhiệm lớp nói.

Đúng như Dụ Nhiên dự đoán, sau khi tra hỏi các Dẫn đường cấp cao khác, hắn lập tức triệu tập cán bộ quản lý chủ chốt của Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác vào phòng họp nói chuyện.

Sắc mặt Giám đốc Tạ và Giám đốc Kelly đều khá tệ. Báo đen bên cạnh Kelly bực bội quật đuôi, cô nhíu mày, hỏi: “Trưởng phòng Chu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà phải điều tra nhiều giáo viên và học sinh như thế?”

Chu Thiên Dịch lạnh lùng đáp: “Tài liệu trong thư viện Học viện Lính gác bị trộm.”

Giám đốc Kelly biến sắc. Dù cô không rõ nội dung tài liệu là gì nhưng với tư cách Giám đốc mới nhậm chức không lâu của Học viện Lính gác, Kelly biết đó là một thí nghiệm tuyệt mật do Bộ Quân sự từng tiến hành tại Học viện Lính gác.

Năm năm trước, Bộ Quân sự đã niêm phong tài liệu, đồng thời khóa luôn tầng 15 của thư viện, lệnh cho cô trông giữ cẩn thận. Số người biết về chuyện này có thể đếm trên đầu ngón tay. Ai là kẻ đánh cắp phần tài liệu kia và mục đích là gì?

Nghĩ đến đó, Kelly thấy sống lưng ớn lạnh.

Chu Thiên Dịch nói: “Tôi mời hai vị Giám đốc tới đây là vì cần một số hồ sơ.” Hấn ngừng một lát, bất chợt chuyển hướng: “Hai vị biết Dẫn đường và Lính gác tàng hình chứ?”

Kelly gật đầu, đáp: “Lính gác có thực thể tinh thần là các loài động vật giới ngụy trang như tắc kè hoa, tắc kè đuôi lá,... có thể thay đổi màu sắc cơ thể, hòa lẫn vào môi trường xung quanh, tạo thành hiệu quả khiến người khác không trông thấy mình về mặt thị giác.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tạ Thời Dật cũng lên tiếng: “Loại năng lực này cực kỳ hiếm gặp ở Dẫn đường, tôi mới thấy ở chưa đầy mười người. Thông thường, các Dẫn đường có thực thể tinh thần là các loài côn trùng nhỏ như bọ ngựa phong lan, bọ rùa bảy đốm,... có thể xóa bỏ cảm giác tồn tại của bản thân, giúp chủ nhân không bị phát hiện về mặt ý thức.”

Nguyên lý tàng hình của Lính gác và Dẫn đường khác nhau hoàn toàn. Lính gác hòa mình vào môi trường xung quanh, khiến người khác không nhìn thấy nhưng tiếng hít thở, tiếng bước chân vẫn có khả năng bị phát hiện; Dẫn đường lại khiến người ta tự động bỏ qua sự hiện hữu của anh ta về mặt ý thức. So ra, tàng hình của Dẫn đường cao cấp hơn.

Chu Thiên Dịch đưa một văn bản ra: “Đây là lệnh điều tra tối cao đã được Văn phòng Tổng thống và Bộ Quân sự Liên bang cùng ký, mong hai Giám đốc hợp tác tập hợp, sắp xếp và cung cấp danh sách toàn bộ Lính gác và Dẫn đường có khả năng tàng hình đã và đang học tại Học viện từ trước đến nay cho tôi.”

Hai Giám đốc nhìn nhau. Có thể trộm tài liệu ngay trước mắt nhiều người như thế, mấu chốt chính ở “khả năng tàng hình”. Hướng nghi ngờ của Trưởng phòng Chu rất hợp lý.

Sau cuộc trao đổi ngắn gọn, hai vị Giám đốc quay về sắp xếp thông tin. Ba người của Phòng Điều tra ở lại nhà khách của Học viện Lính

gác.

Trên đường về nhà khách, Chu Thiên Dịch hỏi Kloger: “Lúc trước cậu thẩm vấn Dụ Nhiên không phát hiện cáo trắng kia có gì bất thường à?”

Kloger cẩn thận nhớ lại cảnh tượng lúc đó rồi nói: “Không có gì bất thường. Cáo trắng đúng là thực thể tinh thần mới thức tỉnh, bị đàn bướm của tôi dọa cho khiếp hãi, thế giới tinh thần của Dụ Nhiên suyt nữa sụp đổ.”

Chu Thiên Dịch bần khoản sờ cằm: “Cáo trắng là thực thể tinh thần loại hình chữa trị, cũng không có khả năng tàng hình... Xem ra chuyện lần này không liên quan đến Dụ Nhiên. Nhưng cái chết kỳ lạ của ba Lính gác kia không thể kết án qua loa được. Sau lại mở rộng phạm vi, tra xét toàn bộ cư dân căn cứ B-73 một lần nữa.”

Kane và Kloger cùng gật đầu: “Rõ thưa Trưởng phòng.”

12 giờ, ăn xong cơm trưa, Dụ Nhiên và các bạn ký túc xá cùng nhau trở về phòng.

Camilla tò mò chết đi được, bèn kéo Dụ Nhiên lại hỏi: “Anh Nhiên, mấy người hôm nay đến là của Phòng Điều tra đúng không? Gọi anh ra ngoài làm gì vậy? Còn hỏi bọn em anh có từng rời khỏi hội trường không nữa.”

Dụ Nhiên gãi đầu ra vẻ khó hiểu, cười nói: “Anh cũng không biết, hình như đang điều tra vụ án gì đó.”

Camilla kêu ca: “Làm em sợ quéo cả người. Lần đầu tiên em gặp Lính gác cấp S đấy.”

Dụ Nhiên nói sang chuyện khác: “Anh định ngủ trưa một lúc, chiều còn phải đi sắp xếp phòng học. Các em muốn đi ngủ không?”

Camilla nói: “Em cũng ngủ nửa tiếng!”

Ba cậu nhóc cùng ký túc lần lượt vào phòng, nghỉ ngơi. Dụ Nhiên cũng vào phòng mình, khóa trái cửa lại.

Ngay khi bước qua cánh cửa, nụ cười tươi tắn biến mất khỏi khuôn mặt cậu. Cậu lạnh lùng ngồi xuống bên giường, tháo sợi dây chuyền đang đeo ra, dùng chiếc kim đặc biệt thuần thục mở chốt trên mặt dây.

Cậu lấy thiết bị truyền tin mini ra, gửi một đoạn mật mã: “Đã lấy được tài liệu, khi nào giao đi?”

Đối phương nhanh chóng trả lời lại bằng một đoạn mã hỗn loạn: “Tháng sau, dạ tiệc từ thiện tại cung điện Song Tử, để chip ở trần nhà bên trên cửa phòng vệ sinh số 3.”

Dụ Nhiên: “Đã nhận.”

Kết thúc đoạn trao đổi thông tin, Dụ Nhiên bần khoản nhíu mày.

Dạ tiệc từ thiện? Đây là nơi tập trung giới quan chức, quý tộc, sẽ xuất hiện rất nhiều Dẫn đường và Lính gác cấp S. Một Dẫn đường cấp C như cậu phải vào bằng cách nào đây?

Xem ra, chỉ có thể dựa vào độ phù hợp 98% để Tướng quân Lục giúp một tay thôi.

Chương 21: Kế hoạch của Dự Nhiên

Dự Nhiên ngồi bên giường, cau mày cân nhắc kế hoạch tiếp theo. Đối phương bảo cậu để chip trong phòng vệ sinh thứ 3 của nơi diễn ra dạ tiệc, vậy nghĩa là trong tối đó chắc chắn sẽ có người tới lấy con chip này đi, hơn nữa, đối phương không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Dự Nhiên để tránh bị nghi ngờ.

Người kia không nói cho Dự Nhiên biết làm cách nào để tới bữa tiệc đó. Với thân phận hiện tại, chắc chắn cậu không thể nhận được thiệp mời, trừ khi được người khác dẫn vào.

Xem ra đối phương đã biết về độ phù hợp 98% giữa Dự Nhiên và Lục Tắc Hiên, muốn cậu lợi dụng hẳn, tới tham dự bữa tiệc cùng Tướng quân Lục.

Khu vực xung quanh trường học đang bị Phòng Điều tra phong tỏa, khắp nơi đều là camera giám sát, Dự Nhiên tùy tiện ra ngoài chắc chắn sẽ bị theo dõi. Chờ thêm ít lâu nữa, Phòng Điều tra không còn kiểm soát gắt gao như bây giờ, giao tài liệu trong buổi tiệc đúng là cách thức ổn thỏa.

Chỉ có điều, tính cảnh giác của Lục Tắc Hiên rất mạnh, hẳn cũng không phải người dễ sai sử.

Trước đó, hắn vẫn luôn nghi ngờ cái chết của ba Lính gác ở căn cứ B-73 không đơn giản. Chuyện hôm nay, tuy có thể thuận lợi qua mặt hắn bằng khả năng tàng hình của cáo chín đuôi nhưng hắn vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn.

Nếu tự cậu đề nghị “Tướng quân Lục, em muốn theo anh tới dạ tiệc từ thiện xem thử”. Nhất định phản ứng đầu tiên của Lục Tắc Hiên sẽ là “Có phải người này lại nhằm nhe làm chuyện xấu gì không?”

Trong suy nghĩ của Tướng quân Lục, cậu Dẫn đường có độ phù hợp 98% này không hề đáng tin, vẫn là một phần tử tiềm tàng nguy hiểm.

Việc cậu chủ động nói ra sẽ khiến hắn nảy sinh nghi ngại, vậy thì để hắn tự mở lời đi.

Dự Nhiên nhanh chóng định hình xong một loạt những việc cần làm tiếp theo.

Đầu tiên, Lục Tắc Hiên là Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, quanh năm phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm. Lính gác này đã trải qua rất nhiều nguy nan sinh tử, tính cách bình tĩnh, biết nhìn xa trông rộng, không phải kiểu yêu đương mù quáng, càng không lý gì lại đi khăng khăng một mực với một Dẫn đường chỉ vì độ phù hợp 98%.

Trừ khi Dẫn đường này chẳng những có độ phù hợp cao mà còn có thể thấu hiểu hấn, ủng hộ hấn, giúp đỡ hấn và đồng đội, nguyện cùng hấn sống vai chiến đấu. Chỉ khi đó, hấn mới có thể nhìn Dẫn đường này bằng đôi mắt khác.

Nếu cậu nhớ không nhầm, Moore, Dẫn đường đồng hành của Liệp Ưng, đã tòng quân 8 năm. Căn cứ quy định của Hiệp hội Dẫn đường, Dẫn đường đồng hành đã tòng quân 8 năm có thể xuất ngũ, trở về công tác tại hành tinh Thủ đô. Sau khi Moore xuất ngũ, Đội đặc chiến Liệp Ưng nhất định cần chọn một Dẫn đường mới. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Số lượng Dẫn đường nhập ngũ vốn ít ỏi, Dẫn đường cấp A trở lên đã bị các quân đoàn lớn giành giệt hết. Lựa chọn trong số các Dẫn đường tốt nghiệp năm nay, chưa chắc đã có ai chịu chấp nhận nguy hiểm, đồng hành với Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Dự Nhiên là Dẫn đường cấp C, không thể trực tiếp giành được tư cách gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng, cũng không cách nào trợ giúp đội quân tinh nhuệ tập hợp toàn Lính gác từ cấp A trở lên này.

Nhưng nếu cậu là một Dẫn đường “kiểu phát triển”, sức mạnh tinh thần có thể không ngừng tăng lên, hơn nữa còn vì độ phù hợp cao với Lục Tắc Hiên, tình nguyện đương đầu với hiểm nguy cùng Lính gác nhà mình... Chắc Lục Tắc Hiên sẽ không có lý do gì để từ chối đâu nhỉ?

Từ “Dẫn đường cấp C nhỏ bé không có quá nhiều tác dụng” trở thành “Dẫn đường kiểu phát triển có tiềm lực, có độ phù hợp cao”, chắc chắn cái nhìn Lục Tắc Hiên dành cho cậu sẽ thay đổi.

Đối với Dụ Nhiên, chuyện này không có gì khó. Chờ đến đợt thi khảo sát đầu tiên sau khai giảng, cậu thể hiện năng lực bản thân một cách hợp lý là được.

Khiến Lục Tắc Hiên tin tưởng đồng thời cũng phải xóa bỏ tâm lý nghi ngại của hắn.

Điểm mấu chốt khiến Lục Tắc Hiên lẩn tránh chính là pheromone Dẫn đường đặc biệt của cậu. Tư liệu có thể xóa sạch khỏi Hiệp hội nhưng pheromone Dẫn đường tồn tại trong máu, không thể thay đổi. Chỉ khi giải quyết ổn thỏa chuyện này, Lục Tắc Hiên mới có thể tin thân phận, lai lịch của cậu không có vấn đề.

Dụ Nhiên chống cằm suy tư, tiếp đó liền gửi tin nhắn cho một số liên lạc lạ: “Tôi cần ông giúp.”

Đối phương trả lời lại bằng một chuỗi mật mã: “Nhiên Nhiên, động tĩnh cậu gây ra ở Học viện Lính gác lớn quá. Thời gian tới đừng làm bừa nữa, tránh cho người khác hoài nghi.”

Dụ Nhiên trả lời: “Tôi hiểu, sắp tới tôi sẽ chỉ ở trường tập trung học tập thôi. Đến ngày 14 tháng 2, nhờ ông cho Lục Tắc Hiên nghỉ một

hôm, tôi sẽ đi dạo công viên vịnh biển với anh ta. Khi đó, ông phải một Dẫn đường từng tham gia vũ hội tốt nghiệp năm 494 cùng tới đó, tốt nhất là người mà ông có thể tin tưởng.”

Đối phương hiểu ngay ý định của Dụ Nhiên: “Cậu muốn khiến Lục Tắc Hiên không nghi ngờ cậu nữa, để lợi dụng cậu ta làm vài chuyện?”

“Đúng vậy.” Dụ Nhiên bình tĩnh đáp: “Yên tâm, tôi sẽ không làm hại anh ta.”

Đối phương trả lời: “Được, nhớ giữ chừng mực.”

Sau khi kết thúc cuộc trao đổi, Dụ Nhiên xóa sạch lịch sử trò chuyện với người kia.

Thiết bị truyền tin được Học viện Dẫn đường phát cho này chỉ lưu 6 số liên lạc cá nhân: Lục Tắc Hiên, bà Joseph, Giám đốc Tạ và ba người bạn cùng ký túc xá. Những tin nhắn vừa rồi được gửi tới một dãy số lạ, là dãy số Dụ Nhiên đã thuộc lòng từ lâu.

Nhưng về sau, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, cậu vẫn nên cố gắng liên hệ ít nhất có thể.

Chắc hẳn người của Phòng Điều tra vẫn đang tiếp tục tra xét, cậu cần kín tiếng một chút trong khoảng thời gian tới đây.

Chiều hôm đó, toàn thể học sinh Học viện Dẫn đường lại tập trung tại phòng học, nhận tài liệu học tập và thời khóa biểu.

Chủ nhiệm lớp 107 tên Ngải Kỳ, là một người phụ nữ rất dịu dàng, Dẫn đường loại hình chữa trị cấp B với thực thể tinh thần là một con hươu sao. Sau khi phát tài liệu xong, cô mỉm cười, nói: “Tiếp theo, lớp mình sẽ bầu ra lớp trưởng. Em nào muốn làm lớp trưởng thì giờ tay ứng cử nhé.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Học viện Dẫn đường xếp lớp dựa theo độ mạnh yếu của sức mạnh tinh thần. Các lớp từ 1 đến 10 còn được gọi là lớp A, toàn bộ học sinh đều là Dẫn đường cấp A khá hiếm gặp, gần giống với “lớp chọn” của trường học thông thường. Ở các lớp này, tiến độ học nhanh hơn nhiều, nội dung giáo viên giảng giải cũng đi sâu hơn để học sinh có thể thi đỗ các đại học trọng điểm sau khi tốt nghiệp. Các lớp từ 11 đến 100 gồm các Dẫn đường có sức mạnh tinh thần cấp B, bộ phận chiếm đa số trong quần thể Dẫn đường. Các lớp từ 101 trở đi đều là cấp C.

Địa vị của Dẫn đường cấp C rất khó xử. Dù họ là người tiến hóa nhưng sức mạnh tinh thần quá yếu, không làm được nhiều việc, bị

xem như tầng đáy của Dẫn đường. Có lẽ vì nguyên nhân này, hầu hết học sinh trong lớp đều khá hướng nội, một số còn rất tự ti.

Sau khi cô chủ nhiệm nói xong, thế mà lại chẳng có ai giơ tay ứng cử.

Ngải Kỳ gượng gạo hỏi lại: “Không có em nào muốn làm lớp trưởng sao?”

Một cánh tay ở góc lớp chầm chậm giơ lên. Những ngón tay ấy trắng trẻo, thon dài, lớn hơn hẳn so với những bạn học sinh 13 tuổi: Là Dụ Nhiên.

Cô chủ nhiệm thở phào một hơi, nhìn về vị trí ngồi ở tận góc cuối: “Dụ Nhiên, em muốn làm lớp trưởng à?”

Dụ Nhiên đứng dậy, nghiêm túc nói: “Em là học sinh lớn nhất lớp mình, tuy rằng thức tỉnh khá muộn, chưa biết những kiến thức liên quan đến Dẫn đường nhưng em đã có kinh nghiệm làm lớp trưởng một thời gian hồi cấp hai. Em tin là mình có thể đảm đương tốt vị trí này.”

Cô Ngải Kỳ mỉm cười: “Các em giơ tay biểu quyết nào... Rất tốt, 100% phiếu đồng ý! Vậy từ giờ Dụ Nhiên sẽ là lớp trưởng lớp 107 chúng mình nhé!”

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên trong phòng học, nhất là ba cậu bạn cùng ký túc với Dụ Nhiên, vỗ cực kỳ nhiệt tình.

Dụ Nhiên ngồi xuống.

Từ hôm nay trở đi, cậu phải làm một học sinh nghiêm túc, nỗ lực, dẫn dắt các nhóc Dẫn đường 13 tuổi học hành chăm chỉ.

Cảm giác làm lớp trưởng rất thú vị, cậu cũng sẽ có được chút thời gian để thư giãn đầu óc. Tiếp theo cứ ngoan ngoãn đi học, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân trong mắt Phòng Điều tra đã.

Cùng lúc đó, hai Giám đốc đưa danh sách toàn bộ các Lính gác và Dẫn đường có khả năng tàng hình đã được sắp xếp cho Chu Thiên Dịch.

Danh sách lên tới mấy trăm người, điều tra lần lượt mất rất nhiều thời gian, Phòng Điều tra sẽ phải bận rộn vô cùng.

Nhưng Chu Thiên Dịch nhất quyết không bỏ qua việc điều tra giáo viên và học sinh của hai Học viện.

Hắn mời chuyên gia về dấu vết của Phòng Điều tra tới, một vị tiền bối lớn tuổi có thực thể tinh thần là chó săn. Mấy người tiến hành lục soát kiểu trải thảm toàn bộ khuôn viên trường một lần nữa.

Bọn họ phát hiện ra một lối đi bí mật gần tường cách ly Học viện Dẫn đường.

Chu Thiên Dịch nheo mắt, nhảy xuống, lối đi này rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua. Hắn thả nhện đen của mình ra, để nó bò dọc theo lối ngầm. Quả nhiên, đầu còn lại của lối ngầm nằm ở Học viện Lính gác bên kia.

Nhện đen báo lại kết quả điều tra: “Phát hiện một vài dấu chân, tiếc là đều bị cố tình phá hỏng rồi, không đem lại thông tin gì hữu ích. Không phát hiện lông tóc hay cấu trúc da.”

Chu Thiên Dịch quay lại nhìn Kane phía sau lưng, lạnh lùng nói: “Gọi hai Giám đốc tới đây.”

Một lát sau, hai vị Giám đốc của Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác nghe tin tức tức tốc chạy tới.

Giám đốc Kelly kinh ngạc: “Ồi... Sao ở chỗ tường cách ly lại có lối ngầm? Thầy Tạ có biết không?”

Tạ Thời Dật lắc đầu: “Trích xuất camera ở đây xem xem.”

Chu Thiên Dịch liếc nhìn camera trên tường, thản nhiên nói: “Không cần xem. Chỗ đó là góc chết.”

Mọi người hoang mang nhìn nhau.

Bức tường cách ly này đã được xây dựng mấy trăm năm. Nó luôn đứng sừng sững ở đó từ khi Viện Thánh thành lập tới giờ, ngăn cách các Dẫn đường và Linh gác ra hai khu vực riêng biệt.

Không ai ngờ rằng gần tường cách ly lại có một lối đi bí mật có thể đi thông sang bên kia. Rồi cách ly cái quái gì nữa!

Bình thường, rất hiếm người tới nơi này. Rốt cuộc là ai đã tránh né camera, lén lút đào ra lối ngầm này?

Một hình ảnh bất chợt xẹt qua đầu Tạ Thời Dật.

Đó là chuyện vào một đêm trăng tròn từ hơn mười năm trước. Tạ Thời Dật nửa đêm giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, bèn ra ngoài dạo bộ trong trường. Ông vô tình đi ngang qua chỗ tường cách ly, phát hiện một bóng người vừa ra khỏi rừng cây.

Tạ Thời Dật quát to: “Ai đấy? Đêm hôm làm gì ở đây?”

Người kia từ tốn bước ra, vẻ mặt rất vô tội: “Thầy Tạ? Là em. Em bị mất ngủ, ra đây ngắm trăng.”

Chính là cậu học sinh thiên tài với sức mạnh tinh thần mạnh nhất Tạ Thời Dật từng gặp từ khi vào nghề đến giờ. Năm đó, cậu mới 13 tuổi.

Cáo đỏ nhảy xuống khỏi vai chủ nhân, thân thiện vẫy đuôi với chim sẻ đuôi dài của Tạ Thời Dật.

Cáo kia có một cái đuôi lớn xù lông, lúc vẫy qua vẫy lại trông hút mắt hệt như ngọn lửa cháy bập bùng.

Tạ Thời Dật vẫn luôn quý mến cậu học sinh này. Thấy là cậu, nét mặt ông dịu lại, nói: “Thầy biết em đã học xong chương trình học của kỳ này rồi. Nhưng đêm hôm khuya khoắt, tốt nhất đừng nên đi lung tung.”

Cậu học sinh ấy nghiêm túc nhìn ông: “Thầy ơi, có chuyện thế này, chúng em chỉ được luyện tập trong phòng thực hành 3D những kiến thức liên quan đến tua ý thức mà không được áp dụng thực tế... Liệu có thể mời vài Lính gác sang trường mình để chúng em thử

thao tác thật được không ạ? Thầy cũng biết thao tác giả lập và thao tác thật khác nhau rất nhiều mà.”

Tạ Thời Dật lắc đầu: “Không được. Hiện giờ các em còn chưa điều khiển tua ý thức thực sự thành thạo. Nếu luyện tập với Lính gác cấp thấp sẽ dễ ngộ thương đối phương; luyện tập với Lính gác cấp cao thì rất có khả năng bị phản phệ tinh thần... Đừng nên nóng vội, luyện tập thực tế là nội dung của bậc đại học, đến lúc đó sẽ có Lính gác phối hợp luyện tập với các em.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Học sinh kia ngẫm nghĩ gì đó, gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Tạ Thời Dật: “?”

Ông cứ cảm thấy cậu ta đang hơi lệch lạc trong nhận thức. Nhưng khi ấy Tạ Thời Dật cũng không nghĩ nhiều, chỉ đưa cậu về ký túc đi ngủ.

Bây giờ, nhìn lối ngẫm trước mắt, ông chợt nhớ tới chuyện này. Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng Tạ Thời Dật: Liệu có phải do cậu ta làm không?

Năm đó, cậu ta muốn tìm Lính gác luyện tập kiến thức đã học. Tiếc thay, Học viện Dẫn đường không có Lính gác, thế nên cậu ta lên đèo

một lối bí mật, sang trường bên tìm Linh gác luyện tập điều khiển tua ý thức?!

Cái gọi là “hiểu rồi” của cậu ta không phải hiểu “không được tùy tiện luyện tập thực tế” mà là hiểu “chỉ cần không đả thương đối phương thì có thể luyện tập”?

Nếu đúng là cậu học sinh đó, cậu ta đã tránh né toàn bộ hệ thống giám sát và tai mắt trong Học viện Dẫn đường, hoàn thành tất cả những thứ này thàn không biết, quỷ không hay?

Trừ khi... Cậu ta có khả năng tàng hình.

Mà Tạ Thời Dật hoàn toàn không biết đến khả năng này ở cậu!

Tạ Thời Dật càng nghĩ càng hãi hùng.

Chu Thiên Dịch lập tức phát hiện sự khác thường của Giám đốc Tạ. Hắn bước tới, nhỏ giọng hỏi: “Giám đốc Tạ, có phải ông nghĩ ra gì đó không?”

Tạ Thời Dật hoàn hồn, nghiêm túc trả lời: “Đúng là tôi có nghĩ đến một người. Chắc Trưởng phòng Chu cũng từng nghe hỏi trước Học viện Dẫn đường có một học sinh thiên tài, hoàn thành chương trình

học hai năm của các Dẫn đường khác chỉ trong ba tháng rồi được tốt nghiệp Viện Thánh sớm?”

“Từng nghe. Nhưng Học viện Dẫn đường bên ông bảo vệ quyền riêng tư của học sinh rất chặt chẽ, đặc biệt là với các Dẫn đường cấp cao. Người ngoài hầu như không ai biết bất kỳ điều gì về cậu ta, kể cả là tên gọi hay bối cảnh gia đình.” Chu Thiên Dịch ngừng một lát, bần khoản: “Sao tự nhiên Giám đốc lại nhắc đến cậu ta?”

Ánh mắt Tạ Thời Dật bối rối: “Cậu ta là học sinh có thiên phú nhất tôi từng dạy. Tôi từng bắt gặp cậu ta ở gần tường cách ly. Cậu ta luôn muốn tìm Linh gác luyện tập sử dụng tua ý thức, tôi nghi ngờ lối ngẫm này là do cậu ta lén đào ra từ hồi đó. Nhưng chuyện tài liệu bị trộm lần này chắc chắn không liên quan gì tới cậu ta.”

Chu Thiên Dịch nhướn mày: “Giám đốc chắc chắn thế sao?”

Tạ Thời Dật khẽ thờ dài, nói với vẻ tiếc nuối: “Đương nhiên. Bởi vì năm năm trước, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta qua đời rồi.”

Manh mối Giám đốc Tạ cung cấp không đem lại bao nhiêu tác dụng hỗ trợ.

Dù gì người “đã qua đời” sao có thể xuất hiện lại, đánh cắp tài liệu trong Học viện Linh gác?

Khả năng lớn hơn là sau này có người khác phát hiện ra và lợi dụng lối ngấm kia.

Chu Thiên Dịch tiến hành đợt thẩm vấn thứ hai với những giáo viên và học sinh có mặt trong hôm tổ chức lễ khai giảng. Hấn muốn hỏi chi tiết hơn, thử xem có tìm ra lỗ hổng nào trong lời khai hay không... Đáng tiếc, vẫn không phát hiện ra đối tượng nào khả nghi.

Mà hiềm nghi của Dự Nhiên đã được bài trừ nhờ những chứng cứ xác đáng: “có thể thuật lại nội dung phát biểu trong buổi lễ” và “ba bạn cùng ký túc xá khẳng định cậu luôn luôn có mặt”.

Công cuộc điều tra rơi vào bế tắc, Phòng Điều tra đành phải mở rộng phạm vi, tìm toàn bộ những người có khả năng tàng hình.

Đó là điều Dự Nhiên rất vui lòng được chứng kiến.

Nhoáng cái đã trôi qua ba ngày, Dự Nhiên yên ổn đi học, Lục Tắc Hiên hết đợt nghỉ Đông, trở lại Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Hấn gặp Moore trên phi thuyền Liệp Ưng.

Khiến hắn bất ngờ là Moore chưa hề thu dọn hành lý rời đi mà vẫn tiếp tục khoác áo blouse trắng, bắt đầu công việc thường ngày trên phi thuyền.

Lục Tắc Hiên khó hiểu, hỏi: “Không phải giờ anh nên nộp đơn xin xuất ngũ, về bệnh viện Trung ương hành tinh Thủ đô làm sao?”

Moore lắc đầu: “Còn chưa chọn được Dẫn đường kế nhiệm. Giờ tôi mà đi, tiếp tới mọi người gặp phải phiền toái trong lúc làm nhiệm vụ thì ai chài vượt tinh thần giúp cho? Dù sao tôi chỉ có một mình, cũng không vội yêu đương kết hôn, cứ ở lại Đội thêm ít lâu nữa đã. Đợi khi nào tìm được người kế nhiệm phù hợp rồi đi cũng không muộn.”

Lục Tắc Hiên nói: “Mấy năm qua anh đã bôn ba khắp nơi với chúng tôi vất vả nhiều rồi, vẫn nên xuất ngũ sớm một chút để nghỉ ngơi. Tôi sẽ nghĩ cách về Dẫn đường kế nhiệm.”

Moore đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Tắc Hiên: “Phải rồi, tôi nghe nói độ phù hợp của anh và Dụ Nhiên cao tới 98%?”

Lục Tắc Hiên sượng mặt: “Nghe ai nói?”

Moore cười, trêu: “Anh biết mà, Trung tâm Ghép đôi nhiều nhân viên, khó giữ bí mật lắm. Tin đã lan khắp cả đội rồi, ai cũng tranh luận xem chừng nào anh chính thức thoát ế. Còn có người hỏi riêng tôi Dụ

Nhiên là ai, mặt mũi ra sao, có xứng đôi với đội trưởng nhà mình không?”

Lục Tắc Hiên làm lơ lời đùa của Moore, nghiêm túc nói: “Rất khó gặp được Dẫn đường có độ phù hợp cao như thế, đúng là tôi từng muốn dẫn em ấy theo mình, làm Dẫn đường đồng hành với Đội đặc chiến Liệp Ưng. Nhưng mà, lai lịch em ấy...” Lục Tắc Hiên ngừng lời, hơi nhíu mày, “Thôi, cứ để quan sát thêm một thời gian nữa rồi tính.”

Moore cũng thôi đùa giỡn: “Ừ, cẩn thận chút cũng tốt. Phần lớn nhiệm vụ của chúng ta đều rất nguy hiểm, nếu Dẫn đường không đủ tiêu chuẩn sẽ rất dễ liên lụy đến chiến hữu.”

Không riêng gì vấn đề “không đủ tiêu chuẩn liên lụy đến chiến hữu”.

Nhỡ chẳng may Dụ Nhiên thật sự là Dẫn đường hắc ám như hắc phòng đoán, đột ngột đâm sau lưng trong quá trình làm nhiệm vụ, Đội đặc chiến Liệp Ưng bọn họ thậm chí có khả năng chết sạch.

Đối với chuyện lựa chọn Dẫn đường đồng hành, Lục Tắc Hiên nhất định sẽ cân nhắc cực kỳ cẩn thận.

Độ phù hợp với riêng cá nhân hẳn cao không thể quan trọng bằng lợi ích đối với toàn đội.

Độ phù hợp giữa hấn và Moore rất thấp, hơn nữa Dẫn đường cấp A rất khó chữa trị tổn thương tinh thần của Lính gác cấp S. Mấy năm nay, Moore vẫn không có cách gì có thể tiến hành chữa vượt tinh thần cho hấn.

Nhưng năng lực chữa trị của Moore giúp được rất nhiều chiến hữu trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, vậy là đủ rồi.

Còn hấn...

Hấn có thể tự chống chịu.

Sau khi Học viện Dẫn đường chính thức khai giảng, các học sinh lớp 107 cũng bắt đầu được tiếp xúc với kiến thức liên quan đến Dẫn đường.

Chương trình học mỗi ngày đều được sắp xếp kín mít. Thông thường, buổi sáng sẽ là các môn thuần lý thuyết như “Lịch sử phát triển của người tiến hóa”, “Si nh lý học Lính gác Dẫn đường”; Buổi chiều sẽ là các môn kết hợp cả lý thuyết và thực hành như “Rèn luyện sức mạnh tinh thần”, “Điều khiển tua ý thức”.

Dạ Nhiên thích các môn thực hành hơn hẳn những môn lý thuyết nhàm chán.

Giáo viên dạy môn Rèn luyện sức mạnh tinh thần chính là cô chủ nhiệm Ngải Kỳ, lúc nào cô cũng cực kỳ kiên nhẫn.

“Thế giới tinh thần là mái nhà cho thực thể tinh thần của chúng ta sinh sống, là thế giới 4D người bình thường không thể có và cũng không thể thấy. Chúng ta giống như thần Sáng thế của thế giới ấy, có thể tự do xây dựng nội dung trong thế giới của riêng mình.”

“Dù các em là Dẫn đường cấp C, diện tích thế giới tinh thần khá nhỏ nhưng đừng nản lòng, các em vẫn có thể khiến thế giới ấy phong phú hơn. Ví dụ như lót thêm các loài rong rêu dưới đáy bể cá, gieo trồng các loài hoa đẹp mắt trên bãi cỏ, bày đầy đồ dùng gia đình trong vườn,...”

“Thông qua việc bài trí thế giới tinh thần, các em sẽ có thể từ từ nắm vững cách sử dụng sức mạnh và tua ý thức của bản thân.”

“Tiếp theo, các em bắt đầu thử từ bước đầu tiên nhé. Nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, để ý thức tiến vào thế giới tinh thần của chính mình, ghi nhớ thật kỹ từng chi tiết trong đó...”

Theo lời giảng giải của giáo viên, Dạ Nhiên nhắm mắt lại, chỉnh sửa thế giới tinh thần của mình.

Thế giới tinh thần thật của cậu là một khu rừng nguyên sinh rộng vô biên, những cây cổ thụ che trời vươn mình khắp nơi, đủ loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc, len lỏi giữa rừng còn có rất nhiều dòng suối, hồ nước.“

Đó là thế giới cậu sáng tạo nên bằng sức mạnh tinh thần vĩ đại qua nhiều năm, là thiên đường cậu dành cho hai chú cáo của mình.

Nhưng hiện tại, thế giới tinh thần cậu trưng ra cho người khác nhìn thấy chỉ là một hồ nước rộng cỡ bằng một sân bóng. Bên hồ lát đá mọc vài cái cây, nước hồ trong veo thấy rõ cả đáy, đơn giản vô cùng.

Tua ý thức của cô Ngải Kỳ dịu dàng tiến vào bên trong thế giới tinh thần của từng học sinh, quan sát tình huống học tập của từng em. Cô là Dẫn đường loại hình chữa trị, tua ý thức màu trắng sẽ không gây tổn thương tới các học sinh, ngược lại còn hỗ trợ các em ấy cải vượt sức mạnh tinh thần.

Khi quan sát tình hình học tập của Dụ Nhiên, cô bất chợt nhận thấy hình như có một cái cây bên hồ đang chậm rãi lớn lên. Mà theo quá trình lớn lên ấy, lớp sương trắng dày đặc bên cạnh nó tan đi một ít. Sự biến chuyển ấy nhỏ đến mức khó lòng nhận ra.

Ngải Kỳ sững sốt, nhìn về vị trí kia một lần nữa thì lại phát hiện nơi đó không có gì thay đổi.

Dẫn đường kiểu phát triển?

Hay mình nhìn nhầm?

Ngải Kỳ lặng lẽ rời khỏi thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, tiếp tục phụ đạo những học sinh khác.

“Cô ấy phát hiện ra chưa?” Cáo trắng hỏi trong thế giới tinh thần, “Ban nãy chỉ làm tan có xiu xiu sương mù thôi.”

“Đừng nóng vội, còn một tuần nữa mới đến đợt thi khảo sát. Đến lúc đó hãy thể hiện nhiều hơn.” Dụ Nhiên bình tĩnh nói, “Giờ cứ giả vờ không biết gì cả đã.”

Vài ngày tiếp theo, Dụ Nhiên luôn nghiêm túc học tập.

Sau giờ học, chiều nào cậu cũng vào thư viện đọc sách hoặc tới phòng luyện tập cách âm đến khuya mới về ký túc xá.

Có lần đúng ca trực của Ngải Kỳ, trong lúc đi giám sát, cô phát hiện Dụ Nhiên đang luyện tập trung sức mạnh tinh thần trong phòng cách âm.

Cũng đúng hôm đó, cô mới dạy lớp đến phương pháp sử dụng tua ý thức. Đối với các học sinh 13 tuổi, tua ý thức là một khái niệm rất khó giải thích. Dẫn đường ngưng tụ sức mạnh tinh thần lại thành hình một sợi tua, dùng nó để chài vượt thế giới tinh thần, xua tan cảm xúc tiêu cực hoặc tấn công thế giới của người khác.

Cần phải luyện đi luyện lại rất nhiều mới có thể thành thạo việc ngưng tụ sức mạnh tinh thần.

Ngải Kỳ tò mò mở thiết bị giám sát trong phòng. Phòng luyện tập cách âm đặc biệt có thể chiếu thế giới tinh thần của học sinh lên màn hình, giáo viên có thể quan sát xem các em ấy đang làm gì.

Suốt quá trình giám sát, cô thấy không ít học sinh đang lười biếng hoặc lả ra ngủ luôn. Cô Ngải Kỳ ôm cậu: “Đúng vậy, Dụ Nhiên, chúc mừng em!”

Chỉ có Dụ Nhiên vô cùng nghiêm túc. ---ĐỌC FULL TẠI
TRUYENFULL.VN---

Đôi mắt cậu nhắm chặt, tinh thần tập trung cao độ, thử ngưng tụ tua ý thức theo cách giáo viên đã dạy...

Tiếc là cậu thất bại.

Sau khi thất bại, cậu không nản lòng, tiếp tục tập trung tinh thần luyện tập lại.

Hết lần này sang lần khác.

Mồ hôi dần rịn ướt trán cậu, nhưng cậu vẫn không bỏ cuộc, cứ luyện đi luyện lại như thế mãi tới khuya.

Đến tận lúc chuông đóng cửa của khu luyện tập reo lên cậu mới đứng dậy rời phòng.

Trông thấy chủ nhiệm lớp ở ngay ngoài cửa, Dụ Nhiên khá bất ngờ rồi ngượng ngùng nói: “Cô ạ, kiến thức cô dạy hôm nay em vẫn chưa nắm vững, vẫn chưa ngưng tụ được tua ý thức.”

Ngải Kỳ nhẹ nhàng an ủi: “Em đã rất cố gắng rồi, đừng vội, cứ luyện từ từ. Đạo này ngày nào em cũng học đến tận khuya nhỉ?”

Dụ Nhiên cười, đáp: “Người chậm thì phải bắt đầu sớm ạ. Em thấy các bạn lớp A cũng luyện tập trong phòng cách âm. Thiên phú của em vốn kém các bạn nhiều, nếu còn không chịu cố gắng thì chênh lệch sẽ càng ngày càng lớn.”

Ngải Kỳ nhìn nụ cười của cậu, càng thích cậu học sinh này hơn. Thiên phú kém một chút cũng không sao, giáo viên ai chẳng yêu mến học sinh chịu nỗ lực.

Thế nên, trong quá trình học kế tiếp, cô Ngải Kỳ sẽ thường xuyên hỏi bài Dự Nhiên, có buổi tọa đàm nào cũng bố trí cho cậu tới tham dự.

Dự Nhiên rất tận chức tận trách với cương vị lớp trưởng. Giáo viên dạy lớp 107 đều thích cậu, bạn cùng lớp cũng gọi “anh Nhiên” suốt, có vấn đề gì cũng sẽ hỏi cậu.

Một tuần trôi qua trong chớp mắt, Lục Tắc Hiên nhận được một nhiệm vụ có độ khó không cao, chuẩn bị dẫn Đội đặc chiến Liệp Ưng rời khỏi hành tinh Thủ đô.

Trước khi đi, hắn tới Học viện Dẫn đường thăm Dự Nhiên.

Mặt ngoài là đang quan tâm đối phương, thực chất lại là vẫn chưa yên tâm hẳn.

Lục Tắc Hiên nhận định rằng chuyện tài liệu ở Học viện Lính gác bị mất không liên quan đến Dự Nhiên. Nhưng những nạn nhân trước đó, còn cả mùi pheromone Dẫn đường từng ngửi thấy trong vũ hội tốt nghiệp năm năm trước vẫn khiến hắn lẩn cấn trong lòng.

Hôm nay là Chủ nhật, ngày nghỉ của Học viện Dẫn đường.

Lục Tắc Hiên hẹn gặp riêng với chủ nhiệm lớp của Dụ Nhiên: “Đạo này Dụ Nhiên biểu hiện ra sao ở trường?”

Ngải Kỳ sừng sốt: “Anh đang hỏi với tư cách gì? Phụ huynh của Dụ Nhiên? Hay là...”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc nói: “Độ phù hợp giữa tôi và em ấy đạt đến 98%, đang thử qua lại. Cô có thể coi đây là tôi dùng thân phận người đang theo đuổi muốn hiểu hơn về tình hình của em ấy. Đương nhiên, cô cũng có thể không trả lời.”

Ngải Kỳ kinh ngạc quan sát Lục Tắc Hiên một lượt. Hôm nay là lần đầu tiên cô nghe được thông tin này. Không ngờ mức độ phù hợp giữa Dụ Nhiên và Tướng quân Lục lại cao đến thế! Không riêng gì vấn đề “không đủ tiêu chuẩn liên lụy đến chiến hữu”.

Thế là Ngải Kỳ bắt đầu khen Dụ Nhiên không tiếc lời: “Dụ Nhiên là học sinh nỗ lực nhất tôi từng dạy. Ngày nào em ấy cũng luyện tập trong phòng cách âm tới 12 giờ mới về ký túc xá ngủ. Khi lên lớp thì rất chăm chú nghe giảng, ghi chép bài vô cùng đầy đủ. Em ấy là lớp trưởng lớp tôi chủ nhiệm, rất nhiệt tình giúp đỡ bạn cùng lớp, các giáo viên và bạn học đều rất yêu quý em ấy...”

Lục Tắc Hiên nghe cô khen mà tâm trạng rối ren. Xem ra, trong khoảng thời gian này, Dụ Nhiên rất cố gắng, cũng rất được yêu mến ở trường.

Nói chuyện với chủ nhiệm lớp xong, Lục Tắc Hiên gọi Dụ Nhiên ra ngoài.

Ngay khi trông thấy hắn, ánh mắt Dụ Nhiên vừa bất ngờ, vừa mừng rỡ nhưng vẫn còn chút căng thẳng.

Cáo trắng nhỏ trộm ngó chim ưng trắng một cái rồi lại cuộn tròn người lại theo thói quen. Chim ưng trắng xòe cánh muốn tới gần nó nhưng lại sợ bị chủ nhân mắng, thế là đành cố nhịn lại.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên tới công viên gần trường học, vừa đi vừa nói chuyện: “Nghe nói em làm lớp trưởng?”

Hai má Dụ Nhiên ửng đỏ, cậu ngượng ngùng nói: “Các bạn khác không ai tham gia ứng cử cả. Em thấy cô chủ nhiệm khó xử quá nên gờ tay. Hồi trước em cũng từng làm lớp trưởng rồi, cấp hai làm 2 năm, cấp ba làm 1 năm. Tuy Học viện Dẫn đường không giống trường học bình thường lắm nhưng tính chất công việc của lớp trưởng cũng tương tự nhau.”

Lục Tắc Hiên quan tâm hỏi: “Làm lớp trưởng có mệt lắm không?”

Dụ Nhiên trả lời: “Vấn ỏ ỏ. Giáo viên không giao quá nhiều việc, không ảnh hưởng đến chuyện học tập.”

Hai người vui vẻ trò chuyện, Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên tới ngò trong chòi nghỉ mát đằng trước, nói sang chuyện khác: “Phải rồi, tôi sắp đi làm nhiệm vụ, chắc phải khoảng một tuần nữa mới về.”

Dụ Nhiên nhìn hấn với vẻ lo lắng: “Nhiệm vụ có nguy hiểm lắm không ỏ?”

Lục Tắc Hiên ngoảnh sang, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt Dụ Nhiên. Xem ra đối phương đã biết về mức độ phù hợp 98% giữa Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên, muốn cậu lợi dụng hấn, tới tham dự bữa tiệc cùng Tướng quân Lục.

Đôi mắt cậu một bên đen, một bên đỏ, con ngươi trong veo, lúc chăm chú nhìn người khác sẽ khiến người ta rất khó rời mắt.

Lúc này, vẻ quan tâm tràn ngập trong đôi mắt cậu.

Lục Tắc Hiên được quan tâm thì hơi gượng gạo, bèn hắng giọng một cái, nhìn đi chỗ khác, khẽ trả lời: “Không nguy hiểm. Địa điểm thực hiện nhiệm vụ lần này cách vùng ô nhiễm rất xa.”

Dụ Nhiên thở phào một hơi, mặt cũng tươi hẳn: “Vậy thì tốt rồi.”

Một lát sau, Lục Tắc Hiên đứng dậy, nói: “Tôi về đây, em ở trường tự chăm sóc bản thân.”

Dụ Nhiên đáp: “Vâng, anh cũng chú ý an toàn nhé.”

Hai người tạm biệt nhau trước cổng trường.

Dụ Nhiên nhìn theo đến khi xe của Lục Tắc Hiên đi xa rồi mới thôi.

Hình thức ở cạnh nhau của cậu và Lục Tắc Hiên rất kỳ quặc. Trong mắt người khác, hai người là Linh gác và Dẫn đường có độ phù hợp 98% đang tiếp xúc, bồi dưỡng tình cảm dần dần. Nhưng thực chất lại là một bên thăm dò, một bên diễn, ai cũng có mục đích của riêng mình.

Cuối tuần kết thúc, thứ Hai là ngày Học viện Dẫn đường tổ chức thi khảo sát.

Vì trí nhớ của Dẫn đường gấp mấy lần người bình thường nên tốc độ tiếp thu kiến thức rất nhanh. Những nội dung học sinh thông thường phải mất hai tháng mới học xong, họ chỉ cần thời gian một tuần, thậm chí ít hơn.

Cứ sau tuần dạy kiến thức mới, trường lại tổ chức một đợt thi khảo sát. Giáo viên sẽ kiểm tra mức độ tiếp thu kiến thức của học sinh, từ đó điều chỉnh tiến độ giảng dạy.

Mọi học sinh đều vô cùng chú trọng những đợt thi như thế này, đặc biệt là các Dẫn đường thuộc “lớp chọn”. Em nào em nấy đều muốn đạt 100 điểm ở tất cả các môn.

Bài thi của các môn lý thuyết rất đơn giản, toàn là các đề giải thích nghĩa của từ, hỏi đáp, cứ học thuộc là đạt tiêu chuẩn.

Quan trọng nhất vẫn là bài thi các môn thực hành, Dụ Nhiên phải chuẩn bị thật nghiêm túc.

Việc đánh giá cấp bậc sức mạnh tinh thần của Dẫn đường đa phần đều phán định dựa trên diện tích thế giới tinh thần. Thế giới tinh thần của Dẫn đường cấp C rất nhỏ, nhìn sơ một lượt là thấy hết từ đầu đến cuối. Chính vì thế, Giám đốc Tạ Thời Dật không lãng phí công sức tới giám sát học sinh lớp C. Trọng điểm quan tâm của ông đặt vào những học sinh Dẫn đường có thiên phú xuất sắc ở lớp A.

Giám khảo lớp 107 chính là cô chủ nhiệm Ngải Kỳ.

Cuộc thi lần này được tiến hành theo hình thức thi độc lập, từng học sinh sẽ phải tới phòng luyện tập sức mạnh tinh thần cách âm, thử sử dụng tua ý thức điều chỉnh thế giới tinh thần của bản thân. Sử dụng tua ý thức càng thuần thục sẽ được điểm càng cao. Nếu có thể tạo thêm nội dung trong thế giới tinh thần ngay trước mặt giám khảo sẽ được điểm cộng.

Học sinh lớp 107 lần lượt vào phòng thi theo mã học sinh.

Dự Nhiên là số 37, trước cậu đã có 36 học sinh vào thi. Điểm số của các em này khiến cô chủ nhiệm Ngải Kỳ rất buồn.

Năng lực tiếp thu của Dẫn đường cấp C quả thực rất thấp, nhiều em còn không thể ngưng tụ sức mạnh tinh thần thành hình sợi tua, mồ hôi vã ra như tắm, vật lộn mãi mà chỉ khiến thế giới tinh thần càng hỗn loạn hơn, cuối cùng thi không đạt chuẩn.

Trong số 36 học sinh, chỉ có 10 em ngưng tụ sức mạnh tinh thần thành tua ý thức một cách suôn sẻ nhưng thời gian duy trì cũng không dài. Thật sự khác nhau một trời một vực với những học sinh lớp A có thể thành thạo sử dụng tua ý thức điều chỉnh thế giới tinh thần.

Đến lượt Dụ Nhiên, cô Ngải Kỳ ngồi thẳng người dậy.

Cô rất thích cậu học sinh này, không chỉ vì cậu chủ động gánh vác trách nhiệm lớp trưởng mà trong khoảng thời gian qua, Dụ Nhiên rất nghiêm túc, nỗ lực học tập. Ngày nào rảnh cậu cũng tới phòng cách âm tự luyện tập, cô đã thấy hết những điều ấy.

Ngải Kỳ nhìn Dụ Nhiên, ôn hòa nói: “Đừng căng thẳng, cứ làm như khi luyện tập bình thường, thử sử dụng tua ý thức điều chỉnh thế giới tinh thần của em.”

Dụ Nhiên nghiêm túc gật đầu, ngồi xuống trước mặt cô, nhắm mắt lại, bắt đầu tập trung sức mạnh tinh thần.

Tua ý thức của Ngải Kỳ cũng nhẹ nhàng áp lên trán Dụ Nhiên, quan sát sự thay đổi trong thế giới tinh thần của cậu.

Mặt hồ trong veo không gợn sóng. Dụ Nhiên xuất hiện giữa hồ, đứng lơ lửng trên mặt nước, vô số điểm sáng đại diện cho sức mạnh tinh thần lững lờ chảy trôi quanh người cậu. Một sợi tua ý thức tỏa ra ánh sáng dịu mắt màu lục dần dần ngưng kết thành hình trong lòng bàn tay cậu.

Sợi tua kia giống như một sợi dây leo có linh tính, nhẹ nhàng vươn dài ra khỏi tay cậu.

Dây leo thong thả bò men theo hồ nước như đang tuần tra vùng lãnh địa này.

Những nơi dây leo đi qua, hồ nước như có cảm ứng, sinh ra những rung động cộng hưởng rất khế.

Chung quanh hồ nước, một cái cây vốn không hề có sức sống lặng lẽ nhú chồi non xanh biếc khi dây leo chạm tới bộ rễ của nó. Sương mù dày đặc ở phạm vi một mét vuông xung quanh cây kia tan đi lập tức tan đi, lộ ra một khoảnh đất nâu rất nhỏ bên cạnh cái cây.

“!!!”

Ngải Kỳ kinh ngạc tròn mắt nhìn tất cả những điều này với vẻ khó tin.

Một lát sau, giọng của Dụ Nhiên vang lên bên trong thế giới tinh thần: “Xin lỗi cô, em chỉ duy trì được đến vậy thôi.”

Vừa dứt lời, sợi tua ý thức màu lục kia hóa thành một nhúm bụi dưới ánh sáng, biến mất không thấy tăm tích.

Dụ Nhiên mở mắt, xấu hổ nhìn cô chủ nhiệm: “Em vẫn chưa điều khiển tua ý thức thành thạo, chỉ giữ được hơn 10 giây.”

Ngải Kỳ kích động đứng dậy: “Dụ Nhiên, em không nhận ra diện tích thế giới tinh thần của em đã thay đổi à?”

Dụ Nhiên ngơ ngác nhìn cô: “Diện tích? Hình như có thay đổi. Gần đây sương mù quanh hồ nước có tan bớt một chút.”

Ngải Kỳ vô cùng hào hứng: “Trời ơi, em là Dẫn đường kiểu phát triển đó!” Mặt ngoài là đang quan tâm đối phương, thực chất lại là vẫn chưa yên tâm hẳn. Thế giới tinh thần thật của cậu là một khu rừng nguyên sinh rộng vô biên, những cây cổ thụ che trời vươn mình khắp nơi, đủ loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc, len lỏi giữa rừng còn có rất nhiều dòng suối, hồ nước.

Dụ Nhiên thắc mắc: “... Kiểu phát triển?”

Ngải Kỳ giải thích: “Thế giới tinh thần của Dẫn đường kiểu phát triển có thể mở rộng! Khi em điều khiển tua ý thức càng thành thạo, thế giới ấy sẽ càng lớn, sức mạnh tinh thần cũng ngày một tăng lên. Tua ý thức có thể mở rộng diện tích thế giới tinh thần là đặc điểm chỉ có ở Dẫn đường kiểu phát triển!”

Dụ Nhiên hiểu hòm hòm: “Nói cách khác, sức mạnh tinh thần của em còn tăng lên được đúng không ạ?”

Ngài Kỳ mỉm cười, vỗ vai cậu: “Đúng vậy. Giáo sư Mạc Duy chính là Dẫn đường kiểu phát triển. Hồi trước, khi mới nhập học, sức mạnh tinh thần của ông ấy chỉ là cấp C, về sau mới tăng lên tới cấp S+. Hay như Kloger ở Phòng Điều tra đã tăng lên thành A+. Đương nhiên, cũng có một số người chỉ tăng được tới cấp B, cụ thể mỗi người mỗi khác. Nhưng một khi đã có khả năng phát triển, chắc chắn em sẽ không phải cấp C mãi!”

Nghe vậy, Dụ Nhiên thấy vui hơn hẳn: “Tuyệt quá! Nói về, chỉ cần sau này cố gắng học tập, em sẽ có khả năng trở thành Dẫn đường mạnh hơn, làm được nhiều việc hơn!”

Cô Ngài Kỳ ôm cậu: “Đúng vậy, Dụ Nhiên, chúc mừng em!”

Ngay sau đó, Ngài Kỳ báo cáo chuyện này tới Giám đốc Học viện Dẫn đường, Tạ Thời Dật.

Giám đốc Tạ đích thân tới phòng thi quan sát thế giới tinh thần của Dụ Nhiên. Quả nhiên ông thấy được mỗi khi Dụ Nhiên dùng tua ý thức chạm tới mép thế giới, diện tích xung quanh hồ sẽ mở rộng thêm.

Tuy rằng cậu còn chưa sử dụng tua ý thức đủ thành thạo, phạm vi mở rộng cũng nhỏ bé không đáng kể. Nhưng chỉ cần có thể mở rộng,

cứ từ từ tích lũy từng chút, một ngày nào đó, sức mạnh tinh thần của cậu sẽ có được sự thay đổi về chất.

Tạ Thời Dật mỉm cười, nói: “Dụ Nhiên, em là Dẫn đường kiểu phát triển duy nhất trong số các học sinh khóa này, phải trân trọng thiên phú của mình đấy. Mặt khác, đừng khoe chuyện này ra ngoài, bản thân tự biết là được rồi. Nổi trội quá dễ bị người khác thù hằn, hiểu chưa?”

Dụ Nhiên tin tưởng gật đầu: “Em hiểu ạ!”

Tạ Thời Dật nhìn sang cô Ngải Kỳ: “Về sau, cô phụ đạo riêng cho Dụ Nhiên trong giờ tự luyện nhé.”

Ngải Kỳ kích động đáp: “Em biết rồi!”

Sau khi đợt thi kết thúc, Giám đốc Tạ nói chuyện này với bà Joseph: “Dụ Nhiên mà chị nhờ tôi chú ý, hôm nay tiến hành đợt thi khảo sát đầu tiên, tình cờ phát hiện em ấy là Dẫn đường kiểu phát triển. Hơn nữa, tua ý thức của em ấy là năng lực chữa trị hệ rừng rậm màu xanh lục hiếm gặp.”

Bà Joseph kinh ngạc: “Trời! Nhiên Nhiên có tiềm lực đến vậy sao?!”

Căn cứ vào sự khác biệt của tua ý thức, Dẫn đường loại hình chữa trị được chia ra thành nhiều nhánh. Trong đó, Dẫn đường hệ rừng rậm có năng lực chữa trị cực mạnh. Cô rất thích cậu học sinh này, không chỉ vì cậu chủ động gánh vác trách nhiệm lớp trưởng mà trong khoảng thời gian qua, Dụ Nhiên rất nghiêm túc, nỗ lực học tập. Ngày nào rảnh cậu cũng tới phòng cách âm tự luyện tập, cô đã thấy hết những điều ấy.

Khi chải vuốt thế giới tinh thần của Lính gác, hầu hết các Dẫn đường có thể làm là “xua tan” như hệ thánh quang hoặc “tinh lọc” như hệ đại dương. Điểm mạnh đặc biệt của hệ rừng rậm nằm ở khả năng “trùng kiến”. Dụ Nhiên mở mắt, xấu hổ nhìn cô chủ nhiệm: “Em vẫn chưa điều khiển tua ý thức thành thạo, chỉ giữ được hơn 10 giây.”

Nói cách khác, nếu thế giới tinh thần của một Lính gác bị tổn thương, bà Joseph cùng lắm cũng chỉ có thể bị xua tan cảm xúc tiêu cực trong đó, khiến tâm trạng hẳn thoải mái hơn, không còn khó chịu nữa.

Kiểu chữa trị này chỉ là “trị phần ngọn không trị tận gốc”.

Mà Dụ Nhiên, nếu cậu có thể tiến hóa đến năng lực chữa trị cấp S, thậm chí cậu có thể xây dựng lại một thế giới hoàn toàn mới cho Lính gác đã sụp đổ thế giới tinh thần.

Nói cách khác, những Lính gác đang bên bờ vực cuồng bạo có thể được Dụ Nhiên chữa khỏi từ gốc rễ.

Bà Joseph hít thở sâu để bản thân bình tĩnh lại, nghiêm túc nói: “Tin này, trừ thầy, tôi và chủ nhiệm lớp của Dự Nhiên, đừng để cho ai khác biết. Mặc dù có Dẫn đường kiểu phát triển có tiềm lực vô hạn nhưng rất dễ bị người ta ganh ghét. Tôi không hy vọng mầm non này chưa kịp lớn đã bị hủy diệt.”

Tạ Thời Dật nói: “Yên tâm, tôi hiểu nỗi lo của chị. Nhất định tôi sẽ bảo vệ tốt Dự Nhiên.”

Trong số các học sinh ở Học viện Dẫn đường, có không ít Dẫn đường cấp cao gia thế hiển hách, là con cưng của trời sống trong nhung lụa từ bé. Một khi chuyện Dự Nhiên là Dẫn đường kiểu phát triển bị đồn ra, đám nhóc mười mấy tuổi tâm lý chưa đủ chín chắn sẽ nảy sinh tâm lý ghen tị, khó tránh gây ra một vài chuyện quá đáng, thậm chí tạo thành bạo lực học đường.

Dự Nhiên không cha không mẹ, không nơi nương tựa rất dễ trở thành “cái gai” trong mắt những học sinh xuất sắc đó.

Cứ để em ấy tiếp tục sống bình lặng.

Đôi khi, tầm thường mới là ô dù tốt nhất.

Sau khi về ký túc xá, Dụ Nhiên gửi một tin nhắn thật dài cho Lục Tắc Hiên.

“Tướng quân Lục, hôm nay trường tổ chức thi khảo sát, thầy cô nói em là Dẫn đường kiểu phát triển, còn dặn em đừng cho ai biết bí mật này. Nhưng nếu anh với em đang tìm hiểu nhau, em thấy không nên giấu anh chuyện này. Trước kia, vì em là Dẫn đường cấp C còn anh là Lính gác cấp S, em thấy rất tự ti mỗi khi đối diện với anh, cũng không dám tiếp xúc quá nhiều. Giờ thì tốt rồi, thầy cô nói rằng Dẫn đường kiểu phát triển có tiềm lực rất lớn. Em nghĩ chỉ cần cố gắng học tập, trở nên mạnh hơn, tương lai đứng cạnh anh cũng không đến mức bị người khác chê cười.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Đây là đang bộc bạch tấm lòng sao?

Kỳ thật, cậu luôn có hảo cảm đối với Tướng quân Lục, nhưng vì mọi phương diện từ bối cảnh gia đình đến cấp bậc sức mạnh tinh thần đều không xứng với Lục Tắc Hiên nên lần nào gặp nhau cũng căng thẳng? Giờ tình cờ phát hiện mình là Dẫn đường kiểu phát triển nên mới vui mừng tiết lộ cho Lục Tắc Hiên?

Là vậy đúng không?

Lúc này, phi thuyền Liệp Ưng đang di chuyển trong vũ trụ.

Moore thấy nét mặt Lục Tắc Hiên rất khó tả, không khỏi nghi hoặc, hỏi: “Ai gửi tin nhắn tới vậy? Biểu cảm của anh trông kiểu gì thế kia?”

“Không có gì, việc riêng.” Lục Tắc Hiên hắng giọng, điều chỉnh lại vẻ mặt, nhanh chóng trả lời tin nhắn: “Chúc mừng em. Dẫn đường kiểu phát triển cực kỳ hiếm. Hiện tại sức mạnh tinh thần của em yếu một chút cũng không sao, sau này còn có thể từ từ tăng lên được.”

Dự Nhiên nhìn tin trả lời, mỉm cười, tất thiết bị truyền tin.

Dẫn đường kiểu phát triển là một hình mẫu cực kỳ linh hoạt.

Lúc cần cậu mạnh lên, năng lực chữa trị của cậu có thể đạt tới cấp S chỉ trong nháy mắt, giải thích bằng việc chịu kí/chức/h nên bùng nổ sức mạnh tinh thần là được. Cần cậu tiếp tục khiêm tốn, cậu có thể nói “Thật ngại quá, thiên phú của em chỉ tăng được tới cấp B là hết cỡ rồi”.

Tiến có thể công, lui có thể giữ.

Cậu có thể tự do khống chế cấp độ sức mạnh tinh thần.

Không biết lúc đọc được tin này Tướng quân Lục sẽ nghĩ gì nhỉ?
Liệu có cảm thấy cậu Dẫn đường nhỏ có độ phù hợp siêu cao này rất đáng để bồi dưỡng không?

Chương 22: Dao động

Từ khi Dự Nhiên ngưng trang thành một Dẫn đường kiểu phát triển, Giám đốc Tạ và cô chủ nhiệm quan tâm cậu hơn hẳn. Vào giờ tự học mỗi ngày, cô chủ nhiệm sẽ đích thân phụ đạo, thầy Giám đốc cũng thường xuyên tới kiểm tra.

Muốn để bản thân giả càng giống thật hơn, cậu phải tập trung chú ý, sắm cho tròn vai diễn này. Ví dụ như kích thước của cáo trắng không thể dùng một cái lớn hơn hẳn mà cần từ tốn “trưởng thành”, hôm nay cái đuôi dài thêm 5cm, ngày mai bộ lông dài ra 1cm, để các thầy các cô đều không nhìn ra sơ hở.

Diễn xuất của cáo trắng rất đỉnh, phối hợp diễn kịch với chủ nhân đến là vui vẻ. Cáo chín đuôi thì bị Dự Nhiên giấu đi, vẫn nghỉ ngơi suốt khoảng thời gian này.

Diện tích thế giới tinh thần cũng từ từ mở rộng. Mỗi lần cậu dùng tua ý thức, sương mù bên hồ sẽ tan đi một chút. Moore nhìn gương mặt non nớt dính đầy máu tươi của cô bé, xót xa nói: “Xóa bỏ ký ức sẽ tạo thành tổn thương không thể lành trong thế giới tinh thần. Trừ khi được Dẫn đường chữa trị hệ rùng rậm trùng kiến, bằng không, khoảng trống đó lâu dần chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề.”

So với Dự Nhiên không ngừng tiến bộ, các bạn cùng lớp vẫn đang giậm chân ở vấn đề “làm sao ngưng tụ được tua ý thức”.

Chiều nay, cô Ngải Kỳ giảng đến bài “Các nhánh của tua ý thức”.

Cô đứng trên bục giảng, kiên nhẫn giải thích: “Dẫn đường được chia thành hai loại hình lớn là công kích và chữa trị. Dựa vào sự khác biệt của tua ý thức, loại hình công kích được chia thành 3 hệ nhỏ, bao gồm: Lửa cháy, dao sắc và nọc độc. Trong đó, tua màu đỏ là hệ lửa cháy, lực công kích rất mạnh, có thể thiêu rụi thế giới tinh thần trong nháy mắt, khiến mục tiêu chết não; hệ dao sắc thường thấy ở Dẫn đường có thực thể tinh thần là các loài chim dữ, có thể cắt đứt dây thần kinh giác quan và cảm xúc, khiến đối phương mù lòa, câm điếc, biến thành người tàn tật...” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Để có thể nghe thấy, nhìn thấy, ngửi thấy, con người cần sử dụng các bộ phận cơ thể tương ứng tiếp nhận thông tin từ bên ngoài rồi truyền về não. Một khi bị Dẫn đường cắt đứt dây thần kinh, đại não đối phương sẽ không thể nhận được thông tin từ bên ngoài, không nhìn thấy cảnh vật, không nghe được âm thanh, cũng không ngửi ra bất kỳ mùi hương gì, như thể đã bị thế giới vứt bỏ.

Dẫn đường hệ dao sắc có thể biến người khác thành tật nguyên chỉ trong nháy mắt nhưng thực ra đáng sợ nhất lại là nọc độc – chủ yếu là hệ tua ý thức của những Dẫn đường có thực thể tinh thần thuộc loài rắn. Nọc độc tinh thần của bọn họ có khả năng ăn mòn thế giới tinh thần của Linh giác một cách từ từ, khiến người ta chết dần chết mòn trong đau đớn. Một bên là hoài nghi của lý trí, một bên lại là chất vấn của thực thể tinh thần từ sâu trong tâm tưởng.

So ra, Dụ Nhiên cảm thấy cáo chín đuôi của mình vẫn “ôn hòa” chán. Dù gì lửa cháy cũng giết người dứt khoát, đối phương sẽ chết rất nhanh gọn.

Mỗi lần đến tiết của cô Ngải Kỳ, các bạn học sinh đều chăm chú nghe giảng. Lửa cháy, dao sắc, nọc độc, ba loại hình công kích nghe vừa bí ẩn, vừa hấp dẫn. Camilla ngồi cạnh Dụ Nhiên giơ tay, tò mò đặt câu hỏi: “Thưa cô, lớp mình có Dẫn đường loại hình công kích không ạ?”

Cô Ngải Kỳ mỉm cười, trả lời: “40 học sinh lớp mình đều là Dẫn đường loại hình chữa trị. Số lượng Dẫn đường loại hình công kích rất ít, năm nay chỉ có 2 lớp Dẫn đường loại hình công kích là lớp số 6 và số 7 thôi.”

Các bạn học sinh tỏ rõ sự hâm mộ. Camilla nhìn Dụ Nhiên, khẽ thì thầm: “Các bạn được xếp vào lớp 6 lớp 7 chắc may mắn lắm nhỉ?”

Dụ Nhiên cười, nói: “Cũng chưa chắc đâu.” Camilla cùng phòng thấy cậu xách theo một chiếc hộp lớn, tò mò hỏi: “Anh Nhiên, anh mua gì đấy?”

Lớp số 6 và số 7 của Học viện Dẫn đường khóa nào cũng rất “sôi động”. Thông thường, Dẫn đường hệ công kích đều có sức mạnh tinh thần rất cao, đa phần không dưới cấp A. Một đám nhóc 13 tuổi

với khả năng tấn công đáng sợ tụ lại một chỗ sao hòa thuận cho nổi? Ngày nào cũng đánh lộn, ganh đua nhau là chuyện quá thường tình. Cô Ngải Kỳ tự hào: “Thời gian ngưng tụ tua ý thức của em ấy đã qua được ngưỡng 1 phút then chốt. Đây là trình độ hầu hết các Dẫn đường cấp C phải học ba tháng mới đạt được, Dụ Nhiên chỉ mất một tuần.”

Cô Ngải Kỳ giảng tiếp đến Dẫn đường loại hình chữa trị: “Các em chỉ cần hiểu sơ qua về Dẫn đường loại hình công kích là được rồi. Trọng tâm kiến thức của chúng ta nằm ở Dẫn đường loại hình chữa trị cơ. Loại hình chữa trị cũng được phân chia thành các nhánh khác nhau, gồm có: Thánh quang, đại dương và rừng rậm. Lớp mình có 18 em hệ thánh quang, 18 em hệ đại dương và 4 em hệ rừng rậm.”

“Ưu thế của hệ thánh quang nằm ở khả năng xua tan. Những Dẫn đường thuộc hệ này có thể xua tan cảm xúc tiêu cực, loại bỏ ký ức xấu. Ưu thế của hệ đại dương là khả năng tinh lọc và gột rửa, có thể lọc sạch cảm xúc rác trong thế giới tinh thần. Hệ rừng rậm mạnh nhất ở khả năng chữa trị và trùng kiến, đặc biệt là đối với những Linh gác đã bị tổn hại thế giới tinh thần, Dẫn đường hệ rừng rậm có thể giúp họ tạo dựng lại thế giới mới.”

Nghe được những tri thức liên quan đến mình, bạn nào cũng rất hào hứng.

Sau khi tan tiết, các học sinh túm tụm lại nói chuyện. Camilla nói: “Tuy thế giới tinh thần của tớ chỉ là cái bể cá thôi nhưng tớ cũng được tính vào hệ đại dương nhỉ! Tua ý thức của tớ là màu lam mà.”

Bên cạnh có bạn đồng tình: “Của tớ cũng màu lam! Anh Nhiên ơi, hệ đại dương đỉnh không ạ?”

Dụ Nhiên nhìn mấy cậu nhóc, trả lời: “Rất đỉnh. Chờ sau khi học được cách dùng tua ý thức để chữa trị rồi, nếu gặp được Linh gác cấp C cuồng bạo, các em có thể dùng tua ý thức khiến họ bình tĩnh lại ngay lập tức. Hệ đại dương có năng lực chữa trị rất dịu dàng, dòng nước có tác dụng trấn an cực mạnh, tốc độ cũng nhanh nhất.”

Có bạn học chen vào: “Vậy hệ thánh quang thì sao? Mạnh ở mặt nào vậy?”

Dụ Nhiên nói: “Họ rất giỏi thôi miên, còn có thể sửa chữa, xóa bỏ một số ký ức.”

Bạn kia kích động hô lên: “Woa, xóa ký ức! Đỉnh thật đó. Vậy thực ra hệ thánh quang chính là bậc thầy xóa bỏ* nhỉ? Thấy có gì sai, xóa ngay tức khắc?”

Từ gốc “消除大师” là tên tựa game có cách chơi tương tự Tile Master.

Xung quanh cười ồ lên.

Camilla nói: “Anh Nhiên, cô giáo bảo ưu điểm của hệ rừng rậm là trùng kiến. Em vẫn chưa hiểu trùng kiến là như thế nào?”

Dụ Nhiên kiên nhẫn giải thích: “Em có thể hiểu như thế này, hai hệ Dẫn đường khác đều ngăn ngừa và chữa trị cho những Lính gác sắp hoặc mới phát bệnh không lâu. Trong khi đó, hệ rừng rậm có thể chữa trị cho Lính gác đã cuồng hóa. Thông thường, thế giới tinh thần của những người đó đã tổn hại rất nghiêm trọng, hệ rừng rậm có thể xây dựng lại thế giới, giúp họ có được cuộc sống mới.”

Đám nhóc lập tức hiểu ra. Tần Thiên cao giọng tổng kết: “Hệ thánh quang giống như bác sĩ ngoại khoa, thấy chỗ nào hỏng thì cắt bỏ! Hệ đại dương là bác sĩ nội khoa, điều dưỡng và chữa trị từ bên trong. Hệ rừng rậm là ICU, những bệnh nhân nguy kịch sắp chết giao cho họ chữa trị, trùng kiến! Em hiểu vậy đúng chưa?”

Dụ Nhiên cười, gật đầu: “Em tổng kết rất đầy đủ.”

Được khen, Tần Thiên kích động đỏ cả má, Poodle nhỏ của cậu cũng hưng phấn nhảy nhót tưng bừng.

Phòng học náo nhiệt vô cùng, các học sinh vốn hướng nội, thẹn thùng cũng dần dần tụ lại với nhau, thảo luận về nội dung môn học. Những bạn ban đầu còn tự ti cũng ngày một tự tin hơn dưới sự cổ vũ của lớp trưởng.

Ngoài cửa sổ, Tạ Thời Dật nhìn khung cảnh ấy mà bồi hồi: “Dụ Nhiên thông minh thật, cũng được bạn bè quý mến. Bầu không khí trong lớp 107 của cô hòa thuận nhất trong các lớp khóa này đấy... Còn tốt hơn cả nhiều lớp A.”

Cô Ngải Kỳ cảm thán: “Đúng vậy. Ít nhiều cũng nhờ Dụ Nhiên. Em ấy làm lớp trưởng, ngày nào cũng trả lời đủ các câu hỏi kỳ lạ của đám nhóc 13 tuổi mà không chê phiến. Em ấy hết như một người anh lớn kiên nhẫn, dẫn dắt cả lớp cùng nhau học tập, được cả lớp kính mến.”

Tạ Thời Dật bỗng nhớ tới 11 năm trước, lớp số 7 của các Dẫn đường loại hình công kích.

Lớp số 7 năm đó ngoan ngoãn nhất trong các tất cả khóa. Đương nhiên, không phải vì lớp trưởng kiên nhẫn, ôn hòa giống như Dụ Nhiên mà là vì... Lớp trưởng quá mạnh, ai không nghe thì dùng bạo lực ép phải nghe. Không lâu sau khi khai giảng, học sinh trong lớp đánh nhau đã bị lớp trưởng thẳng tay dẹp gọn. Từ đó về sau, các bạn nhìn cậu ta bằng ánh mắt cung kính thể nào khỏi phải bàn.

11 năm trước, lớp trưởng lớp 7 là một Dẫn đường loại hình công kích 13 tuổi với thực thể tinh thần cáo đỏ và sức mạnh hệ lửa cháy. Lục Tắc Hiên bình tĩnh nói: “Không ai chắc chắn được tôi có thể chống chịu bao lâu. Linh gác cấp S cuồng bạo sẽ càng đáng sợ hơn, đồng thời rất khó chữa trị được. Nếu anh không kịp thời giết tôi, chưa biết chừng tôi sẽ giết sạch mọi người rồi gây hại càng nhiều hơn nữa.”

Hiện tại, lớp trưởng lớp 107 là một Dẫn đường kiểu phát triển 18 tuổi với thực thể tinh thần cáo trắng thuộc loại hình chữa trị.

Rõ ràng là hai người có tính cách khác biệt hoàn toàn, tuổi cũng không tương đồng.

Nhưng cứ nhìn Dụ Nhiên, chẳng biết tại sao Tạ Thời Dật luôn nhớ tới cậu học sinh chết trẻ kia.

Ông thôi nghĩ miên man, thấp giọng hỏi: “Tiến độ học tập của Dụ Nhiên gần đây thế nào?”

Cô Ngải Kỳ tự hào: “Thời gian ngưng tụ tua ý thức của em ấy đã qua được ngưỡng 1 phút then chốt. Đây là trình độ hầu hết các Dẫn đường cấp C phải học ba tháng mới đạt được, Dụ Nhiên chỉ mất một tuần.”

Tạ Thời Dật vui mừng: “Em ấy tiến bộ rất nhanh. Có thể là vì đã hoàn thành chương trình học cấp hai và cấp ba nên khả năng tiếp thu kiến thức tốt hơn học sinh 13 tuổi. Hơn nữa em ấy là Dẫn đường kiểu phát triển, tiến bộ nhanh cũng rất bình thường... Giờ tốc độ học của em ấy ngang với học sinh lớp A rồi, có nên cho chuyển lớp không?”

Ngải Kỳ lập tức lắc đầu: “Cứ để em ấy học ở lớp 107 đi. Khả năng học sinh lớp A xa lánh người chuyển lớp giữa chừng là rất cao, như vậy em ấy lại khó xử. Ở lớp này, em ấy đã có rất nhiều bạn bè rồi.

Còn về chuyện tiến độ học của em ấy nhanh hơn mặt bằng chung của lớp, em sẽ tìm cách phụ đạo riêng ngoài giờ.”

Tạ Thờì Dật ngẫm nghĩ một lát, đáp: “Cũng đúng. Vậy phiền cô quan tâm nhiều hơn, có cần hỗ trợ cứ tìm tôi.” Cô Ngải Kỳ mỉm cười, trả lời: “40 học sinh lớp mình đều là Dẫn đường loại hình chữa trị. Số lượng Dẫn đường loại hình công kích rất ít, năm nay chỉ có 2 lớp Dẫn đường loại hình công kích là lớp số 6 và số 7 thôi.”

Ngải Kỳ cười, nói: “Không vấn đề gì. Dụ Nhiên là học sinh nỗ lực nhất em từng dạy, em sẽ giúp em ấy hết sức có thể.”

Tuy đánh giá sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên hiện vẫn nằm ở cấp C nhưng Tạ Thờì Dật và Ngải Kỳ đều tin rằng với những nỗ lực, chịu khó và sự thông minh lanh lợi của cậu, chỉ cần có thời gian, tăng lên tới cấp A hẳn không phải vấn đề. Còn có lên tới được cấp S hay không thì còn phải xem thiên phú và kỳ ngộ.

Cùng lúc đó, phi thuyền Liệt Ưng cuối cùng cũng tới địa điểm thực hiện nhiệm vụ: Hành tinh N-96 thuộc chòm sao Nam Thập Tự*.

* Chòm sao Nam Thập Tự (Chòm sao Nam Tào/ chòm sao Chử Thập Phương Nam/ chòm sao Nam Thập): Là chòm sao gồm bốn

ngôi sao xếp thành hình chữ thập, sáng nhất trên bầu trời và có kích thước nhỏ nhất trong 88 chòm sao hiện đại.

Tháp Trắng giao nhiệm vụ cho Đội đặc chiến Liệp Ưng chấp hành chủ yếu là vì căn cứ con người trên hành tinh N-96 gần đây nhiều lần xuất hiện chuyện Lính gác cuồng bạo tấn công người dân.

Lính gác có thể lực xuất sắc nhưng cũng tồn tại mặt hại rất rõ ràng: Thế giới tinh thần của họ cực kỳ dễ hỗn loạn. Một vài Lính gác nếu không khống chế được cảm xúc trong lúc sử dụng sức mạnh sẽ cuồng bạo, thậm chí biến dị vì thế giới tinh thần sụp đổ.

Lính gác cuồng bạo giống như người điên mất trí, sẽ tấn công tất cả các dạng sống xung quanh một cách bừa bãi. Mà Lính gác biến dị lại càng đáng sợ hơn, cơ thể bọn họ sẽ dung hợp với thực thể tinh thần, biến thành dạng nửa người nửa thú như quái vật. Ví dụ như Lính gác có thực thể tinh thần là sư tử, sau khi biến dị, hắn ta sẽ trở thành quái vật đầu người mình sư tử, không chỉ có lực tấn công mạnh hơn mà còn trở nên khát máu, thậm chí sẵn sàng ăn thịt người.

Mấy năm nay, Lục Tắc Hiên luôn bên ngoài chiến tuyến ở các hành tinh tài nguyên của Liên bang, từng gặp rất nhiều Lính gác cuồng bạo, biến dị. Nhất là những Lính gác cấp thấp, khả năng khống chế bản thân vốn đã thấp, khi đụng độ nguy hiểm, sử dụng sức mạnh quá mức, bọn họ rất dễ hóa điên.

Số lượng Dẫn đường ở tiền tuyến quá ít. Đôi khi 500 Lính gác cấp C cũng không được phân phối lấy 1 bác sĩ Dẫn đường. Mà “pheromone Dẫn đường y tế” dùng để giảm thiểu vấn đề hỗn loạn tinh thần lại quá đắt đỏ, những Lính gác ở tầng chót đó ngày ngày đều phải chịu đựng tra tấn tàn phá thể giới tinh thần.

Thực trạng này đã tồn tại rất lâu. Hằng năm, Lục Tắc Hiên luôn trình đề nghị tăng số lượng Dẫn đường ở tiền tuyến lên Quốc hội. Tiếc thay, đề nghị của hắn lần nào cũng như hòn đá chìm xuống đáy biển.

Phi thuyền chuẩn bị hạ cánh. Giết đồng loại là chuyện Lục Tắc Hiên không bao giờ muốn làm. Nhưng có những Lính gác biến dị không cách nào cứu được nữa, hắn chỉ có thể xử quyết ngay tại chỗ theo luật pháp Liên bang, tránh việc bọn họ trở thành mối nguy hại lớn hơn đối với con người. Dù người kia có từng là chiến hữu thân thiết nhất, vào khoảnh khắc hắn biến dị, anh vẫn phải đâm thẳng một đao vào tim hắn.

Moore thấp giọng hỏi dò: “Đội trưởng, gặp Lính gác cuồng bạo vẫn xử lý như mọi khi à?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Ừ. Cứu được thì cứu, không cứu được...”
Nét đau xót chợt hiện lên trong mắt hắn: “Một đao mất mạng, giúp bọn họ bớt khổ sở trước khi chết.”

Giết đồng loại là chuyện Lục Tắc Hiên không bao giờ muốn làm. Nhưng có những Lính gác biến dị không cách nào cứu được nữa,

hắn chỉ có thể xử quyết ngay tại chỗ theo luật pháp Liên bang, tránh việc bọn họ trở thành mối nguy hại lớn hơn đối với con người. Dù người kia có từng là chiến hữu thân thiết nhất, vào khoảnh khắc hắn biến dị, anh vẫn phải đâm thẳng một đao vào tim hắn.

Lục Tắc Hiên nhăn chặt đôi lông mày như đang chìm vào một đoạn hồi ức tồi tệ. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng chỉ một thoáng thôi, hắn đã điều tiết cảm xúc ổn thỏa, dẫn dắt các chiến hữu Đội đặc chiến Liệp Ưng cùng xuống khỏi phi thuyền.

Khu vực an toàn của hành tinh N-96 đang dần bị thu hẹp, con người đã phải xuống hầm trú ẩn lánh nạn. Có rất nhiều Linh gác cường bạo đang đi lại trên đường, trong số bọn họ, một vài vẫn còn giữ được hình dạng con người, một vài đã biến dị, xuất hiện trạng thái nửa người nửa thú. Bọn họ đều có những điểm chung là cả con mắt đã chuyển màu đen ngòm, mặt mày dữ tợn, đánh mất nhân tính từ lâu.

Nhiều Linh gác cường bạo đến thế? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Lục Tắc Hiên lộ rõ vẻ lạnh lùng, hắn trầm giọng: “Ba người một nhóm, chia ra hành động! Có thể bắt sống thì đưa về phi thuyền. Đã biến dị thì xử quyết tại chỗ!”

“Rõ!” Các thành viên tinh nhuệ của Đội đặc chiến Liệp Ưng chia thành từng nhóm 3 người, phân công nhau đi xử lý Linh gác cường

bạo.Lục Tắc Hiên hoàn hồn, nói: “Không có gì, vài vấn đề nhỏ thôi. Phải rồi, khi nào thì em được học phương pháp chữa trị Lính gác?”

Đột nhiên, trong con ngõ phía trước vang lên tiếng khóc xé lòng, nghe có vẻ là tiếng trẻ con: “Ba ơi... Ba... Là con hu hu hu... Đừng giết con... Ba ơi...”

Lục Tắc Hiên biến sắc, một đôi cánh trắng dang ra từ hai bên vai. Người đàn ông bật mình nhảy lên, bay thẳng về phía tiếng khóc phát ra bằng tốc độ tia chớp, chưa đầy hai giây đã đến ngã tư cuối đường.

Chỉ thấy dưới ánh đèn tù mù, một Lính gác đã biến thành gấu nâu đang bóp cổ một bé gái. Miệng gã há ngoác ra, to như một bồn máu đáng sợ. Gã định nuốt chửng bé gái kia vào bụng.

Bé gái đã sắp không thở nổi nhưng vẫn nhe răng gọi “ba ơi”, muốn cố gắng đánh thức thần trí gã. Đáng tiếc, đôi mắt Lính gác kia đã biến thành màu đen kịt từ lâu, cơ thể hóa thành dạng thú, không hề nhận ra con của mình.

Lục Tắc Hiên rút đao điện từ bên hông ra, bé gái kia thấy một luồng sáng trắng lóe lên trong tầm nhìn, tiếp đó, máu tươi gai mắt bắn ra tung tóe.

Một người đàn ông cao lớn xa lạ đưa tay chém xuống, chặt phăng đầu Lính gác trước mặt.

“Á...” Bé gái bất tỉnh nhân sự vì sợ hãi.

Lục Tắc Hiên vững vàng đáp xuống đất, bế đứa bé đưa đến bên cạnh Moore, vẻ mặt hắn rất phức tạp: “Cô bé này suýt nữa bị cha mình ăn thịt. Tôi giết Lính gác biển đị kia rồi, nhưng chắc chắn sẽ để lại tổn thương tâm lý cho cô bé. Anh thử xem có thể xóa bỏ phần ký ức đó không.”

Moore nhìn gương mặt non nớt dính đầy máu tươi của cô bé, xót xa nói: “Xóa bỏ ký ức sẽ tạo thành tổn thương không thể lành trong thế giới tinh thần. Trừ khi được Dẫn đường chữa trị hệ rừng rậm trùng kiến, bằng không, khoảng trống đó lâu dần chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề.”

Lục Tắc Hiên nghiêm mặt: “Tôi biết rồi. Anh cứ giúp đưa bé này ổn định lại trước đã, những chuyện khác về Thủ đô tính tiếp.”

“Được.” Moore thuận tay đưa cho Lục Tắc Hiên một cái khăn sạch. Vừa rồi, khi giết Lính gác biển đị kia, không ít máu bắn lên mặt hắn, Lục Tắc Hiên nhận lấy khăn, lau mặt, nhìn đứa bé đã ngất kia, băn khoăn nói: “Tại sao ở đây bỗng nhiên xuất hiện nhiều Lính gác cuồng bạo vậy?”

Moore nói: “Tôi cũng không rõ. Từ lệnh cấp trên chỉ thị xuống, chắc hẳn đây là đội ngũ Lính gác trú đóng tại đây, gặp phải tai biến địa chất trong lúc làm nhiệm vụ. Khá nhiều người bị thương, một số không chịu nổi thì cuồng bạo, thậm chí biến dị. Bọn họ đã tỏa ra tứ phía, tấn công mọi dạng sống xung quanh, chúng ta phải tìm kiếm thật kỹ, đừng để cá lọt lưới.”

Rất bất thường.

Dù cuồng bạo trong khi chấp hành nhiệm vụ cũng không đến mức cuồng bạo tất cả thế này.

Lục Tắc Hiên nhíu mày, cảm thấy phía sau màn có một đôi tay đang thúc đẩy chuyện gì đó. Thú vũ trụ khổng lồ đột nhiên tràn vào khu an toàn căn cứ B-73, Lính gác cuồng bạo số lượng lớn một cách khó hiểu tại căn cứ N-96... Liệu những chuyện này có gì liên quan đến nhau không?

Đang nghĩ, vài đồng đội đã dùng lưới điện từ đặc chế bắt một Lính gác cuồng bạo về. Đôi mắt Lính gác kia đen ngòm như vực thẳm không đáy, biểu cảm điên dại, miệng lẩm bẩm liên hồi: “Giết chúng mày... Tao phải giết chúng mày...” Chỉ thấy dưới ánh đèn tù mù, một Lính gác đã biến thành gấu nâu đang bóp cổ một bé gái. Miệng gã há ngoác ra, to như một bồn máu đáng sợ. Gã định nuốt chửng bé gái kia vào bụng.

Lục Tắc Hiên và Moore nhìn nhau.

Moore khẽ nói: “Người này chắc vẫn cứu được. Đưa về Tháp Trắng chữa từ từ.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Ừ. Tiếp tục tìm kiếm, ai chưa biến dị bắt về hết cho tôi.”

Đêm khuya, trên đường, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng hành động rất nề nếp. Mọi người phối hợp ăn ý, mới đó đã bắt về mười mấy Lính gác cường bạo, còn giết ngay tại chỗ vài người biến dị.

Chuyện này rất kỳ lạ. Lục Tắc Hiên nhìn những khuôn mặt điên cuồng đó, tiếc là Lính gác đã cường bạo không thể trả lời được gì.

Một tuần nhanh chóng trôi qua, Đội đặc chiến Liệp Ưng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Lục Tắc Hiên áp giải toàn bộ Lính gác cường bạo bắt được trên hành tinh N-96 về nhốt trong phòng giam dưới lòng đất của Tháp Trắng. Tháp trắng sẽ bố trí Dẫn đường tiến hành chải vuốt tinh thần cho những Lính gác này, người nào chữa trị thành công sẽ được thả ra, tiếp tục sống và làm việc; người nào khó chữa hoặc không thể chữa khỏi sẽ bị cầm tù cả đời, không được nhìn thấy ánh nắng.Đang nghĩ,

vài đồng đội đã dùng lưới điện từ đặc chế bắt một Lính gác cuồng bạo về. Đôi mắt Lính gác kia đen ngòm như vực thẳm không đáy, biểu cảm điên dại, miệng lẩm bẩm liên hồi: “Giết chúng mày... Tao phải giết chúng mày...”

Sắc mặt Lục Tắc Hiên rất khó coi.

Khoảnh khắc rời khỏi nhà giam dưới lòng đất, hắn chọt nói khế: “Nếu có một ngày tôi cũng cuồng bạo, nhờ anh giết tôi bằng cách nhanh gọn nhất.”

Tim Moore run lên, phản bác theo bản năng: “Anh đừng nói lung tung, không có ngày đó đâu.”

Lục Tắc Hiên bình tĩnh nói: “Không ai chắc chắn được tôi có thể chống chịu bao lâu. Lính gác cấp S cuồng bạo sẽ càng đáng sợ hơn, đồng thời rất khó chữa trị được. Nếu anh không kịp thời giết tôi, chưa biết chừng tôi sẽ giết sạch mọi người rồi gây hại càng nhiều hơn nữa.”

Khi nói ra những lời này, ngữ điệu của người đàn ông vô cùng bình tĩnh. Moore càng nghe càng khó chịu.

Từ khi đảm nhiệm vị trí đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng đến nay, hắn chưa từng tiếp nhận chai vượt tinh thần toàn diện. Hắn là Lính gác cấp S, muốn chữa trị được cho hắn chỉ ít cũng phải là Dẫn

đường cấp S, bằng không có lẽ đều bị phản phê, không tài nào đột phá được lá chắn tinh thần của hắn. Lục Tắc Hiên dừng bước, khó hiểu: “Không đi tay không chẳng lẽ còn phải mang gì à?”

Dẫn đường cấp S rất hiếm, muốn được Dẫn đường cấp S chữa trị thì phải trình đơn đề nghị lên Bộ Quân sự, sau khi cấp trên phê duyệt thì mới được bố trí.

Nhưng Lục Tắc Hiên chưa bao giờ đề nghị.

Cấp trên đều cho rằng trạng thái tinh thần của Lục Tắc Hiên vẫn ổn, không cần chữa trị. Nhưng Moore, người sống vai chiến đấu nhiều năm cùng hắn, biết rất rõ: Thực chất có rất nhiều cảm xúc tiêu cực bị đè ép trong thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên. Hắn không muốn phô bày hết những điều ấy cho người xa lạ biết, càng không muốn công khai thế giới tinh thần của bản thân.

Người đàn ông này trọng tình trọng nghĩa nhưng cũng cố chấp vô cùng. Mấy năm nay, hắn đã gánh chịu quá nhiều áp lực, cứ như thế về lâu về dài, chưa biết chừng sẽ đến ngày tinh thần sụp đổ, thậm chí cuồng bạo, biến dị.

Moore thầm thở dài trong lòng, đề nghị: “Không phải Dụ Nhiên có pheromone Dẫn đường phù hợp đến 98% với anh sao? Tôi nghĩ, thực ra anh có thể ích kỷ một chút, đưa em ấy theo mình, như vậy, dù tương lai anh gặp phải nguy hiểm gì đó, pheromone của em ấy cũng có thể cứu mạng anh.”

Nhắc tới tên Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên lại hơi cau mày, đáp lời với vẻ hơi do dự: “Dụ Nhiên... Cũng nên đi thăm em ấy.” Dứt lời, hắn lập tức quay về ký túc xá, chuẩn bị thay đồ, ra ngoài gặp Dụ Nhiên.

Moore bất đắc dĩ nói: “Một tuần không gặp, anh định đi tay không tới gặp em ấy như vậy sao?”

Lục Tắc Hiên dừng bước, khó hiểu: “Không đi tay không, chẳng lẽ còn phải mang gì à?”

Moore: “...”

Đúng là cái đồ ế bằng thực lực! ---ĐỌC FULL TẠI
TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên cân nhắc: “Cũng phải, lần nào cũng đi tay không có vẻ không hay lắm.”

Moore nói: “Anh nên dụng tâm hơn đi. Dụ Nhiên ưa nhìn như thế, tính cách cũng dễ mến, còn có đôi mắt hai màu rất đặc biệt, dù sức mạnh tinh thần chỉ là cấp C thì vẫn có đầy Lính gác muốn tranh. Đừng tưởng có độ phù hợp 98% thì em ấy nhất định phải ở bên cạnh, anh nên chủ động chút, biết chưa?”

Có vẻ Lục Tắc Hiên đã hiểu, hắn gật đầu: “Ừ.”

Sau khi về phòng, Tướng quân Lục thay thường phục rồi ra ngoài mua quà. Hắn tới một tiệm bánh tư nhân nổi tiếng ở hành tinh Thủ đô, đặt một chiếc Tiramisu đẹp mắt, bên trên xếp kín dâu tây tươi mọng khiến ai nhìn cũng thấy muốn ăn. Tặng thứ này chắc Dụ Nhiên sẽ thích nhỉ?

Hôm nay vừa đúng Chủ nhật, ngày nghỉ của Học viện Dẫn đường, Lục Tắc Hiên lại lái xe tới thăm Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên chạy bước nhỏ ra cổng trường như rất mong chờ được gặp Lục Tắc Hiên. Cậu chạy đến trước mặt Lục Tắc Hiên, dừng bước, thở gấp từng hơi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao to đối diện, lo lắng hỏi thăm: “Nhiệm vụ hoàn thành rồi ạ? Anh không bị thương chứ?”

Đối diện ánh mắt lo lắng của cậu, Lục Tắc Hiên hơi mất tự nhiên, gãi mũi: “Yên tâm, tôi không bị thương.”

Dụ Nhiên thở phào một hơi: “Vậy là tốt rồi. Đêm qua em mơ thấy anh bị quái vật cắn, khắp người toàn là máu, sợ đến mức choàng tỉnh... Anh không sao là tốt rồi.”

Cậu ấy mơ thấy mình? Chẳng lẽ đây chính là “ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy”? Tâm trạng Lục Tắc Hiên hơi khó tả. Nhìn Dẫn đường thấp hơn mình một cái đầu, hấn khẽ hỏi: “Mấy ngày nay em luôn mơ thấy tôi à?”

Vành tai Dụ Nhiên đỏ lên, mắt nhìn đi chỗ khác, căng thẳng giải thích: “Không, không phải đâu. Em chỉ... chỉ lo anh sẽ xảy ra chuyện...”

Cáo trắng cũng phối hợp diễn cùng chủ nhân, nó len lén liếc chim ưng trắng một cái rồi xấu hổ gục đầu xuống.

Chim ưng trắng: “!!!”

Em ấy đáng yêu quá! Đáng yêu quá áu áu!

Lục Tắc Hiên nhận thấy thực thể tinh thần đang rục rịch, vội hắng giọng một cái, nói: “Qua bên kia ngồi đi.”

Viện Thành nằm ở vùng ngoại ô của hành tinh Thủ đô, trong phạm vi 2km xung quanh không có dân cư trú, cũng không có những nơi có thể ngồi nói chuyện như nhà hàng, quán cà phê, lần nào gặp nhau cũng chỉ có thể vào công viên. Nhưng trong Dụ Nhiên vẫn rất vui vẻ, ngoan ngoãn đi bên cạnh Lục Tắc Hiên, nét cười trên khuôn mặt luôn giấu không hết.***

Lục Tắc Hiên dẫn cậu vào ngồi trong chòi nghỉ lần trước, đưa hộp bánh ngọt đang cầm cho cậu: “Quà tặng em.”

Dụ Nhiên tò mò đón lấy: “Gì vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Mở ra xem đi.”

Dụ Nhiên mở chiếc hộp đóng gói cầu kỳ ra, thấy một chiếc bánh Tiramisu hình trái tim, bên trên xếp kín dâu tây. Dâu chắc hẳn vừa hái hôm nay, quả nào quả nấy tươi ngon, mọng nước.

Tiếc là cậu ghét đồ ngọt nhất.

Nguyên một cái bánh to như thế, lại còn có lớp kem phô mai rỗng dày. Lục Tắc Hiên, anh thật sự muốn giết tôi hả. Dụ Nhiên hơi xấu hổ: “Là bánh ngọt Tướng quân Lục tặng.”

Lục Tắc Hiên thấy Dụ Nhiên ngồi đờ ra không phản ứng gì, nhất thời hơi băn khoăn: “Không biết em thích gì nên chỉ mua đồ ăn. Sao vậy... Không thích à?”

Viền mắt Dụ Nhiên bỗng đỏ hoe, cậu nói bằng giọng nghẹn ngào: “Chỉ là em nhớ đến mẹ. Trước đây mẹ cũng hay làm bánh ngọt cho em ăn. Nhưng từ khi mẹ mất, em không còn được ăn nữa...” Nói rồi,

cậu cầm đĩa lên, xiên một quả tây dính kem phô mai ngọt gần chết cho vào miệng, trông như sắp khóc đến nơi.

Thấy cậu buồn, Lục Tắc Hiên nhất thời luống cuống: “Xin lỗi, tại tôi nghe nói bánh của tiệm đó rất ngon, không nghĩ đến... Em lại nhớ mẹ mình.”

Dụ Nhiên thở sâu, ngẩng đầu nhìn Lục Tắc Hiên, khẽ nói: “Không sao, người chết không thể sống lại, em đã chấp nhận sự thật rồi. Cảm ơn anh đã tặng bánh Tiramisu cho em, bánh ngon lắm, em rất thích.”

Nhìn viền mắt đỏ hoe rất tủi thân của cậu, Lục Tắc Hiên bỗng thấy hơi áy náy. Nếu thân thế, lai lịch của Dụ Nhiên là thật, cậu thật sự đã mất cả cha lẫn mẹ, là một Dẫn đường trẻ mới thức tỉnh không lâu, vậy thì bản thân hẳn cứ không ngừng nghi ngờ, thăm dò cậu liệu có phải hơi quá đáng rồi không?

Chim ưng trắng phán xét trong đầu: “Là rất quá đáng! Cậu ấy không cha không mẹ, trở thành trẻ mồ côi, một mình không nơi nương tựa mà suốt ngày bị mấy Lính gác cấp S các anh nghi ngờ, tra khảo, còn bị Dẫn đường cấp A+ thăm vấn bạo lực đến mức suýt nữa sụp đổ tin thần. Quá xui xẻo luôn rồi! Cậu ấy đã làm gì sai hả?”

Lục Tắc Hiên: “... Mi im đi.”

Chim ưng trắng tiếp tục lải nhải trong đầu: “Anh nhìn bé cáo trắng đáng yêu biết bao nhiêu kìa! Đã lớn hơn hẳn lần gặp trước rồi, cái đuôi xù lông dễ cưng quá đi mất! Thực thể tinh thần đáng yêu như thế, chủ nhân em ấy sao mà là người xấu được? Tại anh đa nghi quá đấy.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Đáy lòng hẳn dường như đang có hai âm thanh mâu thuẫn.

Một bên là hoài nghi của lý trí, một bên lại là chất vấn của thực thể tinh thần từ sâu trong tâm tưởng.

Nghi ngờ bắt đầu chầm chậm dao động. Nhưng vấn đề pheromone Dẫn đường vẫn chưa được giải thích rõ ràng, hẳn không thể kết luận một cách qua loa.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng tỉnh táo lại, nói sang chuyện khác: “Gần đây em ở trường thế nào? Sau khi biết em là Dẫn đường kiểu phát triển, giáo viên có phụ đạo riêng cho em không?”

Nhắc tới chuyện này, rõ ràng Dụ Nhiên vui vẻ hơn nhiều, cậu hào hứng kể: “Thầy Giám đốc rất để ý em, cô chủ nhiệm cũng quan tâm nhiều lắm, dạy em rất nhiều kiến thức chỉ các bạn lớp A mới học được. Giờ em đã có thể ngưng tụ ra hai tua ý thức, hơn nữa thể giới tinh thần đã rộng gấp đôi hồ nước ban đầu rồi!”

Lục Tắc Hiên kinh ngạc nhìn cậu: “Rộng gấp đôi? Tốc độ tăng sức mạnh tinh thần của em nhanh lắm đấy.”

Đương nhiên rồi, nếu không thế khiến anh phải nhìn tôi bằng con mắt khác trong vòng hai tháng thì anh sẽ dẫn tôi tới dạ tiệc chắc?

Dụ Nhiên ngượng ngùng gãi đầu, nói: “Tiếc là giờ em vẫn ở cấp C. Muốn lên cấp B còn phải luyện thêm nhiều lắm. Nhưng cũng may cô giáo nói rằng em có năng lực chữa trị hệ rừng rậm, dù là cấp C cũng có tác dụng rất lớn, có thể giúp nhiều Linh gác cùng cấp.”

Lục Tắc Hiên nhìn thẳng vào cậu không rời mắt: “Em là Dẫn đường hệ rừng rậm?”

“Vâng, nghe nói năng lực chữa trị này khá hiếm.” Dụ Nhiên vuốt v3 cái đuôi của cáo nhỏ trên vai, trong mắt là niềm vui mừng không giấu hết được.

Lục Tắc Hiên chợt nhớ tới bé gái cứu được trong lúc chấp hành nhiệm vụ. Lúc ấy Moore dùng phương pháp thôi miên cưỡng chế xóa bỏ ký ức ngắn hạn của cô bé, khiến bé ấy quên chuyện khủng khiếp rằng “cha đẻ suýt nữa đã ăn thịt mình”, cũng quên cảnh Lục Tắc Hiên chặt đầu người cha đã biến dị từng tận mắt chứng kiến.

Cô bé ấy được di truyền sức mạnh của cha mình, là một Linh gác có thực thể tinh thần gấu nâu. Chỉ có điều, cô bé còn quá nhỏ, kích thước thực thể tinh thần chẳng khác gì một con gấu bông, lò mò khi thấy khi không bên cạnh người như thể có thể tan biến bất cứ lúc nào. Ký ức khủng khiếp kia rất dễ để lại bóng ma tâm lý khó lòng chữa trị đối với cô bé, thậm chí có thể cuồng bạo, phát điên ngay từ khi còn nhỏ. Cường chế xóa bỏ ký ức sẽ tạo thành tổn thương, để lại lỗ hổng trong thế giới tinh thần. Chỉ Dẫn đường hệ rừng rậm mới có thể chữa trị, trùng kiến.

Những Dẫn đường hệ rừng rậm cấp cao mà Lục Tắc Hiên biết đều đang ra ngoài làm nhiệm vụ, không ở hành tinh Thủ đô. Còn một Dẫn đường cấp S là nhân vật lớn rất khó mời, đối phương chắc chắn không chịu lãng phí thời gian đi chữa trị cho một đứa bé 7 tuổi tầm thường.

Mấy ngày nay, Moore vẫn luôn âm thầm giúp đỡ cô bé kia nên tình huống đang tạm ổn. Nhưng lỗ hổng trong thế giới tinh thần vẫn luôn là mối đe dọa.

Nếu Dụ Nhiên có thể hỗ trợ...

Dụ Nhiên khó hiểu nhìn Lục Tắc Hiên đang trầm tư: “Tâm trạng anh có vẻ không thoải mái, gặp phải khó khăn gì sao?”

Lục Tắc Hiên hoàn hồn, nói: “Không có gì, vài vấn đề nhỏ thôi. Phải rồi, khi nào thì em được học phương pháp chữa trị Linh gác?”

Dạ Nhiên ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Dựa theo tiến độ giảng dạy, em với học sinh lớp A đang giống nhau, tháng tới cô chủ nhiệm sẽ dạy em cách dùng tua ý thức chữa trị cho người khác. Nhưng lúc mới bắt đầu chắc chắn chưa thành thạo đâu, cô cũng sẽ không cho em chữa trị người thật, chỉ luyện tập trong phòng thí nghiệm 3D thôi.”

Lục Tác Hiên đăm chiêu. Sức mạnh tinh thần của Dạ Nhiên không cao lắm, nhưng của cô bé kia còn thấp hơn, hơn nữa chỉ là Lính gác nhỏ tuổi, lá chắn tinh thần rất dễ đột phá. Lại nói, Moore cũng không xóa bỏ quá nhiều ký ức, chỉ cần Dạ Nhiên nắm được cách trùng kiến thế giới tinh thần, để Moore bên cạnh hỗ trợ, nếu xảy ra vấn đề thì kịp thời chặn ngay...

Chuyện này vẫn có thể thử xem sao. Dạ Nhiên nói: “Họ rất giỏi thôi miên, còn có thể sửa chữa, xóa bỏ một số ký ức.”

Có vẻ lần này hai người đã nói chuyện thoải mái hơn trước. Lục Tác Hiên không còn thăm dò quá nhiều, diễn xuất của Dạ Nhiên vẫn rất tinh tế, còn chuyên nghiệp thực hiện cho hết phân đoạn cuối: Lưu luyến không rời nhìn Tướng quân Lục rời đi, xong xuôi mới thu mắt, trở về ký túc xá.

Camilla cùng phòng thấy cậu xách theo một chiếc hộp lớn, tò mò hỏi: “Anh Nhiên, anh mua gì đấy?”

Dụ Nhiên hơi xấu hổ: “Là bánh ngọt Tướng quân Lục tặng.”

Camilla hơi sững sốt nhưng hiểu ra rất nhanh: “Tướng quân Lục lại tới thăm anh à!” Dù cuồng bạo trong khi chấp hành nhiệm vụ cũng không đến mức cuồng bạo tất cả thế này.

Bạn cùng ký túc xá đều biết chuyện Lục Tắc Hiên đến thăm Dụ Nhiên. Dù sao lần nào Dụ Nhiên cũng “vội vàng chạy đi”, tuy mấy nhóc 13 tuổi không biết yêu đương là gì nhưng đều có thể cảm nhận được rằng anh Nhiên đang yêu đương!

Dụ Nhiên cười nói: “Các em ăn bánh ngọt không? Ăn cùng anh nhé, bánh to quá mình anh ăn không hết.”

Ba cậu nhóc xúm lại, Dụ Nhiên lấy dao cắt bánh ngọt thành vài phần chia cho các cậu, chỉ chừa một góc nhỏ xíu cho bản thân, giả vờ vui vẻ ăn nốt.

Quà ỏn đấy. Lần sau đừng tặng nữa được không?

Cậu thật sự không thích ăn đồ ngọt.

Lời tác giả:

Các loại hình và phân nhánh của Dẫn đường là do tự tôi đặt ra, không phải giả thiết thông thường của thể loại Lĩnh gác Dẫn đường, chủ yếu để tiện cho việc phát triển cốt truyện.

Cùng với tiến triển tình tiết, sẽ còn xuất hiện nhiều nhân vật nữa, người đứng sau màn cũng sẽ lộ mặt sớm thôi.

Chương 23: Chữa trị

Sau khi trở lại Tháp Trắng, Lục Tắc Hiên trùng hợp gặp Moore. Người kia cười hỏi: “Tiến triển với Dự Nhiên sao rồi?”

“... Chắc là vẫn ổn?” Lục Tắc Hiên cũng không biết lần gặp này có tính là ổn không, nhưng có vẻ đã khá hơn so với trước, chí ít chim ưng rất vui? Hắn bỏ qua cảm giác khác thường trong lòng, nói sang chuyện khác: “Anh tới đây làm gì?”

“Tôi đi thăm Tiểu Thất, tình hình cô bé ấy không ổn lắm.”

Tiểu Thất chính là cô bé bọn họ cứu về từ nhiệm vụ lần trước. Lục Tắc Hiên đi theo Moore: “Tôi cũng tới xem sao.”

Hai người sóng vai đi tới một “phòng cách ly quan sát Lính gác”, Moore quẹt thẻ mở cửa.

Bài trí trong phòng khá giống với phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, có phòng tắm riêng, có sofa để nghỉ ngơi và một chiếc giường đơn. Trong phòng tràn ngập tiếng ồn trắng, sàn cũng trải thảm rất dày, bước trên đó sẽ không phát ra tiếng động.

Vì các giác quan của Lính gác rất nhạy, “phòng cách ly” kiểu này thường dùng cho những Lính gác bị tổn thương tinh thần, giúp họ không bị thế giới bên ngoài quấy rầy.

Một cô bé chừng bảy tuổi ngồi bên giường, khuôn mặt đờ như tượng. Cô bé ngơ ngác nhìn về phía trước, dù Moore và Lục Tắc Hiên vào phòng cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Lục Tắc Hiên đưa tay quơ quơ trước mặt cô bé: “Tiểu Thất?” Moore cười nói: “Rất thuận lợi, thế giới tinh thần của Tiểu Thất đã được trùng kiến xong.”

Tròng mắt cô bé di chuyển theo bàn tay Lục Tắc Hiên. Còn nhìn được nhưng thần sắc thì cứ như rối gỗ mất hồn. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Moore nói: “Cô bé còn nhỏ quá lại bị tôi cưỡng chế xóa bỏ ký ức. Thế giới tinh thần vốn không lớn lại bị khoét mất một phần, kết quả là thành như vậy đó.”

Nhưng nếu khi đó không xóa bỏ ký ức, trải nghiệm máu me, khủng khiếp đó rất có thể trở thành bóng ma ngoan cố trong thế giới tinh thần cô bé, ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành.

Moore thở dài: “Cũng may là giữ được tính mạng. Thế giới tinh thần bị thương vẫn có thể chữa trị dần dần.”

“Tìm được người thân của cô bé chưa?” Lục Tắc Hiên khẽ hỏi.

“Cô bé mất mẹ từ khi còn rất nhỏ, sau đó luôn sống nương tựa cùng cha. Cha là người cô bé thân thiết và tin tưởng nhất. Nhưng cũng chính người này đã biến thành quái vật ngay trước mắt cô bé, bóp cổ, suýt nữa ăn thịt cô bé...” Moore day huyệt thái dương với vẻ rất bất đắc dĩ, “Ký ức có thể loại bỏ nhưng cảm xúc ở sâu trong nội tâm thì không thể xóa sạch hoàn toàn. Giờ cô bé đang rất đau khổ nhưng lại không biết tại sao mình đau khổ.”

“...” Lục Tắc Hiên hơi nhíu mày, chần chừ một lát mới nói: “Tôi có một cách. Vừa hay Dự Nhiên là Dẫn đường chữa trị hệ rừng rậm, chờ em ấy học được cách dùng tua ý thức trùng kiến thế giới tinh thần thì để em ấy thử giúp Tiểu Thất, anh ở cạnh hỗ trợ. Hai người cùng vào thế giới tinh thần của cô bé, nếu Dự Nhiên thao tác không ổn thì anh cũng có thể can thiệp kịp, không đến mức gây tổn thương.”

Dẫn đường chữa trị hệ rừng rậm chỉ chiếm tỉ lệ 5% trong tổng số Dẫn đường. Những người đã tốt nghiệp đều có công việc riêng, Lục Tắc Hiên không thể điều động họ đến giúp Tiểu Thất. Vài Dẫn đường có mối quan hệ riêng khá thân thiết lại không ở hành tinh Thủ đô trong khoảng thời gian này.

Nhờ tới Dự Nhiên, một mặt là Dự Nhiên thực sự có thể hỗ trợ, mà mặt khác, Lục Tắc Hiên cũng có thể thăm dò năng lực chữa trị của Dự Nhiên, thử xem cậu có đủ khả năng trở thành Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng hay không. “Tìm được người thân của cô bé chưa?” Lục Tắc Hiên khẽ hỏi.

Moore cẩn thận suy xét, gật đầu: “Biện pháp này khả thi đấy. Sức mạnh tinh thần của Tiểu Thất rất thấp, tôi phối hợp với Dự Nhiên đảm bảo đủ để chữa trị. Nhưng... Dự Nhiên học tập nhanh vậy à? Tôi nhớ học sinh lớp C phải mất đến nửa năm mới học được cách dùng tua ý thức chữa trị cho người khác.”

Chuyện Dự Nhiên là Dẫn đường kiểu phát triển thuộc về vấn đề riêng tư của cậu. Lục Tắc Hiên không thể nói thẳng cho Moore, bèn tìm lý do: “Dù sao em ấy cũng 18 rồi, khả năng tiếp thu tốt hơn nhiều so với học sinh 13 tuổi, tiến độ học tập nhanh một chút cũng bình thường.”

Moore không hề nghi ngờ: “Vậy thì tốt quá.”

Chưa đầy hai ngày sau, Đội đặc chiến Liệp Ưng lại nhận được nhiệm vụ khẩn cấp. Nhiệm vụ lần này được thông báo ngay giữa đêm, Lục Tắc Hiên còn không kịp tạm biệt Dự Nhiên đã phải dẫn quân rời khỏi hành tinh Thủ đô.

Giống với chòm sao Nam Thập Tự, thiên hà thuộc chòm Xà Phu cũng xuất hiện số lượng lớn Lính gác cuồng bạo.

Thời điểm Lục Tắc Hiên dẫn đội tiến vào khu an toàn, bọn họ vừa lúc bắt gặp hai Lính gác biến dị đang cắn xé thi thể người.

Cảnh tượng ấy trông vô cùng thê thảm, đẫm máu.

Lục Tắc Hiên bình tĩnh rút dao điện từ ra, phóng người bay lên, chặt đầu hai kẻ biến dị kia một cách gọn gàng, dứt khoát. Cô bé đã mất ba. Dù cô bé không nhớ ba mình chết thế nào nhưng cô biết, ba đã mất rồi. Cô bé không còn người thân nào trên đời nữa.

Moore nhìn một màn này, bắn khoăn nói: “Anh có thấy là... Gần đây nhiều Lính gác cuồng bạo hơn hẳn không?”

Thế giới tinh thần của Lính gác vốn không thực sự ổn định, cuồng bạo cũng là chuyện thường thấy. Trước kia, ở vùng giáp ranh giữa khu an toàn của con người và khu vực sống của sinh vật vũ trụ cũng có xuất hiện một số Lính gác cuồng bạo, biến dị vì tinh thần sụp đổ, giao cho Đội đặc chiến Liệp Ưng bọn họ đến bắt hoặc tiêu diệt. Nhưng tình trạng cuồng bạo tập thể như gần đây, Lục Tắc Hiên chưa thấy bao giờ.

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng hắn.

Lục Tắc Hiên trầm giọng nói: “Nhiều hơn hẳn năm ngoái. Chuyện chắc chắn không đơn giản, giờ cứ hoàn thành nhiệm vụ trước đã, về hành tinh Thủ đô rồi nói tiếp.”

Nhiệm vụ lần này khó hơn lần trước nhiều. Các hành tinh thuộc chòm sao Xà Phu vốn đã có rất nhiều sinh vật vũ trụ, những Lính gác cuồng bạo kia trốn ra vùng hoang dã, Đội đặc chiến Liệp Ưng phải mất đến nửa tháng mới bắt hết được bọn họ đồng thời tiêu diệt toàn bộ đối tượng đã biến dị. Có vài chiến hữu bị thương nặng, phải dùng khoang điều trị cứu chữa.

Dẫn đội quay về hành tinh Thủ đô, sắc mặt Lục Tắc Hiên rất khó coi.

Sau khi giao Lính gác cuồng bạo cho Tháp Trắng, hắn và Moore cùng tới phòng bệnh cách ly. Cáo trắng hào hứng đáp: “Không thành vấn đề, em thích diễn kịch nhất luôn!”

Tình hình Tiểu Thất vẫn hết như trước: Ăn uống, ngủ nghỉ không khác gì người bình thường nhưng đôi mắt lúc nào cũng đại ra, không

nói không năng, hết như một con rối gỗ biết đi.

Lục Tắc Hiên nói: “Cô bé này có mặt ở hiện trường lúc đó, liệu có biết gì không?”

Moore nói: “Chờ chữa lành thế giới tinh thần, tôi sẽ tìm cách thử xem có đọc được ký ức không.”

Lục Tắc Hiên lấy thiết bị truyền tin ra, gửi một tin nhắn cho Dụ Nhiên: “Dụ Nhiên, em học môn chữa trị sao rồi?”

Dụ Nhiên trả lời rất nhanh: “Em đã học được cách trùng kiến thế giới tinh thần căn bản nhất rồi! Mấy ngày gần đây luôn luyện tập mô phỏng cùng cô chủ nhiệm, cô khen thao tác của em rất chuẩn.”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi muốn nhờ em giúp trùng kiến thế giới tinh thần cho một cô bé 7 tuổi.”

Dụ Nhiên ngần ngừ, hơi căng thẳng: “Nhưng em chưa có kinh nghiệm chữa trị cho người thật, nhỡ làm lỗi thì sao ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đừng lo, sẽ có Moore bên cạnh giúp em. Sức mạnh tinh thần của cô bé này thấp lắm, em hoàn toàn đủ khả năng chữa.”

Dụ Nhiên thở phào một hơi: “Nếu có bác sĩ Moore hỗ trợ, chắc em có thể thử xem sao?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, ngày mai là thứ Bảy. 9 giờ sáng tôi tới đón em, em nhớ xin phép Học viện cho ra ngoài nhé.”

Dụ Nhiên: “Vâng, hẹn mai gặp!”

Trong ký túc xá Học viện Dẫn đường, Dụ Nhiên đắm chiêu nhìn nội dung tin nhắn giữa hai người.

Cô bé 7 tuổi? Chắc là người Lục Tắc Hiên cứu về khi ra ngoài làm nhiệm vụ. Rất có thể ba mẹ cô bé đều đã mất, từng xảy ra chuyện tồi

tệ đến mức đủ để phá hủy thế giới tinh thần nên Moore mới xóa ký ức để giữ mạng cô bé, tiếc là vẫn để lại mối nguy. Lục Tắc Hiên nhìn Dự Nhiên ngủ say trong lòng mình, lông mi cậu vừa dài vừa dày, đôi môi hồng xinh xắn, gương mặt trắng trẻo ưa nhìn, là diện mạo rất khả ái.

Nếu là Lĩnh gác trưởng thành, cưỡng chế xóa ký ức cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều. Người lớn quên mất chuyện gì đó thì chỉ cảm thấy hơi hoang mang rồi sẽ nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng lại như bình thường. Moore không hề nghi ngờ: “VẬY THÌ TỐT QUÁ.”

Nhưng trẻ nhỏ thì khác, khả năng chống đỡ về mặt tinh thần của nhóm này rất yếu. Cưỡng chế xóa ký ức có thể khiến thế giới tinh thần sụp đổ luôn, biến thành người điên.

May mà y thuật của Moore xuất sắc, lúc thực hiện nắm giữ chừng mực rất chuẩn, bằng không thì mạng cô bé này khó lòng giữ được.

Lục Tắc Hiên muốn cậu phối hợp chữa trị cùng Moore vừa có thể tránh việc Dự Nhiên “thao tác không chuẩn gây tổn thương cho bệnh nhân”, vừa có thể thăm dò chi tiết sức mạnh tinh thần của cậu, coi như một mũi tên trúng hai đích.

Nếu Tướng quân Lục đã muốn thăm dò cậu...

Thế thì cậu nhất phải biểu hiện thật tốt.

Dự Nhiên nói trong đầu: “Ngày mai anh sẽ chữa cho cô bé kia bằng hai tua ý thức. Nghe anh chỉ đạo, lúc cần thiết em có thể kiệt sức ngất xỉu.”

Cáo trắng hào hứng đáp: “Không thành vấn đề, em thích diễn kịch nhất luôn!” Cô bé 7 tuổi? Chắc là người Lục Tắc Hiên cứu về khi ra ngoài làm nhiệm vụ. Rất có thể ba mẹ cô bé đều đã mất, từng xảy ra chuyện tồi tệ đến mức đủ để phá hủy thế giới tinh thần nên Moore mới xóa ký ức để giữ mạng cô bé, tiếc là vẫn để lại mối nguy.

9 giờ sáng hôm sau, Lục Tắc Hiên lái ô tô tới Học viện Dẫn đường, Dụ Nhiên đã đứng chờ sẵn ở cổng. Thấy hấn tới, cậu lập tức chạy qua, trong mắt là niềm vui sướng khó nén.

Cáo trắng nhỏ cũng diễn cùng chủ nhân rất ăn ý. Nó vừa lén nhìn chim ưng, vừa dùng cái đuôi xù lông che mặt mình.

Chim ưng trắng: "..."

Sao trên đời lại có thực thể tinh thần đáng yêu đến thế chứ, muốn sờ đuôi em ấy ghê!!

Lục Tắc Hiên lập tức cản con chim ưng trắng đang nhăm nhe rục rịch kia lại, chủ động xuống xe mở cửa cho Dụ Nhiên.

Sau khi lên xe, Dụ Nhiên quan tâm hỏi han: "Hơn nửa tháng không gặp, đội anh lại đi làm nhiệm vụ ạ?"

Lục Tắc Hiên nói: "Ừ, gần đây khá nhiều việc, không dành thời gian tới thăm em được."

Dụ Nhiên vội nói: "Không sao, em biết công việc của anh bận bịu mà. Em ở trường ổn lắm, các thầy cô rất tốt với em, còn dạy riêng nhiều kiến thức và khen em tiến bộ nhanh nữa."

Lục Tắc Hiên nhìn cậu, hỏi: "Hiện tại em có thể ngưng tụ được bao nhiêu tua ý thức?"

Dụ Nhiên xấu hổ gãi đầu: "Giờ mới được hai cái thôi, duy trì được khoảng hai phút, không biết có đủ không."

Lục Tắc Hiên nói: "Chữa trị cho trẻ nhỏ chắc vậy là đủ rồi."

Gần nửa tiếng sau, xe đi tới quảng trường trung ương Tháp Trắng.

Lính tuần tra xung quanh thấy xe có huy hiệu của Đội đặc chiến Liệp Ưng thì chỉ kiểm tra giấy ra vào đơn giản rồi cho đi luôn. Dụ Nhiên phân tích: "Lục Tắc Hiên là người cực kỳ lý trí, anh ta không dễ động

lòng với ai đó vậy đâu. Giờ anh ta thăm dò, tiếp cận anh chỉ vì mức độ phù hợp pheromone Dẫn đường giữa anh và anh ta rất cao, muốn đưa anh tới làm Dẫn đường đồng hành cho Đội đặc chiến Liệp Ưng thôi.”

Dụ Nhiên ngẩng đầu, tò mò nhìn tòa tháp trắng cao đến tận mây trời, rì rầm: “Tòa nhà này cao thật đấy, chẳng nhìn thấy nóc đâu cả.”

Lục Tắc Hiên nói: “Tháp Trắng cao hơn 300 tầng, tầng cao nhất là sân bay trên không. Đứng dưới đất không trông thấy được đâu.”

Dụ Nhiên ngoảnh lại, hỏi: “Nghe nói rất nhiều Lính gác và Dẫn đường cấp cao ở trong Tháp Trắng, anh cũng ở đây à?” Dụ Nhiên tò mò nhìn khắp nơi như “lần đầu tiên được tham quan Tháp Trắng”.

Lục Tắc Hiên đáp: “Phải, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi được bố trí phòng trong Tháp Trắng.”

Xe ô tô bay thẳng lên bãi đỗ xe trên không nằm ở tầng 10. Sau khi được hệ thống kiểm tra xác nhận, cửa kim loại trước mặt từ từ mở ra. Lục Tắc Hiên lái xe vào trong, tìm chỗ đỗ, tiếp đó lại dẫn Dụ Nhiên xuống xe, đi tới trước cửa thang máy.

Dụ Nhiên tò mò nhìn khắp nơi như “lần đầu tiên được tham quan Tháp Trắng”.

Thang máy chạy lên rất nhanh rồi dừng ở tầng 240.

Dụ Nhiên đi theo Lục Tắc Hiên qua một hành lang rất dài, âm thanh không ngừng vang lên bên tai khiến cậu hơi nhăn mặt. Lục Tắc Hiên giải thích: “Tiếng ồn trắng được bật ở đây 24/24 giờ, bảo vệ giác quan tinh tường của Lính gác không bị tạp âm bên ngoài làm phiền. Lần đầu em tới đây, chắc sẽ thấy không quen.”

Dụ Nhiên cười nói: “Vẫn ổn ạ, tiếng ồn trắng cũng không chói tai.”

Tới trước một cánh cửa, Lục Tắc Hiên quẹt thẻ, bước vào.

Moore đã chờ sẵn trong phòng. Sau khi thấy hai người, anh mỉm cười, đứng dậy chào: “Dạ Nhiên, đã lâu không gặp.”

Dạ Nhiên lễ phép chào: “Chào bác sĩ Moore.”

Cậu nhìn về phía giường bệnh sau lưng Moore, quả nhiên trông thấy một bé gái chừng 7 tuổi đang ngồi đó. Cô bé buộc tóc hai bên, gương mặt trắng bóc như búp bê nom rất đáng yêu. Chỉ là hiện tại, ánh mắt cô bé đại ra, khuôn mặt không có biểu cảm gì, trông như con rối gỗ.

Lục Tắc Hiên nói: “Hai người bắt đầu đi.”

Moore dẫn Dạ Nhiên tới ngồi xuống bên giường, dặn dò: “Lát nữa anh sẽ vào thế giới tinh thần của cô bé cùng với em. Em đi theo tua ý thức của anh, tới chỗ sâu trong thế giới đó, trùng kiến giúp cô bé. Anh sẽ ở cạnh hướng dẫn em.”

Dạ Nhiên nghiêm túc gật đầu: “Vâng.”

Hai người cùng nhắm mắt lại, tập trung tinh thần. Trong giọng nói của Linh gác có cả sự căng thẳng mà chính hấn không hề nhận ra.

Hai sợi tua ý thức trắng ngần ngưng tụ trong lòng bàn tay Moore rồi di chuyển rất nhanh, nhẹ nhàng áp lên trán cô bé. Nối tiếp ngay sau, Dạ Nhiên cũng ngưng tụ hai sợi tua ý thức màu xanh lục, bắt kịp hành động của Moore.

Lục Tắc Hiên đứng bên cạnh nhìn khung cảnh này. Linh gác không có tua ý thức, cũng không thể vào thế giới tinh thần của người khác. Hấn không thấy được chuyện đang diễn ra trong đầu cô bé, nhưng có Moore bảo đảm, hấn cũng không lo Dạ Nhiên sẽ thao tác sai.

Bên trong thế giới tinh thần, Moore đi trước kiên nhẫn dẫn đường, Dạ Nhiên thận trọng đi theo anh.

Cô bé này được di truyền đặc điểm từ cha mình, là một Linh gác với thực thể tinh thần gấu nâu. Thế giới tinh thần của cô bé là một hang

động, lúc này, gấu con bé xíu như gấu bông đang trốn ở tít sâu trong hang. Cơ thể nó xuất hiện với hình thái nửa trong suốt như sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Tua ý thức của Dụ Nhiên đi theo Moore, chậm chậm đi vào sâu trong hang.

Cậu phát hiện trên vách hang có một lỗ thủng đen ngòm như bị ai đó khoét ra. Dụ Nhiên vươn tay, dịu dàng xoa đầu bé gái, an ủi: “Đừng sợ, anh cũng mất ba mẹ giống em. Trên thế giới này, có rất nhiều đứa trẻ mồ côi giống như anh và em, nhưng ai cũng đang cố gắng sống cả. Hơn nữa, em còn là một Linh gác, em có năng lực mạnh mẽ hơn hẳn người thường. Phải kiên cường lên.”

Moore dừng lại: “Chính là chỗ này.”

Thế giới tinh thần của cô bé giờ đang lung lay, hang động thỉnh thoảng lại rung lắc, tiềm tàng nguy cơ sập xuống.

Dụ Nhiên tập trung sức mạnh tinh thần, tua ý thức màu xanh lục nhẹ nhàng lướt qua vách hang bị hỏng.

Theo hai sợi tua ý thức chui vào bên trong lỗ rỗng, bùn đất bỗng nhiên ùn ùn tuôn ra từ đó. Chúng như có linh tính, bắt đầu chậm chậm vá lại phần rỗng của vách hang theo sự chỉ dẫn của tua ý thức màu xanh như có linh tính.

Moore rất mừng khi chứng kiến cảnh này. Dụ Nhiên rất có năng khiếu, hiếm mà thấy được Dẫn đường cấp C nào có thể chữa trị chuẩn xác, không có bất kỳ thao tác dư thừa hoặc sai lầm thế này.

Dù là anh xác định vị trí giúp cậu nhưng cậu mới chỉ là học sinh thôi, vẫn còn không gian tiến bộ rất rộng.

Ca bệnh lần này cực kỳ đơn giản. Có lẽ về sau, để Dụ Nhiên xử lý những trường hợp phức tạp hơn, thậm chí giúp Linh gác cường bạo khôi phục lý trí cũng là chuyện trong tầm khả năng của cậu.

Thế giới tinh thần được chữa trị rất thềm lặng. Nhưng trong mắt Lục Tắc Hiên, trán Dụ Nhiên đã ướt rượt mồ hôi, thực thể tinh thần cáo trắng cũng mệt sắp không trụ nổi nữa rồi.

Thời gian trôi qua quá chậm, mồ hôi trên mặt Dụ Nhiên càng lúc càng nhiều.

Lục Tắc Hiên cau mày nhìn Dụ Nhiên, hẳn không thể cắt ngang quá trình chữa trị của Dẫn đường. Nhưng chẳng hiểu tại sao... Hẳn bỗng lo lắng cho Dụ Nhiên.

Sau khoảng hai phút (hai phút rất dài đối với Lục Tắc Hiên), cuối cùng Moore cũng dẫn Dụ Nhiên rời khỏi thế giới tinh thần của bé gái.

Lục Tắc Hiên vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

Moore cười nói: “Rất thuận lợi, thế giới tinh thần của Tiểu Thất đã được trùng kiến xong.”

Vừa dứt lời, cô bé trên giường bệnh chợt bật ra tiếng khóc nức nở, dường như mọi cảm xúc bị dồn nén rất lâu cuối cùng cũng tìm được đường thoát ra.

Bé gái thực thể tinh thần của cô cũng xuất hiện bên cạnh, buồn bã gục đầu. Cô bé khóc đến mức sắp không thở nổi.

Cô bé đã mất ba. Dù cô bé không nhớ ba mình chết thế nào nhưng cô biết, ba đã mất rồi. Cô bé không còn người thân nào trên đời nữa.

Cảm xúc tiêu cực không thể đè nén mãi. Đôi khi, giải tỏa được ra lại là chuyện tốt.

Dụ Nhiên vươn tay, dịu dàng xoa đầu bé gái, an ủi: “Đừng sợ, anh cũng mất ba mẹ giống em. Trên thế giới này, có rất nhiều đứa trẻ mồ côi giống như anh và em, nhưng ai cũng đang cố gắng sống cả. Hơn nữa, em còn là một Lính gác, em có năng lực mạnh mẽ hơn hẳn người thường. Phải kiên cường lên.”

Cô bé vừa khóc vừa nhào vào lòng Dụ Nhiên: “Anh ơi... Có phải ba em mất rồi không... Hu hu hu...”

Moore giải thích: “Cha cháu hy sinh trong lúc chấp hành nhiệm vụ.”

Cô bé chấp nhận lời giải thích này, khóc trong lòng Dụ Nhiên rất lâu, bôi cho quần áo Dụ Nhiên ướt nhẹp.

Dụ Nhiên không hề cáu kỉnh. Cậu kiên nhẫn vỗ lưng cô bé như một bác sĩ Dẫn đường dịu dàng, cố gắng dùng cách của riêng mình chữa trị vết thương tinh thần cho Lính gác.

Qua một lúc rất lâu, cô bé khóc mệt liền ngủ mất. Lục Tắc Hiên muốn cậu phối hợp chữa trị cùng Moore vừa có thể tránh việc Dụ Nhiên “thao tác không chuẩn gây tổn thương cho bệnh nhân”, vừa có thể thăm dò chi tiết sức mạnh tinh thần của cậu, coi như một mũi tên trúng hai đích. Tròng mắt cô bé di chuyển theo bàn tay Lục Tắc Hiên. Còn nhìn được nhưng thần sắc thì cứ như rối gỗ mất hồn.

Trải qua lần trùng kiến tinh thần và bộc phát hết cảm xúc ra ngoài, thế giới tinh thần của cô bé hẳn không còn lưu lại bóng ma khó xóa nhòa nào nữa. Về sau, cô bé có thể lớn lên bình thường, chưa biết chừng còn trở thành một Lính gác xuất sắc.

Dụ Nhiên thở phào một hơi, đứng dậy, nhìn Lục Tắc Hiên, nói: “May mà em có thể giúp được việc này.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nói xong câu này, mặt cậu tái dần. Cáo nhỏ mệt mỏi nãy giờ cuộn người thành một cục, ngất trên vai chủ nhân.

Dụ Nhiên trông cũng như không còn đứng vững nữa, người bắt đầu loạng choạng. Hắn vội vàng tiến tới đỡ cậu: “Dụ Nhiên, em không sao chứ?”\

Trong giọng nói của Lính gác có cả sự căng thẳng mà chính hắn không hề nhận ra.

Dụ Nhiên “yếu ớt” nói: “Chắc... Chắc là em tiêu hao nhiều sức mạnh quá. Để em... nghỉ một lúc là ổn.”

Chim ưng trắng nôn nóng đập cánh: “Cáo nhỏ ngất mất rồi! Chắc em ấy mệt chết đi được?”

Moore nói: “Nhiên Nhiên là Dẫn đường cấp C, sức mạnh tinh thần hữu hạn, lần đầu tiên chữa trị bị mất sức cũng rất bình thường. Đưa em ấy về ngủ một giấc đi.”

Lục Tắc Hiên nhìn sắc mặt trắng bệch của Dụ Nhiên, quyết đoán bế ngang cậu lên, đưa về phòng ký túc của mình.

Dụ Nhiên ngoan ngoãn để mặc hấn bế, yên tâm ngủ trong vòng tay hấn.

Lục Tắc Hiên: “...”

Dẫn đường nhỏ đáng thương, chữa được cho người khác xong thì mình cũng mệt đến mức lịm luôn.

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên ngủ say trong lòng mình, lông mi cậu vừa dài vừa dày, đôi môi hồng xinh xắn, gương mặt trắng trẻo ưa nhìn, là diện mạo rất khả ái.

Nếu lai lịch của Dụ Nhiên không có vấn đề gì... Chắc hấn cũng có thể buông bỏ nghi kỵ, suy xét thử hẹn hò với cậu thật xem sao?

Lục Tắc Hiên bế Dụ Nhiên về căn phòng đơn của mình với tâm trạng rối ren. Hấn cẩn thận đặt cậu nằm xuống giường, còn vụng về cởi giày giúp rồi đắp chăn kỹ càng cho cậu.

Tiếp đó, Lục Tắc Hiên quay đi rót nước sẵn cho Dụ Nhiên.

Trông có vẻ Dụ Nhiên đang ngủ rất sâu.

Nhưng trong thế giới tinh thần, Dụ Nhiên lại đang nói chuyện cùng hai chú cáo: “Tiến triển khá ổn. Tướng quân Lục chụ đưa anh về

phòng riêng, cho anh ngủ trên giường của mình chứng tỏ anh ta đã bớt cảnh giác với anh rồi.”

Cáo chín đuôi bình tĩnh nhắc nhở: “Cẩn thận diễn sâu quá, anh ta động lòng với anh thật thì khó mà xong chuyện được.”

Dụ Nhiên phân tích: “Lục Tắc Hiên là người cực kỳ lý trí, anh ta không dễ động lòng với ai đó vậy đâu. Giờ anh ta thăm dò, tiếp cận anh chỉ vì mức độ phù hợp pheromone Dẫn đường giữa anh và anh ta rất cao, muốn đưa anh tới làm Dẫn đường đồng hành cho Đội đặc chiến Liệp Ưng thôi.”

Cáo trắng nhỏ nghi hoặc nói: “Nhưng em cứ thấy ánh mắt con chim ưng kia nhìn em lạ lắm.”

Dụ Nhiên: “... Thế hả?”

Thực thể tinh thần có thể nhận thấy được cảm giác trong tiềm thức. Dụ Nhiên cẩn thận ngấm lại phản ứng của Lục Tắc Hiên... Chắc tại Lính gác này khá hiếm khi biểu lộ cảm xúc nên cậu cũng không phát hiện thấy có gì sai. Trong phòng bài trí khá giống với phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, có phòng tắm riêng, có sofa để nghỉ ngơi và một chiếc giường đơn. Trong phòng tràn ngập tiếng ồn trắng, sàn cũng trải thảm rất dày, bước trên đó sẽ không phát ra tiếng động.

Dù sao hai người đều có mục đích riêng nên mới tiếp cận nhau. Cũng không cần quá lo lắng Lục Tắc Hiên sẽ động lòng với một Dẫn đường nhỏ nhoi, gia cảnh bần hàn như cậu.

Theo tư duy của Lục Tắc Hiên, với cậu cùng lắm chỉ có tình hữu nghị, giống như hắn với Moore, thôi nhỉ? Tướng quân Lục chỉ muốn khảo sát xem cậu có xứng đảm nhiệm vị trí Dẫn đường của đội đặc chiến không thôi.

Chắc chắn là vậy.

Dụ Nhiên yên tâm, ngủ thẳng một giấc trong phòng Lục Tắc Hiên.

Chương 24: Món quà tận tâm

Dụ Nhiên ngủ thẳng một giấc tới trưa. Lúc cậu tỉnh dậy, Lục Tắc Hiên đang ngồi đọc tài liệu ngoài phòng khách. Màn hình thực tế ảo màu xanh lam trong suốt lần lượt hiện ra sơ yếu lý lịch cá nhân của từng Lính gác. Những người này đều là những Lính gác bỗng nhiên cuồng bạo dạn gần đây, Lục Tắc Hiên xem xét thông tin của họ, muốn tìm ra chút dấu vết còn sót lại.

Chim ưng trắng nhận thấy Dụ Nhiên đã tỉnh, vội vàng thông báo trong đầu chủ nhân: “Cậu ấy tỉnh rồi tỉnh rồi!”

Lục Tắc Hiên đặt máy tính quang học xuống, đứng dậy đi đến bên giường: “Em ổn không?” Lục Tắc Hiên nhìn theo hướng chim ưng bay, quả nhiên phát hiện Dụ Nhiên đang ngồi một mình bên đó, tay cầm một cuốn sách.

Dụ Nhiên dụi mắt, đáp: “Ngủ một giấc đã ổn hơn nhiều rồi. Anh đừng lo, em chỉ tiêu hao hơi nhiều sức mạnh tinh thần nên hơi mệt thôi.”

Cáo nhỏ cũng đã nghỉ ngơi đủ, nó ra khỏi thế giới tinh thần, ghé vào vai Dụ Nhiên, vẫy đuôi thân thiện với chim ưng trắng, Chim ưng trắng thích chí lắm, hô hoán trong đầu: “Em ấy chào tôi kìa, thấy không? Cáo vẫy đuôi có ý nghĩa gì, có phải là thích tôi không?”

Lục Tắc Hiên: “Mi ngưng đi. Mi là thực thể tinh thần của Lính gác cấp S, sức mạnh thì ghê gớm đấy mà không có chỉ số thông minh của động vật cấp S.”

Chim ưng trắng: “... Tưởng tôi đầu óc đơn giản rồi mắng đếu tôi ngu à, tôi nghe hiểu đấy nhé.”

Lục Tắc Hiên mặc kệ nó, nhìn Dụ Nhiên, nói: “Chắc em đói rồi, để tôi mời em ăn trưa.”

Dụ Nhiên dậy khỏi giường, tò mò hỏi: “Trong Tháp Trắng có nhà ăn không ạ? Nếu có thì ăn tạm một chút ở đây luôn, ra ngoài lịch kịch lắm.”

“Cũng được, vậy tôi dẫn em tới nhà hàng buffet.”

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên tới nhà hàng ở tầng 100 của Tháp Trắng.

Có rất nhiều Lính gác cấp A trở lên sống trong Tháp Trắng, cứ cách 20 tầng lại có một sảnh buffet. Hiện tại đúng vào giờ cơm trưa, lúc vào nhà hàng, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên gặp khá nhiều Lính gác đến ăn cơm, trong đó có không ít thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng.

“Đội trưởng Lục!” “Chào Đội trưởng Lục!” Các Lính gác lịch sự chào Lục Tắc Hiên, mắt lại đang liếc trộm Dụ Nhiên. Bọn họ rất tò mò tại sao Tướng quân Lục lại đưa cậu Dẫn đường này vào Tháp Trắng? Có phải hai người đã xác định quan hệ yêu đương rồi không? Thực thể tinh thần của cậu Dẫn đường này đáng yêu ghê, chắc đang hoảng nên cứ lấy đuôi che mặt mãi thôi.

Dụ Nhiên cũng căng thẳng, khẽ nói: “Đông người thế này, biết trước đã không tới...”

Lục Tắc Hiên nói: “Đừng sợ, họ không có ác ý gì với em đâu, chỉ tò mò sao em lại xuất hiện ở đây thôi. Em đi lấy đồ ăn đi, thích ăn gì cứ tự chọn.”

Dụ Nhiên đi theo Lục Tắc Hiên lấy vài món trong nhà hàng rồi tìm một chỗ trong góc để ngồi.

Những ánh mắt xung quanh khiến Dụ Nhiên hơi xấu hổ, cậu vội vàng cắm cúi ăn cơm. Đồ ăn của Tháp Trắng vẫn ngon như thế. Dù gì Lính gác cũng có vị giác rất nhạy, Lính gác cấp A trở lên đa phần đều kén ăn. Nếu nấu không ngon, chắc chắn đầu bếp sẽ bị sa thải.

Buổi chiều, Lục Tắc Hiên lái xe đưa Dụ Nhiên về trường. Trước lúc chia tay, Lục Tắc Hiên bỗng nói: “Chuyện hôm nay, cảm ơn sự giúp đỡ của em.”

Dụ Nhiên cười nói: “Đừng nói vậy, em cũng rất vui khi có thể giúp được cô bé.”

Lục Tắc Hiên nói: “Em về trước đi, mai tôi lại tới thăm em.”

Dụ Nhiên quay người bước vào trường. Lục Tắc Hiên lái xe đến một hướng khác của vùng ngoại ô: Nhà họ Lục.

Đã lâu lắm rồi hắn chưa về nhà.

Nhà họ Lục nhiều đời nhập ngũ. Bắt đầu từ 300 năm trước, Lính gác cấp cao của nhà họ Lục đã làm việc trong Bộ Quân sự Liên bang. Cội gốc của hắn lập chiến công vang dội trong chiến dịch bình định Lính gác làm phản hồi năm thiên văn thứ 255. Kể từ đó, địa vị của nhà họ Lục ngày càng vững chắc, tính đến đời Lục Tắc Hiên, gia tộc này đã sinh ra nhiều vị tướng lĩnh. Lục Tắc Hiên: “... Cũng được.”

Cha Lục Tắc Hiên, Lục Đình Ngự, là một trong bốn vị Thượng tướng của Liên bang, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Liệp Ưng, vị thế chỉ xếp dưới Nguyên soái trong Bộ Quân sự. Dù ông là một Tướng quân với nhiều chiến công hiển hách nhưng lại rất nhiệt tình, tính cách hiền hòa, dễ gần, còn đặc biệt thích trồng rau.

Nhà họ Lục có một trang viên ở vùng ngoại ô hành tinh Thủ đô, bên trong xây dựng vài khu nhà kính cỡ lớn, trồng đủ loại rau dưa hoa quả. Vừa về đến nhà, Lục Tắc Hiên đã trông thấy một người đàn ông đang xắn tay áo, ngồi xỏm hái rau trong nhà kính. Một con đại bàng vàng to lớn, uy mãnh bay phía trên chủ nhân, nó nhanh chóng phát hiện ra chim ưng trắng, bèn bay tới chào chim kia.

Lục Đình Ngự ngẩng đầu, nói: “Chà, bố còn tưởng là ai cơ. Sao tự nhiên con lại về nhà thế này?” Lục Tắc Hiên: “Mi ngưng đi. Mi là thực thể tinh thần của Lính gác cấp S, sức mạnh thì ghê gớm đấy mà không có chỉ số thông minh của động vật cấp S.”

Lục Tắc Hiên gãi mũi: “Con về lần này là có chuyện quan trọng cần hỏi bố.”

Lục Đình Ngự cười nói: “Được, bố còn chưa ăn tối. Con xuống bếp, nấu một bữa thật thịnh soạn rồi bố sẽ suy xét có nên trả lời vấn đề của con không.”

Lục Tắc Hiên bắt đũa nhặt lấy giỏ rau trong tay cha mình. Lính gác trẻ nhanh nhẹn sơ chế nguyên liệu, nấu nướng, chẳng mấy chốc đã dọn ba món mặn một món canh ra bàn ăn. “Cũng được, vậy tôi dẫn em tới nhà hàng buffet.”

Các món cơm nhà đơn giản nhưng đầy đủ cả sắc, hương, vị. Lục Đình Ngự không khách khí cầm đũa nếm vài miếng, khen: “Cũng khá ổn, chưa bị xuống tay.” Tiếp đó lại tủm tủm cười với cậu con trai: “Phải rồi, cậu Dẫn đường phù hợp trên 98% với con đâu? Định khi nào dẫn về gặp bố mẹ?”

Lục Tắc Hiên đáp cho qua chuyện: “Con tự có chừng mực. Em ấy còn nhỏ, bọn con mới đang làm quen thôi, chưa vội.”

Tướng quân Lục vẫn luôn quan tâm chuyện chung thân đại sự của con trai, Khi trước, ông nhờ bà Joseph giới thiệu đối tượng cho Lục Tắc Hiên, tiếc là hẳn không hứng thú gì với những Dẫn đường đó. Giờ khó khăn lắm mới gặp được người có độ phù hợp cao, ông chỉ hận sao Lục Tắc Hiên không đưa Dẫn đường kia về nhà ngay hôm nay, ngày mai thì đi đăng ký kết hôn luôn.

Thấy cha mình còn định nói tiếp, Lục Tắc Hiên vội vàng chuyển sang chuyện khác: “Bố, gần đây nhiều nơi xuất hiện Lính gác cuồng bạo số lượng lớn, bố có nắm được thông tin gì không?”

Dù sao Lục Đình Ngự cũng là một Quân đoàn trưởng của Liên bang, có chức có quyền trong Bộ Quân sự, chắc chắn biết được nhiều thông tin hơn Lục Tắc Hiên.

Sau khi biết là chuyện này, ông nghiêm túc hẳn, hỏi ngược lại: “Con nghĩ sao?”

Lục Tắc Hiên phân tích: “Con cảm thấy rất giống do con người làm ra. Cả sáng nay con đọc thông tin về những Lính gác cuồng bạo đó, phát hiện bọn họ có rất nhiều đặc điểm chung: Đều là Lính gác cấp C, tuổi từ 22 đến 32, ít kinh nghiệm chiến đấu.”

Lục Đình Ngự hạ giọng, nói: “Bộ Quân sự đang điều tra chuyện này, hiện tại do Quân đoàn Ánh Sao phụ trách, không thuộc phạm vi quyền hạn của bố, tình hình cụ thể bố không tiết lộ nhiều cho con được. Nhưng bố nhắc con này, nếu về sau gặp phải nhiều Lính gác cuồng bạo trong lúc làm nhiệm vụ thì phải chú ý thật cẩn thận.”

Quân đoàn Ánh Sao? Lục Tắc Hiên nhíu mày. Là con cháu dòng chính của nhà họ Lục, sau khi tốt nghiệp Học viện Quân sự, hẳn đương nhiên gia nhập Quân đoàn Liệp Ưng, trở thành Đội trưởng Đội đặc chiến. Cha sắp xếp như vậy cũng vì muốn để hẳn tích lũy được nhiều kinh nghiệm hơn. Còn về những Quân đoàn khác, hẳn quả thật không biết gì nhiều. Nhưng hẳn là con người, ngoại trừ “bản năng động vật”, con người còn có mặt “lý trí”, rất nhiều thời điểm, “lý trí” phải nắm quyền chủ động. Quả thật, hẳn muốn gặp Dụ Nhiên nhưng không phải vì hẳn thích cậu hay muốn ở bên cậu mà là vì hẳn muốn hiểu rõ hơn về Dẫn đường này, phải xác định được thân phận, lai lịch của đối phương rồi mới tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Nhưng nếu đang có người điều tra rồi thì hẳn cũng không cần quá sốt ruột, chung quy sẽ tìm ra kết quả thôi.

Qua một ngày, tình trạng của Tiểu Thất đã ổn định lại, cũng có thể nói chuyện bình thường với Moore. Nhưng cô bé cũng không biết gì nhiều về chuyện Lính gác cuồng bạo, chỉ nhớ rằng cha mình nói sẽ dẫn đội đi làm nhiệm vụ, nhưng vài ngày trôi qua, tất cả những Lính gác đó đều không thấy trở về.

Không thu được nhiều thông tin hơn từ Tiểu Thất, Moore đưa cô bé đến Trung tâm Chăm sóc trẻ em của Tháp Trắng. Ở đó có rất nhiều Lính gác nhỏ tuổi mồ côi, cô bé có thể đi học, sinh sống cùng, coi như có bạn có bè.

Lục Tác Hiên quyết định lại tới thăm Dụ Nhiên. Hôm qua tới đón cậu đi rất vội, cũng chưa kịp tặng quà gì, hôm nay bổ sung cũng vừa đẹp. Dụ Nhiên là học sinh, trong thời gian đi học tại Học viện Dẫn đường đều phải mặc đồng phục, tặng quần áo là không cần thiết. Có vẻ cậu ấy cũng không thích chơi game, ngày nào cũng chăm chỉ học hành, tặng máy chơi game có khi lại dở.

Nên tặng gì đây?

Lục Tác Hiên đắn đo một thôi một hồi cũng không nghĩ ra được món quà gì khác, bèn quyết định lái xe tới tiệm bánh lần trước từng mua Tiramisu.

Hắn vẫn nhớ lần đó Dụ Nhiên kể từ sau khi mẹ mất, cậu không còn được ăn bánh ngọt mẹ làm nữa; còn bảo Tiramisu rất ngon, cậu ấy rất thích.

Nghĩ đến đây, Lục Tác Hiên bước vào tiệm, chọn một chiếc bánh mousse kem tươi đẹp mắt để chủ tiệm gói vào hộp.

Chủ tiệm nhiệt tình giới thiệu: “Chúng tôi đang có chương trình kỷ niệm ngày khai trương cửa hàng: Đăng ký thẻ thành viên sẽ được giảm giá 10%, còn có thể đặt trước sản phẩm và miễn phí giao hàng tận nơi.”

Chim ưng trắng ồn ào trong đầu: “Quá tuyệt vời! Những khi anh ra ngoài làm nhiệm vụ có thể đặt tiệm đưa bánh tới cho Dụ Nhiên! Nếu cậu ấy thích ăn thì mỗi ngày tặng một cái!”

Lục Tác Hiên bất đắc dĩ nói trong thế giới tinh thần: “Mi chắc chắn muốn để cậu ấy ngày nào cũng ăn một cái bánh kem nhiều calo thế này à?”

Chim ưng trắng ngẫm nghĩ, cũng thấy ngày nào cũng ăn một cái bánh thì chẳng mấy mà thành bé mập. Nó bèn sửa lời: “Thì mỗi tuần một cái?”

Lục Tắc Hiên: “... Cũng được.”

Thế rồi, dưới sự nhiệt tình tư vấn của chủ tiệm, Lục Tắc Hiên đóng tiền làm thẻ hội viên một năm, còn chọn dịch vụ giao hàng định kỳ. Thế này, dù hẳn không có mặt tại hành tinh Thủ đô, ra ngoài chấp hành, Dự Nhiên vẫn được ăn bánh ngọt mới làm trong ngày, hơn nữa còn là mỗi tuần một loại không trùng lặp.

Lục Tắc Hiên tới trước cổng Học viện Dẫn đường, đang định nhờ bảo vệ gọi Dự Nhiên ra, chim ưng trắng trên vai đột nhiên kích động bay thẳng đi: “Bé cáo ở kia kìa, có phải em đấy đang đợi tôi không!”

Lục Tắc Hiên nhìn theo hướng chim ưng bay, quả nhiên phát hiện Dự Nhiên đang ngồi một mình bên đó, tay cầm một cuốn sách.

Nhưng rõ ràng Dự Nhiên không thực sự tập trung đọc sách, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn xung quanh như đang tìm ai đó. Sau khi trông thấy chim ưng trắng, cậu vui hẳn lên, cáo nhỏ trên vai cũng hào hứng vẫy đuôi với nó. Chim ưng trắng đang bay trên không suýt nữa sững phát ngất, nó lao tới, xoay vòng vòng trên đầu cáo nhỏ.

Lục Tắc Hiên: “... Xem cái liêm sỉ của nhà mi kìa.”

Chim ưng trắng không phục: “Ý nghĩ của tôi đại diện cho suy nghĩ trong tiềm thức của anh. Rõ ràng anh cũng muốn gặp cậu ấy!”

Lục Tắc Hiên không phản bác. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chim ưng là thực thể tinh thần của hắn, đại diện cho phương diện “bản năng động vật”. Pheromone Dẫn đường của Dự Nhiên có độ phù hợp cao tới 98% quả thực rất thu hút hắn. Chim ưng trắng muốn

tiếp cận cáo nhỏ theo bản năng động vật cũng là chuyện có thể tha thứ về mặt tình cảm.

Nhưng hẳn là con người, ngoại trừ “bản năng động vật”, con người còn có mặt “lý trí”, rất nhiều thời điểm, “lý trí” phải nắm quyền chủ động. Quả thật, hẳn muốn gặp Dụ Nhiên nhưng không phải vì hẳn thích cậu hay muốn ở bên cậu mà là vì hẳn muốn hiểu rõ hơn về Dẫn đường này, phải xác định được thân phận, lai lịch của đối phương rồi mới tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng bình tĩnh, hẳn bước nhanh tới: “Em ngồi đây chờ tôi à?”

Dụ Nhiên đỏ mặt xấu hổ, nói: “Em nghĩ sáng nay anh sẽ tới nên ra chờ sẵn...” Đang nói, thấy hẳn xách theo một cái hộp rất quen mắt, Dụ Nhiên hỏi như hơi bất ngờ: “Anh lại mua bánh cho em ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, lần trước em khen bánh ngon nên lần này tôi mua thử vị khác. Em ăn thử xem.”

Dụ Nhiên giả bộ bất ngờ mở hộp bánh ra: “...”

Cả cái bánh mousse kem tươi to thế này luôn? Anh tha cho tôi được không?

Tôi ghét đồ ngọt, lại càng ghét kem tươi đó!!

Cáo trắng nhỏ cảm nhận được cảm xúc khó chịu trong thế giới tinh thần của chủ nhân thì gục hẳn đầu xuống.

Dụ Nhiên nâng chiếc bánh bằng hai tay, vờ như rất vui vẻ, nói: “Cảm ơn anh, đây là vị em thích nhất. Nhưng chắc Tướng quân bận lắm, về sau tới gặp em thật sự không cần mua quà phiền phức vậy đâu.”

Lục Tắc Hiên nói: “Không phiền. Tôi đã đặt với chủ tiệm rồi, họ sẽ giao bánh tận nơi cho em. Về sau, cho dù tôi không ở hành tinh Thủ

đồ, Chủ nhật hàng tuần tiệm sẽ giao bánh tươi tới, em cứ ra cổng trường nhận là được.”

Dạ Nhiên: “...”

Mỗi tuần một cái, lại còn giao hàng tận nơi???

Hình như Dẫn đường ngồi cạnh hẳn đang cảm động sắp khóc luôn rồi, cứ cúi đầu từ nãy đến giờ.

Lục Tắc Hiên nói: “Đừng khách sao, chút chuyện nhỏ thôi mà.” Qua một ngày, tình trạng của Tiểu Thất đã ổn định lại, cũng có thể nói chuyện bình thường với Moore. Nhưng cô bé cũng không biết gì nhiều về chuyện Lính gác cuồng bạo, chỉ nhớ rằng cha mình nói sẽ dẫn đột đi làm nhiệm vụ, nhưng vài ngày trôi qua, tất cả những Lính gác đó đều không thấy trở về.

Dạ Nhiên: “... Vẫn phải cảm ơn anh.”

Chương 25: Lễ Tình nhân khác lạ

Kết thúc buổi gặp gỡ “thân thiết hòa hợp” cùng Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên giả vờ vui vẻ cầm bánh kem tươi về ký túc xá.

Đóng kịch mệt quá đi mất. Biết trước thế này, từ lần đầu tiên Lục Tắc Hiên tặng bánh, cậu nên nói “Tuy nhà em mở tiệm bánh ngọt nhưng thực ra em không thích đồ ngọt, dễ bị béo phì”. Giờ thì hay rồi, mỗi tuần một cái, giao hàng tận nơi, đành nhờ các em cùng ký túc hỗ trợ giải quyết vậy.

May mà mấy cậu nhóc đều rất thích bánh ngọt. Thấy Dụ Nhiên mang bánh bước vào, Camilla hâm mộ: “Anh Nhiên, Tướng quân Lục lại đến thăm anh ạ? Ngài ấy tâm lý thật đấy, lần nào cũng tặng đồ ngọt anh thích ăn.”

Dụ Nhiên cười nói: “Anh ăn không hết được, các em ăn chung nhé!” Cậu cắt bánh kem thành tám phần, bản thân chỉ lấy một góc nhỏ, chỗ còn lại đều để cho ba nhóc cùng ký túc ăn... Hy vọng nhiệm vụ nhanh chóng kết thúc, đời này cậu không muốn nhìn thấy bánh ngọt nữa đâu.

Tháng 1 trôi đi trong nháy mắt. Đầu tháng 2, Học viện Dẫn đường lại tiến hành một đợt thi khảo sát mới.

Dụ Nhiên cố tình trả lời sai vài câu hỏi, khống chế thành tích các môn lý thuyết trong khoảng 90 điểm. Một Dẫn đường cấp C như cậu, không học thuộc lầ lầ được từng câu từng chữ cũng không có gì sai. Nhưng các môn thực hành liên quan đến tua ý thức cậu đều đạt điểm tối đa. Cứ thế, điểm tổng của cậu trên bảng xếp hạng toàn khóa

sẽ không quá cao nhưng vẫn đủ để khiến Giám đốc Tạ và cô chủ nhiệm vừa lòng. Đạt điểm tối đa các môn thực hành chứng tỏ trong khoảng thời gian này cậu đã nắm bắt cách sử dụng tua ý thức cực kỳ nhuần nhuyễn, không phụ hy vọng của các thầy cô.

Dụ Nhiên cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất. nếp sinh hoạt mỗi ngày của cậu đều rất đơn giản. Ký túc xá, tòa lớp học, canteen, phòng tự luyện cách âm, thư viện, cậu như một con quay cứ quay mãi không ngừng, chịu khó học hành, không có bất kỳ suy nghĩ gì khác. Dưới sự ảnh hưởng của lớp trưởng, tất cả học sinh lớp 107 cũng bắt đầu dốc sức nỗ lực.

“Anh Nhiên đã dậy rồi mà cậu còn ngủ lười hả? Mau dậy học bài đi!”

“Anh Nhiên lại đi thư viện kìa, mấy cậu chơi game không thấy ngại sao?”

“Hôm nay anh Nhiên tự luyện trong phòng cách âm 3 tiếng lận đó, mình cũng phải học bằng chừng ấy!”

Với không khí học hành chăm chỉ ấy, lớp 107 đạt thành tích cao nhất trong các lớp C, thậm chí vượt cả một vài lớp B sau lần thi khảo sát này. Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên đi sâu vào bên trong công viên.

Cô chủ nhiệm Ngải Kỳ mừng ra mặt, mua bao nhiêu đồ ăn vặt, bánh kẹo đến cho lớp. Cô còn xin học bổng cho Dụ Nhiên, gọi riêng cậu ra động viên: “Dưới sự ảnh hưởng của em, lớp mình em nào cũng vô cùng nghiêm túc, cố gắng. Em chính là lớp trưởng tận chức tận trách nhất khóa này đấy.”

Dụ Nhiên: “...”

Chỉ là cậu không muốn giao lưu quá nhiều với đám nhóc 13 tuổi nên mới cắm đầu vào học thôi.

Cậu thật sự không cố tình.

Thời gian trôi đi từng ngày, càng lúc càng gần tới ngày 14 tháng 2 đặc biệt này.

Dụ Nhiên cân nhắc lịch trình ngày hôm đó. Nếu người kia đã đồng ý giúp cậu, chắc chắn ngày 14 tháng 2 Lục Tắc Hiên sẽ được nghỉ. Hôm đó cũng vừa hay là cuối tuần, Học viện Dẫn đường cũng nghỉ, vậy nên khả năng cao Lục Tắc Hiên sẽ đến thăm cậu. Nhưng để đề phòng bất trắc, ví dụ như Lục Tắc Hiên bất chợt hẹn đi ăn với bạn thân, Dụ Nhiên cảm thấy vẫn nên hẹn trước sẽ ổn hơn.

Tối 13 tháng 2, Dụ Nhiên nhắn tin cho Lục Tắc Hiên: “Mai anh có rảnh không?”

Lục Tắc Hiên trả lời ngay lập tức: “Rảnh. Tôi vốn định sẽ tới thăm em.”

Dụ Nhiên thở phào một hơi: “Anh tặng em nhiều bánh ngọt như vậy, ngày mai em muốn mời anh một bữa coi như cảm ơn.”

Lục Tắc Hiên trả lời: “Sao để em mời được? Em vẫn đang đi học, làm gì có tiền.”

Dụ Nhiên đáp: “Em vừa nhận được học bổng, là khoản thưởng cho “Học sinh tiến bộ nhất lớp C”. Tuy không nhiều lắm nhưng vẫn đủ mời cơm anh.”

Lục Tắc Hiên không phản đối nữa: “Được, vậy thì em mời, tôi chọn chỗ. 11 giờ trưa mai tôi tới đón em, chúng ta đi ăn trưa luôn.”

Sáng hôm sau, Lục Tắc Hiên tới đón cậu rất đúng giờ.

Tháng 2 ở hành tinh Thủ đô không quá giá rét. Dụ Nhiên đứng ở cổng trường chờ Lục Tắc Hiên. Thấy xe hẵn tới, cậu lập tức chạy qua, tự mở cửa lên xe.

Một vệt đỏ lọt vào tầm nhìn, Lục Tắc Hiên nhất thời không dời nổi mắt. Hôm nay Dụ Nhiên mặc một chiếc áo len lông cừu màu đỏ, phối với quần dài ôm chân màu trắng gạo, trông tràn đầy năng lượng. Bình thường cậu hay mặc quần áo màu nhạt, mang đến cho người ta cảm giác gầy gò, yếu ớt. Hôm nay ăn diện như vậy lại đem đến cảm giác ấn tượng khác lạ.

Sắc đỏ kia vừa khéo tiếp với màu mắt trái của cậu.

Ấm nóng, sinh động, dồi dào sức sống.

Lục Tắc Hiên khen: “Em mặc đồ đỏ trông đẹp lắm.”

Dụ Nhiên cười gãi đầu, nói: “Đây là quần áo bà Joseph mua cho em từ trước khi nhập học. Bà ấy bảo em còn trẻ, không nên mặc đồ trông trầm lắng, nhạt nhòa quá, phải có sức sống đáng có của lứa tuổi này... Em cũng thấy bà ấy nói rất hợp lý. Ra ngoài ăn cơm không thể mặc đồng phục, em mới chọn đồ màu nổi một chút.”

Lục Tắc Hiên nói: “Mắt thẩm mỹ của bà Joseph quả không tồi. Màu đỏ rất hợp với em.”

Dụ Nhiên ngượng ngùng lảng sang chuyện khác: “Chúng ta đi ăn ở đâu vậy?”

Lục Tắc Hiên khởi động xe, nói: “Tôi đưa em tới một nhà hàng tư. Bàn đã đặt trước rồi.”

Nhà hàng Lục Tắc Hiên chọn lần này có mức giá tương đối phải chăng nhưng không gian khá đẹp. Hai người gọi bốn món mặn, một món canh mới tốn chưa tới 200 nghìn tệ. Dụ Nhiên nhìn hẩn, hỏi: “Có phải anh muốn tiết kiệm tiền cho em nên mới chọn chỗ rẻ thế này không?”

Lục Tắc Hiên nói rất đường hoàng: “Trước kia tôi cũng hay tới nhà hàng này, giá không đắt nhưng đồ ăn ngon. Tôi thấy rất hời.” Thực ra

hắn đã tới bao giờ đâu, hắn hỏi được chỗ này từ Moore đấy chứ. Nhưng đúng là Moore thường xuyên tới đây liên hoan với bạn bè.

Dụ Nhiên không lặn tẩn vấn đề giá cả nữa. Giờ cậu đang là học sinh, nhà hàng đắt đỏ quá sẽ không kham nổi, Lục Tắc Hiên chọn chỗ vẫn rất có tâm. Đến khi đồ ăn được dọn lên, Dụ Nhiên nếm thử trước, phát hiện hương vị quả thật không tồi. Tâm trạng cậu tốt lên rất nhiều, mặt mày cũng tươi tắn hẳn.

Lục Tắc Hiên thuận miệng hỏi: “Lần thi khảo sát này em giành hạng nhất trong các lớp C nên được học bổng à?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, nhưng còn kém các bạn lớp A nhiều lắm. Các bạn ấy có thể đạt điểm tuyệt đối tất cả các môn, em vẫn có vài môn lý thuyết chỉ được 90 điểm.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trí nhớ của Dẫn đường cực kỳ xuất sắc. Đối với họ, các môn lý thuyết rất đơn giản, chỉ cần học hai hôm trước khi thi là nhớ. Nhưng hiển nhiên Dụ Nhiên dồn sức vào các môn thực hành hơn, không còn nhiều sức để học thuộc lòng như thế.

Lục Tắc Hiên cổ vũ: “Em đã rất giỏi rồi. Và lại, em là Dẫn đường kiểu phát triển, sức mạnh tinh thần còn có thể tăng lên.”

Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, bầu không khí rất dễ chịu.

Cuối bữa, Dụ Nhiên chủ động thanh toán, Lục Tắc Hiên cũng không cản cậu. Bữa hôm nay tiêu hết 175 tinh tệ, chừng ấy đúng là rất rẻ so với mức sống cao ngất ngưỡng ở hành tinh Thủ đô này.

Lục Tắc Hiên đề nghị: “Giờ vẫn còn sớm, chiều nay em muốn đi chơi đâu không?”

Dụ Nhiên ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Sau khi tới hành tinh Thủ đô, em chỉ đi học ở Học viện Dẫn đường. Vài lần ra ngoài cùng anh vẫn

chưa thăm thú được chỗ nào... Ở đây có địa điểm nào phong cảnh đẹp không ạ? Em muốn tới một lần.”

Dụ Nhiên trầm nghĩ: Mau nói công viên vịnh biển đi, tôi chỉ cần tới công viên vịnh biển thôi.

Lục Tắc Hiên cau mày suy ngẫm, nơi có cảnh đẹp nhất mùa này chắc chắn là công viên vịnh biển của hành tinh Thủ đô. Ở đó có rừng hoa mai bạt ngàn, tháng 2 hoa nở, khắp không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát, rất nhiều du khách sẽ tới đó tham quan, chụp hình.

Nghĩ đến đây, Lục Tắc Hiên không do dự thêm nữa: “Tôi dẫn em tới công viên vịnh biển đi dạo nhé. Ở đó có rất nhiều hoa mai.”

Dụ Nhiên cong môi cười: “Được ạ, em chưa được thấy hoa mai bao giờ. Chòm sao Củ Xích chỗ em khí hậu khắc nghiệt lắm, rất hiếm các loài hoa.”

Lục Tắc Hiên đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta qua đó luôn.”

Hai người chạy xe tới công viên vịnh biển. Hôm nay đúng ngày Lễ Tình nhân 14 tháng 2, trên đường có không ít cặp đôi tay trong tay đi dạo. Đa số trong đó là người bình thường, cũng có một số ít là Lính gác và Dẫn đường nhưng chỉ những người tiến hóa mới thấy được thực thể tinh thần của họ đang chơi đùa trong công viên.

Lục Tắc Hiên thấy hơi gượng gạo, cứ cảm thấy hai người đi chơi công viên trong ngày Lễ Tình nhân thế này cứ như là đang hẹn hò dù thực chất lại không phải... Dù sao nghi ngờ của hắn đối với Dụ Nhiên vẫn chưa thể xóa bỏ hoàn toàn, hai người chưa xác định quan hệ gì cả, hiện vẫn đang trong giai đoạn “tìm hiểu nhau”

Đương nhiên, chẳng phải vì lo lắng cho chủ nhân gì cả, nó chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi. Đúng là động vật, chẳng có tí “lý trí” nào hết.

Chim ưng trắng lăm rằm trong đầu: “Rõ ràng hai người đang trong thời kỳ mập mờ đó! Chẳng phải chỉ thiếu mỗi một câu tỏ tình của anh

là xác định quan hệ rồi còn gì?” Con chim này suốt ngày giục chủ nhân nó tỏ tình. Đương nhiên, chẳng phải vì lo lắng cho chủ nhân gì cả, nó chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi. Đúng là động vật, chẳng có tí “lý trí” nào hết.

Chim ưng trắng cụt hứng: “Anh không vội thoát ế nhưng tôi muốn mau mau có bạn đời tinh thần đó.”

Lục Tắc Hiên thầm mắng một câu “con chim ngu” rồi mặc xác nó. Thực thể tinh thần của Lính gác phần lớn là chim dữ, mãnh thú có thể lực vượt trội nhưng không thông minh cho lắm, khác hẳn với thực thể tinh thần của Dẫn đường, con nào con nấy lanh lợi, cơ trí vô cùng.

Lúc này, cáo nhỏ cũng nhảy xuống khỏi vai Dự Nhiên, đi bên cạnh chủ nhân, vui vẻ dựng thẳng cái đuôi xù lông.

Một thời gian không gặp, kích thích của nó lại lớn hẳn lên nữa rồi, lúc đứng đã cao ngang eo Dự Nhiên.

Chim ưng trắng bay vòng quanh trên đỉnh đầu nó, rõ ràng muốn tới gần mà cứ ngần ngại.

Dự Nhiên thấy thế, bèn xoa đầu cáo trắng, nói: “Em và chim ưng tự chơi với nhau nhé.”

Chim ưng trắng: “!!!”

Dự Nhiên, cậu đúng là chủ nhân tốt nhất trần đời!

Cáo nhỏ có vẻ hơi ngượng ngùng. Nó liếc nhìn chim ưng trắng một cái, dụi đầu vào lòng bàn tay Dự Nhiên rồi chạy biến vào sâu trong rừng mai.

Lục Tắc Hiên nói: “Ở đây có nhiều thực thể tinh thần của Lính gác, bảo vệ cáo trắng cẩn thận.”

Chim ưng trắng: “Đã rồi!”

Dứt lời, nó dang cánh, kích động bay theo cáo nhỏ.

Sau khi lừa thực thể tinh thần của Lục Tắc Hiên đi chỗ khác thành công, Dụ Nhiên cho tay vào túi áo, lẳng lẳng lấy một cây kim rất mảnh ra nắm trong tay.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên đi sâu vào bên trong công viên. ***

Trước mặt là một rừng mai rộng lớn, hôm qua vừa có tuyết rơi, lúc này, những cánh mai đỏ bung nở giữa tuyết đọng trắng phau. Hai sắc đỏ trắng tôn nhau, trông rất bắt mắt.

Không ít du khách đang đi dạo trong rừng mai, Dụ Nhiên cũng chạy tới đó, hít một hơi thật dài ngửi hương hoa, khen: “Chỗ này đẹp thật đấy.”

Lục Tắc Hiên bước nhanh theo cậu, nói: “Đi vào trong sâu hơn chút, phía đó còn nhiều hoa mai hơn.”

Dụ Nhiên: “Vâng!”

Hai người sóng vai tiến bước.

Có rất nhiều du khách qua lại trong rừng mai nhưng Dụ Nhiên nhanh chóng nhắm chuẩn mục tiêu: Không xa phía trước có một đôi Dẫn đường và Lính gác cấp A đang ngồi nghỉ trên tảng đá ven đường.

Dẫn đường kia là một nam thanh niên trông rất hiền hòa với mái tóc xoăn màu vàng kim ngang vai, một con sóc be bé, đáng yêu đang ngoan ngoãn ghé bên chân anh ta. Lính gác đi cùng là một cô gái trông rất ngẫu, buộc tóc đuôi ngựa, thực thể tinh thần là sói bạc. “

Nhìn từ dáng vẻ thân thiết của thực thể tinh thần, có thể thấy hai người họ chắc hẳn là một đôi.

Khoảnh khắc đi ngang qua hai người, ánh mắt Dụ Nhiên trở nên sắc lẹm. Chiếc kim đã cầm sẵn đâm thẳng vào cổ tay.

Cậu vẩy ngón tay, vài giọt máu đỏ tươi rơi chuẩn xác lên mu bàn tay Dẫn đường kia. Tiếp đó, Dụ Nhiên lặng lẽ dán một miếng băng cá nhân lên cổ tay.

Vết thương nhanh chóng cầm máu, áo len đỏ vừa khéo che hết những dấu vết này.

Lục Tắc Hiên đi dạo trong rừng mai, một mùi hương chợt thoảng qua cánh mũi. Mùi hương ấy rất tươi mới, mát mẻ, giống như hương tuyết đầu mùa phủ trên hoa mai. Là mùi pheromone Dẫn đường đó.

Cùng là hương hoa mai nhưng khứu giác tinh tường của Lính gác có thể dễ dàng phân biệt mùi hương của hoa rừng xung quanh và mùi pheromone Dẫn đường.

Lục Tắc Hiên lập tức nhận ra cảm giác quen thuộc ấy. Hấn nghi hoặc dừng bước, nhìn về phía phát ra mùi hương.

Hấn trông thấy một Dẫn đường thực thể tinh thần hình con sóc và một Lính gác thực thể tinh thần sói bạc đang ngồi nghỉ chân bên đường.

Lính gác kia ân cần hỏi: “Sao vậy?”

Dẫn đường nói: “Không sao đâu, vừa nãy bất cẩn bị cửa phải tay thôi.”

Như cảm nhận được ánh mắt của Lục Tắc Hiên, Dẫn đường kia ngẩng đầu lên, tiếp đó, nét kinh ngạc xuất hiện trên gương mặt: “Tướng quân Lục? Trùng hợp quá, anh cũng tới đây sao?”

Nữ Lính gác cũng đứng dậy: “Chào Tướng quân Lục.”

Lục Tắc Hiên hơi khó hiểu nhìn hai người. Hắn không có ấn tượng gì về hai người này nhưng vẫn lịch sự chào: “Xin chào.”

Dẫn đường kia nhận thấy sự khó hiểu của hắn, cười giải thích: “Chắc anh không nhớ chúng tôi đâu. Chúng tôi cũng tốt nghiệp từ Học viện Quân sự số 1 Liên bang, cùng khóa với anh. Hồi còn đi học, chúng tôi thường xuyên được nghe chuyện về anh.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nữ Lính gác tiếp lời: “Anh chính là Lính gác cấp S duy nhất trong khóa đó, cũng là thần tượng của rất nhiều Lính gác chúng tôi.”

Hóa ra là bạn cùng trường đại học.

Dẫn đường này trông có vẻ hơi quen quen? Lục Tắc Hiên cẩn thận lục lọi trong trí nhớ, đột nhiên nhớ ra hình như trong danh sách Dẫn đường tham gia vũ hội tốt nghiệp được bạn thân gửi cho có người này?

Hắn từng đọc bản danh sách thông tin đó rất kỹ càng, quả thực có một Dẫn đường cấp A với thực thể tinh thần là sóc.

“Không ngờ lại được anh biết tên, vinh hạnh quá!” Pullman mỉm cười.

“...” Hóa ra là thế ư? Mùi pheromone Dẫn đường hắn ngửi thấy trong vũ hội tốt nghiệp năm đó đến từ Dẫn đường có thực thể tinh thần là sóc này, hoàn toàn không liên quan đến Dụ Nhiên?

Điều Lục Tắc Hiên trần trở nhất vẫn là mùi pheromone Dẫn đường hắn ngửi được hồi 5 năm trước gần như giống hệt mùi của Dụ Nhiên. Chính vì vậy, hắn nghi ngờ lai lịch của Dụ Nhiên có vấn đề và tuổi của cậu cũng là giả.

Hiện tại xem ra tất cả những điều ấy chỉ là trùng hợp?

Lúc này, Dụ Nhiên đã đi rất xa đằng trước vì “chuyện không liên quan gì đến mình”.

Đến ngã rẽ, phát hiện Lục Tắc Hiên không còn đi bên cạnh, cậu mới ngơ ngác quay lại tìm Lục Tắc Hiên: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên thu hồi dòng suy nghĩ, đáp: “Gặp hai người bạn cùng đại học nên nói chuyện vài câu.”

Dụ Nhiên tò mò nhìn sang phía hai người đối diện.

Pullman cười cười, khéo léo đánh tiếng: “Hai người cũng đi dạo công viên à? Vậy chúng tôi không quấy rầy nữa.”

Lính gác nói: “Chúng tôi về trước, hai người cứ thoải mái nhé.”

Hai người sóng vai rời đi, rẽ sang một hướng khác.

Lục Tắc Hiên nhìn bóng lưng họ, trầm ngâm.

Dụ Nhiên phỏng đoán: “Trông dáng vẻ thân mật đó chắc họ là một cặp nhỉ? Điều là bạn cùng lớp của anh à?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Không. Dẫn đường kia tôi chỉ mới biết qua thông tin, anh ta học ở khoa Y của Học viện Quân sự, sau khi tốt nghiệp thì gia nhập Quân đoàn Ánh Sao. Còn Lính gác... Tôi không rõ lắm.”

Dụ Nhiên hiếu kỳ: “Quân đoàn Ánh Sao? Cũng tương tự như Quân đoàn Liệp Ưng ạ?”

Lục Tắc Hiên: “Ừ, cũng là một trong bốn quân đoàn lớn của Liên bang.”

Dụ Nhiên gãi đầu, nói: “Em không hiểu rõ về những chuyện này lắm. Đội đặc chiến Liệp Ưng các anh là một phân đội tinh nhuệ thuộc Quân đoàn Liệp Ưng phải không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đúng vậy. Chinh thể Quân đoàn Liệp Ưng rất phức tạp, có thời gian tôi sẽ từ từ nói cho em nghe.”

Dụ Nhiên thành công chuyển đề tài.

Cậu hoàn toàn không nhắc đến vũ hội tốt nghiệp và vấn đề pheromone Dẫn đường. Khả năng nhận biết pheromone của Dẫn đường kém xa Lính gác, dù vừa nãy có người thấy thì cậu cũng không phân biệt được đó là mùi hoa mai hay mùi pheromone.

Chủ động nhắc tới sẽ quá lộ liễu.

Cứ để Lục Tắc Hiên tự suy nghĩ. “Anh tên... Pullman?” Lục Tắc Hiên đã nhớ ra cái tên này.

Mầm mống hoài nghi một khi được gieo xuống sẽ điên cuồng sinh trưởng trong lòng, nhìn đâu cũng sẽ thấy bất hợp lý. Chỉ khi những nghi ngờ ấy có được lời giải thích hợp lý nhất, có thể xâu chuỗi đầu đuôi mọi việc một cách logic, xóa bỏ chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Thần sắc Lục Tắc Hiên rõ ràng đã thoải mái hơn hẳn. Hắn đã có được đáp án, đáp án cuối cùng có thể giải thích tất cả.

Trong vũ hội tốt nghiệp năm năm trước, người hắn gặp là Pullman, không phải Dụ Nhiên. Nếu hắn thật sự từng gặp Dụ Nhiên, vậy thì hiện tại cậu không thể là 18 tuổi.

Đây chỉ là trùng hợp.

Trên đời này không có pheromone giống hệt nhau nhưng vẫn có khả năng xuất hiện pheromone Dẫn đường tương tự tới 95% mà hắn không thể phân biệt chuẩn xác bằng mũi.

Hướng hồ thời gian đã trôi qua năm năm. Chỉ bằng vào một đoạn ký ức, hắn không thể xác định chắc chắn.

Medis, bạn thân hẳn, nói đúng. Dù là thân phận, tuổi tác, sức mạnh tinh thần, tất cả những điều ấy ở Dụ Nhiên đều không trùng khớp. Chỉ dựa vào pheromone Dẫn đường liền cho rằng cậu từng xuất hiện vào năm năm trước đúng là không đủ thuyết phục.

Pullman kia đã kết hôn rồi, Lục Tắc Hiên không thể tới Hiệp hội lấy pheromone của Dẫn đường đã kết hôn để xác minh.

Nhưng vừa rồi, hẳn tận mắt trông thấy trên mu bàn tay Pullman có vết máu nên mùi pheromone mới tỏa ra đậm như vậy, chắc hẳn không sai được.

Vậy nên... Thực chất Dụ Nhiên vô tội? Liệu hẳn có nên cân nhắc, thử chính thức hẹn hò với cậu ấy không?

Chương 26: Quyết định

Sâu trong rừng mai, một con cáo với bộ lông trắng muốt chạy đằng trước, chim ưng bay sát theo, bảo vệ nó dưới đôi cánh mình.

Cáo trắng nhỏ chạy băng băng, cố gắng kéo con chim ưng kia đi xa nhất có thể. Chủ nhân nói con chim ưng này rất mạnh nhưng chỉ số thông minh lại không cao. Nếu còn bên cạnh Lục Tắc Hiên, nó sẽ phát hiện ra động tác đổi trắng thay đen của Dụ Nhiên rất dễ từ góc nhìn trên cao. Chỉ cần nó rời khỏi hiện trường, tầm nhìn của con người khá hữu hạn, Dụ Nhiên sẽ giấu giếm Lục Tắc Hiên hoàn thành chuyện cần làm.

Cáo trắng nhỏ chạy thẳng một đường đến lúc hết sức mới dừng lại thở hồng hộc.

Chim ưng trắng vẫn chưa bay thỏa thích, thấy cáo trắng đột nhiên dừng lại, nó cũng đậu trên cây hoa mai, thắc mắc: “Sao em không chạy nữa?”

Cáo trắng tủi thân: “... Không chạy nổi nữa, mệt rồi.”

Chim ưng trắng đập đập cánh: “Sau này em đừng chạy nữa, tôi chở em bay.” Nó bay quanh cây hoa mai một vòng, còn phóng to cánh của mình ra, thể hiện vẻ uy phong lẫm liệt của bản thân, kiêu ngạo nói: “Kích thích thật của tôi to gấp mấy chục lần thế này cơ, sải cánh dang hết cỡ có thể che hết cả rừng mai luôn! Muốn tôi chở em bay lên cao, ngắm phong cảnh bầu trời không?”

Cáo trắng nhỏ: “...”

Tôi sợ độ cao, cảm ơn.

Thực thể tinh thần của Linh gác đều ngu ngốc vậy hả?

Chủ nhân nhà tôi ghét đồ ngọt, chủ nhân nhà anh tuần nào cũng tặng bánh.

Tôi sợ độ cao, anh muốn đưa tôi bay lên trời??? ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đúng lúc này, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đã sóng vai đi tới.

Dụ Nhiên nhận thấy cáo trắng đang khó chịu, bèn nói trong thế giới tinh thần: “Vất vả rồi, em làm tốt lắm.”

Cáo trắng lập tức nhảy trở lại vai Dụ Nhiên, cuộn tròn người lại nằm nghỉ. Chim ưng trắng cũng thu nhỏ, bay về đậu trên vai Lục Tắc Hiên, hào hứng nói: “Chủ nhân, hôm nay tôi vui lắm luôn đó. Tôi với cáo nhỏ chạy khắp cả rừng mai! Em ấy đáng yêu quá đi mất, cái đuôi trắng xù lông kia cứ lúc lắc suốt thôi!”

Lục Tắc Hiên nghe tiếng líu ríu trong đầu, thản nhiên nói: “Biết mi vui rồi.”

Chim ưng trắng nói: “Vậy tóm lại khi nào anh mới tỏ tình? Khi nào liên kết tinh thần với Dụ Nhiên? Tôi muốn vào thế giới tinh thần của cậu ấy tham quan.”

“Ngưng.” Lục Tắc Hiên ngắt lời nó, “Giờ chưa phải lúc, ít lâu nữa rồi nói sau.”

Chim ưng trắng bực bội bay khỏi vai chủ nhân.

Dụ Nhiên ngẩng đầu nhìn nó, khó hiểu: “Chim ưng sao vậy? Hình như nó không vui?”

Vừa dứt lời, chim ưng trắng lại bay trở về, nói với hai người: “Mèo Ragdoll của bà Joseph ở bên kia.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên còn chưa kịp rời đi đã nghe giọng bà Joseph truyền tới từ phía trước: “Trùng hợp quá nhỉ, tôi thấy chim ưng của Tướng quân Lục bay trên trời, không ngờ Nhiên Nhiên cũng ở đây. Hai cậu là đang... Đi hẹn hò à?”

Ánh mắt bà liếc qua Lục Tắc Hiên rồi lại nhìn sang phía Dụ Nhiên, nét mặt rối bời như “phụ huynh bắt gặp con trẻ đang yêu đương”.

Dụ Nhiên vội giải thích: “Cháu và anh ấy chỉ đi dạo thôi.”

Lục Tắc Hiên hòa theo: “Đúng vậy, hôm nay cuối tuần, tôi và Dụ Nhiên đều rảnh rỗi, bèn đi ngắm hoa mai.”

Ngày lễ Tình nhân bắt cặp đi ngắm hoa mai mà gọi là “đi dạo”? Hai người đang khinh thường chỉ số thông minh của Chủ nhiệm Trung tâm Ghép đôi Hiệp hội Dẫn đường đấy à? Bà Joseph nhướn mày nhưng không nói thẳng ra, bà nhìn Dụ Nhiên, nói: “Nhiên Nhiên, dạo này ở trường vẫn ổn chứ?”

Dụ Nhiên nói: “Ổn lắm ạ, các thầy cô rất quan tâm cháu.”

Nhìn dáng vẻ thật thà, ngoan ngoãn ấy, bà Joseph lại càng quý cậu hơn. Bà biết Dụ Nhiên là Dẫn đường kiểu phát triển, tương lai chắc chắn rất rực rỡ. Mèo Ragdoll chạy tới, thân thiện dụi đầu lên mu bàn tay Dụ Nhiên. Dụ Nhiên xoa đầu nó, hỏi: “Hôm nay bà có thời gian đi dạo công viên ạ?”

Bà Joseph cười, nói: “Hôm nay là lễ Tình nhân mà, chồng bà vừa hay được nghỉ, bà dẫn ông ấy ra ngoài hít thở không khí.”

Đang nói, một con sư tử đực oai hùng từ bên kia chạy tới, dáng người nó rất cường tráng, bộ lông dày ánh lên màu vàng kim chói mắt. Thực thể tinh thần vua sư tử của Lính gác cấp S vừa xuất hiện đã đem đến cảm giác cực kỳ áp bách cho người khác. Cáo trắng nhỏ sợ hãi trốn ra sau lưng Dụ Nhiên, chim ưng trắng vội vàng bay qua bảo vệ nó.

Một người đàn ông vạm vỡ bước tới từ trong rừng mai, đôi mắt vàng kim của ông nhìn Dụ Nhiên rồi lại nhìn sang phía Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên nghiêm túc thực hiện động tác chào kiểu quân đội: “Tướng quân.”

Người đàn ông cũng chào lại theo kiểu quân đội: “Trùng hợp thật, hai cậu cũng tới đây ngắm hoa mai?”

Bà Joseph cười nói: “Hành tinh Thủ đô không có nhiều nơi đáng đến vào mùa Đông cho lắm, tình cờ gặp nhau cũng không lạ. Hai người đừng tỏ ra căng thẳng như thế chứ.”

Ánh mắt người đàn ông dọi đi, nhìn sang phía Dụ Nhiên: “Tôi đã nghe bà nhà nhắc về cậu, cậu chính là Dụ Nhiên?”

Sắc mặt Dụ Nhiên hơi gượng gạo, cậu căng thẳng nắm ngón tay mình, cúi đầu nói: “Dạ đúng ạ.”

Người đàn ông không hỏi gì thêm, quay sang nhìn vợ mình, nói: “Về thôi, chắc thằng bé sắp đến nhà rồi.”

Bà Joseph mỉm cười vẫy tay với Dụ Nhiên: “Bà về trước đây, cháu và cậu Lục cứ từ từ đi dạo nhé.”

Dụ Nhiên: “Vâng, tạm biệt bà.”

Mãi đến khi bóng lưng hai người biến mất ở cuối rừng mai, Dụ Nhiên mới thở phào một hơi. Lục Tắc Hiên nhìn cậu, thấp giọng trấn an: “Đừng căng thẳng, Lính gác khi nãy là chỒNG bà Joseph, Tướng quân Auste, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Nhật Diệu của Liên bang. Bình thường tôi cũng rất ít khi gặp ông ấy.”

Dụ Nhiên sững sốt: “Quân đoàn Nhật Diệu?”

Lục Tắc Hiên giải thích: “Bốn quân đoàn lớn của Liên bang bao gồm Nhật Diệu, Ánh Sao, Liệp Ưng và Báo Tuyết. Trong đó, Quân đoàn

Nhật Diệu chủ yếu phụ trách yếu phụ trách phát triển trường sao phía Nam. Phải rồi, quân đóng trú tại hành tinh B-73 thuộc thiên hà Củ Xích em sinh sống trực thuộc Quân đoàn Nhật Diệu đấy.”

Dụ Nhiên nhỏ giọng trách móc: “Nhưng lúc căn cứ bị tấn công, quân đội đó có giúp đỡ bọn em đâu.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Chuyện trong Bộ Quân sự phức tạp vô cùng, giữa bốn quân đoàn lớn tồn tại không ít vấn đề tranh đoạt quyền lực và âm mưu hãm hại lẫn nhau. Quân đóng trú ở những nơi xa xôi còn bị quan chức địa phương tiêm nhiễm, thậm chí nhận hối lộ. Mặt ngoài, Liên bang trời yên biển lặng, phồn hoa thái bình, thực chất bên trong tồn tại rất nhiều yếu tố bất định như sóng ngầm cuồn cuộn.

Từ sau sự kiện Lính gác làm phản hơn hai trăm năm trước, Văn phòng Tổng thống vẫn luôn không hoàn toàn tin nhiệm Bộ Quân sự, còn xây dựng đội quân tinh nhuệ riêng để bảo vệ hành tinh Thủ đô.

Việc này khó mà giải thích rõ ràng cho Dụ Nhiên còn nhỏ tuổi biết được.

Lục Tắc Hiên nói: “Chuyện về bốn quân đoàn lớn, về sau có dịp tôi lại nói cho em nghe. Chỗ này không phải nơi thích hợp.”

Mắt Dụ Nhiên sáng lên. Xem ra Lục Tắc Hiên đã không còn nghi ngờ cậu nữa rồi. Nếu không, Lục Tắc Hiên việc gì phải nói nhiều chuyện trong Bộ Quân sự với một học sinh Học viện Dẫn đường mới 18 tuổi như cậu đến thế? Rõ ràng là muốn để cậu trở thành Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng nên mới tiết lộ những thông tin đó.

Dụ Nhiên thuận nước đẩy thuyền: “Sau khi tốt nghiệp Viện Thánh, chắc chắn em sẽ thi vào Học viện Quân sự. Đến lúc tốt nghiệp Học viện Quân sự, em sẽ được tự do lựa chọn quân đoàn để gia nhập đúng không ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đương nhiên.”

Dụ Nhiên đỏ mặt, hỏi khế: “Em muốn đến Đội đặc chiến Liệp Ưng của anh làm Dẫn đường đồng hành được không?”

Lục Tắc Hiên nhìn dáng vẻ vừa thẹn thùng, vừa nghiêm túc của cậu, tim bỗng loạn nhịp. Nếu hắn có được Dẫn đường của riêng mình thì tốt biết bao? Đây chính là ước mơ của vô số Lính gác.

Chim ưng trắng kích động ngân tiếng hót trên bầu trời, tâm trạng Lục Tắc Hiên cũng vô thức tốt lên. Hắn nhìn Dụ Nhiên, giọng nói mang đầy vẻ ôn hòa mà chính hắn không hề nhận ra: “Tôi sẽ nghiêm túc cân nhắc chuyện này. Nhưng nhiệm vụ của Đội đặc chiến Liệp Ưng thường khá nguy hiểm...”

Dụ Nhiên kiên định: “Em không sợ nguy hiểm. Dù gì em cũng là trẻ mồ côi không còn ai phải lo nghĩ. Có thể dốc sức mình làm gì đó là em thấy tốt lắm rồi.”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên không rời mắt. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn cậu một cách công bằng nhất.

Không hoài nghi, không dò xét, chỉ có cân nhắc kỹ càng: Liệu người đối diện có thể trở thành chiến hữu sống vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử cùng hắn hay không.

Gia cảnh Dụ Nhiên nghèo khó, sức mạnh tinh thần hiện chỉ đạt tới cấp C. Nhưng không biết tại sao, hắn thấy được sự cứng cỏi trong mắt cậu.

Một sự cứng cỏi nguy nan không chùn, sống chết không sợ.

Trông qua thì tưởng nhỏ nhen, yếu ớt, thực chất lại rất thông minh, kiên cường. Đây là đánh giá lại của Lục Tắc Hiên đối với Dụ Nhiên. Dụ Nhiên có tiềm năng trở thành quân nhân, nếu được bồi dưỡng tốt, nhất định cậu sẽ trở thành một Dẫn đường đồng hành cực kỳ xuất sắc.

Thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên đột nhiên sáng sủa hẳn. Những u ám phủ lấp tâm trí hắn trong khoảng thời gian này cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất. Hắn quyết định trở về sẽ đệ trình đơn xin với cha, dùng lý do đặc biệt “Dẫn đường đồng hành là người nhà” điều Dụ Nhiên đến Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Với tiến độ học tập của Dụ Nhiên, chỉ mấy tháng nữa thôi, cậu sẽ học xong toàn bộ kỹ thuật chữa trị cho Lính gác. Đến khi ấy lại nhờ Moore dẫn dắt thêm, cậu sẽ mau chóng làm quen được với công việc chữa trị trên phi thuyền Liệp Ưng. Về sau, khi đi làm nhiệm vụ, Dụ Nhiên có thể ở bên cạnh hắn.

Chim ưng trắng kích động nhận xét: “Nên kéo cậu ấy đến bên cạnh như thế từ sớm! Vậy chẳng phải kết quả suy ngẫm đầy lý trí suốt hai tháng của anh cũng y hệt tôi muốn ở bên cáo nhỏ ngay từ ánh nhìn đầu tiên à?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Tuy kết quả cuối cùng giống nhau nhưng trong hai tháng này, hắn thường xuyên thăm dò Dụ Nhiên cũng có cái lý riêng. Hắn không thể đưa Dẫn đường xa lạ về Đội đặc chiến Liệp Ưng một cách qua loa như thế. “Đã dùng thì không được hoài nghi, đã hoài nghi thì không dùng” là quy tắc của hắn trên cương vị đội trưởng.

Hai người đi dạo trong rừng mai cả buổi chiều, đến tối, Lục Tắc Hiên mời cơm. Kết thúc bữa tối, hắn đưa Dụ Nhiên về Học viện Dẫn đường.

Trên đường về Tháp Trắng, thiết bị truyền tin của Lục Tắc Hiên bỗng nhận được một tin nhắn: “Tướng quân Lục, dự kiến 8 giờ tối thứ Bảy, ngày 6 tháng 3 năm thiên văn thứ 500, dạ tiệc từ thiện hằng năm sẽ được tổ chức tại cung điện Song Tử. Giấy mời đã được gửi tới nơi ở của anh. Khi tới, anh có thể đi cùng người nhà hoặc bạn nhảy. Hân hạnh được đón tiếp anh.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Dạ tiệc từ thiện là một buổi tiệc quy mô lớn được tổ chức thường niên tại hành tinh Thủ đô. Tối đó sẽ có rất nhiều cán bộ cấp cao của Bộ Quân sự, quan chức Chính phủ, nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh tham gia. Bên chủ trì buổi tiệc là quý cô Adeline có thực thể tinh thần bọ ngựa phong lan, người phụ nữ giàu có nhất Liên bang, hay còn được mệnh danh là Nữ Hoàng Bọ Ngựa.

Hiệp hội Thương mại trong tay cô quản lý hàng loạt xí nghiệp tư nhân của Liên bang. Cung điện Song Tử cũng do cô ta tự bỏ tiền mua đất, thiết kế, xây dựng ở hành tinh Thủ đô với mức độ xa hoa vượt ngoài sức tưởng tượng.

Những năm trước, Lục Tắc Hiên luôn dự tiệc một mình. Người khác có đôi có cặp khiêu vũ, hắn cũng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Rốt cuộc năm nay hắn đã có thể đưa bạn đồng hành tới.

Nghĩ đến đây, Lục Tắc Hiên nhắn tin cho Dụ Nhiên: “Tối thứ Bảy mừng 6 tháng 3 em rảnh không?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trong ký túc xá Học viện Dẫn đường, nhận được tin nhắn này, khoe môi Dụ Nhiên hơi nhếch lên cười.

Lục Tắc Hiên, cảm ơn anh, lần này là cảm ơn thật lòng. Rốt cuộc anh cũng chịu dẫn tôi tới tham dự dạ tiệc.

Dụ Nhiên trả lời: “Thứ Bảy em không có tiết học. Nếu không có chuyện gì đột xuất thì chắc hẳn sẽ rảnh.”

Lục Tắc Hiên nhắn: “Cùng tôi tham dự một bữa tiệc được không?”

Dụ Nhiên lo lắng hỏi: “Bữa tiệc kia có quan trọng với anh lắm không ạ? Em chưa từng tham dự dịp nào như vậy, có điều gì cần chú ý không?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Không quan trọng lắm. Em đừng lo lắng quá. Đến lúc đó cứ ở cạnh tôi là được rồi.”

Chương 27: Dạ tiệc từ thiện (1)

Đầu tháng 3, rốt cuộc Phòng Điều tra Liên bang cũng công bố kết quả điều tra về án mạng ly kỳ của ba Lính gác trên hành tinh B-73. Thống đốc Leonard chết vì tai nạn ngã lầu; Hai anh em Celtic và Mark phát sinh tranh chấp, xảy ra xung đột vật lý, ngộ sát đối phương trên phi thuyền. Trang web chính thức đăng tải vô cùng đầy đủ các bằng chứng liên quan, hiện trường cũng không có dấu vết nào về hung thủ khác.

Quần chúng xem tin tức không hề nghi ngờ gì về kết quả điều tra này, trên mạng có không ít người mắng đáng đời những kẻ kia. Món tài sản kếch xù Celtic và Mark mang theo bị Chính phủ tịch thu. Số tiền ấy vốn là tiền an ủi động viên cho thân nhân những người chết trong tai nạn hầm mỏ ở hành tinh B-73 bị đám chóp bu Công ty Khoáng sản và Leonard bắt tay nhau nuốt mất.

Hiện tại, cả ba bọn họ đều đã chết, khoản trợ cấp cuối cùng cũng đến tay gia đình các nạn nhân.

Cha mẹ Dụ Nhiên đều tử vong trong vụ tai nạn đó, cậu cũng nhận được khoản bồi thường mấy trăm nghìn tinh tệ. Tòa lâu đài này cao 10 tầng, tầng trên cùng là phòng ngủ sang trọng nhất. Lúc này, rèm cửa đang được buông xuống. Dụ Nhiên nhìn vào trong qua khe hở.

Vụ án vướng mắc trong lòng Lục Tắc Hiên tạm thời đã khép lại. Nhưng Dụ Nhiên cảm thấy Chu Thiên Dịch đột nhiên công bố kết quả điều tra như vậy rất không đơn giản. Với tính cách của vị Trưởng phòng Điều tra này, hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ như thế. Chưa biết chừng hẳn đang gài bẫy, cố tình công bố tin tức khiến kẻ đứng sau màn buông lỏng cảnh giác rồi tìm kiếm manh mối từ đó.

Hôm nhận được tiền bồi thường, Dụ Nhiên chủ động mời Lục Tắc Hiên ăn cơm. Học sinh như cậu không tiêu pha nhiều đến thế, mấy trăm nghìn tiền tiết kiệm đủ cho cậu chi tiêu đến khi tốt nghiệp đại học. Vậy nên lần này Dụ Nhiên rất hào phóng chọn một nhà hàng buffet hải sản, mời Lục Tắc Hiên một bữa ra trò. Lục Tắc Hiên nhìn sang Dụ Nhiên căng thẳng tái cả mặt, ghé bên tai cậu, khẽ nói: “Không sao đâu, đừng căng thẳng. Dù khách tham dự tiệc từ thiện đều là nhân vật cộm cán trong các giới nhưng họ đều sẽ nể mặt người chủ trì, không vô duyên vô cớ gây khó dễ cho em đâu. Nếu em thấy áp lực quá thì cứ để cáo trắng trở về thế giới tinh thần nghỉ ngơi trước đi.”

Lục Tắc Hiên biết tin Dụ Nhiên đã nhận được tiền bồi thường, nói: “Khoản tiền đó cuối cùng cũng đến được tay em. Cha mẹ em trên trời hẳn sẽ được an lòng.”

Dụ Nhiên nói: “Vâng, hy vọng họ có thể yên nghỉ.”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên, chân thành nói: “Em không còn thân nhân, về sau nếu cần giúp đỡ gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Ý nghĩa rất rõ ràng rằng: Tuy em không còn người thân nhưng về sau tôi có thể trở thành chỗ dựa của em.

Tiếc là Lục Tắc Hiên không giỏi ăn nói, nghe câu này cứ như lời hứa tương trợ giữa những người bạn tốt vậy. Dụ Nhiên cũng không nghĩ nhiều, cậu gật đầu, tiếp tục bóc tôm ăn.

Ăn uống xong, Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên tới một tiệm chuyên kinh doanh trang phục nam thiết kế riêng. Vừa vào tiệm, Dụ Nhiên đã bị phong cách trang hoàng đặc biệt ở đây hấp dẫn. Toàn bộ các bậc thang đều nằm lơ lửng trên không như những phím đàn bay. Trên tường treo khá nhiều tranh trừu tượng đẹp đẽ, phối cùng vài chậu cây cảnh, trông rất bắt mắt.

Nhà thiết kế là một người đàn ông trông rất phong cách. Thấy Lục Tắc Hiên, anh ta lập tức tiến tới chào: “Chào anh Lục, anh cần đặt

may trang phục à?”

Lục Tắc Hiên nhìn Dự Nhiên, nói: “Cả em ấy nữa. Làm cho chúng tôi mỗi người một bộ.”

Dự Nhiên sừng sốt: “Phải may đồ Âu nữa ạ?” ---*ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN*---

Lục Tắc Hiên nói: “Đúng vậy. Dạ tiệc có yêu cầu về trang phục, tôi đặt anh ta may riêng cho em một bộ Âu phục.”

Dự Nhiên gật đầu, theo nhà thiết kế đi lấy số đo. Lục Tắc Hiên ở bên cạnh chọn vải may đồ. Chẳng mấy chốc hẳn đã chọn xong, cầm tới hỏi ý kiến Dự Nhiên: “Màu đen với màu trắng thông dụng quá, cũng hơi cứng nhắc. Tôi mặc xám đậm, em mặc vàng nhạt được không?”

Dự Nhiên nói: “Được, em không thạo về kiểu dáng Âu phục lắm, anh quyết định nhé.”

Ít hôm sau, trang phục đã may xong, Lục Tắc Hiên đưa Dự Nhiên đi thử. Âu phục may đo riêng quả nhiên rất vừa người. Càng khiến người ta bất ngờ hơn chính là Dự Nhiên mặc đồ Âu trông cũng rất điển trai. Da cậu vốn trắng, khuôn mặt cũng ưa nhìn, dáng người cao ráo, mảnh khảnh, mặc Âu phục có cảm giác tươi trẻ, trong sáng xen giữa thiếu niên và người trưởng thành.

Thấy Lục Tắc Hiên cứ nhìn mình mãi, vành tai Dự Nhiên đỏ lên: “Có phải trông kỳ lắm không ạ?”

Lục Tắc Hiên hăng giọng một cái: “Rất đẹp.”

Dự Nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Tắc Hiên, hẳn mặc Âu phục cũng rất đẹp. Thân hình Lĩnh gác vốn cao lớn, mặc đồ dự tiệc lại càng nổi bật, anh tuấn. Chiều cao hai người chênh lệch 20cm, mặc Âu phục cùng kiểu khác màu, Lục Tắc Hiên thắt cà vạt, Dự Nhiên đeo nơ, đứng cạnh nhau trông cực kỳ xứng đôi.

Chim ưng trắng kêu vánh cả đầu: “Hay là hai người ra cửa rẽ trái, chụp ảnh cưới luôn đi! Tôi thấy có studio chụp hình ngay bên cạnh đó.”

Lục Tắc Hiên không thèm quan tâm đến thực thể tinh thần cuống cuồng thoát ế này. Chỉ là hấn bỗng cảm thấy ngoại trừ độ phù hợp pheromone cao tới 98%, có vẻ ngoại hình, chiều cao của hấn và Dụ Nhiên đều rất đẹp đôi? Nếu Dụ Nhiên không phản đối, chờ một thời gian nữa, lệnh phê duyệt của Bộ Quân sự được chuyển xuống, hấn sẽ đưa Dụ Nhiên tới Đội đặc chiến Liệp Ưng để cậu chính thức trở thành Dẫn đường của hấn.

“Giờ chúng ta xuất phát luôn ạ?” Dụ Nhiên hỏi.

“... Ừ.” Lục Tắc Hiên thôi miên man, dẫn Dụ Nhiên ra ngoài.

Cung điện Song Tử tọa lạc tại mảnh đất trung tâm phần hoa nhất hành tinh Thủ đô. Chính thể cung điện được cấu tạo từ hai khối kiến trúc mang phong cách cổ điển, tinh tế, giống như hai tòa lâu đài màu trắng đang nhìn về phía nhau. Nghe nói, quý cô Adeline có một người anh trai song sinh đã mất. Cô xây dựng cung điện Song Tử này chính là để tưởng nhớ người anh trai kia.

Hôm nay có dạ tiệc từ thiện, rất đông quan khách ra vào cung điện Song Tử. Bãi đỗ xe trên không tiến hành kiểm soát thông tin, chỉ những xe nào có giấy mời mới được vào đỗ.

Lục Tắc Hiên đưa giấy mời của mình cho bảo vệ, bảo vệ điều hướng cho xe qua rất suôn sẻ.

Đỗ xe xong xuôi, Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên vào lâu đài phía Đông, đây cũng chính là đại sảnh tổ chức tiệc.

Dụ Nhiên theo sát bên cạnh Lục Tắc Hiên, nét mặt có vẻ hơi căng thẳng, hai người sóng vai tiến vào nơi nơi diễn ra buổi tiệc tối. Sảnh tiệc được bài trí rất lộng lẫy, đèn chùm pha lê chiếu những tia sáng nhiều màu dọi mắt lên sàn đá cẩm thạch. Khách khứa trong sảnh

đều ăn vận chần chu, đứng thành từng nhóm nói chuyện phiếm với nhau. Sảnh tiệc này có mười phòng vệ sinh đơn xếp thành hai hàng với cửa khóa chốt, không phân biệt nam nữ. Dụ Nhiên thấy cửa phòng số 3 đang mở liền chạy thẳng vào, thuận tay khóa luôn cửa lại.

Hầu hết những người có mặt ở đây đều là Lĩnh gác và Dẫn đường cấp cao, giữa môi trường toàn những thực thể tinh thần chim dữ thú lớn, cáo trắng nhỏ trông có vẻ rất lạc lõng. Lục Tắc Hiên thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, lát nữa em ngồi trong góc với tôi, đừng đi qua đi lại.”

Cáo trắng tự ti, cuộn người thành một cục, giấu rịt đầu mình đi.

Lục Tắc Hiên nhìn sang Dụ Nhiên căng thẳng tái cả mặt, ghé bên tai cậu, khẽ nói: “Không sao đâu, đừng căng thẳng. Dù khách tham dự tiệc từ thiện đều là nhân vật cộm cán trong các giới nhưng họ đều sẽ nể mặt người chủ trì, không vô duyên vô cớ gây khó dễ cho em đâu. Nếu em thấy áp lực quá thì cứ để cáo trắng trở về thế giới tinh thần nghỉ ngơi trước đi.”

Dụ Nhiên gật đầu, cáo trắng nhỏ nhanh nhẹn trốn vào trong thế giới tinh thần.

Chim ưng trắng không thấy nó đâu nữa thì hơi buồn bực, nói trong đầu: “Tôi sẽ bảo vệ bé cáo chu toàn mà, anh bảo em ấy tránh đi làm gì?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ở đây nhiều thực thể tinh thần của Lĩnh gác cấp S lắm, để nó tránh đi thì hơn.”

Chim ưng trắng “À” một tiếng, không phản đối nữa. *Dụ Nhiên: “...” --- ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---*

Tiếng cười giễu cợt chọt vang lên từ một góc: “Nhìn nhóc Dẫn đường kia kìa, sợ đến mức không dám thả thực thể tinh thần ra luôn. Cậu ta chính là Dụ Nhiên có độ phù hợp trên 98% với Tướng quân Lục đấy hả?”

“Chứ còn gì nữa, Dẫn đường cấp C được Tướng quân Lục đưa tới đây ngoài cậu ta thì còn có thể là ai? Thật không ngờ Tướng quân Lục độc thân bao năm, Hiệp hội giới thiệu cho nhiều Dẫn đường cấp cao như thế mà anh ta chẳng thèm nhìn lấy một cái. Cuối cùng lại chọn một Dẫn đường cấp C yếu nhất... Còn là 18 tuổi vừa trưởng thành nữa chứ.”

“Gu của Tướng quân Lục đặc biệt ghê.”

Giác quan của Linh gác cấp S là thứ nhạy bén nhất trên đời. Hai người thì thầm to nhỏ trong góc sảnh, Lục Tắc Hiên vẫn nghe thấy không sót chữ nào.

Mấy năm nay, vì giới thiệu đối tượng cho hần, bà Joseph đã đề xuất kha khá Dẫn đường cấp A trở lên. Rất nhiều Dẫn đường cấp A muốn ghép đôi với hần, kết quả đều bị từ chối khéo. Ai mà ngờ được Lục Tắc Hiên lại chọn một Dẫn đường chỉ có sức mạnh tinh thần cấp C, cha mẹ đều mất, dù là gia cảnh hay năng lực đều hoàn toàn không xứng.

Lục Tắc Hiên thản nhiên quét mắt nhìn sang góc đó. Không biết là bạn nhảy hay người nhà của ai mà thích bép xép vậy? Chim ưng trắng bay tới chỗ kia, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm thực thể tinh thần của hai người. Hai người kia quýnh quáng ngậm chặt miệng, tự giác tránh đi.

Lục Tắc Hiên chắn phía trước, bảo vệ Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Theo sát tôi, cứ mặc kệ mấy lời gièm pha đó.”

Dụ Nhiên ngơ ngác: “Dạ? Gièm pha gì vậy, em không nghe thấy.”

“... Không nghe thấy thì thôi.” Lục Tắc Hiên nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng: “Em là Dẫn đường, thính giác không quá nhạy, không nghe thấy càng tốt.”

Dụ Nhiên miết ngón tay theo vành tai, ngượng ngùng mỉm cười.

Không ít người xung quanh trông thấy cảnh cậu nở nụ cười, một số lên lút quan sát Dụ Nhiên, thầm nghĩ cậu Dẫn đường trẻ măng này tuy sức mạnh tinh thần thấp nhưng ngoại hình rất ưa nhìn. Mặc Âu phục lên người, nét mặt vừa tươi trẻ vừa ngây ngô này hết như chú cừu trắng lọt vào giữa bầy sói, trông rất hút mắt.

Lục Tắc Hiên bảo vệ cậu một tấc không rời, sợ “chú cừu non vô tội” bị đám mãnh thú trong bữa tiệc ăn thịt mất.

Đúng lúc này, một con chim sẻ đỏ xinh đẹp bỗng bay vào sảnh tiệc, sát cánh với nó là một con đại bàng vàng uy mãnh. Vợ chồng Lục Đình Ngự và Tiêu Thước đã tới.

Sống lưng Lục Tắc Hiên hơi cứng lại, không ngờ cha mẹ lại tới tham dự bữa tiệc này? Chẳng phải bình thường hai người họ rất bận rộn sao? Không đợi hẳn điều chỉnh biểu cảm xong xuôi, một con sư tử lớn chở mèo Ragdoll đáng yêu trên lưng hùng dũng tiến tới. Tướng quân Auste, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Nhật Diệu, và bà Joseph cũng đến.

Không lâu sau đó, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Báo Tuyết dẫn theo báo tuyết trắng muốt, xinh đẹp của ông xuất hiện ngay trước cửa. Người đàn ông mặc trên mình bộ quân phục trắng tinh, thân hình cao lớn, vạm vỡ mang đến cho người ta cảm giác rất áp lực.

Xuất hiện cùng lúc với ông là Tướng quân Tạ Thần của Quân đoàn Ánh Sao. Đây là nữ tướng quân duy nhất trong số bốn vị thượng tướng của Liên bang. Cô mặc quân phục màu lam sẫm, dáng đi hiên ngang, tự tin, thắt lưng ôm sát vòng eo, đôi chân dài miên man, tóc đuôi ngựa buộc cao sau đầu dung đưa qua lại theo nhịp bước, bên người là một con cá mập đen to lớn lơ lửng bơi theo.

Dụ Nhiên: “...”

Cậu sắp không diễn nổi nữa rồi, sao hôm nay đông người tới quá vậy?! Rốt cuộc ai mới là người sẽ lấy chip từ cậu?”

Lục Tắc Hiên cũng không ngờ hôm nay lại có nhiều nhân vật máu mặt xuất hiện đến vậy. Hắn không quen nhiều người bên Hiệp hội Thương mại nhưng về phía Bộ Quân sự, ngoại trừ Nguyên soái Tần không tới, bốn vị đại tướng đều tập trung đông đủ, náo nhiệt hơn cả buổi gặp gỡ thường niên nữa.

Rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ đồ được đấu giá trong bữa tiệc tối nay có vấn đề??

Lục Tắc Hiên ngoảnh sang nhìn, thấy Dụ Nhiên đứng cạnh luống cuống chân tay, đầu sắp gục xuống đến tận ngực, rõ ràng đang rất căng thẳng. Nơi này có quá nhiều thực thể tinh thần của Lính gác cấp S, tất cả đều là thú dữ, Dẫn đường cấp C như Dụ Nhiên rất dễ bị hoảng sợ. Lục Tắc Hiên lảng lảng dẫn Dụ Nhiên tới góc vắng người. Để tạo tình huống hợp lý cho bản thân, Dụ Nhiên liếm môi, nói: “Em hơi khát, ở đây có đồ uống không?”

Dụ Nhiên sợ đến mức mặt mày trắng bệch, nói cũng lắp bắp không tròn câu: “Em, em chưa bao giờ... gặp nhiều thực thể tinh thần của Lính gác cấp S đến thế...”

Lục Tắc Hiên thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, lát nữa em ngồi trong góc với tôi, đừng đi qua đi lại.”

Nhưng hôm nay cậu bắt buộc phải đi qua đi lại. Chắc đi vệ sinh thì không vấn đề gì đâu nhỉ?

Để tạo tình huống hợp lý cho bản thân, Dụ Nhiên liếm môi, nói: “Em hơi khát, ở đây có đồ uống không?”

Lục Tắc Hiên nhìn quanh, đứng dậy đi tới khu buffet đồ uống, rót một cốc nước hoa quả cho Dụ Nhiên. Dụ Nhiên nhận lấy, uống cạn trong vài hớp, bấy giờ thần sắc mới dịu xuống. Cậu ghé vào tai Lục Tắc Hiên, hỏi nhỏ: “Tối nay nhiều nhân vật lớn tới đây như vậy là vì có hoạt động đặc biệt gì ạ?”

Lục Tắc Hiên cũng rất khó hiểu, hần suy đoán: “Chắc có liên quan đến đồ được đấu giá? Tôi cũng không biết.”

Dụ Nhiên hiếu kỳ hỏi: “Quân phục của các Tướng quân khác màu nhau là vì đến từ các quân đoàn khác nhau phải không?”

Lục Tắc Hiên gật đầu, giới thiệu: “Người mặc quân phục màu nâu bên kia là Tướng quân Auste của Quân đoàn Nhật Diệu, lần trước em gặp ở công viên vịnh biển rồi đấy. Người mặc quân phục trắng là Tướng quân Raphael của Quân đoàn Báo Tuyết. Nữ tướng quân mặc quân phục lam sẫm là Tạ Thần của Quân đoàn Ánh Sao. Người mặc quân phục đen là cha tôi, bên cạnh là mẹ tôi, lát nữa tôi dẫn em tới chào hỏi họ nhé.”

Dụ Nhiên: “...”

Không, tôi không muốn đi chào hỏi họ đâu.

Tự nhiên ra mắt phụ huynh bất thành linh thế này, có phải dạ tiệc năm nay hơi náo nhiệt quá rồi không?

Sau khi bữa tiệc bắt đầu sẽ khó đi lại, chẳng bằng tranh thủ giờ không ai để ý tới cậu thì đi đặt chip luôn. Nghĩ vậy, Dụ Nhiên lập tức nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu, nói: “Em phải đi vệ sinh một chút. Chắc buổi chiều ăn nhiều quá, nãy lại uống nước trái cây nên hơi đau bụng.”

Lục Tắc Hiên đứng dậy: “Tôi dẫn em đi.”

Trên ghế khách quý hàng trước, mấy vị tướng quân đang trò chuyện cùng nhau. Lục Tắc Hiên dẫn Dẫn đường đi vòng ra sau hàng ghế cuối sảnh lớn, vào khu vệ sinh bên hông.

Sảnh tiệc này có mười phòng vệ sinh đơn xếp thành hai hàng với cửa khóa chốt, không phân biệt nam nữ. Dụ Nhiên thấy cửa phòng số 3 đang mở liền chạy thẳng vào, thuận tay khóa luôn cửa lại.

Khoảnh khắc cửa vừa gài then, sắc mặt cậu trở nên lạnh tanh, ánh mắt sắc sảo quan sát xung quanh. Phòng vệ sinh được thiết kế rất sang trọng, đá cẩm thạch ốp tường và lát sàn đều được lau chùi sạch bóng như gương; lọ khuếch tán tinh dầu đặt cạnh bồn rửa tay. Không có chỗ nào có thể giấu đồ.

Dự Nhiên ngẩng đầu nhìn trần nhà, là trần lắp ghép.

Cậu đứng trên bồn cầu thông minh, vươn tay đẩy nhẹ, quả nhiên mở ra được một ngăn ẩn trên trần.

Ngay khi đặt con chip vào, cậu bỗng khựng lại.

Không ổn.

Tuy quy mô dạ tiệc các năm trước đều rất lớn nhưng các tướng quân đều bận rộn công việc, thường sẽ tìm cách từ chối tham gia. Năm nay, bọn họ không những tới mà còn tới rất đông đủ. Sự lạ ắt có trá, chắc chắn không đơn giản như suy đoán của Lục Tắc Hiên.

Liệu đây có phải một cái lưới được âm thầm giăng ra? Bên trên biết có kẻ sẽ giao tài liệu tuyệt mật ở đây nên mới tới hiện trường đón lõng?

Dù có lợi hại hơn nữa cũng không tài nào chạy trốn khỏi tầm mắt bao nhiêu tướng quân như thế. Một khi bại lộ, cậu thật không dám tưởng tượng hậu quả.

Dự Nhiên nhanh chóng cất chip đi, ghép kín trần nhà lại như cũ. ---
ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cậu nhìn cửa sổ thông gió trong phòng vệ sinh, cởi áo vest, đeo găng tay đặc chế lên, mở cửa sổ, linh hoạt trèo ra ngoài.

Bên ngoài có không ít Lính gác đang qua lại tuần tra. Bọn họ đều là Lính gác cấp A, thân hình cao to, thực thể tinh thần cũng đều là thú dữ.

Buổi dạ tiệc này vô cùng quan trọng, công tác bảo an được tổ chức nghiêm ngặt không kém gì Văn phòng Tổng thống.

Ngay khi Dụ Nhiên trèo ra ngoài cửa sổ, cáo đồ lập tức xòe chín cái đuôi như ngọn lửa cháy rực ra, bao bọc lấy chủ nhân. Năng lực tàng hình của thực thể tinh thần cấp S giúp Dụ Nhiên tự động biến mất về mặt ý thức đối với những Lính gác xung quanh. Cậu bò men theo tường bằng đôi găng tay đặc chế, nhoáng cái đã đến tầng cao nhất: Phòng ngủ của chủ nhân cung điện Song Tử.

Tòa lâu đài này cao 10 tầng, tầng trên cùng là phòng ngủ sang trọng nhất. Lúc này, rèm cửa đang được buộc lên, Dụ Nhiên nhìn vào trong qua khung kính.

“Sao mấy vị tướng quân đó hôm nay lại nể mặt em đến mức đích thân tham dự tiệc tối vậy nhỉ?”

“Chẳng lẽ bọn họ tới vì sợi dây chuyền thạch anh đỏ vô giá kia?”

“Chắc không đâu, đồ bán đấu giá đâu đã được công bố.”

“Tóm lại chúng ta vẫn nên cẩn thận. Chuyện đánh tráo dây chuyền đừng để ai phát hiện ra.”

Trong phòng, hai con bọ ngựa phong lan đang cuốn lấy nhau chơi đùa. Nhìn từ mỗi quan hệ giữa chúng, chắc chắn chủ nhân rất khăng khít với nhau.

Quả nhiên, anh trai song sinh của cô ta chưa chết.

Tuyên bố với bên ngoài qua đời vì bệnh chẳng qua là chết giả để thoát thân, nhằm âm thầm thực hiện một số việc trong bóng tối.

Công tác bảo an ở cung điện Song Tử cực kỳ nghiêm ngặt, bản thân hai anh em Adeline lại là Dẫn đường có khả năng tàng hình. Cô ta cũng đã kiểm tra danh sách khách dự tiệc cẩn thận, không phát hiện ai khả nghi nên cả hai mới dám thoải mái nói chuyện trong phòng

ngủ trên tầng cao nhất. Cô ta hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có một Dẫn đường với khả năng tàng hình mạnh hơn dám tới nghe lén bí mật ngay bên ngoài cửa sổ phòng mình.

Chương 28: Dạ tiệc từ thiện (2)

Adeline là Hội trưởng Hiệp hội Thương mại phía Nam của Liên bang. Hiệp hội Thương mại do cô ta lập nên không mang tính chính thức mà là tổ chức tự phát do rất nhiều công ty tư nhân hoạt động ở vùng thiên hà phía Nam hợp thành, trong đó bao gồm cả Công ty Khoáng sản Norte ở hành tinh B-73.

Cả cô ta và người anh trai song sinh đều là Dẫn đường loại hình chữa trị cấp S, thực thể tinh thần bọ ngựa phong lan có khả năng tàng hình.

Năm năm trước, anh trai cô ta “qua đời vì bệnh”, cô ta nhớ thương anh mình, xây dựng nên cung điện Song Tử ở hành tinh Thủ đô. Giờ xem ra sau khi chết giả, thực chất anh trai cô ta chuyển sang chợ đen, âm thầm buôn lậu các loại quặng đá quý hiếm, thậm chí đánh tráo vật phẩm đấu giá bằng hàng giả.

Quý từ thiện do bọn họ lập nên mặt ngoài giúp đỡ trẻ em ở các thiên hà xa xôi có cơ hội đến trường, thực chất là thủ đoạn rửa những món tiền phi pháp kiếm được thông qua đấu giá, vơ vét vô số tài vật làm của riêng.

Dụ Nhiên lặng lẽ bò về nhà vệ sinh, khoác lại áo vest, chỉnh trang lại gọng gàng trước gương.

Năm phút sau, Dụ Nhiên bình tĩnh bước ra.

Lục Tắc Hiên quan tâm, hỏi: “Không sao chứ?”

Dụ Nhiên cười, lắc đầu: “Không sao ạ, chắc ăn phải đồ không bị hỏng. Buổi tiệc sắp bắt đầu chưa?”

Lục Tắc Hiên nói: “8 giờ mới chính thức bắt đầu.”---*ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN*---

Hai người trở lại vị trí trong góc, ngồi xuống.

Lát sau, đã sắp đến 8 giờ.

“Không ngờ các vị Tướng quân đều đích thân tới tham dự dạ tiệc từ thiện lần này, tôi vô cùng lấy làm vinh hạnh.” Cùng với tiếng nhạc êm tai được tấu lên, chủ nhân cung điện Song Tử, quý cô Adeline, mặc váy dạ hội đỏ đính kim cương bước xuống từ trên cầu thang với dàn vệ sĩ vây quanh.

“Hiếm thấy thật, tiệc từ thiện hôm nay còn đông đủ hơn cả dạ tiệc năm mới của Bộ Quân sự Liên bang.” Nữ tướng quân của Quân đoàn Ánh Sao thân nhiên nhận xét.

“Chẳng mấy khi mọi tề tựu cùng nhau thế này mà không phải họp hành, đừng căng thẳng như thế. Thu bớt thực thể tinh thần lại đi, vui vẻ dùng bữa tối xem nào.” Người vừa nói vừa cười thân thiện ấy chính là Lục Đình Ngự, cha của Lục Tắc Hiên. Tính cách ông trước nay luôn ôn hòa, thấy không khí không được thoải mái bèn đứng ra hòa hoãn.

Phu nhân ông không nói tiếng nào, chỉ thể hiện bằng hành động dứt khoát thu hồi thực thể tinh thần của mình về.

Sau khi chim sẻ đỏ biến mất, đại bàng vàng cũng trở về thế giới tinh thần theo. Các loại mãnh thú như sư tử, báo tuyết, cá mập cũng về thế giới của mình nghỉ ngơi. Quả nhiên, bầu không khí tại hiện trường dễ chịu hơn hẳn.

Dù sao ngoại trừ họ, vẫn còn nhiều khách khứa khác là Lính gác và Dẫn đường cấp A. Nếu thực thể tinh thần của họ cứ đứng lì lì ở đây mãi sẽ gây ra cảm giác áp lực rất lớn cho người ta.

Adeline cười nói: “Tướng quân Lục lo nghĩ quả là chu toàn.” Cô ta đưa mắt nhìn quanh sảnh tiệc, lịch thiệp cúi chào, “Cảm ơn các vị đã dành thời gian tới tham dự tiệc từ thiện tại cung điện Song Tử của chúng tôi tối nay. Mời các vị khách quý an tọa, hội đấu giá sẽ bắt đầu ngay sau đây. Nếu còn điểm nào tiếp đãi chưa được chu toàn, mong các vị lượng thứ.”

Sảnh đấu giá cỡ nhỏ bên cạnh sảnh đèn, khách khứa tự động tập trung ngồi sang phía ấy.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên ngồi ở góc phòng, hẳn không muốn khiến Dụ Nhiên bị quá nhiều người chú ý. Dù gì tham dự buổi tiệc này cũng chỉ để xã giao, không việc gì phải gây náo động.

Đúng 8 giờ tối, hội đấu giá chính thức bắt đầu.

Người chủ trì đấu giá bước lên sân khấu, bắt đầu giới thiệu từng món trang sức tinh xảo.

Dây chuyền kim cương quý hiếm; vòng tay phỉ thúy trong vắt, sáng ngời; hoa tai ngọc bích tạo hình độc đáo,...

Vì là buổi đấu giá mang tính chất từ thiện, phía ban tổ chức cam đoan sẽ quyên tặng toàn bộ số tiền đấu giá được vào quỹ từ thiện, giúp đỡ trẻ em ở các thiên hà xa xôi. Những người có tiền nhàn rỗi đều nể mặt chủ nhân cung điện Song Tử mà ra tay rất hào phóng, hầu hết các món đồ đã giới thiệu đều được bán đi với giá cao.

“Tiếp theo đây, chúng tôi xin giới thiệu vật phẩm cuối cùng của phiên đấu giá ngày hôm nay: Dây chuyền thạch anh đỏ thiên nhiên.”

Đèn tự quang chiếu vào trung tâm sân khấu, một sợi dây chuyền nằm trong chiếc hộp nhung màu lam. Mặt đá quý ở chính giữa đỏ tươi như máu, khối thạch anh kia có hình dáng thôn mướt như giọt nước mưa, phản chiếu ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn. Loại thạch anh này cực kỳ hiếm, huống hồ là viên thạch anh hình giọt nước tự nhiên như vậy lại càng vô giá.

“Giá khởi điểm 1 triệu, bước giá tối thiểu 100 nghìn.”

“1 triệu 5 trăm nghìn!”

“2 triệu!”

“3 triệu!” Cũng không phát hiện dấu vết tài liệu ở những người kể trên.

Hiện trường có không ít vị khách giơ bảng, giá cả càng ngày càng cao. Cuối cùng, một ông chú giàu có dùng 8 triệu tinh tẻ mua được sợi dây chuyền kia. Ông ta vô cùng vui vẻ, nói: “Sợi dây chuyền này vừa khéo tặng cho phu nhân nhà tôi làm quà kỷ niệm 20 năm ngày cưới.”

Dụ Nhiên thầm nghĩ: Khổ thân, ông mua phải đồ giả rồi.

Anh em Adeline rất to gan, dám đánh tráo vật phẩm đấu giá.

Sau khi hoạt động đấu giá kết thúc, khách tham dự được mời tới sảnh tiệc bên cạnh. Mọi người có thể khiêu vũ cùng bạn nhảy, ai không muốn khiêu vũ, xung quanh có các dãy bàn tiệc đứng với rất nhiều mỹ thực để họ tự do thưởng thức. ---*ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN*---

Dụ Nhiên yên lặng đi theo Lục Tắc Hiên lấy đồ ăn, mắt vẫn liếc nhìn về phía nhà vệ sinh.

Cậu muốn tìm ra người sẽ tới đó lấy chip.

Không lâu sau, quý cô Adeline đứng dậy đi vệ sinh.

Ngay lúc cô ta vừa mở cửa, một con nhện đen khổng lồ đột ngột xuất hiện giữa hành lang. Theo sát nó, Chu Thiên Dịch với bộ đồ đen từ trên xuống dưới chầm chậm bước ra từ trong bóng tối.

Người đàn ông nói, gương mặt không để lộ bất kỳ cảm xúc gì: “Quý cô Adeline, tôi là Chu Thiên Dịch, Trưởng phòng Điều tra Liên bang.

Mời cô phối hợp điều tra.”

Adeline hơi biến sắc: “Điều tra cái gì? Các anh vào đây bằng cách nào?”

Chu Thiên Dịch đưa mắt ra hiệu với cấp dưới, Kane lập tức đi vào khu vệ sinh, cẩn thận tìm tòi trong đó. Lát sau, hắn phát hiện trần nhà có thể tách ra, Kane vươn tay gỡ tấm ghép trần, chui đầu lên đó quan sát tỉ mỉ một hồi rồi báo cáo với Chu Thiên Dịch: “Không có.”

Chu Thiên Dịch nhíu mày: “Tiếp tục tìm.”

Kane sang phòng vệ sinh khác, lặp lại y như vậy nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Adeline hít sâu một hơi, không vui: “Trưởng phòng Chu, xem ra thông tin bên anh sai rồi nhỉ? Rốt cuộc anh đang điều tra cái gì?”

Sắc mặt Chu Thiên Dịch hơi sầm xuống, thản nhiên đáp: “Không phải đồ bán đấu giá của cô bị mất à?”

Adeline sững sốt: “... Đồ bán đấu giá nào? Sao tôi lại không biết?”

Chu Thiên Dịch nói xong đã đi thẳng tới sảnh tiệc. Ánh mắt sắc lẹm của hắn quét quanh hiện trường buổi dạ tiệc, ngoại trừ một số quan chức, tướng lĩnh quân đội và người nhà, bạn nháy của họ, hắn bất ngờ phát hiện ra một người: Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên 18 tuổi mặc trên mình bộ Âu phục, xuất hiện giữa khung cảnh này trông có vẻ ngây ngô, trong sáng lạ kỳ.

Cậu và Lục Tắc Hiên đang ngồi ở góc phòng ăn đồ ăn. Đĩa điểm tâm bắt mắt cầm trên tay, dáng vẻ cúi đầu chú tâm ăn từng miếng hệt như chú cừu non vô tội lạc giữa bầy sói. Thịnh thoảng cậu lại cười với Lục Tắc Hiên một cái, tỏ ý rằng đồ ăn rất ngon miệng.

Lục Tắc Hiên chu đáo quan tâm cậu, bầu không khí giữa hai người rất thân mật, đúng chuẩn dáng vẻ một đôi đang trong giai đoạn yêu đương say đắm.

Chu Thiên Dịch rời tầm mắt, xem ra là Lục Tắc Hiên dẫn cậu vào đây.

Dụ Nhiên nhận ra nhện đen đã đến, dây thần kinh trong đầu lập tức căng lên. Nguy hiểm thật. Khách khứa trong sảnh chưa đầy trăm người, ong chúa và nhện nhanh chóng phối hợp điều tra xong xuôi.

Nếu khi nãy mình thiếu cảnh giác, để chip vào trần phòng vệ sinh thì chắc chắn sẽ bị Chu Thiên Dịch tóm gọn.

Chỉ cần Trưởng phòng Chu điều tra tỉ mỉ từng vị khách đã ra vào phòng vệ sinh kia thì Dụ Nhiên chối thế nào cũng không sạch tội. May mà cậu cảnh giác, vừa nãy đã nuốt con chip luôn rồi

Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe thấy Chu Thiên Dịch nói: “Các vị khách quý, xin phép làm phiền. Tôi là Trưởng phòng Điều tra Liên bang. Đây là lệnh điều tra tối cao có dấu xác nhận của Văn phòng Tổng thống.” Hắn giơ một văn kiện đã được đóng dấu ra, nói: “Bây giờ, mời tất cả mọi người ngồi nguyên tại chỗ, phối hợp điều tra. Chúng tôi nghi ngờ một món đồ đấu giá có giá trị cao đã bị đánh cắp.”

Khách tiệc kinh ngạc nhìn nhau.

Adeline sau lưng hẳn chỉ có thể nổi điên trong bụng. Đồ đấu giá bị đánh cắp quái gì chứ, toàn là viện cố! Rõ ràng Phòng Điều tra đang ngấm ngầm điều tra chuyện khác!

Mà lúc này, mạng nhện trắng đã lẳng lẳng bao vây toàn bộ sảnh tiệc, khiến tất cả mọi người không thể đi đâu.

Đi bên cạnh Chu Thiên Dịch còn có một người phụ nữ trẻ, là Phó phòng Điều tra, Dẫn đường loại hình công kích cấp A+. Dụ Nhiên

chưa từng gặp người này.

Thực thể tinh thần của cô là ong chúa, kích thước lớn gấp mấy chục lần ong mật bình thường. Chờ nhện bao vây toàn bộ khách khứa xong, ong chúa lập tức gọi cả đàn ong mật đông nghìn nghịt ùa vào săn tiệt.

Ong mật sở hữu mắt kép thường thấy ở côn trùng. Mà ong chúa cấp A+ ngoại trừ khả năng gọi đàn ong tấn công trên diện rộng còn có một năng lực đặc biệt khác: Giám sát quần thể.

Mắt của chúng có thể quan sát mọi chi tiết 360 độ không góc chết.

Nói cách khác, mỗi người đang có mặt tại đây, từng động tác làm ra dù là nhỏ nhất đều không thoát được sự giám sát của đàn ong.

Dụ Nhiên ngoài mặt vờ như vô cùng hoang mang, kỳ thật nội tâm lại cực kỳ bình tĩnh. May mà cậu sớm nhận ra điểm bất thường, đã bọc chip vào màng bảo vệ rồi nuốt từ lúc ở trong phòng vệ sinh. Bằng không, giờ phút này, cậu không thể làm bất kỳ động tác gì, bị Phòng Điều tra khám ra chip tại đây thì chẳng những bao công sức trước giờ của cậu đổ sông đổ biển mà còn bị Chu Thiên Dịch bắt ngay lập tức.

Tại sao Phòng Điều tra biết được cậu sẽ giao chip ở đây?

Thông tin này chỉ được nhắc tới giữa lúc cậu gửi tin nhắn cho người phụ trách liên lạc của tổ chức. Chẳng lẽ Phòng Điều tra chặn được tin kia, đồng thời phá được mã hóa?!

Bảo sao gần đây Chu Thiên Dịch không có động tĩnh gì, hóa ra là đang ôm cây đợi thỏ.

Dụ Nhiên nhớ lại khi nãy suýt nữa đã đặt chip lên trần nhà, không khỏi lạnh toát sống lưng nhưng vẫn vờ như chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngồi im thin thít tại chỗ.

Khách khứa trong sảnh chưa đầy trăm người, ông chúa và nhện nhanh chóng phối hợp điều tra xong xuôi.

Khiến Chu Thiên Dịch bất ngờ là thế mà lại không lục soát ra được bất kỳ món đồ nào khả nghi.

Chẳng lẽ tình báo sai?

Hôm nay nhiều nhân vật tai to mặt lớn tập trung ở đây như vậy, rốt cuộc là ai cần lấy phần tài liệu kia? Tướng lĩnh quân đội, quan chức Chính phủ, phú hào kinh tế... Hay là quý cô Adeline, chủ nhân cung điện Song tử?

Vài tướng quân có mặt tại hiện trường đã khó chịu ra mặt. Dẫu sao thì bắt họ ngồi im tại chỗ để mặc cho ông chúa tra xét, ai cũng không thoải mái cho nổi.

Thế nhưng Phòng Điều tra lại là cơ cấu độc lập của Liên bang, chuyên phụ trách những vụ án bí mật liên quan tới Lính gác và Dẫn đường, không chịu sự quản lý của Bộ Quân sự. Trong tay Chu Thiên Dịch lại có lệnh điều tra tối cao do Tổng thống ký tên, họ buộc phải phối hợp.

Một lát sau, Chu Thiên Dịch nhú mày, lịch sự nói: “Rất xin lỗi đã quấy rầy các vị.”

Hắn dẫn cấp dưới rời khỏi sảnh tiệc, tiếp tục tìm kiếm bên ngoài. Bây giờ, khách khứa bên trong mới thở phào một hơi.

Có người trộm thắc mắc: “Rốt cuộc mất gì vậy chứ?”

“Không biết, nhìn nét mặt cô Adeline thì chắc là món gì quý giá lắm.”

Lục Tắc Hiên nghe hết những lời bàn tán đó, hơi nhú mày.

Làm gì có chuyện Chu Thiên Dịch rảnh rỗi đến mức giúp Adeline “tìm đồ bị đánh cắp”. Khả năng cao nhất chính là hắn tới đây vì tài liệu bị

trộm ở Học viện Lính gác lần trước.

Chẳng lẽ thực sự có người mang theo tài liệu đó trong buổi dạ tiệc này?”

Đã hai tháng trôi qua rồi, tại sao tài liệu quan trọng như thế giờ mới được giao đi?

Dụ Nhiên khế nói: “Khách mời hôm nay toàn những người quyền cao chức trọng, chắc không ai lại đi ăn cắp đồ đâu nhỉ?”

Đối diện ánh mắt tò mò của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên thu hồi suy nghĩ, nói: “Cũng có thể là do người bên trong làm.”

Mặt ngoài, Dụ Nhiên làm như vô tội nhưng trong lòng lại đang nhanh chóng suy nghĩ biện pháp tiếp theo. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Có thể chắc chắn rằng tin tức đã bị lộ.

Cậu không thể tiếp tục dùng mật mã đặc biệt kia để liên hệ với ai khác nữa. Chip có thể nôn ra sau khi về trường, còn chuyện làm sao chuyển đi thì phải chờ đối phương sắp xếp. Giờ cần làm đâu chắc đó trước đã, không thể để lộ bất kỳ sơ hở nào trước mặt Phòng Điều tra.

Chu Thiên Dịch rời khỏi địa điểm tổ chức tiệc, tìm gặp quý cô Adeline để trích xuất camera theo dõi, tìm xem những ai là người từng vào nhà vệ sinh trong tối nay. Hắn lại bất ngờ phát hiện ra một người rất quen: Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng vào khu vệ sinh rồi đi ra ngay sau năm phút.

Trong phòng vệ sinh cũng không tìm được bất kỳ thứ gì nên hắn không có lý do nào để nghi ngờ Dụ Nhiên. Ngoài ra, trong buổi tiệc, còn có vài người khác từng vào nhà vệ sinh, lần lượt là bà Joseph,

Tướng quân Tạ của Quân đoàn Anh Sao, một quan chức Quốc hội và quý cô Adeline.

Cũng không phát hiện dấu vết tài liệu ở chỗ những người kể trên.

Chẳng lẽ đối phương nhận thấy được điều bất thường nên lâm thời thay đổi kế hoạch?

Trước đó không lâu, Ban Thông tin của Phòng Điều tra phá thành công mật mã đã chặn được ở đường truyền tin đặc biệt, biết được thông tin quan trọng “Chuyển chip qua phòng vệ sinh số 3 trong buổi dạ tiệc từ thiện tại cung điện Song Tử”. Hắn đã bố trí rất tỉ mỉ, vốn tưởng hôm nay có thể bắt gọn cả mẻ.

Không ngờ đối phương lại thay đổi chủ ý ngay giữa đường, không chuyển giao chip nữa. Có lẽ kẻ kia không hề vào phòng vệ sinh số 3?

Đúng là một đối thủ xảo trá. Mà lúc này, mạng nhện trắng đã lẳng lẳng bao vây toàn bộ sảnh tiệc, khiến tất cả mọi người không thể đi đâu.

Chu Thiên Dịch nhú mày, dẫn cấp dưới rời khỏi cung điện Song Tử.

Lục Tắc Hiên vốn định đưa Dụ Nhiên tới chào hỏi cha mẹ, nhưng chuyện bất ngờ xảy ra kia khiến hắn nhớ ra Dụ Nhiên từng bị thẩm vấn tinh thần kiểu bạo lực, hắn nhất định phải bảo vệ Dụ Nhiên thật tốt. Huống hồ, Dụ Nhiên cũng chưa sẵn sàng để gặp mặt phụ huynh, trong buổi tiệc lại có nhiều quan chức, tướng lĩnh như thế, tùy tiện dẫn Dụ Nhiên đi gặp cha mẹ cũng không phải chuyện tốt.

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên tạm gác ý định giới thiệu cậu với cha mẹ. Vẫn nên để sau, chọn một thời điểm thích hợp rồi chính thức đưa về nhà ra mắt. Gặp phụ huynh giữa tình huống thế này chung quy hơi vồ vập quá, Dụ Nhiên cũng sẽ rất xấu hổ.

Nghĩ vậy, Lục Tắc Hiên liền dẫn Dụ Nhiên rời khỏi buổi tiệc.

Adeline cũng đang đứng ngoài cửa tiễn khách. Ngay khi Dụ Nhiên đi ngang qua cô ta, một sợi tua ý thức màu lam nhạt lặng lẽ bò đến sau gáy cậu.

Dụ Nhiên cảm thấy sau ót mình nhói lên một cái, giọng cô ta vang lên rảnh rọt trong đầu.

“Chắc mật mã bị Phòng Điều tra phá được rồi, Chu Thiên Dịch đã biết hành động của chúng ta. May mà cậu cẩn thận, không để chip trong phòng vệ sinh. Thời gian tới đừng liên lạc bằng mật mã, cuối tuần sau tới nhà hàng sân vườn ở ngoại ô, giao chip cho bồi bàn mặc đồ đen.”

“Ngoài ra, Chu Thiên Dịch đã để mắt đến tôi. Sau này sẽ đổi người liên lạc với cậu, nhớ cảnh giác.”

“Đã biết.” Dụ Nhiên nói trong đầu.

Cậu giả vờ bình thản rời khỏi buổi tiệc của Lục Tác Hiên.

Vừa nãy Adeline đã sử dụng khả năng tàng hình của bộ ngựa phong lan, khiến các Lính gác cấp cao xung quanh tự động bỏ qua sự tồn tại của cô ta. Không một ai phát hiện việc cô ta vượt tua ý thức ra trao đổi với Dụ Nhiên.

Về đến ký túc xá Học viện Dẫn đường, Dụ Nhiên vào phòng vệ sinh móc họng nôn như thể ăn phải đồ ăn bị hỏng.

Trận nôn dữ dội khiến sắc mặt cậu trông tái nhợt, khóe mắt ngân ngấn nước, cuối cùng cũng nôn ra được con chip đã bọc màng bảo vệ.

Dụ Nhiên xé lớp màng bảo vệ ra, một lần nữa cất con chip thật kỹ. Nét lạnh lùng xẹt qua ánh mắt.

Anh trai giả chết, chuyển sang hoạt động bí mật. Em gái bên ngoài xây dựng hình tượng nhà từ thiện, thực chất lại đang bắt tay với anh

mình, giấu ngấm làm những việc tham lam, ác độc đến tột cùng. Nhưng hai anh em này hiển nhiên chỉ là quân cờ, kẻ chỉ huy cao nhất sau màn rối cuộc là ai vẫn phải điều tra thêm.

Sau lưng Chu Thiên Dịch là Văn phòng Tổng thống. Phòng Điều tra có rất nhiều mật vụ ngấm thực lực mạnh, về sau càng phải cẩn trọng hơn.

Chương 29: Giao tài liệu

Sau khi dạ tiệc kết thúc, Adeline trở lại phòng ngủ của mình. Cô ta căng thẳng khóa cửa, kéo kín rèm lại.

Andre bước ra từ trong bóng tối, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao em căng thẳng thế?”

Adeline kết nối tua ý thức với gã, nói trong đầu: “Cung điện Song Tử bị Phòng Điều tra theo dõi. Tin lúc trước em gửi cho Dụ Nhiên bị Chu Thiên Dịch chặn được, còn giải mã thành công. Hẳn biết có người sẽ tới đây chuyển chip nên đã mai phục sẵn. Nếu không phải hôm nay Dụ Nhiên đủ cẩn trọng, không chừng đã bị bắt tại trận.”

Andre nhíu mày, nói trong đầu: “Chu Thiên Dịch đang nghi ngờ anh?”

Adeline đáp: “Có lẽ hẳn nghi anh chưa chết, tài liệu ở Học viện Lính gác là do anh trộm đi. Dù sao hai anh em ta đều là Dẫn đường cấp S có khả năng tàng hình.”

Andre sầm mặt: “Xem ra tai mắt của Phòng Điều tra đã theo dõi quanh Cung điện Song Tử rồi.”

Hai người đoán khá chắc rằng phương hướng điều tra lúc đó của Chu Thiên Dịch là nhắm vào khả năng tàng hình. Sau khi nhận được danh sách Dẫn đường do Giám đốc Tạ cung cấp, hẳn đã theo dõi cung điện Song Tử đầu tiên. Nơi này có hai Dẫn đường cấp cao với khả năng tàng hình của thực thể tinh thần bọ ngựa phong lan, một trong số đó đã “chết bệnh” một cách kỳ lạ từ năm năm trước. Nhưng khó hiểu chính là anh trai chết bệnh mà em gái lại không tổ chức lễ tang công khai, chưa một ai nhìn thấy thi thể anh trai cô ta.

Huống hồ, Hiệp hội Thương mại do Adeline thành lập nên cũng dính líu đến sự cố hầm mỏ ở hành tinh B-73. Xâu chuỗi vào với nhau, hai anh em nhà này rất đáng nghi.

Chu Thiên Dịch để đồng nghiệp Ban Thông tin trải lưới giám sát tín hiệu ở cung điện Song Tử, quả nhiên phát hiện được một tin nhắn dạng mã hỗn loạn. Mật mã kia vô cùng phức tạp, qua quá trình phá giải, cuối cùng chuyên viên của Ban Thông tin nắm được manh mối quan trọng. Thế nên Chu Thiên Dịch tới khu vực lân cận cung điện Song Tử chờ sẵn, muốn tóm gọn cả mẻ.

Hắn cho rằng đó là người anh trai Andre lấy cắp tài liệu quay về giao cho em gái Adeline mà không hề nghĩ Dụ Nhiên có liên quan đến chuyện này. Dẫu sao Dụ Nhiên cũng không có khả năng tàng hình, hơn nữa chứng cứ ngoại phạm của cậu cũng rất đầy đủ, không thể nào lén vào Học viện Lính gác ăn cắp tài liệu được. Nếu là do Andre lấy, vậy thì mọi chuyện sẽ được giải thích một cách hợp lý. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng không ai ngờ rằng kế hoạch tỉ mỉ là thế lại bị Dụ Nhiên chặn đứng kịp thời.

Tuy Adeline chưa nhận được tài liệu nhưng chí ít cô ta không bị Phòng Điều tra bắt giam và tài liệu vẫn được an toàn. Nghĩ đến đó, cô ta thở phào một hơi, nói: “May mà Dụ Nhiên không bị lộ. Em đã sắp xếp ổn thỏa rồi, để cậu ta trình lên cấp trên thông qua “bồi bàn”.”

Andre dăm chiêu: “Em có để ý thấy tên Dụ Nhiên này khá nguy hiểm không? Sao cậu ta có thể đánh cắp tài liệu trước bao nhiêu cặp mắt như thế? Cậu ta thật sự chịu để chúng ta điều khiển à?”

Adeline ngẫm nghĩ rồi đáp: “Trước mắt có thể thấy cậu ta rất có năng lực, thông minh, cảnh giác, cũng trung thành với tổ chức. Mấy nhiệm vụ trước đều hoàn thành rất gọn ghẽ.”

Andre nói: “Nhưng lai lịch cậu ta rất đáng nghi.”

Adeline im lặng một lát xong mới trả lời: “Em chỉ nghe theo sắp xếp của cấp trên thôi, nhiệm vụ cũng do cấp trên truyền xuống. Về phần có nên trọng dụng Dự Nhiên hay không, chung quy không phải do chúng ta quyết định.”

Andre nói: “Ừ, anh nên sớm rời khỏi đây. Em ứng phó với Phòng Điều tra nhé.”

Gã quay người, đẩy tủ quần áo ra. Không ngờ bên dưới tủ quần áo lại có một lối ngầm thông xuống lòng đất. Lối đi này có thể dẫn ra quán bar cách nơi này mấy con phố. Dù Phòng Điều tra có bố trí theo dõi bên ngoài cung điện Song Tử thì cũng không giám sát được động tĩnh dưới lòng đất.

Andre thi triển khả năng tàng hình của bộ ngựa phong lan, nhanh chóng rời khỏi cung điện.

Lúc này, trong ký túc xá Học viện Dẫn đường, Dự Nhiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường.

Trông có vẻ cậu đã ngủ rất say, nhịp thở cũng rất đều đặn.

Không ai biết, trong thế giới tinh thần, vô số tua ý thức đang di chuyển liên tục, rất nhiều thông tin về các nhân vật tai to mặt lớn của Liên bang đang xuất hiện ở bầu trời bên trên khu rừng nguyên sinh như hình chiếu của màn hình thực tế ảo.

Quan chức Chính phủ, tướng lĩnh quân sự, trùm sò kinh thương,... Cáo chín đuôi nói: “Liệu có khi nào cấp trên kia có liên lạc với người anh trai đã “chết giả” của cô ta không?”

Cậu thuộc không sót chữ nào về thông tin từng người. Thậm chí đến cả người thân, bạn bè, những mối quan hệ xã giao, những ngày kỷ niệm quan trọng của những người này cậu cũng đều nhớ rõ.

Đại não của Dẫn đường, đặc biệt là trí nhớ của Dẫn đường cấp S, không thua kém gì máy tính.

Dụ Nhiên lục lọi từ cơ sở dữ liệu trong não, nhanh chóng tìm ra vài quan chức và ông chủ lớn có quan hệ thân thiết với Adeline. Cậu cau mày phân tích: “Những người này thường xuyên tham gia các hoạt động do Adeline tổ chức, có lẽ không phải họ. Cấp trên của Adeline rất cẩn trọng, luôn đứng phía sau màn, chưa bao giờ lộ mặt.”

Cáo chín đuôi nói: “Liệu có khi nào cấp trên kia có liên lạc với người anh trai đã “chết giả” của cô ta không?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Có thể. Anh trai Andre của cô ta đã “chết về mặt xã hội”, không ai biết con bọ ngựa đực đó ở đâu, gã rất tiện để làm chuyện trong tối. Nhưng tên Andre này đa nghi lắm, chắc chắn giờ vẫn chưa thực sự tin tưởng anh.”

Cáo trắng nhỏ hỏi: “Chủ nhân, anh định giao tài liệu ở Học viện Lính gác này cho bọn họ thật hả?”

Ánh mắt Dụ Nhiên lạnh lùng: “Đương nhiên, anh không được phép sửa chữa bất kỳ số liệu nào trong này, phải giao nguyên vẹn đến tay thì bọn họ mới cảm thấy anh đang ngoan ngoãn làm những việc bọn họ giao. Đừng coi thường kẻ đứng đằng sau... Kẻ kia chắc chắn có quyền thế cao hơn Adeline nhiều thì mới khiến hai anh em bọn họ cam tâm tình nguyện làm tay sai.”

Cáo chín đuôi bình tĩnh nói: “Adeline là Hội trưởng Hiệp hội Thương mại phía Nam, gia tài bạc vạn. Người khiến cô ta tự nguyện trung thành, sợ là địa vị nằm ngoài tầm tưởng tượng của chúng ta.”

Dụ Nhiên nói: “Đúng vậy. Con cá lớn nhất... Vẫn luôn ẩn mình dưới biển sâu.”***

Một trận gió nổi lên trong rừng rậm, tài liệu trước mắt vỡ thành từng mảnh ánh sáng, giấy lát sau liền biến mất không thấy tăm tích.

Dụ Nhiên tìm được một bóng râm ở sâu trong rừng. Cậu nằm trên mặt cỏ, hai chú cáo ngoan ngoãn ở bên cạnh. Cáo trắng nhỏ còn

chạy tới, dùng cái đuôi xù lông làm chặn đấp cho cậu: “Anh đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi chút đi.”

Cáo chín đuôi nói: “Anh phải căng mình giữa những người đó chắc mệt lắm. Ngủ một giấc thật ngon đi, mai rồi tính tiếp.”***

Dụ Nhiên thấy rất ấm lòng, yên tâm nhắm mắt.

Cậu biết, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, hai chú cáo này sẽ mãi mãi không rời bỏ cậu.

Một tuần tiếp theo, sóng ngầm liên tục cuộn trào trong lòng hành tinh Thủ đô.

Phòng Điều tra càng làm việc gấp gao hơn, cung điện Song Tử gần như bị bao vây chặt chẽ không một kẽ hở. Lý do Chu Thiên Dịch đưa ra cực kỳ đầy đủ. Bọn họ phát hiện được thông tin được gửi đi từ khu vực gần Học viện Lính gác và Học viện Dẫn đường. Nhưng vì kẻ trộm biết tàng hình, tổng số học sinh và giáo viên của hai học viện lên đến mấy chục nghìn người, không dễ xác định chính xác là ai.

Nhưng bên nhận tin lại nằm ngay trong cung điện Song Tử. Adeline có chạy sao cũng không thoát được liên đới.

Chu Thiên Dịch mời Adeline tới Phòng Điều tra để thẩm vấn. Adeline là Dẫn đường cấp S, khả năng chống chịu về mặt tinh thần cực kỳ xuất sắc, nhìn chung không thể hỏi được bất kỳ điều gì. Cô ta nhất quyết khẳng định mình không biết gì về chuyện này.

Tiếp đó, Phòng Điều tra xin lệnh khám xét, tiến hành điều tra theo hình thức trải thảm với cung điện Song Tử. Chu Thiên Dịch phát hiện ra lối đi ngầm dẫn tới quán bar cách đó mấy con phố. Nhưng đến khi bọn họ tới lục soát nơi đó, quán bar đã ngừng kinh doanh, mọi đồ đạc bên trong được dọn sạch, các camera xung quanh cũng đã bị phá hủy toàn bộ.

Vẫn chậm một bước! Sắc mặt Chu Thiên Dịch rất khó coi: “Cô giải thích sao về lối đi bí mật và quán bar này đây?”

Adeline cười, nói: “Bình thường tôi thích uống rượu nên mới xây một lối đi riêng, tiện tới quán bar giải sầu giữa đêm. Sao, chuyện này phạm pháp à?”

Ai cũng biết cô ta đang nói xằng, tiếc là không có chứng cứ. Công tác điều tra của Chu Thiên Dịch một lần nữa rơi vào ngõ cụt.

Hôm diễn ra dạ tiệc, Dụ Nhiên hành động rất cẩn thận, các thiết bị giám sát ở cung điện Song Tử chỉ quay được người trên các lối đi, không quay đến trên mái nhà. Vậy nên hình ảnh cậu trèo tường lên tầng chót không hề bị ghi lại, hơn nữa, với sự yểm hộ từ khả năng tàng hình của thực thể tinh thần, không ai trông thấy hành vi của cậu. Chu Thiên Dịch cũng không hề liên hệ những chuyện đã xảy ra với cậu.

Dụ Nhiên tiếp tục yên tâm làm một “học sinh lớp C cần cù chịu khó” tại Học viện Dẫn đường.

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh.

Hôm thứ Sáu, Dụ Nhiên gửi tin nhắn cho Lục Tắc Hiên: “Ngày mai em mời anh một bữa được không ạ?”

Lục Tắc Hiên trả lời: “Lần này để tôi mời đi. Em muốn ăn gì?”

Dụ Nhiên đáp: “Em tìm được một nhà hàng sân vườn đẹp lắm, nằm ở vùng ngoại ô phía Tây, thấy đánh giá cũng rất ổn. Hay là chúng ta tới đó thử đi!”

Lục Tắc Hiên không chút nghi ngờ. Thứ Bảy, hấn lái xe tới đón Dụ Nhiên như thường lệ.

Vì thời gian gần đây, hai người thường xuyên ra ngoài “hẹn hò” mỗi cuối tuần, các bạn học đều nhớ biển số xe của Lục Tắc Hiên. Trông

thấy chiếc xe quen thuộc kia, chẳng ai còn cảm thấy lạ lẫm nữa.

“Tướng quân Lục tốt với Dụ Nhiên thật đấy, tuần nào cũng tới gặp anh!”

“Bố mẹ tớ còn chưa quan tâm tới đến như thế.” Andre bước ra từ trong bóng tối, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao em căng thẳng thế?” Dụ Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không phải Học viện Dẫn đường cấm yêu sớm hả?”

“Cậu bị ngốc à, chúng mình là học sinh 13 tuổi thì bị cấm yêu sớm. Dụ Nhiên 18 tuổi rồi còn gì!”

Dụ Nhiên không để ý đến những lời bàn tán của các học sinh trong trường. Cậu nhìn Lục Tắc Hiên, ý cười đọng đầy trong mắt: “Hình như dạo gần đây anh khá rảnh, không phải ra ngoài làm nhiệm vụ ả?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Gần đây ít nhiệm vụ được giao xuống hơn hẳn hai tháng trước. Có lẽ tại đợt trước Lính gác cường bạo số lượng lớn, Đội đặc chiến Liệp Ưng bên tôi phải đi làm nhiệm vụ liên tục vất vả rồi nên mới để bọn tôi nghỉ ngơi.”

Dụ Nhiên sững sốt: “... Lính gác cường bạo số lượng lớn?”

Lục Tắc Hiên nhíu mày, không muốn nói tiếp về chủ đề phá hỏng bầu không khí này, bèn kết thúc nhanh gọn: “Tình hình đã được khống chế rồi. Tháng này ít người cường bạo hơn hẳn. Những Lính gác cường bạo bắt được lúc trước đều bị đội tôi áp giải về Tháp Trắng.”

Dụ Nhiên “À” một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Xe nhanh chóng di chuyển đến nhà hàng sân vườn ở vùng ngoại ô phía Tây.

Đúng như lời Dụ Nhiên nói, khung cảnh ở đây rất đẹp. Toàn bộ nhà hàng như ẩn mình giữa một vườn hoa. Giờ đang là trung tuần tháng

Ba, đúng mùa Xuân của hành tinh Thủ đô, rất nhiều loài hoa đã nở rộ. Bước trên còn đường nhỏ với đủ loại hoa tươi hai bên, tâm trạng Lục Tắc Hiên dễ chịu hẳn.

Chim ưng trắng trên vai Lục Tắc Hiên thỉnh thoảng lại liếc trộm cáo trắng nhỏ, muốn tới gần nhưng vẫn sợ bị chủ nhân mắng. Dáng vẻ dật dờm kia chẳng hiểu sao lại trông khá đáng yêu.

Dụ Nhiên nhìn nó, cười nói: “Chim ưng, cậu và cáo chơi với nhau đi.”

Cáo nhỏ chủ động chạy ra, chim ưng sung sướng bay theo nó. Giữa bụi hoa, một chú cáo trắng dựng thẳng cái đuôi xù lông chạy đằng trước, chim ưng xòe cánh bay theo sau, hình ảnh ấy trông vô cùng thân thiết.

Sau khi thuận lợi lừa chim ưng trắng đi, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng vào ngồi trong phòng kính nằm ngay chính giữa vườn hoa.

Lục Tắc Hiên nói: “Chỗ em chọn đúng là đẹp thật.”

Trong phòng kính, vừa ngắm cảnh đẹp ngoài cửa sổ, vừa thưởng thức đồ ăn ngon mắt ngon miệng, nhà hàng sân vườn này quả thật rất phù hợp để chọn làm nơi hẹn hò. Quý cô Adeline rất tinh tế, chọn nơi này rất khó khiến người ta sinh nghi.

Cô ta là Hội trưởng Hiệp hội Thương mại phía Nam, tài sản riêng nhiều không kể xiết, sản nghiệp đứng tên cũng khó mà đếm hết được.

Nhưng gần đây cô ta bị Phòng Điều tra theo dõi rất chặt, chắc chắn nhà hàng sân vườn này không thuộc sở hữu của cô ta mà là một cứ điểm của tổ chức. “

Dụ Nhiên vừa trò chuyện cùng Lục Tắc Hiên, vừa âm thầm quan sát xung quanh, không phát hiện ra sự tồn tại của Lính gác hay Dẫn đường nào khác. Nhân viên phục vụ ở đây đều là người bình thường. Để người thường giao đồ sẽ không khiến người ta nghi ngờ.

Chốc lát sau, một bồi bàn mặc bộ gile đen, đeo nơ cổ lịch sự bước vào phòng kính. Hắn ta liếc nhìn Dụ Nhiên, mỉm cười; “Chào mừng quý khách đã tới nhà hàng sân vườn. Đây là thực đơn, hai vị muốn dùng gì có thể gọi món luôn.”

Thực đơn được chế tác rất tinh xảo. Lúc mở ra, trông như có một đóa hồng nhung nở rộ giữa không trung.

Dụ Nhiên đưa thực đơn cho Lục Tắc Hiên. nói: “Anh mời nên anh chọn đi ạ.”

“Được.” Lục Tắc Hiên cúi đầu xem thực đơn.

Bên dưới bàn, ở nơi khuất tầm nhìn, Dụ Nhiên lặng lẽ luồn tay vào ví, ngón tay kẹp lấy con chip mini đã được bọc trong màng bảo vệ. Tiếp đó, cậu bỗng nhiên “Á” một tiếng, làm rơi chiếc ly trên bàn xuống.

Thính giác của Lính gác cực kỳ tinh tường, hai người lại ngồi gần nhau đến vậy, cậu buộc phải dùng âm thanh khác che giấu hành động của mình.

Tiếng chiếc ly vỡ tan dội thẳng vào tai Lục Tắc Hiên. Gần như đồng thời, đầu ngón tay Dụ Nhiên búng nhẹ một cái, bắn con chip lên chiếc khay bồi bàn đang cầm, hắn ta nhanh chóng đưa tay che lại.

Dụ Nhiên cười ngượng, gãi đầu: “Bất cẩn làm vỡ ly mất rồi.” Cậu nhìn bồi bàn, hỏi: “Chiếc ly này bao nhiêu tiền vậy, phải bồi thường không?”

Bồi bàn mỉm cười ái ngại: “Thưa anh, làm vỡ bắt buộc phải đền. Chiếc ly này giá 200 nghìn ạ.”

Dụ Nhiên khế càu nhàu: “Có mỗi cái ly thủy tinh thôi mà đắt vậy...”

Lục Tắc Hiên nói: “Em không bị thương là ổn rồi. Cứ ghi lại giá tiền cái ly đó, tôi sẽ trả khi thanh toán.”

Bồi bàn ghi lại, Lục Tắc Hiên tiếp tục gọi món.

Nhìn Lính gác cúi đầu nghiêm túc chọn món đối diện mình, cảm giác áy náy dâng lên trong lòng Dụ Nhiên. Thành thật xin lỗi vì đã lợi dụng anh nhiều lần như thế, Lục Tắc Hiên. Hy vọng tương lai, một ngày nào đó biết chân tướng mọi chuyện, anh sẽ không trách tôi.

Dụ Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong bụi hoa tím đặng xa, chim ưng trắng và cáo đang vui vẻ đùa nghịch. Không một ai trông thấy chuyện cậu vừa làm.

Bồi bàn kia sẽ chuyển chip đi, còn cụ thể chuyển cho ai, hiện tại cậu chưa cần điều tra. Chung quy chắc chắn nó sẽ đến tay kẻ đứng đầu thôi.

Tiếp theo, chắc hẳn cấp trên của Adeline sẽ chủ động liên lạc với cậu.

Dù sao, những nhiệm vụ được giao cậu đều hoàn thành rất xuất sắc phải không nào?

Chương 30: Gặp mặt

Sau khi trở về trường, Dự Nhiên tiếp tục sắm vai cậu học sinh nghiêm túc, nỗ lực. Tuy thân phận “học sinh” này có thể cho cậu sự che giấu tốt nhất nhưng cũng vì chuyện phải đi học từ thứ Hai đến thứ Sáu tại Học viện, chỉ đến cuối tuần mới có thể ra ngoài, hành động của cậu cũng bị bất tiện, gò bó hơn nhiều.

Cậu không thể học ở Học viện Dẫn đường này suốt hai năm như những học sinh khác. Cậu cần đẩy nhanh tiến độ, cố gắng tốt nghiệp thật sớm để thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch. May mà lúc trước đã xây dựng cho bản thân cái vỏ “Dẫn đường kiểu phát triển”, điều này đem đến rất nhiều lợi ích, tốc độ tăng trưởng sức mạnh tinh thần sẽ do cậu chủ động quyết định.

Gần đây, cô Ngải Kỳ phát hiện mỗi lần cô dùng tua ý thức tiến vào thế giới tinh thần của Dự Nhiên, diện tích thế giới đó đều rộng thêm. Ví dụ như hôm qua nhiều hơn hôm kia một rùng cây, hôm nay lại có thêm một bãi cỏ rộng...

Ngải Kỳ phấn khởi báo lại phát hiện này cho Tạ Thời Dật: “Thầy giám đốc, gần đây Dự Nhiên tiến bộ rất nhanh, diện tích thế giới tinh thần đã rộng gấp đôi. Hơn nữa, nội dung trong thế giới cũng càng ngày càng phức tạp, em đoán sức mạnh tinh thần của em ấy đã lên tới cấp B rồi.”

Tạ Thời Dật vô cùng kinh ngạc: “Em ấy mới nhập học chưa đầy ba tháng mà sức mạnh tinh thần đã đạt tới cấp B sao?”

Ngải Kỳ nói: “Đúng vậy, so với các bạn học lớp C, em ấy đã vượt trội hơn nhiều lắm rồi.”

Tạ Thời Dật gọi riêng Dự Nhiên vào văn phòng của mình, tua ý thức màu trắng vươn vào trong thế giới tinh thần của cậu cẩn thận xem xét. Trong khoảng thời gian này, thế giới tinh thần của Dự Nhiên đã thay đổi rất nhiều, có thể nói là rục rỡ hẳn lên. Dự Nhiên: "..."

Khi đầu, thế giới của cậu chỉ là một cái hồ đơn giản với làn nước trong veo thấy được cả đáy, xung quanh không có bất kỳ thứ gì khác. Hiện tại, sâu dưới lòng hồ đây những loài rong tảo xanh lục, cây cối quanh hồ bừng bừng sức sống, trên mặt đất còn có thảm cỏ, hoa tươi. Thế giới tinh thần của cậu đã không còn là hồ nước cấp C nữa mà giống như một công viên cỡ nhỏ, hồ nước chỉ là khu vực trung tâm, các hướng xung quanh có thể không ngừng mở rộng.

Tạ Thời Dật thu tua ý thức về, nói: "Dự Nhiên, sức mạnh tinh thần của em đã đạt đến cấp B."

Dự Nhiên kích động nói: "Thật vậy ạ? Em cũng cảm thấy em sử dụng tua ý thức càng ngày càng thành thạo hơn, chúng nghe lời em lắm. Cáo trắng nhỏ cũng dồi dào sức sống hơn, không ham ngủ như trước nữa." Khóe môi người nọ nhếch lên cười, nhẹ nhàng xoa đầu người đàn ông đeo mặt nạ như đang vuốt ve con thú cưng: "Diễn rất tốt."

Tạ Thời Dật mỉm cười: "Chúc mừng em, tốc độ phát triển của em rất nhanh. Về sau, thầy sẽ đích thân hướng dẫn trong các giờ tự học của em." ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tâm trạng cô Ngải Kỳ càng bối rối hơn. Bản thân cô là Dẫn đường loại hình chữa trị cấp B, thừa sức dạy học sinh cấp C. Nhưng giờ sức mạnh tinh thần của Dự Nhiên không kém cô là bao, cô không thể tiếp tục hướng dẫn Dự Nhiên được nữa. Giám đốc đích thân dạy, đối với Dự Nhiên là chuyện tốt, cô cũng thật lòng mừng cho cậu.

Dự Nhiên quay sang nhìn cô Ngải Kỳ, nói đầy cảm kích: "Cảm ơn cô đã giúp đỡ em trong khoảng thời gian qua."

Ngài Kỳ mỉm cười, vỗ vai cậu: “Không cần cảm ơn, đó là chuyện cô giáo cần làm mà. Cô dạy bao nhiêu khóa lớp C rồi, em là học sinh thông minh, chịu khó và có tiềm lực nhất cô từng gặp đấy. Cô tin về sau chắc chắn em có thể trở thành Dẫn đường cấp A, thậm chí là cấp S. Tiếp tục cố gắng nhé.”

Dụ Nhiên gật mạnh đầu: “Vâng!”

Tạ Thời Dật nói: “Ngài Kỳ, Dụ Nhiên vẫn sẽ làm lớp trưởng lớp 107 như trước, học các môn lý thuyết cùng các bạn, còn môn thực hành thì để em ấy học riêng, tôi sẽ hỗ trợ. Em nghĩ lý do hợp lý để giải thích với học sinh trong lớp nhé, tạm thời đừng để lộ chuyện sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên đã tăng lên.”

Ngài Kỳ nói: “Em hiểu ạ.”***

Dẫn đường kiểu phát triển vốn hiếm gặp, Tạ Thời Dật rất coi trọng chuyện bồi dưỡng Dụ Nhiên. Ông muốn đích thân dạy các môn thực hành cho Dụ Nhiên. Ông có một dự cảm kỳ lạ rằng cậu học sinh chăm chỉ, nỗ lực này có lẽ sẽ thực sự trở thành Dẫn đường cấp A, thậm chí trở thành nhân vật nổi danh giống như giáo sư Mạc Duy.

Hạt giống tốt như vậy, không thể bỏ phí được.

Từ sau đó, mỗi ngày, Dụ Nhiên sẽ học các môn lý thuyết cùng lớp 107 vào buổi sáng, chiều thì tới phòng tự học cách âm, Giám đốc Tạ sẽ dạy cậu các môn thực hành. Cứ thế, cậu tiến bộ càng nhanh hơn cũng dễ giải thích. Dụ Nhiên có thể vừa phá hủy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, vừa xây dựng lại một thế giới mới cho hắn. Trước khi ngất đi, Dụ Nhiên nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ, hứa hẹn: “Trong vòng ba tháng, tôi sẽ đưa một Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn tới gặp ông.”

Trong khoảng thời gian này, cậu luôn chờ cấp trên của Adeline chủ động liên hệ với mình.

Kết quả, sau khi giao chip đi, mọi chuyện như hòn đá chìm xuống đáy biển, không có bất kỳ dấu hiệu gì mới. Dụ Nhiên không thể hành động bộp chộp, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Nhoáng cái đã trôi qua nửa tháng.

Ngày 30 tháng 3, Dụ Nhiên đột nhiên nhận được cuộc gọi từ phòng bảo vệ trực cổng. Một giọng nữ trẻ tuổi truyền đến từ đầu bên kia, âm thanh rất kích động: “Nhiên Nhiên, em có đang ở trường không? Ra cổng đi, chị tới thăm em này.”

Dụ Nhiên hơi bất ngờ: “Cô là?”

Đối phương nói: “Chị là chị của em đây mà, em quên chị rồi à?”

Dụ Nhiên: “...”

Cậu làm gì có chị. Nhưng cậu nhanh chóng nhớ ra đối phương là ai. Sau khi cúp điện thoại, cậu thay quần áo, đi ra cổng trường.

Cổng Học viện Dẫn đường, một cô gái mặc một chiếc đầm màu lam vui vẻ vẫy tay với Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên!”

Vinh Oánh Oánh, cô gái bị quái vật ở căn cứ B-73 cắn đứt hai chân, “chị họ” của Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên bước nhanh tới, vờ như rất bất ngờ, hỏi: “Chị? Sao chị lại tới đây?”

Vinh Oánh Oánh cười nói: “Chị đến hành tinh Thủ đô thăm em đó. Chân chị sau khi nằm vào khoang điều trị, lại thêm mấy tháng tập phục hồi chức năng giờ đã khỏi rồi này. Em xem, có phải giống y hệt lúc trước không?”

Dụ Nhiên nhìn xuống đôi chân mới của cô, vui mừng nói: “Vậy thì tốt quá.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Vinh Oánh Oánh thân thiết ôm vai cậu: “Đi nào, để chị mời em một bữa.”

Khuôn mặt cô ta rất tươi tắn, ánh mắt nhìn Dụ Nhiên vô cùng nhiệt tình, nhưng Dụ Nhiên cứ cảm thấy nụ cười kia rất quái dị. Cô ta bị khống chế tinh thần.

Một chiếc xe taxi đang đỗ cách đó không xa, Dụ Nhiên yên lặng lên xe cùng Vinh Oánh Oánh. Tài xế ngồi hàng ghế trước đeo kính râm, không nhìn rõ được diện mạo. Vinh Oánh Oánh và Dụ Nhiên ngồi ở hàng ghế sau với nhau. Đã tâm quá khiếp người!

Ngay khi xe vừa di chuyển, tấm chắn lơ lửng ở hàng sau đột nhiên nâng lên, cửa sổ xung quanh cũng bung rèm che nắng. Tầm mắt Dụ Nhiên biến thành một mảng đen kịt, không nhìn được bất kỳ cảnh tượng nào bên ngoài cửa sổ.

Dụ Nhiên lạnh lùng nói: “Các người muốn đưa tôi đi đâu?”

Tông giọng trầm của lái xe ngồi phía trước vang lên: “Đi gặp người cậu muốn gặp.”

Quả nhiên là người do cấp trên của Adeline phái tới.

Dụ Nhiên nhanh chóng bình tĩnh lại. Cậu muốn cố gắng ghi nhớ đường mà chiếc xe đi qua, kết quả, cô gái ngồi cạnh này giờ gọi “Nhiên Nhiên” ngọt xớt đột nhiên rút một chiếc kim tiêm ra, đâm thẳng vào tay cậu nhanh như chớp. Chưa đầy năm giây sau, Dụ Nhiên đã hoàn toàn mất ý thức. ***

Đây là thuốc mê đặc chế nhằm vào Dẫn đường, có thể khiến Dẫn đường nhanh chóng hôn mê.

Dù não bộ của cậu có lợi hại đến đâu đi nữa, hôn mê rồi cũng thành vô dụng.

Không biết qua bao lâu, Dụ Nhiên chậm chậm mở mắt ra sau cơn mê man.

Cậu cảnh giác nhìn quanh, phát hiện bản thân đang nằm trên một băng ghế dài. Nơi này trông giống như một căn phòng bí ẩn trong nhà thờ, một người đeo mặt nạ hoa văn đang ngồi trên bậc cao.

Thấy Dụ Nhiên tỉnh lại, âm thanh hiền hòa kiểu máy móc phát ra từ miệng người nọ: “Vất vả rồi. Phải dùng cách này để đưa cậu tới đây, mong cậu đừng để ý.”

Dụ Nhiên không mang bất kỳ thiết bị nghe trộm hay định vị nào theo người, chỉ mặc bộ đồng phục đơn giản rồi đi ra luôn. Cậu biết rõ, trước mặt “cá lớn” có tính cảnh giác cực cao này, một khi bại lộ bản thân, cậu chỉ có một con đường chết. Hướng hồ, người trước mặt chưa chắc đã là thủ lĩnh của tổ chức. Rất có thể đây là cấp dưới thủ lĩnh phái tới gặp cậu, hoặc là thế thân.

Dụ Nhiên bình tĩnh, cậu day hai bên trán cho bớt đau đầu, đứng dậy khỏi băng ghế, đi đến trước mặt đối phương, cung kính nói: “Tôi hiểu. Dẫu sao cũng có rất nhiều người điều tra ông, ông phải giữ bí mật, không thể để lộ thân phận và hành tung của mình.”

Đối phương gật đầu: “Hiểu được là tốt. Về sau, chúng ta sẽ gặp nhau bằng cách này.”

Dụ Nhiên hỏi: “Nhận được tài liệu rồi chứ?”

Đối phương nói: “Đã nhận được. Cậu làm rất tốt, không hổ là Dẫn đường tôi nhìn trúng.”

Dụ Nhiên hỏi: “Bước tiếp theo có chỉ thị gì?”

Âm thanh máy móc lại từ tốn nói tiếp: “Nghiên cứu của chúng ta đã đến giai đoạn cực kỳ quan trọng. Hiện tại còn thiếu một Linh gác cấp S làm vật thí nghiệm... Cậu cảm thấy tên Lục Tắc Hiên kia thế nào?”

Trong lòng Dụ Nhiên rất căng thẳng nhưng ngoài mặt vẫn duy trì bình tĩnh, thản nhiên nói: “Lục Tắc Hiên là một quân nhân rất trọng nghĩa, Lính gác cấp S tiến hóa được khả năng bay lượn không dễ đối phó. Thêm nữa, hắn còn dẫn dắt một đội đặc chiến tinh nhuệ gồm toàn Lính gác cấp A rất trung thành.”

Dụ Nhiên lập tức chuyển hướng câu chuyện, cười mỉa: ” Tiếc là thực thể tinh thần của hắn rất ngu ngốc, cả ngày chỉ muốn được chơi với cáo của tôi. Độ phù hợp giữa tôi và hắn cao tới 98%, hiện giờ hắn đã không còn cảnh giác với tôi nữa rồi. Nếu tôi ra tay, có lẽ sẽ thu phục được.”

Dụ Nhiên nhìn đối phương, nghiêm túc hỏi: “Ông muốn dùng hắn làm thí nghiệm?”

Âm thanh máy móc lại vang lên: “Đúng vậy, cậu đúng là nói một chút đã hiểu ngay.”

Dụ Nhiên: “...”

Thí nghiệm của bọn họ đã điên rồ tới mức ra tay với Lính gác cấp S. Điều đó chứng tỏ vật thí nghiệm là Lính gác cấp C, B, A đã không đủ dùng. Lính gác cường bạo số lượng lớn khi trước có lẽ là sản phẩm thí nghiệm thất bại? Mà sau khi nhận được tài liệu quan trọng do Dụ Nhiên cung cấp, bọn họ đã cải tiến phương án, xem ra các thử nghiệm nhắm vào Lính gác từ cấp A trở xuống đã thành công.

Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì? Nghĩ đến kế hoạch đáng sợ của bọn họ, Dụ Nhiên không rét mà run.

Đối phương tiếp tục nói: “Những nhiệm vụ được giao trước đó cậu đều hoàn thành rất xuất sắc. Nếu kế tiếp cậu có thể thành công khống chế Lính gác cấp S Lục Tắc Hiên, để hắn thay thế cha mình, trở thành người lãnh đạo Quân đoàn Liệp Ưng... Vậy thì cả Quân đoàn đó sẽ thoải mái cho chúng ta sử dụng.”

Dụ Nhiên giả bộ vô tình hỏi: “Những quân đoàn khác cũng có người của ông phái tới?”

Đối phương thản nhiên nói: “Cậu không cần biết quá nhiều.”

Dụ Nhiên gật đầu một cách dứt khoát: “Được. Tôi cần phải làm gì?”

Vinh Oánh Oánh xuất hiện từ bên hông căn phòng bí mật. Cô ta mỉm cười, bưng một cái khay đẹp đẽ, trên đó là một lọ thuốc viên màu trắng, bước tới. Ánh mắt cô ta nhìn Dụ Nhiên vẫn thân thiết, dịu dàng như vậy. Chẳng qua, từ đầu đến cuối, cô ta vẫn giữ mãi một biểu cảm như bị dừng hình.

Dụ Nhiên nhận lấy lọ thuốc, cậu nhìn về phía người đeo mặt nạ. Tạ Thờ Dật gọi riêng Dụ Nhiên vào văn phòng của mình, tua ý thức màu trắng vươn vào trong thế giới tinh thần của cậu cẩn thận xem xét. Trong khoảng thời gian này, thế giới tinh thần của Dụ Nhiên đã thay đổi rất nhiều, có thể nói là rục rở hẳn lên.

Đối phương từ tốn giải thích: “Loại thuốc này khi hòa tan vào nước sẽ biến thành không màu không mùi. Lục Tắc Hiên đã đệ trình đơn xin đặc cách để cậu gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng với thân phận bạn đời, trở thành Dẫn đường đồng hành kế nhiệm lên Bộ Quân sự rồi. Tiếp theo, cậu không cần che giấu năng lực của bản thân nữa, mau chóng tốt nghiệp Học viện Dẫn đường, tới Đội đặc chiến Liệp Ưng, theo sát Lục Tắc Hiên.”

“Tôi cho cậu thời gian ba tháng, cho hẳn ta uống hết lọ thuốc này.”

“Cảm quan của Lính gác cấp S cực kỳ nhạy bén. Muốn khống chế hẳn cần phải tiến dần từng bước, cậu không thể để hẳn phát hiện ra thân phận nội gián. Chờ đến khi dược chất tích lũy đến ngưỡng tối đa, hẳn sẽ cuồng bạo ngay lập tức. Cậu cần nhắm chuẩn thời cơ, xâm chiếm, hủy diệt thế giới tinh thần của hẳn, chế ngự và biến hẳn thành con rối của cậu.”

“Dẫn đường là bậc thầy điều khiển thú xuất sắc nhất. Lính gác vốn nên nghe theo chỉ thị của chúng ta, cậu thấy đúng không?”

Dụ Nhiên nghiêm túc suy ngẫm một lát rồi gật đầu: “Ông nói rất đúng. Đám Lính gác ngu xuẩn đó, thế giới tinh thần của kẻ nào cũng yếu ớt, động chút là cuồng bạo, biến dị, đem đến bao nhiêu phiền toái cho chúng ta. Nếu có thể khống chế bọn họ, thế giới này sẽ yên bình hơn nhiều.”

“... Đúng vậy.” Giọng máy móc kia bật cười nghe rất quý quái, “Vậy tôi chờ màn thể hiện tiếp theo của cậu.”

“Ông đã cứu mạng tôi, chắc chắn tôi sẽ trung thành, không khiến ông phải thất vọng đâu.” Dụ Nhiên cung kính gập người cúi chào đối phương. Ngay sau đó, Vinh Oánh Oánh lại cầm một ống thuốc mê đi tới trước mặt Dụ Nhiên. Dụ Nhiên lười để người khác phải ra tay, bèn cướp lấy ông tiêm cô ta đang cầm, đâm thẳng vào tay mình.

Vinh Oánh Oánh: “...”

Cô sống người giây lát, sau đó nở nụ cười với cậu.

Trước khi ngất đi, Dụ Nhiên nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ, hứa hẹn: “Trong vòng ba tháng, tôi sẽ đưa một Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn tới gặp ông.”

Người đàn ông đeo mặt nạ mỉm cười: “Được, tôi rất chờ mong ngày đó.”

Dụ Nhiên nhanh chóng khép mắt, cơ thể chìm vào trạng thái ngủ say.

Trong nhà thờ, Vinh Oánh Oánh lui xuống, một người bước ra từ phía sau bức tượng thần. Người đeo mặt nạ lập tức cúi đầu với gã: “Chủ nhân.”

Khóe môi người nọ nhếch lên cười, nhẹ nhàng xoa đầu người đàn ông đeo mặt nạ như đang vuốt ve con thú cưng: “Diễn rất tốt.”

Gã ngoảnh sang nhìn Dụ Nhiên đang hôn mê, bước tới, nâng cằm thiếu niên lên, khen ngợi: “Làm việc thông minh gọn gàng, giết người quyết đoán không chùn tay, quả nhiên là nhân tài tôi coi trọng nhất... Nhưng tôi vẫn hơi nghi ngờ lai lịch của cậu. Thế nên đừng khiến tôi thất vọng đấy nhé.”

Thời điểm lần nữa tỉnh lại, Dụ Nhiên vẫn đang ở trên chiếc xe taxi kia. Xe đã đưa cậu về đến cổng Học viện Dẫn đường an toàn. Ngải Kỳ nói: “Đúng vậy, so với các bạn học lớp C, em ấy đã vượt trội hơn nhiều lắm rồi.”

Dụ Nhiên rảo bước đi vào trước, sống lưng lạnh toát từng hồi. ***

Cuối cùng cậu cũng gặp được người muốn gặp nhưng lại chẳng khác gì chưa từng gặp. Đối phương không hề để lộ bất kỳ thông tin nào liên quan đến thân phận, thậm chí không cho cậu biết cả địa điểm gặp mặt. Cảnh giác đến mức đó, có lẽ chỉ khi trở thành tâm phúc của gã, cậu mới may ra biết được gương mặt thật đó.

Mà để trở thành tay sai đáng tin cậy của gã khó khăn tới chừng nào?

Giết người, trộm tài liệu chẳng qua cũng chỉ gặp được một thể thân đeo mặt nạ.

Đối phương muốn cậu làm nhiều chuyện hơn nữa, thậm chí yêu cầu cậu phá hủy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, biến Lục Tắc Hiên thành món vũ khí giết người không có khả năng tư duy, sau đó trở thành con rối Lính gác cấp S bị tổ chức điều khiển, từ đó khống chế toàn bộ Quân đoàn Liệp Ưng.

Dã tâm quá khiếp người!

Nghĩ đến cuối tuần nào Lục Tắc Hiên cũng dành thời gian tới gặp cậu, nghĩ đến con chim ưng trắng hơi ngớ ngẩn nhưng cũng rất đáng yêu kia... Dụ Nhiên không khỏi xót xa.

Gặp phải cậu, có lẽ là chuyện xui xẻo nhất trong đời Lục Tắc Hiên nhỉ? ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cậu đâu muốn kéo Lục Tắc Hiên xuống vũng bùn này. Tiếc là không còn cách nào cả, độ phù hợp giữa cậu và hắn cao tới 98%, trong mắt tổ chức, cậu chính là con bài tốt nhất để đối phó với Lục Tắc Hiên.

May mà bọn họ không biết chuyện cậu có hai thực thể tinh thần cấp S. Năng lực khi hai chú cáo cùng phối hợp thực ra mạnh mẽ vô cùng.

Dự Nhiên có thể vừa phá hủy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, vừa xây dựng lại một thế giới mới cho hắn.

Điều này, chắc chắn không một ai ngờ đến được.

Còn lại phải xem Lục Tắc Hiên diễn thế nào. Hy vọng hắn có thể trở thành trợ lực tốt nhất của cậu.

Lời tác giả:

Yên tâm, tôi không viết truyện ngược, sẽ không để thụ hủy diệt công như vậy đâu.

Bé Nhiên là Dẫn đường cấp SS, vẫn có thể cứu chồng dễ dàng thôi!

Chương 31: Thị sát

Sáng sớm ngày 31 tháng 3, một thông tin bỗng xuất hiện trên bảng thông báo của Viện Thánh: “Ngày mai, Thống soái ba quân Liên bang, Tần Tiêu, sẽ đến thị sát Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác. Kính mong các thầy cô giáo và các bạn học sinh chuẩn bị tiếp đón thật tốt.”

Thông tin ấy giống như một tảng đá lớn ném xuống dậy lên ngàn lớp sóng. Giáo viên, học sinh của hai Học viện háng hái như tu nước tăng lực, hào hứng dọn dẹp ký túc xá, quét tước lớp học, khắp Học viện náo nhiệt không khác gì đón Tết. Trong sân trường, khắp nơi đều là những lời xì xầm to nhỏ về Nguyên soái.

Bạn Tần Thiên kích động nói: “Nguyên soái là thần tượng của tớ đó. Ông ấy còn cùng họ với tớ nữa, chưa biết chừng mấy trăm năm trước là người một nhà cũng nên!”

Camilla đỏ mặt nói: “Ông ấy cũng là thần tượng của tớ!”

Tề Tiểu Lạc rụt rè giơ tay: “Tớ không biết nhiều về chuyện bên quân đội lắm, rốt cuộc Nguyên soái là người như thế nào vậy?”

Tần Thiên khua tay múa chân giải thích: “Nhà họ Tần lập rất nhiều chiến công lớn trong chiến dịch bình định Lính gác làm phản năm xưa. Gen của gia tộc này xuất sắc lắm, trong mấy trăm năm qua đã sinh ra hai vị Nguyên soái. Nghe nói Nguyên soái đương nhiệm có sức mạnh tinh thần cấp S+ lận đó!”

Camilla kinh ngạc: “S+? Chắc đó là ngưỡng sức mạnh tinh thần cao nhất hiện tại nhỉ?”

“Đúng vậy. Tớ cũng mới chỉ nghe nói về S+ vậy thôi chứ đã bao giờ được gặp đâu.” Tần Thiên nhìn sang phía Dụ Nhiên, hỏi, “Anh Nhiên, anh biết Nguyên soái Tần Tiêu không?”

Dụ Nhiên nói: “Anh từng nghe Tướng quân Lục kể vài chuyện. Mấy năm trước, bốn quân đoàn lớn của Liên bang xảy ra mâu thuẫn, suýt nữa đã xảy ra chiến tranh, đều nhờ Nguyên soái dàn xếp mới duy trì được hòa bình... Chắc đó cũng là nguyên nhân các đời Nguyên soái đều phải do Dẫn đường đảm nhiệm.” Tần Thiên cứ nhấp nhồm mãi, các học sinh đại diện các lớp khác cũng khá hồi hộp. Dù sao Dụ Nhiên cũng lớn nhất ở đây, trông bình tĩnh hơn hẳn đám nhóc kia. ---
ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Camilla hiểu ra ngay: “Dẫn đường tư duy nhanh nhạy, còn có thể xoa tan cảm xúc tiêu cực của Lính gác. Dẫn đường đảm nhiệm vị trí Nguyên soái quả thực rất đáng tin cậy.”

Tần Thiên tổng kết: “Vậy nên ý nghĩa tồn tại thực sự của Nguyên soái chính là quân sư tối cao của Bộ Quân sự ạ?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đại khái vậy đó. Nguyên soái không cần tự mình dẫn binh nên không bị yêu cầu quá cao về sức mạnh thể chất và sức chiến đấu. Sự vụ trong Bộ Quân sự rất phức tạp, việc xung đột ý kiến giữa các tướng quân có thể xảy ra bất kỳ lúc nào. Chỉ có Dẫn đường đảm nhiệm vị trí thống lĩnh tối cao mới sắp xếp được ổn thỏa mọi chuyện. Đương nhiên, Bộ Quân sự không phải do một mình Nguyên soái định đoạt. Rất nhiều quyết sách quan trọng đều yêu cầu bốn vị Thượng tướng và Nguyên soái bỏ phiếu thông qua. “Mấy chuyên gia Ban Thông tin của Phòng Điều tra đã phá giải được mật mã liên lạc giữa cậu và Adeline. May mà hôm dạ tiệc đó cậu đủ nhanh nhạy, hiểu được ám chỉ do tôi đưa ra, không bị bại lộ.”

Camilla đùa: “Đều là Tướng quân Lục kể anh nghe ạ?”

Dụ Nhiên xấu hổ hắng giọng một tiếng: “Ừ. Đúng là anh ấy có kể cho anh một vài chuyện trong quân đội, các em muốn nghe không?”

Ba cậu nhóc đồng thanh đáp: “Muốn!”

Thế nên ba cậu nhóc cùng ký túc xá ngồi quanh cậu, hào hứng nghe Dụ Nhiên kể chuyện trong Bộ Quân sự cho nghe. Mãi đến gần nửa đêm, cả đám mới chịu về phòng ngủ mà có vẻ vẫn ham được nghe thêm lắm. “Đúng thế, Lục Tắc Hiên đã muốn tôi ở cạnh anh ta, làm Dẫn đường đồng hành với đội. Anh ta đã trình đơn xin đặc cách rồi, đây là thông tin người đeo mặt nạ tiết lộ cho tôi. Chắc chắn bọn họ có nội ứng ở Bộ Quân sự, gã ta nắm được mọi đường đi nước bước của Bộ Quân sự.”

Hôm sau, Nguyên soái Tần Tiêu dẫn theo đội hộ vệ của ông tới Viện Thánh. Ông tới thị sát Học viện Lính gác bên cạnh trước, chiều mới sang Học viện Dẫn đường.

Lần này, Nguyên soái đề xuất yêu cầu muốn gặp mặt các học sinh, mỗi lớp chọn ra hai đại biểu, tập trung tại hội trường lớn. Đại biểu các lớp A, B, C sẽ lần lượt nói chuyện cùng ông.

Học sinh lớp C mừng muốn khóc.

“Trời ơi, Dẫn đường cấp C như bọn mình cũng có cơ hội gặp Nguyên soái hả?”

“Không ngờ ông ấy vẫn nhớ đến đám gà mờ tụi mình!”

“Không biết hôm nay ai là người may mắn được chọn nhỉ?”

“Chắc chắn Dụ Nhiên lớp 107 sẽ được đi thôi. Anh ấy là học sinh giỏi nhất các lớp C chúng ta cơ mà!”

Lúc này, trong phòng học lớp 107.

Cô Ngải Kỳ đứng trên bục giảng: “Lớp mình sẽ chọn hai đại diện đi gặp Nguyên soái theo hình thức bỏ phiếu kín nhé. Các em viết hai

người mà mình muốn đề cử ra giấy nào.”

Dụ Nhiên gần như có 100% phiếu bầu. Người còn lại chính là Tần Thiên hoạt bát với thực thể tinh thần chó Poodle. Cậu nhóc này thân thiết với rất nhiều bạn học, có đến hơn hai mươi phiếu ủng hộ.

Sau khi nghe được tên mình, Poodle nhỏ của Tần Thiên phấn khích chạy mấy vòng quanh lớp, chỉ thiếu điều nhảy dựng lên.

Dụ Nhiên và Tần Thiên được giáo viên đưa tới hội trường lớn.

Đại diện các học sinh lớp C tập trung cùng một chỗ, cả thầy lên đến vài trăm em. Lúc này, hội trường học sinh lớp A bên cạnh đang vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Tần Thiên thì thầm: “Hình như buổi nói chuyện với các lớp A vừa mới kết thúc thôi. Tiếp theo là các lớp B, bao giờ mới đến mình anh nhỉ?”*D*

Dụ Nhiên nói: “Đừng vội, chắc chắn sẽ đến lượt mà. Cứ chờ là được.”

Tần Thiên cứ nhấp nhồm mãi, các học sinh đại diện các lớp khác cũng khá hồi hộp. Dù sao Dụ Nhiên cũng lớn nhất ở đây, trông bình tĩnh hơn hẳn đám nhóc kia.

Qua chừng nửa giờ, cửa hội trường được mở ra.

Một người khá lớn tuổi với mái tóc muối tiêu chậm chậm tiến vào. Ông ấy mặc bộ quân phục may đo riêng màu xanh lục đậm, trên cầu vai là năm ngôi sao màu vàng kim xếp thẳng hàng tượng trưng cho địa vị Thống soái tối cao của ông trong Bộ Quân sự.

Ông trông có vẻ đã ngoài sáu mươi tuổi nhưng dáng đi vẫn thẳng băng, trên mặt là nụ cười mỉm ấm áp. Rõ ràng trên người ông có sự uy nghiêm của quân nhân nhưng lại không mang đến cảm giác áp

bách trực diện như Lính gác cấp cao, thay vào đó là sự hiền từ, thân thiết.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên trong hội trường. Không ít học sinh vui đến mức vỗ đả cả tay.

Tần Tiêu đứng trên sân khấu lớn, mỉm cười giơ tay phải lên. Chờ cho tiếng vỗ tay ngừng lại, ông mới cầm mic, nói: “Chào các em học sinh, tôi là Tần Tiêu, Thống soái Liên bang. Hôm nay tới Học viện Dẫn đường thị sát chủ yếu nhằm hiểu được phần nào tình hình học tập, sinh hoạt của các em. Hy vọng các em sẽ không sợ hãi, lo âu.”

Những lời này khiến bầu không khí trong hội trường thoải mái hơn khá nhiều.

Giám đốc Tạ đứng cạnh ông hỏi: “Nguyên soái, vẫn sắp xếp như trước với các học sinh đại diện lớp C ạ?”

Tần Tiêu gật đầu, nhìn xuống các học sinh ngồi bên dưới, nói: “Thân là Dẫn đường, chúng ta không chỉ có thể nói chuyện bằng miệng mà còn có thể bằng sức mạnh tinh thần. Tôi luôn tin rằng biểu đạt trong thế giới tinh thần mới là chân thật, tha thiết nhất. Vậy nên, tiếp theo đây, chúng ta sẽ trò chuyện cùng nhau bằng sức mạnh tinh thần nhé.”

Vừa dứt lời, vài con sứa rất đẹp bỗng xuất hiện bên cạnh ông. Những con sứa ấy không ngừng sinh sôi, bơi đi, nháy mắt đã tỏa ra khắp không gian trong hội trường lớn như biết bay.

Những con sứa ấy đẹp vô cùng, hội trường như biến thành một vùng biển mêh mông. Tất cả học sinh đều cảm nhận được nguồn sức mạnh thần bí, vô biên từ sâu trong lòng đại dương.

Thực thể tinh thần của Nguyên soái là sứa biển sâu hiếm gặp.

Đối diện với sứa biển sâu, thực thể tinh thần của các Dẫn đường cấp C thật sự xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Poodle nhỏ của Tần Thiên bình thường nghịch ngợm là thế mà giờ lại sợ đến mức rụt cổ. Cáo trắng nhỏ của Dụ Nhiên cũng bắt chước những thực thể khác, co cuộn người lại run rẩy.

Nhưng sửa lại không hề có thái độ muốn tấn công. Thay vào đó, nó rất dịu dàng, bao dung, những chiếc xúc tu của nó nhẹ nhàng chạm vào thực thể tinh thần của các học sinh, thể hiện thái độ thân thiện.

Các thực thể tinh thần như được tắm mình trong nước biển, không còn e sợ nó như khi đầu nữa. Cảm xúc căng thẳng của các học sinh cũng dần tan biến.

Tần Tiêu ôn hòa lên tiếng: “Các em ngồi thành từng hàng nhé. Tôi sẽ dùng tua ý thức tiếp xúc với các em ngồi hàng đầu tiên trước, đưa các em vào trong thế giới tinh thần của tôi để nói chuyện... Đừng căng thẳng, cứ thả lỏng bản thân, các em nên biết rằng đối thoại tinh thần giữa các Dẫn đường là cách thức trao đổi trực tiếp và nhanh chóng nhất. Đại não của chúng ta luôn nhanh hơn miệng mà.”

Xung quanh cười ồ lên.

Đúng là tốc độ suy nghĩ của Dẫn đường nhanh hơn người thường vài, thậm chí vài chục lần. Đôi lúc miệng thật sự không theo kịp nổi đầu óc.

Tần Tiêu vươn tay phải, vài chục sợi tua ý thức màu lam ngưng tụ trong tay ông rồi vươn dài ra, từng sợi từng sợi nhanh chóng tách nhau, nhẹ nhàng áp lên trán các học sinh ngồi hàng đầu tiên như giác hút.

Trước mắt những học sinh được tua ý thức chạm vào bỗng nhiên xuất hiện một vùng biển sâu xanh thẳm.

Giữa đại dương bao la không bến bờ, đủ loại sửa đẹp mắt dập dềnh trôi, đáy biển có vô số thủy tảo, rong rêu và san hô... Thế giới dưới lòng biển mỹ lệ, đồ sộ ấy khiến các học sinh chỉ có sức mạnh tinh thần cấp C phải há hốc miệng vì kinh ngạc.

Đây là Dẫn đường cấp S+ sao?

Thế giới tinh thần rộng lớn, bao la đến thế.

Càng bất ngờ hơn là từng bạn học sinh như biến thành một người cá, đầu đội lồng dưỡng khí trong suốt, thoải mái ngoa du khắp thế giới đại dương.

Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai: “Các em học sinh, nếu có điều gì muốn bày tỏ, hãy cứ dùng sức mạnh tinh thần nói chuyện với tôi.”

Dẫn đường dưới cấp S chỉ có thể kết nối tua ý thức và tiến hành đối thoại tinh thần với một người.

Mà có thể kéo nhiều người vào thế giới tinh thần của mình, nói chuyện với nhiều người cùng lúc, tổ chức hội nghị trong tinh thần, đây chính là sức mạnh vĩ đại của Dẫn đường cấp S+.

Trách sao lần nào Bộ Quân sự họp cũng hiệu suất như thế. Máy vị Tướng quân đều bị Nguyên soái kéo vào biển tinh thần cả mà.

Tần Thiên kích động lên tiếng đầu tiên: “Nguyên soái, từ bé cháu đã cực kỳ ngưỡng mộ ông!”

Bạn học bên cạnh nói: “Nguyên soái, ước mơ của cháu là được trở thành quân nhân. Nhưng đáng tiếc, cháu chỉ là Dẫn đường cấp C, năng lực hữu hạn, nếu thi không đỗ trường quân đội thì phải làm sao ạ?”

Giọng Tần Tiêu mang theo ý cười: “Dẫn đường cấp C cũng chớ nên coi thường bản thân. Vẫn có rất nhiều Lính gác cấp C mong nhận được sự trợ giúp từ các em. Bộ Quân sự đang xây dựng một Học viện Quân đội chuyên đào tạo các Dẫn đường cấp C, đến khi các em tốt nghiệp, chắc hẳn ngôi trường này đã chính thức chiêu sinh rồi, các em có thể cân nhắc đăng ký vào đây.”

Rất nhiều tiếng hoan hô đầy hào hứng của các học sinh vang lên trong vùng biển.

Đột nhiên, một giọng nói rất chững chạc đặt câu hỏi: “Nguyên soái, vấn đề mất cân bằng tỉ lệ giữa Dẫn đường và Lính gác đã tồn tại từ rất lâu. Cháu nghe nói tiền tuyến có rất nhiều Lính gác cả đời chưa một lần được Dẫn đường chữa trị. Vấn đề này sẽ giải quyết ra sao ạ?”

Người vừa dùng sức mạnh tinh thần để nêu ý kiến chính là Dự Nhiên.

Vì Dự Nhiên nổi tiếng là học sinh giỏi của các lớp C, luôn nghiêm túc, nỗ lực, thường xuyên được giáo viên chủ nhiệm các lớp nêu gương, toàn thể học sinh có mặt tại đây đều biết cậu. Nghe thấy câu hỏi ấy, mọi người đều giữ im lặng, chờ đợi câu trả lời thuyết phục từ Nguyên soái.

Tần Tiêu cười nói: “Một câu hỏi rất hay. Em học sinh này tên gì nhỉ?”

“Cháu là Dự Nhiên, lớp trưởng lớp 107.”

Tần Tiêu kiên nhẫn giải thích đầu đuôi: “Chúng tôi luôn tìm cách giải quyết vấn đề mất cân bằng tỉ lệ giữa Dẫn đường và Lính gác. Thực chất, với khả năng của mình, Dẫn đường đã thành thạo có thể chữa trị rất nhanh chóng, một Dẫn đường phụ trách mười mấy Lính gác mỗi ngày là hoàn toàn trong khả năng. Chỉ có điều, số lượng Dẫn đường tòng quân hiện quá ít, rất nhiều em muốn được làm việc ở những đơn vị có công tác nhẹ nhàng hơn sau khi tốt nghiệp Viện Thánh nên đều đăng ký thi vào các ngành khác. Muốn giải quyết vấn đề này từ gốc rễ thì vẫn phải gia tăng quy mô chiêu sinh quân nhân Dẫn đường.”

Nghe đến đó, cuối cùng các học sinh đã hiểu tại sao Nguyên soái lại tới đây thị sát. Rõ ràng ông ấy đang giới thiệu tuyển sinh cho “Học viện Quân sự Dẫn đường cấp C”, mong rằng sẽ có thể có nhiều học sinh đăng ký vào ngôi trường này hơn.

Ở sâu trong lòng biển, Dụ Nhiên đang bập bênh trôi giống như tất cả những học sinh khác, một sợi tua ý thức màu lam lặng lẽ áp lên lồng chụp dưỡng khí của cậu. Các bạn học sinh đang nghe Nguyên soái nói về ngôi trường mới được xây dựng, không ai biết, trong đầu Dụ Nhiên đang có một cuộc đối thoại tinh thần với tốc độ nhanh như gió lốc.

“Mấy chuyên gia Ban Thông tin của Phòng Điều tra đã phá giải được mật mã liên lạc giữa cậu và Adeline. May mà hôm dạ tiệc đó cậu đủ nhanh nhạy, hiểu được ám chỉ do tôi đưa ra, không bị bại lộ.”

“Các tướng lĩnh trong Bộ Quân sự đều do ông phái tới?”

“Đúng vậy. Phòng Điều tra đã giăng lưới kín kẽ khắp hành tinh Thủ đô, chặn mọi mã thông tin không xác định. Tôi liên lạc với cậu bằng mật lệnh của Bộ Quân sự, tuy không bị chặn nhưng cũng không đủ an toàn. Trong tình huống cấp bách, tôi chỉ có thể nghĩ ra cách để các Tướng quân tới góp mặt trong buổi tiệc đó. Tôi tin là cậu có thể nhận ra tình hình không ổn, kịp thời dừng tay.” Cậu không sợ chết, cậu cũng đã luôn sẵn sàng đối mặt với cái chết.

“... Cảm ơn ông đã đánh động.” Nhớ lại chuyện hôm đó, Dụ Nhiên cũng thấy vô cùng mạo hiểm. Quả nhiên có người âm thầm giúp cậu.

“Tài liệu đã giao cho bọn họ rồi đúng không? Kế hoạch tiếp theo của cậu là gì?”

“Tôi đã gặp cấp trên của Adeline.” Dụ Nhiên ngừng một lát, nói tiếp: “Nhưng chắc hẳn đó chỉ là thể thân thôi. Lúc ấy gã đeo mặt nạ, giọng nói cũng dùng giọng máy, không để lộ bất kỳ thông tin nào về thân phận. Kẻ đó rất cảnh giác, ngoại trừ hai anh em Adeline, hiện tại tôi vẫn chưa tìm ra người nào khác biết thân phận của gã. Tất cả bọn họ đều ẩn nấp trong bóng tối, muốn diệt trừ tận gốc không phải chuyện dễ dàng.”

“Cậu phải chú ý an toàn. Một khi bọn họ nhận thấy tình hình bất ổn, cậu có thể sẽ chết bất cứ lúc nào đấy!” Giọng ông nói rất nghiêm

khắc.

“Tôi biết. Tôi đã được bọn họ tin tưởng hơn một bước nữa rồi. Thí nghiệm của bọn họ đang tiến hành đến giai đoạn mấu chốt, cần dùng Lính gác cấp S làm mẫu vật. Bọn họ chọn Lục Tắc Hiên, mà tôi là người phù hợp nhất để tiếp cận anh ta.”

“... Vậy nên cậu muốn gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng?”

“Đúng thế, Lục Tắc Hiên đã muốn đưa tôi tới cạnh anh ta, làm Dẫn đường đồng hành với đội. Anh ta đã trình đơn xin đặc cách rồi, đây là thông tin người đeo mặt nạ tiết lộ cho tôi. Chắc chắn bọn họ có nội ứng nên mới nắm được mọi đường đi nước bước của Bộ Quân sự.”

“Rốt cuộc bọn họ đã xâm nhập đến mức độ nào tôi cũng không đoán định nổi.” Giọng Nguyên soái Tần Tiêu lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, “Tổ chức này đã ngủ đông nhiều năm, mọi lĩnh vực của Liên bang đều có người của bọn họ. Kể cả cấp dưới trong Phòng Điều tra của Chu Thiên Dịch cũng có tai mắt. Nhiên Nhiên, về sau tôi rất khó giữ liên lạc với cậu, càng không thể bí mật gặp mặt. Bước tiếp theo cậu nhất định phải thật cẩn thận.”

“Tôi hiểu, tôi sẽ cẩn thận.” Dụ Nhiên bình tĩnh nói, “Lúc trước tôi giả vờ bị thương, tiếp xúc với người liên lạc, tôi cho bọn họ biết cáo chín đuôi của tôi có khả năng tàng hình và biến hình. Bọn họ đều cho rằng cáo trắng là hình dạng do cáo chín đuôi biến ra, chỉ có thể thực hiện công tác chữa trị tinh thần đơn giản nhất. Bọn họ không biết thực ra tôi có hai thực thể tinh thần. Đây là con bài duy nhất tôi có.”

Dẫn đường loại hình công kích cũng có thể thực hiện thao tác chữa trị cơ bản, đây là môn học bắt buộc của mọi Dẫn đường tại Viện Thánh.

Mà quả thật tồn tại một số ít thực thể tinh thần cấp cao có thể tiến hóa ra khả năng biến hình. Cáo chín đuôi là vua họ cáo, tiến hóa ra khả năng biến hình cũng dễ giải thích.

Dụ Nhiên gọi cáo chín đuôi ra trước rồi thu hồi và gọi cáo trắng ra cùng một lúc, nói với những kẻ đó rằng “cáo chín đuôi có thể biến hình”. Từ mặt ngoài nhìn vào, người ta chỉ nghĩ cáo trắng là do cáo chín đuôi biến thành. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cậu chưa bao giờ để cáo trắng và cáo chín đuôi xuất hiện cùng lúc. Vậy nên không ai ngờ rằng cậu có hai thực thể tinh thần. Dẫn sao trong nhận định bình thường của mọi người, mỗi một Dẫn đường đều chỉ có một thực thể tinh thần mà thôi.

Cáo trắng có khả năng chữa trị cấp S, cáo chín đuôi có năng lực tấn công cấp S. Dụ Nhiên là Dẫn đường duy nhất tiến hóa tới cấp SS trong lịch sử Liên bang.

Bí mật này chỉ có không đến ba người biết được.

Lúc trước, Nguyên soái phái cậu tới nằm vùng trong tổ chức hắc ám chính vì hai thực thể tinh thần của cậu cực kỳ phù hợp để chấp hành nhiệm vụ đặc biệt.

Đây là một nhiệm vụ có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Không thể tưởng tượng được phía trước sẽ khốn khổ, gian nguy bao nhiêu, nhưng Dụ Nhiên đã nhận nhiệm vụ ấy không chút do dự.

Cậu không sợ chết, cậu cũng đã luôn sẵn sàng đối mặt với cái chết.

Cậu chỉ hy vọng có thể dốc hết khả năng của mình, đòi lại công lý cho những người vô tội đã hy sinh năm năm trước và những người bị coi làm vật thí nghiệm sống trong suốt những năm nay.

Kết thúc phần 1.

Chương 32: Đội đặc chiến Liệp Ưng

“Trong phòng giam số 103, khu A, tầng hầm B10 Tháp Trắng có nhốt một Linh gác cuồng bạo. Cậu ta có thể giúp cậu.” Trước khi rời đi, Nguyên soái Tần Tiêu để lại cho Dụ Nhiên một thông tin cực kỳ quan trọng, “Tôi sẽ làm giả thân phận cho cậu ta. Cậu tìm cách cứu cậu ta ra, tinh lọc thế giới tinh thần, để cậu ta trà trộn vào Đội đặc chiến Liệp Ưng làm trợ thủ cho cậu.”

“Được.” Dụ Nhiên đáp rất rành rọt, “Nếu người đeo mặt nạ đã phải tôi tới nằm vùng bên cạnh Lục Tắc Hiên để khống chế anh ta... Tôi nghĩ, chắc chắn trong Đội đặc chiến Liệp Ưng còn có tai mắt khác do bọn họ cài vào giám sát Lục Tắc Hiên. Nếu có người hỗ trợ, tôi cũng sẽ dễ hành động hơn.”

“Ừ. Lục Tắc Hiên là một trong những tướng lĩnh có năng lực xuất sắc trong thế hệ trẻ của Bộ Quân sự hiện tại, mấy năm qua đã dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ khó. Nhưng cậu cũng không nên dễ dàng tin tưởng cậu ta quá. Quân đoàn Liệp Ưng có bị xâm nhập hay không, đến giờ vẫn chưa xác định rõ được.”

“Tôi biết. Tôi sẽ cẩn thận.”

Buổi thị sát tại Học viện Dẫn đường của Nguyên soái Tần Tiêu chính thức kết thúc lúc năm giờ chiều.

Nguyên soái trò chuyện trong thế giới tinh thần cùng mấy trăm học sinh đại diện, nhìn qua thì tưởng như đang tuyên truyền về ngôi trường Bộ Quân sự mới xây dựng dành riêng cho các Dẫn đường cấp C, cổ vũ học sinh đăng ký nhiều hơn. Không ai biết rằng lần thị sát này của ông thực chất là vì Dụ Nhiên mà đến.

Gần đây thông tin liên lạc ở hành tinh Thủ đô bị Phòng Điều tra theo dõi rất chặt. Ông cần gặp được Dụ Nhiên, nắm được bước kế tiếp trong kế hoạch của cậu để âm thầm hỗ trợ. Tổ chức kia quá bí ẩn, không biết Bộ Quân sự có bao nhiêu tai mắt của bọn họ, con đường về sau cần phải thật cẩn trọng.

Sau khi Nguyên soái rời đi, Dụ Nhiên và cậu bạn Tần Thiên cùng ký túc xá bình tĩnh trở về lớp 107.

Rất nhiều học sinh trong lớp tò mò hỏi cậu: “Nguyên soái trông thế nào vậy ạ?”

“Nghe nói ông ấy là Dẫn đường cấp S+, chắc là giỏi lắm nhỉ!”

Tần Thiên hào hứng miêu tả: “Nguyên soái giống như người ông hiền từ vậy, còn mỉm cười nói chuyện với bọn tớ, không hề làm cao, trích thượng gì hết. Thực thể tinh thần của ông ấy là sứa biển sâu đẹp lắm luôn. Nguyên soái còn đưa cả đám bọn tớ vào thế giới tinh thần của ông ấy nữa! Tớ thấy bao nhiêu là san hô, đá ngầm, thế giới dưới biển đồ sộ cực kỳ!”

Camilla hâm mộ cảm thán: “Lòng biển? Không biết rộng gấp bao nhiêu lần bể cá của tớ nhỉ? Chắc chắn năng lực chữa trị của ông ấy mạnh lắm.”

Dụ Nhiên bỗng nói: “Ông ấy là Dẫn đường loại hình công kích, năng lực chữa trị có lẽ khá bình thường.”

Cả lớp đồng loạt ngơ ra, quay ngoắt sang nhìn Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên giải thích: “Anh đọc được trong sách là có một số thực thể tinh thần của Dẫn đường trông có vẻ không có tính uy hiếp gì nhưng thực chất lực công kích lại rất mạnh. Sứa biển sâu trông đẹp vậy thôi nhưng độc lắm, là thực thể tinh thần loại hình công kích.”

Đám nhóc đứa nào đứa nấy đều hết hồn. Nhất là Tần Thiên, vừa rồi cậu còn để Poodle nhỏ của mình sấn vào chơi cùng bầy sứa kia nữa

kìa.

Cô Ngải Kỳ bước vào lớp đúng lúc nghe được mấy câu này, không khỏi mỉm cười: “Em Dụ Nhiên nói đúng đấy. Nguyên soái là một trong những Dẫn đường loại hình công kích cực mạnh của Liên bang. Ông ấy có thể điều khiển sứa lên vào thế giới tinh thần của mục tiêu không một tiếng động rồi phóng nọc độc. Thế giới tinh thần của đối phương sẽ bị nọc độc cực mạnh của sứa bao phủ, ăn mòn cực kỳ nhanh.”

Cả lớp: “...”

Còn tưởng Nguyên soái là một người ôn hòa, từ ái, dùng sức mạnh chữa trị để xóa bỏ cảm xúc tiêu cực của các Tướng quân chứ. Nhưng giờ nghe thế này, hình như Nguyên soái rất đáng sợ?

Dụ Nhiên biết rất rõ về Nguyên soái.

Người đàn ông lớn tuổi này không hề hiền hòa như vẻ bề ngoài mà thực ra rất cứng rắn, ghê gớm, trị các tướng lĩnh trong Bộ Quân sự không hề nương tay.

Nhưng Dẫn đường dù có mạnh thế nào đi nữa cũng không thể đồng thời tấn công vô số Lính gác cấp cao. Nhỡ chẳng may Bộ Quân sự xảy ra phản loạn, một mình Nguyên soái chắc chắn không khống chế nổi cục diện.

Cần phải kéo một quân đoàn phe Nguyên soái, mượn sức trụ vững qua giai đoạn máu chốt đó.

Dụ Nhiên làm theo kế hoạch của người đeo mặt nạ, nằm vùng bên cạnh Lục Tắc Hiên thực chất cũng là muốn kiểm tra xem tướng quân trẻ tuổi Lục Tắc Hiên này có đáng tin cậy hay không. Kết quả tốt nhất chính là có thể liên thủ với Lục Tắc Hiên, rồi thông qua hắn, mượn sức người cha là Lục Đình Ngự để cả Quân đoàn Liệp Ưng đều đứng cùng chiến tuyến với Nguyên soái.

Nếu được như thế, dù tương lai thật sự không tránh được chiến tranh nổ ra, bọn họ cũng có phần thắng.

Đầu tháng Tư, nhiệm vụ giao cho Đội đặc chiến Liệp Ưng bỗng nhiên nhiều hẳn lên.

Mấy tháng trước xuất hiện số lượng lớn Lính gác cấp C cuồng bạo, Lục Tắc Hiên vốn đã cảm thấy bất thường. Tiếc là hẳn về nhà hỏi cha mình nhưng lượng thông tin ông nắm được cũng rất hữu hạn. Mãi đến tháng Ba mới yên ổn, tưởng rằng tình hình đã khống chế được, không ngờ tháng Tư lại tiếp diễn, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Gần đây xuất hiện rất nhiều Lính gác cấp B cuồng bạo.

Lính gác cấp C chỉ được cường hóa về sức mạnh cơ bắp, sức chiến đấu không quá đáng sợ, dù cuồng bạo cũng rất dễ giải quyết. Nhưng sau khi cuồng bạo, sức chiến đấu của Lính gác cấp B không kém là bao so với Lính gác cấp A bình thường. Dù cả Đội đặc chiến Liệp Ưng đều là quân tinh nhuệ nhưng cũng tốn rất nhiều công sức mới xử lý được bọn họ.

Thật khó lòng tưởng tượng nổi nếu Lính gác cấp A, thậm chí cấp S mất khống chế sẽ gây ra tai họa lớn đến mức nào.

Đáy lòng Lục Tắc Hiên càng bất an hơn. Hiếm lắm mới được ngày nghỉ, hẳn gấp gáp tới Học viện Dẫn đường muốn gặp Dụ Nhiên một chút.

Có lẽ vì pheromone Dẫn đường của Dụ Nhiên rất phù hợp với hẳn? Mỗi khi khó chịu, chỉ cần trông thấy Dụ Nhiên, mọi sự cáu kỉnh trong thế giới tinh thần hẳn đều sẽ lắng xuống, tâm trạng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Dụ Nhiên hẹn Lục Tắc Hiên tới nhà hàng sân vườn lần trước đã tới. Cậu biết, ở đây có tai mắt của tổ chức hắc ám, vừa khéo cậu cũng có

vài lời muốn nói cho bọn họ nghe.

Nhìn quàng thâm rõ mồn một dưới mắt người đàn ông kia, Dụ Nhiên quan tâm hỏi thăm: “Gần đây anh mệt lắm ả?”

Lục Tắc Hiên day day huyết thái dương, đáp: “Nhiệm vụ hơi nhiều.”

Dụ Nhiên hỏi: “Rất nguy hiểm ả?”

Lục Tắc Hiên không biết nên hình dung sao. Hấn ngần ngừ một lát rồi mới đáp: “Có vài đồng đội bị thương nặng, đang phải điều trị. Moore cũng bận quá, không có thời gian làm nhiều việc như thế.”

Dụ Nhiên cúi đầu buồn bã: “Tiếc thật đấy, em không thể ở cạnh giúp đỡ anh.”

Lục Tắc Hiên nhìn cậu, đột nhiên hỏi: “Dụ Nhiên, em sẵn lòng gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng không?”

Dụ Nhiên sửng sốt: “Em ấy ả? Giờ khả năng chữa trị của em còn kém lắm, sao đủ tư cách gia nhập Đội đặc chiến?”

Lục Tắc Hiên nói: “Pheromone Dẫn đường của em phù hợp đến 98% với tôi, em có thể giúp tôi ổn định cảm xúc. Còn những người khác, em chỉ cần tiến hành chải vuốt tinh thần cơ bản nhất là được. Hơn nữa, em còn là Dẫn đường hệ rừng rậm, có khả năng trùng kiến thế giới tinh thần.”

Lục Tắc Hiên ngừng một lát, lại nói: “Tạm thời Moore chưa có ý định xuất ngũ, anh ấy vẫn ở lại đội, phụ trách việc chữa trị hằng ngày. Gần đây Đội đặc chiến bên tôi cực kỳ thiếu người, rất cần một Dẫn đường san sẻ công việc cùng Moore. Nếu em sẵn lòng, tôi sẽ đệ trình đơn xin đặc cách lên Bộ Quân sự, để em xuất chinh cùng tôi với lý do độ phù hợp cao. Chắc hẳn Bộ Quân sự sẽ phê chuẩn thôi.”

Dụ Nhiên gãi đầu: “Nhưng em còn chưa tốt nghiệp Viện Thánh. Hay là... Để em xin thi tốt nghiệp sớm?”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Em cảm thấy em có thi được không?”

“Các môn lý thuyết thì không khó lắm, học theo sách vài ngày là làm được khá ổn rồi. Còn các môn thực hành, dạo gần đây Giám đốc Tạ luôn dạy riêng cho em, chỉ là vẫn chưa dạy đến các nội dung khó hơn. Em sẽ nói với thầy ấy tình hình hiện tại, nhờ thầy dạy nhanh hơn.” Dụ Nhiên cân nhắc cẩn thận: “Nếu mọi chuyện thuận lợi, chắc tháng sau em có thể thi tốt nghiệp.”

Trong kỳ thi tốt nghiệp của Dẫn đường, các môn lý thuyết chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn nằm ở các môn thực hành.

Cậu ấy thực sự có thể tốt nghiệp nhanh vậy sao? Lục Tắc Hiên không khỏi liên tưởng đến học sinh thiên tài tốt nghiệp Học viện Dẫn đường sau ba tháng nhập học kia. Chẳng qua Dụ Nhiên rất khác cậu ta. Nghe nói cậu học sinh đó là Dẫn đường cấp S, tự học thành tài. Dụ Nhiên lại là Dẫn đường kiểu phát triển, Giám đốc Tạ đích thân chỉ dạy, hơn nữa rất thông minh, sáng dạ, lại thêm 18 tuổi có khả năng tiếp thu nhanh hơn hẳn 13 tuổi, cậu học nhanh cũng bình thường.

Bên cạnh, một bồi bàn mặc bộ gile trắng bung trà đi ngang qua phòng kính.

Đó là một Lính gác, tuy hẳn đã giấu thực thể tinh thần của mình đi nhưng Dẫn đường chưa bao giờ xác định Lính gác bằng mắt. Dẫn đường luôn xác định dựa vào cảm giác.

Cáo nhỏ cảm nhận được cảm xúc của Lính gác kia hơi dao động.

Xem ra hẳn đã nghe trộm được cuộc nói chuyện vừa rồi, sẽ báo tiến độ này của Dụ Nhiên lên cho cấp trên.

Dụ Nhiên cúi đầu nhấp một hớp trà, tiếp tục nói với Lục Tắc Hiên: “Em sẽ cố gắng đến bên cạnh anh sớm nhất có thể.”

Câu nói ấy khiến Lục Tắc Hiên thấy khá ấm lòng.

Trong khoảng thời gian qua, Dụ Nhiên vẫn luôn nỗ lực học tập vì muốn mau chóng thành thạo cách chữa trị thể giới tinh thần để được đến bên cạnh hẳn sao?

Nhìn cậu Dẫn đường trẻ vừa nghiêm túc, vừa cố gắng trước mặt, khóe môi Lục Tắc Hiên hơi cong lên, giọng cũng ôn hòa hẳn: “Vậy tôi chờ tin tốt từ em.”

Trên bầu trời, chim ưng cất tiếng kêu vang, sung sướng bay vòng quanh cáo nhỏ.

Có phải về sau ngày nào nó cũng sẽ được chơi cùng cáo nhỏ không?

Sau khi về Học viện Dẫn đường, Dụ Nhiên tìm gặp riêng Giám đốc Tạ, giải thích rõ tình hình đặc biệt của cậu.

“Thầy Giám đốc, em và Tướng quân Lục có độ phù hợp cao 98%, Đội đặc chiến Liệp Ưng bên anh ấy gần đây gặp phải một số chuyện khó giải quyết, rất thiếu nhân lực. Hơn nữa Tướng quân Lục trước giờ chưa từng được tiến hành chải vuốt tinh thần toàn diện, em rất lo anh ấy sẽ gặp chuyện. Vậy nên em muốn được tốt nghiệp sớm, đi theo giúp đỡ anh ấy.”

Nhìn nét mặt nghiêm túc của Dụ Nhiên, Tạ Thời Dật khẽ cười, nói: “Em thích cậu ta vậy à? Gấp gáp muốn tới bên cạnh như thế luôn?”

Dụ Nhiên sửng người, chuyện này liên quan gì đến thích đâu chứ? Cậu bị buộc phải tới làm gián điệp bên cạnh Lục Tắc Hiên mà.

Đương nhiên, trong mắt người khác, cậu thật sự rất giống “cậu Dẫn đường nhỏ gấp gáp theo đuổi Lính gác cấp S”.

Thuận theo đó, Dụ Nhiên hơi đỏ mặt, lí nhí: “Chỉ là em muốn giúp anh ấy thôi. Nghe nói dạo gần đây nhiệm vụ của đội anh ấy càng

ngày càng khó, anh ấy cần em hỗ trợ ổn định cảm xúc.”

Tạ Thời Dật vỗ vai cậu, nói: “Thầy hiểu mà. Bắt đầu từ hơn mười năm trước, cậu học sinh tốt nghiệp sớm kia đã thành tiền lệ đầu tiên, sau này có nhiều học sinh đề nghị được tốt nghiệp sớm lắm, không phải mỗi mình em đâu. Thầy sẽ đẩy nhanh tiến độ dạy em, còn việc em có nắm bắt được không thì phải xem ở bản thân mình.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Em sẽ cố gắng!”

Chỉ cần Giám đốc Tạ đẩy nhanh tiến độ, dạy cho Dụ Nhiên các nội dung chương trình học của năm 2 là Dụ Nhiên nắm bắt được ngay. Chỉ là cậu vẫn phải nghiêm túc diễn cho tròn cái vai “Đẫn đường kiểu phát triển”, tiếp thu kiến thức một cách dần dần, tuần tự, thậm chí còn điên cuồng học tập đến ba giờ sáng để có thể tốt nghiệp sớm.

Có lần, Tạ Thời Dật tỉnh giấc giữa đêm, trông thấy phòng ngủ của Dụ Nhiên vẫn sáng đèn. Ông không khỏi cảm thán: “Đúng là đứa nhóc si tình, gò ép bản thân đến mức này vì Lục Tắc Hiên... Haizz, hy vọng Lục Tắc Hiên sẽ không phụ tấm lòng em.”

Dụ Nhiên đang nằm xem phim trong phòng ký túc đến mức phát chán bỗng nhiên hắt xì một cái rõ kêu.

Tháng Tư trôi qua rất nhanh, ngày 1 tháng 5, Dụ Nhiên đã hoàn thành toàn bộ chương trình học. Giám đốc Tạ tổ chức kỳ thi tốt nghiệp riêng cho cậu.

Dụ Nhiên bình tĩnh bước vào phòng thi, khống chế kết quả các môn lý thuyết trong khoảng 90 điểm.

Các môn thực hành, biểu hiện của cậu cực kỳ xuất sắc, thực hiện trọn vẹn mọi nội dung Tạ Thời Dật đã dạy trong phòng thực hành mô phỏng 3D.

Nói cách khác, hiện tại Dự Nhiên đã có thể chài vượt tinh thần cho Lính gác một cách thành thạo. Hơn nữa, cậu còn có thể tiến hành chữa trị và trùng kiến thế giới tinh thần ở mức cơ bản, đã đạt yêu cầu tốt nghiệp của Viện Thánh.

Viện Thánh chỉ phụ trách giáo dục căn bản cho Dẫn đường.

Trong tình huống bình thường, các học sinh tốt nghiệp Viện Thánh đều khoảng 15 tuổi, cần tiếp tục học tập, bước vào giáo dục bậc đại học với kỳ hạn 5 năm. Nhưng tình huống của Dự Nhiên thì khác, cậu đã qua 18 tuổi, dù không thi đại học mà nhập ngũ luôn cũng vẫn đủ tuổi.

Hướng hồ, Bộ Quân sự đã phê chuẩn đơn xin đặc cách của Lục Tắc Hiên.

Đưa Dẫn đường có độ phù hợp 98% đi cùng mình, không lý do gì lại phải từ chối. Đối với Lính gác, điều này tương đương với việc mang theo một lớp bảo hiểm tính mạng.

Ngày 2 tháng 5, Dự Nhiên thu dọn hành lý xong xuôi, chính thức rời khỏi Học viện Dẫn đường sau bốn tháng học tập.

Các bạn ký túc xá rất không nỡ để cậu đi. Camilla khóc đỏ hoe cả mắt: “Anh Nhiên, anh đi rồi bọn em phải làm sao đây!”

Dự Nhiên xoa đầu cậu nhóc, nói: “Các em cứ học tập thật tốt. Anh tin là tương lai của các em sẽ rất tươi sáng. Chẳng phải thầy Giám đốc đã nói rồi sao, Dẫn đường cấp C cũng đừng nên coi thường bản thân, mỗi người đều có giá trị riêng.”

Tần Thiên nghẹn ngào nói: “Sau này anh còn về thăm bọn em không?”

Dự Nhiên im lặng một lát, nhìn ba cậu nhóc cùng ký túc, nói: “Nếu có cơ hội, chắc chắn anh sẽ về thăm các em.” Cậu tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy cả ba: “Tạm biệt.”

Ngoài cổng Học viện Dẫn đường, chiếc xe quen thuộc của Lục Tắc Hiên đã đỗ sẵn ở đó, kéo theo rất nhiều người tới hóng hớt.

Đám học sinh tò mò xì xầm bàn tán: “Nghe đồn Dụ Nhiên lớp 107 tốt nghiệp sớm hả?”

“Sao thế được, anh ấy là Dẫn đường cấp C thôi mà, làm gì học hết toàn bộ kiến thức nhanh như thế?”

“Độ phù hợp của anh ấy với Tướng quân Lục cao lắm, tớ đoán là Tướng quân Lục xin giúp cũng nên?”

“Chẳng biết nữa, Tướng quân Lục tới đón ảnh kìa!”

Dụ Nhiên kéo vali đi đến cổng trường.

Lục Tắc Hiên đã chờ sẵn ở đó. Thấy cậu, hấn xuống xe, cất hành lý rồi lại mở cửa cho cậu lên xe.

Dụ Nhiên lên ngồi yên vị trên chiếc xe bay quen thuộc, gương mặt cười rất tươi, trông có vẻ vui lắm.

Lục Tắc Hiên liếc nhìn cậu, dịu dàng hỏi: “Vui vậy sao?”

Dụ Nhiên thầm nghĩ: Với cậu, đi học ở Học viện Dẫn đường chẳng khác gì bắt sinh viên cao học quay lại lớp một ngày ngày học thuộc bảng cửu chương, lại còn phải sắm vai học sinh ba tốt, cần cù, hiếu học... Quá mệt mỏi.

Dụ Nhiên háng giọng một cái, ngừng cười, hỏi: “Anh định đưa em đi đâu vậy?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tới Quân đoàn Liệp Ưng trình diện.”

Dụ Nhiên bất ngờ: “Đến thẳng đó trình diện được ạ?”

Lục Tắc Hiên: “Đúng vậy. Dẫn đường như em có thể coi là nhân tài đặc biệt, tôi đã bố trí ổn thỏa cả rồi.”

Hai người ngồi xe tới trụ sở Quân đoàn Liệp Ưng tại hành tinh Thủ đô.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên đi khai báo thông tin cá nhân, đồng thời đưa thẻ tên cho cậu. Trên đó viết:

Họ tên: Dụ Nhiên

Vị trí: Dẫn đường đồng hành

Thời gian nhập ngũ: Ngày 2 tháng 5 năm thiên văn thứ 500

Trực thuộc: Tổ 1 – Đội đặc chiến – Quân đoàn Liệp Ưng

Nữ Lính gác phụ trách tiếp đón đưa cho Dụ Nhiên một bộ quân trang với sắc đen là chủ đạo phối cùng một vài đường viền trang trí màu vàng kim sẫm.

Dụ Nhiên vuốt v3 bộ quân phục với chất vải sờ rất thích tay, nhìn Lục Tắc Hiên, hào hứng hỏi: “Em mặc thử được không?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đương nhiên, đằng trước có phòng thay đồ.”

Dụ Nhiên ôm bộ quân phục đi thay, cẩn thận đeo chiếc thẻ tên nhỏ lên ngực áo.

Lát sau, cậu bước ra khỏi phòng thay đồ. Lục Tắc Hiên cảm tưởng như trước mắt mình sáng rực lên.

Thiếu niên mặc trên mình bộ quân phục phẳng phiu, thắt lưng đen ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cậu, đôi chân dài thẳng tắp được đôi giày da bao gọn, toát ra cảm giác cấm dục lạ kỳ.

Tuy vóc dáng cậu không to cao nhưng lại rất vừa vặn, cân đối. Mặc quân phục chính thức lên người, cảm giác ngây ngô của thiếu niên hòa lẫn cùng khí khái can trường của quân nhân, đẹp đến mức khiến người ta không rời nổi mắt.

Lục Tắc Hiên chăm chú ngắm nhìn người đối diện, đưa tay chào cậu theo nghi thức quân đội: “Dụ Nhiên, chào mừng gia nhập Quân đoàn Liệp Ưng.”

Má Dụ Nhiên đỏ lên, nhưng cũng chào lại Lục Tắc Hiên bằng nghi thức quân đội: “Đã dẫn đường Dụ Nhiên của Đội đặc chiến Liệp Ưng chính thức trình diện Tướng quân!”

Đó là một động tác chào cực kỳ chuẩn chỉ theo nghi thức quân đội.

Chương 33: Bố trí chỗ ở

Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên về Tháp Trắng với bộ quân phục vẫn mặc nguyên trên người.

Thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đã nghe ngóng được thông tin từ sớm, tập hợp đông đủ ở sân bay phi thuyền, chờ đợi Dẫn đường mới gia nhập đội.

Cả đám ồn ào bàn tán: “Mấy anh nói xem, đội trưởng Lục với Dụ Nhiên tiến triển đến bước nào rồi?”

“Lần nào Đội trưởng về Thủ đô cũng dành thời gian đến Học viện Dẫn đường gặp Dụ Nhiên, chắc chắn đang trong giai đoạn yêu đương nồng cháy!”

“Tôi nghe bảo vì để được đến bên cạnh Đội trưởng Lục, đêm nào Dụ Nhiên cũng thức khuya học tập, tốt nghiệp Học viện Dẫn đường đầu tiên luôn.”

“... Tình cảm hai người họ thắm thiết quá nhỉ?”

Thính giác của Linh gác rất nhạy, vừa đến sân bay, còn chưa nhìn thấy ai, Lục Tắc Hiên đã nghe tiếng xôn xao của họ từ títt đằng xa.

Chuyện “Vì Đội trưởng Lục, đêm nào Dụ Nhiên cũng học đến tận khuya” đã lan truyền khắp nơi từ lâu. Dù gì Dụ Nhiên có thể tốt nghiệp Học viện Dẫn đường sớm như thế cũng khiến rất nhiều người kinh ngạc không thôi. Khóa này, cậu là học sinh tốt nghiệp đầu tiên, tiến độ còn nhanh hơn cả học sinh lớp A.

Nghĩ tới chuyện Dự Nhiên đêm nào cũng thức khuya học bài đến mức quầng thâm hiện rõ dưới mắt, Lục Tắc Hiên chợt thấy hơi xót.

Hắn ngoảnh lại nhìn Dự Nhiên, vừa lúc đụng phải ánh nhìn của cậu.

Sau khi mặc quân phục, Dự Nhiên trông rất khí khái, không còn vẻ yếu ớt, đáng thương như khi mới gặp, ngược lại, cậu có nét quả cảm của quân nhân. Dường như cậu bẩm sinh rất phù hợp để nhập ngũ, mặc quân phục lên người, thần thái cũng đổi khác hoàn toàn.

Lục Tắc Hiên không kìm được, bèn hỏi: “Tur thể chào quân đội khi này của em rất chuẩn, từng tập rồi à?”

Dự Nhiên đỏ mặt ngại ngùng, đáp: “Vâng, em từng tập theo phim tuyên truyền của Bộ Quân sự. Ước mơ của em chính là trở thành quân y.”

Hiếm lắm mới thấy Lục Tắc Hiên mỉm cười, nhìn cậu bằng ánh mắt rất ôn hòa: “Em quả thật rất hợp với quân phục. Đi nào, tôi đưa em tới gặp đồng đội.”

Hai người sóng vai bước lên phi thuyền Liệp Ưng.

Đây là lần thứ hai Dự Nhiên lên phi thuyền Liệp Ưng. Nhưng lần trước là Lục Tắc Hiên cứu cậu về đây, cậu chỉ gặp được Moore, cũng không có thời gian tham quan toàn bộ phi thuyền. Lần này, Lục Tắc Hiên đích thân dẫn cậu tới Đội đặc chiến trình diện.

Trong phòng chỉ huy, hơn năm mươi Lính gác cấp A đã xếp thành hai hàng ngay ngắn.

Ngay khi Lục Tắc Hiên bước vào, một Lính gác vạm vỡ cao giọng hô: “Chào!”

Mọi người đồng loạt kê tay phải lên trước vành mũ, làm động tác chào. Lục Tắc Hiên cũng chào lại họ theo nghi thức quân đội, nói: “Giới thiệu với mọi người Dẫn đường mới của chúng ta. Cậu ấy tên

Dụ Nhiên, sau này sẽ hỗ trợ Moore phụ trách công tác chữa trị và hậu cần của đội. Mọi người đón chào cậu ấy nào!”

Bốp bốp bốp, các Lính gác vỗ tay rất nhiệt tình.

Bọn họ không chỉ chào đón “đồng đội Dẫn đường mới” một cách đơn thuần, họ đang chào mừng “phu nhân đội trưởng”. Ai tinh ý đều hiểu tại sao Tướng quân Lục lại trình đơn xin đặc cách, đưa Dụ Nhiên đi theo mình. Nhưng có một số chuyện không nhất thiết phải nói toạc ra, tự hiểu trong lòng là đủ rồi.

Sau này không thể đắc tội Dụ Nhiên, không thì Tướng quân Lục sẽ không bỏ qua đâu. Đây là nhận thức chung của các Lính gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Sau màn chào mừng, Lục Tắc Hiên nói: “Từ Đại Hùng, lần lượt tự giới thiệu để Dụ Nhiên làm quen với mọi người.”

Moore không cần giới thiệu nữa, Dụ Nhiên đã quá quen với anh rồi.

Đứng bên cạnh Moore, một Lính gác với thực thể tinh thần là gấu nâu rất uy mãnh cười trừ, nói: “Tôi tên Hùng Khải, là Đội phó Đội đặc chiến Liệp Ưng, Lính gác cấp A+. Thực thể tinh thần cậu cũng thấy rồi đấy, đồng đội đều gọi tôi là Đại Hùng.”

Đứng cạnh hắn là một cô gái khá trẻ với mái tóc ngắn. Cô chào Dụ Nhiên rồi giới thiệu mạch lạc: “Lâm Phong Dao, trinh sát viên Đội đặc chiến Liệp Ưng, mọi người gọi tôi là Chim Ruồi!”

Thực thể tinh thần của cô là một con chim ruồi bé xíu nhưng linh hoạt. Giữa đại đa số Lính gác với thực thể tinh thần là mãnh thú, Chim Ruồi tiến hóa về mặt tốc độ thường đảm nhận nhiệm vụ trinh sát chiến trường cấp tốc.

“Chào cậu, tôi tên Carlo, thực thể tinh thần là cá sấu. Cậu đừng sợ, bình thường nó ngoan lắm.” Một Lính gác tóc xoăn vàng nói. Con cá sấu to bự của anh ta nghe thế còn thân thiện quấy đuôi với Dụ Nhiên.

“Tôi tên Trâu Dũng, thực thể tinh thần là thạch sùng.”

“Tôi tên Lữ Tiểu Long, thực thể tinh thần là tắc kè hoa, phụ trách trinh sát cùng Chim Ruồi.”

“Tôi tên Ster, thực thể tinh thần là chó săn, phụ trách tìm kiếm cứu nạn.”

“Tôi tên...”

Tùng Linh gác lần lượt bước ra khỏi hàng, giới thiệu ngắn gọn về bản thân, đồng thời đưa thực thể tinh thần ra làm quen.

Dụ Nhiên là Dẫn đường, trí nhớ xuất sắc, nghe xong một lượt, cậu đã có thể ghi nhớ họ tên, thực thể tinh thần và nhiệm vụ phụ trách của 52 Linh gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Rốt cuộc ai mới là tay trong do tổ chức hắc ám phái tới giám sát Lục Tắc Hiên? Cậu lướt mắt nhìn cả đội một lượt, không thể tìm ra manh mối gì trên gương mặt của những Linh gác này. Có thể làm nằm vùng, kẻ đó chắc chắn phải có tố chất tâm lý cực vững và kỹ năng diễn xuất đỉnh cao, chỉ nhìn thôi là không thể nhận ra được.

Nhưng cậu cũng không gấp, cậu vẫn còn thời gian hai tháng nữa. Cậu có thể từ từ tìm cho ra tên nội gián này, sau đó diễn trò trước mặt hắn.

Dụ Nhiên thu ánh mắt, nghiêm túc chào mọi người bằng động tác của quân đội: “Sau này mong mọi người giúp đỡ!”

Đám Linh gác đồng loạt cười trừ, có người nhỏ giọng nói: “Nhờ cậu giúp đỡ chúng tôi mới phải.” “Đúng đúng, Dẫn đường Dụ giúp đỡ chúng tôi nhé!”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên: “Tôi đưa em đi dạo một vòng, làm quen với kết cấu trong phi thuyền.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng.”

Moore mỉm cười: “Dụ Nhiên, anh đã bố trí xong phòng ký túc trên phi thuyền rồi, ở ngay cạnh phòng anh.”

Hắn dẫn Dụ Nhiên tới khu ký túc xá trên phi thuyền, mở cửa, nói: “Mặt mã cửa em có thể tự đổi. Không gian trên phi thuyền hữu hạn, ký túc xá của mọi người đều rất đơn giản, chỉ có giường, tủ đồ và phòng tắm nhỏ. Đôi lúc ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ phải ở trên phi thuyền rất lâu, em cố gắng nhanh chóng làm quen với điều kiện sống nhé.”

Dụ Nhiên nói: “Nơi nghỉ có giường, có chỗ tắm là ổn lắm rồi.”

Cậu không đòi hỏi gì về điều kiện sinh hoạt. Nghe vậy, Lục Tắc Hiên thầm thở phào một hơi, tiếp tục dẫn cậu tới các khu vực khác.

Phòng điều khiển, khu y tế, kho vũ khí, nhà ăn,...

Tuy phi thuyền Liệp Ưng không lớn nhưng bên trong vẫn rất đầy đủ. Đi tham quan hết một vòng, Dụ Nhiên đã ghi nhớ sơ đồ mặt phẳng của phi thuyền vào đầu. Cậu hỏi Lục Tắc Hiên: “Khi nào chúng ta làm nhiệm vụ ạ?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Cuối tuần. Đội đặc chiến Liệp Ưng còn phải chiêu mộ thêm vài thành viên mới. Chờ chiêu mộ xong, Tháp Trắng mới bố trí nhiệm vụ cho chúng ta. Trong khoảng thời gian này, em có thể đi theo Moore, làm quen với các công việc hậu cần trên phi thuyền trước.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng.”

Đợt tuyển mộ tân binh nhập ngũ hằng năm của quân đội thường rơi vào tháng Năm. Ban đầu, Đội đặc chiến Liệp Ưng có hơn trăm thành viên, nhưng mấy năm trở lại đây, trong quá trình thực hiện các nhiệm vụ khó, một số lượng lớn đã hy sinh, hiện chỉ còn lại 52 Lính gác.

Lục Tắc Hiên đã nhiều lần nhắc về chuyện “thiếu nhân lực”. Tranh thủ đợt mở rộng tuyển quân của Bộ Quân sự, hắn cũng tranh thủ tuyển thêm lính vào đội.

Dụ Nhiên cúi đầu suy tư. Trước khi rời đi, Nguyên soái đã nói với cậu trong phòng giam 103 tầng B10 của Tháp Trắng đang giam giữ một Lính gác cuồng bạo có thể hỗ trợ cậu. Nguyên soái sẽ làm thân phận giả để đối phương trà trộn vào Đội đặc chiến Liệp Ưng. Dụ Nhiên cần phải cứu được người kia ra ngoài trong vòng một tuần.

Nếu là Lính gác do Nguyên soái chọn, chắc chắn phải có năng lực rất xuất sắc.

Phải cứu người ra khỏi Tháp Trắng được canh phòng nghiêm ngặt thế nào đây? Xem ra cậu phải tìm cách thật cẩn thận.

Rời khỏi phi thuyền Liệp Ưng, Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên vào trong Tháp Trắng. Để tiện cho việc tập hợp nhanh nhất có thể, trong thời gian không có nhiệm vụ, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đều ở trong ký túc xá của Tháp Trắng.

Dụ Nhiên là Dẫn đường cấp C, không đủ tư cách được phân phòng ở độc lập tại Tháp Trắng. Nhưng nếu dùng tư cách “người nhà của Lục Tắc Hiên”, cậu có thể ở trong phòng ký túc của hắn tại nơi này.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên vào khu ký túc xá S của Tháp Trắng, quẹt thẻ mở cửa.

Dụ Nhiên bước vào theo. Đây là phòng ký túc của Lục Tắc Hiên, cậu đã tới trong lần chữa trị cho Tiểu Thất trước đó. Nhưng khi ấy cậu giả vờ ngủ mê mết vì kiệt sức, chưa hề quan sát tỉ mỉ.

Giờ ngắm kỹ mới thấy trong phòng khách mở là một bộ sofa tông màu ấm, bên cạnh là một phòng tập thể thao với một vài thiết bị luyện tập. Dụ Nhiên không biết rõ chức năng. Tiếp đến là phòng tắm và phòng ngủ chính với giường đôi cỡ lớn.

Lục Tắc Hiên lúng túng hắng giọng một tiếng, giải thích: “Tháp Trắng có quy định chỉ Lính gác và Dẫn đường cấp A trở lên mới có thể đệ đơn xin cấp phòng ký túc. Tạm thời... Em chỉ có thể ở cùng tôi.”

Dụ Nhiên:???

Thấy Dụ Nhiên ngây ra, Lục Tắc Hiên vội vàng giải thích: “Tôi ngủ sofa, em ngủ trong phòng.”

Dụ Nhiên thở phào một hơi.

Tuy hiện tại cậu muốn tiếp cận Lục Tắc Hiên, thăm dò xem người này có đáng để tin nhiệm không. Nhưng chung chần chừ với Lục Tắc Hiên, cậu chưa thể chấp nhận ngay được. Độ phù hợp của pheromone Dẫn đường giữa cậu và Lục Tắc Hiên cao đến 98%, nhờ chẳng may gần nhau quá dẫn đến kết hợp nhiệt thì thật không dám tưởng tượng hậu quả.

Dụ Nhiên gãi đầu, giả vờ xấu hổ, nói: “Anh cao như thế ngủ sofa thì khó chịu lắm nhỉ? Để em ngủ ở đó thì hơn.”

Lục Tắc Hiên nói: “Không sao, thể lực tôi tốt, ngủ chỗ nào cũng được. Em cần nghỉ ngơi đầy đủ...” Thấy Dụ Nhiên còn muốn nói thêm, Lục Tắc Hiên chặn trước: “Cứ quyết định vậy đi.”

Nói xong, hắn kéo vali trong tay Dụ Nhiên vào thẳng phòng ngủ chính, mở tủ quần áo ra.

Một nửa không gian trong tủ đã xếp kín quần áo của Lục Tắc Hiên, nửa còn lại thì trống trơn. Hiển nhiên, Lục Tắc Hiên đã sắp xếp lại để đón Dụ Nhiên vào ở.

Chính ra Lính gác này rất tỉ mỉ, ngay đến dép lê, áo ngủ, khăn mặt bàn chải Dụ Nhiên cần dùng đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Dụ Nhiên xếp quần áo của mình vào tủ đồ của Lục Tắc Hiên mà lòng cứ nhộn nhạo không yên.

Chim ưng trắng kích động kêu ầm lên trong đầu: “Tuyệt quá tuyệt quá, thế này coi như hai người chính thức chung sống nhỉ? Vậy là ngày nào tôi cũng được gặp cáo nhỏ rồi!”

Nó ngừng một chút, lại nói: “Chủ nhân, sao anh lại phải ngủ sô pha, sao không ngủ chung với cậu ấy? Hai người có thể liên kết tinh thần trước rồi sau đó tiến đến liên kết thân thể nè.”

Lục Tắc Hiên nhíu mày: “Tôi có phải cầm thú đâu. Cậu ấy mới 18 tuổi, sao tôi có thể liên kết... với cậu ấy. Nghĩ cái gì đó hả?”

Chim ưng trắng ngẩn ra: “Thế ý anh là suy nghĩ của tôi rất cầm thú? Bản thân tôi vốn thuộc họ cầm (chim) mà, có suy nghĩ của cầm thú không phải rất bình thường sao.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Chỉ số thông minh của con chim này thật đáng quan ngại.

Lục Tắc Hiên mệt mỏi day huyệt thái dương.

Thấy động tác này của hắn, Dụ Nhiên không khỏi quan tâm hỏi thăm: “Anh sao vậy? Đau đầu ạ?”

Lục Tắc Hiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Khá nhức đầu khi có thực thể tinh thần hơi ngu.”

Dụ Nhiên ngẩng đầu nhìn chim ưng trắng, nó còn ọ ọo như vô tội lắm.

Dụ Nhiên khế bật cười: “Đại đa số thực thể tinh thần của Lính gác vẫn duy trì đặc tính hoang dã. Anh đừng ghét chim ưng trắng, nó giúp anh tiến hóa ra khả năng bay lượn đã là thực thể tinh thần rất giỏi rồi.”

Chim ưng được khen sướng rộn cả người, bay luôn sang vai Dụ Nhiên như muốn tuyên bố từ giờ nó sẽ theo phe cậu.

Lục Tắc Hiên mặc kệ nó, lấy một tấm thẻ ra vào từ trong ví ra: “Đây là thẻ thông hành bên trong Tháp Trắng tôi đã xin giúp em. Sau này em cố gắng đi cùng tôi, nếu em cần ra ngoài trong lúc tôi vắng mặt thì dùng tấm thẻ này. Phải rồi, không được phép xuống các tầng dưới tầng 1 nếu không có lý do đặc thù.”

Dụ Nhiên nhận lấy thẻ thông hành, tò mò: “Tầng dưới tầng 1 chính là tầng hầm à? Tầng hầm của Tháp Trắng dùng để làm gì vậy?”

Lục Tắc Hiên nói: “Các tầng hầm từ B1 đến B10 của Tháp Trắng giam giữ rất nhiều Lính gác cuồng bạo. Những Lính gác có tính công kích cực kỳ mạnh, hơn nữa bọn họ đã mất lý trí, dù giam lại rồi nhưng vẫn rất nguy hiểm.”

Dụ Nhiên đã hiểu, hỏi tiếp: “Chính là các Lính gác cuồng bạo bị bắt về khi đi làm nhiệm vụ mà anh từng kể cho em à?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Không chỉ Lính gác mới cuồng bạo thôi đâu. Ở đó giam giữ cả những Lính gác đã bắt về từ nhiều năm trước. Vì không thể chữa trị nên bọn họ chỉ có thể sống lay lắt qua ngày trong ngục giam dưới đất.”

Hắn ngừng một lát, dường như cảm thấy không nên nói những chuyện này với Dụ Nhiên, bèn dừng đề tài, hỏi: “Em đói chưa? Đi ăn nhé.”

Dụ Nhiên cười nói: “Vâng, vừa hay em cũng đói rồi.”

Hai người cùng tới nhà ăn.

Thấy quân phục đen viền vàng của Quân đoàn Liệp Ưng trên người Dụ Nhiên, những Lính gác khác đều lộ rõ vẻ tò mò.

“Người kia chính là Dẫn đường cấp C được Tướng quân Lục trình đơn xin đặc cách để đưa tới Tháp Trắng hả?”

“Nghe bảo pheromone của cậu ấy phù hợp đến 98% với Tướng quân Lục. Về sau, nhờ Tướng quân Lục gặp nguy hiểm, pheromone của Dẫn đường có thể cứu mạng đấy.”

“Hâm mộ ghê. Bao giờ tôi mới gặp được Dẫn đường như thế nhỉ?”

“Trông họ đẹp đôi đấy chứ.”

Lục Tắc Hiên nghe hết những tiếng bàn tán trong nhà ăn, tâm trạng bỗng trở nên khó tả. Mọi người đều nhận định hẳn và cậu là một cặp, cho rằng Lục Tắc Hiên đưa người yêu vào Tháp Trắng, muốn trói chặt cậu Dẫn đường có độ phù hợp lên tới 98% này bên mình, tiếp đó liên kết tinh thần, thậm chí kết hợp thân thể với đối phương, khiến thế giới tinh thần của bản thân càng thêm vững chãi.

Đổi thành phần đa những Lính gác khác, gặp được Dẫn đường phù hợp tới vậy, ai chẳng muốn nhanh chóng đánh dấu, biến đối phương thành “Dẫn đường của riêng mình”.

Nhưng... Lục Tắc Hiên thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

Hắn rất tôn trọng Dụ Nhiên, hiện tại chỉ mời Dụ Nhiên tới Đội đặc chiến Liệp Ưng hỗ trợ với tư cách “chiến hữu”. Hắn không có ý nghĩ quá phận nào với cậu, càng không thể đánh dấu một Dẫn đường chỉ vừa đủ tuổi trưởng thành.

Chuyện này, hẳn không tài nào giải thích với các Lính gác đó.

May mà tai Dụ Nhiên không thính đến thế, không nghe thấy tiếng bàn tán xung quanh, nếu không thì xấu hổ lắm.

Quả thật Dụ Nhiên không nghe thấy những tiếng bàn tán trong nhà ăn. Cậu vốn không hề để tâm tới những chuyện tầm phào này.

Hiện tại cậu đang nghĩ cách làm sao cứu được Lính gác ở tầng B10 kia ra?

Phải rồi, giờ cậu là Dẫn đường chữa trị của Đội đặc chiến Liệp Ưng, cậu có đầy đủ lý do để tiến hành khơi thông tin thần cho các Lính gác cấp C Lục Tắc Hiên bắt về gần đây.

Trước cứ xuống tầng hầm quan sát tình hình, tiến hành với các Lính gác cấp C cuồng bạo trước đã. Dù gì cậu cũng có một tuần, rồi sẽ nghĩ ra cách thôi.

Chương 34: Lính gác cuồng bạo

Trở lại ký túc xá sau khi ăn cơm trưa xong, Lục Tắc Hiên đưa tài liệu chi tiết về Đội đặc chiến Liệp Ưng cho Dụ Nhiên. Dụ Nhiên mở máy tính quang học xem kỹ từ đầu đến cuối. Nội dung trong tài liệu bao gồm thời gian vào đội, bối cảnh gia đình, quá trình học tập,... của từng thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Tổ chức hắc ám kia bắt đầu hoạt động vào năm năm trước. Lục Tắc Hiên cũng mới trở thành Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng cùng thời gian đó. Nhưng chuyện này không đồng nghĩa với việc bọn họ mới chỉ cài người vào Đội đặc chiến Liệp Ưng được năm năm. Vẫn có khả năng kẻ nằm vùng đã ẩn nấp lâu hơn thế.

Moore đã gia nhập chiến đội tám năm và Hùng Khải đảm nhiệm vị trí Đội phó bảy năm là hai người có thâm niên nhất. Những Lính gác khác đều là những người mới gia nhập Đội đặc chiến trong vòng năm năm trở lại đây.

Dụ Nhiên đưa toàn bộ những thông tin này vào thế giới tinh thần bằng khả năng ghi nhớ tuyệt đỉnh để về sau có thể xem lại bất cứ lúc nào.

Đọc xong tài liệu, cậu đặt máy tính quang học xuống, hỏi Lục Tắc Hiên: “Đội trưởng Lục, dù sao mấy ngày tới cũng rảnh, em có thể đi xem những Lính gác cuồng bạo kia không? Biết đâu lại giúp được gì đó.”

Lục Tắc Hiên nhíu mày: “Em chưa có kinh nghiệm chữa trị cho Lính gác cuồng bạo, tôi sợ em sẽ gặp nguy hiểm khi tiếp xúc với họ...”

Dụ Nhiên cười, nói: “Chính vì chưa có kinh nghiệm nên mới phải tranh thủ học tập sớm! Bằng không, về sau đi làm nhiệm vụ, đồng đội cần chữa trị khẩn cấp, em lại chẳng biết gì cả... Chẳng phải lỡ hết việc sao?”

Đối diện đôi mắt nghiêm túc của cậu, Lục Tắc Hiên nhất thời không thể phản bác.

Dụ Nhiên nói rất đúng, bác sĩ Dẫn đường đồng hành không quan trọng có nắm chắc lý thuyết hay không mà mấu chốt đều nằm ở kinh nghiệm thực tiễn.

Thế giới tinh thần mỗi Lính gác một kiểu, mức độ cuồng bạo khác nhau, đương nhiên cũng phải dùng các phương pháp chữa trị riêng. Moore đã tích lũy kinh nghiệm phong phú trong quá trình làm việc thực tiễn lâu dài, vậy nên anh mới có thể nhanh chóng chài vượt thế giới tinh thần của đồng đội, giúp họ luôn giữ được sự tỉnh táo.

Chính ra chữa trị cho các Lính gác bị giam dưới tầng hầm Tháp Trắng đã đơn giản hơn nhiều so với chữa trị cho Lính gác đột nhiên cuồng bạo, mất khống chế trong lúc làm nhiệm vụ.

Hắn không thể vì lo cho Dụ Nhiên mà không cho cậu ấy tiếp xúc với những ca bệnh nguy hiểm. Đối với Dụ Nhiên, sự lo lắng đó chẳng khác gì “trói buộc”. Chỉ khi cho cậu từ từ trưởng thành, trở nên mạnh mẽ hơn, cậu mới có thể thích ứng được với cường độ nhiệm vụ của Đội đặc chiến Liệp Ưng, có thể đứng ngang hàng cùng hắn, trở thành một Dẫn đường xuất sắc.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng suy nghĩ thấu đáo. Nhưng để Dụ Nhiên một mình tiếp xúc với bệnh nhân vẫn khiến Lục Tắc Hiên không yên tâm. Hắn gửi tin nhắn cho Moore: “Moore, anh định chiều nay sẽ đi chữa trị cho các Lính gác cuồng bạo kia đúng không?”

Moore trả lời rất nhanh: “Đúng vậy. Số lượng Lính gác cuồng bạo bắt được về trong nhiệm vụ lần trước nhiều lắm, tôi mới xử lý xong một nửa.”

Lục Tác Hiên nói: “Vậy tôi đưa Dự Nhiên qua chỗ anh, anh tiện thể dạy cho em ấy, để em ấy hỗ trợ anh một số trường hợp nhé.”

Moore hơi kinh ngạc: “Em ấy vừa vào đội, anh đã gấp gáp đẩy em ấy đi thực chiến?”

Lục Tác Hiên nói: “Tự em ấy nói muốn đi hỗ trợ.”

Moore nở nụ cười: “Nhiên Nhiên nghiêm túc thật, không chịu rảnh rỗi dù chỉ một ngày. Được rồi, anh dẫn em ấy qua đây, giao cho tôi.”

Hai giờ chiều, Lục Tác Hiên dẫn Dự Nhiên tới tầng hầm của Tháp Trắng.

Thang máy dừng ở tầng 1, yêu cầu thông qua lần xác nhận thứ hai mới được xuống tầng B1.

Giữa tầng B1 và tầng 1 là tầng cách ly dày cả hơn 10 mét. Tầng cách ly được xây dựng bằng vật liệu cách âm đặc biệt, đảm bảo động tĩnh dưới tầng hầm không ảnh hưởng đến Lính gác bên trên. Hơn nữa, tầng cách ly dày 10 mét này còn được gia cố bằng kim loại cứng nhất, dù Lính gác nào đó có khả năng độn thổ cũng không thể chui xuyên qua để đào tẩu.

Tầng hầm của Tháp Trắng chính là nơi tăm tối nhất hành tinh Thủ đô.

Nơi này giam giữ rất nhiều Lính gác cuồng bạo, thậm chí ngấp nghé nguy cơ biến dị. Bọn họ giết người không ghê tay, khát máu, điên cuồng, gần như đã không còn nhân tính... Nhưng rất nhiều người trong số họ đã từng là quân nhân lập nên vô số chiến công hiển hách của Liên bang, cũng có cha mẹ, vợ con.

Chỉ có điều, một khi cuồng bạo, bọn họ vẫn sẽ bị giam hãm tại đây, chờ đợi được Dẫn đường chữa trị.

Nếu có thể chữa khỏi, bọn họ sẽ được thả ra, tiếp tục sống bình thường. Nếu chữa không khỏi, bọn họ sẽ phải ở đây cả đời, không được thấy ánh sáng, chịu giày vò từng giờ từng khắc.

Vừa tới tầng B1, Dụ Nhiên đã nghe tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc truyền ra từ trong hành lang.

“Arrrrr... Arrrrrr...” Đó là tiếng gào thét khi bị hành hạ.

Dụ Nhiên “sợ tái cả mặt”, vội vàng nấp sau Lục Tắc Hiên. Dù sao đây cũng là lần đầu cậu tiếp xúc với Lính gác cuồng bạo, phải diễn cho giống một chút. Lục Tắc Hiên liếc nhìn cậu, thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, bọn họ đều bị nhốt cả rồi, nếu phát cuồng quá mức sẽ bị đánh ngất.”

Vừa dứt lời, tiếng điện giật “xẹt xẹt” chọt vang lên. Lính gác đang gầm rú kia bị kích điện thẳng vào đầu, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Dụ Nhiên khẽ nói: “Chắc anh ta đau lắm?”

Lục Tắc Hiên ngoảnh lại nhìn Dụ Nhiên.

Dù mặt cậu trắng bệch nhưng ngữ điệu lại rất nghiêm túc: “Cuồng bạo chỉ là đánh mất lý trí, hành động nằm ngoài tầm khống chế của não bộ chứ không hề mất tri giác. Cảm quan của Lính gác vốn đã nhạy bén, cảm giác đau gấp cả chục lần người bình thường. Kích điện bạo lực như thế, đối với họ, thực chất chẳng khác gì một loại khổ hình tàn nhẫn.”

Cậu Dẫn đường trẻ tuổi trước mặt có đôi mắt trong veo rất đặc biệt. Hiện tại, vẻ đồng tình và thương xót tràn ngập trong mắt cậu.

Tim Lục Tắc Hiên khẽ run lên. Khi đối mặt với Lính gác cuồng bạo, Dẫn đường không mạnh thường e sợ, Dẫn đường mạnh lại thấy bọn họ quá phiền phức. Rất hiếm Dẫn đường nào sẵn lòng suy nghĩ bằng lập trường của Lính gác, chịu đồng cảm với sự khổ sở của họ.

Cảm giác đau của Lính gác gấp cả chục lần so với người bình thường.

Một chút nhói lên khi bị kim đâm ở người thường sẽ phóng đại gấp nhiều lần đối với Lính gác, trở thành chẳng khác gì dao cứa.

Kích điện nhắm thẳng vào đại não như thế có lẽ cũng chẳng khác cái đau vỡ hộp sọ, mức tủy não ở người thường là bao.

Dụ Nhiên nói không sai, các Lính gác cuồng bạo bị giam trong Tháp Trắng, chịu tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần suốt ngày suốt đêm, tuy họ vẫn còn hình hài con người nhưng lại sống chẳng bằng con vật.

Lính gác cuồng bạo nhẹ cũng không hoàn toàn mất ý thức... Bọn họ chỉ không khống chế được chính mình mà thôi.

Lục Tắc Hiên thềm thờ dài, thấp giọng nói: “Đi thôi, Lính gác bị đội chúng ta bắt về đọt trước đều nhất ở tầng B7.”

Hầm Tháp Trắng, tầng càng dưới sâu lại giam giữ Lính gác càng nguy hiểm. Các tầng từ B1 đến B6 đều là Lính gác cấp C với tình trạng bệnh khá nhẹ. Thế giới tinh thần của Lính gác cấp C rất nhỏ, lực công kích cũng hữu hạn, khá dễ chữa trị. Tầng B7 đến B9 là Lính gác cấp B, độ khó cao hơn hẳn.

Tầng B10 giam giữ toàn bộ Lính gác từ cấp A trở lên.

Khi cuồng bạo, sức chiến đấu của Lính gác sẽ lên tăng rõ rệt. Lính gác cấp A cuồng bạo mạnh không khác gì cấp A+ bình thường, thậm chí còn xấp xỉ đạt tới cấp S, rất khó khống chế. Vậy nên, Lính gác bị nhốt ở tầng B10 đều bị quấn xích điện đặc biệt quanh người, một khi bọn họ có hành động bất thường, hệ thống cảm ứng sẽ lập tức phóng điện, tấn công thẳng vào đại não.

Đối với Lính gác, nơi đó hệt như vực sâu tăm tối không ai dám xuống. Công tác an ninh ở đó cũng cực kỳ nghiêm ngặt.

Thang máy nhanh chóng xuống đến tầng B7, Dụ Nhiên theo sau Lục Tắc Hiên, vừa đi vừa âm thầm quan sát các camera trong hành lang.

Mỗi góc rẽ ở các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc đều có một camera cảm ứng chuyển động.

Vì Tháp Trắng có kết cấu hành lang hình chữ “hồi (回)”, camera đặt ở bốn góc là đủ để quay được toàn bộ hành lang. Trong mỗi phòng giam lại có camera riêng lắp trên trần, dùng để giám sát tình hình của Lính gác đang bị nhốt bên trong.

Dụ Nhiên nhìn cách đánh số phòng, các tầng đã đi qua đều có cách đánh số giống nhau, chắc để thuận tiện quản lý. Bắt đầu từ hành lang phía Bắc là phòng 1, đi theo chiều kim đồng hồ, mỗi hành lang có 50 phòng. Vậy thì phòng 103 chính là căn phòng số 3 bên phải hành lang phía Nam.

Rất gần cửa thang máy hướng chính Nam.

Dụ Nhiên quan sát phòng 103 của tầng B7, phòng tương ứng ở tầng B10 chắc cũng giống thế này.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên đi tiếp về phía trước. Trong hành lang thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gào rống khổ sở lẫn với tiếng điện giật xẹt xẹt. Lính gác cấp B cuồng bạo khá khó khống chế nên sẽ bị trói bằng xích. Mỗi khi bọn họ giãy giụa, xiềng xích lại bị lê đi, phát ra tiếng ma sát chói tai.

Dụ Nhiên cau mày muốn bịt tai lại. Ngay khi đó, Lục Tắc Hiên bỗng nhẹ nhàng nhét một đôi tai nghe chống ồn vào tai cậu.

Xung quanh lập tức yên tĩnh hẳn.

Ngón tay người kia vô tình miết lên vành tai nhạy cảm, Dụ Nhiên hơi sửng người, tai chuyển màu hồng nhạt.

Cậu bỏ qua cảm giác khác lạ chợt xuất hiện đó, nhìn Lục Tắc Hiên. Môi Lục Tắc Hiên mấp máy, giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên trong tai: “Đây là tai nghe chống ồn có chức năng liên lạc. Đeo vào sẽ dễ chịu hơn.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Cảm ơn anh.”

Lục Tắc Hiên cũng đeo tai nghe, trên tai nghe là biểu tượng của Quân đoàn Liệp Ưng.

Hắn chỉ về phía trước, Dụ Nhiên tiếp tục đi theo, bước qua hành lang rất dài. Tai nghe chống ồn có thể chặn tiếng gào thét, vấy vùng của các Lính gác dội vào màng nhĩ nhưng vẻ tuyệt vọng, điên cuồng trên gương mặt họ vẫn đập vào mắt Dụ Nhiên.

Lúc đi tới khúc ngoặt, cuối cùng hai người cũng trông thấy Moore.

Moore cũng đeo tai nghe chống ồn. Anh đang ngồi trong một phòng giam khóa kín, kiên nhẫn chữa trị cho một Lính gác cuồng bạo.

Bốn sợi tua ý thức trắng ngần vươn ra từ tay anh, nhẹ nhàng áp lên trán Lính gác kia.

Trông Moore rất tập trung, vì tiêu hao nhiều sức mạnh tinh thần, vài giọt mồ hôi lăn xuống dọc theo gò má.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đứng bên ngoài phong giam, không quấy rầy anh. Một lát sau, chữa trị xong, Moore thu tua ý thức lại. Đôi mắt đen kịt của Lính gác kia dần dần khôi phục tròng trắng và đồng tử màu nâu vốn có, tiêu cự cũng từ từ trở lại. Hắn run giọng cảm ơn Moore: “Cảm ơn anh.”

Moore mỉm cười, nói: “Không cần cảm ơn. Ngủ một giấc đi, tỉnh lại là tốt rồi.”

Dẫn đường hệ thánh quang có khả năng thôi miên rất mạnh, Moore vừa dứt lời, Lính gác bị tổn thương tinh thần trước mặt đã gục đầu

ngủ. Đó là giấc ngủ thực sự đầu tiên kể từ khi hắn bị nhốt vào Tháp Trắng.

Moore đứng dậy, ra khỏi phòng giam, nhìn Dụ Nhiên, hỏi: “Lần đầu tới đây có sợ không?”

Dụ Nhiên gãi đầu, cười nói: “Vẫn ổn. Dù các Lính gác cường bạo này rất dữ nhưng em biết chắc chắn nội tâm họ rất khổ sở. Họ cũng không muốn thế này, chỉ là không khống chế được bản thân thôi. Hơn nữa, họ đều bị nhốt cả rồi, không tấn công em được, không có gì phải sợ.”

Moore khá bất ngờ: “Lần trước, mấy sinh viên thực tập của khoa Y xuống tầng hầm Tháp Trắng, trông thấy nhiều Lính gác cường bạo như thế đều sợ đến mức im thin thít, có cả một người ngất luôn... Không ngờ tâm lý em vững tới vậy.”

Dụ Nhiên chân thành nói: “Bác sĩ sao có thể sợ hãi khi đối diện với bệnh nhân ạ? Họ cần được Dẫn đường giúp đỡ mà.”

Moore và Lục Tác Hiên nhìn nhau, nét mặt rất phức tạp.

Câu nói đơn giản của Dụ Nhiên đã chỉ ra điểm mấu chốt nhất. Chỉ những người có cách nghĩ giống như Dụ Nhiên mới đủ tư cách trở thành Dẫn đường nơi tiền tuyến.

Dù đối mặt với Lính gác đáng sợ cỡ nào, Dẫn đường cũng không được có ý nghĩ sợ sệt, chùn bước.

Bởi vì anh ta là bệnh nhân của anh. Anh ta cần sự giúp đỡ từ anh.

Moore ôn hòa vỗ vai Dụ Nhiên, vui mừng nói: “Em nghĩ được vậy thì quá tốt rồi. Lần trước chữa cho Tiểu Thất, anh đã thấy em rất có thiên phú. Vừa hay mấy ngày tới là kỳ nghỉ ngơi phục hồi của Đội đặc chiến Liệp Ưng, không có nhiệm vụ. Em đi theo anh, học cách ứng phó với Lính gác cường bạo.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, em sẽ học thật nghiêm túc.”

Tiểu Thất là bệnh nhân dễ điều trị nhất Dụ Nhiên từng tiếp xúc. Dù sao cô bé cũng mới có 7 tuổi, thế giới tinh thần rất nhỏ, Dụ Nhiên đột phá lá chắn tinh thần rất dễ dàng. Hơn nữa, cô bé mới chỉ rơi vào trạng thái đờ đẫn chứ chưa cuồng bạo, không hề có tính công kích.

Nhưng Lính gác bị nhốt trong Tháp Trắng thì khác hoàn toàn.

Đây đều là những người trưởng thành với thế giới tinh thần vừa phức tạp, vừa rộng lớn và đã cuồng bạo nên có tính công kích rất mạnh. Khi tiếp cận họ, Dẫn đường vừa phải đảm bảo an toàn mạng sống của mình, vừa phải nhanh chóng đột phá lá chắn tinh thần, khiến họ nghe lời, tiến hành chữa trị thế giới tinh thần bị tổn thương của họ.

Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, bản thân rất dễ bị phản phệ.

Đã từng xảy ra trường hợp Dẫn đường bất cẩn bị Lính gác cuồng bạo giết/ chết trong quá trình chữa trị. Vậy nên có nhiều Dẫn đường sợ Lính gác cuồng bạo cũng là chuyện bình thường. Dẫu sao thì những Lính gác này cũng chẳng khác gì kẻ điên.

Lục Tắc Hiên vẫn chưa yên tâm hẳn, nói: “Tôi ở đây cùng hai người.”

Dụ Nhiên: “...”

Anh cứ ở cạnh tôi thế này thì làm sao tôi xuống tầng B10 cứu người được đây?

Nhưng Lục Tắc Hiên lo lắng cũng hợp tình hợp lý. Hẳn lo “bác sĩ tay mơ” Dụ Nhiên có thể gặp chuyện nguy hiểm tới tính mạng, phải ở bên cạnh bảo vệ cậu cẩn thận.

Thôi, cứ để hẳn ở cạnh mấy hôm đã vậy, chờ mình học kỹ thuật xử lý Lính gác cuồng bạo từ Moore xong xuôi, làm Đội trưởng Lục “yên lòng” rồi tìm cách tách ra, lén đi cứu người sau vậy.

“Vây phiền Đội trưởng Lục rồi. Có anh ở cạnh, em cũng yên tâm hơn.” Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên, nói rất chân thành.

“... Đừng khách khí.” Lục Tắc Hiên gượng gạo gãi mũi. Có mình ở cạnh, cậu ấy sẽ yên tâm hơn sao? Hình như cảm giác được tin tưởng này cũng tuyệt đấy chứ?

Dụ Nhiên không để ý thấy biểu cảm kỳ lạ của Đội trưởng Lục, cậu nhìn sang phía Moore: “Bác sĩ Moore, để em giúp anh một tay nhé.”

Thấy dáng vẻ nóng lòng muốn thử của Dụ Nhiên, Moore mỉm cười, nói: “Được, chúng ta tới xem bệnh nhân kế tiếp.”

Chương 35: Trật nhịp

Moore dẫn Dụ Nhiên đến phòng giam bên cạnh, tình trạng của Lính gác này khá nhẹ, nguyên nhân cuồng bạo không rõ. Vài đám sương đen do cảm xúc tiêu cực ngưng tụ thành trong thế giới tinh thần nhanh chóng được Moore xua tan hết.

Dụ Nhiên đi theo Moore học hỏi, đồng thời hỗ trợ chải vuốt thế giới tinh thần cho các Lính gác.

Moore chữa trị chính, Dụ Nhiên bên cạnh giúp sức, lần lượt từng Lính gác được hai người phối hợp điều trị. Thời gian dần dần trôi, mới đó đã đến bốn rưỡi chiều, Moore dẫn Dụ Nhiên tới phòng giam cuối cùng của dãy hành lang phía Đông.

Nơi này giam giữ một Lính gác rất trẻ, hắn đang không ngừng đập đầu mình vào tường, máu tươi gai mắt chảy từ trán xuống cổ. Xem ra hắn đang phải chịu sự tra tấn tinh thần rất khủng khiếp, ý nghĩ muốn chết cực kỳ mãnh liệt.

Moore vội vàng ấn một nút xoay ngoài cửa. Dòng điện nhanh chóng chạy dọc theo xiềng xích nghe “lẹt xẹt”, Lính gác bị điện giật hôn mê ngay tức khắc. Bấy giờ Moore mới mở cửa phòng giam, anh nhìn Dụ Nhiên, nói: “Đối phó với Lính gác mất khống chế, chỉ có thể dùng cách này ép họ bất tỉnh.”

Dụ Nhiên gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lính gác cuồng bạo sẽ không ngoan ngoãn phối hợp trị liệu, đôi khi phải cưỡng chế bằng biện pháp mạnh.

Moore bước vào trong, ngồi xổm xuống trước mặt Lính gác, kiểm tra vết thương trên đầu hắn rồi băng bó sơ bằng băng gạc quân dụng.

Tiếp đó, anh vươn tua ý thức màu trắng ra, nói với Dụ Nhiên: “Vào xem thế giới tinh thần của cậu ta cùng anh đi.”

Dụ Nhiên tiến tới, học theo Moore, áp tua ý thức lên trán Lính gác.

Cậu trông thấy rất nhiều sương đen giăng thành mảng lớn trong thế giới tinh thần của Lính gác. Đó là những ký ức cực kỳ đau đớn.

Lính gác đó mới 24 tuổi, là đội trưởng một tiểu đội thăm dò. Trong quá trình làm nhiệm vụ, chiến hữu của hắn từng người từng người lần lượt cuồng bạo. Những người anh em hắn tin tưởng nhất tàn sát lẫn nhau ngay trước mắt hắn. Khi đuổi được tới, hắn chỉ còn trông thấy những thi thể máu me của đồng đội, một số trong đó còn là bạn bè thân thiết lớn lên từ nhỏ cùng hắn.

Hình ảnh tàn khốc như thế khiến thế giới tinh thần của vị đội trưởng này sụp đổ trong chớp mắt. Trách sao hắn lại muốn chết đến vậy, tận mắt chứng kiến bao nhiêu anh em chết cùng một lúc, đối với hắn, còn sống thật sự quá khổ sở.

Moore nói trong thế giới tinh thần: “Nhiên Nhiên, anh sẽ xóa phần ký ức này, vết thương còn lại em hỗ trợ chữa lành nhé.”

Dụ Nhiên thoáng sửng sốt: “Em sao? Anh ta là Lính gác cấp B, liệu em có làm được không?”

Moore nói: “Thử đi, anh sẽ làm chậm lại.”

Dụ Nhiên nhanh chóng cân nhắc sách lược. Chuyện cậu là “Dẫn đường kiểu phát triển” hiện chỉ có bốn người gồm Giám đốc Tạ, bà Joseph, cô chủ nhiệm Ngải Kỳ và Lục Tắc Hiên biết. Nhưng đến tận khi tốt nghiệp, năng lực chữa trị cậu thể hiện ra cho những người đó thấy chỉ đạt đến “cấp B”.

Dẫn đường loại hình công kích đều biết phương pháp chữa trị cơ bản, đây là môn bắt buộc ở Học viện Dẫn đường. Dẫn đường công kích cấp S có năng lực chữa trị cấp B cũng không có gì lạ. Vậy nên

kể cả trong Đội đặc chiến Liệp Ưng có nội gián, cậu cũng không lo chuyện bị lộ.

Dù sao, trong mắt những kẻ trùm sò của tổ chức hắc ám, cậu là một Dẫn đường loại hình công kích cấp S với thực thể tinh thần cáo chín đuôi có thể biến hình thành cáo trắng. Cậu có thể giải thích rằng “tuyệt thức chữa trị hệ rừng rậm của cáo trắng là do cáo chín đuôi nguy trang ra, cao nhất chỉ đạt đến cấp B”.

Chỉ cần hai chú cáo không xuất hiện cùng lúc, bọn họ sẽ không bao giờ hoài nghi Dự Nhiên có hai thực thể tinh thần.

Nhưng Dự Nhiên cũng không định bộc lộ thực lực quá sớm. Trong khi phối hợp với Moore, cậu cố tình làm không tới, chỉ biểu hiện tốt hơn lần chữa Tiểu Thất trước đó một chút thôi.

Tình trạng bệnh của Linh gác này khá phức tạp, thế giới tinh thần bị tổn thương quá nghiêm trọng, Moore đi trước xua tan bóng ma tâm lý, xóa bỏ một số ký ức xấu; Dự Nhiên theo sau trùng kiến thế giới tinh thần, mệt đến mức “vã mồ hôi hột”.

Đến khi Moore hoàn tất mọi việc, Dự Nhiên mới trùng kiến được một nửa, mồ hôi lạnh toát ra thấm ướt cả quần phục.

Lục Tắc Hiên thấy mặt mày Dự Nhiên tái nhợt, vội vàng nói qua tai nghe: “Moore, mau bảo em ấy dừng lại, đừng cố quá. Nếu hao tổn quá nhiều sức mạnh tinh thần, em ấy cũng sẽ bị thương.”

“Rõ.” Moore gọi to trong thế giới tinh thần: “Nhiên Nhiên, dừng lại đã. Việc trùng kiến không nhất thiết phải làm xong trong một lần. Anh đã xóa bỏ hết căn nguyên gây cường bạo, giúp cậu ta khôi phục ý thức rồi. Hôm sau em lại tới hỗ trợ trùng kiến cũng được.”

“... Vâng.” Dự Nhiên ngừng lại, vẻ mặt rõ ràng rất mệt mỏi. Cáo trắng nhỏ cũng ủ rũ nằm úp sấp trên vai cậu.

Lục Tắc Hiên lo lắng nhìn cậu: “Không sao chứ?”

Dụ Nhiên lắc đầu, giọng yếu ớt: “Không sao, chỉ là sức mạnh tinh thần không đủ.” Cậu nhìn Moore với vẻ ái ngại, “Không thể hoàn thành ngay trong một lần. Sức mạnh tinh thần của thật sự vẫn còn kém lắm ạ?”

Moore cười nói: “Em đã giỏi lắm rồi. Mau về nghỉ đi.”

Lục Tắc Hiên không nói tiếng nào đã bế bổng Dụ Nhiên “mệt sắp chết” lên. Dụ Nhiên ngậy ra, tâm trạng rất khó tả. Lính gác này bị làm sao vậy? Lần trước tôi giả vờ bất tỉnh, anh bế thì cứ bế, nhưng lần này tôi có ngất đâu?

Nhưng khi bị bế lên, cậu vẫn đồ mặt theo đúng kịch bản, diễn xuất cực kỳ đạt.

Lục Tắc Hiên bế cậu về phòng mình, nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống giường, khẽ nói: “Chữa trị cho người khác cũng phải chú ý sức mạnh tinh thần của mình. Nếu Dẫn đường kiệt sức, thế giới tinh thần cũng sẽ bị tổn thương. Lần sau đừng cố như vậy, làm một lần không xong thì phải biết dừng lại kịp thời, hiểu chưa?”

Dụ Nhiên ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi.”

Lục Tắc Hiên nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cậu, mềm lòng, hòa nhã nói: “Còn sức không? Em đổ nhiều mồ hôi lắm, đi tắm nước ấm trước rồi hẵng ngủ.”

Dụ Nhiên cười nói: “Em chỉ hơi mệt thôi, vẫn đi tắm được mà.”

Nói rồi, cậu trở dậy lấy áo ngủ, đi tắm nước ấm. Tắm được một nửa, cậu sực nhớ ra mình quên mang dầu gội, sữa tắm. Thôi kệ, dùng tạm của Tướng quân Lục chút vậy. Lục Tắc Hiên làm gì keo kiệt đến mức so đo mấy chuyện này với cậu.

Lúc Dụ Nhiên tắm xong, Lục Tắc Hiên cũng đã thay quân phục ra.

Thấy Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên bỗng ngẩn người. Dụ Nhiên vừa tắm xong có vẻ rất hiền lành, đáng yêu. Mái tóc đen ướt nước dán sau vành tai, nước giọt chảy dọc theo cái cổ xinh xắn, trượt thẳng vào trong áo. Đôi mắt một đen một đỏ cũng trong veo, sáng ngời như đọng nước.

Áo ngủ trắng cậu mặc trên người khá rộng, để lộ đôi chân thon dài, trắng trẻo. Cậu đứng trước mặt Lục Tắc Hiên, không chút đề phòng, vừa cầm khăn bông lau tóc, vừa hỏi: “Có máy sấy tóc không ạ?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đẽ kia, tim Lục Tắc Hiên bỗng trật nhịp.

Các giác quan của Linh gác đó giờ luôn nhạy bén, Lục Tắc Hiên thấy tim mình tự nhiên đập nhanh hơn hẳn thì đứng sững tại chỗ, hơi ngơ ngác. Ngược lại, Dụ Nhiên nhìn hấn bằng vẻ khó hiểu, nhắc lại: “Em không thấy máy sấy tóc trong phòng tắm, anh để ở đâu vậy?”

Lục Tắc Hiên hoàn hồn, vành tai đỏ lên: “Tôi không dùng bao giờ.”

Dụ Nhiên khá bất ngờ: “Anh tắm gội xong không sấy tóc ạ?”

Lục Tắc Hiên gãi mũi: “Tóc tôi ngắn, tự khô.”

Dụ Nhiên: “...”

Thói quen sinh hoạt khác nhau, tạm chấp nhận trước đã. Nhưng tóc cậu khá dài, đi ngủ với cái đầu ướt nhẹ thế này sẽ rất khó chịu. Nếu không sấy khô, đến lúc dậy thể nào cũng rối tung như ổ gà.

Dụ Nhiên vừa định bảo thôi thì chợt nghe Lục Tắc Hiên nói: “Em chờ một lát, tôi đi mua cho.”

Sau đó, hấn biến mất ngay trước mắt Dụ Nhiên nhanh như chớp.

Tốc độ của Linh gác nhanh chẳng khác gì dịch chuyển tức thời cả!

Nhìn bóng người biến mất ngoài cửa, Dụ Nhiên không khỏi buồn cười: “Anh biết tại sao chim ưng trắng lại khờ khạo vậy rồi. Hình như Tướng quân Lục cũng hơi ngốc nhỉ?”

Cáo nhỏ bình luận: “Anh ta hơi ngốc thật, thế nên mới bị anh lừa.”

Dụ Nhiên bất đắc dĩ: “Anh cũng chịu thôi. Là quân nhân Liên bang, anh tin anh ta sẽ hiểu cho cái khó của anh.”

Chưa đầy ba phút sau, Lục Tắc Hiên đã trở lại, trên tay là một chiếc máy sấy tóc mới toanh. Hắn đưa máy sấy cho Dụ Nhiên, hắng giọng chữa ngượng, nói: “Em cần đồ đạc gì thì cứ nói với tôi, tôi đi mua cho.”

Dụ Nhiên nhận lấy máy sấy, nói: “Không cần đâu, những thứ khác em đều mang theo rồi. Mấy món dầu gội, sữa tắm, nếu anh không ngại thì cho em dùng chung là được.”

Lục Tắc Hiên thấp giọng nói: “Không sao, em cứ dùng đi.”

Lúc này hắn mới nhận ra trên người Dụ Nhiên là mùi sữa tắm hắn thường dùng.

Mùi hương quen thuộc bao bọc Dẫn đường trước mặt, Lục Tắc Hiên bỗng thấy vui mà không hiểu tại sao vui. Dụ Nhiên ở cùng hắn, tắm trong phòng tắm của hắn, dùng sữa tắm của hắn, hỏi máy sấy từ chỗ hắn...

Những cuộc đối thoại và khung cảnh ấy thật bình dị, dường như hai người thực sự là một đôi tình nhân mới bắt đầu chung sống?

Hóa ra cảm giác có được Dẫn đường của riêng mình chính là như vậy?

Trách sao bao nhiêu Lính gác cứ lũ lượt xin Hiệp hội Dẫn đường cho ghép đôi. Ngẫm lại, hỏi trước hắn từ chối không biết bao nhiêu Dẫn đường được bà Joseph giới thiệu cho, thật đúng là “không biết tốt

xấu” gì cả. Nhưng Lục Tắc Hiên cũng thấy rất may mắn với quyết định của bản thân. Cũng chính vì mấy năm qua đã từ chối hết những Dẫn đường khác nên bây giờ hắn mới có thể gặp được Dụ Nhiên tuyệt vời nhất.

Giống như trời cao đã định sẵn, hắn cứu được Dụ Nhiên trong tầng hầm ở căn cứ B-73, mà Dụ Nhiên cũng trở thành Dẫn đường bên cạnh hắn.

Ánh mắt Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên càng lúc càng ôn hòa. Dụ Nhiên lại không hề nhận ra sự thay đổi này của Lính gác. Tuy Dẫn đường có thể không giỏi “nhìn mặt đoán ý” nhưng lại có khả năng cảm nhận cảm xúc rất tinh tường. Cậu biết Lục Tắc Hiên đang vui.

Thế nên Dụ Nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Tâm trạng anh đang rất vui ạ?”

“... Khụ, khá tốt.” Lính gác dừng một chút, tìm có, “Đợt này hiếm lắm mới có ngày nghỉ.”

“À.” Dụ Nhiên cất máy sấy vào ngăn kéo tủ trong phòng tắm: “Từ giờ em cất máy sấy tóc trong ngăn kéo nhé.”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ. Đờ trong phòng, em cần gì cứ dùng.”

Dụ Nhiên nói: “Vậy em đi ngủ một lúc, vừa nãy tiêu tốn hơi nhiều sức mạnh tinh thần.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Ngủ đi. Nếu đến giờ cơm tối em vẫn đang ngủ, tôi lấy về cho. Khi nào dậy thì hâm nóng lại ăn sau.”

“Vâng, phiền anh rồi.” Dụ Nhiên không hề phát hiện cuộc đối thoại giữa hai người có gì khác thường, cứ thế vào phòng, đi ngủ.

Đúng là cậu hơi mệt, nhưng không phải vì tiêu hao quá nhiều sức mạnh tinh thần. Chữa trị cho một Lính gác cấp B, sức mạnh tinh thần cậu phải bỏ ra còn chưa đến một phần mười. Cậu chỉ đang cố diễn

cho chân thật nhất có thể, hơn nữa, đầu óc cậu giờ đang liên tục suy nghĩ về kế hoạch cứu viện nên khá mệt, cần nghỉ ngơi một lúc.

Dụ Nhiên ngủ thẳng đến 10 giờ đêm.

Tỉnh dậy, cậu phát hiện cửa phòng tập thể thao bên cạnh đang đóng. Lục Tắc Hiên đang tập thể hình trong đó.

Đẩy cửa ra, cậu lập tức trông thấy Lính gác đang mặc áo may ô đen và quần thể thao. Cánh tay rắn rỏi lộ ra, đường cong cơ bắp trên cơ thể người đàn ông ấy rất đẹp mắt, không bị thô to, cồng kềnh quá mức. Vai nở, eo thon, dưới lớp áo may ô đen là từng khối cơ bụng ẩn hiện theo động tác luyện tập, dáng người có thể đánh giá bằng hai chữ “hoàn hảo”.

Dụ Nhiên khá hâm mộ. Tố chất cơ thể của Lính gác là thứ mà Dẫn đường không bao giờ bì được.

Khi dọn vào phòng ký túc của Lục Tắc Hiên, cậu đã phát hiện ra hẳn có một phòng tập thể thao cá nhân, còn tường chỉ để cho đẹp, không ngờ Lục Tắc Hiên thật sự tập trong đó. Dụ Nhiên tò mò, hỏi: “Cơ thể của Lính gác cấp S đã tiến hóa đến mức cao nhất, anh vẫn còn phải tập thể hình sao?”

Lục Tắc Hiên giải thích: “Tiêu hao bớt thể lực sẽ giúp dễ ngủ hơn.”

Dụ Nhiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “À.”

Lính gác quả thật rất dồi dào năng lượng, Dẫn đường không bao giờ phải phiền não về phương diện này. Cậu không nghĩ nữa, quay đi tìm đồ ăn. Lục Tắc Hiên cất gọn thiết bị luyện tập, bước theo cậu: “Tôi lấy cơm tối về rồi, cất trong tủ lạnh. Em hâm nóng rồi ăn.”

Lục Tắc Hiên rất chu đáo, chọn toàn các món Dụ Nhiên thích. Hâm nóng xong, Dụ Nhiên bung tới phòng ăn. Cậu vừa ăn, vừa hỏi:

“Moore đã về chưa ạ? Các Lính gác cuồng bạo xử lý thế nào rồi?”

Lục Tắc Hiên nói: “Số lượng khá nhiều, chắc phải vài ngày nữa mới xử lý hết được.”

Vậy thì tốt, đến hôm sau vẫn có cơ cho cậu lên trốn xuống tầng B10 cứu người.

Dụ Nhiên nhanh chóng giải quyết xong bữa tối, lau miệng, nói: “Ngủ một giấc dậy, sức mạnh tinh thần của em đã khôi phục khá ổn rồi. Em muốn tới xem Lính gác kia, không biết anh ta giờ ra sao.”

Lục Tắc Hiên nhíu mày: “Khuya rồi, hay để mai rồi đi?”

Dụ Nhiên cười nói: “Không sao, hôm nay em mới chữa trị được một nửa thế giới tinh thần của anh ta, nếu để tới mai, đêm nay anh ta sẽ khó chịu lắm. Để đêm nay em tăng ca, xử lý cho xong xuôi, như vậy thì anh ta sẽ có thể ngủ một giấc thật ngon.”

Nhìn nét cười trên khuôn mặt Dụ Nhiên, tâm trạng Lục Tắc Hiên rất phức tạp. Nếu tất cả Dẫn đường đều nghĩ được như Dụ Nhiên thì Lính gác đã không khổ sở đến thế. Đối với những Lính gác cuồng bạo, sự cứu chữa của Dụ Nhiên giống như ánh nắng sưởi ấm trời đông giá rét trong thế giới tinh thần.

Đối với Lục Tắc Hiên, sao có thể không phải vậy?

Dụ Nhiên tới dường như cũng khiến căn phòng ký túc đơn điệu, quanh quẽ này ấm áp hẳn.

Mỗi lần thấy Dụ Nhiên, tâm trạng hắn sẽ tốt lên một cách lạ kỳ. Hắn không biết liệu cảm giác này có phải “thích” hay không? Nhưng hắn chắc chắn rằng hắn rất tán thưởng Dụ Nhiên. Những khi ở cạnh cậu, trạng thái tinh thần của hắn cũng được thả lỏng.

Từ khi tiếp nhận vị trí Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, đã lâu lắm rồi hắn không được thả lỏng như thế.

Lời tác giả:

Nhiên Nhiên quyến rũ mà không biết, Lính gác nào đó bắt đầu rung rinh rồi!

Chương 36: Tìm cách cứu viện

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên xuống tầng B7, tìm tới chỗ Lính gác kia. Nguyên nhân gây cuồng bạo của hắn đã được Moore loại bỏ hoàn toàn nhưng thế giới tinh thần bị tổn thương mới được chữa trị một nửa. Lúc này, hắn đang mê man, rõ ràng tinh thần hắn rất bất an, lông mày cứ cau chặt vào nhau.

Lục Tắc Hiên quẹt thẻ mở cửa. Dụ Nhiên bước vào, áp tua ý thức màu xanh lục lên trán Lính gác đó.

Lính gác đang mê man cảm giác như có cơn gió mát thổi qua đại não mình, vừa dịu dàng, vừa dễ chịu. Cơn gió mát kia xua tan toàn bộ tạp niệm trong thế giới tinh thần hắn, đồng thời, dây leo màu xanh lục như mang đến sức sống mới, thế giới tinh thần bị hao tổn được kiến tạo lại từng chút một.

Sâu trong tâm trí có một âm thanh rất rõ ràng: “Chiến hữu của anh chắc chắn hy vọng anh có thể tiếp tục sống cho đến ngày chân tướng được phơi bày.”

Lính gác đang ngủ thì thào hỏi: “Chân tướng?”

Dụ Nhiên nói: “Anh không muốn biết tại sao họ lại đột ngột cuồng bạo ư?”

Lính gác ngẩn người, âm thanh kia biến mất rất nhanh. Thế giới tinh thần đã được chữa trị xong, Lính gác hoang mang mở mắt, đụng phải một đôi mắt kỳ lạ.

Là một đôi mắt hai màu bên đen bên đỏ. Nhưng đôi mắt ấy không hề đáng sợ, con ngươi trong veo, đẹp đẽ, ánh nhìn cũng rất ôn hòa.

Đây là... Dẫn đường sao?

Lính gác sực hiểu ra chuyện trước mắt, vội vàng cảm ơn rối rít: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Dụ Nhiên hòa nhã nói: “Đừng khách khí, sống cho tốt.”

Lính gác gật đầu. Nếu tự sát, hẳn còn mặt mũi đâu đi gặp những chiến hữu đã hy sinh? Hẳn nhất định phải sống đến ngày chân tướng được phơi bày, trả lại công lý cho họ! Lính gác củng cố dũng khí, bắt đầu điều chỉnh lại thể giới tinh thần của bản thân.

Sau khi chữa trị xong cho Lính gác đó, Dụ Nhiên đi sang phòng giam khác.

Cậu khế nói với Lục Tắc Hiên: “Hiện tại em vẫn chưa tự chữa trị từ đầu đến cuối cho bệnh nhân được, chỉ có thể hỗ trợ Moore thôi. Mấy ngày tới, em định sẽ đi theo anh ấy học tập nhiều hơn. Nếu anh bận thì không cần đi cùng em đâu.”

Lục Tắc Hiên nói: “Không sao, tôi rảnh.”

Dụ Nhiên: “...?”

Anh cứ đi theo tôi như cái đuôi thế thì làm sao tôi cứu người được?

Thôi, giờ nằng nặc đòi tách khỏi Lục Tắc Hiên chỉ khiến người đàn ông này càng nghi ngờ thêm.

Dụ Nhiên đành tiếp tục đi cùng Lục Tắc Hiên, xem xét tình hình các Lính gác ở tầng B7. Xem hết một lượt, cậu mới trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Chiều đã ngủ một giấc dài, đến tối không thấy buồn ngủ nữa. Dụ Nhiên nằm trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ, thực chất là đang nghĩ cách cứu người.

Qua hai lần xuống tầng hầm quan sát, Dự Nhiên đã nhớ cách bố trí phòng và đường di chuyển.

Phòng giam số 103 là phòng thứ ba của hành lang phía Nam. Nếu cậu đi xuống bằng thang máy hướng chính Nam, vậy chỉ cần phá hai camera theo dõi ở hai góc Đông Nam và Tây Nam là sẽ không bị ghi hình lại.

Tầng B10 giam giữ toàn Lính gác cấp A trở lên. Một khi những Lính gác ở cấp bậc này cuồng bạo, việc chữa trị đòi hỏi tốn khá nhiều thời gian, không bằng áp chế bằng phương pháp công kích bạo lực, khiến đối phương hành động theo sự điều khiển của mình thì sẽ dễ hơn nhiều.

Đợi đến khi đưa được người ra khỏi Tháp Trắng rồi chữa sau cũng không muộn.

Có ba cách để rời khỏi Tháp Trắng. Cách thứ nhất là lái phi thuyền hoặc chiến hạm rời khỏi sân bay tầng thượng, cách này chắc chắn không thể thực hiện. Cách thứ hai là dùng xe cộ thông thường đỗ trong bãi đỗ xe ở tầng 10, nhưng ra vào ở lối này đều cần giấy thông hành, còn bị chặn xe kiểm tra. Cách thứ ba là đi bộ ra từ tầng 1, bên ngoài chính là quảng trường Trung tâm, có rất nhiều lính canh qua lại tuần tra.

Nhất định Nguyên soái đã bố trí tiếp ứng ổn thỏa. Cách tốt nhất chính là đưa Lính gác kia ra quảng trường ở tầng 1. Chỉ cần giúp hắn tránh được lính tuần tra, trà trộn vào đám đông thành công sẽ rất khó bị phát hiện.

Sau 10 giờ đêm, số lượng người ra vào Tháp Trắng chắc chắn sẽ ít hơn hẳn, là khoảng thời gian tốt nhất để hành động.

Vài ngày tiếp theo, Dự Nhiên tiếp tục hỗ trợ Moore chữa trị cho các Lính gác. Lần nào Lục Tắc Hiên cũng đi theo, lâu dần bắt đầu thấy

hơi chán.

Dẫn đường chữa trị trong thế giới tinh thần, Lục Tắc Hiên chỉ có thể nhìn thấy Moore và Dụ Nhiên vươn tua ý thức ra, tiếp xúc với Lính gác rồi lại thu tua ý thức về, tiếp tục chữa cho Lính gác tiếp theo.

Hai Dẫn đường cũng trò chuyện với nhau trong thế giới tinh thần, toàn bộ quá trình chữa trị im lìm không một tiếng động. Lục Tắc Hiên đứng một bên như thần giữ cửa cảm thấy có vẻ bản thân rất thừa thãi? Ban đầu, hấn lo lắng cho Dụ Nhiên, nhưng hiện tại xem ra, Dụ Nhiên đi theo Moore cũng không có gì nguy hiểm.

Hôm nay là thứ Bảy, ngày 6 tháng 5.

Buổi chiều, Dụ Nhiên tiếp tục chữa trị cho các Lính gác cùng với Moore. Cậu cố tình làm chậm đi, để lại một Lính gác mới chữa trị được một nửa thế giới tinh thần. Dù sao sức mạnh tinh thần của cậu cũng “hữu hạn”, không chữa xong được trong một lần cũng rất bình thường.

Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên đã “mệt rũ cả người” về nghỉ ngơi. Dụ Nhiên ngủ một giấc, đến lúc tỉnh dậy đã là 10 giờ tối. Ăn cơm xong, cậu lại nói với Lục Tắc Hiên như thường lệ: “Giờ em đi xem Lính gác lúc chiều để chữa nốt thế giới tinh thần cho anh ta.”

Đây đã là lần thứ tư rồi.

Bốn ngày liên tiếp, ngày nào Dụ Nhiên cũng tăng ca đêm vì buổi chiều chưa hoàn thành công việc. Chuyện lặp đi lặp lại sẽ dễ khiến người ta thấy quen, từ đó buông lỏng cảnh giác. Quả nhiên, Lục Tắc Hiên không nghi ngờ gì, nói: “Tôi đưa em đi.”

Dụ Nhiên im lặng vài giây rồi mới thử hỏi dò: “Để em đi một mình được không?”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Sao vậy?”

Má Dụ Nhiên hơi đỏ lên, khẽ nói: “Anh cứ đi cùng em như thế, người khác nhìn vào chỉ thấy em quá yếu, đi chữa trị cho Lính gác cũng phải có người bảo vệ bên cạnh. Các Lính gác sẽ chê cười em, mà em cũng ngại làm phiền anh mãi.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên, nét mặt rất nghiêm túc: “Sau này đi làm nhiệm vụ, anh là đội trưởng, phải chỉ huy toàn cục, chung quy đâu thể phân tâm để ý đến em. Để em tự lo cho mình, trở thành một Dẫn đường độc lập, có thể hỗ trợ anh chứ không phải gánh nặng của anh được không?”

Tim Lục Tắc Hiên khẽ run lên.

Những lời Dụ Nhiên nói rất thấu đáo, hẳn thực sự không có lý do gì để phản bác.

O bế quá mức thực ra không hề có lợi cho sự trưởng thành của Dụ Nhiên. Hướng hồ còn có Moore ở đó, an ninh trong Tháp Trắng rất nghiêm ngặt, toàn bộ Lính gác cường bạo đã bị nhốt lại, kể cả lỡ may xảy ra tình huống bất ngờ thì vẫn có thể kích điện khống chế kịp thời, chắc Dụ Nhiên sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Trong Tháp Trắng an toàn mà hẳn đã phải nhọc lòng lo cho Dụ Nhiên như thế, về sau ra môi trường hoang dã, hẳn đâu thể buộc Dụ Nhiên sau lưng quần mà mang theo?

Lục Tắc Hiên xấu hổ nói: “Xin lỗi. Tôi quá lo lắng, lại không chú ý tới cảm nhận của em.”

Dụ Nhiên cười nói: “Không sao, em biết anh lo cho em mà. Hôm nay để em tự xuống đi cùng Moore được không ạ?”

Lục Tắc Hiên đồng ý dứt khoát: “Được, em đi đi.”

Dụ Nhiên cầm thẻ thông hành vui vẻ ra khỏi cửa. Cậu chưa định hành động ngay hôm nay. Nếu có chuyện xảy ra trong Tháp Trắng ngay ngày đầu tiên cậu ra ngoài một mình thì lộ liễu quá.

Lần này, Dụ Nhiên thành thật xuống tầng B7 tìm Moore, cùng tăng ca với anh.

Lục Tắc Hiên nhắn tin cho Moore hỏi thăm tình hình: “Dụ Nhiên tới tìm anh không?”

Moore trả lời: “Yên tâm, Nhiên Nhiên đang ở chỗ tôi. Em ấy học nhanh lắm, giờ đã có thể tự xử lý một số Lính gác cấp C rồi. Lính gác cấp B trở lên cũng hỗ trợ tôi rất mực.”

Lục Tắc Hiên thở phào: “Vậy thì tốt. Vất vả anh hướng dẫn em ấy trong khoảng thời gian này.”

Moore trêu chọc: “Sao anh không làm cái đuôi đi theo nữa đi?”

Lục Tắc Hiên nói: “Cứ đi theo em ấy mãi cũng không hay. Dù gì em ấy cũng 18 tuổi rồi, nên làm việc độc lập.”

Moore nói: “Biết thế là tốt. Ai không rõ còn tưởng anh là người giám hộ của Dụ Nhiên ấy chứ.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cũng phải, hẳn cứ đi theo Dụ Nhiên thật sự chẳng khác gì người phụ huynh dẫn con nhỏ ra ngoài. Hẳn nên buông tay để Dụ Nhiên tự trưởng thành thôi.

Chiều hôm sau, Dụ Nhiên lặp lại trò cũ, chỉ chữa trị thế giới tinh thần bị tổn hại của Lính gác một nửa, tối đến lại tăng ca.

Lần này Lục Tắc Hiên không hỏi nhiều, yên tâm để cậu đi. Hơn nữa, cứ nhắn tin hỏi Moore mãi Moore cũng sẽ thấy hẳn phiền, Lục Tắc

Hiên thôi luôn việc hỏi thăm.

10 giờ đêm, Dụ Nhiên im hơi lặng tiếng lén xuống tầng B10.

Trước tiên, cậu phá hỏng camera trong thang máy hướng chính Nam. Khi ra vừa khỏi cabin thang, hai viên đạn giảm thanh đặc chế trong tay cậu bắn ra ngay tức khắc, camera ở hai góc rẽ Đông Nam và Tây Nam đều bị bắn vỡ. Cậu khống chế lực bắn rất chuẩn, tuy làm hỏng camera nhưng không hề khiến mảnh thủy tinh vỡ nào rơi xuống đất.

Quả nhiên, ngoài cửa phòng giam thứ ba của hành lang phía Nam là bảng ghi số 103 với ánh huỳnh quang lờ mờ giữa bóng tối.

Khác với những tầng bên trên ồn ào bởi đủ thứ tiếng gầm gừ và tiếng xiềng xích va loảng xoảng vào nhau, tầng B10 có vẻ yên tĩnh hơn hẳn. Nơi này không bật đèn, hoàn cảnh vừa tăm tối, vừa tĩnh lặng ấy khiến lòng người sợ hãi như đang dần sâu vào Địa Ngục.

Dụ Nhiên nhanh chóng quẹt thẻ, mở cánh cửa phòng giam số 103, ngắt luôn dòng điện luôn duy trì trên xích trói.

Để khống chế những Lính gác từ cấp A trở lên cuồng bạo, dòng điện trong các phòng giam ở tầng B10 luôn được duy trì.

Các Lính gác phải chịu tra tấn bằng điện mỗi phút mỗi giây. Cứ thế mãi, bọn họ không còn giã giụa, cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào nữa, đều ở trong trạng thái sống dở chết dở.

Trong bóng tối, Dụ Nhiên không nhìn rõ được ai đang bị giam bên trong nhưng giác quan tinh tường của Lính gác hiển nhiên đã nhận ra sự tồn tại của cậu. Dòng điện bị ngắt, dường như Lính gác cuồng bạo lập tức khôi phục ha/m muốn giết chóc, lao về phía Dụ Nhiên không chút do dự.

Nắm đấm cứng đơ của Lính gác xé toạc không khí, nhắm thẳng vào mặt Dụ Nhiên!

Nhưng ngay lập tức, rất nhiều tua ý thức màu đỏ đột ngột phóng ra, trôi gô Lính gác trước mặt lại như một cái kén.

Lính gác không tài nào động đậy như bị dừng hình. Đầm lầy, lùm cây nằm sâu trong tâm trí bỗng xuất hiện những sợi tua ý thức màu đỏ dày như nệm nổi, đi đến đâu là khiến nơi đó bùng lên lửa cháy đáng sợ. Ngọn lửa hừng hực bốc lên cao như muốn thiêu rụi cả thế giới tinh thần của hắn.

Đầu Lính gác đau không chịu nổi nhưng hắn không thể phát ra bất kỳ âm thanh cầu cứu nào.

Ngọn lửa đốt cháy rất nhiều bụi cây đã mục nát, cảm giác cận kề cái chết khiến Lính gác trợn trừng hai mắt.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên rõ mồn một trong đầu hắn: “Muốn sống thì nghe lời. Tôi sẽ cứu anh.”

Lính gác trả lời theo bản năng: “Tôi... Tôi nghe.”

Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Thực thể tinh thần của anh là kỳ không hàng rào?”

Lính gác: “Đúng vậy.”

Dụ Nhiên nói: “Để đuôi lại, giả là mình đã chết. Bản thể đi theo tôi, đừng hỏi nhiều.”

Thực thể tinh thần thuộc họ thằn lằn có một năng lực đặc biệt: Có thể chủ động bẻ gãy một phần cơ thể.

Thằn lằn trong môi trường tự nhiên có thể tự đứt đuôi của mình lại khi gặp phải thiên địch. Phần đuôi đứt đó sẽ thu hút sự chú ý của kẻ thù, tạo cơ hội cho bản thân nó trốn thoát.

Lính gác cấp A trở lên với thực thể tinh thần họ thằn lằn cũng làm được điều này.

Chỉ thấy cơ thể Lính gác bỗng tách đôi ra từ phần eo nghe “răng rắc”. “Cái đuôi” nhanh chóng biến thành dáng vẻ giống hệt hấn, tạo hiện trường đã tử vong, còn “bản thể” thì thoát khỏi xiềng xích, nhanh chóng chạy theo Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên đè tay lên lưng Lính gác, khống chế hấn bằng tua ý thức, đưa hấn vào trong thang máy.

Dưới ánh đèn thang máy, cuối cùng Dụ Nhiên cũng nhìn được rõ diện mạo của Lính gác này.

Người đàn ông khoảng 27, 28 tuổi, ngũ quan anh tuấn, cơ thể cường tráng. Chỉ là không biết hấn đã chịu bao nhiêu tra tấn mà quần áo rách tả tơi, khắp người đầy những vết thương đã khô máu và vết bầm xanh tím vì bị điện giật. Tóc hấn bù xù như mớ cỏ khô, chẳng rõ bao lâu rồi chưa tắm.

Đôi mắt hấn không có con ngươi, chỉ thuần một màu đen, hệt như ác ma đọa lạc nơi vực thẳm.

Lính gác dờ đien dờ dại giờ đang bị Dụ Nhiên khống chế, biểu cảm dờ dãn, hành động theo sự điều khiển của Dụ Nhiên như con rối gỗ.

Thấy rõ khuôn mặt hấn, tim Dụ Nhiên bỗng thắt lại. Thì ra là người đó.

Bảo sao Nguyễn soái lại muốn cứu Lính gác này ra.

Lính gác cấp A+, thực thể tinh thần là kỳ nhông hàng rào có khả năng bỏ đuôi tháo chạy, đổi màu và điều chỉnh nhiệt độ cơ thể phù hợp với môi trường xung quanh, Trại trưởng Trại Trinh sát trẻ tuổi nhất Quân đoàn Ánh Sao, Thiếu tá Đường Sách. Người từng là con cưng của trời, giờ lại lưu lạc đến tận bước đường này.

Dụ Nhiên nén cảm giác đau lòng, nhanh chóng dẫn hấn tới tầng 1.

Lúc này đang là khoảng 10 giờ đêm, thời gian ít người ra vào Tháp Trắng nhất. Đại sảnh tầng 1 có vài Lính gác canh phòng, Dự Nhiên thi triển khả năng tàng hình của cáo chín đuôi, xóa bỏ cảm giác tồn tại của chính mình, đồng thời điều khiển Lính gác sử dụng dị năng của thực thể tinh thần, biến cơ thể thành màu tiếp với màu đá cẩm thạch lát sàn.

Đá cẩm thạch lát sàn ở tầng 1 là màu xám đậm. Sau khi đổi màu, cơ thể Lính gác và sàn nhà gần như hòa thành một. Lại thêm ảnh hưởng từ khả năng tàng hình của cáo chín đuôi, những người xung quanh đều tự động bỏ qua bọn họ.

Không ai phát hiện Dự Nhiên đưa theo một Lính gác nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Cứ 10 phút, lính canh trên quảng trường sẽ đi tuần tra một đợt. Dự Nhiên căn chuẩn thời gian, kéo Lính gác kia vào một góc, nhanh chóng chữa trị.

Hắn đã bị thương quá lâu, thế giới tinh thần thậm không nở nhìn.

Khắp đầm lầy rộng lớn đâu đâu cũng thấy nước bùn đen đúa, rất nhiều lùm bụi, thân cây mà loại thằn lằn thích chui rúc, leo trèo đều đã khô héo. Cả thế giới tinh thần như một vùng đất u ám, căn cối, không còn chút sức sống nào sau cuộc chiến tranh ác liệt.

Thương tổn nghiêm trọng như thế không thể chữa trị hoàn toàn trong thời gian ngắn. Tạm thời chỉ có thể xử lý qua một lượt để hắn khôi phục lý trí trước đã.

Dự Nhiên quyết đoán sử dụng năng lực chữa trị cấp S, vô số sợi tua ý thức như những dây leo xanh lục mang theo hương thơm cỏ cây xâm nhập thẳng vào chính giữa đầm lầy, điên cuồng sục sạo dưới bùn sâu.

Những nơi dây leo đi qua, đầm lầy tù đọng được lọc sạch, những bụi cây thối mục xung quanh cũng lần nữa bén rễ đâm chồi...

Có rất nhiều đám sương đen trong thế giới tinh thần, nhiều đến mức gần như không đếm hết nổi.

“Tướng quân, cẩn thận!”

“Là bầy, Đội trưởng Đường, cậu mau đi đi!”

“Aaaaa, đau quá, tay tôi...”

“Khôngggggggg.”

Tiếng gào thét vụn vỡ của Lính gác vọng đi vọng lại trong thế giới tinh thần, vô số gương mặt đầm đìa máu của các chiến hữu hiện lên, khắp nơi đều là những phần chân tay đứt lìa còn sót lại, chiến hạm màu lam nổ tung giữa vũ trụ, ánh lửa chói mờ tầm mắt, tất cả những thứ đó là những hình ảnh sắc nét cuối cùng còn lại trong tâm trí hắn.

Nét mặt Dụ Nhiên rất lạnh lùng, dây leo xanh lục đột ngột vòng lại, áp chế những cảm xúc tiêu cực đó, vùi chúng vào sâu trong đầm lầy.

Lính gác choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Đôi mắt đen kịt sáng trở lại, củng mạc màu trắng lần nữa xuất hiện, con ngươi cũng dần dần có tiêu cự. Hắn nhìn người đối diện, lăm lăm trong thế giới tinh thần: “Không phải... tôi... chết rồi à?”

Dụ Nhiên bình tĩnh trả lời trong thế giới tinh thần: “Tôi tới cứu anh. Tôi không thể rời khỏi Tháp Trắng quá lâu, tiếp theo anh phải tự lo liệu. Tìm cách rời khỏi đây, sẽ có người tiếp ứng, chú ý ẩn nấp.”

Rốt cuộc Lính gác cũng khôi phục hoàn toàn thần trí. Nhận thấy thế giới tinh thần một lần nữa sáng sủa, bừng sức sống và kỳ không dồi dào sinh lực bên cạnh, hắn nhìn Dụ Nhiên đầy cảm kích: “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.” Dụ Nhiên nhìn hắn, “Tự bảo trọng.”

Lính gác ngăn người, ngay sau đó, thiếu niên đột ngột biến mất khỏi tầm nhìn... Không đúng, là biến mất khỏi ý thức của hắn. Hắn không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Đây là một Dẫn đường tàng hình có năng lực chữa trị cấp S. Hình như ban nãy còn chế ngự hắn trong chớp mắt.

Rốt cuộc người này là ai?

Tại sao lại có cảm giác thân quen lạ kỳ đến thế?

Đường Sách không cố nghĩ tiếp, hắn lập tức dùng năng lực của thực thể tinh thần, biến đổi màu sắc cơ thể mình cho giống với cảnh vật xung quanh.

Tranh thủ lúc lính tuần tra đã đi xa, hắn linh hoạt bật người, nhảy ra xa mấy chục mét trong nháy mắt, đáp xuống một thân cây ở ven quảng trường.

Lính gác khắp người đầy vết thương nhanh chóng biến mất vào bóng đêm nhờ sự che chắn của cây cối đối với loài bò sát.

Lời tác giả:

Nhân vật thứ chính quan trọng đã xuất hiện

Nội dung đặc sắc của quyển 2 sắp bắt đầu ~

Chương 37: Kế hoạch tuyển quân

Đường Sách rời khỏi quảng trường Trung tâm, nhanh chóng lướt lách trên đường. Kỳ không có khả năng đổi màu cơ thể giống với môi trường xung quanh nên người qua đường cũng không phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Nhưng khi vừa đi qua góc rẽ đầu ngã tư, một sợi tua ý thức màu lam đột nhiên áp lên gáy hắn cực kỳ chuẩn xác.

Sợi tua kia như mang theo hơi ẩm của nước biển, nơi bị nó chạm vào có cảm giác mát lạnh rất thoải mái. Một giọng khá lớn tuổi vang lên trong đầu: “Thiếu tá Đường Sách, mời theo tôi.”

Đường Sách giật mình, giọng nói quen thuộc này là... Hắn không quay đầu, cứ thế bước lên một chiếc xe bay màu đen cùng đối phương.

Xe bay bật chế độ tự lái, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ giữa ngã tư, chạy về phía ngoại ô hành tinh Thủ đô.

Đường Sách ngồi ở hàng ghế giữa, thấp giọng hỏi: “Là ai phái người tới cứu tôi? Tướng quân Tạ phải không?” Là người thuộc Quân đoàn Ánh Sao, hắn chỉ có thể đoán Tướng quân Tạ phái người tới cứu.

Giọng kia lại nói: “Tướng quân Tạ không biết cậu còn sống, càng không biết cậu bị nhốt trong Tháp Trắng.”

Đường Sách ngẩn người, cảm giác lạnh toát bỗng chạy dọc theo sống lưng: “Ai cố tình giấu việc tôi còn sống?!”

Người nọ nói: “Tôi.”

Một con sứa trong suốt, đẹp đẽ yên lặng bay tới trước trán Đường Sách. Con sứa kia chỉ lớn chừng một bàn tay, trông có vẻ rất hiền hòa nhưng thực chất lại rất nguy hiểm. Cơ hồ trong nháy mắt, Đường Sách lập tức cảm nhận được áp chế tinh thần đáng sợ.

Tim Đường Sách đập thình thịch, lát sau mới run giọng: “Nguyên... Nguyên soái...?”

Nguyên soái Tần Tiêu trầm giọng nói: “Cậu là người duy nhất của Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao còn sống sót. Một khi tin tức này bị lộ ra, những kẻ đó chắc chắn sẽ không để cậu tồn tại. Vậy nên năm đó, sau khi cứu cậu, tôi đã chỉnh sửa thông tin, ngụy trang cậu thành một Linh gác cuồng bạo bình thường, giam dưới tầng hầm Tháp Trắng. Tháp Trắng trông thì tưởng nguy hiểm, nhưng vì giam giữ số lượng lớn Linh gác cuồng bạo, cậu ở trong đó sẽ không khiến kẻ khác để ý.”

“...” Khóe mắt Đường Sách không khỏi rơm rớm nước. Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao, mấy trăm thành viên tinh anh, vậy mà hẳn lại là người duy nhất sống sót? Chiến hữu của hắn thật sự đã chết sạch sao?!

Đường Sách nghẹn ngào: “Tướng quân Tạ, bà ấy...”

Giọng Nguyên soái cũng khàn đi: “Tướng quân Tạ cậu nhắc đến đã mất rồi. Quân đoàn trưởng hiện tại của Quân đoàn Ánh Sao là Tạ Thần, em gái cô ấy.”

Đường Sách lặng im. Trong ngục giam dưới tầng hầm, hắn tồn tại từng ngày trong vô tri vô giác, không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu. Không ngờ Tướng quân Tạ từng chỉ dạy, đề bạt hắn, được hắn kính trọng như ân sư cũng đã hy sinh...

Dường như nhận ra sự hoang mang của hắn, Nguyên soái thấp giọng nói: “Hôm nay là ngày 7 tháng 5 năm thiên văn thứ 500, đã sáu năm kể từ sau tai nạn đó.”

Sáu năm này hoàn toàn trắng trợn đối với Đường Sách. Sau khi cuồng bạo mất lý trí, thế giới trong mắt hắn chỉ còn lại màu đen, hắn sẽ tấn công mọi “mối uy hiếp” đến gần mình theo bản năng. Đường như cơ thể hắn đã bị xiềng xích trói cứng lại. Ban đầu con điên cuồng giãy giụa, về sau, kích điện duy trì 24 giờ không gián đoạn khiến hắn dần chết lặng, thậm chí đại não cũng không cảm nhận được đau đớn nữa.

Có lẽ mấy năm qua, Nguyên soái vẫn bố trí Dẫn đường để mắt tới hắn, đồng thời từng chữa trị giúp. Bằng không, với bệnh tình nghiêm trọng như vậy, đáng ra hắn phải biến thành quái vật nửa người nửa thú, chưa biết chừng còn chết lâu rồi.

“... Cảm ơn ân cứu mạng của Nguyên soái.” Đường Sách cảm kích nói.

“Mấy năm qua khiến cậu chịu khổ rồi.” Nguyên soái thở dài, vỗ nhẹ lên vai Lính gác trẻ tuổi, “Xin lỗi, năm đó tôi không biết quanh mình có bao nhiêu chân rết của bọn họ. Vì sự an toàn của cậu, tôi chỉ có thể nhốt cậu trong nhà giam Tháp Trắng để tiện chú ý. Tôi phải chờ thời cơ thích hợp mới có thể thả cậu ra. Cậu là một tướng lĩnh cực kỳ quan trọng của phe ta. Giờ chính là lúc cần cậu ra tay.”

Đường Sách thở sâu, chào người đàn ông lớn tuổi ngồi phía sau bằng nghi thức quân đội tiêu chuẩn: “Xin Nguyên soái cứ chỉ đạo, Đường Sách nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Dụ Nhiên bình tĩnh trở về tầng B7 của Tháp Trắng.

Thấy cậu, Moore cười nói: “Nhiên Nhiên, em lại đến tầng ca à?”

Từ khi gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng, tối nào Dụ Nhiên cũng tầng ca cùng Moore. Toàn bộ Lính gác cuồng bạo ở tầng B7 đều do Quân đoàn Liệp Ưng phụ trách, ngoại trừ Moore, còn có Dẫn đường của

các đơn vị khác, ai cũng biết Dự Nhiên, bọn họ còn nói riêng với Moore rằng: “Anh thu được cậu học trò ngoan rồi.”

Moore cũng ngại coi Dự Nhiên là học trò. Dự Nhiên là Dẫn đường mà Lục Tắc Hiên nhìn trúng, Moore chỉ truyền dạy tất cả những gì mình biết cho cậu Dẫn đường tập sự này, hy vọng cậu có thể đảm nhiệm tốt công việc anh đang làm, hỗ trợ Lục Tắc Hiên hoàn thành nhiệm vụ.

Dự Nhiên nhìn Moore mỉm cười, bước tới hỏi: “Đã 10 giờ rồi, còn bao nhiêu bệnh nhân ạ?”

Moore nhìn lướt qua những căn phòng giam, nói: “Phần chúng ta phụ trách còn bảy người, có thể xử lý xong trong đêm nay. Những Lính gác này may mắn lắm đấy, có em hỗ trợ, thế giới tinh thần có hư hao nghiêm trọng cũng được chữa trị, trùng kiến. Bọn họ rất biết ơn em.”

Dự Nhiên ngượng ngùng gãi đầu: “Em chỉ giúp được chút việc nhỏ thôi mà. Chữa trị chính vẫn phải nhờ anh.”

Moore cười nói: “Không sao, cứ học từ từ. Một ngày nào đó em sẽ có thể tự giải quyết mọi chuyện.”

Mãi đến gần 12 giờ, hai người mới hoàn thành mọi việc, cùng lên tầng.

Lục Tắc Hiên đã tắm rửa xong xuôi, mặc áo ngủ, ngồi trên sô pha chờ Dự Nhiên. Thấy Dự Nhiên trở về với vẻ mặt mệt mỏi, Lục Tắc Hiên vội vàng đứng dậy bước tới, đưa cho cậu một cốc nước ấm, hỏi: “Mệt lắm đúng không?”

Dự Nhiên uống một hớp nước, nói: “Vẫn ổn. Ca bệnh đêm nay cũng không khó. Cuối cùng cũng xử lý xong hết phần đội mình phụ trách rồi. Moore vui lắm ạ, có em giúp, tốc độ của anh ấy nhanh hơn hẳn các Dẫn đường khác.”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên tươi cười, tâm trạng cũng tốt lên theo: “Nghỉ ngơi sớm đi, mai còn có việc quan trọng hơn.”

Dụ Nhiên tò mò hỏi: “Việc gì vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đội đặc chiến Liệt Ưng cần chiêu mộ thành viên mới. Em muốn đi xem cùng tôi không?”

Dụ Nhiên lộ rõ vẻ mong đợi: “Em cũng được đi cùng ạ?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đương nhiên. Em là Dẫn đường của t... của đội chúng ta. Đi xem thành viên mới cũng rất hợp lý.”

Cùng lúc đó, nhân viên bảo vệ trong Tháp Trắng xuống tầng B10 tuần tra như thường lệ, bất ngờ phát hiện camera trong hành lang đã hỏng.

Bọn họ cầm đèn pin đi kiểm tra lần lượt từng phòng giam. Các phòng khác đều bình thường, chỉ có Lính gác ở phòng giam số 103 tuy vẫn bị trói trên xích nhưng đầu lại gục xuống, không hề nhúc nhích, thực thể tinh thần bên cạnh cũng không thấy đâu nữa.

Đội trưởng Đội Tuần tra giật mình: “Hắn chết rồi hay chỉ ngất thôi? Vào kiểm tra xem.”

Hai Lính gác mang khiên chắn bước vào phòng, chiếu đèn pin lên mặt “người kia” cẩn thận quan sát. Người bị giam trong đó đã chết, cơ thể nguội ngất thế này, xem chừng thời gian tử vong phải từ hơn hai tiếng trước.

Lính gác báo cáo: “Đội trưởng, hắn chết rồi.”

Sau khi thể giới tinh thần hoàn toàn sụp đổ, Lính gác cuồng bạo có thể biến dị thành trạng thái nửa người nửa thú, nhưng cũng có một

số ít không chịu nổi tra tấn trong tinh thần mà chết luôn. Lính gác này chết rất yên lặng, xem ra là trường hợp thứ hai.

Hiện trường không tồn tại dấu vết có người nào khác xuất hiện. Nhưng sao camera ở góc hành lang tự nhiên lại hỏng? Đội trưởng Đội Tuần tra bước tới, xem xét cẩn thận, phát hiện camera bị vỡ từ bên trong. Chẳng lẽ dùng lâu quá rồi nên thiết bị tự hỏng?

Cấp dưới hỏi nhỏ: “Đội trưởng, có phải báo lên Tháp Trắng, mời họ điều tra chút không?”

Đội trưởng Đội Tuần tra vò đầu, nói: “Cứ báo cáo là tử vong ngoài ý muốn đi.”

Lát sau, nhân viên quản lý nhà giam ngầm của Tháp Trắng tới hiện trường, kiểm tra qua một lượt, không phát hiện vấn đề gì liền nói: “Lính gác này khi còn sống là quân nhân Liên bang. Hỏa táng thi thể, chôn hũ tro cốt ở nghĩa trang liệt sĩ.”

Mọi người đồng thanh đáp: “Đã rõ!”

“Thi thể” để lại trong phòng giam tạo thành nhận thức sai lệch rằng “Lính gác này đã chết” cho mọi người.

Bọn họ không biết rằng đó chỉ là “cái đuôi đứt” của kỳ không bỏ lại.

“Cái đuôi đứt” của thực thể tinh thần họ thẩn lẩn cấp A+ có thể nguy trang thành vẻ ngoài giống hệt chủ nhân, thành công đánh lừa kẻ địch.

Nguyên soái bảo Dụ Nhiên cứu Đường Sách cũng vì nguyên nhân này. Nếu thực thể tinh thần của Đường Sách không phải kỳ không mà là mãnh thú khác, hấn đột ngột biến mất khỏi phòng giam Lính gác đồng nghĩa với tù nhân vượt ngục, chắc chắn sẽ dẫn tới việc điều tra, tìm kiếm quy mô lớn trong Tháp Trắng.

Nhưng nếu tù nhân “chết trong ngục”, nhân viên quản lý sẽ không đi điều tra nguyên nhân tử vong để rước thêm phiến toái cho mình. Dù sao những Lính gác cuồng bạo này thỉnh thoảng lại có người tự sát vì không chịu nổi, cứ xử lý như bình thường là được.

Đêm đó, Dụ Nhiên ngủ không hề yên giấc.

Đến tận hừng đông, không ai tìm tới điều tra, cậu mới hoàn toàn yên tâm.

Hôm nay là ngày 8 tháng 5, ngày các quân đoàn lớn của Liên bang tuyển binh.

Học viên sẽ tốt nghiệp Học viện Quân sự trong tháng Năm, cần lựa chọn quân đoàn mình muốn gia nhập. Ngày này rất quan trọng đối với họ, việc gia nhập quân đoàn khác nhau sẽ quyết định vận mệnh tương lai.

Trong khuôn viên Học viện Quân sự số 1 Liên bang, khắp nơi đều nghe được tiếng bàn luận.

“Tôi muốn gia nhập Quân đoàn Ánh Sao. Tướng quân Tạ siêu đỉnh, nhất là thực thể tinh thần cá mập khổng lồ, giàu quá trời luôn.”

“Cậu vào chắc gì đã được gặp người ta. Đám tân binh cấp C năng lực thường thường như chúng ta ai biết sẽ bị phái tới làm cu li ở thiên hà xa xôi chim không thềm ỉa nào? Trừ phi là Lính gác cấp A thì còn được vào thẳng đội tinh nhuệ.”

“Chắc Quân đoàn Nhật Diệu vẫn được lựa chọn nhiều nhất nhỉ. Nghe bảo đãi ngộ ở đó tốt lắm, cuối năm còn có tiền thưởng nữa.”

“Quân đoàn Báo Tuyết cũng khá ổn, tuy căn cứ hơi xa nhưng bên đó rất an toàn, không nhiều khu ô nhiễm.”

“Tôi lại muốn tới Quân đoàn Liệp Ưng cơ. Nghe nói Tướng quân Lục tính tình hiền hòa, chưa cáu giận với ai bao giờ, đối xử rất tốt với cấp dưới!”

“Mấy cậu đoán xem liệu năm nay có ai đăng ký vào Đội đặc chiến Liệp Ưng không?”

“Tỷ suất hy sinh của Đội đặc chiến Liệp Ưng cao như thế, chắc chẳng mấy ai chọn đâu?”

Sinh viên tốt nghiệp sẽ điền nguyện vọng online, sau khi sơ thẩm, các quân đoàn lớn sẽ chọn ra các Lính gác cấp A vào đội tinh nhuệ, Lính gác cấp B vào lực lượng thường, những vị trí còn lại sẽ tuyển từ cao xuống thấp. Nếu quân đoàn nào đó tuyển đủ quân rồi, những người còn lại sẽ xét tiếp ở nguyện vọng thứ hai, cũng không khác đăng ký nguyện vọng thi đại học là bao.

Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên tới phòng tuyển sinh của Học viện Quân sự số 1: “Thầy Hà, tôi muốn xem danh sách đăng ký vào Quân đoàn Liệp Ưng một chút.”

Trưởng phòng Hà lập tức mời hẳn và Dụ Nhiên vào ngồi trong phòng họp bên cạnh, mở thư mục tài liệu trong máy tính quang học ra, vừa bưng trà rót nước, vừa cười nói: “Tướng quân Lục, anh tận chức tận trách thật đấy. Các quân đoàn khác chỉ phái cấp dưới tới đây xem tình hình thôi, còn anh thì đích thân tới.”

Lục Tắc Hiên nói: “Gần đây vừa hay khá rảnh. Tôi muốn đích thân tới xem tình hình tuyển binh của Quân đoàn Liệp Ưng năm nay.”

Hắn để Dụ Nhiên ngồi bên cạnh mình, mở thư mục danh sách đăng ký vào Quân đoàn Liệp Ưng trong máy tính ra. Đúng như dự đoán, số người điền “Đội đặc chiến Liệp Ưng” ở cột nguyện vọng vô cùng ít. Dù gì tỷ suất hy sinh của đơn vị này cũng quá cao, năm năm đã chết mất một nửa, còn ai dám vào nữa?

Nếu vẫn không tuyển được ai thì chỉ đành điều vài người từ bên quân chủ lực sang vậy.

Mắt Lục Tắc Hiên lướt nhanh trên bảng danh sách, đột nhiên phát hiện một học viên điền “Đội đặc chiến Liệp Ưng” ở ngay cột nguyện vọng 1.

Đường Tiểu Vinh, 20 tuổi, Linh gác cấp A, thực thể tinh thần là kỳ không hàng rào. Sinh viên này có thành tích các môn văn hóa khá bình thường nhưng thành tích các môn thực chiến lại cực kỳ xuất sắc; là cô nhi mồ côi cả cha lẫn mẹ, đến từ hành tinh S-77 thuộc Chòm sao Xà Phu nằm rất xa ở phía Bắc.

Lục Tắc Hiên nhìn ảnh chụp trong tài liệu, thấy rất mừng. Hắn hỏi Trưởng phòng Hà: “Tôi có thể gặp cậu Đường Tiểu Vinh này không?”

Trưởng phòng Hà lập tức nói: “Không thành vấn đề, để tôi báo với sinh viên.”

Một lát sau, một sinh viên đầu cua, thân hình cao lớn, mặc đồng phục Học viện Quân sự gõ cửa phòng làm việc. Cậu sinh viên này trông rất đẹp trai, mặt mày tươi tỉnh, sáng sủa.

Dụ Nhiên suýt nữa không nhận ra.

Vị “Đường Tiểu Vinh” này không có ngũ quan góc cạnh như Đường Sách được cứu ra đêm qua, vết thương khắp người cũng đã khỏi hẳn, mặt mũi tươi tắn, sáng láng. Vết thương trên cơ thể hẳn quả thực không nặng, chủ yếu là vết thương ngoài da do bị điện giật, xiềng xích cọ sát. Đối với khoang điều trị có thể tái tạo cả chi đã mất, mấy vết thương còn con đó có thể chữa trị chỉ trong vài phút.

Nhưng mà... Trông hơi già. Dù sao tuổi thật của hắn cũng đã là 27.

Dụ Nhiên bình tĩnh dời tầm mắt.

Đường Tiểu Vinh cũng chỉ tò mò liếc nhìn Dụ Nhiên một cái, sau đó quay sang, đứng thẳng người chào Lục Tắc Hiên: “Chào Tướng quân Lục.”

Tư thế chào theo nghi thức quân đội của sinh viên Học viện Quân sự đều rất chuẩn chỉ. Lục Tắc Hiên cũng chào lại, thấp giọng hỏi: “Cậu muốn gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng?”

Đường Tiểu Vinh trả lời rất khí phách: “Đúng vậy. Gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng là ước mơ của tôi!”

Lục Tắc Hiên: “Biết Đội đặc chiến Liệp Ưng phụ trách việc gì không?”

Đường Tiểu Vinh trả lời trôi chảy: “Là lực lượng đặc chủng chuyên chấp hành các nhiệm vụ có độ khó cao của Quân đoàn Liệp Ưng, tất cả thành viên trong đội đều là quân nhân tinh nhuệ. Tôi có thực thể tinh thần kỳ không hàng rào cấp A, đã đạt yêu cầu tuyển quân của Đội đặc chiến. Tuy thực thể tinh thần họ thẩn lẩn không có khả năng công kích vượt trội như các loại mãnh thú, chim dữ nhưng nó có thể đổi màu, thay đổi nhiệt độ cơ thể theo môi trường; khả năng leo trèo, bật nhảy cũng rất mạnh, nhất định sẽ có đất dụng võ trong Đội đặc chiến.”

Nghe hẳn “tự quảng cáo bản thân”, Lục Tắc Hiên gật đầu, nói: “Tỷ suất hy sinh của Đội đặc chiến Liệp Ưng lên tới 50%, cậu không sợ chết?”

Đường Tiểu Vinh kiên định nói: “Là quân nhân Liên bang, sao tôi có thể sợ chết!”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu sinh viên này giác ngộ rất tốt, đây mới là khí khái quân nhân cần có.

Lục Tắc Hiên rất tán thưởng sự kiên định, quyết đoán đó. Hẳn không do dự thêm nữa, chủ động vươn tay, nói: “Chào mừng cậu gia nhập

Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Đường Tiểu Vinh kích động bắt tay hắn: “Cảm ơn Tướng quân, đây là vinh dự của tôi.”

Dụ Nhiên giả vờ không quen đối phương, chủ động giới thiệu: “Chào anh, tôi là Dụ Nhiên, Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Đường Tiểu Vinh lễ phép nói: “Chào Dẫn đường Dụ, về sau mong được giúp đỡ nhiều hơn.”

Đường Tiểu Vinh hiển nhiên là thân phận sinh viên Học viện Quân sự Nguyên soái nguy tạo cho Đường Sách, hồ sơ làm rất ổn, chắc chắn không tìm ra được lỗ hổng. Nguyên soái phái Thiếu tá Đường tới không phải vì đối phó với Lục Tắc Hiên mà là để hỗ trợ Dụ Nhiên bắt được tai mắt cài cắm trong Đội đặc chiến Liệp Ưng. Chỉ khi tìm ra kẻ mật báo thông tin cho tổ chức hắc ám, Dụ Nhiên mới có thể thực hiện được kế hoạch của mình.

Kế hoạch này không được phép phạm sai lầm. Vậy nên Dụ Nhiên cần có một trợ thủ đáng tin cậy.

Lại nói, lọ thuốc mà tổ chức yêu cầu cậu cho Lục Tắc Hiên uống, đến giờ cậu vẫn chưa cho uống được viên nào. Về sau cần “bất cẩn” để tên nội gián kia trông thấy lúc cậu bỏ thuốc thì tương lai Lục Tắc Hiên “bị Dụ Nhiên không chế sau khi cuồng bạo” mới đáng tin.

Còn bình thường, Dụ Nhiên đã sớm đánh tráo thứ thuốc đó bằng một loại kẹo màu trắng có hình dạng tương tự rồi.

Cho Tướng quân Lục ăn thêm vài viên kẹo vậy.

Lời tác giả:

Các bạn yên tâm, hiện tại Dụ Nhiên đang chuyên tâm làm nhiệm vụ gián điệp, không có thời gian nghĩ về chuyện tình cảm. Về sau hai

người thấu hiểu lẫn nhau, Đội trưởng Lục sẽ yêu con người thật của Dụ Nhiên, Nhiên Nhiên cũng yêu Đội trưởng Lục.

Chương 38: Thế giới tinh thần

Ngày 9 tháng 5, hai ngày tuyển binh thường niên của các quân đoàn lớn trung Liên bang thuận lợi trôi qua. Giống như năm ngoái, theo quy định “phân phối nguyện vọng”, số lượng tân binh gia nhập mỗi quân đoàn vẫn duy trì được sự cân bằng.

Tiêu chuẩn đầu vào của Đội đặc chiến Liệp Ưng là Lính gác cấp A trở lên. Người đạt đến yêu cầu đó vốn đã không nhiều, lại thêm tỷ suất hy sinh cao nên nhiều người dù đủ điều kiện cũng không dám đăng ký.

Tuy năm nay chỉ có ba người điền nguyện vọng gia nhập nhưng chừng ấy cũng đã khiến Lục Tắc Hiên rất vừa lòng. Cả ba người này đều được Lục Tắc Hiên đích thân kiểm tra và xét duyệt nhập đội.

Ngoài ra, Tướng quân Lục Đình Ngự còn điều động hai quân nhân thâm niên với kinh nghiệm chiến đấu phong phú từ Đội Cận vệ của mình tới hỗ trợ Lục Tắc Hiên. Gần đây tình hình bất ổn, ông lo con trai sẽ gặp nguy hiểm, người được phái tới đều là thân tín với sức chiến đấu cấp A+.

Vậy là Đội đặc chiến Liệp Ưng có thêm hẳn 5 Lính gác mới. Tuy số lượng không nhiều nhưng ai cũng là tinh anh, giúp thực lực toàn đội nâng cao rõ rệt.

Moore không đệ trình đơn xin xuất ngũ, phía Hiệp hội Dẫn đường cũng không điều Dẫn đường mới tới.

Lục Tắc Hiên gặp Moore, nói: “Thực ra anh có thể nhân cơ hội này về nghỉ ngơi, tôi sẽ nhờ Hiệp hội điều Dẫn đường tới tiếp nhận vị trí của anh.”

Moore cười, lắc đầu: “Về hành tinh Thủ đô chẳng qua cũng chỉ làm mấy việc bình thường như thăm khám cho bệnh nhân. Tôi vẫn thích ở lại đây hơn.”

Lục Tắc Hiên nói: “Anh lo cho tôi à?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Moore không phủ nhận.

Lục Tắc Hiên cau mày, nói: “Thực ra thế giới tinh thần của tôi không sao hết, mấy năm nay vẫn rất ổn định. Chuyện quá khứ không ảnh hưởng quá nhiều đến tôi, anh không cần bận lòng mãi thế.”

Moore hỏi ngược lại: “Nếu thật sự vẫn ổn, sao anh lại nói mấy câu kiểu nếu có một ngày anh cuồng bạo thì nhờ tôi giết anh trước...?”

Moore nhìn thẳng vào mắt Lục Tắc Hiên, hấn lúng túng lảng đi. Những lời này đúng là hấn chính miệng nói ra.

Moore thở dài, nói: “Tôi với anh quen biết nhau bao nhiêu năm, tôi hiểu rất rõ tính cách anh. Anh chưa từng để Dẫn đường chài vượt thế giới tinh thần giúp, một khi cảm xúc tiêu cực bùng nổ, hậu quả khó lòng nào tưởng tượng nổi. Chí ít... Để tôi dẫn dắt Dụ Nhiên xong xuôi rồi đi cũng chưa muộn.”

Lục Tắc Hiên im lặng một lát rồi gật đầu: “Được, vất vả cho anh. Gần đây Dụ Nhiên học tập sao rồi?”

Moore cười nói: “Em ấy là thực tập sinh thông minh nhất tôi từng gặp. Mấy ngày vừa rồi theo tôi trong Tháp Trắng đã học gần hết xác phương pháp xử lý ca bệnh, chắc chắn không lâu nữa có thể chữa trị độc lập.”

Nghĩ đến cậu Dẫn đường trẻ nghiêm túc học hỏi kia, chẳng biết sao

chút ấm áp bỗng len lỏi trong lòng Lục Tắc Hiên.

Tối đó, sau khi trở lại ký túc xá, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên đi ngủ sớm.

Đêm khuya, Lục Tắc Hiên bỗng gặp ác mộng. Cảnh tượng đáng sợ trong mơ khiến hắn rét run người. Hắn giãy giụa, muốn tỉnh dậy nhưng lại phát hiện bản thân đang rơi vào ác mộng liên hoàn. Trên người như có tảng đá lớn đè nặng, cố sao cũng không dậy nổi. Xung quanh tối mò, hắn không nhìn rõ đang xảy ra chuyện gì nhưng luôn cảm thấy có một đôi tay đang kéo hắn chìm, chìm mãi xuống sâu trong vũng bùn.

Lục Tắc Hiên khó chịu nhăn mặt, trán túa mồ hôi lạnh.

Không biết qua bao lâu, một đôi tay nhẹ nhàng áp lên trán hắn đầy lo lắng. Theo sau đó, dây leo xanh lục mềm mại xuất hiện trong giấc mơ. Những sợi dây leo ấy tràn ngập sức sống, cứng cỏi, khỏe khoắn, cuốn chặt lấy hắn đang chìm xuống.

Một nguồn lực mạnh mẽ kéo hắn lên khỏi vũng bùn.

Lục Tắc Hiên choàng tỉnh giấc, đối diện với một đôi mắt trong veo.

Dụ Nhiên quan tâm hỏi han: “Anh không sao chứ?”

Áo ngủ Lục Tắc Hiên đang mặc đã ướt đẫm mồ hôi.

Cảnh tượng trong cơn ác mộng giống như một điềm báo mơ hồ. Nước bùn lạnh băng, đen đúa gần như nhấn chìm hắn, may mà Dụ Nhiên kịp kéo hắn lên.

Lục Tắc Hiên day hai bên trán nhức bưng bưng, hít thở sâu cho nhịp hô hấp đều lại, bấy giờ mới nói: “Không sao, ác mộng thôi.”

Tay Dụ Nhiên vẫn áp trên trán hắn, nhìn hắn đầy lo lắng. Tiếp xúc

thân mật như thế khiến vành tai Lục Tắc Hiên hơi nóng lên: "... Sao em lại dậy?"

Dụ Nhiên giải thích: "Dẫn đường có thể cảm nhận được cảm xúc. Em đang ngủ lại cảm thấy anh đang cực kỳ khó chịu nên tỉnh dậy. Ra đây thì thấy anh đang gặp ác mộng. Em muốn thử vào thế giới tinh thần của anh. Nhưng anh là Linh gác cấp S, lá chắn tinh thần rất mạnh, em không có cách nào đột phá được ngay, chỉ có thể dùng tua ý thức, thử đánh thức anh thông qua tầng ý thức nông."

Đánh thức một người khỏi ác mộng không phải việc khó đối với Dẫn đường.

Nhưng rốt cuộc ác mộng và ám ảnh tâm lý quấy rầy Lục Tắc Hiên là gì, Dụ Nhiên không thấy rõ được, cũng không có biện pháp giúp hắn chải vuốt, chữa trị.

Dù sao bây giờ Dụ Nhiên vẫn đang sắm vai "Dẫn đường tập sự", trong mắt Lục Tắc Hiên, cùng lắm cậu mới chỉ đạt đến cấp B. Cưỡng chế xông vào thế giới tinh thần của Linh gác cấp S sẽ khiến năng lực của cậu bại lộ ngay tức khắc.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng tỉnh táo hoàn toàn. Thực ra Moore lo lắng cũng là có nguyên do. Mấy năm nay hắn thường xuyên bị ác mộng quấy rầy, trước kia hắn đều vật lộn một mình, cố chịu đựng đến sáng sẽ tự khắc tỉnh dậy.

Nhưng hôm nay, Dụ Nhiên giúp hắn.

Cảm giác có người kịp thời đón được, kéo mình ra khỏi vũng bùn ngay khi sắp chìm xuống này...

Thật sự khiến lòng ấm sự lên.

Đây là sức mạnh của Dẫn đường chăng? Dù sức mạnh của Dụ Nhiên bây giờ còn rất yếu nhưng cậu vẫn quyết đoán giúp đỡ hắn.

Tâm trạng Lục Tắc Hiên rất rối. Hắn bỗng muốn ôm chặt lấy Dẫn đường trước mặt nhưng lại cũng lo sẽ làm cậu sợ, thế là đành cố gắng kiềm chế.

Dường như người đàn ông ấy không muốn để lộ phương diện yếu ớt của bản thân trước mặt Dụ Nhiên, hắn cup mắt, thấp giọng nói: “Tôi không sao, em đi ngủ đi.”

Dụ Nhiên nhỏ nhẹ nói: “Thực ra, anh có tâm sự gì có thể nói cùng em. Có những chuyện giấu trong lòng quá lâu sẽ dễ sinh bệnh. Em nghe Moore nói anh chưa từng để ai chải vuốt thế giới tinh thần giúp phải không?”

Lục Tắc Hiên nhắm mắt lại, chưa trả lời. Hắn không sẵn lòng cho ai nhìn thấy những ký ức đau buồn ở sâu trong tâm trí.

Tay Dụ Nhiên vẫn áp trên trán hắn, tua ý thức cũng chưa rời đi: “Đừng lo, có em ở đây mà. Tuy sức mạnh tinh thần của em còn yếu nhưng pheromone Dẫn đường phù hợp với anh tận 98%. Nếu thực sự có một ngày anh cần sự trợ giúp từ em, chắc chắn em sẽ giúp anh.”

Lục Tắc Hiên mở mắt, nhìn thẳng vào đối phương.

Nét mặt Dụ Nhiên rất nghiêm túc, ánh mắt cậu nhìn Lục Tắc Hiên giống như bác sĩ Dẫn đường đang nhìn bệnh nhân Lính gác của mình.

Chính ánh mắt dịu dàng, tràn ngập thiện ý ấy lại khiến tim Lục Tắc Hiên khẽ rung động.

Cậu nói “Đừng lo, có em ở đây mà”. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Những lời này khiến Lục Tắc Hiên bỗng thấy an tâm lạ kỳ.

“Anh bằng lòng tin em không?” Dụ Nhiên từ tốn nói, “Để em xem thử thế giới tinh thần của anh một lượt được không?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Dụ Nhiên bẽn lẽn: “Sức mạnh tinh thần của em hiện tại không vượt qua lá chắn tinh thần của anh được, trừ khi anh chủ động gỡ nó xuống.”

Chủ động gỡ bỏ phòng bị? Lục Tắc Hiên im lặng.

Mấy năm nay, bên cạnh hắn có rất nhiều đồng đội, nhưng vì không có Dẫn đường nào chữa trị được cho hắn, thế giới tinh thần của hắn luôn cô quạnh, lạnh giá.

Hắn đã kinh qua rất nhiều sinh tử, cũng biết chung quy sẽ có ngày hắn bước lên con đường giống với những người đi trước. Vì hắn là Lính gác cấp S, một khi cuồng bạo sẽ rất khó chữa trị. Hoặc là biến thành quái vật giết người không gớm tay, hoặc là bị các chiến hữu xử quyết ngay tại chỗ.

Hắn từng cho rằng mình sẽ chỉ có hai loại kết cục này.

Nhưng hiện giờ, Dụ Nhiên đến bên cạnh hắn, hắn bỗng phát hiện thực ra mình vẫn còn con đường thứ ba có thể đi.

Độ phù hợp giữa hắn và Dụ Nhiên cao tới 98%. Nếu thực sự đến ngày đó, Dụ Nhiên nhất định sẽ giúp hắn.

Giống như giờ phút này, hắn chỉ gặp ác mộng thôi nhưng Dụ Nhiên đã không hề do dự dùng sức mạnh tinh thần đánh thức hắn.

Dụ Nhiên sẽ cứu hắn bằng hết khả năng.

Mà hắn cũng nguyện dùng tính mạng mình bảo vệ chu toàn cho Dụ Nhiên.

Có lẽ đây là ràng buộc khó có thể cắt đứt giữa Lính gác và Dẫn đường.

Trước kia, hắn cảm thấy cảm thấy ràng buộc này rất vớ vẩn, cũng không muốn bị trói chặt với bất kỳ Dẫn đường nào.

Nhưng hiện tại, hắn bỗng cảm thấy nếu đối phương là Dụ Nhiên, giữa hai người tồn tại loại ràng buộc này thực ra lại rất hay.

Lục Tắc Hiên nhắm mắt lại, cuối cùng cũng đưa ra quyết định: “Được, em vào đi.”

Vành tai Lính gác hơi đỏ lên, đây là lần đầu tiên hắn gỡ lá chắn tinh thần xuống trước mặt một Dẫn đường, chủ động để đối phương bước vào thế giới tinh thần của mình.

Đó giờ hắn rất tự tôn, không muốn bí mật của riêng mình bị ai trông thấy. Nhưng lần này, hắn hoàn toàn dỡ bỏ phòng bị với Dụ Nhiên.

Hắn bằng lòng tin tưởng Dụ Nhiên.

Nhờ Lục Tắc Hiên gỡ bỏ lá chắn, tua ý thức màu xanh lục của Dụ Nhiên thuận lợi tiến vào thế giới tinh thần của Lính gác.

Cậu sửng ngờ.

Không ngờ trước mắt lại là núi tuyết trập trùng trải dài.

Từng ngọn núi tuyết cao đến tận chân mây nối liền nhau, nguy nga, vắng lặng, không thấy đâu là điểm kết.

Đây là thế giới tinh thần rộng lớn nhất Dụ Nhiên từng thấy.

Một con chim ưng khổng lồ dang rộng đôi cánh xinh đẹp, thoải mái chao liệng giữa núi tuyết. Nhận thấy cáo trắng đã tới, nó hét vang một tiếng êm tai.

Chim ưng trong thế giới tinh thần còn to hơn cả phi thuyền ở thế giới thực, hai sải cánh dang hết cỡ đủ che ngang bầu trời.

Nhưng trong thế giới tinh thần khoáng đạt vô ngần của Lục Tắc Hiên, chim ưng vẫn có vẻ rất nhỏ mà Dụ Nhiên và cáo trắng đứng dưới chân núi tuyết... lại càng tí hon chẳng khác gì con kiến trước non cao nguy nga.

Bên tai vang lên giọng của chim ưng trắng: “Chào mừng ghé thăm thế giới tinh thần của Tướng quân Lục! Thế giới tinh thần của Lính gác cấp S phần lớn là đại dương, thảo nguyên, hang động, chỉ có chủ nhân nhà tôi là núi tuyết thôi! Núi tuyết trải dài vô tận, tôi cũng không đếm được có bao nhiêu ngọn nữa, có phải siêu ngàn luôn không nào?”

Dụ Nhiên: “...”

Đúng là rất ngẫu.

Nhưng một khi sụp đổ, núi tuyết lở là thứ không thể khống chế nổi!

Lần đầu tiên Dụ Nhiên thực sự thấy nhức hết cả đầu. Phải làm sao bây giờ?

Kế hoạch ban đầu của cậu là sẽ giả vờ phá hủy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, vừa phá, vừa xây lại, sau đó bắt tay hợp tác với hắn, hai người cùng xâm nhập tổ chức hắc ám, bắt kẻ cầm đầu luôn nấu mình rất kỹ kia.

Dù sao sức mạnh của một mình Dụ Nhiên cũng hữu hạn, nếu có Lính gác cấp S Lục Tắc Hiên hiệp trợ, xác suất thành công sẽ lớn

hơn hẳn.

Cậu cũng không sợ Lục Tắc Hiên sẽ phản bội, bởi vì chỉ cần phá hủy rồi trùng kiến, cậu có thể thấy rõ toàn bộ bí mật trong thế giới tinh thần của Lính gác.

Nhưng giờ, thứ cậu trông thấy chính là núi tuyết chạy dài liên miên.

Trùng kiến bao nhiêu núi tuyết thế kia? Nói dễ hơn làm!

Cớ gì thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên lại phải là núi tuyết? Kể cả có là bầu trời cũng không sao, trời rách thì vá, mây cũng có thể nặn lại. Nhưng núi tuyết lở thì phải xử lý thế nào?

Đây cũng là lần đầu tiên Dụ Nhiên trông thấy thế giới tinh thần kiểu này.

Bảo sao không Dẫn đường nào chải vuốt tinh thần toàn diện cho Lục Tắc Hiên được. Xử lý núi tuyết quá khó nhằn.

Nhưng Dụ Nhiên cũng không chịu thua, với cậu, nhiệm vụ khó khăn chính là một loại thử thách. Vẫn còn thời gian, cậu có thể từ từ suy ngẫm cách xử lý những núi tuyết này...

Phát hiện Dụ Nhiên đang ngậy người dưới chân núi, Lục Tắc Hiên khẽ nói: “Có phải làm em sợ rồi không? Thế giới của tôi hơi lạnh, cảnh sắc cũng khá đơn điệu. Nếu em không quen thì cứ ra ngoài trước đã.”

Giọng Lính gác khá dè dặt, chẳng khác nào người lần đầu biết yêu đang tiết lộ bí mật quý giá nhất cho người mình thích.

Nhưng cả hai đều không phát hiện ra điều này.

Dụ Nhiên còn đang suy nghĩ làm sao ứng phó với núi tuyết, Lục Tắc Hiên lại lo Dụ Nhiên sẽ sợ. Đứng dưới chân núi tuyết hùng vĩ, rất

nhều người sẽ nảy sinh cảm giác sợ sệt. Một khi núi tuyết sụp đổ, Dẫn đường tiến vào thế giới đó sẽ bị chôn vùi. Nếu bất cẩn, có khi là cả hai cùng bỏ mạng.

Dụ Nhiên có sợ không? Lục Tắc Hiên bất an dò đoán. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ngay sau đó, hắn thấy Dụ Nhiên nở nụ cười, nghiêm túc nói: “Quả nhiên thế giới tinh thần của Linh gác cấp S đồ sộ thật đấy. Đây là cảnh tuyết đẹp nhất em từng được ngắm. Hơn nữa, chim ưng trắng của anh còn lớn hơn nhiều so với bên ngoài, chim ưng thoải mái bay lượn trên đỉnh núi tuyết trông ngầu lắm luôn.”

Những lời này là lời khen thật lòng của Dụ Nhiên.

Thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên thực sự khiến cậu bất ngờ. Có lẽ tiềm lực của Linh gác này lớn hơn cậu tưởng nhiều.

Chim ưng trắng: “...!!!”

Khen gì mà nghe sướng hết cả người á á á!!!

Chim ưng trắng vui vẻ lao từ trên đỉnh núi xuống, bay vài vòng quanh Dụ Nhiên. Lục Tắc Hiên cũng thở phào một hơi, bởi tâm trạng hắn tốt lên, dường như ánh mặt trời cũng lấp ló trên cao, chiếu xuống nền tuyết trắng. Khung cảnh ấy thật sự đẹp như cõi thần.

Dụ Nhiên nhanh chóng đưa mắt quan sát xung quanh, không phát hiện sương đen hay bóng tối rõ ràng. Nhưng cậu biết, những cảm xúc tiêu cực hiển hiện bên ngoài thực ra rất dễ chữa trị, mà những tâm tối bị giấu tận sâu trong thế giới tinh thần mới là tai họa ngầm nguy hiểm nhất.

Rốt cuộc bút rứt bị Lục Tắc Hiên chôn sâu dưới đáy lòng là điều gì? Dụ Nhiên hiện tại chưa tiếp xúc được với nó, cũng không thể tìm

kiểm sâu trong núi tuyết bằng năng lực chữa trị cấp S, chỉ có thể từ từ nghĩ cách.

Dụ Nhiên ngừng suy nghĩ, để cáo trắng nhỏ dạo chơi dưới chân núi, nói: “Rất vui vì được xem thế giới tinh thần của anh. Hôm nay em thật sự mở rộng tầm mắt. Phải rồi, vừa nãy anh gặp ác mộng, ngủ không ngon, có cần em thôi miên giúp anh ngủ một giấc không?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Được.”

Dụ Nhiên bắt đầu thôi miên.

Lục Tắc Hiên cảm giác như có cơn gió nhẹ thổi qua thế giới tinh thần, mọi ký ức và cảm xúc tồi tệ đều được thổi tan. Cảm giác cả cơ thể ấm nóng lên như được quay về khi sơ sinh còn nằm trong nôi khiến người ta mơ màng buồn ngủ.

Lát sau, Lục Tắc Hiên đã ngủ, chim ưng trắng cũng đậu lại trên đỉnh núi nghỉ ngơi.

Nhìn người đàn ông ngủ say trên sofa, Dụ Nhiên khẽ thở dài trong lòng.

Lục Tắc Hiên, là tôi kéo anh vào chuyện này, khiến anh trở thành mục tiêu thí nghiệm của tổ chức kia.

Chắc chắn tôi sẽ nghĩ cách cứu anh.

Lời tác giả:

Núi tuyết trải dài và rừng nguyên sinh. Một bên mạnh ở đồ sộ, hiểm trở; một bên mạnh ở rộng lớn, bao dung. Công thụ tuyết phổi!

Các bạn thấy tôi nỗ lực xây dựng tuyến tình cảm chưa TAT

Chương 39: Tảo mộ

Đây là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên ngủ ngon như thế trong nhiều năm qua.

Sau nửa đêm, hắn không gặp ác mộng nữa, ngủ thẳng giấc tới tận hừng đông. Nghỉ ngơi đầy đủ giúp tinh thần Lục Tắc Hiên sáng khoái. Sáng sớm tinh dậy, thấy Dụ Nhiên vẫn đang ngủ, hắn chủ động tới nhà ăn lấy bữa sáng cho cậu.

Lục Tắc Hiên đi dạo một vòng quanh nhà hàng tự chọn, cuối cùng quyết định chọn đồ ngọt Dụ Nhiên thích ăn nhất: Bánh gato dâu tây vừa ra lò.

Tám giờ, Dụ Nhiên rời giường. Cậu vừa rửa mặt xong thì thấy Lục Tắc Hiên mở cửa bước vào, đặt rất nhiều đồ ăn sáng lên bàn, nói: “Buổi sáng nhà ăn đông người, tôi lấy về phòng cho em, lại ăn đi.”

Dụ Nhiên lau khô mặt rồi vào phòng ăn, ngồi xuống. Bữa sáng Lục Tắc Hiên mang về gồm rất nhiều món, có sữa nóng hôi hổi, cháo hạt kê, trứng ốp la, bánh cuốn thịt bò, bánh bao và một miếng... bánh gato dâu tây to bự?

Thấy bánh ngọt, Dụ Nhiên lại nhức đầu. Lúc ở Học viện Dẫn đường, tuần nào cũng được tặng một cái bánh ngọt khiến cậu phải ăn đến mức sắp thành bóng ma tâm lý.

Dụ Nhiên đảo mắt nhìn các món ăn trên bàn, vừa định duỗi tay lấy bánh bao, kết quả Lục Tắc Hiên đã cầm mất, còn chu đáo đẩy bánh ngọt sang chỗ cậu: “Phần lấy cho em đây.”

Dụ Nhiên: “...”

Đổi với anh được không?

Tốc độ của Lính gác quá nhanh. Dụ Nhiên chưa kịp nói tiếng nào, Lục Tắc Hiên đã ăn hết cả cái bánh bao.

Dụ Nhiên dờ mục tiêu, nẵm nhe phần bánh cuốn, kết quả Lục Tắc Hiên cũng ăn ý cầm đũa gắp bánh cuốn. Tốc độ của Lính gác diệt gọn Dẫn đường trong tích tắc. Dụ Nhiên vừa cầm đũa lên, bánh cuốn trông ngon ơ là ngon lại bị Lục Tắc Hiên gắp mất.

Dụ Nhiên: "..."

Cho cậu ăn một bữa bình thường được không?

Lục Tắc Hiên phát hiện ánh mắt Dụ Nhiên cứ nhìn lom lom đĩa bánh cuốn của hắh, cuối cùng cũng hiểu ý đối phương, dịu giọng hỏi: "Em muốn ăn món này à?"

Dụ Nhiên gật đầu: "Em muốn thử chút."

Lục Tắc Hiên nhường bánh cuốn lại cho cậu: "Món này phải chấm thêm tương, vị khá mặn, tôi nghĩ em không thích đâu."

Dụ Nhiên ho khẽ một tiếng, giải thích: "Khẩu vị em khá tạp."

Lục Tắc Hiên hơi bất ngờ: "Thế à? Em còn thích ăn gì nữa?"

"Lẩu tê cay, đùi gà tẩm sốt, bò xào ngũ vị, nhiều thứ lắm." Dụ Nhiên phát hiện hương vị mấy món này quá khác biệt "đồ ngọt", bèn bổ sung: "Thực ra em không kén, món gì cũng ăn được. Vậy nên sau này anh không cần chọn riêng đồ ngọt cho em đâu, ăn nhiều đồ ngọt dễ béo phì lắm."

Trước ánh nhìn chân thành của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên gật đầu ý bảo đã nhớ.

Dụ Nhiên thở phào một hơi, sau khi ăn xong bánh cuốn lại giả vờ như thích lắm mà ăn hết phần bánh ngọt kia. Hy vọng Lục Tắc Hiên có thể hiểu ý cậu, đừng để mấy loại bánh ngọt toàn kem là kem này xuất hiện trên bàn cơm của cậu nữa.

Ăn xong bữa sáng, Lục Tắc Hiên thay quân phục, chuẩn bị ra ngoài.

Dụ Nhiên tò mò hỏi: “Hôm nay không có nhiệm vụ đúng mà nhỉ? Anh định đi đâu vậy?”

Lục Tắc Hiên trầm ngâm một lát rồi quay sang nhìn Dụ Nhiên như đã đưa ra quyết định: “Em thay quân phục đi, tôi đưa em tới chỗ này.”

Dụ Nhiên nghe lời chạy đi thay quân phục, chỉnh lại mũ cho ngay ngắn trước gương rồi ra ngoài cùng Lục Tắc Hiên.

Xe bay rời khỏi Tháp Trắng, nhập làn đường cao tốc trên không.

Không ngờ ngoài trời đang đổ mưa lớn, rất ít người ra đường, ngay đến xe cộ cũng vắng hơn hẳn mọi ngày. Lục Tắc Hiên bật hệ thống tự lái, hạt mưa rơi lộp độp trên cửa kính, tạo thành tiếng động đầy tiết tấu. Hành tinh Thủ đô bị mưa lớn bao trùm như giăng kín một tầng sương trắng.

Dụ Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không hỏi Lục Tắc Hiên muốn đưa mình đi đâu.

Chỉ là, nhìn khung cảnh càng lúc càng lạ lẫm bên ngoài, cảm giác bất an chợt dâng lên trong lòng Dụ Nhiên.

Xe chạy thẳng đến vùng ngoại ô, tiến vào một con đường đèo dẫn lên núi.

Cuối cùng, Dụ Nhiên không tìm được nữa, bèn hỏi: “Đang đi đâu vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên trả lời: “Đến nghĩa trang liệt sĩ.”

Dụ Nhiên: “...”

Nghĩa trang liệt sĩ Nam Sơn, nơi chuyên chôn cất quân nhân Liên bang đã hy sinh.

Nghĩa trang liệt sĩ nằm ở vùng ngoại thành khá xa xôi. Ngoại trừ những dịp tế bái lớn như tiết Thanh Minh, bình thường rất hiếm người ghé tới. Hơn nữa, hôm nay trời mưa lớn, suốt dọc đường đi chẳng thấy bóng người nào, ngay cả thú rừng cũng không có, hệt như một vùng đất tách biệt hoàn toàn.

Nơi này tuy hẻo lánh những khung cảnh tĩnh mịch, đẹp đẽ, cỏ cây tươi tốt, rất thích hợp để các liệt sĩ yên nghỉ.

Dụ Nhiên nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm, tò mò hỏi: “Anh muốn tới thăm mộ ai ạ?”

Giọng Lục Tắc Hiên hơi nghẹn lại: “Đội trưởng tiền nhiệm của Đội đặc chiến Liệp Ưng. Ngày mai đội sẽ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đích đến nằm ở thiên hà vô cùng xa, có lẽ phải khá lâu nữa mới quay về hành tinh Thủ đô. Vậy nên tôi muốn đưa em tới gặp anh ấy trước khi xuất phát.”

“Vâng.” Dụ Nhiên không hỏi thêm. Đội trưởng tiền nhiệm của Đội đặc chiến Liệp Ưng là ai, Dụ Nhiên chưa nghe nói đến bao giờ. Lục Tắc Hiên muốn đến thăm người này trước khi xuất phát cũng dễ hiểu, Dụ Nhiên đành đi theo.

Chẳng bao lâu sau, xe đã đến bãi đỗ trên đỉnh núi.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ nghĩa trang được màn nước mưa bao phủ trông không khác gì cảnh tiên.

Lục Tắc Hiên lấy một bó hoa từ hàng ghế sau ra, bung chiếc ô lớn rồi đưa cho Dụ Nhiên, dẫn cậu vào trong nghĩa trang.

Từng ngôi mộ đứng sừng sừng trong mưa, bầu không khí trang nghiêm túc mịch bao trùm khắp nghĩa trang. Trên từng tấm bia là những dòng chữ vàng kim khắc tên người chết. Họ đều là những người đã lập nên vô số chiến công cho Liên bang, trong đó còn có cả những tướng quân hy sinh trong cuộc binh định phản loạn mấy trăm năm trước.

Dụ Nhiên rất nghiêm túc, cầm ô lặng lẽ đi theo Lục Tắc Hiên.

Hai người đi về phía Đông dọc theo con đường nhỏ, cuối cùng đến được ngôi mộ Lục Tắc Hiên muốn thăm nằm ở một góc.

Dụ Nhiên cúi đầu nhìn bia mộ. Lính gác trong di ảnh trông rất trẻ, nét cười cũng thoải mái, hào sảng, diện mạo anh tuấn điển trai, hơi hơi giống Lục Tắc Hiên. Người đó mặc quân trang đen viền vàng của Đội đặc chiến Liệp Ưng, bừng bừng nhiệt huyết và sức trẻ.

Bên dưới ảnh chụp viết: Mộ phần Thiếu tướng Lục Thành An, Quân đoàn Liệp Ưng.

Thiếu tướng Lục Thành An? Tim Dụ Nhiên hơi run lên. Họ Lục? Là người thân của Lục Tắc Hiên ư?

Quả nhiên, Lục Tắc Hiên thấp giọng nói: “Anh ấy là anh họ của tôi. Từ nhỏ tôi và anh ấy đã lớn lên cùng nhau, chẳng khác gì anh em ruột. Anh ấy hơn tôi 6 tuổi*, khi hy sinh... Mới 25.”

Lục Tắc Hiên ngừng lại, sụp mắt, nhẹ nhàng đặt bó hoa trên tay xuống trước phần mộ.

Dụ Nhiên không biết nguyên nhân hy sinh của vị đội trưởng tiền nhiệm này. Nhưng đối với Lục Tắc Hiên, chắc chắn đây là một cú sốc rất lớn.

Lục Tắc Hiên cúi gập người trước bia mộ: “Anh, em tới thăm anh.”

Mưa lớn nện xuống mặt ô, cả thế giới như chỉ còn tiếng mưa rơi. Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên, rối bời. 25 tuổi, độ tuổi đẹp nhất của đời người, chết trẻ như vậy, có lẽ thân nhân gia quyến phải đau lòng lắm?

Lục Tắc Hiên khẽ giới thiệu: “Phải rồi, người hôm nay em đưa tới gặp anh tên Dụ Nhiên, là Dẫn đường mới gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng chúng ta... Em ấy là một Dẫn đường rất xuất sắc. Anh yên tâm, em sẽ bảo vệ tốt em ấy.”

Nghe đến đó, Dụ Nhiên cũng nhỏ giọng nói theo: “Tướng quân, anh yên tâm, em cũng sẽ chăm sóc tốt cho Đội trưởng Lục.”

Lục Tắc Hiên thấy lòng mình khá ấm áp, ngoảnh lại nhìn Dụ Nhiên: “Đi thôi.”

Hai người rời khỏi nơi an táng của Thiếu tướng Lục Thành An, đi tới trước một đoạn, đột nhiên trông thấy một chiếc xe bay quân dụng lái vào bãi đỗ, trên thân xe có biểu tượng của Quân đoàn Ánh Sao. Một nữ tướng quân xuống khỏi xe, bước nhanh vào sâu trong nghĩa trang.

Lục Tắc Hiên nhìn theo bóng cô, nói: “Là Tướng quân Tạ của Quân đoàn Ánh Sao.”

Dụ Nhiên đưa mắt nhìn theo: “Chị ấy cũng tới thăm mộ ai đó ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Chắc là đến thăm chị gái... Phải rồi, hình như hôm nay là ngày giỗ của chị gái chị ấy.”

Dụ Nhiên siết chặt nắm tay nhưng vẫn vờ như tò mò hỏi: “Chị của chị ấy?”

Lục Tắc Hiên giải thích: “Quân đoàn trưởng tiền nhiệm của Quân đoàn Ánh Sao, Tướng quân Tạ Hi. Sáu năm trước**, khi bà ấy dẫn

quân đi chấp hành nhiệm vụ, Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao bị sinh vật vũ trụ tấn công bất ngờ, toàn quân bị diệt. Tướng quân Tạ và chồng bà ấy cũng hy sinh trong tai nạn lần đó.”

Móng tay Dụ Nhiên gần như sắp đâm xuyên qua cả da thịt: “Nghe thảm thương quá, sao lại bị tấn công bất ngờ vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên tiếc nuối nói: “Hiện trường không còn ai sống sót. Hơn nữa chiến hạm cũng nổ tung, không ai biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.”

Dụ Nhiên lặng im.

Xa xa, Tạ Thần bước tới trước một ngôi mộ.

Trên bia mộ là hai tấm ảnh chụp. Nữ Lính gác một thân quân phục màu lam sẫm, mái tóc ngắn gọn gàng làm nền cho ngũ quan thanh thoát và tư thế hiên ngang. Nam Dẫn đường bên cạnh tươi cười ôn hòa, phong độ nho nhã. Hai người trông rất xứng đôi.

Trên bia mộ là mấy hàng chữ

Mộ hợp táng

Trung tướng Tạ Hi, Quân đoàn Ánh Sao Liên bang

Giáo sư Tàn Lạc, Viện Khoa học Trung ương Liên bang

Ngày 10 tháng 5 năm thiên văn thứ 494, Tạ Thần kính lập

Tạ Thần nhìn những dòng chữ trên bia mộ, giọng nghẹn ngào: “Đã sáu năm rồi, anh, chị, em biết anh linh hai người chưa được an giấc. Nhưng xin cứ yên tâm, nhất định em sẽ tìm cho ra chân tướng năm đó, trả lại công lý cho mọi người.”

Cô cúi gập người, thực thể tinh thần cá mập biển sâu khổng lồ cũng gục đầu theo cảm xúc không vui của cô, yên lặng ghé vào bên cạnh ngôi mộ.

Giữa cơn mưa lớn, Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên lặng lẽ rời đi.

Sau khi tế bái anh chị xong, cô quay người lại, tình cờ trông thấy hai người đang sóng vai bước ra cổng nghĩa trang. Trong đó, một Lính gác thân hình cao lớn, trên vai là quân hàm một sao một gạch, cô nhìn qua là nhận ra: Thiếu tướng Lục Tắc Hiên của Quân đoàn Liệp Ưng. Trên quân phục của người còn lại không có quân hàm, hiển nhiên là người mới gia nhập Quân đoàn Liệp Ưng.

Tạ Thần nhìn góc nghiêng của cậu, vóc dáng dong dỏng, dung mạo tuấn tú, chắc mới thành niên, trên người cậu có cảm giác ngây ngô rõ rệt ở tân binh. Nhưng tư thế đi đường thẳng băng, hiên ngang của quân nhân lại như khắc sâu vào trong xương tủy cậu.

Trong thoáng chốc, cô tưởng như mình trông thấy người kia. Nhưng nhìn kỹ, cô phát hiện cậu có một đôi mắt hai màu đen đỏ, khác hoàn toàn thiếu niên trong ký ức. Tạ Thần giật mình, lẩm bẩm: “Không phải nó... Nó đã mất lâu rồi.”

Cô không nghĩ nhiều, lập tức rời khỏi nghĩa trang.

Hai chiếc xe bay gặp nhau dưới chân núi, Lục Tắc Hiên chủ động nhường đường cho Tướng quân Tạ. Tạ Thần cũng lịch sự gật đầu chào Lục Tắc Hiên.

Dụ Nhiên nhìn chiếc xe biến mất trong màn mưa, khẽ hỏi: “Tướng quân Tạ còn trẻ vậy đã nhậm chức Quân đoàn trưởng ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Sau khi chị gái hy sinh, là Lính gác cấp S kế thừa của nhà họ Tạ, chức vị Quân đoàn trưởng Quân đoàn Ánh Sao chỉ có thể giao cho chị ấy mới khiến người khác chịu phục. Tuy khá trẻ nhưng tôi nghe nói chị ấy trị quân nghiêm minh và rất quan tâm cấp dưới, người trong Quân đoàn Ánh Sao đều rất tôn kính.”

Dụ Nhiên quay sang nhìn Lục Tắc Hiên, hỏi: “Anh biết nhiều về Quân đoàn Ánh Sao lắm ạ?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Không nhiều lắm. Tổng thống lo rằng Bộ Quân sự sẽ kết bè kết cánh nên rất ái ngại chuyện để các lãnh đạo cấp cao của các quân đoàn lớn qua lại với nhau. Ngoại trừ buổi gặp gỡ thường niên của Bộ Quân sự, bình thường, tướng lĩnh của các quân đoàn rất ít khi gặp mặt.”

Dụ Nhiên giả vờ tò mò: “Vậy Tướng quân Tạ Hi thì sao? Anh có biết bà ấy là người thế nào không?”

Lục Tắc Hiên ngẫm nghĩ, đáp: “Hồi trước, tôi từng gặp bà ấy trong buổi gặp gỡ của Bộ Quân sự, là một nữ tướng quân rất tháo vát, mạnh mẽ, thực thể tinh thần là một con vua sói rục lửa. Thực thể tinh thần kiểu đó hiếm gặp lắm, hung tàn hơn họ sói bình thường nhiều. Bà ấy là Lính gác cấp S, nghe bảo có khả năng điều khiển lửa.”

Dụ Nhiên ngừng một lát, lại hỏi: “Vậy chồng bà ấy thì thế nào?”

Lục Tắc Hiên nói: “Chồng bà ấy là một Dẫn đường rất bí ẩn, chưa ai từng trông thấy thực thể tinh thần của ông ấy. Ông ấy là học trò đầu tiên của Giáo sư Mạc Duy ở Viện Khoa học Trung ương Liên bang, hình như nghiên cứu về vấn đề gen di truyền. Những chuyện khác thì tôi không rõ.”

Chưa ai từng trông thấy là vì nó có khả năng tàng hình cực mạnh.

Dụ Nhiên rũ mắt. Nghe được những câu chuyện truyền kỳ thế này, nếu không tò mò, không hỏi han gì lại để khiến người ta sinh nghi.

Dường như Lục Tắc Hiên bỗng nhớ ra gì đó, bèn nói: “Phải rồi, tôi nghe nói Tướng quân Tạ Hi và Giáo sư Tần Lạc có một người con sinh ra cùng năm cùng tháng với tôi, là một Dẫn đường rất xuất chúng. Tiếc là sáu năm trước đã hy sinh cùng cha mẹ mình.”

“... Vậy ạ?” Dụ Nhiên lẩm bẩm, “Cả nhà cùng hy sinh, đáng thương quá đi mất.”

Lục Tắc Hiên quay sang phía Dụ Nhiên, thấy cậu đang ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình ảnh phản chiếu qua tấm kính nhòe nhoẹt vì màn mưa. Tuy Lục Tắc Hiên không có khả năng nhận biết cảm xúc nhạy bén như Dẫn đường nhưng chung quy hẳn vẫn cảm thấy...

Hình như Dụ Nhiên đang đau lòng.

Lục Tắc Hiên quan tâm hỏi thăm: “Dụ Nhiên? Em sao vậy?”

Dụ Nhiên nói: “Không sao ạ, chỉ là tới những nơi như nghĩa trang, nghe về những câu chuyện như vậy của người đi trước, thấy hơi nặng lòng.”

Lục Tắc Hiên nói: “Xin lỗi, đáng ra tôi không nên đưa em đi.”

Dụ Nhiên ngoảnh lại nhìn hắn, mỉm cười xoa tay: “Không sao, em rất vui vì anh đã đưa em tới đây, thăm viếng những vị anh hùng đó... Đây là lần đầu tiên em đến nghĩa trang liệt sĩ, cây cối ở đây tươi tốt, mộ phần cũng được quét dọn rất sạch sẽ, họ đều được chăm nom cẩn thận.”

Lời này nghe hơi lạ. Họ? Ý nói những liệt sĩ ở đây sao?

Lục Tắc Hiên không nghĩ nhiều, lái xe, thấp giọng nói: “Về thôi. Chuẩn bị đồ đạc, ngày mai sẽ xuất phát.”

Dụ Nhiên “Vâng” một tiếng, không nói nữa.

Đúng vậy, mộ phần của họ được chăm nom rất cẩn thận.

Nhưng vong hồn của họ chắc chắn chưa được yên nghỉ.

Một ngày nào đó, cậu sẽ bắt được kẻ tàn ác đứng sau tất cả, sẽ dùng máu tươi nóng hằm hập trong cơ thể kẻ đó tế bái vô số anh liệt của Quân đoàn Ánh Sao!

Vụ tai nạn sáu năm trước không phải không có ai sống sót. Chỉ là sức mạnh của kẻ địch quá lớn, có khả năng tiêu diệt toàn bộ Trại

Trình sát Quân đoàn Anh Sao, thậm chí cho nổ tung cả phi thuyền chủ...

Cũng chính vụ tai nạn đó mới khiến họ ý thức được sự đáng sợ của kẻ địch.

Vậy nên, những người sống sót phải nấu mình, bắt đầu chấp hành một kế hoạch đặc biệt.

Lục Tắc Hiên, trong buổi gặp gỡ thường niên đó của Bộ Quân sự, thực ra tôi cũng có mặt. Có lẽ anh không còn nhớ thằng nhóc trốn trong góc phòng lén ăn đùi gà anh từng trông thấy.

Vũ hội tốt nghiệp năm kia, tôi cũng có mặt, bất cẩn bị đứt tay, tình cờ đụng phải anh, bị anh ngửi thấy mùi pheromone Dẫn đường.

Chúng ta sinh ra cùng năm cùng tháng.

Không ngờ nhiều năm sau lại gặp nhau bằng cách thức thế này.

Lời tác giả:

Thân thể của Nhiên Nhiên đã rất rõ ràng, đa số tình tiết được cài cắm trước đó cũng đã hé lộ

Công thụ đều có ký ức đau thương trong lòng, hai người sẽ cứu rỗi lẫn nhau, trở thành nguồn sức mạnh ấm áp nhất của nhau.

Editor:

* Bản gốc chị Diệp viết Lục Thành An hơn Lục Tắc Hiên 4 tuổi nhưng tính đúng ra phải là 6 tuổi. Thông tin về chi tiết này nằm ở chương sau.

** Bản gốc của các chi tiết “sáu năm trước” trong chương edit này đều là “năm năm trước”. Chương 37, đoạn Nguyên soái nói chuyện với Đường Sách có đề cập đến mốc thời gian cụ thể và chính xác là

6 năm. Chị Diệp khá thường xuyên lần ở chi tiết số năm này nên gặp bug mình sẽ sửa.

Bug mình vẫn dò và cmt thường xuyên cùng những độc giả hay dò bug khác trong truyện trên Tấn Giang, có chỗ chị Diệp sửa rồi, có chỗ chưa.

Phần nào là do mình tự sửa trong bản edit vì không/ chưa thấy chị Diệp sửa, mình sẽ note.

Chương 40: Nhiệm vụ mới

Sau khi trở lại Tháp Trắng, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên sắp xếp hành lý đơn giản rồi lập tức lên phi thuyền Liệp Ưng.

Hôm nay là ngày các thành viên mới của Đội đặc chiến Liệp Ưng tới trình diện. Lần này có tổng cộng năm Lính gác gia nhập, ba người là sinh viên tốt nghiệp Học viện Quân sự, hai người là cao thủ trong Đội Cận vệ Quân đoàn Liệp Ưng do Tướng quân Lục cha phái tới.

Trong số sinh viên tốt nghiệp, ngoại trừ Đường Sách với thực thể tinh thần là kỳ nhông hàng rào, hai người còn lại đều là thanh niên 20 tuổi với thực thể tinh thần mãnh hổ rất thường thấy ở Lính gác cấp A. Hai người tò mò với mọi thứ trên phi thuyền, Đường Sách đi theo đằng sau, tuy diễn xuất không mượt mà từng chi tiết nhưng cũng không đến mức bị người khác phát hiện sơ hở.

Hai vị lính chiến thâm niên khoảng 35 tuổi, là anh em song sinh, tên Triệu Phong và Triệu Thuyên. Về ngoài hai người giống nhau y đúc, thực thể tinh thần là kền kền với khả năng tấn công cực mạnh.

Kền kền lấy xác chết làm thức ăn, thị giác tinh tường, trên người là bộ lông màu nâu sẫm, rất hung tàn, khát máu.

Lính gác với thực thể tinh thần kền kền có được một năng lực đặc biệt: Tử thi tồn tại sẽ tăng cường sức chiến đấu cho họ. Nhất là lúc đối phó với thú vũ trụ, bọn họ có thể tự do băng qua biển thây, càng giết càng hăng.

Tướng quân Lục cha phái hai người kia đến bảo vệ Lục Tắc Hiên hiển nhiên vì lo lắng nhiệm vụ lần này sẽ nguy hiểm.

Người được Tướng quân phái tới bảo vệ con trai chắc chắn phải là thân tín của ông, không đến mức bị tổ chức hắc ám mua chuộc. Hơn nữa, Tướng quân Lục cha phái người rất đột ngột, không hề lộ thông tin trước, ngay cả Lục Tắc Hiên cũng chỉ mới biết đây thôi. Vậy nên Dụ Nhiên cảm thấy có thể tin tưởng hai anh em họ Triệu đó. Đương nhiên, cậu vẫn phải có sự đề phòng.

Kể cả Đường Sách cũng chưa biết thân phận và mục đích thật sự của cậu, chỉ phối hợp theo lệnh của Nguyên soái.

Lúc Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên lên phi thuyền, các Lính gác đang đăng ký thông tin với Moore.

Nhân số Đội đặc chiến Liệp Ưng không quá đông, việc quản lý tài liệu, hậu cần, chữa bệnh đều do Moore phụ trách. Trí nhớ của Dẫn đường rất ưu việt, một mình Moore dư sức ứng phó với những việc đơn giản này. Dụ Nhiên tự giác bước tới, nói: “Moore, để em giúp anh một tay.”

Moore mỉm cười, nói: “Được, vậy em sắp xếp lại thông tin của tân binh. Anh tranh thủ kiểm tra sức khỏe sơ lược cho họ.”

Dứt lời, anh lập tức vẫy tay với những người mới: “Mọi người xếp hàng qua đây để kiểm tra sức khỏe theo thông lệ, nhanh thôi.”

Hai người được điều động từ Quân đoàn Liệp Ưng xếp trước, ba sinh viên tốt nghiệp Học viện Quân sự đứng sau. Trong tay Moore có thiết bị kiểm tra chuyên nghiệp, nhanh chóng ghi lại các chỉ số cơ thể của họ.

Mấy người trước đều rất bình thường, đến lượt Đường Sách xếp cuối, máy đo bỗng nhiên kêu bíp bíp cảnh báo.

Moore sửng sốt nhìn nhiệt độ cơ thể 42°C trên nhiệt kế, tròn mắt: “Cậu bị sốt?”

Đường Sách ngơ ngác: “Đâu có.”

Moore lập tức quay đi lấy thuốc hạ sốt: “42 độ còn kêu không sốt? Ơ... Từ từ, sao giờ lại là 36 độ rồi?”

Đường Sách gãi đầu: “Ngại quá bác sĩ ơ, thực thể tinh thần của tôi là kỳ nhông, có thể chủ động thay đổi thân nhiệt. Vừa nãy phi thuyền hơi lạnh, thế là tôi chỉnh nhiệt độ cơ thể lên cao chút. Giờ anh đo lại xem, bình thường đúng không?”

Moore: “...”

Dụ Nhiên đứng một bên trông thấy cảnh tượng ấy, không khỏi buồn cười. Nhớ năm đó, khi huấn luyện trong Quân đoàn Ánh Sao, thời tiết quá nóng, Đường Sách điều chỉnh nhiệt độ cơ thể mình cho lạnh ngắt như tảng băng, nằm ngủ say sưa dưới bóng cây khiến người đi ngang qua sợ chết khiếp, cứ tưởng va phải cái xác nào.

Dụ Nhiên nhìn về phía Đường Sách, thấy hắn đang cười trừ cáo lỗi. Kỳ nhông nằm trên vai vốn đang ngụy trang thành màu tiệp với quân phục cũng chuyển về màu xanh lục vốn có. Nó ngoe nguẩy cái đuôi nịnh nọt Moore như muốn nói bác sĩ đừng giận, em không cố ý đâu.

Moore nhìn con kỳ nhông đang vẫy đuôi títt mù kia, nhất thời không biết phải nói sao: “Được rồi, cậu sang bên cạnh điền phiếu đi.”

Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với Linh gác thực thể tinh thần họ thần lẫn mà có khả năng điều chỉnh nhiệt độ cơ thể thế này, trên cương vị một bác sĩ, anh quả thật thấy rất đau đầu. Nhưng có vẻ trạng thái tinh thần của Linh gác này rất ổn, cũng không có bệnh tật gì. Anh không băn khoăn thêm nữa, để Đường Sách tiến hành bước tiếp theo.

Đường Sách đi tới trước mặt Dụ Nhiên: “Chào Dẫn đường Dụ.”

Dụ Nhiên đưa một tờ phiếu cho anh, nói: “Anh điền thông tin nhé.”

Hai người vờ như không hề quen nhau.

Sau khi các thành viên mới đã đăng ký thông tin xong xuôi, Lục Tắc Hiên đi tới trước mặt mọi người. Đội phó Hùng Khải lập tức bố trí mọi người xếp thành hai hàng: “Chào!”

Lục Tắc Hiên cũng chào lại bằng nghi thức quân đội, lướt mắt nhìn một lượt, nói: “Hôm nay có thêm năm chiến hữu gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng, mọi người cùng hoan nghênh.”

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chờ đến khi tiếng vỗ tay ngừng lại, Lục Tắc Hiên mới tiếp tục nói: “Chúng ta nhận được nhiệm vụ của Tháp Trắng, 8 giờ sáng mai xuất phát, tới hành tinh số hiệu S-107* thuộc chòm sao Kiếm Ngư*. Chòm sao Kiếm Ngư nằm ở thiên cầu Nam cách xa hành tinh Thủ đô nhất. Nửa năm trước, đài quan trắc thiên văn Liên bang phát hiện ra một hành tinh ở đó tồn tại dấu vết của nguồn nước và thực vật. Qua quá trình quan sát và thảo luận thời gian dài, họ quyết định phái quân tiên phong tới khảo sát thực địa.”

* Chòm sao Kiếm Ngư là chòm sao có diện tích xếp thứ 72 trong 88 chòm sao hiện đại.

Lục Tắc Hiên ngừng một lát, giọng vang rền, có lực: “Chúng ta là nhóm người đầu tiên đặt chân lên hành tinh S-107. Trên hành tinh này có tồn tại sinh vật nguy hiểm hay không, nếu có thì có bao nhiêu, tất cả đều chưa ai biết. Nhiệm vụ lần này, mọi người nhớ kỹ, lấy sự an toàn của bản thân làm yếu tố quan trọng nhất, gặp phải nguy hiểm không thể xử lý phải lập tức rút lui!”

Mọi người đồng thanh đáp: “Rõ!”

Dụ Nhiên đứng trong đám người, nhìn Lục Tắc Hiên mặc trên mình bộ quân phục. Tuy hắn rất trẻ nhưng lại có phong phạm của lãnh tụ, nói chuyện gãy gọn, dứt khoát, bảo sao có thể dẫn đội hoàn thành nhiều nhiệm vụ gian nan như thế.

Bắt gặp ánh nhìn của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên ngừng một lát rồi nói tiếp: “Hôm nay mọi người qua đêm trên phi thuyền. Những người mới làm quen với điều kiện sống. Nhiệm vụ này phải đi rất xa, Moore và Dụ Nhiên kiểm tra lại vật tư trên phi thuyền, chuẩn bị theo số lượng dùng cho một tháng.”

Moore và Dụ Nhiên nhìn nhau, gật đầu tỏ ý đã rõ.

Các Lính gác tản đi, trở về ký túc xá của mình sắp xếp hành lý.

Dụ Nhiên theo Moore tiến hành công tác kiểm kê vật tư hậu cần. Cậu tò mò hỏi: “Trước kia các anh cũng thường xuyên đi thăm dò ở các hành tinh xa như vậy ạ?”

Moore đáp: “Đúng vậy. Đội đặc chiến Liệp Ưng gồm toàn Lính gác cấp A trở lên, quân số ít, sức chiến đấu cao, thích hợp làm quân tiên phong khai hoang. Bọn anh từng tới những nơi khắc nghiệt như rừng rậm, sa mạc, đầm lầy,... cũng gặp rất nhiều sinh vật vũ trụ kỳ quái.”

Anh ngừng lời, ngoảnh lại nhìn Dụ Nhiên, cười nói: “Đừng lo. Tuy chưa ai tới chòm sao Kiếm Ngư nhưng Đội trưởng Lục có kinh nghiệm sinh tồn ngoài môi trường tự nhiên cực kỳ phong phú, phản ứng nhanh nhạy, chỉ huy chuẩn xác. Dù gặp phải quái vật gì, với thực lực bản thân, anh ấy đều có thể xử lý.”

“...” Nhiệm vụ lần này là thăm dò vùng đất hoàn toàn mới, lại có thêm người do Tướng quân Lục cha phái tới hỗ trợ, mọi chuyện khiến Dụ Nhiên cảm thấy sau lưng Lục Tắc Hiên cắm đầy cờ cảnh báo nguy hiểm mức độ cao.

Sau khi rời khỏi kho vật tư, hai người cùng nhau về phòng khám bệnh.

Moore đóng cửa, rót một cốc trà cho Dụ Nhiên, nói: “Bình thường Dẫn đường sẽ làm việc trong phòng này. Không gian trên phi thuyền có hạn, phòng làm việc cũng nhỏ nhưng vẫn đủ cho hai anh em

mình. Nếu các Lính gác có vấn đề không thoải mái về tinh thần sẽ chủ động tới gặp chúng ta để kiểm tra.”

Dụ Nhiên gật đầu, nhận cốc trà, nhấp một hớp, nói: “Phải rồi, em hỏi anh chuyện này được không?”

Moore cười nói: “Chuyện gì? Em cứ hỏi đi.”

Dụ Nhiên ngần ngừ tìm lời rồi mới nói: “Anh làm việc trong Đội đặc chiến Liệp Ưng tám năm rồi, chắc biết rất rõ về đội trưởng tiền nhiệm, Thiếu tướng Lục Thành An nhỉ?”

Nghe đến cái tên ấy, nụ cười trên mặt Moore tắt ngấm, trong mắt hiện lên cảm xúc nặng nề. Anh cúi đầu nhìn cốc trà trong tay, giọng hơi khàn đi: “Đương nhiên biết. Tám năm trước, khi anh mới vào đội, chưa quen với công việc, anh ấy cực kỳ quan tâm đến những người mới bọn anh. Tuy tính cách anh ấy có phần cầu thả, thói quen sinh hoạt cũng tệ, nhưng anh ấy... Thật sự là một đội trưởng rất tốt.”

Dụ Nhiên khẽ hỏi: “Anh ấy hy sinh như thế nào vậy?”

Moore im lặng rất lâu rồi mới thở dài, nói ra: “Vì cứu em trai anh ấy, Lục Tắc Hiên.”

Dụ Nhiên: “...”

Moore kể: “Năm đó, sau khi tốt nghiệp, Lục Tắc Hiên vào Đội đặc chiến Liệp Ưng học hỏi anh trai. Có lần làm nhiệm vụ, bọn anh gặp phải nguy hiểm trước nay chưa từng có. Lục Tắc Hiên bị bao vây, anh trai anh ấy... Xông thẳng vào bầy thú để cứu, cuối cùng không thể trở về.”

Dụ Nhiên không ngờ nguyên nhân Thiếu tướng Lục Thành An hy sinh lại là như vậy.

Anh trai cùng lớn từ nhỏ hy sinh vì cứu mình, có lẽ Lục Tắc Hiên rất áy náy, cũng rất đau khổ, chỉ hận sao người chết năm đó không phải

là mình?

Đây là ám ảnh luôn quấy rầy, khiến hấn liên tục gặp ác mộng sao?

Dụ Nhiên bỗng thấy hơi đau lòng. Đau lòng cho vị tướng quân hy sinh ở độ tuổi 25 đẹp nhất đời người, cũng đau lòng cho Lục Tắc Hiên nhậm chức đội trưởng với áy náy và đau khổ trĩu nặng trên lưng.

Dụ Nhiên thờ dãi, hỏi: “Đây là nguyên nhân khiến Tướng quân Lục đó giờ không chịu cho ai chài vượt tinh thần sao?”

Moore cười khổ, đáp: “Đúng thế. Anh lo khúc mắc tích lũy trong lòng anh ấy quá lâu, chung quy sẽ có một ngày khiến thế giới tinh thần sụp đổ. Vậy nên trước khi tìm được Dẫn đường có thể chữa trị cho anh ấy, anh không dám rời đi...”

Moore nhìn Dụ Nhiên, hỏi: “Có phải hôm nay anh ấy dẫn em đi tảo mộ không?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng. Thế nên em mới biết đội trưởng tiền nhiệm của Đội đặc chiến Liệp Ưng là anh của anh ấy.”

“Mấy năm qua, anh ấy vẫn luôn đi thăm mộ anh trai một mình. Giờ anh ấy chịu đưa em đi cùng nghĩa là trong lòng anh ấy đã công nhận em rồi.” Moore dừng lại, nắm chặt tay Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, chỉ em mới cứu được anh ấy thôi.”

Dụ Nhiên nói: “Đương nhiên em sẽ cứu anh ấy. Tiếc là khả năng chữa trị của em chỉ đạt cấp C, thế giới tinh thần của anh ấy quá lớn, em sợ em không ứng phó được.”

Moore ngẫm nghĩ rồi lấy một chiếc túi nhựa rất nhỏ từ trong ngăn kéo ra, đưa cho Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên nhận lấy, không ngờ bên trong lớp túi đóng gói kỹ càng ấy lại là kim rút máu dùng một lần.

Moore nói: “Pheromone Dẫn đường của em có độ phù hợp lên tới 98% với anh ấy. Máu là nơi có nhiều pheromone nhất, em cầm theo thứ này, nhờ chẳng may thực sự có một ngày như thế, có lẽ sẽ có tác dụng.”

Pheromone tự nhiên của Dẫn đường cấp S như Dụ Nhiên có hiệu quả với Lính gác hay không phụ thuộc chủ yếu vào mức độ phù hợp.

Độ phù hợp giữa cậu và Lục Tắc Hiên rất cao, có lẽ đây chính là vận mệnh sắp đặt. Chỉ cậu mới cứu được Lục Tắc Hiên.

Mà tổ chức hắc ám kia cũng nhắm vào điểm này, cho rằng Lục Tắc Hiên sẽ tin tưởng cậu nên mới để cậu tới nằm vùng bên cạnh hẳn.

Dụ Nhiên lẳng lặng cất kim rút máu thật kỹ.

6 giờ chiều là giờ cơm trên phi thuyền Liệp Ưng.

Dụ Nhiên và Moore cùng tới nhà ăn. Lục Tắc Hiên cũng đã giải quyết xong những việc còn dang dở, bước tới, khẽ hỏi: “Đã quen với công việc trên phi thuyền chưa?”

Dụ Nhiên cười nói: “Rồi ạ. Nhờ anh Moore hướng dẫn, em bắt nhịp nhanh lắm.”

Lục Tắc Hiên nhìn Moore: “Ngày mai sẽ chính thức xuất phát. Tối nay còn phải vất vả hai người tăng ca kiểm tra tình hình tinh thần của các Lính gác một lượt, tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

Moore đáp: “Chuyện đương nhiên mà.”

Sau khi ăn xong, Dụ Nhiên và Moore bắt đầu kiểm tra thể giới tinh thần của các Lính gác.

Sau khi vào thế giới tinh thần của Linh gác, Dẫn đường cũng không thể thấy tất cả bí mật của họ. Ví dụ như Lục Tắc Hiên giấu hết sạch ký ức nên lần trước Dụ Nhiên cũng không thấy được gì. Bằng không, các Linh gác sẽ không có sự riêng tư, sinh ra tâm lý bài xích Dẫn đường tới gần.

Kiểm tra thông thường chỉ là xem xét cảm xúc tiêu cực trong thế giới tinh thần, đồng thời tiến hành chải vuốt đơn giản nhất chứ không tọc mạch ký ức và vấn đề riêng của Linh gác.

Vậy nên Đường Sách cũng rất tự nhiên để Moore kiểm tra.

Khi đưa tua ý thức vào thế giới tinh thần của hắn, Moore bỗng nói: “Cậu Đường, đầm lầy của cậu có khá nhiều nước bùn, các bụi cây xung quanh cũng có dấu hiệu chết khô, hình như thế giới tinh thần từng bị hư hại và chưa hồi phục hoàn toàn.”

Là Dụ Nhiên chưa kịp chữa trị hoàn toàn.

Lúc ấy, khi cứu hắn ra khỏi Tháp Trắng, thế giới tinh thần của Thiếu tá Đường đã thảm không nở nhìn. Thời gian của Dụ Nhiên có hạn, chỉ kịp chữa trị khu vực chính giữa, giúp hắn khôi phục lý trí.

Sau khi dẫn hắn đi, có lẽ Nguyên soái cũng đã tiến hành chữa trị. Nhưng thế giới tinh thần của Đường Sách vẫn chưa lành lặn hoàn toàn, hiển nhiên là Nguyên soái cố tình chừa lại.

Đường Sách cười khổ, trả lời: “Năm năm trước, cha mẹ tôi lần lượt qua đời, tôi suýt nữa đã cuồng bạo. Chắc là tổn thương còn lại từ khi đó.”

Moore giật mình, đồng cảm: “Thì ra là vậy... Không sao, Nhiên Nhiên có thể hỗ trợ cậu.”

Thế là Dụ Nhiên có lý do chính đáng để một mình vào thế giới tinh thần của Đường Sách, hai người có thể tiến hành đối thoại bí mật trong đó.

Moore lui ra, nhìn Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, em qua giúp cậu ấy đi. Vết thương cũng không nhiều, chắc không tổn sức lắm đâu.”

Dụ Nhiên ngồi xuống, vươn tua ý thức màu xanh lục ra, nhẹ nhàng áp lên trán Đường Sách.

Trong thế giới tinh thần, giọng Dụ Nhiên vang lên rất rõ ràng: “Anh cần phối hợp với tôi mau chóng tìm ra kẻ nằm vùng trong Đội đặc chiến Liệp Ưng do tổ chức hắc ám cài vào.”

Là Trại trưởng Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao, Đường Sách có khả năng quan sát cực mạnh. Dụ Nhiên tin tưởng chắc chắn hẳn sẽ tìm ra dấu vết.

Đường Sách đáp rành mạch: “Đã biết. Tôi sẽ trà trộn vào đám đông, cẩn thận quan sát bọn họ, bắt thóp kẻ khác thường kia. Ngoài ra, Nguyên soái nhờ tôi chuyển lời, lúc tất yếu có thể giết bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu kế hoạch của cậu. Ông ấy sẽ làm người đảm bảo cho cậu.”

Dụ Nhiên: “Tôi biết rồi.”

Trong khi đối thoại, tua ý thức màu xanh lục vẫn di chuyển không ngừng trong thế giới tinh thần bị tổn thương.

Những nơi sợi tua ấy chạm đến, bụi cây héo rũ lại một lần nữa tươi xanh, đầy sức sống.

Editor:

* Lúc đầu chị Diệp viết là hình tinh J-107, về sau hầu hết chuyển thành S-107 nên mình sẽ để thống nhất là S-107.

Chương 41: Nội gián

Đêm đó, toàn bộ thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đều ngủ lại trên phi thuyền.

Lục Tắc Hiên lo Dụ Nhiên chưa quen, trước khi ngủ còn phải ghé qua thăm cậu, nói: “Không gian trên phi thuyền hữu hạn, phòng nghỉ của mọi người đều khá chật hẹp. Trong thời gian ra ngoài làm nhiệm vụ, chỉ có thể ngủ ở đây thôi, cố gắng làm quen nhé.”

Dụ Nhiên cười, nói: “Không sao, em thấy rất ổn. Có phòng tắm riêng đã là rất tiện rồi.”

Lục Tắc Hiên đưa một cái túi lớn cho Dụ Nhiên: “Phải rồi, máy sấy tóc của em, tôi cầm hộ này.”

Lúc xếp hành lý, Dụ Nhiên chỉ mang theo quần áo để thay giặt. Máy sấy tóc để ở ngăn kéo trong phòng tắm, vội quá nên quên mất. Không ngờ Lục Tắc Hiên rất tỉ mỉ, nhớ rằng cậu tắm gội xong nhất định phải sấy khô tóc.

Lòng Dụ Nhiên thấy khá ấm áp, nhận lấy cái túi, nói: “Cảm ơn.”

Lục Tắc Hiên khẽ hắng giọng một tiếng, có vẻ hơi xấu hổ: “Vậ em nghỉ sớm đi, 8 giờ sáng mai xuất phát.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, chúc Đội trưởng Lục ngủ ngon.”

Chim ưng trắng vỗ cánh, bay một vòng quanh cáo nhỏ rồi mới lưu luyến rời đi.

Đường Sách đang nhìn ra ngoài qua cửa sổ ở hành lang phi thuyền, thấy Lục Tắc Hiên đi ra, vội vàng chào: “Đội trưởng Lục.”

Lục Tắc Hiên nghi hoặc nhìn hấn: “Muộn vậy rồi còn chưa ngủ à?”

Đường Sách giải thích: “Lần đầu lên phi thuyền lớn, tôi hơi tò mò, muốn quan sát một vòng, làm quen với môi trường.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, không hề nghi ngờ. Dù sao người này cũng là tân binh vừa tốt nghiệp đại học, mới đến, tò mò là chuyện bình thường. Hấn quay về phòng mình, không biết rằng Đường Sách sau lưng đang cẩn thận quan sát bố cục các phòng ký túc.

Khu ký túc trên phi thuyền Liệp Ưng là một hành lang rất dài với hai hàng phòng nằm hai bên, mỗi người có một gian riêng rộng chừng 10 mét vuông, trong phòng có phòng tắm, không ai biết người khác đang làm gì trong phòng. Để nắm rõ tình hình về Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên, kẻ nằm vùng kia chắc chắn phải tìm cách quan sát hai người họ.

Đã là nội gián, thời gian làm việc trong Đội đặc chiến này chắc chắn không ngắn, người mới rất khó để có thể thực sự tiếp cận Lục Tắc Hiên. Hơn nữa, nội gián nhất định phải ở cương vị tương đối an toàn. Bằng không, bản thân quá dễ hy sinh thì sao còn có thể truyền thông tin đi?

Đội đặc chiến Liệp Ưng là một đơn vị đặc chủng chuyên chấp hành các nhiệm vụ đặc biệt với độ khó cao. Trong đội ngũ như thế, người khá an toàn đầu tiên phải kể đến là Dẫn đường. Bình thường, Dẫn đường sẽ không đích thân xuất chiến mà chỉ ở trên phi thuyền. Lính gác gặp vấn đề mới tìm đến để chữa trị.

Moore, vị Dẫn đường này đã gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng tám năm, nắm rõ tình hình đội ngũ như trong lòng bàn tay. Hơn nữa, Dẫn đường có thể tiến vào thế giới tinh thần của Lính gác, rất dễ dàng biết được nhược điểm và bí mật của họ. Dẫn đường đã nhập ngũ tám năm có thể nộp đơn xin xuất ngũ, trở về làm việc ở hành tinh Thủ đô. Nhưng Moore vẫn chưa chịu xuất ngũ, điều này khiến mối

nghi ngờ về Moore tăng cao gấp bội. Dường như anh ta rất phù hợp với thân phận “nội gián” này.

Kế tiếp chính là người phụ trách công tác an toàn và phòng ngự phía sau.

Đội phó Hùng Khải của Đội đặc chiến Liệp Ưng phụ trách việc bảo đảm an toàn hằng ngày của phi thuyền. Khi ra ngoài làm nhiệm vụ, phi thuyền là “đường lui” duy nhất của mọi chiến hữu, đương nhiên đội sẽ không điều hết toàn bộ thành viên ra ngoài mà luôn luôn phải có người thủ trên phi thuyền. Một khi tình huống bất lợi, chỉ ít người này có thể đưa đồng đội nhanh chóng rút lui, đảm bảo sự tồn tại của đội ngũ.

Vị Đội phó với thực thể tinh thần gấu nâu này phụ trách công tác phòng ngự cực kỳ quan trọng, là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Trong khi làm nhiệm vụ, hắn sẽ không rời khỏi phi thuyền, nghiêm nhiên trở thành đối tượng được an toàn nhất đội. Đôi khi Moore còn phải xuống chiến trường chữa trị khẩn cấp cho Lính gác nhưng Đội phó Hùng bắt buộc phải ở trên phi thuyền trong mọi thời điểm, đảm bảo sự an toàn của phi thuyền. Trừ khi toàn đội đã bị diệt sạch hoặc phi thuyền bị phá hỏng, chắc chắn hắn là người sống sót cuối cùng.

Hôm nay Đường Sách đã gặp Đội phó Hùng Khải một lần. Hắn có vóc dáng cao lớn, trông rất chất phác. Thực thể tinh thần gấu nâu của hắn tiến hóa về mặt sức mạnh, có khả năng vật lộn cận chiến cực tốt. Thủ trên phi thuyền, bản thân vốn đã rất an toàn, kể cả khi cả đội đã chết hết, phi thuyền bị xâm nhập, hắn vẫn có khả năng chiến đấu, vẫn có thể lái phi thuyền chạy trốn. Hiềm nghi của người này cũng cực kỳ lớn.

Ngoài ra chính là vài Lính gác có năng lực tự vệ xuất sắc.

Nữ Lính gác Lâm Phong Dao với thực thể tinh thần chim ruồi, tiến hóa ra tốc độ tối đa, gặp phải tình huống nguy hiểm có thể lập tức bỏ

chạy. Hơn nữa, hình thể cô khá nhỏ gọn, linh hoạt, có thể nhẹ nhàng lách giữa các quái vật. Cô chỉ phụ trách trinh sát, không cần tham gia chiến đấu quá nguy hiểm, thời gian gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng cũng vừa tròn năm năm, cũng phù hợp điều kiện trở thành “nội gián”.

Lữ Tiểu Long với thực thể tinh thần tắc kè hoa có thể thay đổi màu sắc cơ thể, hòa lẫn bản thân với môi trường xung quanh, khiến kẻ địch khó lòng phát hiện ra. Loại thực thể tinh thần này rất phù hợp để ẩn nấp, nghe trộm, ví dụ như dán người trên hành lang, biến mình thành màu bức tường, lại nín thở, người khác sẽ rất khó nhận ra sự hiện hữu của hắn, cực kỳ hợp để làm nội gián.

Ster với thực thể tinh thần chó săn, thường phụ trách việc tìm kiếm cứu nạn. Công việc này thường diễn ra khi trận chiến đã kết thúc hoặc khi đồng đội đã xây dựng lưới phòng ngự an toàn. Chỉ phụ trách đi sau để tìm kiếm cứu nạn thì những nguy hiểm ở tiền tuyến cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn. Chó săn có khứu giác cực nhạy, dù ở khoảng cách trên vài chục mét cũng có thể xác định người đang tiếp cận là ai thông qua mùi. Người này cũng đáng nghi.

Đường Sách cẩn thận kiểm kê các Linh gác thuộc Đội đặc chiến Liệp Ưng, hiện tại khả nghi nhất chính là những người này.

Moore, Đội phó Hùng, trinh sát viên Chim Ruồi và Tắc Kè Hoa, đội trưởng tiểu đội tìm kiếm cứu nạn Chó Săn. Trong đó, thời gian làm việc trong Đội đặc chiến Liệp Ưng của Moore và Đội phó Hùng lần lượt là tám năm và bảy năm, những người còn lại đều gia nhập vào năm năm trước.

Vẫn cần quan sát bọn họ thêm, xem thử có tìm ra dấu vết nào lộ ra hay không.

7 giờ sáng hôm sau, phi thuyền vang lên tiếng chuông thúc giục mọi người rời giường.

Dụ Nhiên nhanh chóng đánh răng rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề. Sau khi vào nhà ăn, cậu thấy mọi người đã dậy, các Lính gác đều mặc đồ ngủ trang màu xanh lục. Trong khi làm nhiệm vụ, mặc đồ ngủ trang gọn gàng sẽ tiện hành động hơn quân phục ngay ngắn.

Lục Tắc Hiên cũng mặc đồ ngủ trang. Hấn vốn cao lớn, anh tuấn, mặc quân phục phẳng phiu thì mang vẻ lạnh lùng, cấm dục; mặc đồ ngủ trang thế này trông lại rất “hoang dã”, bùng nổ hormone. Lính gác tiến hóa cấp cao nhất, sức mạnh luôn cuộn cuộn khắp người, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng. Khi bắt gặp ánh nhìn của Dụ Nhiên, sắc mặt hấn ôn hòa hơn hẳn, bước tới hỏi: “Tối qua ngủ ngon không?”

Dụ Nhiên đáp: “Ngon ạ. Anh thì sao? Không gặp ác mộng chứ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không. Đi ăn sáng đã.”

Hai người cùng vào nhà ăn ăn sáng, Lục Tắc Hiên chu đáo lấy sữa giúp cho Dụ Nhiên.

Phía xa, hình như hai anh em họ Triệu đang nói chuyện với nhau. Triệu Thuyên ghé vào tai anh trai mình, hạ giọng nói: “Trông Thiếu tướng với cậu Dụ Nhiên kia tình cảm ghê.” Triệu Phong nói: “Đương nhiên, độ phù hợp của hai người họ tận 98%. Chưa biết chừng bởi dưỡng tình cảm thêm ít nữa, sang năm là kết hôn luôn đấy.”

Lục Tắc Hiên khẽ nhướn mày: Hai anh tưởng tôi điếc chắc?

Trước mặt Lính gác cấp S mà vẫn dám thì thầm to nhỏ, đây là cố tình nói cho tôi nghe đúng không?

Quả nhiên, cha hấn phái hai vị thân tín này qua là vì nghe nói Dụ Nhiên sẽ xuất chinh cùng đội. Trong mắt Tướng quân Lục cha, thằng con trai này không có vấn đề gì đáng phải lo cả, dù sao cũng da dày thịt béo lại còn biết bay, gặp phải nguy hiểm, cùng lắm thì bay mà thoát thân. Nhưng Dụ Nhiên chỉ là “cậu Dẫn đường nhỏ cấp C tổ chất cơ thể thường thường”, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện.

Vậy nên, mặt ngoài nhìn vào, có vẻ Tướng quân Lục cha phái hai thân tín trong Đội Cận vệ đến bảo vệ Lục Tắc Hiên...

Thực chất là đến bảo vệ Dụ Nhiên.

Lục Tắc Hiên đã nhìn ra từ lâu rồi, chỉ là không nói thẳng thôi.

Dụ Nhiên không nghe được cuộc đối thoại của hai người họ, vẫn cúi đầu chăm chú ăn sáng. Cảm ơn trời đất, cuối cùng trên phi thuyền cũng không có mấy loại đồ ngọt, chủng loại thực phẩm cũng khá đồng nhất, chủ yếu là các loại đồ ăn bổ sung năng lượng và protein nhanh như trứng gà, thịt bò đóng hộp, bánh quy nén,...

Dụ Nhiên ăn hết một quả trứng gà, uống một cốc sữa, lại ăn thêm vài cái bánh quy rồi lau miệng, tỏ ý mình đã ăn no.

Triệu Thuyên ngời cách đó một khoảng: “Cậu ấy ăn khá ít.” Triệu Phong nói: “Dù sao cũng là Dẫn đường thôi mà, không cần ăn quá nhiều để bổ sung thể lực.”

“Khụ.” Lục Tắc Hiên hắng giọng, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, “Hai anh, theo tôi một lát.”

Hai con kền kền đồng loạt bay lên, theo chim ưng trắng của Lục Tắc Hiên vào phòng chỉ huy.

Lục Tắc Hiên đóng cửa cách âm, nhìn hai người kia, ánh mắt rất bình tĩnh: “Tôi biết mục đích cha tôi phái hai anh tới đây. Tôi phải chỉ huy toàn cục, đúng là đôi lúc không thể phân tâm lo cho em ấy. Từ hôm nay trở đi, Triệu Phong, anh hành động cùng tôi; Triệu Thuyên, anh chuyên phụ trách bảo vệ Dụ Nhiên, rõ rồi chứ?”

Hai người lập tức gật đầu: “Rõ thưa Tướng quân!”

Lục Tắc Hiên nhắc nhở: “Mong là hai anh chú ý mồm miệng một chút, đừng thì thầm to nhỏ với nhau, nhỡ đâu em ấy nghe được lại không hay.”

Hai người liếc nhau, lập tức vươn tay, làm động tác kéo khóa ở miệng.

Lục Tắc Hiên bất đắc dĩ: “Xong rồi đó.”

Hai người do cha hấn phái tới đều là Linh gác cấp A+, phụ trách bảo đảm an toàn cho Tướng quân Lục trong Quân đoàn Liệp Ưng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, là cận vệ có thực lực cực xuất sắc. Tuy không tiến hóa ra được khả năng bay lượn nhưng thực thể tinh thần kèn kèn nhạy cảm với nguy hiểm hơn hẳn các loài chim dữ khác, lại thêm hai người là anh em song sinh, tâm ý tương thông, có thể cảm nhận được đối phương có đang gặp nguy hiểm hay không đầu tiên.

Lục Tắc Hiên tách hai người ra, để người anh đi theo mình còn người em đi theo Dụ Nhiên, như vậy, dù bất cứ bên nào đụng độ nguy hiểm không thể giải quyết, hai anh em họ đều có thể cảm nhận được mức độ nguy hiểm, đồng thời báo cho đối phương biết có cần hỗ trợ hay không.

Mục đích Lục Tắc Hiên làm vậy là lo Dụ Nhiên sẽ gặp chuyện bất trắc. Lỡ chẳng may Triệu Thuyên không ứng phó được, bản thân hẳn vẫn có thể kịp thời cứu viện.

8 giờ sáng, Đội đặc chiến Liệp Ưng xuất phát đúng giờ. Mái vòm tầng thượng Tháp Trắng từ từ mở ra, phi thuyền màu đen dang hai cánh, bay thẳng lên bầu trời như hùng ưng giương cánh chao liệng.

Âm thanh máy móc vang lên bên tai: “Đã rời khỏi tầng khí quyển hành tinh Phượng Hoàng, chuẩn bị tăng tốc. Mục tiêu chỉ định: Hành tinh số hiệu S-107 thuộc chòm sao Kiếm Ngư, phi thuyền sẽ tiến hành bước nhảy không gian đầu tiên sau 10 phút nữa, mời mọi người trở lại ghế an toàn...”

Mọi người lập tức ngồi xuống ghế an toàn.

Dụ Nhiên nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ bên hông phi thuyền, hành tinh Thủ đô phồn hoa xa dần, sương trắng dày đặc che khuất tầm nhìn. Không bao lâu sau, phi thuyền vọt qua tầng mây, bắt đầu tiến hành bước nhảy không gian đầu tiên.

Rung chấn khi tiến hành bước nhảy không gian khiến Dụ Nhiên hơi váng đầu, nhưng cảm giác đó trôi qua rất nhanh. Sau khi chuyển tiếp, phi thuyền bắt đầu lao băng băng về trường sao phía Nam, nhắm thẳng hành tinh đích mà di chuyển.

Trường sao phía Nam là khu vực khai phá tài nguyên trọng điểm trong vài năm gần đây của Liên bang. Nơi này có rất nhiều hành tinh tài nguyên, tuy khí hậu khắc nghiệt không phù hợp cho con người sinh sống nhưng lại có rất nhiều loại khoáng sản và đá năng lượng.

Để phát triển, con người buộc phải chiếm lĩnh và khai thác các hành tinh tài nguyên. Mà sinh vật vốn sinh sống trên đó sẽ phản kháng lại “kẻ xâm lược” theo bản năng. Những năm qua, cuộc chiến giữa con người và sinh vật vũ trụ càng ngày càng gay gắt, đôi bên đều phải trả những cái giá rất đắt. Làm sao để cân bằng vấn đề này, trước mắt, Liên bang vẫn chưa có biện pháp khả thi, chỉ có thể dựa vào khoa học kỹ thuật tiên tiến và các Linh gác tiến hóa cấp cao đi cưỡng chế chiếm đánh các hành tinh mới.

Địa điểm của nhiệm vụ lần này hiển nhiên là hành tinh tài nguyên chưa từng được khai phá.

Đội đặc chiến Liệp Ưng là nhóm người đầu tiên đặt chân lên đây.

Dụ Nhiên nhìn vũ trụ bao la điểm xuyết đầy sao sáng bên ngoài cửa sổ, cảm giác bất an trong lòng lại càng mãnh liệt hơn. Cậu luôn cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra trong nhiệm vụ lần này, hơn nữa còn không phải chuyện nhỏ.

Năm đó, sau khi tốt nghiệp đại học, trong lần xuất chinh cùng cha mẹ, cậu cũng có cảm giác bất an khác thường này. Sau đó, lực lượng ra

trận của Quân đoàn Anh Sao gần như bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn hai người sống sót là cậu và Đường Sách.

Dù trong Đội đặc chiến Liệp Ưng có gián điệp do tổ chức hắc ám cài vào nhưng vẫn còn rất nhiều người vô tội, hơn nữa đều là quân nhân nhiều lần lập chiến công.

Dụ Nhiên không hy vọng lại phải trải qua chuyện giống năm xưa. Trong tình huống tồi tệ nhất, cậu sẽ ra tay cứu người.

Nghĩ đến đây, Dụ Nhiên đứng dậy, đi vào phòng y tế. Đường Sách cũng ăn ý tới đó tìm Dụ Nhiên. Hắc gái đầu, cười nói: “Dẫn đường Dụ, cảm ơn cậu hôm qua đã chữa trị thế giới tinh thần giúp tôi. Nhưng mà đêm qua tôi gặp ác mộng, vẫn đau đầu mãi, cậu có thể kiểm tra giúp tôi không?”

Người bệnh tìm bác sĩ tái khám là chuyện rất bình thường, không khiến ai nghi ngờ.

Dụ Nhiên ngượng ngùng đáp: “Có thể có vấn đề trong lúc tôi chữa trị. Xin lỗi, trình độ tôi còn chưa cao. Anh ngồi đi, để tôi kiểm tra giúp anh.”

Đường Sách ngoan ngoãn ngồi đối diện Dụ Nhiên. Dụ Nhiên vươn tua ý thức ra, nhẹ nhàng áp lên trán hắn.

Nhìn từ ngoài, đây chẳng qua là Lính gác bị đau đầu tìm gặp Dẫn đường nhờ thăm khám.

Trong thế giới tinh thần, Đường Sách nhanh chóng trao đổi với Dụ Nhiên: “Có năm mục tiêu khả nghi. Moore đáng nghi nhất, tiếp đến là Đội phó Hùng, Chim Ruồi, Tắc Kè Hoa phụ trách trinh sát và Chó Săn phụ trách cứu hộ.”

“Tắc Kè Hoa hành tung bí ẩn, thỉnh thoảng lại ẩn mình vào môi trường xung quanh, tôi nắm bắt được tần suất hô hấp của hắn, phát

hiện khi nãy hăn tới kho vật tư hậu cần. Nhưng vì tránh khiến hăn phát hiện, tôi phải rời đi trước.”

“Chim Ruồi kia rất hay nhìn lén cậu, có vẻ rất để ý.”

“Chó Săn, Đội phó Hùng và Moore trước mắt không có gì khác thường.”

“Vất vả rồi.” Thiếu tá Đường không hổ là sinh viên ưu tú tốt nghiệp từ khoa Trinh sát Học viện Quân sự, mới đó thôi đã định vị được mục tiêu khả nghi. Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “VẬY ĐI, TÔI SẼ DIỄN MỘT MÀN KỊCH, ANH CHÚ Ý QUAN SÁT THÁI ĐỘ CỦA BỌN HỌ.”

“Đã biết.”

Dụ Nhiên thu tua ý thức lại, đỏ mặt cáo lỗi: “Hôm qua, lúc chữa trị, chỗ bụi cây đó còn vấn đề mà chưa xử lý xong. Ngại quá, làm phiền anh thêm rồi.”

Đường Sách vội xoa tay: “Dẫn đường Dụ dừng khách khí, giờ tôi hết đau đầu rồi, cảm ơn nhé!”

Dụ Nhiên cười, nói: “VẬY TỐT RỒI.”

Bên ngoài phòng y tế, Lục Tắc Hiên nhìn thấy toàn bộ khung cảnh ấy qua cửa sổ... Lòng bỗng hơi khó chịu.

Có phải Dụ Nhiên hơi gần gũi với cái cậu Đường kia rồi không? Tối qua chữa trị thế giới tinh thần cho cậu ta, hôm nay còn tỉ mỉ kiểm tra lại. Hình ảnh hai người nhìn nhau cười, trông cứ xoắn con mắt thế nào ấy.

Chim ưng trắng tức giận bất bình trong đầu: “Cái con kỳ nhông xấu xí kia dám tới gần cáo nhỏ nhà tôi!”

Lục Tắc Hiên: “...”

Thực thể tinh thần không vui, Lục Tắc Hiên đương nhiên cũng không thoải mái.

Chờ Đường Sách rời đi, hấn vào phòng y tế, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao cái cậu Đường kia lại tới tìm em?”

Cái cậu Đường kia? Người ta lớn hơn anh tận mấy tuổi, lý lịch cũng dày hơn. Nếu không phải năm đó gặp biến cố, nói không chừng giờ cũng đã lên quân hàm Thiếu tướng. Chu Thiên Dịch của Phòng Điều tra gặp Đường Sách cũng phải cung kính gọi bằng “anh” đấy nhé.

Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên, giải thích: “Lần đầu tiên em gặp thế giới tinh thần dạng đầm lầy, hôm qua chữa trị cho anh ấy còn vài chỗ chưa xử lý ổn thỏa, khiến anh ấy đau đầu cả đêm. Vừa rồi em kiểm tra lại một lượt. Sao vậy ạ?”

Lục Tắc Hiên gãi mũi: “À... Không có gì.”

Dụ Nhiên:?

Không có gì thì anh vào hỏi tôi làm gì?

Hai người nhìn nhau, Lục Tắc Hiên gượng gạo lảng tránh, quay người rời khỏi phòng.

Dụ Nhiên chỉ cảm thấy khó hiểu, tên Lính gác này lại làm sao vậy?

Lời tác giả:

Tên Lính gác đó hơi ghen xiu xiu xiu ấy mà ~

Chương 42: Ai là nội gián?

Đích đến của nhiệm vụ lần này nằm ở chòm sao Kiếm Ngư, nơi xa xôi nhất của trường sao phía Nam, phải thực hiện hai bước nhảy không gian, thời gian di chuyển trong vũ trụ kéo dài tận 8 tiếng, khoảng 4 giờ chiều nay mới đến nơi.

Phi thuyền bay rất êm trên đường vũ trụ, thời gian trôi qua lâu, mọi người đương nhiên sẽ thấy chán. Đường Sách đảo mắt nhìn quanh các ghế ngồi, thấy rất nhiều người đang mơ màng sắp ngủ, bèn vỗ tay, cao giọng nói: “Mọi người đều rảnh, chi bằng làm gì đó cho giãn gân cốt đi!”

Nghe thế, mọi người hăng hái hẳn lên. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lính gác đều tiến hóa về thể lực, sức mạnh, tốc độ, sự linh hoạt, sức bật đều gấp vài chục lần người bình thường. Tuy không có trí óc xuất sắc như Dẫn đường nhưng về mặt quyền cước thì không ai chịu thua ai.

Các quân đoàn lớn cũng thường xuyên tổ chức các hoạt động thi đấu nội bộ. Đấu đối kháng trong khi học tập tại Học viện Quân sự lại càng là chuyện thường như cơm bữa. Lính mới Đường Tiểu Vinh này lại dám khiêu chiến lính cũ? Ai cũng muốn cho hắn biết mùi đời.

Mọi người hào hứng, nhắm nhe muốn đánh ngay và luôn. Đến cả Moore và Dụ Nhiên cũng bị thu hút sự chú ý.

Lục Tác Hiên bình thản nói: “Mọi người muốn đấu cũng được, tôi làm trọng tài. Thấy hết sức thì dừng, làm đối thủ bị thương tự động phán

thua.” Hần liếc nhìn Đường Sách, nói: “Cậu Đường, nếu cậu đã đề nghị thì lên đánh đầu đi. Đấu luân phiên.”

“Được!” Đường Sách gạt đầu, cười với Chim Ruồi: “Chị gái lên không?”

Lâm Phong Dao nhướn mày: “Cậu tưởng tôi sợ cậu chắc!”

Vừa nói, cô vừa áp sát tới nhanh như một cơn gió bằng ưu thế linh hoạt.

Đấu đối kháng là môn học bắt buộc của mọi Lính gác. Dẫn đường so kè bằng sức mạnh tinh thần, còn Lính gác, đương nhiên là dùng nắm đấm.

Hai Lính gác xắn tay áo, bắt đầu đọ sức. Thực thể tinh thần cũng vào trạng thái chiến đấu, nhìn chăm chăm đối phương như hổ rình mồi.

Tuy Lâm Phong Dao là nữ nhưng cơ thể linh hoạt, động tác mau lẹ, không hề thua kém gì kể cả khi đấu với Lính gác cao lớn như Đường Sách. Cô là trinh sát viên của Đội đặc chiến Liệp Ưng, thực thể tinh thần chim ruồi có tốc độ cực cao, lần nào tung nắm đấm cũng nhanh như chớp, Đường Sách cũng phải rất cố gắng mới né tránh được.

Một bên dựa vào tốc độ và sự linh hoạt, một bên dựa vào kỹ xảo và sức mạnh. Hai người đánh hơn một phút, những người ngồi xem thỉnh thoảng lại hò reo cổ vũ: “Hay!” “Xử cậu ta, xử cậu ta!” “Chị Chim cố lên!”

Đương nhiên, các thành viên cũ sẽ thiên vị cho Chim Ruồi đã thân quen với mình hơn, ai cũng cổ vũ cô.

Nhưng Chim ruồi chỉ có khả năng tác chiến mạnh trong ngắn hạn, thạo về đánh nhanh thắng nhanh. Một lúc sau, cô xuống sức dần.

Sau vài chiêu qua lại, Chim Ruồi dần dần rơi vào thế hạ phong. Lâm

Phong Dao cũng gọi thực thể tinh thần về một cách rất dứt khoát, cười nói: “Tôi nhận thua. Không ngờ tân binh như cậu đánh nhau cũng đỉnh đấy.”

Đường Sách cười hì hì, nói: “Cũng khá ra gì. Tôi thuộc top 3 trong giải đấu đối kháng sinh viên Học viện Quân sự tốt nghiệp khóa này.”

Nghe vậy, không ít người khen: “Chà, được đấy!” “Nào nào nào, cho tôi học hỏi chút.”

Top 3 giải đấu đối kháng, chứng nhận danh hiệu này cũng có trong lý lịch của hắn. Thân phận giả mà Nguyễn soái tạo cho hắn quả thực là một Lính gác trẻ tuổi, nhiệt huyết, hiếu chiến, đầu óc bình thường, khá yếu các môn lý thuyết nhưng thực chiến cực kỳ xuất sắc.

Kiểu người này khác hoàn toàn so với bản thân Đường Sách. Nhưng thứ nhất, Lính gác nhiệt huyết, hiếu chiến, không quá thông minh khá dễ diễn, lại ít khiến người khác để ý. Thứ hai, sức chiến đấu của Đường Sách đứng vào tốp đầu trong Quân đoàn Ánh Sao, để hắn sắm vai một cậu lính trẻ với khả năng chiến đấu xuất sắc, nếu thật sự gặp tình huống nguy hiểm, hắn cũng không cần che giấu thực lực bản thân.

Lúc này, ngoài mặt hắn thể hiện mình như một phần tử hiếu chiến không biết sợ là gì, thực ra lại đang nhân cơ hội này quan sát phản ứng của những người khác.

Người tiếp theo lên đấu chính là Tắc Kè Hoa. Tên này rất thú vị, đang đánh lại biến mất chẳng thấy đâu. Hắn có thể khiến bản thân lẫn vào môi trường xung quanh, đôi khi lại biến thành màu sàn phi thuyền, quỳ rạp xuống chơi trốn tìm với Đường Sách.

Kỳ không của Đường Sách cũng có thể đổi màu theo môi trường xung quanh. Cả hai bắt đầu giăng co, biểu diễn một pha cận chiến “lúc thấy lúc không”. Trong mắt của những người xem, bọn họ cứ

như hai người vô hình đang quần ấu. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lần này, Đường Sách “mạo hiểm thủ thắng”, vừa khéo tóm được đuôi Tắc Kè Hoa: “Xem anh còn chạy đi đâu!”

Tắc Kè Hoa kêu au áu, đành phải nhận thua.

Xử lý liền hai đại tướng, Đường Sách tỏ ra cực kỳ đặc chí, càng đánh càng hăng. Hắn biết, muốn hòa nhập vào tập thể Lính gác, ra tay đánh cho phục là phương pháp nhanh gọn nhất. Các Lính gác luôn sùng bái sức mạnh. Huống hồ, tính cách được vẽ ra ở thân phận này cũng cho phép hắn làm chuyện bộc trực như vậy.

Đúng như Đường Sách dự đoán, những người đã giao đấu đều trở nên thân thiết với hắn hơn hẳn.

Có người đùa: “Mấy người thấy mất mặt không, đánh không lại lính mới thế đấy hả?”

Hai người vừa thua: “Không ngờ cậu ta đánh ghê vậy!” “Sơ suất, sơ suất!”

Bầu không khí trong Đội đặc chiến Liệp Ưng rất thoải mái, dù sao mọi người đều là chiến hữu cùng nhau trải qua sinh tử. Trong thời khắc máu chốt, đồng đội mạnh mẽ có thể cứu nhau, vậy nên mọi người sẽ không xa lánh tân binh giỏi giang mà chỉ ghét mấy tên ma mới ảnh hưởng đến tập thể.

Lục Tắc Hiên liếc nhìn Dụ Nhiên, phát hiện ánh mắt cậu đang chăm chú quan sát Đường Sách với vẻ cực kỳ tán thưởng.

Lục Tắc Hiên khó chịu, lừ lừ dò đến bên cạnh Dụ Nhiên, hỏi: “Em thấy cậu Đường kia thế nào?”

Dụ Nhiên trả lời thẳng thắn: “Rất xuất sắc, sức chiến đấu cao.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Vị chua chua lạ lẫm bỗng tràn lên. Chim ưng trắng khó chịu đập đập cánh, nói trong đầu: “Cáo nhỏ cứ nhìn cái con kỳ nhông xấu xí kia mãi, nó làm sao ngẫu được như tôi? Tôi còn biết bay này! Kỳ nhông xấu chết đi được, lại chỉ biết mỗi bò trên đất thôi.”

Lục Tắc Hiên không nói gì, cau mày nhìn sân đấu.

Không khí thi đấu càng lúc càng nóng. Sau khi chiến thắng hai người liên tiếp, Đường Sách bị Lính gác có thực thể tinh thần là cá sấu hạ gục bằng cách lối đánh phòng ngự phản công. Thể lực của hắn đã tiêu hao khá nhiều, còn thắng nữa sẽ dễ bị nghi ngờ.

Đúng lúc này, Dụ Nhiên bỗng ra ngoài, tới phòng trà nước bên cạnh.

Đường Sách lẳng lẳng quan sát những người xung quanh.

Ngay khoảnh khắc Dụ Nhiên rời đi, có mấy ánh mắt nhìn theo. Lục Tắc Hiên thì không nói; Chim Ruồi vẫn lén lút nhìn Dụ Nhiên như trước; ngoài ra, Moore ở gần Dụ Nhiên nhất nên khi cậu ra ngoài, hắn cũng ngoảnh sang nhìn; còn một người nữa chính là Đội phó Hùng.

Đội phó Hùng nãy giờ không hề tham gia cuộc đấu, chỉ đứng bên cạnh vừa cười giả lả vừa xem. Nhưng ngay khi Dụ Nhiên rời đi, hắn lại liếc nhìn theo bóng cậu. Một cái liếc rất nhanh, rất kín kẽ và khó phát hiện nhưng vẫn bị Đường Sách nhạy bén bắt được.

Lúc này, thành viên mới gia nhập chiến đội cùng nhóm với Đường Sách đang giao đấu, mãnh hổ hung dữ và cá sấu vật lộn với nhau, đánh cực kỳ gay gắt, phấn khích. Hầu hết mọi người đều tập trung sự chú ý vào trận đấu.

Những người để ý đến Dụ Nhiên đều đáng nghi.

Lát sau, Dụ Nhiên quay trở lại, bưng theo một cái khay với vài cốc nước vừa rót. Dụ Nhiên đưa nước cho những người với đầu xong, nói: “Nếu mọi người khát thì lấy nước uống nhé.”

Đường Sách thoải mái cầm cốc lên uống cạn trong một hơi. Mấy Lính gác khác như Chim Ruồi, Tắc Kè Hoa cũng cầm cốc lên, vừa uống vừa nói: “Cảm ơn Dẫn đường Dụ.”

Dụ Nhiên cầm một cốc trong khay, đưa đến trước mặt Lục Tắc Hiên, nói: “Đội trưởng Lục, anh uống không?”

Chim ưng trắng kích động nói trong đầu: “Anh không lên đầu nhưng cậu ấy vẫn nhớ rót nước cho anh kia! Chắc chắn anh là đặc biệt trong lòng cậu ấy!”

Cảm giác hơi ghen tị trong lòng Lục Tắc Hiên nguôi xuống, hắn cầm cốc lên uống.

... Từ từ, sao lại có vị ngọt? Có pha gì trong này à? Lục Tắc Hiên quay sang nhìn Dụ Nhiên, đối diện với đôi mắt trong veo và nụ cười tươi tắn của cậu, hắn không nghi ngờ gì, uống hết cốc nước.

Trong góc phòng, có kẻ đang liếc nhìn Lục Tắc Hiên. Thấy Lục Tắc Hiên uống hết nước, kẻ đó lảng lạng dời tầm mắt mà không hề biết rằng tất cả những hành động vừa rồi đều bị Đường Sách quan sát được.

Trong cuộc so đấu nội bộ Đội đặc chiến Liệp Ưng này, ai cũng đánh rất đã.

Cuối cùng, quán quân thuộc về người em Triệu Thuyên của cặp song sinh.

Bản thân Triệu Phong và Triệu Thuyên đã là Lính gác cấp A+, thực

lực mạnh hơn hẳn so với cấp A. Hai người còn chinh chiến nhiều năm dưới quyền Tướng quân Lục cha, kinh nghiệm càng phong phú. Người anh Triệu Phong thắng liền năm trận, người em Triệu Thuyên lên sân cuối cùng, chiến thắng anh mình bằng ưu thế thể lực.

Triệu Phong không phục: “Đấu một chọi một, đó giờ em có thắng được anh đâu!”

Triệu Thuyên cười khoái chí: “Nên là em thắng bằng trí thông minh đó. Để anh lên trước đánh liền mấy trận, em lên sau ngư ông đắc lợi.”

Lục Tắc Hiên vỗ tay bảo mọi người dừng lại, nói: “Được rồi, nghỉ ngơi thôi, chuẩn bị ăn trưa.”

Đường Sách chủ động đi sang chỗ Chim Ruồi: “Chị Chim, có thể dạy tôi chiêu Ưng Câu quyền nhanh như chớp kia của chị được không?”

Lâm Phong Dao liếc hắt: “Ngón nghề riêng của tôi, dạy cậu rồi tôi còn lăn lộn bằng gì?”

Đường Sách cười hì hì: “Sau này ra ngoài làm nhiệm vụ, chị nóng, tôi sẽ điều chỉnh nhiệt độ cơ thể mình mát lạnh như cục băng ngồi cạnh, làm điều hòa cho chị. Nếu chị lạnh, tôi có thể biến thành lò sưởi ngay lập tức!”

Mọi người: “...”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cách này hay đấy chứ!

Lâm Phong Dao cẩn thận cân nhắc, đập tay quyết định: “Ok!”

Đường Sách vừa sôi nổi, vừa có tài, bản thân là lính mới nhưng không sợ sệt ai. Qua buổi so đấu vừa rồi, hắt nhanh chóng hòa nhập với mọi người, gọi “chị Chim”, “anh Long”, “anh Cá Sấu” rất thân thiết.

Dụ Nhiên thấy hấn dung nhập tập thể nhanh như vậy cũng yên lòng. Nguyên soái phái hấn đến hỗ trợ mình quả là một quyết định sáng suốt.

Tính cách thật của Đường Sách vốn không hoạt náo như thế, đôi khi để trình sát kẻ địch, hấn có thể ẩn mình vào môi trường xung quanh, không nhúc nhích suốt nhiều tiếng liền, thậm chí có thể khống chế được cả nhịp thở.

Nhiệm vụ lần này thì khác, hấn cần tìm ra nội gián nhanh nhất có thể, vậy nên mới gây dựng lòng tin từ các Lính gác khác bằng cách này.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ cơm trưa. Ăn xong cơm, Lục Tắc Hiên nói: “Cho mọi người hai tiếng nghỉ trưa. Vừa nãy tiêu hao khá nhiều thể lực rồi, về nghỉ lấy sức.”

4 giờ chiều phi thuyền sẽ tới chòm sao Kiếm Ngư. Buổi trưa ngủ đủ giấc thì sẽ có thể bố trí công việc ngay sau khi đến địa điểm làm nhiệm vụ.

Mọi người lũ lượt trở về phòng ký túc của mình.

Dụ Nhiên vào phòng trà nước, lấy một chiếc lọ thủy tinh từ trong túi áo ra. Nhìn “viên thuốc” màu trắng trong lọ, sắc mặt cậu lạnh lùng hấn.

Thuốc mà tổ chức hắc ám đưa cho đã được cậu giấu kỹ ở chỗ khác, phải tìm cách giao nó cho Nguyên soái, để ông ấy bố trí người nghiên cứu thành phần, thử xem có điều chế ra được thuốc giải hay không. Còn trong lọ này chỉ toàn là một loại kẹo có hình dạng cực kỳ giống cậu đã trao đổi.

Đành chịu thôi, cậu cũng muốn trao thành thứ gì đó không màu không vị để khiến Lục Tắc Hiên không nghi ngờ. Nhưng cậu lật tung cả tiệm đồ ăn vặt lên cũng chỉ tìm được loại kẹo này là trông giống

nhất, dù bị nội gián trông thấy cũng không phân biệt được thật giả.”

Dụ Nhiên nhanh tay thả một viên kẹo vào cốc nước, đưa tới phòng Lục Tắc Hiên, gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng Lục Tắc Hiên vang lên trong phòng.

Dụ Nhiên bưng cốc nước đi vào. Lục Tắc Hiên đã cởi áo khoác, đang chuẩn bị ngủ trưa, khá khó hiểu khi thấy Dụ Nhiên đưa nước tới. Dụ Nhiên khẽ nói: “Đội trưởng Lục, em nói riêng với anh vài câu được không?”

Nói riêng! Chim ưng trắng kích động kêu nhặng lên: “Cậu ấy muốn nói chuyện riêng với anh kìa! Mau mở cửa thế giới tinh thần ra cho cáo nhỏ vào chơi đi!”

Dẫn đường muốn “nói chuyện riêng” nghĩa là muốn đối thoại trong thế giới tinh thần.

Mặc dù trên phi thuyền có thiết bị cách âm nhưng nơi này tập trung rất nhiều Lính gác cấp A, kể cả có thì thầm bên tai vẫn có khả năng bị người khác nghe được. Lục Tắc Hiên gật đầu, chủ động gỡ lá chắn tinh thần xuống, Dụ Nhiên lập tức vươn tua ý thức ra, nhẹ nhàng áp lên trán hắn.

Cáo trắng nhỏ đi tới chân núi tuyết, dạo chơi cùng chim ưng.

Giọng Dụ Nhiên vang lên trong đầu: “Đội trưởng Lục, khi nãy anh không thấy nước em đưa anh hơi ngọt sao?”

Lục Tắc Hiên nói: “Có.”

Dụ Nhiên đùa: “Vậy sao anh còn uống hết? Không sợ em hạ độc à?”

Lục Tắc Hiên trả lời rất quyết đoán: “Sao có thể? Tôi tin em sẽ không hại tôi.”

Dụ Nhiên: "..."

Sự tin tưởng này của Lục Tắc Hiên khiến Dụ Nhiên thấy áy náy.

Từ sau lần vấy máu của mình lên người Dẫn đường khác ở công viên vịnh biển, khiến Lục Tắc Hiên tưởng rằng người hấn gặp ở vũ hội tốt nghiệp sáu năm trước là Dẫn đường kia, hấn không còn nghi ngờ Dụ Nhiên một chút nào, hoàn toàn tin thân phận giả của cậu.

Lục Tắc Hiên là một người rất dứt khoát, đã nghi thì không dùng, đã dùng thì không nghi. Đã đưa Dụ Nhiên vào Đội đặc chiến Liệp Ưng, còn dẫn cậu tới thăm mộ người anh bản thân tôn kính nhất nghĩa là hấn thật sự tin tưởng Dụ Nhiên, nghiêm túc muốn tiến xa hơn với cậu.

Vậy nên nước mà Dụ Nhiên đưa, dù mùi vị khác thường nhưng trước mặt nhiều người như thế, hấn vẫn uống hết không chút do dự.

Dụ Nhiên thờ dài, nói: "Thực ra trong cốc nước em đưa cho anh có bỏ vào một viên kẹo tan nhanh."

Lục Tắc Hiên: "... Kẹo?"

Dụ Nhiên viện một cái cớ nghe có vẻ hợp lý: "Lúc trước anh thường xuyên tặng bánh ngọt cho em. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày em sẽ pha hai cốc nước kẹo cho anh, coi như trao đổi, được không?"

Anh tặng em bánh ngọt, em pha nước kẹo cho anh? Cách làm này... Nghe như thú vui tình yêu nhỏ nhỏ của một cặp tình nhân.

Tim Lục Tắc Hiên bỗng đập nhanh, đáp lời theo bản năng: "Được."

Dụ Nhiên đưa cốc nước cho hấn, cười nói: "Cảm ơn Tướng quân Lục đã phối hợp, mời anh uống."

Lục Tắc Hiên nhận cốc nước, uống hết, có vẻ vẫn hơi ngại ngùng.

Nhìn Lính gác hoàn toàn tin tưởng mình, Dụ Nhiên thấy nhoi nhói trong tim.

Lục Tắc Hiên, anh biết không, nếu tôi thực sự là gián điệp do tổ chức hắc ám phái tới, anh uống cốc nước này vào là sẽ trở thành con rối trong tay tôi. Cái con chim ưng ngờ nghếch này, sao lại không phòng bị chút gì thể hả? Không biết rằng cáo là loài giỏi lừa lọc nhất à?

Sau khi rời khỏi phòng Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên cầm cái cốc không, tâm trạng rối bời.

Lục Tắc Hiên rất tin tưởng cậu, không biết tại sao cậu lại thấy vừa vui, vừa áy náy. Tóm lại, đây là lần đầu tiên cảm xúc trong cậu rối ren đến thế.

Bỏ đi, không hơi đâu mà băn khoăn chuyện này cả, tiếp theo vẫn phải tiến hành như kế hoạch. Cậu đưa nước có pha thuốc cho Lục Tắc Hiên uống, đây là yêu cầu của tổ chức. Tên nội gián kia thấy cậu hành sự đúng như chỉ định, chắc sẽ vui mừng lắm nhỉ?

Chương 43: Nội gián thực sự

Sau khi trở về phòng mình, Đường Sách không ngủ trưa mà tiếp tục suy ngẫm về những chi tiết khi nãy quan sát được.

Bản tính Lĩnh gác vốn hiểu chiến, có trận đối kháng cam go diễn ra, sự chú ý của đại đa số mọi người đều tập trung vào hai người đang so đấu. Dụ Nhiên rời đi rất lặng lẽ, những người để ý cậu chắc chắn có vấn đề.

Ba người Moore, Lâm Phong Dao và Hùng Khải đáng nghi nhất. Tác Kè Hoa không rõ đang ở đâu trong lúc đó cũng rất cần để tâm.

Trong đó, Moore để ý đến Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên một cách quang minh chính đại, ngoảnh hẳn sang nhìn, còn mím cười, không có gì lén lút.

Đương nhiên, chỉ như thế thôi thì chưa thể loại bỏ mối nghi ngờ về Moore. Dù sao anh cũng là Dẫn đường cấp cao, làm việc nhiều năm trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, thậm chí trở thành bạn tốt của Lục Tắc Hiên. Nếu thực sự là nội gián, anh ta quả thật không cần thiết phải che dấu, anh ta để ý Đội trưởng Lục và Dụ Nhiên chẳng có gì lạ cả. --
-ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chim Ruồi vẫn nhìn trộm Dụ Nhiên, ánh mắt kia trông như muốn tới gần nhưng ngại không dám?

Sự để ý của Hùng Khải là mập mờ nhất. Khi đó, hắn đang đứng ở vòng ngoài sân đấu, lúc hai Lĩnh gác kia so kè, hắn còn cổ vũ, vỗ tay, biểu hiện như một khán giả thực thụ. Nếu không phải Đường Sách để ý từ trước thì gần như không thể phát hiện ra Hùng Khải liếc

nhìn Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên bằng chỉ bằng một góc nhỏ bên rìa tầm mắt.

Moore quang minh chính đại, Chim Ruồi lén lút và Đại Hùng âm thầm lặng lẽ, còn cả Tắc Kè Hoa thỉnh thoảng lại mất tích...

Vẫn phải tìm thêm nhiều căn cứ xác đáng hơn.

Đường Sách nằm trên giường, kê hai tay dưới đầu làm gối, chớp mắt một lúc.

Hắn chỉ ngủ nửa tiếng đã dậy. Vốn định ra ngoài đi dạo vòng quanh xem có phát hiện được gì không, thế mà vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng động rất khê vang lên ở cuối hành lang.

Đường Sách lập tức biến mình thành màu tường, nhẹ nhàng nhảy lên, lặng lẽ bò men theo trần phi thuyền.

Hắn bò đến cuối hành lang, nhìn về phía kho vật tư. Chỉ thấy trong kho có một “người trong suốt” đang lò dò bò trên tường.

Kiểu tàng hình của tắc kè hoa tuy có thể qua mắt được hầu hết những người khác nhưng Đường Sách cũng có thực thể tinh thần thuộc họ thằn lằn đổi màu, hắn thừa hiểu cách để phát hiện ra Lính gác ẩn thân, nhất là Lính gác đang di chuyển chậm.

Đường Sách không nhúc nhích, tiếp tục áp người sát bên cửa quan sát đối phương. Hắn thấy Lữ Tiểu Long từ từ lén vào sâu trong kho vật tư rồi vươn tay ra, mở ngăn tủ, nhanh nhẹn chộp lấy hai hộp thịt bò ôm vào lòng.

Thực thể tinh thần tắc kè hoa gần như tạo ra một “tấm áo khoác” cùng màu với môi trường xung quanh cho chủ nhân nó. Đồ vật được giấu bên trong lớp “áo” này cũng sẽ chuyển màu theo. Thế là hai hộp thịt kia lóe lên trước mắt Đường Sách một giây rồi lập tức biến mất.

Đường Sách: “...” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Mẹ nhà anh, thỉnh thoảng lại biến mất hóa ra là để đi trộm đồ ăn?!

Thấy một màn này, Đường Sách đúng cạn lời. Thật không ngờ người anh em Tắc Kè Hoa lại là một tên tham ăn, khả năng tàng hình không dùng để ẩn nấp, nghe lén mà dùng để trộm đồ hộp? Đúng là phí của trời!

Lữ Tiểu Long khẽ khàng bò men theo vách tường, lúc ra tới cửa, hần đột nhiên cảm nhận được bên cạnh có nhịp thở của con người. Hơi thở kia vừa lúc phả ngay vào mặt, hần ngẩn ra, toan bỏ chạy theo bản năng, kết quả lại bị Đường Sách tóm được cánh tay: “Anh Long, là anh hả? Làm tôi hết cả hồn!”

Lữ Tiểu Long hốt hoảng, thì thầm: “Cậu... Cậu Đường? Sao cậu lại ở đây?”

Đường Sách nói: “Ngủ một giấc dậy đói quá, muốn ăn thêm chút mà hết giờ cơm rồi, thế nên tôi tới kho vật tư xem có gì ăn được không.”

Lữ Tiểu Long kích động nắm chặt tay hần: “Hóa ra là đồng chí với nhau! Sức ăn của tôi cũng lớn lắm, hờ ra là đói. Nhưng mà giờ cơm trong đội cố định, tôi lại ngại gặp Moore xin phân phối đồ ăn riêng nên mới vào kho tr... tìm vài món, khụ khụ.”

Nói rồi, hần chia một hộp thịt cho Đường Sách: “Nào, có phúc cùng hưởng.”

Đường Sách dờ khóc dờ cười nhận lấy hộp thịt: “Cảm ơn anh Long!”

Hai Lính gác có khả năng tàng hình dán người trên tường, gần như hòa làm một với nó. Người đi ngang qua không thấy được bọn họ nhưng lại có thể thấy hai hộp thịt lơ lửng trên không và tiếng ăn uống

xì xụp.

Moore rời giường, đến kho vật tư kiểm tra. Trông thấy “hộp đồ ăn lơ lửng trên không”, anh giật cả mình. Đến khi hiểu là chuyện gì, Moore bắt lực đẩy kính, nói: “Hai cậu ăn vụng thì đừng có tàng hình được không? Tôi còn tưởng đang trông thấy ma nữa chứ.”

Hai người lập tức xấu hổ hiện hình.

Lữ Tiểu Long gãi đầu, cười ngượng, hỏi: “Bác sĩ Moore, anh dậy sớm vậy à?”

“Tôi không ngủ. Tôi không thích đánh nhau như Lính gác các cậu, không cần đi ngủ cho lại sức.” Moore bước tới, tòm tòm quan sát Đường Sách và Lữ Tiểu Long, nói: “Tôi nói mà, lần nào kiểm kê cũng thấy thiếu mấy hộp đồ ăn trong kho, hóa ra là bị hai cậu ăn vụng.”

Đường Sách: “...”

Tôi thật sự bị oan, toàn do Tắc Kè Hoa làm thôi!

Moore nhướn mày, nghiêm túc nói: “Phạt hai cậu sắp xếp lại kho vật tư, phân loại toàn bộ đồ hộp và sữa. Còn nữa, sau này đói thì nói với tôi, đừng có lén lút đi trộm đồ. Vật tư trên phi thuyền không thiếu, ăn trộm ăn cắp còn ra thể thống gì nữa?”

Lữ Tiểu Long ỉu xìu chạy đi, Đường Sách đành phải vào kho theo hần.

Hai người làm việc nhanh nhẹn, phân loại hết đồ ăn thức uống trong kho. Có lẽ vì đã “trải qua hoạn nạn cùng nhau”, Lữ Tiểu Long tỏ ra thân thiết với Đường Sách hơn nhiều, hần chủ động bắt chuyện: “Ngại quá, lần này là tôi liên lụy cậu rồi.”

“Anh Long khách khí thế!” Đường Sách vừa xếp đồ, vừa nhỏ giọng kêu ca: “Anh Moore đó dữ thật đấy.”

Lữ Tiểu Long nói: “Không đâu, thực ra anh ấy hiền lắm.”

Đường Sách giả vờ tò mò, hỏi: “Thế á? Hiền như nào cơ?”

Lữ Tiểu Long nói: “Anh ấy tòng quân khá sớm, tuổi cũng nhiều hơn bọn tôi, lúc nào cũng quan tâm mọi người, hết lòng lo cho trạng thái tinh thần của bọn tôi. Cậu không biết chứ, thực ra anh ấy đáng thương lắm, nghe bảo là mồ côi cha mẹ từ khi 16 tuổi.”

Đường Sách bắt ngay thông tin quan trọng: “Anh ấy là trẻ mồ côi?”

Lữ Tiểu Long nói: “Đúng vậy, ngày lễ ngày lạt anh ấy cũng chẳng đi đâu cả, toàn ở trong Tháp Trắng một mình thôi. Anh ấy là Dẫn đường cấp A, bà Joseph giới thiệu cho bao nhiêu Lính gác cấp A trở lên đều bị anh ấy từ chối. Rõ ràng đã có thể xuất ngũ rồi nhưng vì lo cho bọn anh nên vẫn ở lại đội để hỗ trợ... Aiz, thật ra anh ấy có thể kiếm người yêu điều kiện tốt một chút, quay về hành tinh Thủ đô kết hôn sinh con, sống yên ổn, không cần theo bọn tôi đương đầu nguy hiểm.”

Đường Sách: “...”

Sao càng nghe lại càng thấy không ổn?

Moore thật sự tình nguyện cống hiến tuổi trẻ của mình cho đội hay anh ta có nguyên nhân buộc phải ở lại đây?

“Thế thì tôi hiểu nhầm anh ấy rồi. Hóa ra anh ấy là người chu đáo, nghĩa khí như vậy.” Đường Sách ngừng một lát, chột lơ đãng hỏi: “Phải rồi, Đội phó Hùng là kiểu người thế nào? Tôi thấy anh ấy khá ít nói, sáng nay cũng không nhập cuộc đấu.”

Lính mới hỏi chuyện lính cũ về những người khác trong đội là chuyện rất bình thường, Lữ Tiểu Long không nghi ngờ gì cả.

Thấy Đường Sách hỏi về Đội phó Hùng, hấn bỗng hạ giọng, ghé sát vào tai Đường Sách, nói: “Lai lịch Đội phó Hùng không vừa đâu. Có lần tôi dậy ăn vụng lúc 3 giờ sáng, đi ngang qua phòng anh ta, nghe thấy anh ta nói chuyện với người nhà. Hình như cha anh ta là lãnh đạo gì ấy, có quyền có thế lắm, nói với anh ta là đã lo lót xong xuôi cả rồi, bảo anh ta làm thêm khoảng đôi năm nữa rồi về nhậm chức, đại khái vậy.”

Đường Sách nghe là hiểu luôn: “Ra vậy! Chắc gia đình anh ấy khá ghê gớm, chúng ta không nên dây vào.”

Lữ Tiểu Long gật đầu đồng tình: “Chuẩn chuẩn, tốt nhất đừng đắc tội với người có chống lưng.”

Ngoài mặt, Đường Sách hỏi thăm tình hình thành viên trong đội từ chỗ Lữ Tiểu Long, trong đầu lại đang suy nghĩ cực kỳ nhanh. Nửa đêm canh ba Hùng Khải mới nói chuyện với người nhà, chuyện này nghe sai sai. Cha hấn đã lo lót xong xuôi? Lữ Tiểu Long, không ngờ đêm hôm đi ăn vụng lại giúp hấn nghe được thông tin quan trọng đến thế: Quốc hội!

Đường Sách không nắm được tình hình bên Quốc hội, nhưng hấn tin Dự Nhiên sẽ biết. Trí nhớ của Dẫn đường ưu việt hơn hấn Lính gác, cung cấp manh mối này cho Dự Nhiên, nói không chừng cậu sẽ phân tích ra được gì đó.

2 giờ chiều, tất cả Lính gác đều đã dậy, Dự Nhiên cũng tới sảnh chính. Đường Sách lo nếu mình tiếp xúc quá nhiều với Dự Nhiên sẽ khiến nội gián cảnh giác nên chỉ cười đùa với Tắc Kè Hoa, hoàn toàn không để ý tới cậu.

Dự Nhiên cũng không nhìn Đường Sách, tự giác đứng cạnh Moore.

Lục Tắc Hiên đưa mắt nhìn cả đội: “Tình ngữ rồi chứ? Thế lực khô

phục cả chưa?”

Lính gác đồng thanh đáp: “Đã khôi phục!”

Moore nhìn Lục Tắc Hiên, chủ động đề nghị: “Đội trưởng Lục, còn hai tiếng nữa mới tới hành tinh đích, để đảm bảo, tôi sẽ kiểm tra thể giới tinh thần của mọi người thêm một lần nữa, loại trừ mọi yếu tố bất lợi. Ngoài ra, vì chưa rõ mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ lần này, tôi đề nghị phát cho mỗi người một liều pheromone nhân tạo dạng tiêm. Trong thời khắc thiết yếu, tự tiêm một mũi cho bản thân sẽ có thể ổn định cảm xúc cấp tốc.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Được, cứ làm như anh đề nghị.”

Hai Dẫn đường ngồi trong phòng y tế, ngoại trừ Lục Tắc Hiên, toàn bộ Lính gác trong đội đều xếp hàng vào kiểm tra.

Chim Ruồi rất hăng hái, chủ động vào để được kiểm tra đầu tiên.

Dụ Nhiên vừa đưa tua ý thức vào thế giới tinh thần của cô liền nghe thấy tiếng chim hót véo von trong rừng cây: “Cậu ấy đáng yêu thật đấy, nhìn gần càng đáng yêu hơn! Nhất là đôi mắt, lại còn khác màu nữa chứ, đẹp quá đi mất! Cáo nhỏ cũng mềm xèo luôn, ui ui ui, lông xù xinh quá, sờ được không nhỉ...”

Dụ Nhiên:?

Lâm Phong Dao không ngờ Dụ Nhiên và Moore sẽ cùng vào thế giới tinh thần của mình, mặt cô đỏ bừng lên, nói trong đầu: “Ngại quá, con chim của tôi hay nói linh tinh lắm. Xin mọi người bỏ quá cho, đừng để ý đến nó.”

Dụ Nhiên: “...” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Moore nhin cười, nói: “Cô đó, tém tém lại đi.”

Lâm Phong Dao lập tức im bặt, thực thể tinh thần chim ruồi cũng trốn mất dạng vì xấu hổ.

Dụ Nhiên cực kỳ cặn lời, cô gái này cứ lén lút quan sát cậu suốt, hóa ra là vì thấy cậu đáng yêu, muốn kết bạn, muốn vuốt ve cáo nhỏ của cậu nhưng ngại nên chỉ dám nhìn... Hại Đường Sách tưởng cô là nội gián.

Tùng Linh gác lần lượt vào phòng y tế kiểm tra.

Cuối cùng cũng đến Đường Sách. Đường Sách ngoan ngoãn ngồi trên ghế đối diện, nhắm mắt lại.

Lần này, Moore và Dụ Nhiên sẽ kiểm tra đồng thời. Dụ Nhiên muốn đối thoại với Đường Sách, nhất định phải giấu được Moore.

Dụ Nhiên dùng tua ý thức màu xanh lục kiểm tra những bụi cây của Đường Sách, đồng thời âm thầm bắt chước cách lần trước Nguyên soái nói chuyện với cậu. Cậu lặng lẽ cách ly ra một khu vực ẩn ở sâu trong đầm lầy, lợi dụng khả năng tàng hình của cáo chín đuôi để trao đổi thông tin cùng Đường Sách.

“Sao rồi, có phát hiện gì không?”

“Lúc cậu đưa nước cho Lục Tắc Hiên, Moore, Lâm Phong Dao, Hùng Khải đều quan sát cậu, Tắc Kè Hoa thì không thấy đâu. Tôi đã điều tra được Tắc Kè Hoa thường xuyên biến mất vì tới kho vật tư ăn vụng. Hắn chỉ là một tên tham ăn thôi, có thể loại.”

“Chim Ruồi lén quan sát tôi là vì muốn kết bạn.” Dụ Nhiên hỏi: “Moore và Hùng Khải thì sao?”

“Hai người họ đều đáng nghi nhưng tôi thiên về Hùng Khải hơn. Lúc quan sát cậu, Hùng Khải làm rất âm thầm, người khác khó mà phát hiện ra hành động đó. Thân phận cha hắn không đơn giản, có lẽ có

liên quan đến Quốc hội. Tôi không nắm rõ phía Quốc hội, cậu có thông tin không?”

“Có.” Lúc trước, để làm gián điệp, cậu đã phải bỏ ra hẳn một tuần học thuộc toàn bộ thông tin về tất cả quan chức Chính phủ, lãnh đạo quân đội cấp cao và những nhân vật có tiếng tăm trên thương trường.

Cậu nhanh chóng lục lợi trong trí nhớ của bản thân. Họ Hùng này không quá hiếm gặp ở Liên bang. Rất nhiều Lính gác với thực thể tinh thần gấu nâu, gấu ngựa, gấu trắng rồi cả gấu mèo đều mang họ Hùng nên ban đầu hai người không có nghi ngờ gì với họ của Hùng Khải.

Nhưng thành viên Quốc hội có họ Hùng...

Dụ Nhiên lập tức tìm ra tài liệu trong đầu, nói rất rành mạch: “Hùng Hưng Ngôn, Nghị sĩ Quốc hội Liên bang, thực thể tinh thần là gấu ngựa, Lính gác cấp A+. Tề Nhược Lam, vợ ông ta, là Giáo sư của Viện Khoa học Trung ương Liên bang, thực thể tinh thần là ong chúa, Dẫn đường cấp A+. Vợ chồng họ có một con trai, một con gái, nhưng thông tin về con cái luôn được bảo mật, đây là quy định của Chính phủ Liên bang. Để đảm bảo an toàn, thông tin về con cháu của các quan chức quan trọng đều được giữ kín.”

“Giả sử Hùng Khải là con trai hai người đó, vậy chắc hẳn Hùng Khải còn có một người chị.” Dụ Nhiên ngừng lại, hỏi Đường Sách: “Anh có biết ai là nữ họ Hùng, thực thể tinh thần có liên quan đến gấu hoặc ong mật không?”

“Họ Hùng thì tôi không biết. Nhưng con gái cũng có khả năng theo họ mẹ đúng không?” Đường Sách chợt nghĩ ra một cái tên, “Nếu theo họ mẹ, họ Tề, Tề An! Thực thể tinh thần của cô ta là ong chúa, tốt nghiệp khoa Trinh sát Học viện Quân sự số một Liên bang, hồi đi học cũng là một người rất nổi tiếng. Tính ra, tôi còn phải gọi cô ta là đàn chị, cô ta trên tôi hai khóa.”

“Là ông chú có thể triệu tập ông mật đúng không? Chẳng lẽ là Phó phòng Điều tra?” Dụ Nhiên bỗng nhớ đến người này theo dòng tư duy của Đường Sách.

“Cô ta làm ở Phòng Điều tra à? Vậy xem ra, nếu Hùng Khải là nội gián, cặp vợ chồng kia là mẹ hãnh, thế thì có khả năng cả nhà họ đã bị tổ chức hắc ám mua chuộc!” Đường Sách nói với thái độ không thể tin nổi, “Nghị sĩ Quốc hội, Giáo sư Viện Khoa học Trung ương Liên bang, Phó phòng Điều tra,... Địa vị đều cao cả!”

Kết quả này còn đáng sợ hơn cả việc Moore là nội gián.

Dù gì Moore cũng chỉ có một mình, thế lực không đến đâu, không gây ra được bao nhiêu sóng gió. Nhưng nếu cả nhà Hùng Khải đều là thành viên tổ chức hắc ám, vậy chúng tỏ ván cờ mà tổ chức kia bày ra không những kéo dài từ nhiều năm trước mà còn xâm nhập vào mọi lĩnh vực của Liên bang.

Dụ Nhiên nhớ lại vụ tập kích bất ngờ trong buổi tiệc tại cung điện Song Tử của Phòng Điều tra.

Chu Thiên Dịch đi cùng Phó phòng, sử dụng khả năng giám sát quần thể của ông mật để khống chế toàn bộ hiện trường. Lúc ấy, Dụ Nhiên không để lộ bất kỳ sơ hở nào, thành công thoát hiểm. Nhưng giờ nghĩ lại, giả sử cậu và Adeline có bị bắt... Tổ chức hắc ám cũng đã chuẩn bị sẵn đường lui.

Phòng Điều tra có người của bọn họ, hơn nữa còn là Phó phòng, địa vị gần với Chu Thiên Dịch nhất.

Nói cách khác, Phó phòng vừa khéo xuất hiện trong phi vụ “ôm cây đợi thỏ” đột ngột đó của Chu Thiên Dịch không phải vì giúp hãnh bắt người mà là để yểm trợ tổ chức.

Chẳng trách điều tra lúc tài liệu bị trộm ở Học viện Lính gác, Dụ

Nhiên chưa từng gặp vị Phó phòng bí ẩn kia mà cô ta lại cố tình xuất hiện với đàn ong mật của mình trong buổi tiệc quan trọng đó.

Lúc ấy, Dụ Nhiên không biết tên cô ta. Nhưng như những phân tích hiện tại, thực thể tinh thần của cô ta là ong mật di truyền từ mẹ, họ cũng theo họ mẹ, cha là Nghị sĩ Quốc hội, còn có cậu em trai, Hùng Khải, nằm vùng trong Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Một nhà bốn người, tóm đầu dây rút được cả chuỗi.

Nếu phỏng đoán của Dụ Nhiên chính xác, vậy thì Tề An phát hiện Trưởng phòng Chu muốn tới đánh úp buổi dạ tiệc, cấp báo cho tổ chức hắc ám, tổ chức lệnh cho cô đi theo, hỗ trợ Adeline và Dụ Nhiên thoát hiểm.

Dụ Nhiên càng nghĩ càng thấy khả năng này là rất lớn.

Tài liệu quan trọng như thế, tổ chức không thể nào chỉ để Dụ Nhiên chuyển cho Adeline. Nhỡ may có sự cố xảy ra giữa chừng, một nội gián khác, Phó phòng Điều tra Tề An, sẽ nghĩ cách trộm nó đi, hai tầng đảm bảo.

Bên phía Đội đặc chiến Liệp Ưng, tổ chức hắc ám muốn khống chế Quân đoàn Liệp Ưng thông qua Lục Tắc Hiên. Chỉ phái một tên gián điệp tới giám sát hẳn sẽ không đem lại tác dụng lớn. Nhưng mua chuộc nguyên một gia tộc, cài cắm tai mắt vào mọi lĩnh vực, đây mới đích thực là hành động của tổ chức hắc ám.

Nguyên soái từng nói chính bản thân ông cũng không rõ tổ chức này đã xâm nhập đến mức độ nào. Thậm chí ông còn nghi ngờ có kẻ địch ở ngay bên cạnh mình nên năm đó mới không dám giúp Đường Sách, đồng thời luôn liên hệ một chiều với Dụ Nhiên. Ông còn nhắc nhở Dụ Nhiên dù Phòng Điều tra là quân của Tổng thống, thực lực rất mạnh, vẫn luôn điều tra về tổ chức hắc ám nhưng chưa chắc nội bộ bọn họ đã thật sự sạch sẽ, không thể tin tưởng hoàn toàn.

Nếu Phó phòng là nội gián, vậy đúng là nuôi ong tay áo. Dù Chu Thiên Dịch có điều tra thế nào cũng rất khó tiến triển được.

Sự đáng sợ và sức mạnh của kẻ địch vượt ngoài tầm dự đoán. Về sau, nhất định phải càng cẩn thận hơn.

Dụ Nhiên nhanh chóng bình tĩnh, nói: “Thiếu tá Đường, chúng ta cố gắng ít tiếp xúc với Hùng Khải này nhất có thể, cứ vờ như chưa phát hiện được gì hết, bằng không sẽ rút dây động rừng. Ngộ nhớ hấn gặp phải nguy hiểm, chúng ta vẫn phải cứu hấn, đảm bảo hấn sống sót mới có thể lợi dụng được nhiều hơn.”

Đường Sách cũng đồng tình, lập tức nói: “Tôi hiểu. Hấn là người phụ trách thủ lại trên phi thuyền, lúc đối mặt với nguy hiểm thực sự, tôi sợ hấn vì giữ mạng mình mà bỏ lại mọi người, điều khiển phi thuyền bỏ trốn. Vậy nên, cậu cũng phải thật cẩn thận.”

Dụ Nhiên nói: “Yên tâm, tôi sẽ chú ý hấn.”

Chương 44: Hành tinh lạ

Tuy mọi kết luận lúc này đều chỉ là phân tích dựa theo manh mối đã lộ ra và thông tin có sẵn nhưng Dự Nhiên cảm thấy phỏng đoán của mình phải đúng đến tám, chín phần mười. Hùng Khải đã ở trong Đội đặc chiến Liệp Ưng bảy năm, cái chết của Đội trưởng tiền nhiệm, Thiếu tướng Lục Thành An, liệu có dính líu gì đến hắn không?

Lục Tắc Hiên đã làm đội trưởng hơn năm năm, Hùng Khải vẫn luôn giữ cương vị Đội phó Đội đặc chiến Liệp Ưng. Mỗi khi đi làm nhiệm vụ, Lục Tắc Hiên dẫn đội chiến đấu, hắn luôn thủ ở hậu phương bảo đảm phi thuyền được an toàn. Hắn là “hậu thuẫn” của Đội đặc chiến Liệp Ưng, thật khó lòng tưởng tượng nổi nếu “hậu thuẫn” này có vấn đề, đến khi đụng độ nguy hiểm thực sự, sợ rằng toàn bộ Đội đặc chiến Liệp Ưng sẽ chết sạch.

Dự Nhiên bỗng nhớ đến chuyện năm đó của Quân đoàn Ánh Sao: Tại sao chiến hạm lại đột ngột phát nổ? Là vì trong Quân đoàn Ánh sao cũng có nội ứng của tổ chức hắc ám. Phát hiện tình huống vượt ngoài tầm khống chế, kẻ đó liều chết hủy diệt mọi thứ, làm chiến hạm Ánh Sao tan tành giữa vũ trụ mịt mờ, khiến hơn một nghìn chiến sĩ chết không thấy xác.

Ánh lửa chói mắt và tiếng nổ vang trời trong ký ức khiến tim Dự Nhiên đau thắt lại. Cậu vội kiềm chế cảm xúc đang muốn tràn ra, tiếp tục giữ vẻ mặt bình tĩnh, kiểm tra Lính gác tiếp theo.

Người vào để được kiểm tra ngay sau đó chính là Đội phó Hùng Khải.

Lính gác thân hình cao lớn cười trừ, ngời trước mặt hai người, nề nếp nhắm mắt lại. Dự Nhiên yên lặng vươn tua ý thức ra cùng Moore,

tiến vào thế giới tinh thần hần.

Thế giới ấy là một vùng núi rừng rộng lớn. Một con gấu nâu to béo đang lăn qua lăn lại dưới bóng cây, trông có vẻ rất đáng yêu, chất phác.

Thế giới tinh thần hần không có dấu vết tiêu cực nào, nhưng lại có một hang núi ở sâu bên trong. Động vật họ gấu thích sống trong hang, tạo ra một cái hang cho gấu ngủ trong thế giới tinh thần là chuyện rất bình thường.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng Lính gác có thể giấu những chuyện riêng tư ở sâu trong thế giới tinh thần. Dự Nhiên đoán nếu cưỡng chế tìm kiếm trong sâu cái hang kia, nhất định có thể moi ra được rất nhiều bí mật quan trọng.

Dự Nhiên giả vờ dùng tua ý thức kiểm tra qua phía ngoài hang rồi lùi ra luôn.

Sau khi kiểm tra xong xuôi, Hùng Khải lịch sự nói: “Hai người vất vả rồi.”

Dự Nhiên cười nói: “Đội phó Hùng khách sáo quá.”

Việc kiểm tra vẫn tiếp tục, vẻ mặt Dự Nhiên không có gì thay đổi, Hùng Khải lẳng lặng liếc nhìn cậu rồi trở về chỗ của mình.

Đúng 4 giờ chiều, phi thuyền Liệp Ưng tới địa điểm thực hiện nhiệm vụ: Hành tinh số hiệu S-107 thuộc chòm sao Kiếm Ngư.

Từ xa nhìn lại, hành tinh tỏa ra vàng sáng dịu mắt này hết như một viên đá quý màu tím đẹp đẽ giữa vũ trụ. Bên cạnh nó còn có hai vệ tinh rất nhỏ đang chầm chậm quay quanh.

Đài quan trắc thiên văn Liên bang phát hiện có sự sống tồn tại trên hành tinh này. Bọn họ đã cho phi thuyền không người đổ bộ và thu thập mẫu đất, nước, thực vật ở đây về tiến hành phân tích, xác định được trên hành tinh có nguồn khoáng sản khổng lồ.

Nhiệm vụ lần này của Đội đặc chiến Liệp Ưng chính là khảo sát thực địa, xem thử trên hành tinh có tồn tại sinh vật vũ trụ đe dọa đến con người hay không.

Phi thuyền tiếp cận hành tinh, mở chế độ phòng ngự, bay chậm xung quanh tìm kiếm nơi thích hợp để hạ cánh. Lục Tắc Hiên phái một máy bay trinh sát không người lái xuống đo đạc mặt đất, âm thanh báo cáo của máy móc nhanh chóng vang lên bên tai: “Nhiệt độ bề mặt 45 độ C, độ ẩm 50%, hàm lượng dưỡng khí dồi dào, tạm thời chưa phát hiện khí độc. Mức độ phù hợp đổ bộ: Cấp 1.”

Moore tiến lên trường, nói: “Môi trường ở đây ngoại trừ nhiệt độ quá cao thì những yếu tố còn lại rất phù hợp cho con người sinh sống.”

45 độ, nhiệt độ này còn cao hơn cả nhiệt độ những ngày nóng đỉnh điểm nhất vào mùa Hạ ở hành tinh Thủ đô.

Nhưng nhân loại có khoa học kỹ thuật tiên tiến, có thể tạo ra môi trường đẳng nhiệt trong nhà. Hai điều kiện quan trọng nhất là độ ẩm và hàm lượng dưỡng khí đều phù hợp với con người, nếu ở đây không có quá nhiều sinh vật vũ trụ có tính công kích mạnh thì có thể khai phá thành hành tinh tài nguyên.

Lục Tắc Hiên đứng trước đài chỉ huy, cẩn thận nhìn vào màn hình trước mặt. Trên màn hình là hình ảnh sắc nét về môi trường của hành tinh này. Dụ Nhiên cũng bước tới quan sát một hồi, bản khoăn nhận xét: “Đất đai ở đây có màu tím đậm chưa từng xuất hiện ở đâu.”

Lục Tắc Hiên nói: “Chắc trong đất có nguyên tố kim loại đặc biệt nên mới có màu sắc lạ.”

Dụ Nhiên phân tích: “Nhiệt độ, độ ẩm cao, lại giàu dưỡng khí, nơi này hệt như một nhà kính tự nhiên. Thảo nào thực vật ở đây lại sinh trưởng um tùm đến vậy, rễ cây gần như đan hết vào với nhau.”

Đúng như Dụ Nhiên nói, thông qua máy bay trinh sát không người lái, có thể thấy thực vật trên hành tinh này nôm chặt vào nhau, tạo thành một biển thực vật tươi tốt, rậm rạp. Một số cành cây vươn thẳng phải cao chừng hơn trăm mét, hình dáng giống như những chiếc vuốt sắc giương lên trời, lá cây cũng đều mang màu tím rất kỳ lạ.

Dụ Nhiên không khỏi nhớ tới loài hoa khát máu, ăn thịt người, sinh sôi nảy nở cực nhanh ở hành tinh B-73. Cậu nhìn Lục Tắc Hiên, nói: “Lát nữa, các anh nhớ cẩn thận, nhất định phải tránh xa những cái cây đó. Nhỡ đâu chúng nó có độc, hoặc biết tấn công, nhiều như thế sẽ rất khó đối phó.”

Nghe Dụ Nhiên quan tâm, Lục Tắc Hiên thấy rất ấm lòng, khẽ nói: “Yên tâm, bọn tôi đều trang bị vũ khí tối tân. Nếu gặp phải nguy hiểm sẽ rút lui kịp thời.”

Dụ Nhiên gật đầu, không nói gì thêm.

Lục Tắc Hiên quay lại, nhìn những Lính gác bên dưới: “Mọi người kiểm tra lại vũ khí, trang bị và tai nghe không dây, chuẩn bị đổ bộ.”

Các Lính gác xếp thành hai hàng, nhanh nhẹn kiểm tra trang thiết bị của bản thân.

Trang bị của Đội đặc chiến Liệp Ưng rất tốt, mỗi người đều được cung cấp những vật tư hiện đại nhất Liên bang: Súng tiểu liên chứa đầy đầu đạn có tính chất hủy diệt, dao điện từ chém sắt như chém bùn, tai nghe không dây dùng để liên lạc, khiên kim loại cá nhân,...

Mọi người nhanh chóng chỉnh đốn xong xuôi, đứng nghiêm.

Lục Tắc Hiên bắt đầu gọi tên bố trí nhiệm vụ: “Chim Ruồi, A Long, cậu Đường, mỗi người lái một phương tiện bay, làm tiên phong trinh sát, xem xét tình hình theo hướng chính Nam. Cậu Đường mới gia nhập chú ý theo sát đồng đội.”

“Cá Sấu, Cá Mập Đen, mỗi người dẫn một đội mười người, theo sau tiếp ứng cho tiểu đội trinh sát.”

“Đại Hùng, Triệu Thuyên, hai người và hai Dẫn đường ở lại phi thuyền Liệp Ưng, sẵn sàng công tác phòng thủ.”

“Những người còn lại theo tôi.” Lục Tắc Hiên lia mắt nhìn cả đội, “Rõ cả chưa?”

Mệnh lệnh của Đội trưởng rất rõ ràng, rành mạch, các Lính gác đồng thanh đáp: “Rõ!”

Lục Tắc Hiên phát tay: “Hành động!”

Phi thuyền Liệp Ưng lơ lửng giữa không trung, mở lồng phòng ngự điện từ và cửa cabin.

Từng chiếc phương tiện bay cỡ nhỏ màu đen ngay ngắn bay ra khỏi phi thuyền lớn.

Tạo hình phương tiện bay chiến đấu của Quân đoàn Liệp Ưng trông giống như những con chim màu đen nhẹ nhàng, linh hoạt. Ba chiếc phương tiện bay bay vọt ra đầu tiên xếp thành hình tam giác, bay thẳng về phía Nam, nhoáng cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của Dự Nhiên.

Đội trinh sát tiên phong đã xuất phát, đội ngũ yểm hộ lập tức di chuyển theo.

Ánh mắt Lục Tắc Hiên liếc về phía Triệu Thuyên và Đại Hùng, thấp giọng dặn dò: “Bảo vệ hai Dẫn đường cẩn thận.”

Hai người đồng thanh: “Đã rồi!”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên một cái rồi xuất phát ngay.

Dụ Nhiên ở lại phi thuyền, nhìn ra ngoài cửa sổ với tâm trạng thấp thỏm. Trên hành tinh này, đất đai màu tím bao phủ, thực vật với cành lá như móng vuốt sắc cũng màu tím sinh sôi khắp nơi, không hề phát hiện dấu vết của động vật. Trông có vẻ rất yên bình, nhưng hình dạng kỳ quái của những cái cây kia...

Trông giống thực vật chưa chắc đã là thực vật.

Dụ Nhiên nhắm mắt lại, tua ý thức màu xanh lục từ từ vươn ra khỏi phi thuyền, thăm dò nền đất bên dưới.

Moore tò mò, hỏi: “Nhiên Nhiên, em đang làm gì vậy?”

Dụ Nhiên nói: “Em muốn thử xem có cảm nhận được sự tồn tại trí não hoặc dao động cảm xúc nào đó không.”

Moore hiểu ngay, cũng vươn tua ý thức xuống cùng Dụ Nhiên. Hai loại tua ý thức một xanh một trắng là rà sát mặt đất như sợi dây leo dẻo dai, chúng linh hoạt vòng quanh những thân cây gần mình, hai người nhắm mắt, cẩn thận cảm nhận...

Lát sau, hai người đồng loạt thu tua ý thức về.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Moore cười nói: “Không có phản ứng gì cả.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Xem ra chỉ là cây cối có hình dạng tương đối kỳ lạ thôi, không có tính công kích.”

Thực vật cần sinh trưởng tại một vị trí cố định, không có tư duy. Động vật luôn có não bộ và ý thức, một số loài còn rất thông minh. Dẫn đường có thể xâm nhập thẳng vào thế giới tinh thần, thế nên chỉ cần là động vật, Dụ Nhiên sẽ cảm nhận được cảm xúc và tư duy của nó.

Có lẽ bản thân đã quá lo lắng. Thực vật ở đây chẳng qua có hình dạng và màu sắc khác thường thôi chứ không biết tấn công con người.

Lúc này, đội trinh sát do Chim Ruồi, Tắc Kè Hoa và Đường Sách tạo ra đang lái phương tiện bay, nhanh chóng thăm dò đến khu vực cách phi thuyền 10km. Khác với Dẫn đường dùng tua cảm nhận dạng sống có ý thức, Lính gác quan sát hoàn cảnh dựa vào các giác quan vượt trội.

Chim Ruồi quan sát phía trước, Tắc Kè Hoa chú ý bên trái, Kỳ Nhông để mắt bên phải. Ba người điều tra dọc theo đường bay.

Nửa giờ trôi qua, vẫn không phát hiện có gì bất thường.

Dưới chân toàn là loài cây kỳ lạ trông giống móng vuốt, không có dấu vết của động hoặc thực vật khác sinh sống.

Chim Ruồi ấn nút liên lạc trên tai nghe, nói: “Đội trưởng Lục, không có dấu vết động vật hoạt động, thực vật này cũng rất yên.”

Giọng Lục Tắc Hiên vang lên trong tai nghe: “Tiếp tục trinh sát.”

Chim Ruồi nhận lệnh, tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, bọn họ phát hiện ra một khối núi. Khối núi kia cao cỡ một tòa nhà 10 tầng với hai đỉnh liền kề, hình dạng không giống nhau hoàn toàn. Đỉnh núi phía sau cao hơn đỉnh phía trước một ít, ở giữa có thung lũng trũng hẳn xuống. Xung quanh khối núi, loài cây hình móng vuốt kia mọc rất dày, màu sắc cũng đậm hơn hẳn những nơi khác.

Đường Sách cảnh giác, nói: “Chị Chim, chị có thấy hình dạng khối núi này rất giống bưou lạp đà không?”

Nghe Đường Sách nhắc, Chim Ruồi cũng sực nhận ra, dăm chiêu: “Hai ngọn núi đứng liền với nhau, một lớn một nhỏ, đúng là hơi giống bưôu lạc đà.”

Đường Sách tiến lên trước, nhìn quanh: “Trong phạm vi mười mấy ki lô mét chỉ có độc một khối núi này, rất kỳ lạ.”

Giọng Lục Tắc Hiên vang lên trong tai nghe: “Mọi người dừng lại, tôi lên trước xem thử.”

Vừa dứt lời đã nghe “xoạt” một tiếng, đôi cánh trắng phau đột ngột xuất hiện trên vai Lục Tắc Hiên. Người đàn ông nhảy lên, dang cánh bay lượn như chim, nhoáng cái đã vút qua đỉnh đầu hai người, bay lơ lửng bên trên khối núi.

Các Linh gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng đều là lái phương tiện bay.

Nhưng bản thân Lục Tắc Hiên biết bay, tốc độ còn nhanh hơn phương tiện bay. Hắn bay lên cao, đôi mắt tinh tường quan sát mặt đất. Đúng là kỳ lạ, khối núi hai đỉnh này trụi lủi như hai đồng đất khổng lồ. Mà xung quanh nó, thực vật phát triển cực kỳ rậm rạp.

Cảnh quan lạ lùng thế này, hắn chưa thấy bao giờ.

Cứ như thể đám cây cối kia tụ lại một chỗ... quỳ lạy hai ngọn núi này?

Rốt cuộc là sao?

Cùng lúc đó, hình ảnh tiểu đội trinh sát thu được đã truyền tới màn hình lớn trên phi thuyền.

Thấy cảnh kia, Dụ Nhiên vội nói: “Đội trưởng Lục, rút mau!”

Nhưng lời nói ra vẫn chậm một bước.

Gần như ngay khi Dụ Nhiên dứt lời, dưới khối núi vang lên tiếng động rầm trời như loài cự thú nào đó đang tỉnh giấc.

Chương 45: Thú vũ trụ khổng lồ

Ngay khi nghe Dụ Nhiên nói, Lục Tắc Hiên lập tức lùi lại. Nhưng không một ai ngờ rằng những cái cây màu tím kì dị quanh khối núi lại đột ngột sống dậy như vậy. Chúng giương nanh múa vuốt, hung hãn quét khắp mặt đất.

Lục Tắc Hiên không kịp đề phòng, bị những cái vuốt sắc đó cuốn lấy. Lúc này, những “cái cây” kia như có ý thức, chúng rướn mình, vươn lên cao, khua khoắng cành lá như những cái xúc tu của bạch tuộc dưới biển sâu, lôi từng phương tiện bay xuống.

Phương tiện bay của Đường Sách bị chúng tóm được rồi ném ra xa, liên tục lộn nhào trên không còn đáng sợ hơn cả đi tàu lượn siêu tốc. Hắn gắng vượt qua cơn choáng váng, vừa điều khiển thiết bị giữ cân bằng, vừa hét vào tai nghe: “Rút mau! Bay lên cao!”

Lúc này, thiết bị bay của Chim Ruồi và Tắc Kè Hoa đi cùng nhóm với hắn cũng bị cuốn đến tí đàng xa.

Đội Lính gác tiếp ứng phía sau tiểu đội trinh sát cũng không may mắn thoát nạn. Thực vật màu tím ở nơi này quá nhiều, vô số móng vuốt cùng hoạt động, trước mặt “con quái vật” khổng lồ này, thiết bị bay của con người trở nên nhỏ nhoi như ruồi muỗi.

Cảnh tượng này khiến Dụ Nhiên nhớ tới một loài động vật từng đụng độ tại chòm sao Nam Tam Giác*: Nhện mắt đỏ.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

* Chòm sao Nam Tam Giác là chòm sao xếp thứ 83 trong số 88 chòm sao hiện đại

Con nhện kia có kích thước khổng lồ, tơ nhện dày cui kết thành mạng lưới kỳ quái. Nó bất động chờ đợi con mồi bay vào phạm vi săn bắt của mình đủ nhiều mới đột ngột thu lưới, bắt gọn cả mẻ.

Thứ màu tím trên hành trên hành tinh này không phải thực vật mà là một loài động vật cực kỳ thông minh!

Khi nãy, lúc Dự Nhiên thăm dò bằng tua ý thức, cậu không cảm nhận được bất kỳ dao động cảm xúc nào là do nó vẫn đang kiên nhẫn ẩn nấp. Những thứ nhìn như móng vuốt sắc nhọn giương lên cao tưởng là cành cây, thực chất chính là nanh vuốt của nó.

Nó luôn âm thầm quan sát đám người dám bén mảng tới lãnh địa của mình, chờ đến tận khi họ lái phương tiện bay vào sâu trong vòng vây mới tập kích bất thành linh, muốn tiêu diệt toàn bộ những “kẻ xâm lăng” này trong một đợt.

Dự Nhiên căng thẳng siết chặt nắm tay, nhìn chăm chăm cảnh tượng trên màn hình.

Moore cũng tái mặt: “Rốt cuộc đây là quái vật gì?!”

Triệu Thuyên phụ trách bảo vệ Dự Nhiên lập tức rút dao điện từ của mình ra, đứng chắn trước cậu như hộ vệ, cảnh giác nói: “Phi thuyền đang bay trên cao, tạm coi như an toàn. Chúng không thể tấn công được đến phi thuyền, mọi người cẩn thận!”

Moore nhắc nhở Lục Tắc Hiên: “Đội trưởng Lục, bay lên đi! Phạm vi hoạt động của chúng có hạn, không vươn được quá cao.”

Chất giọng trầm của Lục Tắc Hiên vang lên: “Đã biết.”

Lúc này, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đã bị “biển tím” bao vây.

Những “cái cây màu tím” hình móng vuốt, không, có lẽ đó là các chi của một loài động vật nào đó, đang linh hoạt tóm lấy các phương tiện

bay, lồi ngược xuống. Phương tiện bay của Chim Ruồi ở vị trí trước nhất sắp bị vượt sắc xé thành từng mảnh.

Đường Sách hô to: “Chị Chim, cẩn thận!”

Lúc này, phương tiện bay của hắn đang chống ngược lên trời, đầu Đường Sách cắm xuống đất. Hắn kéo mạnh cần điều khiển bằng cả hai tay, phương tiện bay lập tức tăng tốc tối đa, linh hoạt lộn một vòng trên không, hất tung đám móng vuốt đang tóm lấy mình, bay thẳng đến chỗ Chim Ruồi rơi xuống.

Đường Sách lái phương tiện bay nhanh như chớp, vừa đuổi theo vừa nã pháo tấn công. Chỉ một tiếng “ầm” cực lớn, gốc cây vuốt sắc đang quán lấy Chim Ruồi bị Đường Sách cho nổ thành tro chỉ trong nháy mắt, chất lỏng nhày nhụa, đen sì văng ra khắp xung quanh như mưa.

“Gràooooo gràooooo...” Tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên bên tai, cả vùng đất như cũng rung chuyển theo.

Móng vuốt càng tấn công dữ dội hơn, biển tím như dậy sóng, sẵn sàng thôn phệ tất cả những kẻ xâm nhập.

Chim Ruồi được giải cứu. Cô lập tức điều khiển phương tiện bay tới cạnh Đường Sách, hải hùng: “Cậu Long đâu?!”

Đường Sách ngoảnh lại, nhìn sang phía Lữ Tiểu Long. Phương tiện bay của hắn cũng đang bị cuốn vào sâu trong biển tím, bị vô số vuốt sắc bao vây. Lúc này, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy biểu tượng thuộc về Quân đoàn Liệp Ưng trên thân phương tiện giữa khe hở của những cái móng vuốt đó.

Trong tình huống thế này, tùy tiện khai hỏa sẽ rất dễ ngộ thương đồng đội.

Đường Sách và Chim Ruồi đang cân nhắc biện pháp.

Tiếng chim ưng kêu lạnh lạnh chọt vang lên giữa trời cao, ngay sau đó, đao điện từ trong tay Lục Tắc Hiên vẽ nên một vết sáng trắng lóa, chặt đứt toàn bộ móng vuốt đang giam hãm mình.

Người đàn ông dang rộng đôi cánh khổng lồ, lao thẳng xuống như một tia chớp.

Đao điện từ trong tay hắn đâm ngang chém dọc, mở đường máu giữa biển móng vuốt tím sẫm.

Lữ Tiểu Long bị cuốn vào sâu trong đám nanh vuốt kia còn tưởng lần này chết chắc rồi.

Không ngờ, ngay khi hắn tuyệt vọng chuẩn bị nhắm mắt chấp nhận số phận, hắn bỗng cảm nhận thấy móng vuốt xung quanh mình liên tục bị chém đứt, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn.

Ánh mắt người đàn ông ấy lạnh lùng, sắc bén, giọng nói bình tĩnh, vững vàng: “Mọi người, lập tức bay lên cao, rút về phi thuyền!”

Lữ Tiểu Long được cứu, hắn quyết đoán đạp mạnh chân ga, lao qua khe hở do Lục Tắc Hiên tạo ra, nhanh chóng bay ra ngoài. Nhưng hắn vừa thoát thân chưa bao lâu, đám móng vuốt kia đã quặp ngược lại, vây khốn Lục Tắc Hiên.

Thấy Lục Tắc Hiên bị vuốt sắc giam cầm, Chim Ruồi hét lớn: “Đội trưởng Lục, tôi tới giúp anh!”

Cô nhảy khỏi phương tiện bay, nhẹ nhàng đáp xuống đám móng vuốt.

Chim Ruồi có thực thể tinh thần nhanh nhẹn nhất trong số các Linh gác. Khi đối mặt với động vật khổng lồ như thế này, cô có thể dựa vào ưu thế linh hoạt để tránh né công kích, lấy mau đánh mau, thuận tiện hơn điều khiển phương tiện bay rất nhiều.

Chim Ruồi cưỡi trên một cái móng vuốt, dao găm trên tay nhanh chóng chém khắp xung quanh.

Cô luôn lách cực nhanh giữa đám móng vuốt, chẳng mấy chốc đã tiếp cận được vị trí của Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên đang chiến đấu, nhận thấy Chim Ruồi tới gần, áp lực sau lưng cũng giảm hẳn, hắn lập tức vung tay chém đứt những cái móng vuốt đang lao về phía mình, bật người bay lên cao, xách theo Chim Ruồi đi cùng.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy đa số các phương tiện bay của Đội đặc chiến Liệp Ưng đều đã bị móng vuốt tóm được. Từng chiếc phương tiện bay như con côn trùng nhỏ bay nhăm vào mạng nhện, bị trói cứng, không tài nào động đậy.

Không thể oanh tạc bằng đạn pháo vào lúc này, phải áp sát mới có thể cứu được đồng đội.

Chim Ruồi biến sắc, run giọng: “Đội trưởng Lục... Quái vật kia quá khổng lồ rồi! Sao có thể có nhiều móng vuốt đến vậy chứ?!”

Động vật nhiều móng vuốt nhất cô biết là rết, tối đa có thể lên đến hơn trăm cái chân. Nhưng quái vật hôm nay gặp phải lại có số lượng móng vuốt nhiều không đếm xuể. Những cái vuốt sắc hướng lên trời đó thực sự tụ tập thành cả một vùng bao la, bạt ngàn như biển rộng.

Mẹ nó, thứ này là trùng vạn chân hay sao?

Lục Tắc Hiên lạnh lùng nói: “Không phải một con. Có lẽ chúng ta đã kinh động cả đàn thú rồi!”

Hắn vừa dứt lời, dưới chân bỗng xuất hiện tiếng vang ong ong. Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội như địa chấn, tiếp đó, từng con quái thú lần lượt lộ ra bộ mặt thật.

Đó là một loại quái thú rất giống bạch tuộc, nó có rất nhiều xúc tu dạng vuốt sắc. Đàn thú ngủ say dưới lòng đất, hai “ngọn núi” khi này trông thấy rất có thể chính là đầu của chúng.

Theo sự tỉnh giấc của từng con quái thú, những cái móng vuốt kia tấn công càng nhanh, càng dữ dội hơn. Dường như chúng đang nổi trận lôi đình, chúng gầm gào, công kích tất cả những con “sâu bọ” đáng ghét xung quanh.

Đúng lúc này, Lục Tắc Hiên chợt nghe tiếng kêu đau đớn vang lên trong tai nghe: “Aaaaaaaaaa...”

Một chiếc phương tiện bay bị quái vật xé nát, Lính gác bên trong bị cắt thành hai nửa. Máu tươi gai mắt bắn ra, nửa thân dưới của người kia bị đám móng vuốt nuốt trọn chỉ trong tích tắc.

Nhìn cảnh này, Lục Tắc Hiên tức đỏ cả mắt. Hắn lao thẳng tới không chút do dự, chém phăng đám móng vuốt, nhanh chóng cứu cậu lính chỉ còn nửa thân trên ra khỏi vòng vây.

Lính gác bị cắt thành hai nửa đã ngất lịm đi vì đau.

Cậu ta là sinh viên tốt nghiệp Học viện Quân sự vừa tới Đội đặc chiến Liệp Ưng ngày hôm qua, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Khi phương tiện bay bị cuốn lấy, cơ thể cậu ta bị dốc ngược xuống dưới, nhất thời bối rối, không kịp mở lồng phòng ngự nên phương tiện bay mới bị xé nát nhanh như thế.

Năm nay cậu ta 20 tuổi, mới ra chiến trường lần đầu tiên.

Chắc hẳn cha mẹ cậu ta ở hành tinh Thủ đô vẫn ngóng tin con trở về... Chứ không phải chờ một câu thông báo “con của ông bà đã hy sinh” nghe tang tóc cõi lòng.

Lục Tắc Hiên không do dự thêm nữa, hắn giao cậu lính bị thương cho thực thể tinh thần chim ưng trắng của mình: “Đưa cậu ta về khoang điều trị.”

Chim ưng trắng lo lắng nói trong đầu: “Anh muốn thực thể tinh thần phối hợp tác chiến hả? Thế thì sẽ tốn sức gấp bội đấy!”

Lục Tắc Hiên ngắt lời nó: “Đi mau!”

Chim ưng trắng đành phải nghe lời chủ nhân, đưa Lính gác bị thương bay về phía phi thuyền.

Phi thuyền Liệp Ưng lơ lửng trên cao đang tương đối an toàn. Dù Nhiên lo lắng nhìn màn hình lớn, vì máy bay theo dõi không người lái cũng bị tấn công nên đã mất kết nối với phi thuyền. Hình ảnh trở thành một mớ nhòe nhoẹt, hỗn độn, không thể nhận định được đang có chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này, Dù Nhiên nghe thấy tiếng kêu lớn của chim ưng trắng.

Cậu ngẩng đầu, nhìn thấy chim ưng trắng dang cánh, chở theo một Lính gác bị thương quay về.

Tim Dù Nhiên đập mạnh: “Anh ấy điên rồi hay sao mà lại để thực thể tinh thần phối hợp tác chiến?”

Thực thể tinh thần phối hợp tác chiến chính là biến thực thể tinh thần từ ảo ảnh trong không gian bốn chiều thành thực thể trong thế giới ba chiều, hỗ trợ chủ nhân cùng chiến đấu. Cả Lính gác và Dẫn đường đều có thể lệnh cho thực thể tinh thần phối hợp tác chiến cùng mình. Có điều, trong tình huống đó, thể lực của Lính gác và sức mạnh tinh thần của Dẫn đường sẽ tiêu tốn gấp bội.

Sức mạnh tinh thần cạn kiệt, Dẫn đường cùng lắm chỉ ngắt đi. Nhưng Lính gác...

Một khi thể lực tiêu hao quá nghiêm trọng, thế giới tinh thần rất dễ sụp đổ, cuồng bạo ngay tức thì!

Dụ Nhiên nắm chặt tay, nhìn chim ưng trắng: “Cậu đang làm gì thế hả?!”

Chim ưng trắng tủi thân lắm: “Lính gác này sắp chết rồi, phải đưa vào khoang điều trị ngay... Tôi chỉ đành nghe lời anh ấy thôi!”

Nó thả Lính gác xuống khoang ngoài của phi thuyền, lưu luyến nhìn cáo trắng nhỏ một cái rồi bay thẳng về phía xa.

Cáo trắng lo lắng lên tiếng: “Cứ thế này sẽ nguy hiểm lắm.”

Dụ Nhiên cau mày, không nói gì. Cậu nhanh chóng đưa Lính gác đã bất tỉnh vào trong còng Moore. Nửa thân dưới của Lính gác đã đứt lìa, hôn mê do mất máu quá nhiều, nếu không đưa vào khoang điều trị ngay là chết.

Lục Tắc Hiên còn phải cứu những đồng đội khác, không đủ thời gian lo liệu toàn bộ nên mới để chim ưng trắng đưa bệnh nhân về.

Sắc mặt Moore tái nhợt, vừa xử lý Lính gác bị trọng thương này, vừa thấp giọng nói: “Đội trưởng Lục thường xuyên làm vậy, đây không phải lần đầu tiên anh ấy phối hợp tác chiến với thực thể tinh thần. Anh ấy sẽ không để bất kỳ binh lính nào dưới trướng mình uống mạng.”

Dụ Nhiên: “...”

Hắn thật sự là một đội trưởng tốt vô cùng.

Không màng an nguy bản thân mình mà phải cứu đồng đội trước. Dù cậu tân binh kia chỉ vừa vào Đội đặc chiến Liệp Ưng một ngày, vốn chưa quen thân gì với Lục Tắc Hiên nhưng trong lòng hắn, đó cũng là chiến hữu hắn cần bảo vệ.

Xa xa, Lục Tắc Hiên nắm chặt đao điện từ trong tay, lớn tiếng hô: “Chim Ruồi, Kền Kền, theo tôi cứu người! Cậu Đường, A Long, tiếp ứng trên không! Những người khác, lồng phòng ngự bị công phá lập tức bỏ phương tiện bay giữ mạng, cố gắng chống đỡ!”

Đội trưởng đã ra lệnh, các Lính gác nhanh chóng vứt bỏ phương tiện bay.

Lồng phòng ngự của phương tiện bay đã bị những cái móng vuốt sắc nhọn kia đập nát, đánh giập lá cà còn có đường sống.

Năng lực cận chiến của đại đa số Lính gác đều rất mạnh, nhất là những Lính gác có thực thể tinh thần thuộc nhóm thú dữ. Tuy số lượng móng vuốt rất nhiều nhưng đao điện từ trong tay bọn họ có thể chém sắt như chém bùn, gập gù giết nấy cũng có thể chống chịu được một lúc.

Có Lính gác thực thể tinh thần là rùa dùng mai cứng tự bảo vệ bản thân. Móng vuốt quái vật điên cuồng tấn công vào mai rùa, đầu Lính gác đầm đìa mồ hôi, thể lực tiêu hao nghiêm trọng, thế giới tinh thần cũng đang rung lắc dữ dội, sắp không xong đến nơi.

Đúng lúc này, một đường đao sắc bén, lóa mắt rạch ngang không trung.

Tất cả móng vuốt đang tấn công hẳn bị đao điện từ chặt đứt, Lục Tắc Hiên với khuôn mặt lấm lem bản xuất hiện, túm cổ áo hẳn nhấc bổng lên cao, ném cho chim ưng trắng.

Chim ưng trắng phối hợp với chủ nhân, giao Lính gác đó cho Đường Sách và Lữ Tiểu Long.

Đường Sách và Lữ Tiểu Long đã thoát hiểm từ sớm, đang tiếp ứng cho đồng đội từ trên cao. Nhưng bên trong phương tiện bay chỉ có thể chứa tối đa hai người, chờ lần lượt thế này quá chậm. Đường Sách nghĩ ra một cách, nói: “Anh Long, dỡ thiết bị cân bằng trên nóc xuống để đứng được trên đó, tôi với anh thay phiên nhau chờ!”

Lữ Tiểu Long hiểu ngay, lập tức làm theo đề nghị của Đường Sách: “Hiểu rồi!”

Chim ưng trắng thả người được cứu lên nóc thiết bị bay.

Chim Ruồi lợi dụng ưu thế linh hoạt, luồn lách rất nhanh giữa đám móng vuốt, hỗ trợ bớt phần áp lực sau lưng Lục Tắc Hiên.

Triệu Phong cũng sử dụng năng lực thực thể tinh thần phối hợp tác chiến. Kèn kèn dang rộng đôi cánh màu đen bay cùng Lục Tắc Hiên, cái mỏ quặp của loài chim dữ hệt như một móc câu sắc nhọn, hung hãn cắn đứt móng vuốt vây quanh Lục Tắc Hiên.

Ba người phối hợp cứu viện, từng Lính gác lần lượt được họ đưa lên cao.

Đường Sách và Lữ Tiểu Long luân phiên chở đồng đội, cứ một lượt năm người nhanh chóng di chuyển về phi thuyền. Các Lính gác đã về tới phi thuyền tạm thời an toàn nhưng ai cũng đang khiếp hồn khiếp vía, lo lắng chạy tới trước đài chỉ huy, nhìn về phía những người đồng đội vẫn đang chiến đấu ở nơi xa.

Mọi thứ trên màn hình đều nhòe nhoẹt, sắc mặt ai cũng căng thẳng.

“Hình như Đội trưởng Lục bị thương.” Một Lính gác có thực thể tinh thần sói bạc lo lắng nói.

“...” Tim Dụ Nhiên run lên, cậu vội hỏi: “Vết thương có nặng không?”

Sói Bạc đáp: “Tôi thấy vai anh ấy chảy máu. Chắc bị móng vuốt cào rách lúc cứu bọn tôi.”

Lòng Dụ Nhiên nóng như lửa đốt, cậu nhìn chăm chăm vùng tím sẫm rậm rạp dưới chân.

Lần đầu tiên cậu sốt ruột và lo lắng đến thế. Lục Tắc Hiên là Lính gác cấp S, sau khi phối hợp tác chiến với thực thể tinh thần, có chim ưng

trắng hỗ trợ, sức chiến đấu của hãn tăng lên gấp bội. Không những giằng co được với bao nhiêu móng vuốt thể kia mà còn có thể cứu được đồng đội, thực lực của người đàn ông này ra sao khỏi phải bàn.

Nhưng Dụ Nhiên vẫn rất lo.

Tai họa ẩn giấu trong thế giới tinh thần hãn vẫn chưa được loại bỏ, cứ tiếp tục thế này thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Chim ưng phối hợp tác chiến, năng lực tiêu hao gấp bội, từng Linh gác lần lượt được Lục Tắc Hiên cứu về.

40...

42...

Lục Tắc Hiên đã sắp kiệt lực, mồ hôi ngấm ướt sũng bộ đồ ngự trang bắn thiêu trên người. Tay cầm đao điện từ của người đàn ông đã bắt đầu run rẩy, cả người dính đầy thứ máu đặc quánh của quái vật, thậm chí còn không thấy nổi màu vốn có của bộ đồ đang mặc. Vai trái hãn bị thương, máu vẫn không ngừng tuôn ra.

Chim ưng trắng cũng không nhanh nhẹn như ban đầu nữa, tốc độ bay đã chậm hẳn lại, nó gắng gượng nhắc nhở: “Chủ nhân, anh phải nghỉ ngơi.”

Lục Tắc Hiên vẫn cố giữ tỉnh táo, hỏi vào tai nghe: “Cậu Đường, cứu được bao nhiêu rồi?”

Đường Sách nói: “Đã cứu được 46 người!”

Lần này, có tổng cộng 52 thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng xuất chiến. Ngoại trừ 5 người thuộc tiểu đội cứu viện, đáng ra hãn phải cứu được 47 người.

Còn một người nữa đang ở đâu?

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên thở sâu, cố nén cảm giác khó chịu trong óc, cưỡng chế vận sức bay lên cao, quét mắt nhìn xuống dưới.

Con mồi trong tay bị cuồn mất, hầu hết đám móng vuốt đều đang cẩu kính dựng đứng lên, giương nanh múa vuốt về phía phi thuyền trên cao. Nhưng lại có một góc trông như đang vây công thứ gì đó...

Chính chỗ này!

Lục Tắc Hiên lao xuống không chút do dự, cánh tay đã run lên của người đàn ông nắm chặt lấy dao điện từ, chặt đứt một đám móng vuốt nhanh như điện xẹt, lộ ra một Lính gác đang bị bao vây.

Đó là một lính chiến thâm niên trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, 35 tuổi, cuối năm nay sẽ được xuất ngũ về quê chăm sóc vợ con. Lúc này, Lính gác đã bị thương khắp người, thực thể tinh thần cá sấu đang liều chết vật lộn với những móng vuốt xung quanh, cận kề ranh giới biến dị...

Mắt Lục Tắc Hiên tối lại, dùng nốt chút sức cuối cùng chặt đứt toàn bộ móng vuốt xung quanh.

Hắn kéo cánh tay Lính gác, quăng mạnh về phía trước: “Đi mau!”

Chim ưng trắng đón được Lính gác, bay lên cao, đặt thành viên cuối cùng của đội lên phương tiện bay.

Đường Sách lo lắng hô lên: “Đủ người rồi, Đội trưởng Lục, mau rút!”

Chim Ruồi nhận thấy tình hình không ổn, cô trợn tròn mắt, hét: “Đội trưởng Lục!”

Triệu Phong cũng hét theo: “Thiếu tướng!”

Đôi cánh trên vai Lục Tắc Hiên đột ngột biến mất, hấn rơi thẳng xuống ngay giữa biển móng vuốt tím sẫm.

Trên phi thuyền, Triệu Thuyên đột nhiên nôn nóng nói: “Nguy rồi, Tướng quân Lục kiệt sức rồi!”

Chẳng thể nhìn rõ bất kỳ điều gì qua màn hình theo dõi, người trên phi thuyền cũng không nắm được tình hình chiến đấu bên dưới.

Nhưng tâm ý tương thông của cặp sinh đôi giúp Triệu Thuyên cảm nhận được nguy hiểm ngay tức thì. Hấn lo lắng muốn xuống hỗ trợ, thế nhưng vừa quay ra nhìn đã thấy Dụ Nhiên rời phòng chỉ huy trước cả mình.

Thiếu niên nhảy vào phương tiện bay cỡ nhỏ cực kỳ nhanh.

Bên dưới phương tiện bay cháy lên ngọn lửa màu lam, nó khởi động chỉ trong tích tắc rồi lao ra ngoài như một mũi tên.

Lục Tắc Hiên, đừng sợ, tôi biết quái vật kia là gì.

Để tôi cứu anh.

Chương 46: Cáo chín đuôi rực lửa

Nãy giờ ở trên phi thuyền, Dụ Nhiên cũng không hề rảnh rỗi. Cậu liên tục dùng tua ý thức cảm nhận dao động cảm xúc bên ngoài.

Cậu có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của quái vật càng lúc càng mãnh liệt hơn. Khi Lục Tắc Hiên cứu từng Lính gác, đồng thời chém đứt vô số móng vuốt của nó, cơn giận của quái vật lên tới đỉnh điểm.

Mà những cảm xúc mãnh liệt nhất xuất phát từ chính hai “ngọn núi” khi nãy mọi người trông thấy.

Đó chắc chắn là thủ lĩnh của bọn chúng.

Đây là một loại động vật quần cư rất kỳ quái. Phi thuyền bay quá cao nên không thấy được rõ hình dáng cụ thể của chúng nhưng Dụ Nhiên cảm thấy quái vật kia và nhện mắt đỏ hồi trước cậu gặp ở chòm sao Nam Tam Giác không khác nhau là mấy.

Chúng cực kỳ thông minh, vô cùng kiên nhẫn, lại biết làm việc theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, tính phục tùng và kỷ luật của cả đàn thú còn nghiêm minh hơn cả quân đội.

Ban đầu, lúc Dụ Nhiên dùng tua ý thức thăm dò trên mặt đất, chúng không có bất kỳ phản ứng nào, trót lọt qua mặt cả cậu.

Kết quả, ngay khi Lục Tắc Hiên dẫn đội tiến sâu vào lãnh địa, toàn bộ quái thú đột ngột tấn công đồng loạt.

Sách lược “Dụ địch xâm nhập, bắt ba ba trong rọ” này không thua kém gì con người.

Lục Tắc Hiên dùng toàn bộ sức lực, không bận tâm đến sống chết bản thân, không bỏ lại bất kỳ thành viên nào của Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Một đội trưởng như thế thật sự khiến người ta kính nể.

Giờ khắc này, Dụ Nhiên chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Người mang củi cho mọi người không nên chết vì gió tuyết lạnh lùng.

Lục Tắc Hiên cứu nhiều người như vậy, bản thân hấn lại lâm vào khốn cảnh. Cậu chắc chắn không thể đứng nhìn Lục Tắc Hiên hy sinh ở đây.

Vậy nên, cậu lái phương tiện bay vọt đi ngay tắp lự không chút chần chừ.

Sinh vật trí tuệ cao, để Dẫn đường đối phó!

Dụ Nhiên điều khiển phương tiện bay, vẻ mặt bình tĩnh. Chân phải cậu giẫm ga hết cỡ, trong chớp mắt, phương tiện bay đạt đến tốc độ tối đa. Mọi người chỉ thấy ngọn lửa xanh lam bên dưới phương tiện bay vẽ nên đường cong đẹp mắt như sao băng giữa không trung rồi biến mất ở phía xa.

Trong mắt các Lính gác, hành động này của cậu không khác gì tự tử vì tình.

Lúc này, Đường Sách đang dùng phương tiện bay lơ lửng bên trên “khối núi”, thấy một phương tiện bay khác vọt thẳng vào giữa đàn thú, bị đám móng vuốt dày như nêm nướn trọn chỉ trong nháy mắt. Hấn chưa kịp phản ứng, chợt nghe tiếng gọi đầy lo lắng của Moore vang lên trong tai nghe: “Nhiên Nhiên, quay lại!”

“... Nhiên Nhiên?” Đường Sách hoàn hồn, “Đệch mợ! Là Dụ Nhiên hả?!”

Dụ Nhiên, người Nguyên soái dẫn đi dẫn lại hẳn phải bảo vệ, vừa lao thẳng xuống?

Đường Sách quyết đoán quay đầu phương tiện bay, định đi cứu người, kết quả, đám móng vuốt kia đột nhiên đan chặt vào nhau, tạo thành một tấm khiên cực kỳ kiên cố. Hắn không thể đột phá ngay, lại không dám oanh tạc bằng hỏa lực hạng nặng.

Đường Sách lo sốt vó, gọi to vào tai nghe: “Dụ Nhiên! Sao rồi? Quay về mau!”

Dụ Nhiên nhú mày, tắt tai nghe không dây đi, để sang một bên.

Vô số móng vuốt sắc như một đại dương màu tím, không ai biết bị phủ lấp bên dưới chúng rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này, tơ máu vẫn vện trong mắt Lục Tắc Hiên, cánh tay cầm đao điện tử của hắn đang run rẩy không ngừng. Cơ bắp trên tay căng cứng, chim ưng quá mệt mỏi đã quay về thế giới tinh thần, khả năng bay lượn của hắn cũng biến mất.

Trong thế giới tinh thần, núi tuyết đang rung chuyển dữ dội như sắp sụp đổ. Linh giác chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh mờ dần, cả thế giới xoay mòng mòng, trong tầm nhìn chỉ còn màu máu gai mắt.

Sắc đỏ không ngừng lan tràn, chẳng mấy chốc sẽ hoàn toàn bao phủ hắn...

Đao điện tử nắm chặt trong tay Lục Tắc Hiên vung chém trái phải một cách máy móc, vuốt sắc tiếp cận hắn đều bị chém đứt. Nhưng càng lúc chúng càng tấn công dồn dập hơn, Lục Tắc Hiên sơ sẩy, vai trái bị móng vuốt cào thành một lỗ máu.

Cảm giác đau thấu xương truyền đến từ bả vai. Người đàn ông gầm lên một tiếng giận dữ, khua đao bằm cái vuốt sắc kia thành mảnh vụn.

Nhưng hẳn biết bản thân mình không còn cố được thêm bao lâu nữa.

Có lẽ đây là số mệnh của Lính gác?

Một ngày nào đó, Lính gác sẽ cuồng bạo vì tiêu tốn sức lực quá độ, thậm chí biến dị, trở thành quái vật.

Hắn không thể trở thành quái vật.

Lính gác cấp S một khi biến dị sẽ điên cuồng tấn công những người khác. Sau khi biến dị, hẳn sẽ khôi phục khả năng bay lượn, có lẽ hẳn sẽ bay lên cao, giết chết đồng đội trong Đội đặc chiến Liệp Ưng... Thậm chí giết cả Dụ Nhiên.

Khuôn mặt Dụ Nhiên bỗng lóe lên trong óc hẳn.

Lục Tắc Hiên bỗng phát hiện bản thân cực kỳ lưu luyến người này.

Bọn họ chỉ vừa bắt đầu ở cạnh nhau, hẳn còn chưa kịp nói với Dụ Nhiên... Thực ra tôi khá thích em, muốn em trở thành Dẫn đường của riêng tôi... Chim ưng trắng nhà tôi cũng rất thích ở bên cạnh cáo nhỏ của em...

Tiếc là không kịp nữa rồi.

Những lời này, có lẽ chỉ có thể chết theo hẳn, vĩnh viễn mai táng vào sâu trong lòng đất.

Lục Tắc Hiên nhắm mắt lại. Thay vì trở thành quái vật khát máu, giết hại vô số chiến hữu, chẳng bằng tự hành quyết bản thân trước khi cuồng bạo. Như vậy, chí ít hẳn vẫn còn chút danh dự khi chết.

Có lẽ đồng đội sẽ không tìm được thi hài của hẳn, vậy thì cứ mai táng quân phục trong nghĩa trang liệt sĩ, để hẳn nằm cạnh anh trai mình.

Lục Tắc Hiên dùng nốt chút sức lực cuối cùng, run rẩy nâng đao điện từ lên, nhắm thẳng vào tim.

Nhưng thanh đao sắc trong tay còn chưa kịp chém, hai sợi tua ý thức rực lửa đột nhiên vươn xuống, quấn lấy cơ thể hắn như dây leo.

Lục Tắc Hiên mở to mắt đầy nghi hoặc.

Chỉ thấy một chiếc phương tiện bay mang biểu tượng Liệp Ưng đang đột phá vòng vây móng vuốt, bay thẳng về phía hắn.

Khoảnh khắc phương tiện bay tới gần, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn.

Giờ phút này, đôi mắt hai màu trong veo không còn vẻ ngây ngô, vô tội mà vô cùng quả cảm, sắc bén.

Dụ Nhiên nhảy xuống khỏi phương tiện bay. Cáo đỏ sau lưng cậu bỗng phóng đại vô số lần, chín cái đuôi rực lửa dựng thẳng lên trời.

Tua ý thức đỏ nhiều vô số kể nhanh chóng vươn ra, lan đi khắp nơi từ lòng bàn tay Dụ Nhiên.

Chúng hung hãn đánh úp về phía đại não của thủ lĩnh đàn thú như cơn lũ thủy triều. Gần như chỉ trong tích tắc, tua ý thức đáng sợ đã nuốt trọn tâm trí của con quái vật kia.

“Gràoooo gràoooo gràoooo”

Quái thú rít lên đau đớn, cả đất trời cũng phải rung chuyển theo.

Chỉ trong chưa đến năm giây, toàn bộ móng vuốt xung quanh đồng loạt ngừng công kích như bị dừng hình.

Dụ Nhiên đạp lên nền đất nhóp nhép máu tươi, bước nhanh tới đối diện Lục Tắc Hiên. Cáo chín đuôi sau lưng cậu dựng đuôi, tạo thành một tấm khiên chắn bằng lửa, bảo vệ chặt chẽ chủ nhân và Lục Tắc Hiên ở giữa.

Lửa đỏ cháy hừng hực khắp mình cáo chín đuôi khổng lồ với khí thế uy nghi hệt như thần linh trên cao.

Mà Dụ Nhiên xuất hiện trong ánh lửa sắc mặt bình tĩnh, bước chân kiên định. Cậu đã trút bỏ dáng vẻ đơn thuần, ngô nghê, giờ trông chẳng khác gì một người lính tinh nhuệ hùng dũng, quả cảm, thân kinh bách chiến của Liên bang.

Lục Tắc Hiên sững sờ nhìn khung cảnh ấy, tưởng bản thân gặp ảo giác.

Đây là... Dụ Nhiên?

Thế rồi giọng nói trong trẻo của Dụ Nhiên vang lên trong tai nghe: “Tướng quân Lục, cần tôi bảo vệ anh không?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Lính gác cận kiết thể lực, cuối cùng hoàn toàn hôn mê, ngã xuống đất.

Dụ Nhiên lập tức vươn tay đỡ lấy đối phương. Cậu ngồi xuống đất, để Lục Tắc Hiên nằm trong lòng mình.

Dụ Nhiên nhìn người đàn ông đã ngất lịm, trong đôi mắt bình tĩnh chợt xuất hiện nét đau lòng mà chính cậu cũng không phát hiện ra...

Lục Tắc Hiên bị thương rất nặng, bả vai thậm chí bị đâm xuyên qua, máu tươi chảy ròng ròng.

Dụ Nhiên vừa nhanh nhẹn cầm máu bằng băng gạc quân dụng luôn mang bên mình, vừa ra lệnh trong thế giới tinh thần: “Cáo đỏ chú ý phòng vệ, cáo trắng tranh thủ chữa trị.”

Lục phòng ngự tinh thần của Lính gác cấp S đã hôn mê không quá mạnh, cáo trắng cấp S nhoáng cái đã đột phá được lá chắn của Lục Tắc Hiên.

Sâu trong núi tuyết trắng xóa, vô số đám sương đen xuất hiện, bao trùm khắp không trung như mây đen.

Núi tuyết trước mặt đang chao đảo sắp sập, chim ưng trắng cũng rơi vào hôn mê vì kiệt sức, rũ cánh nằm giữa sườn núi.

Dụ Nhiên mau chóng đưa ra quyết định: “Em đánh thức chim ưng trắng, anh đi xua đám sương đen!”

Cáo trắng nhận được lệnh từ chủ nhân, cơ thể nó bỗng phóng đại gấp mấy lần, leo băng băng lên núi tuyết, cái đuôi xù lông nhẹ nhàng quét qua quét lại trên mình chim ưng trắng, muốn đánh thức con chim đang hôn mê này.

Tua ý thức màu xanh lục trong tay Dụ Nhiên nhanh chóng vươn dài.

Vô số sợi tua linh hoạt bò vào sâu trong núi tuyết như bầy rắn. Chúng nhắm chuẩn từng đám sương đen, nhanh chóng xua tan những vùng tối đang quay cuồng ấy.

Tua chữa trị lan tràn khắp núi tuyết, số lượng sương đen vơi dần. Mây mù bao phủ trên đỉnh núi tan đi, ánh nắng lại lần nữa chiếu rọi.

Núi tuyết sắp đổ rớt cuộc đã vững vàng trở lại.

May mà cậu tới kịp lúc.

Lục Tắc Hiên vẫn còn ý thức, chưa cuồng bạo. Núi tuyết chưa lở, chữa trị không khó.

Dụ Nhiên thở phào một hơi, rút tua ý thức đã di chuyển vào sâu trong núi tuyết lại, gọi khẽ trong đầu: “Lục Tắc Hiên? Anh tỉnh chưa?”

Lục Tắc Hiên trong thế giới tinh thần chầm chậm khôi phục nhận thức.

Người đàn ông nhìn cáo trắng lớn gấp mấy lần bình thường và cáo chín đuôi đang dựng khiên lửa trước mắt, im lặng suốt hồi lâu.

Hình như... hắn vẫn đang mơ?

Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Đây không phải mơ. Tôi tới cứu anh.”

Ánh mắt Lục Tắc Hiên đầy vẻ hoang mang: “... Cậu... Sao cậu lại có hai thực thể tinh thần?”

Dụ Nhiên nói nhanh: “Thời gian hữu hạn, tạm thời tôi chưa giải thích kỹ càng với anh được.”

Cậu nhìn Linh gác nằm trong lòng mình với ánh mắt thành khẩn, giọng nói trong thế giới tinh thần cũng dịu dàng hiếm thấy: “Lục Tắc Hiên, xin anh tin tôi thêm một lần. Trước nay tôi chưa từng có ác ý với anh.”

Vừa dứt lời, Dụ Nhiên bỗng lấy kim rút máu Moore từng đưa cho ra, đâm thẳng vào tay mình. Máu tươi chảy vào xi lanh, theo đó là mùi pheromone Dẫn đường quen thuộc tỏa ra.

Cậu rút một ống máu, sau đó nâng cằm Lục Tắc Hiên, hút cho đối phương.

Lục Tắc Hiên: “...”

Đối với Lục Tắc Hiên đã kiệt sức, máu tươi tanh ngọt trong miệng hết như dòng nước suối mát lành gặp được giữa sa mạc.

Độ phù hợp pheromone Dẫn đường của bọn họ cao tới 98%.

Pheromone Dẫn đường của Dụ Nhiên chính là liều thuốc thần cứu mạng Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên chỉ cảm thấy thể lực mình hồi phục cực kỳ nhanh, chim ưng trắng đang dặt dẹo cũng linh hoạt hẳn.

Nhận ra mình đang nằm trong lòng Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên đứng phắt dậy, nhìn cậu bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Tua ý thức của Dụ Nhiên vẫn áp trên trán Lục Tắc Hiên. Cậu nhìn hẳn, nghiêm túc nói chuyện trong thế giới tinh thần: “Trở về sẽ giải thích rõ ràng với anh. Tôi chỉ thôi miên được con quái đầu đàn này trong năm phút thôi, chúng ta phải thoát thân, về được phi thuyền trước khi nó tỉnh dậy. Còn nữa... Tôi cứu anh thế nào, nhất định phải giữ bí mật, chuyện này liên quan đến sống chết của chúng ta.”

Ánh mắt cậu cực kỳ kiên định.

Lục Tắc Hiên nhìn ánh mắt cậu, tâm trạng rối bòng bong, nhất thời không biết nên nói gì.

Dụ Nhiên có hai thực thể tinh thần.

Cậu có thể đơn thương độc mã lái phương tiện bay xông thẳng vào vòng vây của quái vật để cứu hẳn.

Cáo chín đuôi rực lửa của cậu dùng cách tấn công tinh thần khống chế được thủ lĩnh đàn thú khủng khiếp kia chỉ trong chớp mắt?!

Cáo trắng của cậu cũng có kích thước lớn hơn bình thường tận mấy lần, có thể nhanh chóng xua tan hết sương đen trong thế giới tinh thần của Linh gác cấp S. Đây chắc chắn không phải năng lực chữa trị cấp B!

Một công kích hệ lửa cháy, một chữa trị hệ rừng rậm, cả hai thực thể tinh thần đều mạnh đến như thế.

Dụ Nhiên, rốt cuộc cậu là ai?!

Trong đầu Lục Tắc Hiên chất đầy nghi hoặc. Thậm chí hẳn không dám tin vào tất cả những điều vừa trông thấy tại đây.

Nhưng đám móng vuốt xung quanh đã bắt đầu rục rịch như sắp tỉnh lại. Giờ không phải lúc để nói về chuyện này. Hai người có thể bị quái vật xé xác bất cứ lúc nào.

Lục Tắc Hiên thở sâu, quyết định: “Được, đi đã rồi nói.”

Ngay sau đó, chim ưng trắng đã hồi phục sức lực xuất hiện trên đỉnh đầu chủ nhân. Đôi cánh trắng lại dang rộng trên vai người đàn ông.

Lục Tắc Hiên duỗi tay, ôm Dụ Nhiên vào lòng, bật người bay vọt lên, lao thẳng về phía trời cao như một mũi tên, bỏ xa đàn thú sau lưng.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả các Lính gác...

Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên bay về phi thuyền Liệp Ưng.

Chương 47: Hằng thấn

Chim Ruồi dừng phía trên phương tiện bay của Đường Sách, mặt mũi tái mét. Đường Sách lòng nóng như lửa đốt, hỏi: “Chị Chim Ruồi, tình hình dưới đó rốt cuộc là sao?”

Chim Ruồi nghiêng răng nói: “Đám móng vuốt kia đan hết vào nhau rồi, tôi không tài nào xuống nổi!”

Kèn kèn cũng bay đến bên cạnh Chim Ruồi, sắc mặt Triệu Phong vô cùng khó coi: “Bọn họ bị đàn thú nuốt sống!”

Ba người trên không trung chỉ có thể nhìn thấy móng vuốt rậm rạp kết thành biển tím. Bóng dáng Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên hoàn toàn biến mất trong đó.

Vô số quái vật đang điên cuồng tấn công bọn họ. Lục Tắc Hiên đã kiệt sức, mất khả năng bay lượn, hai người sợ là lành ít dữ nhiều.

Lúc này, trong phi thuyền Liệt Ưng, các Lính gác cũng đang ồn ào bàn tán.

“Dụ Nhiên làm gì vậy chứ? Dẫn đường như cậu ấy xông vào đàn thú, chẳng lẽ muốn tự tử vì tình?”

“Ông đừng có thối mồm, tự tử vì tình gì hả? Đội trưởng Lục còn chưa chết đâu!”

“Chắc chắn Đội trưởng Lục không sao đâu! Lần nào anh ấy cũng có thể biến nguy thành an...”

“Nhưng mà ban nãy tôi thấy ảnh mất khả năng bay, rơi thẳng xuống kia, chim ưng trắng cũng biến mất.”

Người trên phi thuyền ai cũng hoảng hốt.

Moore siết chặt nắm tay, mặt tái nhợt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên thật sự hy sinh ở đây, anh thật sự không biết sẽ phải trấn an cảm xúc các Lính gác thế nào.

Đối với mọi người, Lục Tắc Hiên không chỉ là vị đội trưởng đáng tin cậy nhất, hẳn còn là trụ cột tinh thần của cả đội.

Ngay khi ai cũng đang lo gằn chết, phía xa, vệt sáng trắng quen thuộc bỗng xuất hiện. Tiếp đó, Lục Tắc Hiên dang rộng đôi cánh khổng lồ, đưa theo Dụ Nhiên bay ra từ giữa biển sắc tím.

Đường Sách hét to: “Bọn họ trở lại rồi!”

Chim Ruồi kích động suýt khóc: “Tốt quá rồi, họ không sao!”

Triệu Phong cũng thở phào một hơi thật dài. Tướng quân lệnh cho hai anh em bọn họ bảo vệ Dụ Nhiên, lỡ may Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng hy sinh, hai bọn họ cũng nên vác cái đầu về chịu tội là vừa.

May quá... May mà cả hai đều đã trở lại!

Lục Tắc Hiên ấn nút liên lạc trên tai nghe, giọng hơi khàn: “Mọi người vất vả rồi, về phi thuyền cả thôi.”

Đường Sách, Chim Ruồi, Tắc Kè Hoa và Triệu Phong phụ trách cứu viện cũng lái phương tiện bay trở về phi thuyền. Cửa phi thuyền đóng lại, mọi người dù ít dù nhiều bị thương nhưng nhờ hành động cứu viện không màng sống chết của Lục Tắc Hiên, toàn bộ thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đều sống sót.

Bọn họ không mất bất kỳ đồng đội nào.

Các Lính gác nhìn Đội trưởng Lục thương tích đầy mình mà rung rung nước mắt.

Đây chính là đội trưởng của bọn họ, là thủ lĩnh họ quyết một lòng đi theo!

Mọi người kích động chào đón: “Đội trưởng Lục!” “Đội trưởng Lục, anh không sao chứ?”

Khắp người Lục Tắc Hiên toàn máu, một bên tay bị đâm xuyên qua, băng gạc quấn trên vai đã bị máu ngấm ướt. Hắn ôm chặt eo Dụ Nhiên bằng bên tay không bị thương.

Giờ phút này, Dụ Nhiên lại thể hiện kỹ năng diễn xuất, giả vờ như hao tổn sức mạnh tinh thần quá độ, ngất xỉu trong lòng Lục Tắc Hiên, đầu còn ngoan ngoãn gối trên ngực hắn, sắc mặt trắng bệch, yếu ớt.

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu diễn giỏi ghê, khí thế hung hãn tấn công quái thú bằng cáo chín đuôi ban nãy đâu rồi?!

Thấy Dụ Nhiên hôn mê bất tỉnh, Moore vội tiến lên hỏi: “Nhiên Nhiên sao vậy?”

Lục Tắc Hiên nhìn cái người đang “mê man” trong lòng, thấp giọng giải thích: “Vì cứu tôi, em ấy dùng rất nhiều pheromone Dẫn đường, sức mạnh tinh thần tiêu hao quá độ, tạm thời hôn mê.”

Trên tay Dụ Nhiên quả thực có vết máu còn lại sau khi rút pheromone Dẫn đường.

Các Linh gác nghe đến đó cũng nhận ra mùi pheromone thoang thoảng trong không khí.

Đúng rồi, độ phù hợp pheromone của Dụ Nhiên và Đội trưởng Lục cao trên 98% cơ mà! Thế nên khi Lục Tắc Hiên kiệt sức, sắp sửa cuồng bạo, pheromone Dẫn đường của Dụ Nhiên chính là liều thuốc thần cứu mạng hắn!

Thảo nào lúc đó Dự Nhiên lại lao ngay xuống không hề do dự. Hóa ra không phải tự tử mà là đi cứu người.

Các Lính gác nhìn thiếu niên ngất lịm trong lòng Đội trưởng Lục, cảm giác kính nể dâng lên trong lòng.

Dẫn đường không màng an nguy tính mạng lao lên cứu người, đúng là người được Đội trưởng Lục nhà ta coi trọng.

Dự Nhiên rất dũng cảm, cũng rất quyết đoán. May mà có cậu, Đội trưởng Lục mới kịp thời tỉnh lại, phá vòng vây thoát thân.

Dự Nhiên là ân nhân cứu mạng của Lục Tắc Hiên. Với tất cả Lính gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, cậu cũng là ân nhân cứu mạng.

Nhất thời, các Lính gác đều nhìn Dự Nhiên bằng ánh mắt tràn ngập sự cảm kích.

Nhất là Chim Ruồi, cô vốn thích cáo nhỏ của Dự Nhiên, cảm thấy Đội trưởng Lục và Dự Nhiên đẹp đôi cực kỳ. Giờ phút này, cô càng cảm thấy kiêu ngạo như thể “CP tôi đu ngọt quá chùng”.

Chim Ruồi phát tay, nói: “Nào nào nào, mấy anh đừng có làm vướng chân vướng tay ở đây, để Dự Nhiên nghỉ ngơi cho khỏe!”

Lục Tắc Hiên gật đầu với Chim Ruồi, bế Dự Nhiên về phòng mình, đặt cậu nằm trên giường.

Cậu cứ giả vờ trước đi đã, tôi sẽ tính sổ với cậu sau.

Lục Tắc Hiên liếc nhìn Dự Nhiên một cái rồi ra ngoài, đi xử lý vết thương trên người.

Moore đang chờ hẩn ngoài cửa, Lục Tắc Hiên hỏi: “Mọi người bị thương thế nào?”

“Đội trưởng Lục yên tâm, tôi đã xử lý hết rồi. Có hai người bị thương khá nặng, còn lại đều là vết thương ngoài da thôi. Vết thương của anh cũng cần xử kỹ càng, tránh nhiễm trùng, theo tôi tới phòng y tế đi.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, theo Moore tới phòng y tế, thay bộ quần áo đã ướt sũng máu ra.

Moore cầm tăm bông khử trùng tới, làm sạch miệng vết thương cho hắn rồi băng bó lại: “Vết đâm xuyên trên vai anh phải vào khoang điều trị mới lành được.”

Lục Tắc Hiên khẽ nói: “Không vội, chỉ có một khoang điều trị thôi, để mấy người bị thương nặng dùng trước.”

Cảm giác đau của Linh gác cao gấp mấy chục lần người bình thường. Vai Lục Tắc Hiên bị đâm thủng hẳn một lỗ, Moore khó lòng tưởng tượng nổi hắn đang phải chịu cơn đau đến nhường nào.

Người đàn ông này trước giờ rất mạnh mẽ, trong khi khử trùng miệng vết thương, hắn chưa bao giờ kêu dù một tiếng.

Moore tìm một viên thuốc trong ngăn kéo đưa cho hắn, thuận tay rót cốc nước: “Thuốc giảm đau tức thời. Uống một viên trước đi, sẽ đỡ khó chịu.”

Lục Tắc Hiên nhận lấy, uống nước, nuốt thuốc xuống bụng.

Thấy sắc mặt hắn khá hơn một chút, Moore khó hiểu hỏi dò: “Phải rồi, không phải Nhiên Nhiên mới học nửa năm ở Viện Thánh thôi à? Tôi nhớ Học viện Dẫn đường chỉ dạy cách dùng tua ý thức để chữa trị, kỹ thuật lái phương tiện bay của em ấy từ đâu ra vậy? Sao thuần thục được như thế?”

Lục Tắc Hiên thản nhiên nói: “Là tôi dạy.”

Moore ngẩn người: “Anh dạy?”

Lục Tắc Hiên thản nhiên nói dối: “Ừ, dù sao em ấy cũng là Dẫn đường đồng hành, tình huống khẩn cấp có khi sẽ phải chạy trốn bằng phương tiện bay. Máy hôm ở Tháp Trắng tôi đã dạy em ấy vài kỹ thuật điều khiển. Em ấy rất thông minh, trí nhớ lại tốt, học nhanh lắm.”

Moore hiểu ra, cười nói: “Bảo sao em ấy có thể lái phương tiện bay xông vào đàn thú cứu anh... Nhiên Nhiên thật sự yêu anh lắm đấy, lúc đó em ấy không do dự gì cả, bay thẳng đi luôn. Tôi còn chưa kịp phản ứng, ngăn cũng còn chậm.”

Thế ư? Cậu ấy thật sự lao ra cứu hẳn không hề do dự?

Không sợ bản thân sẽ gặp nguy hiểm?

Loài sinh vật vũ trụ này chưa ai từng gặp. Cho dù Dự Nhiên có là Dẫn đường với năng lực công kích cấp S, tùy tiện xông vào vẫn có khả năng không thể trở ra, thậm chí tan xương nát thịt.

Nhưng cậu vẫn quyết đoán xông lên.

Cậu dùng hai thực thể tinh thần, một công kích, một trị liệu, nhất quyết kéo Lục Tắc Hiên thoát khỏi Địa Ngục.

“Xin anh tin tôi thêm lần nữa. Trước nay tôi chưa từng có ác ý với anh.”

Những lời này của Dự Nhiên chợt tái hiện trong đầu. Tâm trạng Lục Tắc Hiên rất rối ren. Rốt cuộc còn có thể tin tưởng cậu ta không?

Dẫn đường với hai thực thể tinh thần, thật sự mới nghe đến lần đầu tiên. Trà trộn vào Đội đặc chiến Liệp Ưng, Dự Nhiên chắc chắn có mục đích riêng, đồng thời, toàn bộ kết luận trước đó của hắn đều sai.

Thân thế, bối cảnh của Dự Nhiên nhất định là giả, cậu không thể là Dẫn đường cấp C mới thức tỉnh, càng không thể là cô nhi sống trên

hành tinh tài nguyên hoang vu. Nói không chừng những cái chết ly kỳ của mấy người trên hành tinh B-73 kia và cả việc tài liệu ở Học viện Lính gác bị lấy trộm đều liên quan tới Dự Nhiên.

Hoài nghi trước đó của hắn không hề sai, quả nhiên lai lịch Dự Nhiên có vấn đề.

Cậu ta vẫn luôn lừa gạt, thậm chí lợi dụng mình. Nhận thức này khiến tim Lục Tắc Hiên đau nhói.

Nhưng cậu ta cũng không màng hiểm nguy mà cứu mình... Nếu không nhờ cậu, hắn đã chết từ lâu rồi.

Tâm trạng Lục Tắc Hiên vô cùng mâu thuẫn. Moore thấy sắc mặt hắn rất tệ, không khỏi lo lắng: “Sao vậy? Vết thương đau lắm phải không?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Không sao. Mệt quá, tôi về nghỉ trước.”

Moore đáp: “Ừ, vậy anh mau về ngủ một giấc đi. Phải rồi, chúng ta có rời khỏi chòm sao Kiếm Ngư luôn không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, tới hành tinh an toàn gần đây nghỉ ngơi hồi phục hai ngày. Kế hoạch tiếp theo chúng ta cần bàn lại.”

Moore gật đầu, ra khỏi phòng, thông báo lại chuyện này cho Đội phó Hùng Khải.

Hùng Khải vừa khéo đi ngang qua phòng y tế, hắn là đã nghe thấy hết nội dung hai người nói. Đối diện với ánh mắt của Moore, Hùng Khải lo lắng, nói: “Tôi đến thăm Đội trưởng Lục, anh ấy không sao chứ?”

Moore đáp: “Không sao. Vết thương không ảnh hưởng quá lớn, chỉ là mệt quá nên về nghỉ thôi.”

Hùng Khải thở phào một hơi: “VẬY thì tốt rồi. Công việc Đội trưởng Lục vừa sắp xếp tôi đều nghe thấy cả rồi, để tôi cho phi thuyền xuất phát.”

Moore nói: “ĐƯỢC, tới thẳng... Chòm sao Củ Xích gần đây nhất đi.”

Bên trong phi thuyền dần yên tĩnh lại, các Lính gác bị thương đều về ký túc xá nghỉ ngơi. Hùng Khải khởi động phi thuyền, Lập Ứng nhanh chóng rời khỏi khu vực chòm sao Kiếm Ngư, bay vào vũ trụ mênh mêng, di chuyển về phía chòm sao Củ Xích.

Khi Lục Tắc Hiên vào phòng, Dụ Nhiên vẫn đang giả vờ ngủ.

Chim ưng trắng kêu ầm lên trong đầu: “Sao cậu ấy lại có tận hai em cáo! A a a! Cáo đỏ quá ngầu, cáo trắng quá đáng yêu! Có phải sau này tôi sẽ được chơi cùng hai em cáo không?”

Lục Tắc Hiên lạnh lùng nói: “Hai cáo hợp sức bắt nạt mi, mi ứng phó nổi không?”

Chim ưng trắng đờ ra: “... Hai ẻm... Sẽ... Sẽ bắt nạt tôi hả?”

Lục Tắc Hiên nói: “Cáo chín đuôi kia có thể khống chế được thủ lĩnh bày thú mạnh như thế chỉ trong nháy mắt, mi nói xem?”

Chim ưng trắng tui thân bay đi. Nếu hai chú cáo bắt tay bắt nạt nó, vậy thì nó thảm chắc luôn?

Sau khi đuổi thực thể tinh thần ngu ngốc kia đi, Lục Tắc Hiên bước tới cạnh giường, lạnh lùng nhìn Dụ Nhiên đang giả vờ ngủ.

Dụ Nhiên bị ánh mắt sắc như dao của Lính gác nhìn chằm chằm đến mức run cả người. Cậu không vờ vệt nổi nữa, đành mở mắt, cười cười với Lục Tắc Hiên. Tiếp đó, cậu dùng tua ý thức màu xanh lục áp nhẹ lên trán hắn.

Có chuyện gì, chúng ta nói riêng với nhau trong thế giới tinh thần, tránh để người khác nghe được.

Lục Tắc Hiên thấy trước mắt mình lóa lên.

Hắn đã bước vào trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Moore từng tả lại cho hắn nghe về thế giới tinh thần của cậu, nói rằng đó là một hồ nước rất nhỏ, xung quanh bao phủ đầy sương trắng, phạm vi có thể nhìn cái là thấy rõ. Nhưng lúc này, Lục Tắc Hiên phát hiện sương mù dày đặc xung quanh hồ nước đã tan đi, thế giới tinh thần của Dụ Nhiên...

Không ngờ lại là rừng nguyên sinh rộng lớn đến khó tin.

Trong rừng rậm đầy rẫy đại thụ che trời. Cây cối với sức sống bền bỉ, thân cành tráng kiện, tán lá đan vào nhau, kết thành bóng râm cực kỳ lớn. Trong những bụi cỏ dưới tán cây, vô số hoa tươi đang đua nhau khoe sắc. Xa xa còn có tiếng suối chảy. Ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá. Cả khu rừng rộng vô biên, ngập tràn nhựa sống.

Một chú cáo chín đuôi rực lửa cao hơn cả cây cối và một chú cáo trắng muốt như tuyết nhỏ hơn nó một cỡ đang đứng phía trước nhìn Lục Tắc Hiên. Hai chú cáo đứng song song nhau, cáo chín đuôi đỏ trông rất lạnh lùng, cáo trắng thì cười tủm tỉm đong đưa cái đuôi, tỏ vẻ hiền lành, vô hại hết như trước.

Lục Tắc Hiên: "..."

Không ngờ thế giới tinh thần của cậu lại muôn màu muôn vẻ như thế.

Vốn tưởng đã rất hiểu cậu, không ngờ, tất cả những gì hắn biết chẳng qua chỉ là một góc của núi băng.

Lục Tắc Hiên thở sâu, cố duy trì thái độ bình tĩnh, nói: "Cậu không định cho tôi một lời giải thích à?"

Ảo ảnh Dụ Nhiên bước đến bên cạnh Lục Tắc Hiên. Cậu nhìn hấn, chân thành nói: “Trước hết, tôi muốn nói một câu xin lỗi thật lòng. Xin lỗi, Lục Tắc Hiên, trước nay tôi luôn lợi dụng anh.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu thẳng thắn như vậy khiến lại Lục Tắc Hiên không thể nổi càu đờc.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt Dụ Nhiên rất bình tĩnh, phẳng lặng; đôi mắt Lục Tắc Hiên lại vô cùng sắc bén. Hấn nhìn chằm chằm người đối diện bằng vẻ hung dữ, nghiến răng hỏi: “Ba án mạng kỳ lạ trên hành tinh B-73 chòm sao Củ Xích...”

Dụ Nhiên thừa nhận rất dứt khoát: “Là tôi giết.”

Lục Tắc Hiên biến sắc: “Tài liệu trong thư viện Học viện Lính gác...”

Dụ Nhiên nói: “Là tôi trộm.”

Lục Tắc Hiên không dám hỏi tiếp. Hấn siết chặt nắm đấm, cố nén xúc động muốn tổng Dẫn đường đối diện vào nhà tù của Bộ Quân sự ngay tức khắc. Hấn nhắm mắt, ép bản thân bình tĩnh lại thật nhanh, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc cậu là ai? Ẩn nấp bên cạnh tôi có mục đích gì?”

Dụ Nhiên nói: “Anh từng nghe về Đội đặc chiến Ánh Sao chưa?”

Lục Tắc Hiên giật mình: “Chưa nghe bao giờ. Là lực lượng đặc biệt của Quân đoàn Ánh Sao?”

Dụ Nhiên nhìn về phía sâu trong rừng rậm, nhẹ nhàng đáp: “Đó là đội ngũ đặc biệt do Tướng quân Tạ Hi của Quân đoàn Ánh Sao tự mình xây dựng nên, gồm toàn những Dẫn đường loại hình công kích. Bình thường, đội ngũ này luôn điều tra trong thầm lặng, thu thập tin tình báo.”

Dụ Nhiên ngừng lại, nhìn Lục Tắc Hiên rồi mới nói tiếp: “Tôi là Đội trưởng đầu tiên của Đội đặc chiến Ánh Sao.”

Tim Lục Tắc Hiên khẽ run lên, hấn nhìn Dụ Nhiên đứng đối diện mình bằng vẻ khó tin.

Đối phương không phải thiếu niên đáng yêu, vô tội trong ấn tượng của hắn. Khi trút bỏ lớp vỏ bọc, sự sắc bén, giỏi giang thực sự hiển hiện trên người Dụ Nhiên. Đôi mắt trong veo kia trở nên bình tĩnh, quả cảm, khí thế cũng khác hoàn toàn.

Đội đặc chiến Ánh Sao, đội điều tra gồm toàn Dẫn đường. Dụ Nhiên là đội trưởng của lực lượng đặc biệt này?

Lục Tắc Hiên nhíu mày: “Tôi chưa bao giờ nghe về đội ngũ này, sao có thể chắc chắn những gì cậu nói là sự thật?”

Dụ Nhiên từ tốn nói: “Năm năm trước... Không, giờ phải là sáu năm, trong vũ hội tốt nghiệp năm thiên văn thứ 494, chúng ta từng lướt qua nhau. Khi đó, tôi bất cẩn bị đứt tay, bị anh ngửi thấy mùi pheromone Dẫn đường. Anh nghi ngờ không hề sai, tôi không phải 18 tuổi. Thực ra tôi bằng tuổi anh, tốt nghiệp cùng năm với anh.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Vòng nguyên một vòng lớn, hóa ra trực giác của hắn mới là chính xác nhất? Pheromone Dẫn đường năm đó ngửi thấy trong vũ hội thực sự là của cậu.

Dụ Nhiên nói tiếp: “Thành viên Đội đặc chiến Ánh Sao phải làm nhiệm vụ bí mật nên sự tồn tại của đội ngũ này luôn được giữ kín. Sáu năm trước, có nội gián trong Quân đoàn Ánh Sao tiết lộ hành tung của Tướng quân Tạ. Tai nạn khi ấy không phải sự cố mà do có người gây nên.”

Nói tới đây, Dụ Nhiên bỗng nhiên siết chặt nắm tay, giọng cũng lạnh hẳn: “Toàn bộ Trại Trinh sát của Quân đoàn Ánh Sao bị tiêu diệt, các Dẫn đường trong Đội đặc chiến cũng hy sinh hết, Tướng quân Tạ Hi và Giáo sư Tần Lạc cũng gặp nạn trong lần ấy... Chỉ còn một mình tôi sống sót.”

Cậu cúi đầu, đáy mắt là chút đau khổ khó nhận ra: “Khoang thuyền thoát hiểm của tôi bị cuốn tới thiên hà Nam Tam Giác, may mắn chưa chết. Sau khi trở về hành tinh Thủ đô, tôi thay đổi ngoại hình, ngụy trang thân phận chính là để điều tra chân tướng năm đó, trả lại công bằng cho các chiến hữu đã hy sinh.”

Lục Tắc Hiên nghe cậu từ tốn kể lại chuyện đã qua, trong lòng vẫn lẩn cẩn nghi ngờ. Đây đều là lời nói một phía của Dụ Nhiên, nếu Lục Tắc Hiên tin ngay, vậy thì quá ngớ ngẩn.

Nhưng trong tiềm thức, hẳn rất muốn tin Dụ Nhiên.

Bởi nếu đúng như những gì Dụ Nhiên nói, chuyện năm đó đều có thể giải thích rõ ràng.

Chuyện Lính gác cường bạo vẫn luôn do Quân đoàn Ánh Sao phụ trách điều tra. Năm đó, Tướng quân Tạ Hi dẫn đội xuất chinh, nghe nói là chấp hành nhiệm vụ bí mật. Kết quả, tin tức báo về lại là Tướng quân Tạ hy sinh trong khi làm nhiệm vụ.

Đội quân do bà xuất lĩnh có rất nhiều Lính gác và Dẫn đường cấp S và cấp A trở lên, dù có gặp phải sinh vật vũ trụ thông minh, hung tàn cỡ nào cũng không đến mức toàn quân bị diệt mới đúng?

Hướng hồ, khu vực phi thuyền Ánh Sao nổ tung, suốt mấy năm sau vẫn không xuất hiện bất kỳ sinh vật vũ trụ nào.

Lục Tắc Hiên vẫn luôn nghi ngờ chuyện năm đó không đơn giản. Nhưng hẳn không biết nhiều về Quân đoàn Ánh Sao, mà với thân phận hiện tại, hẳn cũng không thể điều tra bí mật trong các quân đoàn khác.

Hắn chỉ biết rằng khu vực chiến hạm Ánh Sao nổ tung đúng là nằm ngay gần chòm sao Nam Tam Giác. Bí mật này, chỉ tướng lĩnh cấp cao trong Bộ Quân sự biết.

Dụ Nhiên nói khoang thuyền thoát hiểm của cậu bị cuốn tới chòm sao Nam Tam Giác nên mới may mắn sống sót, điều này rất hợp lý.

Đầu Lục Tắc Hiên rối như tơ vò, tiềm thức luôn thôi thúc hắn tin tưởng Dụ Nhiên nhưng tính cảnh giác vốn có của quân nhân khiến hắn không tài nào thôi dè chừng. Dù sao trước nay Dụ Nhiên vẫn ngụy trang quá hoàn hảo, kỹ thuật diễn xuất thừa khả năng đoạt cúp, lừa gạt hắn tới tận bây giờ...

Ai dám cam đoan liệu Dụ Nhiên có phải đang tiếp tục lừa gạt sự tin nhiệm của hắn để đạt được nhiều mục đích hơn nữa hay không?

Thấy Lục Tắc Hiên lộ rõ vẻ do dự, Dụ Nhiên thẳng thắn nói: “Tôi biết anh sẽ không tin lời nói một phía của tôi. Dù sao tôi cũng không có gì để chứng minh điều mình nói là thật, hơn nữa trước đó còn lừa anh lâu như vậy, anh cảnh giác là đúng. Nhưng tôi mong rằng dù anh nghi ngờ thế nào về tôi đi nữa, tôi và anh sẽ giải quyết riêng với nhau trong thế giới tinh thần. Trước mặt những người khác, đừng để lộ thân phận của tôi, được chứ?”

Yêu cầu này cũng không quá đáng.

Một khi điều Dụ Nhiên nói là thật, cậu rất có thể chính là gián điệp do lãnh đạo cấp cao của Quân đoàn Ánh Sao cài vào nằm vùng trong lòng địch, đang chấp hành nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, thân phận bại lộ sẽ chỉ có một con đường chết.

Lục Tắc Hiên không dám liếc với chuyện này. Cân nhắc một lát, hắn gật đầu, nói: “Được, tạm thời tôi có thể phối hợp với cậu giấu giếm những người khác. Nhưng tôi hy vọng từ giờ trở đi cậu sẽ không nói dối tôi nữa. Cậu nên biết, với tất cả những việc cậu đã làm, nếu

không gánh vác nhiệm vụ đặc biệt, tôi có thể tống cậu vào tù bất cứ lúc nào.”

Thấy Lĩnh gác có vẻ khá tức giận, Dụ Nhiên lập tức giơ tay, nói: “Đảm bảo sau này sẽ không lừa anh nữa.”

Ngừng một lát, Lục Tắc Hiên hỏi: “Tên thật của cậu là gì?”

Dụ Nhiên im lặng một lát: “Tên chẳng qua chỉ là một cách để gọi thôi. Anh có thể gọi tôi là Nhiên Nhiên, đó là tên hời hợt của tôi.”

Lục Tắc Hiên: “... Nhiên Nhiên?”

Dụ Nhiên gật đầu, nói: “Ừ. Về sau tôi sẽ gọi anh là Tắc Hiên. Như thế, trong mắt người khác, sau khi tôi liều mình cứu anh, quan hệ của chúng ta đã tiến thêm một bước, vậy cũng khá hợp lý.”

Tóm lại, trước nay cậu luôn diễn, giờ vẫn muốn diễn tiếp?

Còn tôi chính là công cụ diễn kịch hình người của cậu?

Lục Tắc Hiên nhíu mày, đơn phương cắt đứt liên hệ tinh thần, quay lưng về phía Dụ Nhiên, không nói tiếng nào.

Dụ Nhiên: “...”

Cáo chín đuôi nhắc nhở: “Anh ta giận rồi. Anh lừa gạt, lợi dụng, lừa anh ta ra làm công cụ, anh hơi quá đáng rồi đó.”

Cáo trắng nói: “Có nên an ủi anh ta chút không?”

Dụ Nhiên đáp với vẻ bất đắc dĩ: “Để anh ta tự bình tĩnh lại đi. Hôm nay cho anh ta biết quá nhiều chuyện, anh ta cần thời gian nghiền ngẫm dần. Nhưng anh tin anh ta sẽ cân nhắc cẩn thận, anh không nhìn nhầm người đâu.”

Lời tác giả:

Tín nhiệm sẽ được bồi đắp dần trong quá trình kề vai chiến đấu tiếp theo.

Trước đó anh Lục chỉ hơi thích Nhiên Nhiên thôi. Sau này Nhiên Nhiên thể hiện con người thật của mình, anh Lục mới thật lòng yêu cậu ấy~

Chương 48: Kỹ thuật diễn xuất

Lục Tắc Hiên cực kỳ mệt mỏi, từng tế bào trên cơ thể đều đang gào thét đòi được nghỉ ngơi nhưng đầu óc hẳn lại vô cùng tỉnh táo. Toàn bộ “chân tướng” mà Dụ Nhiên tiết lộ gần như khiến nhận thức và tư duy của hẳn đảo điên.

Dẫn đường có hai thực thể tinh thần, từ nhỏ đến lớn, đừng nói là gặp, đến cả nghe Lục Tắc Hiên cũng chưa nghe bao giờ.

Chẳng lẽ Dụ Nhiên là Dẫn đường đầu tiên thức tỉnh hai thực thể tinh thần trong lịch sử Liên bang?

Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường Ludwig, Nguyên soái Tần Tiêu, Viện trưởng Viện Khoa học Trung ương – Giáo sư Mạc Duy và Tổng thống Harrison, những người này hiện là những Dẫn đường có sức mạnh tinh thần mạnh nhất Liên bang đã được biết đến, cấp bậc đánh giá đối với thực thể tinh thần đều là S+. Vậy nên xếp Dụ Nhiên vào cấp nào? Cậu có hai thực thể tinh thần siêu mạnh, rốt cuộc là S+ hay SS?

Vốn tưởng Dụ Nhiên là cậu Dẫn đường trẻ nhỏ bé, vô tội, cần được bảo vệ... Kết quả, cậu lại là một con boss ẩn?

Lục Tắc Hiên đột nhiên cảm thấy bản thân rất nực cười. Hẳn dẫn theo boss bên người, ngày nào cũng lo lắng liệu đối phương có gặp chuyện bất trắc không... Kết quả, vào thời khắc mấu chốt lại thành Dụ Nhiên cứu hẳn. Sợ là trong mắt Dụ Nhiên, hẳn rất ngu xuẩn nhỉ? Ngu xuẩn, dễ lừa hết như chim ưng trắng.

Trong đầu, chim ưng trắng thì thầm: “Anh cũng đừng buồn quá! Nhớ đâu cậu ấy nói thật, cậu ấy thật sự là gián điệp của Quân đoàn Ánh

Sao, đang làm nhiệm vụ đặc biệt, thế thì lừa anh cũng là chuyện bắt buộc, đâu thể nào vừa gặp đã nói với anh cậu ấy là gián điệp...”

Chim ưng trắng ngừng một lát, lại lẩm bẩm tiếp: “Hơn nữa, với sức mạnh tinh thần của cậu ấy, nếu hai cáo đồng thời tấn công, chúng ta chưa chắc đã đỡ nổi đâu. Cậu ấy thật sự không có ác ý với chúng ta mà, hướng hồ, ban nãy cậu ấy còn mới cứu anh một mạng.”

Chim ưng trắng nhấn mạnh: “Cậu ấy bất chấp nguy hiểm cứu mạng anh đó!”

Đầu Lục Tắc Hiên đau muốn nứt ra: “... Đừng ồn nữa được không, tôi muốn yên tĩnh một lúc.”

Chim ưng trắng tui thân đập cánh bay đi. Nó không có tư duy phức tạp như con người, cũng không biết suy xét đâu là đúng đâu là sai. Trực giác động vật và bản năng nói với nó rằng hai cáo kia không hề có ác ý, nó có thể cảm nhận được thái độ thân thiện của đối phương.

Nếu Dụ Nhiên thật sự muốn hại hắn, thế thì tại sao khi nãy lại bất chấp nguy hiểm đi cứu hắn. Lục Tắc Hiên nhắm mắt lại, ép bản thân thôi suy nghĩ. Hắn thực sự cần nghỉ ngơi cho lại sức. Chỉ là những thông tin trong đầu gây nên cú sốc quá lớn, hắn nhất thời ngủ không được, đành phải cau mày nhắm mắt nghỉ tạm.

Sau một lúc lâu, hắn nghe tiếng Dụ Nhiên đứng dậy, cầm một chiếc khăn mặt sạch sẽ từ trong phòng tắm ra, nhẹ nhàng lau sạch những vết bẩn trên mặt hắn. Tim Lục Tắc Hiên giật thót nhưng hắn nhất quyết không chịu mở mắt ra.

Tua ý thức màu xanh lục áp lên trán, giọng Dụ Nhiên vang lên trong đầu. Giọng nói ấy dịu dàng hiếm thấy: “Đã đường có thể cảm giác được cảm xúc. Tôi biết anh vẫn thức, cũng biết anh đang khó chịu và tức giận... Xin lỗi, tôi không cố ý muốn lừa anh.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Dụ Nhiên nói tiếp: “Còn nữa, trước nay tôi chưa bao giờ cảm thấy anh ngu xuẩn, dễ lừa. Mà ngược lại, anh luôn lý trí vô cùng, để khiến anh tin tưởng, tôi đã phải tốn rất nhiều công sức. Dẫn đường lần trước anh gặp ở công viên vịnh biển là tôi nhờ cấp trên sắp xếp. Khi tôi đi ngang qua đã vấy máu của mình lên mu bàn tay anh ta, khiến anh hiểu nhầm rằng người anh gặp ở vũ hội là người đó và tin vào lai lịch của tôi.”

Lục Tắc Hiên nhớ lại chuyện này. Dẫn đường kia đúng là người thuộc Quân đoàn Ánh Sao, từng tham gia vũ hội tốt nghiệp năm 494. Chính vì những điều này, Lục Tắc Hiên mới thôi nghi ngờ Dụ Nhiên, cho rằng vấn đề pheromone Dẫn đường chỉ là trùng hợp.

Không ngờ, tất cả những chuyện này đều là Dụ Nhiên sắp xếp sẵn. Dụ Nhiên còn có cấp trên, có thể điều động Lính gác và Dẫn đường cấp A của Quân đoàn Ánh Sao tới hỗ trợ, điều này cũng phần nào chứng minh có lẽ Dụ Nhiên thật sự là gián điệp do Quân đoàn Ánh Sao phái đi.

Lục Tắc Hiên vẫn tiếp tục giả vờ ngủ, không lên tiếng. Dụ Nhiên khẽ thở dài, nói: “Cảm ơn anh khoảng thời gian vừa qua đã giúp đỡ tôi. Tôi lợi dụng anh hoàn thành một số nhiệm vụ, nhưng có nhiều chuyện tôi cũng rất khó xử.”

Dụ Nhiên lau sạch máu dính trên mặt hấn rồi thu tay về: “Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Hiệu suất thôi miên của Dẫn đường rất cao. Theo tua ý thức màu xanh lục nhẹ nhàng trấn an giữa núi tuyết, thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên nhanh chóng bình ổn, bất tri bất giác thiếp đi.

Dụ Nhiên rút tua ý thức lại, đứng dậy, cất khăn mặt về phòng tắm.

Trong đầu cậu, cáo chín đuôi bình tĩnh nhận xét: “Có vẻ anh an ủi đã có hiệu quả.”

Cáo trắng nhỏ nói: “Lính gác tức giận dỡ dành là xong. Dỡ không được thì thôi miên luôn. Vừa đấm vừa xoa, không sợ anh ta không nghe lời!”

Dụ Nhiên vừa rửa mặt, vừa nói trong đầu: “Anh không định bắt ép anh ta nghe lời anh. Anh mong rằng anh ta có thể hiểu được việc anh đang làm, cam tâm tình nguyện phối hợp cùng anh. Nếu không, một khi Lục Tắc Hiên để lộ sơ hở, kế hoạch của anh cũng không thành công được, chưa biết chừng cả hai còn cùng chết nữa.”

Cáo chín đuôi hỏi: “Kế hoạch tiếp theo là?”

Dụ Nhiên cau mày ngẫm nghĩ một lát: “Cả Đội đặc chiến Liệp Ưng hơn năm mươi người, dẫn theo tất cả thì quá phiền, nhớ trong số đó có người kéo chân thì rất dễ sẽ thua trắng. Vậy nên anh định tạo ra một sự cố, khiến hầu hết các Lính gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng đều... “hy sinh”.”

Cáo chín đuôi hiểu ý chủ nhân ngay: “Anh muốn dẫn bọn họ về chòm sao Nam Tam Giác, nhờ nhện mắt đỏ giúp?”

Dụ Nhiên nói: “Đúng vậy. Tốt nhất chỉ chừa lại ba người thoát được là anh, Lục Tắc Hiên và nội gián. Để nội gián làm nhân chứng, tận mắt chứng kiến anh khống chế Lục Tắc Hiên. Những người khác của Đội đặc chiến Liệp Ưng thì giao cho Thiếu tá Đường Sách lo liệu. Có nhện mắt đỏ, bọn họ ở lại đó sẽ cực kỳ an toàn.”

Kế hoạch này không được sơ suất dù chỉ một li.

Tổ chức yêu cầu cậu phải phá hủy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên trong vòng ba tháng, khống chế hoàn toàn Lính gác cấp S cường bạo này. Nhưng hơn năm mươi người trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, ngoại trừ nội gián, còn lại đều là thân tín của Lục Tắc Hiên.

Bọn họ coi Lục Tắc Hiên là đội trưởng đáng tin cậy nhất, là lãnh đạo đáng để bọn họ vào sinh ra tử.

Nếu Dự Nhiên khống chế Lục Tắc Hiên trước mặt nhiều người như vậy, thứ nhất, Lục Tắc Hiên rất khó đóng kịch, thứ hai, Dự Nhiên làm hại Lục Tắc Hiên, các Lính gác sẽ lập tức coi cậu là kẻ địch, đồng tâm hiệp lực tìm cách cứu đội trưởng. Cậu không ứng phó nổi với chừng ấy người đâu.

Thế nên biện pháp tốt nhất chính là tách những người này ra. Một mình cậu sẽ dẫn theo Lục Tắc Hiên và nội gián trở về tổ chức hắc ám.

Hiện tại là trung tuần tháng Năm, còn nửa tháng nữa là tới hạn mà tổ chức giao cho. Trong nửa tháng này, cậu phải làm cho Lục Tắc Hiên tin tưởng tuyệt đối, khiến hắn biết được sự khủng khiếp của tổ chức hắc ám, chấp nhận trói buộc mạng sống mình với cậu, đồng thời tìm ra con cá lớn luôn náu mình dưới biển sâu kia.

Đây là cơ hội duy nhất họ có.

Ba tiếng sau, phi thuyền Liệp Ưng đã tới thiên hà Củ Xích.

Các Lính gác về phòng nghỉ ngơi dưỡng thương lục tục tỉnh giấc. Hiện giờ khoa học kỹ thuật trong y tế cực kỳ phát triển, vết thương ngoài da có thể lành lặn rất nhanh. Ngoại trừ cậu Lính gác bị xẻ đôi người kia cần điều dưỡng thêm ít lâu nữa, vết thương của những người khác gần như đều đã khỏi hẳn.

Hôm nay Đường Sách phụ trách cứu viện, không hề bị thương. Hắn vờ như mình đi ngủ, thực ra là đang cho kỳ nhông đổi màu của mình ngụy trang vào với trần nhà, cẩn thận theo dõi trong hành lang. Kỳ nhông phát hiện Đội phó Hùng kia lại tình cờ đi ngang qua phòng Lục Tắc Hiên, hắn là đang thám thính động tĩnh bên trong.

Quả nhiên, người này có vấn đề.

Đúng 6 giờ tối, phi thuyền Liệp Ưng đáp xuống hành tinh số hiệu B-73 thuộc chòm sao Củ Xích.

Khi Lục Tắc Hiên thức dậy, Dụ Nhiên đã thay quần áo sạch sẽ, chỉnh tề. Cậu đưa mắt ra hiệu với Lục Tắc Hiên như đang muốn nói “Xin anh đấy, phối hợp với tôi chút đi”. Lục Tắc Hiên gật đầu đầy gượng gạo, thay bộ quần áo khác rồi cùng ra khỏi phòng với Dụ Nhiên.

Ngay khi bước qua cánh cửa, biểu cảm của Dụ Nhiên lập tức thay đổi: Từ quân nhân bình tĩnh, cứng cỏi biến thành một “Dẫn đường yếu ớt mới khỏi ốm”, đi đường còn phải vịn vào tay Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên nhìn vẻ ốm yếu, nhợt nhạt của cậu, trong lòng thật sự phục kỹ năng diễn xuất này sát đất.

Thay đổi sắc mặt trong tích tắc, sao mà làm được vậy?

Rốt cuộc cậu tốt nghiệp Học viện Quân sự số 1 Liên bang hay Học viện Điện ảnh số 1 Liên bang thế hả?

Chim ưng trắng nói trong đầu: “Chắc chắn cậu ấy đã được huấn luyện diễn xuất chuyên nghiệp. Quá đỉnh, đến tôi cũng phải tin là cậu ấy mới ốm dậy.”

Tâm trạng Lục Tắc Hiên rất khó tả nhưng ngoài mặt vẫn phải phối hợp với Dụ Nhiên.

Lúc hai người vào sảnh chính, các Lính gác khác đều đã thay quần áo sạch, tập trung đông đủ chờ lệnh.

Thấy Dụ Nhiên, Chim Ruồi vội vàng chạy tới: “Dụ Nhiên, em có sao không?”

Dụ Nhiên mỉm cười, đáp: “Không sao chị Chim ạ. Ngủ một giấc là ổn hơn nhiều rồi.”

Các lúc đang đông Lính gác tụ lại đây, quan tâm hỏi han Dụ Nhiên.

“Lúc đó Dụ Nhiên ngẫu thật chứ, lái phương tiện bay lao thẳng đi luôn. Bọn tôi còn chưa kịp nghĩ gì!”

“Cậu giỏi quá chừng, dám xông vào đàn thú cứu Đội trưởng Lục nhà ta!”

“Lúc đó tôi còn tưởng cậu đi tự tử... Không không không! Hai người không sao là tốt rồi!”

“Không màng nguy hiểm, quyết đoán lao ra cứu người. Dẫn đường Dụ, cậu đúng là hết lòng hết dạ với Đội trưởng Lục nhà ta!”

Lục Tác Hiên: “...”

Cậu ta “hết lòng hết dạ” lừa tôi gần nửa năm trời đấy.

Dụ Nhiên liếc nhìn Lục Tác Hiên, hai má đỏ bừng, làm bộ thẹn thùng cúi đầu, nói: “Lúc ấy tôi cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ biết là pheromone Dẫn đường của mình có thể cứu anh ấy. Tác Hiên tốt với tôi như vậy, chỉ cần cứu được anh ấy, bảo tôi làm gì tôi cũng làm.”

Lục Tác Hiên: “...”

Giả vờ được cả đồ mặt thẹn thùng luôn? Cậu diễn xuất sắc quá rồi.

Chim Ruồi nhảy bén nhận ra cách Dụ Nhiên gọi Đội trưởng Lục đã thay đổi, không còn lễ phép gọi Tướng quân Lục hay Đội trưởng Lục mà gọi thẳng là Tác Hiên? Hai mắt cô sáng bừng lên, kích động khen: “Nhiên Nhiên, em quá là ngẫu luôn ấy! Đội trưởng Lục vui đến mức không thốt nổi nên lời luôn kìa!”

Lục Tác Hiên gãi mũi, hắng giọng một tiếng: “Khụ. Nhiên Nhiên là Dẫn đường tôi tự mình tìm được, mọi người ghen tị cũng vô ích.”

Mọi người ồ lên. Xem ra sau lần cùng nhau vượt qua hoạn nạn này, tình cảm giữa Đội trưởng Lục và Dụ Nhiên đã tiến triển rõ rệt. Vừa rồi hai người còn ngủ chung phòng, chưa biết chừng đã có vài chuyện

thân mật diễn ra rồi. Chắc hẳn hai người đã xác định mối quan hệ, chẳng bao lâu nữa là cưới!

Bao giờ Đội trưởng Lục mới cho mọi người uống rượu mừng đây? Các Lính gác hào hứng tưởng tượng về hôn lễ của hai người.

Hùng Khải đi tới, báo cáo tình hình: “Đội trưởng Lục, phi thuyền đã đáp xuống hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích rồi, đêm nay bố trí sao?”

“Mọi người nghỉ ngơi trên phi thuyền một đêm. Tôi sẽ liên lạc với Bộ Chỉ huy ở Tháp Trắng, ngày mai sẽ quyết định kế hoạch tiếp theo.” Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng ôm vai Dụ Nhiên, nhìn khung cảnh quan thuộc bên ngoài cửa sổ, giọng ôn hòa: “Nhiên Nhiên, chúng ta đến chòm sao Củ Xích rồi... Nơi này chính là quê nhà của em.”

Dụ Nhiên thuận đà nói theo: “Đúng vậy, em đã rời khỏi đây gần nửa năm.” Cậu chân thành nhìn Lục Tắc Hiên: “Anh về nhà cùng em một chuyến được không? Em muốn đi xem tiệm bánh ngọt hồi trước của nhà em giờ sao rồi.”

Lục Tắc Hiên ngoảnh lại nhìn đồng đội: “Tôi đưa Nhiên Nhiên về nhà, mọi người nghỉ ngơi phục hồi tại chỗ. Có vấn đề gì, liên lạc với tôi qua tai nghe.”

Mọi người đồng thanh đáp: “Rõ, hai người cứ đi đi!”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên liếc nhìn nhau, sóng vai rời khỏi phi thuyền.

Hùng Khải lẳng lẳng nhìn theo bóng lưng hai người mà không biết Đường Sách đứng giữa đám người đang âm thầm quan sát mình.

Chương 49: Trở lại chòm sao Củ Xích

Lục Tắc Hiên dẫn Dự Nhiên xuống khỏi phi thuyền.

Khung cảnh quen thuộc xung quanh khiến hắn bất giác nhớ lại lần đầu tiên gặp Dự Nhiên ở chòm sao Củ Xích. Khi ấy là rạng sáng ngày 1 tháng 1 năm thiên văn thứ 500, Đội đặc chiến Liệp Ưng nhận được nhiệm vụ khẩn cấp tới hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích cứu viện, hắn cứu được Dự Nhiên bị thương trong căn hầm sập.

Thực ra bây giờ cẩn thận ngẫm lại, thời điểm hắn cứu được Dự Nhiên quá trùng hợp. Dự Nhiên nói rằng mình “tháng trước mới thức tỉnh, chưa kịp tới Hiệp hội đăng ký”. Sự thật là khi ấy Dự Nhiên tới chòm sao Củ Xích chắc chắn vì chấp hành nhiệm vụ, thân phận “Dự Nhiên” này cũng giả hoàn toàn.

Hai người đi thẳng về phía trước theo trục đường chính của khu an toàn.

Lục Tắc Hiên im lìm suốt dọc đường, hắn muốn xem rốt cuộc Dự Nhiên viện cớ “về nhà” nhằm mục đích gì.

Hiện tại đang là giờ cơm tối, trên đường có không ít người qua lại. Dự Nhiên nhìn quanh, cảm thán: “Không ngờ cách nửa năm, nơi này đã thay đổi nhiều như thế. Nhà cửa bị sập đều đã được xây dựng lại.” Cậu chỉ một khu dân cư phía trước, cười nói: “Kia là nơi hồi trước em sống kìa, không ngờ lại có thêm tòa nhà mới.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu nghiên diển kịch luôn rồi đấy hả?

Lục Tắc Hiên bắt đắ dĩ phối hợp, nói: “Ừ, Chính phủ Liên bang đã chi một khoản kinh phí rất lớn để xây dựng lại khu vực gặp tai nạn, có cán bộ chuyên trách giám sát, lính đóng trú cũng thay đổi hết. Người thân, bạn bè của em chắc chắn sẽ được an toàn, em cứ yên tâm.”

Đang nói, hắ bỗng thấy một đội Lính gác mặc quân phục màu nâu đi tới từ cuối ngã tư đường.

Đó là quân lính phụ trách tuần tra. Sau khi thấy Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên, tiểu đội trưởng đi đầu giắt mình, đứng nghiêm chào: “Tướng quân!” Hắ không biết Lục Tắc Hiên nhưng hắ biết quân hàm trên vai Lục Tắc Hiên: Đây là Thiếu tướng, cấp bậc cao hơn hắ rất nhiều.

Lục Tắc Hiên chào lại bằng động tác quân đội, nói: “Tôi là Lục Tắc Hiên của Đội đặc chiến Liệp Ưng, cần dừng chân nhờ ở đây để nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày.”

Phi thuyền Liệp Ưng có giấy thông hành tất cả các khu vực thuộc phạm vi Liên bang. Trong tình huống khẩn cấp, phi thuyền có thể đáp thẳng xuống mà không cần thông qua lượng lượng đồn trú tại địa phương. Lính gác kia hiểu ngay, lập tức cung kính nói: “Được thưa Tướng quân. Tôi sẽ báo cho Thiếu tướng Miro ngay!”

Lục Tắc Hiên nói: “Không cần. Chúng tôi nghỉ luôn trên phi thuyền, dừng ở đây hai ngày sẽ đi ngay. Các anh cứ làm việc của mình.”

Lính gác nghi hoặc liếc nhìn hai người rồi mới chào, tiếp tục tuần tra.

Vừa rời diễn ổn không? Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên tỏ ý hỏi.

Dụ Nhiên trả lại hắ một ánh mắt tán thưởng như muốn nói: Trẻ nhỏ dễ dạy.

Lục Tắc Hiên dờ mắt, nói: “Còn muốn đi dạo đâu nữa không?”

Dụ Nhiên nghĩ một lát, nói: “Chúng ta tới chỗ tiệm bánh ngọt xem thử đi.”

Lục Tác Hiên gật đầu, đi theo Dụ Nhiên.

Hai người tới khu vực gần tiệm bánh ngọt lúc trước đã gặp nhau, phát hiện căn tiệm đó đã được đập đi xây lại, biến thành một cửa hàng tiện lợi. Lúc này, ông chủ cửa hàng đang ngồi lim dim ngủ. Dụ Nhiên đứng trước cửa hàng tiện lợi, vẻ mặt rất buồn: “Ba mẹ em mất rồi, tiệm bánh ngọt cũng không còn nữa...”

Lục Tác Hiên nhẹ nhàng ôm vai cậu, dịu dàng nói: “Không sao, sau này tôi sẽ bảo vệ em.”

Ông chủ ngồi trong tiệm bị đánh thức, dụi mắt, cười nói: “Nhiên Nhiên về đấy à?”

Lục Tác Hiên cảm thấy nụ cười của ông ta hình như rất quái dị?

Dụ Nhiên nói: “Vâng, cháu mới về. Giờ chú Lưu mở tiệm ở đây sao?”

Người đàn ông trung niên cười khà khà: “Đúng thế, đoạn đường này cũng khá tấp nập, đằng trước là Công ty Khoáng sản, ngày nào cũng có nhiều người qua lại. Sau khi nhận được khoản bồi thường kia chú mở cửa hàng ở đây kiếm kế sinh nhai. Ày, làm ăn vẫn kém xa tiệm bánh nhà cháu hồi trước.”

Dụ Nhiên nói: “Cứ từ từ rồi sẽ dắt khách thôi.”

Người đàn ông trung niên nhìn sĩ quan điển trai bên cạnh Dụ Nhiên, tò mò hỏi thăm: “Vị này là?”

Má Dụ Nhiên hơi hồng lên, giới thiệu: “Đây là bạn trai cháu, anh ấy tốt với cháu lắm.”

Lục Tác Hiên: “...”

Bạn trai? Sao tôi không biết?

Người đàn ông trung niên phấn khởi, nói: “Thế thì tốt quá. Nếu ba mẹ cháu dưới tuổi vàng biết được chắc chắn sẽ mừng lắm!”

Dụ Nhiên cười, gãi đầu: “Vâng. Thôi, chú Lưu bán hàng nhé, cháu qua bên kia một chút.”

Lục Tắc Hiên sắp không duy trì nổi biểu cảm nữa rồi. Dụ Nhiên nói “anh ấy là bạn trai cháu” một cách tự nhiên như thế, mặt cũng nhoáng cái là đỏ lên ngay được. Nếu không vì đã biết diễn xuất đỉnh cao của con boss này, có khi Lục Tắc Hiên tin là thật luôn ấy chứ.

Cùng Dụ Nhiên đi rất xa khỏi đó, Lục Tắc Hiên mới hạ giọng: “Rất cuộc định làm gì?”

Dụ Nhiên nói: “Em muốn tới xem khu vực lưới phòng ngự của khu an toàn. Chỗ đó được vá lại hết rồi phải không?”

Lục Tắc Hiên: “... Chắc vậy, tôi đi cùng em.”

Bên ngoài khu an toàn là lưới phòng ngự điện từ. Tấm lưới chế tạo từ kim loại đặc biệt ấy sẽ giám sát sự xâm nhập của tất cả các loài sinh vật khác, kích hoạt dòng điện cực mạnh, khiến chúng hôn mê bằng từ trường và kích điện.

Lục Tắc Hiên đi đến trước lưới phòng ngự, dừng bước, ngoảnh lại nhìn Dụ Nhiên.

Dù sao nơi này cũng là phần rìa của khu an toàn, hoang vu hiểm dấu chân người, trong phạm vi 1km không trông thấy bất kỳ ai.

Dụ Nhiên vươn tua ý thức ra, áp lên trán Lục Tắc Hiên, bình tĩnh nói trong đầu: “Lúc trước, quái thú đột ngột tấn công căn cứ B-73 không phải ngoài ý muốn mà do có người gây nên. Lưới phòng ngự bị phá, có kẻ cố ý thả chúng vào.”

Thảo nào khi dẫn dẫn Đội đặc chiến Liệp Ưng tới cứu viện cứ cảm thấy bất thường. Đám quái vật đó điên cuồng xông về phía căn cứ con người mà giẫm đạp như được thứ gì đó ra lệnh. Lục Tắc Hiên giết chết con đầu đàn, tất cả chúng lập tức rút lui.

Lục Tắc Hiên cau mày: “Con người điều khiển được chúng sao?”

Dụ Nhiên gật đầu, nhìn Lục Tắc Hiên, hỏi: “Anh từng nghe về khu ô nhiễm số 13 của chòm sao Củ Xích chưa?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Nghe rồi. Ở đó có một loại thực vật gọi là “Hoa khát máu”, biết tấn công, cắn nuốt các thực thể sống xung quanh. Nọc độc tiết ra từ cánh hoa có khả năng ăn mòn cực mạnh. Hồi trước, vì chiếm lĩnh hành tinh này, con người đã phải tranh cướp không gian với chúng, thương vong nghiêm trọng...”

Nói tới đây, Lục Tắc Hiên khựng lại: “Loài thực vật này có vấn đề?”

Dụ Nhiên nhìn vào mắt Lục Tắc Hiên, từ tốn nói: “Thứ chúng tiết ra không phải chất độc có tính ăn mòn mà là một loại độc tố thần kinh có thể tăng cường các giác quan của Lính gác, thúc đẩy tiềm năng trong họ.”

Lục Tắc Hiên kinh ngạc: “Tương tự như... Thuốc kích thích?”

Dụ Nhiên nhìn ra phía xa, dường như có thể lờ mờ trông thấy bóng vài cây hoa màu đỏ ở cuối tầm mắt, cậu khẽ nói trong đầu: “Không khác là bao. Năm đó, sau khi phát hiện ra loại độc tố thần kinh đặc biệt này, có người cho rằng có thể nghiên cứu chế tạo ra một thứ thuốc kích thích tiềm năng của Lính gác, tăng khả năng chiến đấu trong thời điểm then chốt. Vậy nên bọn họ đã chiết xuất chất dịch của hoa khát máu, tiến hành thí nghiệm trong Học viện Lính gác.”

“Nhóm đối tượng thực nghiệm đầu tiên đều là những Lính gác 13 tuổi không cha không mẹ, chỉ gồm mười mấy người thôi. Ban đầu, thí nghiệm tiến hành rất thuận lợi, tất cả những Lính gác được tiêm thuốc đều tăng cấp sức mạnh rõ rệt, thậm chí có một vài người còn

tiến hóa từ cấp C lên cấp A, cấp A lên cấp S. Nhưng sau đó... có Lính gác đột ngột cuồng bạo. Hơn nữa, sự cuồng bạo này còn lây lan nhanh như dịch bệnh truyền nhiễm.”

Nhớ tới tình cảnh bi thảm khi đó, Dụ Nhiên khẽ nhắm mắt lại, nói: “Mười mấy đứa trẻ đó đều biến dị thành quái vật.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Thật khó có thể tưởng tượng nổi thí nghiệm đó điên rồ tới cỡ nào.

Dụ Nhiên nói tiếp: “Ngay sau khi phát hiện ra tác dụng phụ của thuốc, thí nghiệm đã bị đình chỉ, tài liệu liên quan bị niêm phong trong thư viện của Học viện Lính gác, mẫu thuốc cũng bị tiêu hủy. Nhưng mà... Có một nhà khoa học điên đột nhiên biến mất.”

Lục Tắc Hiên nheo mắt: “Biến mất? Chẳng lẽ ông ta trộm tài liệu đi?”

Dụ Nhiên nói: “Đúng vậy, ông ta mang những số liệu đó trốn khỏi hành tinh Thủ đô. Chính phủ Liên bang đã phát lệnh truy nã cấp độ một để bắt về. Nhưng không lâu sau, người ta phát hiện ra thi thể ông ta còn số liệu thì không thấy đâu. Sau nữa, một tổ chức ẩn nấp trong bóng tối bí mật khởi động lại thí nghiệm này, hơn nữa còn cải tiến phương pháp, nghiên cứu ra một loại chất gây ảo giác kiểu mới để khống chế tâm trí. Đám quái vật xông vào căn cứ anh từng gặp lúc trước bị chính chất này khống chế.”

Lục Tắc Hiên nghe Dụ Nhiên kể lại, băn khoăn trong lòng cuối cùng cũng được giải thích. Bảo sao hành vi của đám động vật đó lại kì lạ như thế, hóa ra có người đứng sau điều khiển.

Dụ Nhiên nói tiếp: “Hành tinh B-73 của chòm sao Củ Xích này là một trong những căn cứ thí nghiệm của tổ chức hắc ám. Rất nhiều cư dân sống tại đây đều đã bị chất gây ảo giác khống chế. Kể cả ông chủ cửa hàng tạp hóa khi nãy anh gặp, thực ra ông ta không quen biết tôi, nhưng khi nhìn thấy tôi, não ông ta sẽ tự động vận hành chỉ lệnh, đồng thời gọi được tên tôi.”

Nhớ đến nụ cười của ông chủ cửa hàng tiện lợi khi nãy, Lục Tắc Hiên chỉ thấy sờn hết cả gai ốc.

Rõ ràng không quen biết nhưng khi nhìn thấy Dụ Nhiên lại có thể tự động mỉm cười, chào hỏi... Thật sự không khác gì người máy được lập trình tự động.

Nói vậy, chị họ, người cô của Dụ Nhiên hồi trước hẳn gặp ở bệnh viện, người bạn học Dụ Nhiên đi chào hỏi lúc ở trạm không gian, tất cả đều đã bị chất gây ảo giác không chế sao? Nào bọn họ được cài sẵn một loại chỉ lệnh, nhìn thấy Dụ Nhiên sẽ tự động nhận diện, đồng thời phối hợp đối thoại với cậu giống như “hỏi đáp với trí tuệ nhân tạo”. Thế nên, trong mắt những người khác, thân thế, bối cảnh của Dụ Nhiên mới chân thực đến vậy.

Dụ Nhiên nói: “Những người bị khống chế đó giống như các thiết bị giám sát vậy. Tình hình trên khắp hành tinh B-73 đều bị bọn họ theo dõi đến từng chân tơ kẽ tóc.”

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm đấm: “Vậy nên thân phận “Dụ Nhiên” này là do bọn họ tạo ra cho cậu?”

Dụ Nhiên đáp: “Đúng thế. Bọn họ giúp tôi xây dựng thân phận “cậu Dẫn đường trẻ mới thức tỉnh” để tiện cho tôi xâm nhập Liên bang, giết chết một số kẻ có khả năng tiết lộ bí mật, đánh cắp tài liệu bị niêm phong trong thư viện.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Mọi điểm đáng ngờ trước đây đều đã được xâu chuỗi lại.

Lúc trước, Dụ Nhiên xuất hiện tại căn cứ B-73 không phải vì được Quân đoàn Ánh Sao cắt cử đi làm nhiệm vụ mà là giúp tổ chức hắc ám diệt trừ vài kẻ biết được bí mật nội bộ. Ba Lính gác Leonard, Celtic và Mark chết đầy lý kỳ kia có lẽ đã vô tình biết được bí mật gì đó nên mới bị tổ chức diệt khẩu.

Sau đó, Dụ Nhiên lấy thân phận “Dẫn đường mới thức tỉnh” để vào được Viện Thánh ở hành tinh Thủ đô, tranh thủ trộm tài liệu ở Học viện Lính gác trong thời gian lễ khai giảng diễn ra cũng là đang làm tay sai cho tổ chức hắc ám. Có lẽ tài liệu mà nhà khoa học điên kia trộm đi không được đầy đủ. Bọn họ cần phần số liệu còn lại và Dụ Nhiên, một Dẫn đường khó khiến người ta nghi ngờ, chính là lựa chọn tốt nhất để lén vào Học viện Lính gác trộm tài liệu.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng sắp xếp mọi manh mối một cách logic từ đầu đến cuối. Rốt cuộc, hắn phân tích ra được một sự thật đáng sợ.

Dụ Nhiên chính là gián điệp hai mang!

Thân phận thật của cậu là gián điệp do Quân đoàn Ánh Sao phái vào nằm vùng trong tổ chức hắc ám để điều tra chân tướng cái chết của Trại Trinh sát sáu năm trước. Nhưng năng lực của cậu rất xuất sắc, sau khi được tổ chức nhìn trúng, bọn họ lại tạo cho cậu thân phận giả “Dẫn đường mới thức tỉnh”, phái cậu vào nằm vùng Liên bang.

Vòng đi vòng lại, Dụ Nhiên vẫn là người phe mình.

Lục Tắc Hiên nhìn người trước mặt bằng ánh mắt phức tạp, giọng nói trong đầu trầm thấp, khàn khàn: “Hiện giờ cậu tiếp cận tôi, trở thành Dẫn đường đồng hành của đội tôi, có phải vì... Tôi là mục tiêu tiếp theo của bọn họ?”

Dụ Nhiên tán thưởng: “Anh rất thông minh. Đúng là bọn họ đã chọn anh.”

Lục Tắc Hiên thấy sống lưng mình lạnh toát. Nếu Dụ Nhiên thật sự là nằm vùng do tổ chức hắc ám phái tới, với sự tin nhiệm hắn dành cho cậu, chỉ sợ hắn đã chết cả trăm lần rồi. Có lẽ tổ chức hắc ám cũng không ngờ thực chất Dụ Nhiên lại là gián điệp do Quân đoàn Ánh Sao cài vào để điều tra bọn họ.

Dụ Nhiên phải căng mình giữa hai phe phái, chỉ cần sơ sẩy chút thôi, có lẽ tính mạng khó mà giữ được. Trách sao kỹ năng diễn xuất của cậu lại xuất sắc đến độ có thể thay đổi thật giả như vậy. Nhất định cậu rất vất vả nhỉ? Từng bước như đi trên băng mỏng, có lẽ cả trong lúc ngủ cũng phải duy trì cảnh giác.

Lục Tắc Hiên hít thở sâu, nói: “Cậu không giết mà còn cứu tôi, tại sao?”

Dụ Nhiên nói: “Bọn họ không cần anh chết mà muốn tôi khống chế anh rồi thông qua đó khống chế cả Quân đoàn Liệp Ưng.”

Quân đoàn Liệp Ưng?

Dã tâm của tổ chức hắc ám lớn đến vậy, chẳng lẽ là muốn làm phản, khống chế toàn bộ Chính phủ Liên bang?

Phỏng đoán đáng sợ khiến sắc mặt Lục Tắc Hiên càng căng thẳng hơn, tay cũng gắt gao nắm chặt lại.

Dụ Nhiên thấy hắn đã tin, bèn nhỏ nhẹ nói: “Khống chế anh là một phân đoạn cực kỳ quan trọng. Chỉ khi đó, bọn họ mới thực sự tin tưởng tôi, để tôi được tiếp xúc với lãnh đạo cấp cao của tổ chức. Vậy nên, Lục Tắc Hiên, tôi cần sự phối hợp của anh.”

Về mặt Lục Tắc Hiên rất bối rối: “Phải phối hợp thế nào? Ngoan ngoãn để cậu khống chế, trở thành con rối của cậu hay sao?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Đương nhiên không phải, tôi vẫn sẽ để anh duy trì lý trí. Anh chỉ cần mài giũa kỹ năng diễn xuất, biểu hiện như thể đã bị tôi khống chế trước mặt người ngoài, phối hợp với hành động của tôi. Sức chiến đấu của một mình tôi có hạn, khó lòng nào chống lại cả tổ chức hắc ám được. Có anh hỗ trợ, tôi sẽ có phần thắng lớn hơn.”

Lục Tắc Hiên im lặng. Lúc trước, hắn không tin vào lời nói một phía của Dụ Nhiên, nhưng hôm nay, Dụ Nhiên tiết lộ cho hắn về thí

nghiệm tuyệt mật kia, về bí mật của hoa khát máu ở khu ô nhiễm số 13...

Tin tưởng hẳn dành cho Dụ Nhiên lại nhiều thêm vài phần.

Nhưng hẳn vẫn không thể hoàn toàn buông lỏng cảnh giác. Vạn nhất Dụ Nhiên thật sự không chế hẳn, vậy thì hẳn sẽ trở thành một con rối vô tri.

Chất gây ảo giác do tổ chức hắc ám nghiên cứu ra quá đáng sợ, một người đang sống sờ sờ lại như bị cài mệnh lệnh vào não, tự động hỏi đáp, tự động báo cáo tất cả những gì mình đã trông thấy cho tổ chức. Như vậy thì khác gì robot chứ?

Dụ Nhiên thấy Lục Tắc Hiên đang vật lộn giữa các dòng suy nghĩ, cậu nhìn đối phương bằng ánh mắt thành khẩn, nói: “Lục Tắc Hiên, đây là nơi khi trước anh cứu tôi, cũng là nơi tôi bắt đầu dùng thân phận giả tiếp cận anh. Hôm nay tôi đưa anh trở lại đây, nói toàn bộ sự thật cho anh là hy vọng chúng ta có thể có một khởi đầu hoàn toàn mới.”

Cậu chậm rãi nói ra từng chữ: “Thực ra, chúng ta có thể trở thành đồng minh tốt nhất.”

Chương 50: Cặp đôi diễn viên xuất sắc

Lục Tắc Hiên nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Dụ Nhiên, đáy lòng dâng lên cảm giác xót xa khó tả. Tuy hắn chưa bao giờ làm gián điệp nhưng hắn biết tình huống ấy gian nan đến độ nào, chỉ bất cẩn một chút thôi thì sẽ bước thẳng vào đường chết.

Nếu tất cả những điều Dụ Nhiên nói là thật, vậy thì, trong tình cảnh khó khăn trùng trùng ấy, Dụ Nhiên không những bất chấp nguy hiểm bại lộ thân phận để cứu hắn, mà còn tin tưởng, tiết lộ toàn bộ chân tướng, muốn hợp tác với hắn...

Phần tín nhiệm này quá nặng, thậm chí nặng như thế “giao phó cả tính mạng”.

Nếu Lục Tắc Hiên đồng ý, từ nay về sau, sống chết của cả hai sẽ được trói buộc vào nhau, trở thành người trên cùng một con thuyền.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, nhìn Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Tôi cũng hy vọng có thể trở thành chiến hữu với cậu, chứ không phải kẻ thù.”

Câu nói này mang hai lớp nghĩa, dường như đang nhắc nhở Dụ Nhiên đừng lừa gạt hắn thêm nữa. Dụ Nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn, thản nhiên nói: “Nếu tôi là kẻ thù của anh, anh đã chết vô số lần rồi. Còn nhớ cốc nước kẹo tôi cho anh uống không?”

Lục Tắc Hiên giật mình: “Trong đó bỏ gì?”

Dụ Nhiên nói: “Đáng ra là thuốc bọ họ đưa cho, nhưng bị tôi tráo thành kẹo.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Nghĩ đến chuyện bản thân uống hết cốc nước ấy không chút nghi ngờ, Lục Tắc Hiên thấy lạnh cả người. Nếu Dụ Nhiên không trao thuốc đi, nói không chừng giờ hắn đã bị cậu điều khiển rồi.

Tổ chức hắc ám thật sự quá điên rồ.

Không chỉ lấy Lính gác làm vật thí nghiệm mà còn muốn khống chế cả Bộ Quân sự? Cá lớn sau màn chắc chắn có dã tâm cực kỳ đáng sợ.

Dụ Nhiên cần tìm một người giúp sức đáng tin cậy. Còn hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Lục Tắc Hiên hít sâu, nói: “Tôi sẽ phối hợp với cậu bằng hết khả năng. Nhưng tôi mong rằng cậu có thể cho tôi biết kế hoạch của cậu trước.”

Trải qua lần trao đổi thẳng thắn này, Lục Tắc Hiên đã tin tưởng Dụ Nhiên hơn. Dụ Nhiên gật đầu, nói: “Đương nhiên. Tôi sẽ bàn bạc về kế hoạch với anh, dù sao cũng có rất nhiều chuyện cần anh phối hợp.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, thấy được hình ảnh phản chiếu của bản thân in rõ mồn một trong mắt đối phương.

Trời dần tối hẳn, đèn pha trên những ngôi nhà cao tầng ở phía xa sáng lên, soi rọi khắp đường phố. Từ sau lần thú vũ trụ bất ngờ tấn công khu vực sinh sống của con người, căn cứ B-73 đã tăng cường phòng ngự, binh lính tuần tra cũng nhiều hơn hẳn. Hiển nhiên, tổ chức hắc ám đã đề cao cảnh giác, không muốn cho ai biết bí mật bị chôn vùi sâu trong khu ô nhiễm, trên đường có rất nhiều người bị bọn họ khống chế tinh thần.

Dụ Nhiên khẽ nói trong đầu: “Về thôi. Trước khi tìm ra tên nội gián khác nằm vùng trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, chúng ta vẫn phải

đóng giả làm người yêu, khiến hắn tưởng rằng tôi đã có được sự tin nhiệm của anh, đang cho anh dùng thuốc, tìm thời cơ khống chế anh.”

Lục Tắc Hiên giật mình: “Nội gián khác?”

Dụ Nhiên nói: “Hùng Khải đáng nghi nhất, Moore cũng không thể tin tưởng hoàn toàn. Tổ chức sẽ không phái một mình tôi tới tiếp cận anh, tất nhiên phải có người giám sát chúng ta. Thế nên sau này, dù trong hoàn cảnh nào, anh cũng không được lơ là cảnh giác.”

Lục Tắc Hiên thật sự khó mà tin nổi.

Từ khi tiếp nhận chức vị Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng năm 494 tới nay, hắn vẫn luôn đối đãi với mọi người như anh em ruột thịt. Mỗi khi đi làm nhiệm vụ, hắn cũng sẽ dốc sức bảo vệ sự an toàn của họ. Giống như lúc chiều nay, gặp phải trận đánh úp của quái vật ở chòm sao Kiếm Ngư, hắn thậm chí không màng an nguy của bản thân để cứu cả đội về.

Bởi vì hắn là đội trưởng, hắn có trách nhiệm quan tâm đến mọi người.

Hắn từng nói sẽ không để bất kỳ binh lính nào đi theo mình phải uống mạng.

Nhưng nếu trong số bọn họ có nội gián thì sao?

Vào thời khắc mấu chốt, nhát dao đâm sau lưng từ đồng đội còn đáng sợ hơn cả kẻ thù mạnh nhất.

Hùng Khải là Đội phó mà hắn tin tưởng, luôn ở phía sau thủ hộ phi thuyền. Moore là Dẫn đường đồng hành của đội hắn, cũng là người anh trai đã căn dặn hắn phải chăm sóc trước khi chết. Hai người này đều đã ở trong Đội đặc chiến Liệp Ưng bảy, tám năm... Ấy thế mà Dụ Nhiên lại nghi ngờ họ là nội gián?

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay, giọng khô khốc: “Cậu có chứng cứ gì chứng minh họ là nội gián?”

Dụ Nhiên nói thẳng: “Tôi không có chứng cứ, chỉ đang phỏng đoán và nghi ngờ dựa theo một vài manh mối. Tôi nói chuyện này với anh là mong rằng anh sẽ không mất cảnh giác. Về sau, đồ bọn họ đưa cho anh, đừng cứ thế ăn luôn.”

Lục Tắc Hiên hơi nhú mày. Hắn im lặng một hồi rồi mới nói trong đầu: “Nội gián trong Đội đặc chiến Liệp Ưng để tôi điều tra. Tôi hiểu họ rõ hơn cậu.”

Nét mặt người đàn ông rất nghiêm túc, giọng nói lạnh như băng: “Tôi sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ phản bội nào trong đội của tôi.”

Thân là quân nhân, căm thù nhất là phản bội.

Điều thứ nhất trong khẩu hiệu Học viện Quân sự số 1 Liên bang là trung thành. Trung thành với Tổ quốc, trung thành với quân đoàn, trung thành với đồng đội. Chỉ khi đồng tâm hiệp lực, tín nhiệm nhau thì mới có thể sống sót được trong những hoàn cảnh gian nan nhất.

Chiến hữu liều chết chiến đấu phía trước, phản đồ lại thờ ơ mặc kệ sau lưng...

Nghĩ đến chuyện này, Lục Tắc Hiên chỉ hận không thể tống kẻ kia vào nhà tù Bộ Quân sự ngay tức khắc.

Cái chết của anh trai năm đó, liệu có nguyên nhân nào khác không?

Lục Tắc Hiên không dám nghĩ tiếp, hắn bình tĩnh nhìn Dụ Nhiên: “Tiếp theo, cậu có kế hoạch gì?”

Dụ Nhiên nói: “Trước tiên cứ diễn đi, đừng khiến kẻ kia nghi ngờ. Từ giờ trở đi, từng giây từng phút anh phải nói với bản thân rằng chúng ta đã vào sinh ra tử cùng nhau, tình cảm rất sâu đậm, đã xác định quan hệ yêu đương, anh hoàn toàn tin tưởng tôi.”

Dụ Nhiên ngừng một lát, nhấn mạnh: “Chỉ khi bản thân thực sự tin vào điều này, diễn xuất của anh mới càng tự nhiên hơn.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Dường như Dụ Nhiên đã quen với việc nhập vai mọi lúc mọi nơi. Cậu là gián điệp do Bộ Quân sự phái đi, nhất định đã trải qua huấn luyện diễn xuất đặc biệt nên kỹ năng này mới chẳng kém cạnh gì cấp bậc xuất sắc nhất trong giới giải trí. Bằng không, chỉ cần ánh mắt, động tác thiếu đi chút chân thật là sẽ rất dễ bị người khác lần ra sơ hở.

Nhưng dù gì Lục Tắc Hiên cũng chưa từng được đào tạo về mảng này, bảo hẳn sắm vai người yêu? Hẳn diễn nổi không?

Chim ưng trắng nói trong đầu: “Anh chưa diễn đã giống lắm rồi. Hồi trước, mỗi lần ở cạnh Dụ Nhiên, chẳng phải anh bao bọc cậu ấy lắm à? Hai mắt gần như dính rịt trên người cậu ấy. Cứ tiếp tục như thế là được rồi còn gì.”

Nghe thực thể tinh thần làm nhảm, Lục Tắc Hiên thấy hơi ngượng. Hẳn thừa nhận đúng là lúc trước hẳn đã rung động với Dụ Nhiên. Nhưng giờ hẳn mới biết đối tượng bản thân mình thích phải chỉ là nhân vật mà Dụ Nhiên diễn.

Còn đối với con người thật của Dụ Nhiên, cảm xúc của hẳn phức tạp vô cùng. Có cảm kích khi được đối phương cứu mạng, cũng có đau đớn vì bị lừa gạt và phẫn nộ vì bị lợi dụng; khi được chứng kiến một phương diện quả cảm, tài giỏi của cậu, hẳn cực kỳ tán thưởng; khi biết đối phương là nằm vùng, hẳn lại thấy rất kính nể.

Thật sự phức tạp đến mức không thể phân biệt rạch ròi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cảm xúc cá nhân không quan trọng, cứ phối hợp với Dụ Nhiên bắt được tên nội gián đã rồi tính tiếp.

Sự đáng sợ của tổ chức hắc ám vượt ngoài sức tưởng tượng của hần, hần cũng phải thật cẩn trọng.

7 giờ tối, hai người trở lại phi thuyền Liệp Ưng.

Trông Dụ Nhiên có vẻ hơi buồn, Chim Ruồi chạy tới, ân cần hỏi thăm: “Nhiên Nhiên, em sao vậy?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tiệm bánh ngọt của mẹ em ấy bị phá rồi, căn nhà lúc trước cũng bị xây thành tòa nhà mới, em ấy hơi buồn.” Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng ôm vai Dụ Nhiên, dịu dàng an ủi: “Sau này còn có tôi mà, đừng buồn.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng, đều đã qua rồi.”

Lục Tắc Hiên giao Dụ Nhiên lại cho Chim Ruồi, vào phòng chỉ huy, liên hệ với Tháp Trắng.

“Đây là Ban Chỉ huy Trung ương Tháp Trắng. Thiếu tướng Lục Tắc Hiên, xin hỏi nhiệm vụ tiến triển đến đâu rồi?”

“Chúng tôi phát hiện một loài động vật trí tuệ cao tại hành tinh đích của chòm sao Kiếm Ngư. Chúng nguy trang thành hình dạng thực vật và bất động, đến khi chúng tôi tiến sâu vào lãnh địa của chúng mới đột ngột đánh úp. 52 thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng bị vây khốn, may mắn cứu viện kịp thời. Hiện tại có 1 Lính gác bị thương nặng đang nằm trong khoang điều trị, những người khác bị thương nhẹ, không ai hy sinh. Phi thuyền Liệp Ưng đã hạ cánh xuống hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích để nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ mệnh lệnh tiếp theo.”

“Xin chờ một lát.” Nhân viên trực ban báo cáo lại tình hình Lục Tắc Hiên vừa trình bày cho Ban Chỉ huy Bộ Quân sự.

Một lúc lâu sau, Tháp Trắng gửi thông tin phản hồi: “Mời Đội đặc chiến Liệp Ưng nhanh chóng quay về hành tinh Thủ đô, không cần cường chế đổ bộ hành tinh S-107 nữa. Bố trí tiếp theo sẽ được quyết định sau khi chúng tôi thảo luận lại kỹ càng.”

“Đã rõ.” Lục Tắc Hiên dập máy.

Cục Quan trắc Trung ương Liên bang đã đánh giá sai về mức độ nguy hiểm của hành tinh S-107. Bọn họ cho rằng trên hành tinh đó chỉ toàn thực vật không có tính không kích, không ngờ những “loài cây” đó thực chất lại là móng vuốt của động vật trí tuệ cao.

Khi thăm dò, máy bay không người lái không thu được tín hiệu sự sống là vì chúng đã học được cách ngụy trang. Đội đặc chiến Liệp Ưng bị loài động vật thông minh đó dùng kế “dự địch xâm nhập”, suýt nữa đã chết sạch. May mà Lục Tắc Hiên cứu viện kịp thời, Dụ Nhiên cũng không màng nguy hiểm lao xuống cứu hấn, cuối cùng mọi người mới có thể sống sót.

Lục Tắc Hiên quay người lại, nói với toàn đội: “Mọi người nghỉ ngơi một đêm, 8 giờ sáng mai xuất phát trở về hành tinh Thủ đô.”

Hấn thản nhiên lướt mắt nhìn Hùng Khải và Moore, không phát hiện điều gì bất thường từ biểu cảm của hai người. Không sao, sau khi trở lại hành tinh Thủ đô, chắc chắn hấn sẽ nghĩ ra cách tìm được tên nội gián trong đội.

Ăn cơm tối xong, mọi người lần lượt trở về phòng. Dụ Nhiên và Đường Sách tình cờ gặp nhau nhưng không nói gì nhiều. Dụ Nhiên biết, kỳ không đổi màu của Đường Sách đã biến thành màu trần nhà, lẳng lặng chui vào phòng cậu.

Sau khi đóng cửa lại, Dụ Nhiên dùng tua ý thức để trao đổi với kỳ không.

Kỳ không nói trong thế giới tinh thần: “Chủ nhân bảo tôi nói với cậu, Hùng Khải vẫn âm thầm theo dõi hai người. Phòng ngủ của hắn và Đội trưởng Lục rất gần nhau, có thể nghe thấy hai người nói chuyện. Moore luôn chăm sóc vị Lĩnh gác đang nằm trong khoang điều trị, chưa từng rời khỏi phòng y tế. Những người khác không có gì khả nghi. Anh ấy muốn hỏi kế hoạch tiếp theo của cậu là gì.”

Dụ Nhiên nói: “Dận Thiếu tá Đường Sách án binh bất động chờ lệnh. Tôi sẽ tìm cách dẫn phi thuyền Liệp Ưng đến thiên hà Nam Tam Giác, tạo ra một “sự cố” để tất cả mọi người, ngoại trừ nội gián, đều “gặp nạn”.”

Kỳ không hỏi lại: “Chòm sao Nam Tam Giác?”

Dụ Nhiên nói: “Đúng thế, nơi chiến hạm Ánh Sao nổ tung năm xưa. Thiếu tá Đường Sách sẽ biết phải phối hợp với tôi thế nào.”

Kỳ không gật đầu, biến mất.

Dụ Nhiên quay ra phòng trà rót nước, gõ cửa phòng Lục Tắc Hiên. Đương nhiên cậu đang cố tình làm cho nội gián xem.

Lục Tắc Hiên nói: “Vào đi.”

Dụ Nhiên đẩy cửa bước vào, mỉm cười, nói: “Vẫn chưa ngủ sao?”

Đối diện với “khuôn mặt tươi cười ngây ngô” của cậu, nhìn cốc nước cậu đang cầm, Lục Tắc Hiên biết diễn viên xuất sắc lại vào vai rồi.

Lục Tắc Hiên đành phối hợp: “Ừ, đang chuẩn bị ngủ. Sao em lại sang đây?”

Dụ Nhiên đưa cốc nước cho Lục Tắc Hiên: “Hôm nay anh cứu nhiều người như thế, chắc mệt lắm đúng không? Em rót nước cho anh này.”

“... Cảm ơn.” Lục Tắc Hiên uống một hơi hết sạch cốc nước kẹo. Hắn biết, dù Dụ Nhiên thật sự muốn khống chế hắn thì cũng không phải ngay bây giờ. Trước mặt bao nhiêu Lính gác Đội đặc chiến Liệp Ưng, Dụ Nhiên sẽ không làm càn.

Thấy người đàn ông đã uống cạn cốc nước, Dụ Nhiên nhìn hắn với vẻ tán thưởng, nói: “Ngủ ngon.”

Vừa định rời đi, Lục Tắc Hiên bất chợt níu tay cậu lại, kéo mạnh vào lòng mình.

Dụ Nhiên hơi sượng người, hỏi bằng ánh mắt: “Anh làm gì đấy?”

Lục Tắc Hiên trả lời bằng khẩu hình: “Đóng kịch.”

Dụ Nhiên: “...”

Cũng phải, bạn trai chu đáo đêm hôm đưa nước tới, nếu Lục Tắc Hiên thờ ơ lạnh nhạt thì hơi lạ. Đều là người trưởng thành cả rồi, ôm ấp, hôn hít chút cũng là hành vi rất bình thường nhỉ?

Nghĩ vậy, Dụ Nhiên lập tức ôm lại Lục Tắc Hiên, khẽ cựa nụ: “Tắc Hiên, đừng mà... Ưm... Bị người khác nghe thấy mất.”

Lục Tắc Hiên:??

Tôi còn chưa làm gì mà cậu đã nhập diễn sâu thế?

Dụ Nhiên diễn hết phân cảnh cực kỳ mượt mà, đẩy Lục Tắc Hiên ra, chạy mất.

Chỉ còn Lục Tắc Hiên vẫn đứng đực ra như pho tượng.

Chim ưng trắng chán nản nói trong đầu: “Cáo quá thông minh, quá xảo quyệt. Hình như anh không phải đối thủ của cậu ấy rồi.”

Lục Tắc Hiên lạnh lùng nói: “Tôi chỉ có một thực thể tinh thần, cậu ấy có hai.”

Chim ưng trắng: "... Vậy tính ra, anh không phải đối thủ của cậu ấy cũng là chuyện rất bình thường?"

Lục Tắc Hiên không nói nữa. Chỉ là tim hắn bỗng đập nhanh khác lạ.

Đúng là vừa rồi hắn định diễn, dù sao người ngoài đã coi họ là một đôi. Dụ Nhiên chu đáo đưa nước tới, lý nào hắn lại để người kia đi luôn? Chắc chắn nội gián đang nghe lén, phải diễn cho chân thật chút... Ôm một cái cũng không mất mát gì.

Không ngờ Dụ Nhiên lại ôm lại.

Ngay khi được vòng tay ấy nhẹ nhàng ôm lấy, tim Lục Tắc Hiên suýt nữa ngừng đập.

Cơ thể Dụ Nhiên rất ấm áp, cũng rất mềm mại. Lúc ôm cậu, Lục Tắc Hiên còn không nở buông ra.

Lục Tắc Hiên day trán, lần nữa nhắc nhở bản thân: Đừng nghĩ quá nhiều, chỉ là diễn thôi.

Chuyện quan trọng lúc này vẫn là mau chóng tóm được tên nội gián còn lại trong đội. Đối với vấn đề này, Lục Tắc Hiên đã có cách.

Chương 51: Bắt tay hợp tác

8 giờ sáng, phi thuyền Liệp Ưng xuất phát trở về hành tinh Thủ đô.

Vấn đề nhiệm vụ này sẽ đi ròng rã cả tháng, không ngờ bọn họ lại đụng độ sinh vật hoàn toàn xa lạ, buộc phải quay về sớm.

Qua quá trình bàn bạc, Bộ Chỉ huy quyết định tạm hoãn việc thăm dò thực địa đối với các hành tinh thuộc chòm sao Kiếm Ngư. Sinh vật trí tuệ cao khó đối phó, cường chế khai chiến sẽ dẫn đến tổn thất rất lớn. Phương pháp cụ thể để chiếm lĩnh hành tinh này phải nghiên cứu, phân tích lại. Cứ thế, Đội đặc chiến Liệp Ưng tạm thời khá rảnh rỗi.

Moore chủ động hỏi: “Đội trưởng Lục, tiếp theo có sắp xếp gì không?”
---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên cân nhắc, trả lời: “Tôi định đưa Dự Nhiên về chính thức ra mắt phụ huynh.”

Hội Lính gác lập tức cười thích chí: “Chà, về gặp phụ huynh luôn rồi!”
“Tiến triển nhanh ghê!”

Dự Nhiên giật mình. Dù không ngờ Lục Tắc Hiên sẽ nói thế nhưng cậu vẫn phối hợp theo rất nhanh, hỏi: “Em cần chuẩn bị quà gì ạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không cần, để tôi chuẩn bị là được.” Hắn đưa mắt nhìn mọi người: “Tối nay tạm thời không có nhiệm vụ, tôi sẽ đưa Dự Nhiên về nhà một chuyến. Mọi người cứ nghỉ lại trong Tháp Trắng, công việc tiếp theo chờ tôi quay về sẽ sắp xếp.”

Các Lính gác lập tức tản ra, Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên về ký túc xá của mình.

Dụ Nhiên lập tức kết nối với hắc bằng tua ý thức, hỏi trong đầu: “Ý gì vậy? Sao tự nhiên lại muốn dẫn tôi về gặp ba mẹ anh?”

Lục Tắc Hiên nói: “Với mối quan hệ hiện tại của chúng ta, dẫn cậu về ra mắt là rất bình thường, như thế mới không khiến nội gián nghi ngờ. Đương nhiên tôi không chỉ dẫn cậu về gặp phụ huynh suông, tôi cần một quyền hạn của bố mình. Bố tôi là Thượng tướng ba sao của Liên bang, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Liệp Ưng, có một số chuyện tôi không tự điều tra được nhưng dùng quyền hạn của ông ấy thì có thể.”

Dụ Nhiên hiểu ngay: “Anh muốn điều tra Đội đặc chiến Liệp Ưng?”

Lục Tắc Hiên gật đầu, ánh mắt hiện rõ sự sắc bén: “Là đội trưởng, tôi không cho phép phản đồ tồn tại bên cạnh mình. Nếu cậu không có chứng cứ chứng minh ai là nội gián, vậy để tôi tìm thay cậu.”

Lục Tắc Hiên không phải người làm việc theo cảm tính. Hắc luôn bình tĩnh, chỉ cần cân nhắc rõ mặt lợi mặt hại sẽ có thể đưa ra quyết định lý trí nhất ngay lập tức. Dụ Nhiên yên tâm, nói: “Được. Vậy anh chuẩn bị quà nhé, tôi không biết ba mẹ anh thích gì.”

“Không thành vấn đề.” Lục Tắc Hiên gửi tin nhắn cho cha mẹ, nói: “Bố, mẹ, tối nay hai người có thời gian về nhà không? Con về Thủ đô rồi, định đưa Dụ Nhiên tới nhà, chính thức chào hỏi.”

Thấy tin nhắn này, Lục Đình Ngự phấn khởi ra mặt: “Về được về được! Tối nay bố mẹ sẽ chờ ở nhà!”

Buổi chiều, Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên đi mua vài món quà đơn giản, giả vờ như thực sự đến ra mắt gia đình rồi lái xe bay về nhà vườn của họ Lục ở vùng ngoại ô. Dụ Nhiên nhìn những ngôi nhà

kính trồng rau cỡ lớn xung quanh, kính ngạc: “Nhà anh tự trồng rau à?”

Lục Tắc Hiên nói: “Bố tôi thích trồng, ông ấy còn làm hẳn trang trại trong nhà, nuôi khá nhiều gà vịt.”

Không ngờ Tướng quân Lục cha lại là người có đời sống thú vị như thế. Nghe nói, trong số mấy vị thượng tướng của Bộ Quân sự, Lục Đình Ngự là người ít làm cao nhất, tính cách ôn hòa, dễ gần, xem ra lời đồn hoàn toàn chính xác.

Xe nhanh chóng chạy đến cửa, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên xuống xe. Dụ Nhiên thấy trên bầu trời có một con đại bàng vàng và một con chim sẻ đỏ đang bay lượn cùng nhau, là thực thể tinh thần của cha mẹ Lục Tắc Hiên.

Sau khi trông thấy cáo trắng nhỏ của Dụ Nhiên, đại bàng vàng và chim sẻ đỏ chủ động đáp xuống, liệng vài vòng trên đầu nó, tỏ thái độ thân thiện.

Cáo nhỏ ngược ngùng trốn ra sau lưng chim ưng trắng.

Chim ưng trắng ngẩn ra: “... Tôi... Tôi cũng phải diễn hả?”

Lục Tắc Hiên nói trong đầu: “Chẳng phải mi vẫn luôn muốn được chơi với cáo à? Đi đi.”

Chim ưng trắng hào hứng bay đi chơi. Đối với nó, chăm sóc cáo nhỏ là chuyện không cần phải diễn.

Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên vào phòng khách. Căn nhà tổ truyền của họ Lục mang phong cách cổ kính, trong nhà có khá nhiều đồ dùng bằng gỗ, trông rất mộc mạc. Một người đàn ông đang đeo tạp dề, xắn tay áo nấu nướng dưới bếp, một người phụ nữ tao nhã ngồi trên ghế sofa đọc tài liệu trong máy tính. Nhìn cảnh tượng này, Dụ Nhiên chợt nhớ khung cảnh cha mẹ mình ở bên nhau nhiều năm trước.

Khi ấy, cha cũng rất thích nấu cơm cho mẹ.

Thấy Dụ Nhiên, Tiêu Thước chủ động đứng dậy, nói: “Dụ Nhiên, qua đây ngồi đi.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tuy tính cách Trưởng khoa Tiêu khá lạnh lùng nhưng bà đã tỏ thái độ tương đối ôn hòa với Dụ Nhiên. Dụ Nhiên lễ phép mỉm cười, đưa quà tận tay bà: “Cháu chào cô.” Đúng lúc này, Lục Đình Ngự bung đồ ăn bước ra khỏi phòng bếp, Dụ Nhiên quay sang chào: “Cháu chào chú.”

Lục Đình Ngự nhìn Dẫn đường ngoan ngoãn, lễ phép trước mặt, lòng mừng lắm. Ông tươi cười bắt chuyện: “Nhiên Nhiên đấy à, chào con. Tắc Hiên, còn đứng đực ra đấy làm gì, không đi rót nước nhanh lên?”

Lục Tắc Hiên quay đi rót nước cho Dụ Nhiên, xong xuôi mới ngồi xuống cạnh cậu.

Lục Đình Ngự xếp món cánh gà kho cuối cùng lên bàn, tủm tỉm cười đưa đĩa cho Dụ Nhiên: “Đói rồi phải không? Mau nếm thử đồ chú nấu đi.”

Dụ Nhiên rất bất ngờ: “Chú đích thân vào bếp luôn ạ?”

Lục Đình Ngự nói: “Con là khách quý, đương nhiên chú phải thể hiện bản lĩnh chứ! Phải rồi, Tắc Hiên cũng được di truyền tài nấu nướng từ chú đấy, nấu ăn ngon lắm. Sau có rảnh thì bảo nó nấu cho con ăn. Nào nào, thử món rau nhà trồng đi, gà này cũng của nhà nuôi, tươi lắm đấy.”

Dụ Nhiên: “...”

Tướng quân Lục nhiệt tình quá đỗi, tiếp thức ăn đầy cả bát khiến Dụ

Nhiên khá ngại.

Tiêu Thước nhìn cậu, ôn hòa nói: “Nhiên Nhiên, chuyện của cháu, Tắc Hiên đã kể sơ với cô chú rồi. Thanh niên các cháu tự do yêu đương, cô chú làm cha làm mẹ sẽ không cấm cản. Cháu không cần phải thấy áp lực, cứ coi nơi này như nhà mình, đừng làm khách.”

Dụ Nhiên: “... Cảm ơn cô.”

Cậu cúi đầu ăn cơm, trộm liếc Lục Tắc Hiên bằng đuôi mắt như đang hỏi: Rốt cuộc anh định làm gì?

Lục Tắc Hiên bình thản ăn cơm, còn chủ động gấp thức ăn cho Dụ Nhiên, tỏ ra cực kỳ quan tâm, chu đáo. Ăn xong, hấn bỗng đứng dậy, nói: “Mẹ, mẹ nói chuyện với Nhiên Nhiên một lúc nhé. Con có vài việc cần vào thư phòng bàn với bố.”

Lục Đình Ngự không nghĩ nhiều, tưởng con trai muốn bàn bạc chuyện kết hôn, bèn đứng dậy, nói: “Được, bà nó nói chuyện với Nhiên Nhiên nhé.”

Hai cha con lần lượt vào thư phòng trên tầng.

Thư phòng nhà họ Lục được xây bằng vật liệu đặc biệt, có thể cách âm hoàn toàn. Đôi khi Lục Đình Ngự sẽ xử lý quân vụ khẩn cấp ngay tại nhà, hồi trước còn có vài giúp việc lo chăm bón rau dưa và nuôi gà, nuôi cá, đương nhiên ông không muốn tai vách mạch rừng, để người ngoài nghe được những chuyện cơ mật.

Lục Tắc Hiên đưa tay đóng cửa cách âm lại, tiện thể buông luôn cả rèm xuống.

Lục Đình Ngự tùm tùm cười, vỗ vai cậu con trai, khen: “Khá quá nhỉ, mới đó đã cura được Dụ Nhiên rồi. Bố nghe nói Dụ Nhiên bất chấp nguy hiểm để cứu con, Dẫn đường như vậy hiểm lắm, con phải trân trọng đấy. Nói đi, cần bàn chuyện gì? Muốn kết hôn sớm chút hả?”

Lục Tắc Hiên bình tĩnh nói: “Con muốn bố giao quyền quản lý lực lượng tình báo cho con.”

Nụ cười trên mặt Lục Đình Ngự tắt ngấm: “Con nói gì?”

Thấy vẻ mặt con trai rất nghiêm túc, không có vẻ gì là đang đùa, Lục Đình Ngự siết chặt nắm đấm, cả giận quát: “Mới có hai mấy tuổi đã nhăm nhe cướp quyền trong tay bố? Con biết lực lượng tình báo của Quân đoàn Liệp Ưng phụ trách công việc gì không? Một thằng nhãi như con có tài đức gì mà ra lệnh cho họ?”

Lục Tắc Hiên nhìn thẳng vào mắt cha mình: “Con biết, chỉ Quân đoàn trưởng các đời mới có thể điều động lực lượng bí mật này, hiện tại con vẫn chưa có tư cách tiếp xúc với họ. Nhưng con là con trai duy nhất của bố, chuyện này liên quan đến sống chết của con, chẳng lẽ bố vẫn sẽ trơ mắt mặc kệ sao?”

Lục Đình Ngự sầm mặt: “Cái gì gọi là liên quan đến sống chết của con?”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Bố nghe về tổ chức hắc ám rồi chứ?”

Đồng tử Lục Đình Ngự co lại, mặt lộ rõ vẻ không dám tin: “Sao con biết?”

Lục Tắc Hiên nói: “Khoảng thời gian trước, vì Lính gác cuồng bạo số lượng lớn, con có về hỏi chuyện bố nhưng bố không cho con biết chân tướng. Thực chất, những Lính gác đó cuồng bạo không phải tai nạn mà do có người gây ra, tổ chức hắc ám dùng bọn họ làm vật thí nghiệm, đúng không?”

Lục Đình Ngự: “...”

Lục Tắc Hiên nhìn vào mắt cha mình, từ tốn nói: “Bố nghĩ bố giấu giếm, không để con tiếp xúc tới những chuyện tối tăm đó là đang bảo

vệ con sao? Bố đừng quên, con là Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, là con của bố. Nếu thật sự muốn uy hiếp Quân đoàn Liệp Ưng, sao bọn họ có thể bỏ qua cho con?”

Thấy mặt cha mình xám ngoét, Lục Tắc Hiên hít sâu một hơi, nói: “Bố, con đã trưởng thành rồi. Rất nhiều chuyện nên để con biết rõ đầu đuôi. Con không muốn phải trở thành đứa nấp sau lưng, cần bố bảo vệ.”

Lục Đình Ngự quay người ngồi xuống ghế, vẻ mặt vẫn rất đản đo.

Nên cho Lục Tắc Hiên biết không?

Năm đó, chính Tướng quân Tạ Hi của Quân đoàn Ánh Sao đã nói chuyện này cho con trai mình, để cậu tham gia điều tra, cuối cùng lại là cả gia đình cùng gặp nạn. Chiến hạm của Quân đoàn Ánh Sao bị nổ, hiện trường thảm khốc ấy khiến Lục Đình Ngự nhớ đến vẫn thấy gai người.

Ông không muốn cho con trai mình biết quá nhiều chỉ vì hy vọng một ngày nào đó, nếu bản thân ông gặp nạn, Lục Tắc Hiên vẫn có thể sống sót, kế thừa Quân đoàn Liệp Ưng.

Nhưng Lục Tắc Hiên suýt chút xíu nữa đã hy sinh trong nhiệm vụ lần này. Có quá nhiều nguy hiểm chưa biết, đến từ những hành tinh xa lạ trong vũ trụ, đến từ những toan tính, tranh đấu của con người. Nếu Lục Tắc Hiên vẫn không biết gì, thiếu cảnh giác, ngược lại càng dễ xảy ra chuyện.

Nhìn cậu con trai mạnh mẽ, kiên định trước mặt, lần đầu tiên Lục Đình Ngự nhận ra đứa con này của ông đã trưởng thành. Hắn có thể nhanh chóng đưa ra quyết định trong thời khắc quan trọng, cứu sống những người khác. Hắn là Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng có đầy đủ bản lĩnh, năng lực chứ không phải đứa trẻ cần ông bảo vệ.

Lục Đình Ngự khẽ thở dài, quyết định. Ông thấp giọng nói: “Tổ chức

hắc ám ẩn nấp từ rất lâu rồi. Vụ Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao bị diệt sạch chính là do bọn chúng gây ra. Năm đó, Tướng quân Tạ Hi dẫn quân xuất chinh vì đã điều tra được vị trí căn cứ lớn nhất của tổ chức hắc ám, muốn tập kích bất ngờ, đánh sập nơi đó. Kết quả, hành tung của bà ấy bị lộ, trong tình huống cấp bách, đối phương đã tiêu diệt toàn bộ đội quân bà ấy đưa theo, thậm chí còn cho nổ tung cả chiến hạm Ánh Sao.”

“Ngay sau đó, bố và Nguyên soái cùng tới hiện trường. Máy trăm Lính gác và Dẫn đường của Quân đoàn Ánh Sao không một ai sống sót. Khu vực vũ trụ đó chỉ còn lại vô số mảnh chiến hạm vỡ nát...”
Lục Đình Ngự nhìn Lục Tắc Hiên, ánh mắt rất nghiêm khắc, “Kẻ địch hung tàn đáng sợ, bố không để con biết chuyện này là hy vọng con sẽ không bị cuốn vào. Con trai của Tướng quân Tạ hy sinh trong chính tai nạn năm đó. Cậu ấy bằng tuổi con, khi hy sinh còn chưa đầy 20 tuổi. Con biết bậc cha chú như bố biết được tin này đã đau lòng đến mức nào không?”

Con trai của Tướng quân Tạ bằng tuổi hẳn... Mùi pheromone Dẫn đường ngửi được trong vũ hội tốt nghiệp, sức mạnh tinh thần hùng mạnh của Dụ Nhiên, người duy nhất sống sót trong Quân đoàn Ánh Sao... Con trai của Tướng quân Tạ cũng là một Dẫn đường cực kỳ có thiên phú! ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Từng mảnh ghép được ráp vào với nhau, Lục Tắc Hiên bỗng nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ... Dụ Nhiên là con trai của Tướng quân Tạ?

Tướng quân Tạ Hi và Giáo sư Tần Lạc là Lính gác và Dẫn đường cấp S. Chắc chắn con của hai người họ phải có bộ gen cực kỳ ưu tú. Cậu vốn là Dẫn đường cấp S, thực thể tinh thần thứ hai được thức tỉnh trong tình huống cực kỳ nguy nan? Vậy nên mới có thể sống sót giữa vũ trụ đầy rẫy hung hiểm ư?

Càng nghĩ, Lục Tắc Hiên càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng xảy ra.

Hắn hít thở sâu để tinh táo lại, nói: “Bố yên tâm, con sẽ không để bị kịch năm đó tái diễn. Tấm lòng muốn bảo bọc của bố, con có thể hiểu, nhưng con cũng nói thẳng, nếu đã là con của bố, con chắc chắn không đứng ngoài cuộc. Con muốn trở thành cánh tay phải đắc lực của bố, cũng hy vọng bố sẽ tin tưởng con. Con xin quyền quản lý lực lượng tình báo từ bố không phải muốn soán vị, con chỉ muốn mượn sự hỗ trợ của họ, điều tra rõ một vài việc.”

Lục Đình Ngự cau mày: “Con muốn điều tra chuyện gì?”

Lục Tắc Hiên: “Điều tra Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Lục Đình Ngự biến sắc: “Con nghi ngờ trong đội có vấn đề?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đúng vậy, tổ chức hắc ám đã theo dõi con, bên cạnh con đã có tai mắt do bọn họ cài vào. Bố có còn cảm thấy không cho con biết là đang bảo vệ con nữa không?”

Lục Đình Ngự: “...”

Lũ thần kinh đó vậy mà muốn ra tay với Lục Tắc Hiên?

Khống chế thế hệ con cái, từ đó khống chế lãnh đạo cấp cao trong Bộ Quân sự? Thủ đoạn này thật sự quá độc địa.

Lục Đình Ngự tức đỏ mắt, siết chặt nắm đấm. Sau một hồi im lặng thật lâu, ông lấy ra một chiếc lệnh bài, đưa cho Lục Tắc Hiên, lạnh lùng nói: “Thiếu tướng Lục Tắc Hiên, kể từ hôm nay, cậu chính thức được bổ nhiệm làm Phó ban Tình báo của Quân đoàn Liệp Ưng, có quyền điều động tất cả đặc công tình báo, hỗ trợ cậu làm bất kỳ việc gì.”

Lục Tắc Hiên nhận lấy lệnh bài, đứng nghiêm trước mặt cha mình,

kính cẩn chào theo quân lễ: “Tuân lệnh!”

Chuyển giao lệnh bài, đối với cả hai cha con đều có ý nghĩa đặc biệt.

Lực lượng tình báo của Quân đoàn Liệp Ưng nắm giữ rất nhiều bí mật, được nhà họ Lục tuyển chọn từ lực lượng bộ đội chính quy, là những đặc công hàng đầu bồi dưỡng từ khi còn nhỏ, tuyệt đối trung thành với nhà họ Lục. Bọn họ ẩn nấp ở nhiều nơi, khi cần thiết sẽ thề chết bảo vệ Quân đoàn trưởng.

Bình thường, chỉ khi thay đổi Quân đoàn trưởng, quyền quản lý lực lượng tình báo mới được chuyển giao cho tướng quân đời kế tiếp.

Nhưng hiện tại, Lục Đình Ngự cho con trai mình quản lý lực lượng tình nhuệ này sớm. Thứ nhất, ông nhận thức được nguy hiểm tiềm tàng khó lòng lường trước, nếu còn tiếp tục giấu giếm, chỉ sợ Lục Tắc Hiên khó giữ mạng. Thứ hai, Lục Tắc Hiên đã được tôi luyện nhiều năm, không ít lần tìm được đường sống trong hoàn cảnh ngặt nghèo, quả thật đủ khả năng đảm đương việc lớn.

Đã đến lúc ông cho con trai tiếp xúc với những chuyện này. Lục Tắc Hiên nói đúng, che giấu không phải cách bảo vệ tốt.

Lục Đình Ngự vỗ vai con trai mình, nói: “Bí mật về lực lượng tình báo, chỉ có Tướng quân các đời được biết. Không được tiết lộ kể cả là với người đầu ấp tay gối bên cạnh con. Bố sẽ để đại bàng vàng hỗ trợ phong ấn bí mật này ở sâu trong núi tuyết của con, đảm bảo không Dẫn đường nào có thể mở ra.”

Lục Tắc Hiên trịnh trọng gật đầu: “Con hiểu.”

Dưới lầu, Dụ Nhiên nhạy bén phát hiện đại bàng vàng đột nhiên bay vào thư phòng, có lẽ là Tướng quân Lục gọi thực thể tinh thần về để làm gì đó? Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng Dụ Nhiên vẫn tiếp tục sắm vai cậu Dẫn đường ngoan ngoãn, đáng yêu, nói chuyện phiếm cùng Tiêu Thước. Dẫn xuất của cậu được dày công trui rèn, Tiêu

Thước cũng không thấy có gì bất thường, chỉ nghĩ người yêu của con trai rất dễ mẫn, trước khi ra về còn tặng quà cho Dụ Nhiên.

Là một chiếc máy truyền tin đời mới nhất. Trong máy được lưu sẵn số của bà và Lục Đình Ngự, hiển nhiên là đã chấp nhận Dụ Nhiên.

Lục Tác Hiên đưa Dụ Nhiên rời khỏi nhà họ Lục. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trên đường về, Dụ Nhiên băn khoăn hỏi: “Hôm nay anh đã nói những gì với cha?”

Lục Tác Hiên nói: “Xin lỗi, không thể tiết lộ với cậu được. Nhưng cậu yên tâm, tôi đã tìm vài trợ thủ đáng tin cậy. Muốn đối đầu với tổ chức hắc ám, chỉ hai chúng ta thôi thì không đủ sức đâu.”

Dụ Nhiên hiểu ngay. Quân đoàn lớn nào cũng có lực lượng thân tín được bồi dưỡng bí mật. Chắc chắn nhà họ Lục cũng có một nhóm quân thề chết trung thành, chuyên bảo vệ Quân đoàn trưởng. Rất có thể Lục Tác Hiên đã điều động đến lực lượng tinh nhuệ này.

Dụ Nhiên ngoảnh sang nhìn hắn, nói: “Anh định điều tra thế nào, tôi sẽ không can thiệp. Nhưng tôi nhắc lại với anh, thứ nhất, đừng để lộ thân phận tôi với bất kỳ ai; thứ hai, đừng đánh rần động cỏ, phá hỏng kế hoạch của tôi.”

Đối diện với ánh mắt nghiêm túc, sắc bén của Dụ Nhiên, tâm trạng Lục Tác Hiên rất phức tạp.

Cậu thật sự là con trai của Tướng quân Tạ sao? Nếu đúng vậy, khí khái quyết tuyệt, gãy gọn này của cậu thật sự vô cùng giống mẹ.

Lục Tác Hiên gật đầu, nhìn thẳng vào mắt Dụ Nhiên, nói: “Nếu đã quyết định trở thành đồng minh, mong cậu tin tưởng tôi sẽ không kéo chân cậu. Cậu có kế hoạch của cậu, tôi có cách thức của tôi. Chúng

ta hợp tác với nhau, nhanh chóng tìm ra nội gián thực sự trong Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Dụ Nhiên nhìn dáng vẻ bình tĩnh, đáng tin cậy của Lính gác, cảm giác tán thưởng dâng lên trong lòng.

Không hổ là đối tượng hợp tác cậu nhìn trúng. Sau khi đưa ra quyết định thì hành động rất gọn ghẽ, nhanh nhẹn. Đối với Đội đặc chiến Liệp Ưng, đương nhiên Lục Tắc Hiên sẽ hiểu rõ hơn. Dụ Nhiên phỏng đoán Hùng Khải là nội gián, nhưng đó chỉ là phỏng đoán, chưa chắc đã chính xác.

Có Lục Tắc Hiên ra tay, bắt nội gián sẽ không còn là chuyện khó.

Phải xác định được chính xác nội gián, hai người mới có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Dụ Nhiên dờn tầm mắt, dặn dò: “Anh cũng phải cẩn thận đấy, đừng để ai phát hiện anh đang điều tra.”

Lục Tắc Hiên nói: “Yên tâm. Nội trong một tuần sẽ có đáp án chính xác cho cậu.”

Chương 52: Tổ Đặc công số 1

Sau khi đưa Dụ Nhiên về Tháp Trắng, Lục Tắc Hiên lấy cớ đi gặp bạn rồi ra ngoài một mình. Dụ Nhiên không tiện đi theo, chỉ có thể ở lại ký túc xá chờ hắn.

Đêm dần về khuya, xe bay của Lục Tắc Hiên lượn vài vòng trên đường phố của hành tinh Thủ đô. Hắn dùng thính giác nhạy bén của Lính gác cấp S cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh, đồng thời để chim ưng trắng tuần tra trên cao. Sau khi đảm bảo không có ai theo dõi mới lạng lẽ chạy về phía ngoại thành.

Lục Tắc Hiên dừng xe trước một căn biệt thự bỏ hoang, bước vào trong, lấy lệnh bài đặc biệt được cha giao cho ra, nhập mật mã mười ký tự phức tạp, ấn nút triệu tập.

Gần đây, Phòng Điều tra đã phong tỏa mạng lưới tin tức của hành tinh Thủ đô, gửi tin đi rất dễ bị chặn lại. Vậy nên Lục Tắc Hiên quyết định đích thân triệu tập các đặc công tới, bố trí nhiệm vụ trực tiếp, đồng thời làm quen với lực lượng tinh nhuệ này.

Tổ Đặc công số 1 của Quân đoàn Liệp Ưng là lực lượng bí mật do cụ cố của Lục Tắc Hiên tạo dựng sau khi bình định Lính gác phản loạn hồi mấy trăm năm trước. Toàn bộ thành viên trong tổ đều mang họ Lục, truyền thừa từ đời này sang đời khác, là thân tín dòng chính của gia tộc. Những người này được huấn luyện đặc biệt từ nhỏ, sự trung thành chắc chắn không gì lay động được.

Sau khi khởi động hình thức triệu tập, vị trí sẽ được báo về thiết bị truyền tin của các đặc công.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên kiên nhẫn chờ đợi, quả nhiên có người tới.

Người đầu tiên xuất hiện là một nữ Dẫn đường rất xinh đẹp lái xe tới. Thực thể tinh thần của cô là chuồn chuồn trong suốt, cô có vẻ ngoài rất dễ đánh lừa người khác với mái tóc dài đến eo, chiếc đầm liền màu trắng mặc trên người và nụ cười dịu dàng, là “Dẫn đường loại hình chữa trị dịu dàng” được các Lính gác thích nhất.

Sau khi vào cửa, cô mỉm cười, hỏi: “Tướng quân triệu tập bất ngờ vì có nhiệm vụ quan trọng gì ạ?” Thấy rõ đối phương là Lục Tắc Hiên rồi, cô giật mình, lập tức sửa lời: “Thiếu tướng?”

Cô năm nay 27 tuổi, là Phó phòng Thông tin tình báo Liên bang.

Lục Tắc Hiên gật đầu với cô: “Đủ người rồi nói.”

Người vào kế tiếp là một Lính gác với thực thể tinh thần thuộc họ sói. Sói là họ thực thể tinh thần rất thường gặp, nhưng con sói của Lính gác này lại khác hẳn: Toàn thân nó trắng muốt, đôi mắt thì xanh biếc, sức chiến đấu cực kỳ đáng gờm. Người này hiện đang làm việc tại Phòng Điều tra, là cấp dưới của Chu Thiên Dịch.

Không bao lâu sau, một nữ Lính gác với thực thể tinh thần thạch sùng nhanh nhẹn đáp xuống từ trên nóc nhà. Vóc dáng cô không tính là cao so với các nữ Lính gác khác nhưng hành động cực kỳ linh hoạt, nhẹ nhàng, khả năng leo trèo đã tiến hóa tới mức cao nhất, hiện đang công tác tại Ban Bảo vệ Quốc hội Liên bang.

Từng Lính gác và Dẫn đường lần lượt xuất hiện bằng nhiều cách thức khác nhau, có người lái xe bay, có người phóng mô tô bay, có người nhảy nhót, leo trèo suốt đường đi. Chưa đầy nửa tiếng, trước mặt hẳn đã tập trung mười mấy người, đều là quân tinh nhuệ với thực thể tinh thần cấp A+.

Thấy người triệu tập mình là Lục Tắc Hiên trẻ tuổi, ai cũng khó hiểu.

Lục Tắc Hiên lướt mắt nhìn mọi người, bình thản nói: “Tướng quân Lục đã giao quyền quản lý Tổ Đặc công số 1 cho tôi. Tuy tôi chưa trở thành Quân đoàn trưởng, nhưng nếu cha tôi đã giao quyền, tôi chính là đại diện cho mệnh lệnh tối cao của Quân đoàn Liệp Ưng. Từ giờ trở đi, các anh chị cần phục tùng lệnh của tôi, nghe rõ cả chưa?”

Mọi người đồng thanh đáp: “Rõ!”

Phục tùng mệnh lệnh chính là trách nhiệm của quân nhân. Bọn họ là lực lượng thân tín được Quân đoàn Liệp Ưng bồi dưỡng từ nhỏ, chỉ cần Quân đoàn trưởng là người nhà họ Lục, bọn họ nhất định phải thề chết bảo vệ đối phương.

Lục Tắc Hiên nói tiếp: “Tôi đã nắm được thông tin của các anh chị, cũng biết các anh chị hiện đang công tác tại đâu. Cứ tiếp tục ẩn nấp, đừng để ai phát hiện ra thân phận. Trong tình huống khẩn cấp, tôi sẽ phát lệnh triệu tập, trừ trường hợp đang thực hiện nhiệm vụ không thể đi, những người còn lại phải tập hợp tại địa điểm tôi chỉ định bằng tốc độ nhanh nhất.”

Mọi người gật đầu tỏ ý đã rõ.

Lục Tắc Hiên ngừng một lát, lại nói: “Lần này triệu tập các anh chị, ngoài trừ làm quen, tôi còn có một nhiệm vụ cần giao.”

Hắn nhìn người phụ nữ có vẻ ngoài dịu dàng: “Chuồn Chuồn, chị phụ trách điều tra toàn bộ thông tin các thành viên trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, từ bối cảnh gia đình cho đến những chuyện đã trải qua từ nhỏ tới giờ, gửi báo cáo chi tiết cho tôi trong vòng hai ngày.”

Chuồn Chuồn kinh ngạc: “Anh muốn điều tra chính đội của mình?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đúng vậy. Tôi nghi ngờ cái chết của Thiếu tướng Lục Thành An năm đó có nguyên nhân khác.”

Hắn tìm một cái cớ nghe rất hợp lý, tiếp đó lại đưa cho Thạch Sùng đứng đối diện mình một bản danh sách: “Đây là ảnh chụp các thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng có thể sẽ ra ngoài. 7 giờ sáng mai, sau khi Tháp Trắng mở cửa, mỗi anh chị theo dõi một người. Nhớ là theo dõi từ khoảng cách xa, đừng để bị đối phương phát hiện. 10 giờ tối ngày kia trở lại chỗ này, báo cáo toàn bộ thông tin quan sát được cho tôi.”

Mọi người nhanh chóng phân chia đối tượng mình sẽ theo dõi.

Lục Tắc Hiên quay người: “Được rồi, về đi, chú ý giữ bí mật.”

Nhìn bóng dáng Lục Tắc Hiên lái xe rời đi, vài đặc công liếc nhau, tâm trạng phức tạp.

Không ngờ hắn còn trẻ vậy mà bố trí nhiệm vụ rất dứt khoát, đâu ra đấy. Mọi người không rõ vì sao Lục Tắc Hiên bỗng nhiên lại nghi ngờ cái chết của anh trai, nhưng nếu hắn đã phân công, mọi người phải phục tùng mệnh lệnh.

Lục Tắc Hiên là đội trưởng, tự đi điều tra rất khó. Thành viên trong đội đều biết hắn, chắc chắn sẽ có sự đề phòng.

Phái đặc công thân phận bí mật đi điều tra đội của mình sẽ dễ tìm ra vấn đề hơn.

Chưa đầy 5 phút sau, căn biệt thự bỏ hoang ở vùng ngoại thành này đã trống rỗng như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lục Tắc Hiên lái xe quay về Tháp Trắng.

Cái chết của anh trai có vấn đề hay không, hắn chỉ đang nghi ngờ. Quan trọng hơn là hắn muốn tóm được nội gián trong Đội đặc chiến Liệp Ưng. Đương nhiên, chi tiết kế hoạch không cần phải cho các đặc công đó biết. Càng nhiều người biết thông tin, Dự Nhiên sẽ càng thêm nguy hiểm.

Sau khi về tới Tháp Trắng, Lục Tắc Hiên triệu tập thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng tới họp, nói: “Nhiệm vụ này, mọi người phải tìm đường sống giữa cái chết. Tôi biết tâm trạng mọi người đều đang không thoải mái, vậy nên tôi đã xin cấp trên hai ngày nghỉ để mọi người có thời gian nghỉ ngơi, chỉnh đốn thật tốt.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cả đội ai cũng vui mừng, có người hỏi: “Tôi về nhà thăm cha mẹ được không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đương nhiên là được. Đúng 8 giờ sáng thứ Hai quay lại tập họp, Tháp Trắng sẽ tiếp tục bố trí nhiệm vụ mới cho chúng ta. Hai ngày cuối tuần này, muốn về thăm gia đình hay ra ngoài chơi cho khuây khỏa, mọi người có thể tự do sắp xếp.”

Mọi người sôi nổi hò reo: “Tuyệt vời!” “Chẳng mấy khi được nghỉ, tôi sẽ tranh thủ đi chơi đây đó chút.” “Tôi định đi ăn lẩu, ai đi chung không?”

Chim Ruồi tích cực hỏi thăm: “Đội trưởng Lục, cuối tuần này anh định làm gì?”

Lục Tắc Hiên liếc nhìn Dụ Nhiên, nói: “Mọi người không cần để tâm đến tôi. Tôi dẫn Dụ Nhiên đi chơi.”

Mọi người tỏ vẻ “Biết ngay mà”.

Sau khi tan họp đã là 11 giờ đêm, Tháp Trắng khóa cổng, không có chuyện đặc biệt sẽ không được ra ngoài. Mọi người về phòng nghỉ ngơi, sắp xếp lịch trình hai ngày nghỉ kế tiếp.

Dụ Nhiên theo Lục Tắc Hiên về ký túc, hỏi bằng khẩu hình: “Cố tình cho mọi người nghỉ?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Tôi có sắp xếp cả rồi.”

Hai người nhìn nhau, Dụ Nhiên không nói gì thêm, vào phòng đi ngủ, Lục Tắc Hiên tiếp tục ngủ sô pha.

Hôm sau, Lục Tắc Hiên dẫn Dụ Nhiên ra ngoài từ sáng sớm như thể đi công viên “hẹn hò”. Hắn phải rời đi thì nội gián mới có thể buông lỏng cảnh giác.

Quá trình thực hiện nhiệm vụ lần này khá mạo hiểm, Lục Tắc Hiên suýt chút nữa đã hy sinh, chắc hẳn nội gián phải tìm cách báo tin về cho cấp trên chứ nhỉ?

Lục Tắc Hiên nói với mọi người rằng thứ Hai sẽ phải tiếp tục đi làm nhiệm vụ, hai ngày cuối tuần này chính là “cơ hội” hắn cố tình tạo ra cho đối phương.

Xung quanh quảng trường trung ương Tháp Trắng có lính tuần tra thường xuyên qua lại.

9 giờ sáng, Hùng Khải lái xe bay rời đi. Hắn không biết rằng có một nữ Lính gác với thực thể tinh thần thạch sùng đã lặng lẽ bám theo.

10 giờ, Moore cũng ra ngoài. Anh không nhận ra có một Lính gác cao lớn đi theo phía xa sau lưng, di chuyển cùng hướng với anh.

Lúc rời khỏi Tháp Trắng, Lâm Phong Dao đụng phải một chị gái có mái tóc dài. Đối phương ngã ra đất, Lâm Phong Dao sững sốt, vội hỏi: “Chị không sao chứ? Ngại quá, vừa nãy thất thần không chú ý người qua lại.”

Người phụ nữ đứng dậy, nói: “Không sao, đừng bận tâm.”

Giọng cô rất dịu dàng, chắc hẳn là một Dẫn đường?

Hai người tình cờ gặp nhau, Lâm Phong Dao hoàn toàn không phát hiện có một con chuồn chuồn trong suốt đã bám lên lưng mình từ lúc nào.

...

Từng thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng ra ngoài lại có một người xa lạ đi theo sau.

Đặc công tình báo do nhà họ Lục bồi dưỡng được rèn luyện năng lực chống trinh sát xuất sắc từ khi còn nhỏ. Khi theo dõi người khác, bọn họ có thể khiến đối phương không hề nhận ra.

Hướng hồ, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng vốn không quen những người này, tình cờ trông thấy cũng chỉ nghĩ là người qua đường mà thôi.

Lục Tắc Hiên giao các thành viên trong đội cho Tổ Đặc công điều tra còn hẳn lại đưa Dụ Nhiên tới công viên vịnh biển.

Tháng Năm, hoa mai đã tàn từ lâu nhưng công viên lại có rất nhiều mẫu đơn nở rộ. Tầng tầng lớp lớp cánh hoa tỏa ra hương thơm ngào ngạt, thu hút ong bướm bay tới.

Hôm nay là cuối tuần, có rất nhiều người tới công viên vịnh biển. Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên sóng vai dạo bước.

Đi được một đoạn, Dụ Nhiên bỗng nắm tay Lục Tắc Hiên.

Sống lưng Lục Tắc Hiên cứng đờ.

Đây là lần đầu tiên hắn nắm tay người khác. Chuyện xảy ra đột ngột như vậy khiến hắn hơi hoảng hốt.

Ngón tay Dụ Nhiên thon nhỏ, đẹp đẽ, lúc nắm lấy tay hắn, nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền sang qua đầu ngón tay như đang cào nhẹ lên trái tim.

Tim Lục Tắc Hiên hẫng mất nửa nhịp. Hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, thản nhiên nắm tay Dụ Nhiên, thuận đà đan mười ngón vào với nhau.

Nhất định Dụ Nhiên đã phát hiện ra gì đó.

Trước mặt bao nhiêu người thế này, Dụ Nhiên không thể kết nối tua ý thức để nói chuyện với Lục Tắc Hiên, như vậy rất dễ gây nghi ngờ. Thế nên cậu thông minh dùng động tác “nắm tay” này nhắc nhở Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên lập tức nhập vai, cầm tay Dụ Nhiên vừa đi dạo công viên, vừa nói: “Lần trước được ngắm hoa mai nở, lần này lại là mẫu đơn. Chúng ta may mắn đấy chứ, lần nào tới công viên vịnh biển cũng đều được ngắm cảnh đẹp.”

Dụ Nhiên cười nói: “Hoa nở hay không đâu quan trọng, quan trọng là ai ở bên cạnh mình.”

Hai người nhìn nhau cười.

Vừa đi qua ngã rẽ, một cô gái tươi cười vẫy chào Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên! Trùng hợp quá, em cũng đến đây à?”

Đồng tử trong mắt Lục Tắc Hiên co lại.

Vinh Oánh Oánh, cô “chị họ” bị mất chân của Dụ Nhiên ở hành tinh B-73.

Nếu là trước kia, trông thấy cô, có lẽ Lục Tắc Hiên sẽ nghĩ đây là trùng hợp, chị họ cậu vừa khéo ghé tới hành tinh Thủ đô.

Nhưng giờ đã biết bí mật của tổ chức hắc ám, nhìn nụ cười tươi rói trên khuôn mặt cô gái, Lục Tắc Hiên càng trông càng thấy quái dị.

Chắc hẳn cô ta đã bị khống chế, não bộ vận hành chương trình tự động nhận dạng khi thấy Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên buông tay Lục Tắc Hiên, bước nhanh tới: “Chị? Sao chị lại ở đây?”

Vinh Oánh Oánh nói: “Nghe nói hoa mẫu đơn ở đây nở rồi nên chị đến ngắm. Phải rồi, vị này là...?”

Dụ Nhiên ngượng ngùng gãi đầu, giới thiệu: “Đây là bạn trai em, Lục Tắc Hiên.”

Lục Tắc Hiên tiến tới, lịch sự chào hỏi: “Xin chào, chúng ta đã gặp nhau ở hành tinh B-73.”

Vinh Oánh Oánh hồ hởi đáp: “Tôi nhớ ra rồi, anh chính là Tướng quân Lục đã cho dùng khoang điều trị để cứu tôi khi đó! Cảm ơn anh, giờ chân tôi hoàn toàn bình phục rồi. Nếu hôm nay đã gặp nhau, vậy để tôi mời hai người bữa cơm nhé?”

Lục Tắc Hiên nhìn sang phía Dụ Nhiên, Dụ Nhiên gật đầu: “Được đó. Lâu lắm rồi em chưa được gặp chị, cùng đi ăn một bữa nhé.”

Vinh Oánh Oánh dẫn hai người tới bãi đỗ xe.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đi theo sau cô, giả vờ nắm tay rất thân mật. Lục Tắc Hiên viết vội trong lòng bàn tay Dụ Nhiên: “Cô ta muốn dẫn cậu đi đâu?”

Dụ Nhiên viết trả lời: “Đi gặp người đeo mặt nạ. Cô ta sẽ đánh thuốc mê chúng ta, anh cứ vờ như không biết gì nhé.”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên đầy lo lắng. Lần đầu tiên hẳn thực sự cảm nhận được nỗi gian nan khi làm gián điệp của cậu.

Hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên Dụ Nhiên gặp “cấp trên”. Mỗi lần như thế, cậu đều bị người ta gây mê rồi đưa đi sao?

Một thân một mình ở trên xe của đối phương, bị gây mê, ngay đến sống chết của bản thân cũng không thể nắm chắc. Chưa biết chừng một cơn mê đó sẽ không thể tỉnh lại được nữa, thế nhưng cậu không được phép phản kháng.

Nếu không nhờ tố chất tâm lý cực kỳ vững vàng, sợ rằng Dụ Nhiên đã bại lộ từ lâu rồi.

Nhìn Dự Nhiên vẫn có thể bình tĩnh đóng kịch trong tình huống như thế, đáy lòng Lục Tắc Hiên vô cùng kính nể, đồng thời càng kiên định sẽ sát cánh bên cậu.

Nhiên Nhiên, về sau cậu sẽ không còn đơn độc nữa.

Con đường gian nan này, có tôi đồng hành cùng cậu.

Chương 53: Kiểm tra

Ở hàng ghế trước, Vinh Oánh Oánh bỗng nói: “Nhiên Nhiên, chị mới đến hành tinh Thủ đô chưa lâu, không biết nhiều nơi lắm. Em có đề xuất nhà hàng nào đẹp đẹp chút không?”

“Đẹp đẹp à...” Dụ Nhiên hiểu ý cô ta ngay: “VẬY TỚI NHÀ HÀNG SÂN VƯỜN ĐI.”

Xe nhanh chóng chạy tới nhà hàng sân vườn.

Lục Tắc Hiên nhớ hẳn và Dụ Nhiên cũng từng tới nơi này. Khi đó, hẳn không nghĩ gì nhiều, cho rằng chỉ là ăn một bữa cơm bình thường. Nhưng giờ cẩn thận ngẫm lại, thời gian Dụ Nhiên hẹn hẳn vừa khéo chính là cuối tuần ngay sau buổi dạ tiệc ở cung điện Song Tử. Buổi tiệc tối đó, cung điện Song Tử bất ngờ bị Phòng Điều tra bao vây...

Dụ Nhiên đã thừa nhận tài liệu ở Học viện Lính gác là do cậu trộm, khoảng thời gian đó Chu Thiên Dịch cũng đang điều tra tài liệu kia. Vậy thì khả năng cao là Chu Thiên Dịch điều tra được manh mối gì đó nên mới tới cung điện Song Tử bắt Dụ Nhiên.

Chỉ là Dụ Nhiên rất thông minh, nhận thấy tình hình không ổn đã giấu tài liệu đi, Chu Thiên Dịch không bắt được sơ hở của cậu. Thế nên cuối tuần tiếp theo, Dụ Nhiên hẹn Lục Tắc Hiên tới nhà hàng sân vườn dùng cơm là để chuyển tài liệu thông qua nơi này sao?

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nói cách khác, nhà hàng sân vườn là một trong những cứ điểm của tổ chức hắc ám?

Lục Tắc Hiên sắp xếp ngăn nắp các manh mối từ trước đến giờ, mặt ngoài vẫn duy trì vẻ bình tĩnh nhưng bàn tay đang nắm lấy tay Dụ Nhiên bỗng siết chặt hơn.

Dụ Nhiên nhận thấy được sự lo lắng của hắn, viết vào lòng bàn tay: “Không sao, nhiệm vụ chưa hoàn thành, bọn họ sẽ không làm gì tôi đâu.”

Ba người cùng tới sảnh nhà hàng, Lục Tắc Hiên nhìn thấy người bồi bàn lần trước.

Dụ Nhiên hỏi: “Còn phòng riêng không?”

Bồi bàn lịch sự trả lời: “Còn, mời ba vị qua bên này.”

Hắn dẫn ba người tới một căn phòng kính. Vị trí này quả thật rất đẹp, toàn bộ tường phòng đều là kính trong suốt, có thể ngắm nhìn hoa cỏ nở rộ khắp xung quanh, ngay đến không khí cũng tràn ngập hương hoa tươi.

Vinh Oánh Oánh hào hứng nhìn quanh, tiếp đó nói: “À, chị đi vệ sinh trước đã.”

Dụ Nhiên nói: “Em cũng đi. Nhà vệ sinh ở bên kia... Chị, để em dẫn chị qua đó.” Cậu đứng dậy, đi được vài bước lại ngoảnh lại nhìn Lục Tắc Hiên, cười nói: “Anh gọi món trước nhé, bọn em quay lại liền.”

Lục Tắc Hiên: “... Được.”

Nhìn Dụ Nhiên và Vinh Oánh Oánh cùng rời đi, Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay dưới bàn. Liệu Nhiên Nhiên có gặp nguy hiểm không?

Nghĩ đến chuyện Nhiên Nhiên sắp gặp mặt những kẻ được gọi là “cấp trên” kia, tim Lục Tắc Hiên hơi căng thẳng.

Dụ Nhiên và Vinh Oánh Oánh rời đi chưa đầy năm phút đã quay trở lại. Về mặt hai người rất tự nhiên, Lục Tắc Hiên cũng vờ như không

biết gì, đưa danh sách các món đã chọn cho Dụ Nhiên xem: “Em xem thử có cần gọi thêm gì không?”

Dụ Nhiên cười nói: “Anh gọi nhiều ghê, ba người chúng ta ăn vậy là đủ rồi.”

Nhà hàng lên món rất nhanh, Dụ Nhiên thản nhiên dùng bữa, Lục Tắc Hiên phối hợp đóng kịch, lúc thì tiếp thức ăn, lúc lại bóc tôm cho cậu. Vinh Oánh Oánh vẫn đang âm thầm quan sát hai người.

Sau khi ăn xong, Lục Tắc Hiên chủ động thanh toán, ba người rời khỏi nhà hàng sân vườn. Xe bay tiến vào cao tốc trên không, chạy về phía trung tâm hành tinh Thủ đô.

Lục Tắc Hiên đang khó hiểu tại sao Dụ Nhiên chưa đi gặp “cấp trên”, Dụ Nhiên bỗng viết nhanh trong lòng bàn tay hắn: “Cô ta đưa tôi một liều thuốc mê, anh mau giấu bí mật trong thế giới tinh thần đi.”

Bí mật về Tổ Đặc công số 1 của Quân đoàn Liệp Ưng, cha hắn đã để đại bàng vàng phối hợp với chim ưng phong ấn vào nơi sâu nhất trong núi tuyết, kể cả có là Dẫn đường cấp S cũng khó đột phá được lá chắn kia.

Những ký ức khác, Lục Tắc Hiên có thể tự giấu.

Trong thế giới tinh thần của Linh gác, tuyết lớn bỗng bay tán loạn. Ở một nơi nằm sâu giữa những ngọn núi tuyết trải dài, một ngọn núi mới sừng sững mọc lên.

Lục Tắc Hiên nói với chim ưng trắng trong đầu: “Lát nữa có lẽ sẽ có kẻ vào kiểm tra thế giới tinh thần, mi cố gắng tỏ ra cực kỳ thích cáo trắng nhé.”

Chim ưng trắng nói: “Không thành vấn đề, đây là thể hiện chính tôi luôn mà!”

Lục Tắc Hiên nắm tay Dụ Nhiên, tỏ ý mình đã sẵn sàng. Ngay sau đó, hắn cảm thấy cánh tay mình tê rần, mũi kim nhỏ xíu đâm chuẩn vào mạch máu, cơn buồn ngủ rũ rượi ập đến. Lục Tắc Hiên nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Vinh Oánh Oánh nhìn thấy cảnh đó qua gương chiếu hậu, môi nhếch lên thành một nụ cười quái dị.

Chiếc xe quay đầu, trở về nhà hàng sân vườn.

Dưới tầng hầm bí mật của nhà hàng, Dụ Nhiên một lần nữa gặp được người đeo mặt nạ kia.

Người nọ vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích nhưng đôi mắt sau chiếc mặt nạ lại nhìn chăm chăm vào Dụ Nhiên.

Ánh sáng trong phòng lờ mờ nhá nhem, đột nhiên trông thấy chiếc mặt nạ dữ tợn bằng đồng điệu này, người thường chắc ai cũng khiếp vía nhưng thần sắc Dụ Nhiên vẫn rất bình tĩnh. Cậu cung kính cúi chào đối phương: “Ông phái Oánh Oánh tới tìm tôi có gì dặn dò sao?”

Giọng của người đeo mặt nạ đã được biến đổi bằng máy móc, nghe nặng nề, khàn đục: “Đương nhiên là nghiêm thu tiến độ nhiệm vụ cậu đã làm được trong khoảng thời gian này. Cậu cho Lục Tắc Hiên uống bao nhiêu thuốc rồi?”

Dụ Nhiên nói: “Đội đặc chiến Liệp Ưng ra ngoài chưa đầy một tuần, ngày nào tôi cũng đưa nước cho hắn, đã cho uống được mười viên.”

Người đeo mặt nạ nói với vẻ lạnh tanh: “Nghe nói, để cứu hắn, cậu bất chấp tính mạng mình, lái phương tiện bay lao đi không chút do dự. Không phải cậu thực sự động lòng với Tướng quân Lục điển trai này rồi đấy chứ?”

Chuyện Dụ Nhiên liều chết cứu người đã được lan truyền khắp nơi, ai cũng biết cậu hết lòng hết dạ với Tướng quân Lục.

Dụ Nhiên cười khẩy một tiếng, thản nhiên liếc nhìn Lục Tắc Hiên đang hôn mê, nói: “Sao tôi có thể động lòng với đám Lính gác đầu óc ngu si, tứ chi phát triển đó chứ? Mãi ngoài Lục Tắc Hiên khá được, vóc dáng cũng đẹp, nếu tôi thật sự hứng thú với hắn... Vậy thì biến hắn thành con rối ngoan ngoãn nghe lời, làm nô lệ cho tôi chẳng phải càng thú vị hơn à?”

Người đeo mặt nạ gật đầu tán thưởng: “Không tồi. Dẫn đường là giống loài thông tuệ nhất vũ trụ này. Sức mạnh tinh thần của cậu rất lớn, không nên bị đám Lính gác ngu xuẩn quấy nhiễu phán đoán.”

Gã vẫy tay một cái, bỗng có hai người bước ra từ sau bức rèm.

Là quý cô Adeline, chủ nhân cung điện Song Tử, và anh trai song sinh “đã chết”, Andre.

Dụ Nhiên nhướng mày nhìn bọn họ.

Adeline tươi cười hòa nhã: “Lâu rồi không gặp. Khoảng thời gian vừa rồi tôi bị Phòng Điều tra theo dõi gắt gao, không tài nào liên hệ với cậu được.”

Andre cau mày, nói: “Dụ Nhiên, bọn tôi vẫn chưa thể tin tưởng cậu hoàn toàn. Dù gì cậu cũng diễn quá giỏi, lừa được cả Lục Tắc Hiên và Chu Thiên Dịch, khó mà đảm bảo cậu sẽ không lừa bọn tôi. Vậy nên, sắp muốn hai anh em bọn tôi cùng nhau kiểm tra thế giới tinh thần của cậu.”

Hai con bọ ngựa phong lan giống y hệt nhau xuất hiện trước mặt Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên nhìn về phía người đeo mặt nạ, nói rất chân thành: “Lúc trước, tôi bị bão cát vũ trụ cuốn đến chòm sao Củ Xích, toàn thân trọng thương, là các ông đã cứu mạng tôi, tôi vẫn hiểu đạo lý ăn quả nhớ kẻ trồng cây. Nếu đã nương nhờ tổ chức, đương nhiên tôi đâu dám hai lòng. Nếu các ông vẫn nghi ngờ thì cứ việc kiểm tra.”

Cậu bình tĩnh nhắm mắt lại trước mặt hai anh em kia.

Hai anh em Adeline lập tức vươn tua ý thức màu trắng ra cùng lúc, hai con bọ ngựa phong lan xông thẳng vào thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Bọ ngựa bình thường chỉ có kích thước nằm gọn trong lòng bàn tay đột ngột phóng to gấp mấy lần trong thế giới tinh thần. Chúng nhảy nhót, điều tra khắp rừng nguyên sinh như một cỗ máy chiến đấu khổng lồ.

Thế giới tinh thần của Dụ Nhiên quá rộng, vô số tán cây xanh rì vươn thẳng lên cao, trên mặt đất hoa cỏ um tùm, dây leo đan chằng chịt vào nhau, hoàn toàn không thấy đâu là điểm cuối. Nhưng anh em Adeline cũng rất đáng gờm, hai người họ đều là Dẫn đường cấp S, lại còn là song sinh có tâm ý tương thông.

Hai con bọ ngựa điều tra khắp rừng rậm nhanh như gió bão thổi quét.

Chúng phát hiện cáo chín đuôi ở sâu trong rừng. Chín cái đuôi màu đỏ như ngọn lửa cháy hừng hực, hoàn toàn đủ khả năng che trời lấp đất.

Tuy hai con bọ ngựa có kích thước rất lớn nhưng cũng chỉ là thực thể tinh thần loại hình chữa trị. Đối diện với thực thể tinh thần loại hình công kích hung tàn như cáo chín đuôi, chúng vẫn không khỏi e dè, chùn bước.

Giọng Adeline vang lên trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên: “Cáo chín đuôi của cậu biết biến hình đúng không? Tôi muốn xem thử.”

Andre nói: “Thực thể tinh thần cấp S tiến hóa ra khả năng biến hình khá hiếm gặp, chúng tôi muốn được mở mang tầm mắt.”

Dụ Nhiên bình tĩnh đáp: “Đương nhiên là được.”

Ngay sau đó, cáo chín đuôi đột ngột biến mất, một con cáo trắng nhỏ đáng yêu xuất hiện thế chỗ nó, kích thước còn không bằng một phần mười bộ ngựa.

Andre thấp giọng nói: “Biến về như cũ?”

Dụ Nhiên khế cười thành tiếng: “Được.”

Vô số ngọn lửa đỏ đột nhiên bùng lên cao, ánh lửa chói mắt lóe ra giữa rừng sâu, cáo chín đuôi dùng khả năng tàng hình mạnh nhất lặng lẽ giấu cáo trắng nhỏ đi cực nhanh rồi hiện thân trước mặt hai con bộ ngựa.

Hai con bộ ngựa suýt nữa sợ đến mức lui bước vì khí thế hung hãn của nó.

Dụ Nhiên khiêm tốn nói: “Cáo của tôi có khả năng công kích rất mạnh, tiếc là khả năng chữa trị chỉ đạt cấp B, coi như miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn đối với Dẫn đường cấp S thôi, không so được với dân chuyên về chữa trị như hai người.”

Dẫn đường loại hình công kích cũng có khả năng chữa trị cơ bản, điều này không có gì đáng nghi ngờ. Dụ Nhiên biểu diễn “khả năng biến hình” của cáo chín đuôi ngay trước mặt hai người, dù Andre rất đa nghi cũng không bối rối ra được vấn đề gì.

Hai con bộ ngựa tiếp tục kiểm tra khắp rừng nguyên sinh, thấy được rất nhiều ký ức của Dụ Nhiên. Tất cả những thứ ấy đều là ảo ảnh tinh thần Dụ Nhiên đã chế tạo sẵn. Nếu đã muốn nương nhờ tổ chức hắc ám, thân phận giả cũng phải có quá khứ hoàn chỉnh từ bé tới lớn, mọi ký ức đều liền mạch với nhau.

Hai anh em kia không hề biết, ngay từ khi bước vào thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, bọn họ đã bị lừa đến chỗ ảo ảnh.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Không ai ngờ rằng Dụ Nhiên lại có hai thực thể tinh thần, sức mạnh đã đạt tới cấp SS, có thể dễ dàng ứng phó trước màn phối hợp kiểm tra của hai anh em kia.

Hai người họ cũng không kiên nhẫn dò tìm từng chút trong rừng nguyên sinh mà chỉ kiểm tra tổng thể một lượt, không phát hiện vấn đề gì thì ra ngoài luôn.

Adeline gật đầu với người đeo mặt nạ, bấy giờ đối phương mới cười nói: “Cậu tình nguyện gia nhập, đương nhiên tổ chức sẽ không bạc đãi, tiếp theo phải xem biểu hiện của cậu. Nhiệm vụ khổng chế Lục Tắc Hiên, hy vọng cậu có thể hoàn thành đúng hạn.”

Dụ Nhiên gật đầu, cam đoan: “Yên tâm, ông giao cho tôi thu phục hắn trong vòng ba tháng. Vẫn còn một tuần, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Hắn ta không hề đề phòng tôi, trong đầu chỉ chăm chăm muốn yêu đương, tôi bảo hắn ăn gì hắn cũng không nghi ngờ.”

Người đeo mặt nạ tán thưởng: “Tốt lắm.”

Adeline và Andre liếc nhìn nhau, tiếp đó lại đồng thời xông vào kiểm tra thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên.

Khả năng phòng ngự của Linh gác đang hôn mê không quá mạnh, hai Dẫn đường cấp S liên thủ, chẳng mấy chốc đã đột phá được lá chắn, vào đến chân núi tuyết.

Vô số núi tuyết trải dài trước mắt khiến hai người giật mình.

Giữa núi tuyết, một con chim ưng to lớn đang chao liệng, miệng làm nhảm mãi: “Ô hô hô, cáo trắng nhỏ đáng yêu quá đi mất. Khi nào tôi mới được ở bên em đây, bao giờ anh mới kết hôn với Dụ Nhiên hả...”

Lục Tắc Hiên hôn mê hình như đang nằm mơ, một bong bóng giấc mơ xuất hiện trong thế giới tinh thần.

Trong bong bóng, Lục Tắc Hiên đang ôm Dụ Nhiên dịu dàng hôn môi, chim ưng trắng thì chở cáo nhỏ bay tít lên trời, trải qua những tháng ngày êm đềm, hạnh phúc của “gia đình bốn người”.

Anh em Adeline: “...”

Đúng là cái loại yêu đương mù mị cả đầu óc, bị Dụ Nhiên áp chế cho không cự nự.

Hai con bộ ngựa liếc nhìn nhau, đổi màu cơ thể lẫn vào với nền tuyết, lách qua bong bóng giấc mơ, nhanh chóng nhảy vào sâu trong núi tuyết.

Giữa những ngọn núi tuyết nguy nga, đồ sộ trải dài, khắp nơi đều là những bong bóng ký ức về Dụ Nhiên, từ khi hai người gặp gỡ, quen biết rồi sau nữa là rung động trước cậu...

Từng chi tiết, Lục Tắc Hiên đều nhớ như in.

Cảm xúc muốn bảo vệ Dụ Nhiên cực kỳ mãnh liệt này, hai Dẫn đường có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Ký ức có thể ngụy tạo nhưng cảm xúc thì không thể đánh lừa. Lục Tắc Hiên thật sự thích Dụ Nhiên?

Hai con bộ ngựa lặng lẽ rời khỏi thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên.

Lính gác cấp S cực kỳ cảnh giác, chúng không thể để lại bất kỳ dấu vết gì trong thế giới tinh thần. Vậy nên trước khi ra ngoài, hai Dẫn đường loại hình chữa trị còn vá lá chắn tinh thần lại cho Lục Tắc Hiên, xóa sạch dấu chân bên trong núi tuyết, làm như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thấy hai Dẫn đường xông thẳng vào thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên như thế, tim Dụ Nhiên cũng nhói lên. Cậu lo Lục Tắc Hiên sẽ để lộ sơ hở, càng lo bọn họ sẽ tổn thương đến hắn. Tuy vậy, ngoài mặt

cậu vẫn phải tỏ ra thật thờ ơ, ánh mắt nhìn Lục Tắc Hiên chỉ như đang nhìn một cái xác.

Mãi đến khi hai con bọ ngựa ra ngoài, Dụ Nhiên mới thở phào một hơi trong lòng, khuôn mặt lại mang nét cười nhạt: “Thế nào? Thế giới tinh thần của Lính gác cấp S rất lớn đúng không? Muốn thẳng tay phá hủy núi tuyết, biến hắc thành con rối của chúng ta không phải chuyện dễ đâu.”

Adeline gật đầu, nói: “Cậu nhất định phải khống chế lượng thuốc thật chuẩn, nắm chắc thời điểm hắc sắp sửa cuồng bạo, kịp thời phá hủy thế giới trước rồi giam cầm thực thể tinh thần của hắc lại. Một khi thật sự cuồng bạo, Lính gác cấp S trở thành nhân tố không thể khống chế, thí nghiệm sẽ thất bại ngay.”

Lính gác cuồng bạo sẽ tấn công tất cả mọi thứ như phát điên. Tổ chức hắc ám không cần một Lục Tắc Hiên đã hóa điên hóa rồ, bọn họ cần một Tướng quân Lục ngoan ngoãn nghe lời. Thế nên bọn họ mới dựa vào thuốc để phá hủy ý thức của Lục Tắc Hiên, biến hắc thành con rối.

Giống như Vinh Oánh Oánh vậy, trông qua thì chẳng khác gì người thường, biết đi lại, nói cười... Nhưng đại não cô ta đã đánh mất khả năng tư duy, chỉ biết làm việc theo mệnh lệnh. Kể cả tổ chức có lệnh cho cô ta giết mẹ mình, cô ta cũng sẽ ra tay không chút do dự.

Dụ Nhiên nhìn về phía người đeo mặt nạ, nói: “Yên tâm, tôi sẽ dẫn một Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn tới gặp ông.”

Cậu lạnh lùng quét mắt nhìn Lục Tắc Hiên đang hôn mê, nói: “Chúng tôi đi được chưa? Tôi sợ lâu quá sẽ khiến hắc sinh nghi.”

Người đeo mặt nạ phát tay, Vinh Oánh Oánh lập tức đưa Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên rời đi.

Sau khi tỉnh lại, Lục Tắc Hiên phát hiện mình đang ngồi trên xe bay, đầu tựa lên vai Dụ Nhiên.

Phong cảnh ngoài cửa sổ không khác trước khi hắn hôn mê là mấy, như thể xe bay vẫn đang liên tục di chuyển về phía trung tâm Thủ đô, chưa từng xảy ra chuyện gì còn hắn cũng chỉ ngủ thiếp đi một lát vì quá mệt mỏi.

Sống lưng Lục Tắc Hiên lạnh toát. Sự đáng sợ của tổ chức này hoàn toàn đủ khả năng giết người trong vô thức.

Hắn vờ như không biết gì cả, day nhẹ hai bên trán, nhìn Dụ Nhiên: “Sao tôi lại ngủ mất vậy?”

Dụ Nhiên cười nói: “Chắc dạo gần đây anh mệt mỏi quá độ? Không sao, nếu mệt thì cứ nghỉ đi.”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, tôi chớp mắt thêm một lúc nữa, đến nơi gọi tôi dậy nhé.”

Hắn gối đầu lên vai Dụ Nhiên, nhắm mắt nghỉ ngơi không chút đề phòng.

Ở hàng ghế trước, Vinh Oánh Oánh trông thấy tất cả qua gương chiếu hậu, khóe môi hơi nhếch lên. Cô ta không hề biết rằng ở nơi mình không nhìn thấy, Lục Tắc Hiên đang nắm chặt tay Dụ Nhiên.

Nhiên Nhiên, cậu vất vả rồi, vẫn luôn phải đối phó với lũ điên này.

Những gì tôi có thể làm chỉ là dốc hết sức phối hợp cùng cậu.

Chương 54: Chân tướng

Vinh Oánh Oánh lái xe đưa Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên về đến quảng trường trung tâm Tháp Trắng. Cô ta mỉm cười tạm biệt Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, chị về trước nhé, tạm biệt.”

Dụ Nhiên diễn đúng kịch bản, vẫy tay với cô ta: “Tạm biệt chị.”

Lục Tắc Hiên nhìn theo đến khi cô ta lái xe đi xa mới quay lại, cùng Dụ Nhiên vào ký túc xá trong Tháp Trắng.

Dụ Nhiên phát hiện người đàn ông này cứ nắm tay cậu mãi chưa chịu buông. Tưởng là Lục Tắc Hiên nhập vai hơi quá, cậu chủ động rút tay về, kết nối với Lục Tắc Hiên bằng tua ý thức, nói chuyện trong đầu: “Không sao, ứng phó xong rồi.”

Lục Tắc Hiên nhìn cậu, đáy mắt tràn ngập lo lắng: “Cậu vẫn ổn chứ? Bọn họ có làm khó dễ cậu không?”

Dụ Nhiên nói: “Ổn ổn, hai Dẫn đường chữa trị cấp S kiểm tra thể giới tinh thần, xem thử tôi có nói dối không. Tôi dùng khả năng tàng hình của cáo chín đuôi trót lọt qua mặt bọn họ.”

Lục Tắc Hiên khó hiểu: “Bọn họ?”

“Là anh em nhà Adeline.” Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên bổ sung: “Anh trai của Adeline vốn chưa hề chết. Thực thể tinh thần bộ ngựa phong lan của gã ta có thể tàng hình, mấy năm nay vẫn luôn nấp sau màn, đầu cơ trục lợi danh họa, châu báu ở chợ đen rồi rửa tiền thông qua hội đấu giá từ thiện. Tôi đoán tiền bọn họ kiếm được đều dùng làm kinh phí cho tổ chức.”

Lục Tắc Hiên nhíu mày, vốn tướng quý cô Adeline là một Dẫn đường hiền lành, lương thiện, luôn quan tâm đến trẻ em nghèo khó ở những thiên hà xa xôi, thường xuyên quyên góp từ thiện. Không ngờ, xé bỏ lớp mặt nạ giả nhân giả nghĩa này, anh em cô ta thực chất lại là những con buôn lòng tham không đáy, độc địa xảo trá, thậm chí trở thành nguồn hỗ trợ cực kỳ vững chãi cho tổ chức hắc ám.

Cô ta là Chủ tịch Hiệp hội Thương mại phía Nam, nếu đã đầu quân cho tổ chức hắc ám, vậy thì đoán chừng có không ít sừng sỏ kinh tế cũng đã gia nhập hoặc bị bọn họ khống chế.

Lục Tắc Hiên hít thở sâu, hỏi: “Cậu gặp được cấp trên của bọn họ chưa?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Cấp trên hôm nay tôi gặp vẫn đeo mặt nạ như lần trước, không để lộ bất kỳ manh mối nào về thân phận. Bọn họ vẫn chưa thực sự tin tưởng tôi, có lẽ phải đến khi tôi đưa anh về tổ chức mới có thể tiếp xúc được với kẻ cầm đầu thực sự.”

Lục Tắc Hiên phối hợp gật đầu: “Được, tôi sẽ phối hợp hoàn thành nhiệm vụ cùng cậu.”

Dụ Nhiên im lặng một lát, bỗng nói: “Lục Tắc Hiên, cảm ơn anh vì chịu giúp tôi. Anh nên biết, việc chúng ta làm thực ra vô cùng mạo hiểm, chỉ hơi sơ ý thôi cũng có thể phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.”

Lục Tắc Hiên nhìn cậu, ánh mắt vừa kiên định vừa ảm áp: “Thoải mái mà làm đi. Chết không đáng sợ, đáng sợ là sống mà không có linh hồn.”

Dụ Nhiên giật mình, gật đầu với Lục Tắc Hiên.

Đúng vậy, sống mà không có linh hồn như Vinh Oánh Oánh... Cô ta còn được coi là đang sống ư?

Nếu có một ngày, tổ chức hắc ám khống chế được cả Liên bang, biến tất cả Lính gác thành con rối, thế giới đó, sống cũng không có nghĩa lý gì.

Dạ Nhiên rất vui khi Lục Tắc Hiên có thể nghĩ thông suốt điều này và đứng cùng chiến tuyến với cậu.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Những năm nay, cậu đơn độc trà trộn vào tổ chức hắc ám, mỗi bước như đi trên băng mỏng, gặp phải tình huống nguy cấp, bên cạnh cũng không có ai có thể bàn bạc cùng.

Nhưng giờ đã khác, có một Lính gác nguyện sống vai tiến bước cùng cậu, ủng hộ cậu, phối hợp với cậu, giúp đỡ cậu.

Hai người sẽ cùng nhau đối diện với mọi chuyện về sau.

Tối Chủ nhật, Lục Tắc Hiên lại bí mật tới căn biệt thự bỏ hoang ở ngoại thành.

Thành viên Tổ Đặc công số 1 của Quân đoàn Liệp Ưng chờ sẵn ở đây. Lục Tắc Hiên lướt mắt nhìn mọi người, nói: “Kết quả điều tra thế nào, lần lượt báo lại cho tôi.”

Nữ Dẫn đường với mái tóc dài đến eo đưa một con chip tài liệu cho Lục Tắc Hiên đầu tiên: “Đây là thông tin anh cần.”

Lục Tắc Hiên mở chip bằng máy tính quang học luôn mang theo người, bên trong là thông tin chi tiết về từng thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng, từ bối cảnh gia đình, cuộc sống từ bé đến lớn, thậm chí đi học ở trường nào, trong lớp có bao nhiêu học sinh cũng được điều tra, tổng hợp rõ ràng.

Cô làm việc tại Phòng Thông tin tình báo Liên bang, rất tiện trong việc điều tra. Lục Tắc Hiên xem thông tin về Moore đầu tiên, cho đến hiện tại, hẳn vẫn luôn coi Moore là người bạn tốt nhất.

Cha mẹ Moore đều là công nhân viên chức bình thường, việc anh thức tỉnh thành Dẫn đường khá giống quá khứ giả mà Dự Nhiên xây dựng: Cha mẹ anh bị tai nạn giao thông, tinh thần của Moore chịu đả kích nghiêm trọng, thức tỉnh thành Dẫn đường cấp A vào năm 16 tuổi.

Sau khi an táng cha mẹ, anh một thân một mình tới Hiệp hội Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô để đăng ký, tiếp đó là nhập học Học viện Dẫn đường.

Vì vào học khá muộn, khả năng tiếp thu cũng tốt hơn hẳn các học sinh 13 tuổi cùng khóa, anh hoàn thành chương trình và tốt nghiệp Học viện Dẫn đường chỉ trong 1 năm, thi đỗ vào chuyên ngành Cấp cứu chiến trường, khoa Y, Học viện Quân sự số 1 Liên bang với điểm số cao.

Giảng viên hướng dẫn của anh là... Tiêu Thước?

Moore là học trò của mẹ hẳn?

Lục Tắc Hiên cau mày đọc tiếp.

Trong suốt thời gian đi học, anh rất cần cù, nỗ lực, năm nào cũng giành học bổng, còn tham gia vào nhóm nghiên cứu “Tâm lý học Dẫn đường” của Trưởng khoa Tiêu Thước, từng công bố một số luận văn rất nổi tiếng. Anh tốt nghiệp đại học sớm vào năm 20 tuổi, gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng, trở thành Dẫn đường đồng hành, đã nhập ngũ 8 năm, hiện tại 28 tuổi.

Mặc dù là Dẫn đường cấp A nhưng nhờ sự chăm chỉ, chịu khó của bản thân, Trưởng khoa Tiêu cực kỳ quý mến Moore, dành cho anh rất nhiều cơ hội trong quá trình học tập.

Về sau, việc anh gia nhập Quân đoàn Liệp Ưng cũng là nhờ Trường khoa Tiêu đích thân tiến cử.

Lục Tắc Hiên không biết quá rõ về các học trò của mẹ, đương nhiên Dự Nhiên càng không biết. Đại khái bởi Moore đã nhập ngũ 8 năm mà vẫn chưa chịu xuất ngũ, lại thêm việc anh là Dẫn đường, mà tổ chức hắc ám cũng tập trung nhiều Dẫn đường nên Dự Nhiên mới nghi ngờ anh.

Giờ xem ra quá trình học tập của Moore cũng kỳ bình thường, người thường xuyên tiếp xúc nhất cũng chỉ có Tiêu Thước.

Trừ phi Tiêu Thước cũng là người của tổ chức hắc ám.

Lục Tắc Hiên tin rằng mẹ mình không phải kẻ điên rồ như vậy. Mẹ vẫn luôn cho rằng mối quan hệ giữa Lính gác và Dẫn đường là hỗ trợ lẫn nhau, tư tưởng giảng dạy của bà đối với các sinh viên khoa Y cũng là mong muốn Dẫn đường sẽ sử dụng thiên phú của bản thân để giúp đỡ mọi người. Huống hồ, cha hắn vẫn luôn âm thầm điều tra tổ chức kia, nếu người bên gối có vấn đề, với tính cảnh giác của Lục Đình Ngự, không thể có chuyện ông không phát hiện ra.

Chỉ cần Tiêu Thước bình thường, vậy thì Moore là sinh viên của bà, rất ít khi tiếp xúc với Dẫn đường cấp cao khác, có lẽ cũng sẽ không có vấn đề. Nhưng tại sao anh vẫn nán lại đội? Rõ ràng đã đến thời hạn xuất ngũ nhưng vẫn chưa rời đi?

Nhớ đến lời dặn “Chăm sóc Moore thật tốt” của anh trai, lòng Lục Tắc Hiên bỗng căng thẳng. Hắn quay sang nhìn Lính gác theo dõi Moore, hỏi: “Hai hôm nay Moore có hành động gì bất thường không?”

“10 giờ sáng thứ Bảy anh ta ra ngoài, 10 giờ rưỡi mua một bó hoa tươi, 11 giờ đến nghĩa trang ở ngoại ô, thăm mộ Thiếu tướng Lục Thành An. Anh ta ở lại nghĩa trang suốt cả buổi chiều, 5 giờ mới lái xe về Tháp Trắng. Cả ngày Chủ nhật không ra ngoài.”

Lục Tắc Hiên nghe đối phương báo cáo, nghi ngờ càng cuộn trào mãnh liệt trong lòng...

Một mình đi thăm mộ anh hấn?

Chẳng lẽ Moore và anh ấy thích nhau? Năm đó, hai người này sinh tình cảm trong thời gian cùng làm việc trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, tiếc là còn chưa kịp bày tỏ thì anh hấn đã hy sinh? Vậy nên mấy năm nay Moore vẫn ở lại Đội đặc chiến Liệp Ưng là vì còn lưu luyến nơi này?

Thực chất, Dẫn đường cấp A rất dễ tìm người yêu, tính cách ôn hòa của Moore lại càng được các Lính gác thích. Không thiếu người theo đuổi anh, bà Joseph cũng giới thiệu cho anh rất nhiều đối tượng tốt, nhưng anh không hề có ý định yêu đương...

Không phải vì anh là nằm vùng của tổ chức hắc ám mà là vì trong lòng anh đã có người khác rồi?

Nhớ lại cảnh anh trai hy sinh năm đó, lòng Lục Tắc Hiên đau như cắt.

Moore là một người rất kín đáo, dịu dàng; anh trai lại nhiệt tình như lửa. Cẩn thận ngẫm lại, hai người thực ra rất xứng đôi. Nếu không phải năm đó hấn non kinh nghiệm, bất cẩn bị quái vật bao vây, anh trai cũng sẽ không hy sinh vì cứu hấn...

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm đấm, nói: “Những người khác thì sao, có gì bất thường không?”

Một Lính gác báo cáo: “Lữ Tiểu Long ra ngoài dạo phố, mua hẳn một xe đồ ăn vặt.”

“Lâm Phong Dao luyện tập cận chiến ở phòng tập đấm bốc.”

“Hùng Khải lái xe tới một khách sạn. Anh ta có cực kỳ cảnh giác tránh né theo dõi, lái xe vòng vèo trên đường cả tiếng đồng hồ, khiến tôi suýt nữa cũng bị cắt đuôi. Tôi tình cờ phát hiện một người quen

cũng vào khách sạn kia.” Sói Tuyết làm việc tại Phòng Điều tra thấp giọng nói: “Là Phó phòng Tề An chỗ bọn tôi. Ông mật của chị ta có thể theo dõi diện rộng, vì tránh bại lộ, tôi không theo vào trong được.”

“Khách sạn nào?” Lục Tắc Hiên hỏi.

“Khách sạn suối nước nóng Field ở ngoại ô hành tinh Thủ đô.”

“... Khách sạn suối nước nóng?” Hùng Khải không phải tuýp người sẽ một mình đi tắm suối nước nóng. Lục Tắc Hiên cúi đầu đọc tài liệu, toàn bộ thông tin về gia đình Hùng Khải đều được điều tra rành mạch: Cha là Hùng Hưng Ngôn, mẹ là Tề Nhược Lam, chị gái là Tề An.

Cả gia đình bốn người chẳng lẽ đã bị tổ chức hắc ám mua chuộc hết?

Xem ra phỏng đoán và phân tích của Nhiên Nhiên là đúng, Hùng Khải này rất có vấn đề.

“Phải rồi, Tướng quân, anh bảo nghi ngờ nguyên nhân tử vong của Thiếu tướng Lục Thành An nên tôi đã xem lại toàn bộ hồ sơ và kết quả điều tra năm đó. Cậu Lữ Tiểu Long kia đến trình diện Đội đặc chiến Liệp Ưng ngay 1 tuần trước khi Thiếu tướng Lục Thành An gặp chuyện. Trước khi đến đội, cậu ta cũng mua một túi đồ ăn vặt lớn.”

“...” Mắt Lục Tắc Hiên co lại.

Đồ ăn vặt? Một cảnh tượng từng bị bỏ qua chợt hiện lên rõ mồn một.

“Mọi người ăn bánh quy không? Tôi mới mua này, có đủ các loại vị luôn.” Cậu lính mới tới trình diện đội nhiệt tình chia đồ ăn vặt cho mọi người.

Lục Thành An cười, vỗ vai hấn: “Chà, không ngờ cậu lại là tên tham ăn. Lớn đùng thế này rồi còn ăn quà vặt hả?”

Lữ Tiểu Long cười, gãi đầu, đưa một gói bánh quy cho hắn: “Đội trưởng, anh ăn thử đi. Bánh quy vị chanh xanh này ngon lắm đó!”

Lục Thành An nhận lấy, bóc ra... Hình như trong bánh quy đó có một ít nhân bột màu trắng. Bánh quy có nhân là rất bình thường, Lục Thành An ăn thử vài miếng, có vẻ cảm thấy rất hợp miệng nên ăn liên tục mấy cái.

Lục Tắc Hiên tiến tới, nói: “Cho em thử với.”

Lục Thành An đang định chia cho hắn, Lữ Tiểu Long vội vàng chạy qua, đưa một gói mới: “Chỗ tôi vẫn còn này!”

Thế là Lục Tắc Hiên nhận gói bánh quy mới, bóc ra ăn.

“...”

Hình ảnh tua lại không sót một chi tiết nào trong đầu. Lúc ấy, hắn không cảm thấy có gì bất thường, chẳng qua là lính mới gia nhập mời mọi người chút đồ ăn vặt, bao gói của các món này cũng không bị hở, bị bóc trước.

Nhưng giờ ngẫm lại, tại sao lúc đó Lữ Tiểu Long lại cản Lục Tắc Hiên ăn bánh quy trong gói của anh trai?

Liệu chẳng trong đó được bỏ thêm thứ gì, hắn sợ hai Lính gác cấp S cùng ăn sẽ không khống chế nổi cục diện?

Lục Tắc Hiên sầm mặt, lật thẳng tới phần thông tin về Lữ Tiểu Long.

Cha mẹ đều đã mất, 13 tuổi nhập học Học viện Lính gác, 15 tuổi tốt nghiệp, 16 tuổi thi đỗ khoa Trinh sát Học viện Quân sự số 1 Liên bang. Đây là lý lịch rất bình thường của một Lính gác.

Nhưng khoảng thời gian từ 17 đến 18 tuổi, hắn đã tạm bảo lưu 1 năm để đi chữa bệnh, sau đó lại quay về học tiếp. Sau khi tốt nghiệp Học viện Quân sự vào năm 21 tuổi, hắn gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Nhìn qua thì tưởng phần lý lịch này hoàn toàn bình thường. Nhưng Lục Tắc Hiên xâu chuỗi mọi manh mối, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Thân phận của Lữ Tiểu Long, sợ là giả.

Tham ăn là một vỏ bọc rất hay. Hắn dùng cách “chia đồ ăn vặt” ít khiến người khác nghi ngờ này để chuốc thuốc Lục Thành An. Nói không chừng, năm đó hắn gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng chính là do tổ chức hắc ám phái tới làm thí nghiệm.

Lục Thành An mới là đối tượng thực nghiệm đầu tiên của bọn chúng.

Nhớ đến cảnh tượng anh trai đột ngột cuồng bạo năm đó, Lục Tắc Hiên hận không thể tự tay lôi lũ khốn nạn đó tới đập đầu quỳ trước mộ anh.

Thấy mặt mày Tướng quân Lục tái mét, vài đặc công nhìn nhau, nhất thời không dám ho he tiếng nào.

Một lúc lâu sau, Lục Tắc Hiên mới nhắm mắt lại, cố khiến bản thân bình tĩnh, thấp giọng nói: “Các anh chị vất vả rồi. Tiếp tục trở về vị trí, có tình huống khẩn cấp tôi sẽ lại triệu tập... Nhớ đảm bảo an toàn của bản thân.”

Mọi người đồng thanh đáp: “Rõ!”

Các đặc công nhanh chóng biến mất. Lục Tắc Hiên đứng giữa căn biệt thự trống trải, mặt lạnh tanh đọc hết phần tài liệu kia.

Xem ra, nội gián trong Đội đặc chiến Liệp Ưng không chỉ có một.

Hùng Khải có vấn đề, Lữ Tiểu Long kia cũng bất thường.

Tướng quân Lục của Quân đoàn Liệp Ưng tính cách hòa nhã, đồng thời là người có tác phong cực kỳ chính trực. Ông không nhận hối lộ,

cực kỳ ít tiếp xúc với quan chức Chính phủ, rảnh thì đi trồng rau, nuôi gà, muốn ra tay từ chỗ ông là chuyện quá khó.

Thế nên tổ chức hắc ám nhắm thẳng vào lớp thanh niên nhà họ Lục.

Cha Lục Thành An chết bệnh từ lúc trẻ, được gửi nuôi trong nhà chú. Là đứa cháu Lục Đình Ngự tự tay nuôi lớn, ông đối xử với hắn không khác gì con ruột. Lục Thành An dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng chinh chiến khắp nơi, nhiều lần lập chiến công, chỉ cần thêm vài năm, chắc chắn hắn sẽ được đề bạt làm chỉ huy thế hệ mới của Quân đoàn Liệp Ưng.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tổ chức hắc ám muốn dùng hắn để uy hiếp Lục Đình Ngự.

Kết quả, thuốc năm đó vẫn chưa được nghiên cứu hoàn chỉnh, hơn nữa lại bất ngờ đựng độ sinh vật dữ tợn trong khi làm nhiệm vụ. Lục Tắc Hiên bị bao vây, Lục Thành An xông vào giữa bầy thú chém giết cứu em trai dẫn đến đột ngột cuồng bạo, bị đàn thú xâu xé...

Thế nên bọn họ chuyển mục tiêu sang Lục Tắc Hiên.

Biệt thự ở ngoại thành cực kỳ lạnh lẽo, một mình Lục Tắc Hiên đứng giữa phòng khách, bóng người cao ráo dường như rất cô đơn.

Trong phút chốc, hắn bỗng nhớ lại cảnh cùng chơi đùa với anh trai khi niên thiếu. Hồi đó, cha mẹ bận bịu công tác, thường xuyên vắng nhà, hắn và anh trai lớn lên cùng nhau, Lục Thành An là người thân thiết nhất với hắn.

Người hắn tôn kính nhất vì cứu hắn mà chết...

Đây là nỗi đau hắn mãi mãi không quên được.

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay.

Lũ chuột bọ lén lút nấp trong bóng tối, một ngày nào đó hẳn sẽ tự tay giết sạch, lấy máu tươi tế bái vong hồn anh mình.

Chương 55: Phân tích cuối cùng

7 giờ tối, sau khi Lục Tắc Hiên ra ngoài, Dụ Nhiên tới nhà ăn của Tháp Trắng ăn tối một mình. Trông thấy Đường Sách, Lâm Phong Dao và Lữ Tiểu Long cũng đang dùng bữa ở nhà ăn này, cậu lập tức bước tới bắt chuyện: “Hai ngày nay mọi người có đi đâu chơi không?”

Đường Sách nói: “Tôi không ra ngoài, nằm trong ký túc xem vài bộ phim.”

Lữ Tiểu Long gãi đầu, cười nói: “Tôi đi mua ít đồ ăn vặt.”

Lâm Phong Dao vỗ vai hắn: “Tôi biết rồi, cậu chỉ hứng thú với đồ ăn thôi, sau nhớ chữa ít quà vặt cho tôi nhé.” Cô nhìn Dụ Nhiên, thì thầm hỏi chuyện: “Nhiên Nhiên, em với Đội trưởng Lục thì sao? Có phải hai hôm rồi ra ngoài hẹn hò không?”

Dụ Nhiên ngại ngùng cười trừ: “Hôm qua đi dạo công viên, sáng nay anh ấy lại đưa em đi mua ít quần áo.”

Lữ Tiểu Long hâm mộ lắm: “Tình cảm hai người thắm thiết thật đấy, bao giờ tôi mới gặp được Dẫn đường của mình nhỉ?”

Đường Sách cười nói: “Anh Long đẹp trai thế sớm muộn gì cũng gặp được thôi.”

Lâm Phong Dao khó hiểu: “Mà này, sao Đội trưởng Lục không lên ăn tối cùng em?”

Dụ Nhiên nói: “Anh ấy đi ăn cơm với bạn rồi, sẽ về trước 11 giờ.”

Lâm Phong Dao cười toe toét: “Đội trưởng Lục đúng là bạn trai xịn, ra ngoài làm gì, mấy giờ về đều báo cáo rõ ràng.”

Vành tai Dụ Nhiên đỏ lên: “Anh ấy sợ em lo thôi mà.”

Mấy người vừa ăn cơm vừa nói chuyện, cơm nước xong lại lần lượt về ký túc nghỉ ngơi. Vì mới vào đội, phòng ký túc của Đường Sách nằm khác tầng so với mọi người. Hấn giả vờ lên tầng, sau khi thang máy tới nơi lại lạng lẽ đổi sang một buồng thang khác, đi xuống tầng Dụ Nhiên ở.

Đường Sách bật người nhảy lên ở góc chết, cơ thể nhanh chóng hòa cùng một màu với trần nhà.

Dụ Nhiên về đến phòng, mở cửa, bỗng cảm nhận thấy bên tai có cơn gió nhẹ thoảng qua. Cậu bình tĩnh bước vào trong, khóa cửa lại, Đường Sách nhân cơ hội kia bò vào giờ mới nhảy xuống, hiện hình.

Dụ Nhiên kết nối với hấn bằng tua ý thức, nói trong đầu: “Thiếu tá Đường có phát hiện gì à?”

Đường Sách nói: “Hôm đó, trên phi thuyền, tôi lên ra ngoài điều tra, vừa hay bắt gặp Lữ Tiểu Long xuất hiện ở kho vật tư. Khi ấy tôi chỉ nghĩ hấn ẩn thân đi trộm đồ ăn, nhưng giờ ngẫm lại, hấn cũng có thể giả vờ đi trộm đồ để nghe lén động tĩnh của những người khác. Mấy hôm nay tôi hỏi vài thành viên lâu năm trong đội, bọn họ đều nói Lữ Tiểu Long là tên tham ăn, rất nhiều người từng bắt gặp hấn ăn vụng lúc nửa đêm. Hơn nữa, hấn còn thường xuyên ra ngoài mua đồ ăn vặt.”

Nghe đến đó, Dụ Nhiên hơi nhú mày: “Thường xuyên đi mua đồ ăn vặt?”

Đường Sách nói: “Theo lý thuyết, Linh gác với thực thể tinh thần tắc kè hoa không có sức ăn quá lớn. Tôi nghe ngóng được từ chỗ Chim Ruồi, lần trước, trước khi xuất phát, hấn đã mua rất nhiều đồ ăn vặt. Lần này đi chưa tới một tuần, làm gì đã hết được? Vậy nên tôi đoán

mua đồ ăn vặt là lấy có, tham ăn cũng chỉ là hình tượng hấn cố tình tạo ra, nói không chừng, hấn nường vào lý do đi mua đồ ăn này để ra ngoài gặp ai đó cũng nên?”

Dụ Nhiên cẩn thận suy nghĩ, nói: “Chuyện này rất có thể. Còn Moore thì sao, có động tĩnh gì không?”

“Thứ Bảy Moore ra ngoài cả ngày, lúc về trông sắc mặt rất tệ, Chủ nhật không đi đâu.” Đường Sách ngừng một lát, lại nói: “Hùng Khải cũng thế, thứ Bảy đi cả ngày, Chủ nhật thì ở trong phòng. Tôi đã cẩn thận theo dõi những người khác, một số về nhà thăm cha mẹ, còn lại hầu hết thì rủ nhau đi chơi, đến mấy chỗ như sân bóng rổ, sàn đấu bốc, bể bơi,... không có gì đáng ngờ.”

Lính gác dư thừa thể lực, yêu thích vận động, ngày nghỉ tụ tập nhau đi chơi thể thao cũng không có gì lạ.

Dụ Nhiên gật đầu: “Tôi biết rồi. Anh cẩn thận, đừng để nội gián bắt gặp.”

Đường Sách nói: “Yên tâm. Đội trưởng Lục sắp về rồi nhỉ? Tôi đi trước đây.”

Dụ Nhiên quay ra mở cửa, Đường Sách nhảy lên trần nhà, cơ thể nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn.

10 rưỡi tối, Lục Tắc Hiên trở về Tháp Trắng đúng giờ, gặp được Hùng Khải trong hành lang.

Thấy Hùng Khải cứ dập dờm trước cửa phòng mình, Lục Tắc Hiên thấp giọng hỏi: “Đội phó Hùng, anh tới tìm tôi à?”

Hùng Khải cười ngược, vò đầu: “Tôi có chuyện cần trao đổi với anh.”

Lục Tắc Hiên nói: “Vào trong rồi nói.”

Dụ Nhiên đang suy nghĩ trong phòng, nghe tiếng động bên ngoài, cậu lập tức thay đổi biểu cảm. Ngay khi Lục Tắc Hiên mở cửa, trên mặt Dụ Nhiên đã đổi thành nụ cười tươi rói đơn thuần, đáng yêu. Cậu tiến tới: “Anh về rồi à?”

Dứt lời còn rất tự nhiên nhận lấy áo khoác trong tay Lục Tắc Hiên, treo lên giá treo bên cạnh, đứng chuẩn cậu người yêu chu đáo. Ánh mắt cậu vẫn luôn tập trung vào Lục Tắc Hiên, sau đó mới để ý đến Hùng Khải sau lưng hắn, ngạc nhiên hỏi: “Đội phó Hùng tới sao?”

Hùng Khải xấu hổ chào hỏi Dụ Nhiên: “Chào Dẫn đường Dụ. Tôi... Tôi gặp Đội trưởng Lục nói vài chuyện.”

Dụ Nhiên mời: “Anh vào đi.”

Hùng Khải vào phòng, chần chừ một lát mới cúi đầu, nói: “Đội trưởng, chuyện là... tôi muốn xin xuất ngũ. Nhiệm vụ tới, tôi sẽ không xuất chiến cùng mọi người nữa.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên liếc nhau.

Chuyện gì thế này? Đối tượng bị nghi ngờ là nội gián nhiều nhất lại muốn bỏ chạy giữa đường?

Lục Tắc Hiên nhíu mày: “Sao bỗng nhiên lại xin xuất ngũ.”

Mặt Hùng Khải đỏ bừng lên: “Cha tôi đó giờ vẫn muốn tôi về Thủ đô làm việc. Nghe nói nhiệm vụ lần này thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng suýt nữa mất mạng, cha tôi đã tự quyết định luôn, gửi đơn xin xuất ngũ thay tôi... Xin lỗi Đội trưởng Lục, tôi biết làm vậy không khác gì đào binh, tôi cũng rất muốn được sống vai chiến đấu với mọi người. Nhưng mấy năm nay bà nội tôi rất yếu, phải điều trị liên tục. Tôi được bà một tay nuôi lớn nên cũng muốn về chăm sóc bà mình một thời gian.”

Hùng Khải đã làm việc bảy năm rưỡi trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, theo quy định, Lính gác phải nhập ngũ tám năm mới được xuất ngũ. Nhưng những trường hợp đặc biệt vẫn có thể xin xuất ngũ sớm tối đa một năm. Cha Hùng Khải làm việc trong Quốc hội, lo lắng cho sự an toàn tính mạng của con trai nên đã xin xuất ngũ thay hẳn, chuyện này không khó giải thích.

Nếu Hùng Khải đã rời đơn vị, vậy hẳn không phải nội gián do tổ chức hắc ám cài vào. Thế thì hẳn cứ ngấm ngầm quan sát mình làm gì? Dụ Nhiên nhìn Đội phó trước mặt với vẻ khó hiểu.

Lục Tắc Hiên nói rất dứt khoát: “Cha anh đã trình đơn xin xuất ngũ rồi thì cứ làm như quy trình bình thường thôi. Anh làm việc trong đội bảy năm rưỡi, thời gian cũng đã đủ dài, muốn về chăm sóc người thân là lựa chọn cá nhân của anh. Tôi sẽ không can thiệp.”

Hùng Khải cúi gập người với Lục Tắc Hiên, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng Lục, anh là đội trưởng tận chức tận trách nhất tôi từng gặp. Tôi đã học hỏi được rất nhiều trong mấy năm cùng nhau chiến đấu. Sau khi xuất ngũ, tôi sẽ về làm việc ở Ban Bảo vệ hành tinh Thủ đô. Nếu có chuyện cần, anh cứ nói với tôi một tiếng.”

Lục Tắc Hiên vỗ vai hẳn: “Ừ, đổi nơi công tác thì làm việc cho tốt, có dịp lại gặp nhau. Cần tôi sắp xếp một bữa tiệc chia tay cho anh không?”

Hùng Khải vội vàng xua tay: “Thôi thôi, tôi rời đi giữa chừng thế này chẳng khác gì đào ngũ, sao còn mặt mũi gặp mọi người. Anh cứ nói nhà tôi có việc gấp, bà nội nằm viện, tạm thời xin nghỉ nhé.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Được, vậy anh đi đi.”

Hùng Khải xoay người rời đi, thực thể tinh thần gấu nâu cao lớn sau lưng hẳn cũng gục đầu, có vẻ khá buồn.

Chờ hẳn đi rồi, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhìn nhau.

Dụ Nhiên lập tức kết nối với Lục Tắc Hiên bằng tua ý thức: “Bên anh điều tra được gì rồi? Sao Hùng Khải lại rời đi đột ngột thế?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi cho người theo dõi, phát hiện anh ta rất cảnh giác tránh né theo dõi. Hôm thứ Bảy, hẳn lái xe tới khách sạn suối nước nóng ở ngoại ô, Phó phòng Điều tra Tề An, chị gái anh ta, cũng tới khách sạn đó, chắc hẳn hai người họ đã gặp nhau.”

Tề An là chị của Hùng Khải, Dụ Nhiên đã đoán được chuyện này từ lâu.

Dụ Nhiên chống cằm đăm chiêu. lát sau, cậu bỗng nghĩ ra một trường hợp: “Tôi hiểu rồi. Hùng Khải không phải nằm vùng của tổ chức hắc ám. Anh ta âm thầm điều tra tôi theo sắp xếp của Chu Thiên Dịch và chị gái.”

Lục Tắc Hiên cân nhắc cẩn thận, cũng thấy chuyện này rất có khả năng: “Chu Thiên Dịch vẫn luôn nghi ngờ cậu có liên quan đến cái chết của mấy tay cộm cán ở hành tinh B-73, vừa hay Hùng Khải là em trai Tề An đang làm việc tại Đội đặc chiến Liệp Ưng. Thế nên anh ta nhờ Hùng Khải âm thầm quan sát cậu, thử xem có gì bất thường không.”

Dụ Nhiên gật đầu, nói tiếp theo suy đoán của Lục Tắc Hiên: “Nhiệm vụ lần này, anh bị đàn thú bao vây, tôi bất chấp nguy hiểm lao xuống cứu anh. Có lẽ Hùng Khải cảm thấy tôi không giống hung thủ giết người. Hôm qua tới khách sạn suối nước nóng khả năng cao là để báo lại kết quả điều tra với chị mình. Gia thế anh ta rất khủng, cha anh ta không muốn con trai tiếp tục ở lại Đội đặc chiến Liệp Ưng đương đầu với nguy hiểm nên đã xin xuất ngũ thay?”

Theo mạch logic này, Hùng Khải vẫn luôn âm thầm quan sát Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên nhưng không liên quan gì đến tổ chức hắc ám mà là đang hỗ trợ cho Phòng Điều tra. Nếu Hùng Khải thật sự không liên quan đến tổ chức hắc ám, vậy thì nội gián trong Phòng Điều tra chưa chắc đã là cô chị gái Tề An.

Cơ cấu lãnh đạo của Phòng Điều tra là Trưởng phòng Chu Thiên Dịch Lĩnh gác cấp S và hai Dẫn đường cấp A+ Phó phòng Tề An cùng Chuyên viên thẩm vấn Kloger.

Mạng nhện của Chu Thiên Dịch bắt trời, bướm bướm của Kloger tạo ra ảo ảnh tinh thần, ong mật của Tề An giám sát diện rộng, thực lực cả ba đều rất mạnh. Nếu Tề An không phải nằm vùng của tổ chức hắc ám, vậy... Chẳng lẽ là Kloger?

Dụ Nhiên nhớ lúc Kloger thẩm vấn mình đã đột ngột xông thẳng vào thế giới tinh thần.

Theo lý thuyết, lúc ấy cậu đang sắm vai một Dẫn đường cấp C, Kloger không cần hung hãn như thế với một cậu Dẫn đường trẻ yếu ớt, làm quá đà rất dễ khiến đối phương sụp đổ tinh thần. Nhưng Kloger vẫn đánh úp bằng đàn bướm, hơn nữa còn điều tra thế giới tinh thần của Dụ Nhiên bằng cách thức vô cùng cực đoan.

Trừ phi anh ta biết thân phận của Dụ Nhiên, thẩm vấn bất ngờ chỉ để kiểm tra xem cậu có gì đáng nghi hay không.

Dụ Nhiên nhớ lại cảnh bọ ngựa của hai anh em Adeline xông vào thế giới tinh thần.

Kiểu cách ấy... Giống nhau đến kỳ lạ?

Hôm diễn ra dạ tiệc, tuy Kloger không có mặt tại hiện trường nhưng chắc chắn anh ta có đến tiếp ứng bên ngoài. Nói cách khác, nếu anh ta là nội gián tổ chức hắc ám cài vào Phòng Điều tra, anh ta cũng có thể tìm cách lấy được tài liệu từ trong tay Chu Thiên Dịch sau khi Dụ Nhiên thất thủ. Dù gì anh ta cũng là chuyên viên thẩm vấn tối cao của Phòng Điều tra.

Hơn nữa, trong quá trình thẩm vấn Adeline, anh ta cũng có thể động tay động chân gì đó.

Tua ý thức của Dụ Nhiên đang nối với Lục Tắc Hiên, ý nghĩ của cậu cũng truyền vào đầu hắn.

Lục Tắc Hiên suy xét rồi nói: “Cậu phân tích rất hợp lý. Lúc trước, khi Kloger thẩm vấn cậu bất ngờ, tôi đã thấy sai sai rồi. Phương thức thẩm vấn của anh ta luôn sắc bén nhưng làm thế với Dẫn đường cấp C, nhờ may sơ suất, rất dễ làm chết người. Xem ra anh ta đã biết sức mạnh tinh thần của cậu rất lớn, sẽ không sụp đổ vì thẩm vấn được. Đột ngột tập kích cậu chỉ là để thử xem cậu có thực sự quy thuận tổ chức hay không?”

Dụ Nhiên gật đầu, nói: “Vậy thì dễ hiểu rồi. Hơn nữa, Kloger là một Dẫn đường kiểu phát triển, từ cấp C tăng lên đến cấp A+. Tôi nghi ngờ sức mạnh tinh thần của anh ta không chỉ là A+ thôi đâu, nếu đàn bướm nhiều màu của anh ta có thể sinh sôi vô hạn thì sức mạnh tinh thần hắn là có thể đạt tới cấp S.”

Hai người liếc nhìn nhau.

Tổ chức hắc ám chỗ nào cũng chui vào được, ngành nghề nào cũng có tai mắt của bọn họ.

Bảo sao bên Chu Thiên Dịch điều tra mãi mà không tiến triển được gì, chưa biết chừng là Kloger đã động tay động chân với báo cáo. Hai tên Lính gác tấn công sát hại nhau trên phi thuyền vũ trụ đã bị Dụ Nhiên phá hủy hoàn toàn thế giới tinh thần. Kể cả Kloger có phát hiện được gì, chắc chắn anh sẽ không báo cáo lại cho Trưởng phòng Chu.

Trưởng phòng Chu là người thuộc phe Tổng thống, Phòng Điều tra là cơ quan điều tra độc lập. Giả sử Tổng thống chưa bị mua chuộc, vậy xác suất tổ chức hắc ám sẽ diệt trừ hoặc để nội gián khống chế Chu Thiên Dịch là rất lớn, gây sai lệch phán đoán bên phía Tổng thống.

Xem ra Trưởng phòng Chu cũng gặp nguy hiểm không khác gì Lục Tắc Hiên.

Cục diện dần dần sáng tỏ, Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên: “Nếu Hùng Khải rời đơn vị rồi, vậy thì nội gián tổ chức hắc ám sắp xếp trong đội chắc chắn phải là người khác. Bên anh có phát hiện gì không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Còn một người, Lữ Tiểu Long.”

Đáp án này không hện mà trùng với suy đoán của Đường Sách.

Hiển nhiên, Lữ Tiểu Long và Hùng Khải không hề nắm được hành động của đối phương. Bằng không, nếu bọn họ phối hợp với nhau, Đường Sách chưa chắc đã điều tra được gì.

Hiện giờ xem ra Hùng Khải chỉ tiện thể giúp Phòng Điều tra, không phải nằm vùng do Chu Thiên Dịch cài vào sẵn. Hấn chỉ vừa khéo là em trai Tề An và đang làm việc trong Đội đặc chiến Liệp Ưng nên Trưởng phòng Chu bèn nhờ hấn để mắt tới Dụ Nhiên. Vậy nên hấn mới lảng lạng quan sát cậu như vậy.

Mà Lữ Tiểu Long mới là tên nội gián ẩn náu kĩ nhất của tổ chức hắc ám.

Hấn đã gia nhập Đội đặc chiến được năm năm rưỡi. Khi mới tới trình diện, Đội trưởng vẫn còn là Thiếu tướng Lục Thành An.

Dụ Nhiên hỏi: “Lữ Tiểu Long? Lúc nãy, tôi có gặp anh ta khi đi ăn cơm, anh ta nói hôm thứ Bảy đi mua đồ ăn vặt.”

Ánh mắt Lục Tắc Hiên sắc bén hấn: “Cũng có thể là mượn cơ đi mua đồ ăn vặt để gặp cấp trên. Hơn nữa, tôi nghi ngờ chuyện anh tôi bất ngờ cuồng bạo năm đó có liên quan đến tên Lữ Tiểu Long này.”

Dụ Nhiên kinh ngạc: “Anh trai anh đột ngột cuồng bạo?”

Lục Tắc Hiên gật đầu, nói: “Trước khi xuất phát, anh ấy đã ăn một gói bánh quy Lữ Tiểu Long đưa cho.”

Chương 56: Cái chết của anh trai

Năm đó, trước khi gặp bất trắc, Lục Thành An đã ăn bánh quy Lữ Tiểu Long đưa cho?

Dụ Nhiên nhíu mày, hỏi: “Anh nghi ngờ Lữ Tiểu Long đã bỏ thuốc nên anh trai anh mới đột ngột cuồng bạo?”

Lục Tắc Hiên nói: “Anh trai tôi là người rất phóng khoáng, lạc quan. Huống hồ, trước khi xuất phát, Moore luôn tiến hành chải vuốt tinh thần cho các Lính gác, trong tâm trí anh ấy cũng chẳng mấy khi có cảm xúc trái chiều. Một Lính gác như thế sao có thể cuồng bạo bất thành linh được?”

Có hai trường hợp khiến Lính gác cuồng bạo. Một là tiêu hao thể lực quá độ dẫn đến mất lý trí. Kiểu cuồng bạo nông này khá dễ cứu, chỉ cần Dẫn đường chải vuốt lại thế giới tinh thần giúp Lính gác là có thể giúp họ khôi phục ý thức. Đường Sách được Dụ Nhiên cứu chính bằng cách này.

Một trường hợp khác là cảm xúc tiêu cực bị đè nén trong thế giới tinh thần của Lính gác đột ngột bùng nổ vì nguyên nhân nào đó khiến cho thế giới ấy sụp đổ, Lính gác cuồng bạo, thậm chí biến dị thành quái vật. Nếu không kịp thời xử lý, tình hình sẽ rất nguy hiểm. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên phân tích: “Nếu trong lòng anh trai anh không có quá nhiều cảm xúc tiêu cực, vậy thì chỉ có thể cuồng bạo do tiêu hao sức mạnh quá độ thôi... Đương nhiên, thuốc do tổ chức hắc ám nghiên cứu ra cũng có thể khiến Lính gác mất kiểm soát bất thành linh.”

Lục Tắc Hiên nắm chặt tay: “Năm đó, anh tôi đột nhiên cuồng bạo, tôi còn tưởng anh ấy tiêu tốn quá nhiều sức mạnh vì cứu tôi... Từ khi cậu kể về chuyện tổ chức hắc ám thí nghiệm lên Lính gác, tôi cẩn thận ngẫm lại, thực ra có rất nhiều điểm bất thường.”

“Hôm ấy, phi thuyền Liệp Ưng gặp phải bão cát vũ trụ, rơi xuống một hành tinh lạ. Bọn tôi đựng độ một loài quái vật chưa gặp bao giờ. Toàn thân loài quái vật ấy chi chít những con mắt, còn có rất nhiều xúc tu. Khá nhiều thành viên đội bị nó cuốn đi mất, tôi cũng bất cẩn bị chúng bao vây.”

“Anh tôi xông tới cứu, chỉ mấy phút thôi thì sao đã cạn kiệt sức lực được?” Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên, “Khả năng lớn hơn chính là bánh quy Lữ Tiểu Long đưa anh ấy có vấn đề. Sau khi bị bỏ thuốc, tác dụng phụ xuất hiện trong lúc chiến đấu mới khiến anh ấy mất kiểm soát như vậy.”

“...” Nghe Lục Tắc Hiên kể lại, Dụ Nhiên thật sự không biết nên nói gì.

Xem ra tổ chức hắc ám đã lên kế hoạch từ rất lâu, thuốc nhắm vào Lính gác cũng nghiên cứu ra từ sớm, chẳng qua công thức bào chế còn chưa đủ hoàn hảo.

Năm 494 là một mốc thời gian tổ chức này hoạt động mạnh nhất. Bọn họ không những cài gián điệp vào Quân đoàn Ánh Sao, nắm được hành tung của Tướng quân Tạ Hi, diệt gọn toàn bộ những người biết được bí mật mà còn phái nằm vùng vào Đội đặc chiến Liệp Ưng, muốn uy hiếp Quân đoàn trưởng Lục Đình Ngự thông qua việc khống chế Thiếu tướng Lục Thành An.

Không ngờ Đội đặc chiến Liệp Ưng lại gặp tai nạn bất ngờ, lượng thuốc dùng cho Lục Thành An không được kiểm soát chuẩn khiến hắn cuồng bạo, hy sinh.

Sự kiện toàn bộ Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao bị tiêu diệt dấy lên một cơn sóng dữ. Bộ Quân sự và Văn phòng Tổng thống đều bắt

đầu bắt tay vào điều tra. Tổ chức hắc ám sợ bại lộ, tạm thời đóng băng hoạt động. Giám điệp Lữ Tiểu Long được cài vào Đội đặc chiến Liệp Ưng ẩn nấp, tiếp tục giám sát đội trưởng mới Lục Tắc Hiên.

Lục Thành An là vật thí nghiệm thất bại đầu tiên của tổ chức hắc ám. Lục Tắc Hiên trở thành mục tiêu thứ hai bị nhắm đến.

Lần này, bọn họ đã cải tiến công thức, chia lượng thuốc thành ba mươi viên uống, để Lính gác có thời gian thích ứng từ từ. Chờ đến khi lượng thuốc tích lũy đủ trong cơ thể lại cho Dẫn đường cấp cao vào phá hủy tâm trí, khống chế thực thể tinh thần của đối phương, vậy là có thể thực sự biến Lính gác thành “con rối không có khả năng tư duy”.

Chỉ cần khống chế được Lính gác lãnh đạo cấp S, các Lính gác cấp A, cấp B khác tự khắc sẽ nghe lời, kế tiếp có thể khống chế cả Liên bang.

Bọn họ mưu mô hiểm ác, thủ đoạn thâm độc, quả thật đã mất hết nhân tính.

Dụ Nhiên nói: “Tính ra, anh trai anh hy sinh vào tháng 5 năm thiên văn thứ 494, cùng thời điểm chiến hạm của Quân đoàn Ánh Sao bị nổ tung. Khoảng thời gian đó chính là giai đoạn tổ chức hắc ám hoạt động mạnh nhất. Đồng loạt cài tai mắt vào các quân đoàn lớn rất đúng với tác phong của bọn họ... Từ chuyện anh kể lại, quả thật việc anh trai anh đột ngột cuồng bạo rất giống bị bỏ thuốc.”

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm đấm, ánh mắt lạnh như băng: “Súc sinh Lữ Tiểu Long, khổ cho anh tôi tin tưởng hãn đến thế. Vậy mà hãn dám bỏ thuốc trong đồ ăn vặt!”

Dụ Nhiên vỗ nhẹ lên mu bàn tay hãn: “Tôi biết anh hận kẻ đã hại chết anh trai mình. Nhưng Lữ Tiểu Long chỉ là một tên tay sai hành động theo mệnh lệnh thôi. Kẻ cầm đầu phía sau mới là mấu chốt.”

Lục Tắc Hiên nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn Dụ Nhiên: “Cậu nói đúng, giờ giết Lữ Tiểu Long cũng không có ích lợi gì. Nếu đã xác định hẳn là tai mắt do tổ chức hắc ám cài vào bên cạnh chúng ta, chi bằng lợi dụng thân phận của hẳn, làm vài chuyện.”

“Anh nghĩ được vậy thì tốt rồi.” Dụ Nhiên ngừng một lát, lại hỏi: “Moore thì sao, điều tra chưa?”

“Anh ấy là học trò của mẹ tôi, chắc hẳn không có vấn đề gì. Anh ấy vẫn nấn ná ở lại Đội đặc chiến Liệp Ưng có lẽ là vì...” Lục Tắc Hiên nhắm mắt, thấp giọng nói: “Anh ấy không quên được anh tôi.”

Dụ Nhiên khá sửng sốt. Không quên được Lục Thành An? Chẳng lẽ Moore vẫn luôn yêu thầm anh trai của Lục Tắc Hiên?

Nhớ tới chuyện này, cảm xúc cuồn cuộn dâng trào trong đôi mắt sâu của Lục Tắc Hiên. Dụ Nhiên có thể cảm nhận rất rõ sự đau khổ và áy náy của hẳn.

Tua ý thức của Dụ Nhiên đang nối liền với hẳn, trong thế giới tinh thần, một đám bong bóng ký ức đen ngòm bỗng nhiên xuất hiện từ sâu trong núi tuyết.

Đó là đoạn ký ức bị Lục Tắc Hiên đè nén, không muốn khơi lại. Lúc này, tất cả chúng hiện lên trước mắt. Toàn bộ thế giới tinh thần cũng vì thế mà bị bao phủ bởi sắc thái âm u.

Hành tinh xa lạ, sinh vật vũ trụ đáng sợ...

Đó là một loài quái vật vô cùng kỳ dị, toàn thân nó đầy những con mắt và xúc tu màu đen quái đản, trên mỗi xúc tu lại phủ kín gai nhọn sắc bén. Đám xúc tu của chúng điên cuồng khua khoắng giữa không trung như ma quỷ đang giương nanh múa vuốt.

Các Lính gác đều dốc hết sức chạy thoát thân, đại đa số đã về đến phi thuyền. Trong quá trình trốn chạy, Lục Tắc Hiên bất cẩn để xúc tu tóm được chân, bị kéo ngược về giữa bầy quái vật.

Hắn bị quái vật bao vây, cầm đao liều chết chiến đấu với chúng. Những cái gai trên đám xúc tu cứa hấn mình đầy thương tích, toàn thân chỗ nào cũng thấy máu tươi. Lục Tắc Hiên nhất thời không tài nào thoát được vòng vây. Đúng lúc này, một tiếng hét lớn chọt vang lên giữa không trung: “Tắc Hiên, cẩn thận!”

Một người dang đôi cánh lớn lao xuống, đao điện từ trong tay hung hấn mở đường máu.

Vô số xúc tu bị chặt đứt, chất lỏng đen đặc, nhầy nhụa tưới lên người hai anh em như mưa.

Một tay Lục Thành An tóm lấy vai Lục Tắc Hiên, tay kia thì nhanh chóng chém sạch đám xúc tu xung quanh. Lục Tắc Hiên chiến đấu cùng anh trai, hai người phối hợp rất ăn ý, chẳng bao lâu đã thoát được vòng vây của bày thú, cùng nhau bay lên cao...

Thế nhưng ngay lúc này, đầu Lục Thành An bỗng nhiên đau như búa bổ, miệng bật ra tiếng kêu khổ sở.

Lục Tắc Hiên ngoảnh lại nhìn anh mình đầy khó hiểu: “Anh?”

Tròng trắng trong mắt Lục Thành An dần dần biến mất, con mắt bị một màu đen thui như mực rất kỳ dị phủ lên. Đó là dấu hiệu sắp cuồng bạo của Linh giác.

Lục Tắc Hiên giật nảy người, vội quay lại kéo Lục Thành An: “ANH!”

Lục Thành An dùng chút sức lực cuối cùng đẩy mạnh Lục Tắc Hiên lên chiếc phương tiện bay tới tiếp ứng ở trên cao.

Giọng hần đứt quãng: “Sống... Thật tốt... Với cả... Chăm sóc cho Moore...”

Chỉ nháy mắt sau, Lục Thành An đã đánh mất lý trí, bắt đầu chém điên cuồng khắp xung quanh.

Đám xúc tu dưới chân chẳng khác gì bầy thú hoang đói khát, chúng hưng phấn quấn lấy cơ thể Lục Thành An. Lục Tắc Hiên tận mắt chứng kiến anh trai mình bị những cái xúc tu đó xé làm đôi, máu tươi gai mắt tuôn ra, bắn lên mặt Lục Tắc Hiên, còn mang theo mùi tanh ngọt.

... Đó là ác mộng mãi mãi không thể xóa nhòa trong ký ức Lục Tắc Hiên.

Mấy năm nay, hắn luôn canh cánh trong lòng tại sao kẻ chết khi đó không phải hắn? Tại sao anh trai lại cứu hắn?

Thực ra, người chết rồi chẳng còn biết gì nữa, người sống sót mới là đau khổ nhất.

Hắn thường xuyên mơ thấy cảnh anh mình hy sinh rồi choàng tỉnh giấc, ngồi trên sofa, lẳng lặng chờ đến khi trời sáng.

Có lẽ Moore cũng giống hắn? Lúc ấy, Moore tới tiếp ứng, cũng tận mắt chứng kiến cảnh anh hắn bị quái vật xé đôi cực kỳ thảm khốc. Mỗi lúc đêm khuya vắng người, nhớ lại cảnh tượng ấy, liệu Moore sẽ đau khổ đến chừng nào?

Lục Tắc Hiên nhắm mắt lại, vai run lên bần bật.

Nhìn dáng vẻ khổ sở ấy của hắn, Dụ Nhiên hơi xót. Cậu nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, trấn an: “Đều qua cả rồi. Anh trai anh cũng hy vọng anh có thể tiếp tục sống thật tốt. Nếu khó chịu, anh cứ xả ra hết đi, đừng kìm nén trong lòng.”

Lục Tắc Hiên quay sang ôm lấy Dụ Nhiên như muốn tìm kiếm chút sức mạnh từ trên người đối phương.

Dụ Nhiên vỗ lưng hắn trấn an.

Lục Tắc Hiên gục mặt vào vai Dụ Nhiên. Một lúc lâu sau, rốt cuộc hắn cũng đã bình tĩnh, thấp giọng nói: “Tôi đi gặp Moore một lát. Nhiệm

vụ của chúng ta rất nguy hiểm, không thể để anh ấy theo cùng. Nhớ chẳng may anh ấy xảy ra chuyện... Tôi cũng không biết phải ăn nói thế nào với anh mình.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Ừ, nhân cơ hội này khuyên anh ấy xuất ngũ đi.”

Lúc này, Moore đang ngồi ở sô pha, trên tay là một cuốn album ảnh.

Album đang lật đến bức ảnh tập thể đầu tiên anh chụp trước lúc xuất phát làm nhiệm vụ đầu tiên kể từ khi gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Năm ấy, anh 20 tuổi, Lục Thành An 22.

Lúc chụp ảnh, vì anh là Dẫn đường, những người khác đều là Lính gác, Lục Thành An chủ động kéo anh đến đứng cạnh mình, cười tủm tỉm nói: “Lại đây lại đây, Moore đứng chỗ này nhé. Từ giờ cậu chính là Dẫn đường đồng hành của đội ta, mọi người phải nhờ cậy cậu nhiều.”

Tướng quân trẻ tuổi một thân quân phục phảng phiu, nụ cười xán lạn, chói mắt.

Trước giờ Lục Thành An luôn nhiệt tình với mọi người. Dường như hẳn đã nhận định Moore là anh em thân thiết nên khoác vai anh rất tự nhiên. Moore ngại đụng chạm, rất ít khi tiếp xúc cơ thể với người khác, bị hẳn khoác vai, anh chỉ có thể đờ người nhìn về phía máy ảnh.

Tám ảnh tập thể thứ hai vẫn được chụp trước khi đi làm nhiệm vụ.

Lục Thành An có thói quen trước khi xuất phát phải kéo mọi người cùng chụp ảnh tập thể, hẳn thường nói: “Tôi hy vọng chúng ta có thể trở về không thiếu một ai! Nhớ xui rủi có người hy sinh trong quá

trình làm nhiệm vụ, mọi người cũng đều có ảnh rồi, sẽ không quên vị anh hùng từng sống vai chiến đấu.”

Trong album của Moore có rất nhiều ảnh tập thể.

Giờ lật xem từng tấm, từng đoạn ký ức lại tái hiện trước mắt.

Cảnh tượng mỗi lần làm nhiệm vụ vẫn mới nguyên trong tâm trí anh.

Đến khi lật tới tấm ảnh cuối cùng, về sau không có thêm ảnh mới nữa. Bởi vì vị đội trưởng luôn hô hào mọi người cùng chụp ảnh cuối cùng lại không thể trở về.

... Đó là tấm ảnh chung cuối cùng của họ.

Trong ảnh, Lục Thành An vẫn đứng chính giữa, nhẹ nhàng khoác vai Moore, cười tươi rói. Bên kia cạnh hắn là Lục Tắc Hiên vừa tốt nghiệp chưa lâu, khuôn mặt vẫn còn mang nét ngây ngô của cậu sinh viên Học viện Quân sự. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ngón tay Moore nhẹ nhàng chạm lên tấm ảnh, cuối cùng dừng lại ở khóe môi cười của người kia.

Mấy năm nay, mỗi khi ở trong ký túc một mình, Moore lại đưa cuốn album này ra lau sạch bụi bặm, lật xem từng trang từng trang. Khuôn mặt tươi cười sinh động ấy vẫn in hằn trong trí nhớ, dường như vị Tướng quân trẻ tuổi khí phách, hăng hái kia trước giờ chưa từng rời đi.

Bất tri bất giác, viền mắt Moore đã ngân ngấn nước.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên. Anh vội giấu cuốn album đi, điều chỉnh lại biểu cảm, đứng dậy mở cửa.

Lục Tắc Hiên đang đứng bên ngoài, ánh mắt nhìn Moore vô cùng rối ren. Dẫn đường rất nhạy với sự thay đổi về cảm xúc, Moore cảm nhận được Lục Tắc Hiên đang vô cùng đau khổ, phẫn nộ... Rất

nhiều cảm xúc hỗn loạn chồng chéo lên nhau mà rõ ràng nhất là sự áy náy.

Moore lo lắng hỏi: “Sao vậy? Anh cãi nhau với Nhiên Nhiên à?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Vào trong rồi nói.”

Moore nhường đường, để Lục Tắc Hiên vào phòng rồi đóng cửa lại.

Bấy giờ Lục Tắc Hiên mới ngoảnh lại nhìn anh, nói: “Ngày mai Tháp Trắng sẽ giao nhiệm vụ mới, lần này anh không cần đi cùng đâu. Tôi sẽ gửi đề nghị xuất ngũ giúp anh, anh đã làm việc tròn tám năm tại Đội đặc chiến Liệp Ưng rồi, cũng nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Moore giật mình, đùa: “Muốn đuổi tôi đi à?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu, giọng khàn đi: “Năm đó, anh tôi dặn rằng phải chăm sóc anh thật tốt. Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, tôi không muốn anh gặp bất trắc.”

Moore: “...”

Khi nghe những câu này, đôi mắt hiền hòa của Dẫn đường trước nay luôn nhã nhặn bỗng đỏ hoe, lệ chực trào khỏi khóe mi.

Lục Tắc Hiên thấy tay anh run rẩy mất một lúc lâu, sau đó Moore hít thở sâu để bình tĩnh lại, khẽ nói: “Anh biết tại sao tôi vẫn nán lại Đội đặc chiến Liệp Ưng mãi không?”

“Bởi vì, nhiều năm trước, có người nói với tôi: Sau này, phi thuyền Liệp Ưng chính là nhà của tôi.”

Lục Tắc Hiên: “...”

16 tuổi, cha mẹ cùng qua đời, Moore trở thành cô nhi, anh tới Học viện Dẫn đường, tiếp nữa thì học tập tại khoa Y, Học viện Quân Sự. Từ lâu, anh đã không còn nhà nữa. Nhưng sau khi gia nhập Đội đặc

chiến Liệp Ưng, có lẽ Lục Thành An rạng ngời như ánh nắng đã đem đến cho anh rất nhiều ấm áp.

Với tính cách của anh trai hẳn, câu “Cứ coi nơi này là nhà mình” kia có lẽ chỉ thuận miệng nói ra.

Nhưng Moore lại ghi tạc trong lòng suốt bao năm.

Moore nhìn Lục Tắc Hiên, ánh mắt ôn hòa nhưng rất kiên định: “Đối với tôi, kết cục đẹp nhất của đời này là hy sinh trong một nhiệm vụ nào đó giống như anh ấy. Tâm nguyện lớn nhất của tôi là được chôn trong nghĩa trang Nam Sơn với thân phận liệt sĩ.”

“Đến khi đó, nhờ anh đặt mộ tôi bên cạnh anh ấy, vậy là đủ lắm rồi.”

“Tôi không sợ chết. Tôi chỉ không muốn rời khỏi nơi này.”

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh, tim Lục Tắc Hiên đau như dao cứa.

Khi hẳn gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng, Moore và anh trai đã chiến đấu cùng nhau được ba năm. Hẳn chỉ cảm thấy Moore là một quân y rất dịu dàng, anh trai cũng rất quan tâm, bảo vệ Moore. Hẳn còn tưởng đó chỉ là sự bảo vệ của đội trưởng dành cho bác sĩ đồng hành.

Không ngờ, hai người đã nảy sinh tình cảm trong ba năm kề vai chiến đấu ấy.

Tiếc thay, tính cách Moore dịu dàng, kín đáo, không giỏi biểu đạt tình cảm; anh trai lại là chẳng mấy tinh ý. Có lẽ năm đó hai người còn chưa kịp bày tỏ tấm lòng mình... Đã âm dương cách biệt.

Nhiều năm trôi qua, Moore vẫn không rời khỏi Đội đặc chiến Liệp Ưng là vì Lục Thành An từng nói nơi này chính là nhà của anh.

Sao anh nỡ bỏ nhà mình mà đi? ---ĐỌC FULL TẠI
TRUYENFULL.VN---

Những năm rồi, nhất định anh còn đau hơn cả Lục Tắc Hiên ấy chứ?

Lục Tắc Hiên cúi gục đầu, giọng khàn đặc: “Tôi sẽ không khuyên anh
xuất ngũ nữa... Xin lỗi.”

Moore khẽ mỉm cười, nói: “Không phải lỗi của anh, đừng tự trách. Kể
cả khi đó người bị bao vây không phải anh, chỉ cần là thành viên
trong đội, chắc chắn anh ấy sẽ đi cứu. Hai anh em anh đều rất trọng
tình trọng nghĩa, chẳng phải lần trước ở chòm sao Kiếm Ngư, anh
cũng không màng tính mạng bản thân để cứu cả đội về đấy sao?
Năm đó, anh ấy cũng đưa ra lựa chọn giống anh, chẳng qua là một
tai nạn bất ngờ thôi.”

Nhưng cái chết của anh hẳn không phải tai nạn mà rất có thể là do kẻ
khác gây nên...

Lục Tắc Hiên đè nén xúc động muốn nói hết chân tướng cho Moore.

Bỏ đi, biết chuyện này, Moore sẽ chỉ càng đau khổ thêm thôi.

Đám người điên trong tổ chức hắc ám, cứ để hẳn và Dụ Nhiên đối
mặt thì hơn.

Chương 57: Xuất phát

8 giờ sáng hôm sau, các thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng tập hợp trên phi thuyền đúng giờ. Phát hiện Đội phó Hùng Khải không tới, mọi người bắt đầu lén lút bàn tán.

“Đội phó Hùng đâu rồi?”

“Đúng nhỉ, Đại Hùng đó giờ có khi nào đến muộn đâu, hay bị làm sao rồi?”

“Đừng bảo là ngủ quên đấy nhé?”

Đúng lúc này, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên sóng vai bước lên phi thuyền, mọi người lập tức yên lặng, đứng thẳng lưng.

Lục Tắc Hiên đưa mắt nhìn mọi người, nói: “Bà nội bị bệnh nặng phải nằm viện nên Hùng Khải xin nghỉ phép một thời gian. Từ hôm nay, Đội phó Đội đặc chiến Liệp Ưng...” Hắn nhìn anh em họ Triệu đứng giữa đám người, nói: “Tạm thời do Triệu Thuyên đảm nhiệm. Triệu Thuyên đã công tác nhiều năm trong Đội Cận vệ Quân đoàn Liệp Ưng, cực kỳ nhuần nhuyễn thao tác điều khiển phi thuyền, về sau, việc bảo đảm an toàn phi thuyền sẽ giao cho anh.”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai anh em Triệu Phong và Triệu Thuyên là lính cũ do cha Lục Tắc Hiên phái tới, tuổi tác nhiều hơn hẳn tất cả những người ở đây. Lục Tắc Hiên giao công việc bảo vệ phi thuyền cực kỳ quan trọng cho người em của cặp song sinh, nhờ phi thuyền gặp phiền toái, người anh cũng có thể cảm nhận được ngay tắp lự.

Không ai ý kiến gì về cách bố trí hợp lý này.

Triệu Thuyên nghiêm túc thực hiện động tác chào: “Tuân lệnh. Tôi chắc chắn sẽ bảo vệ tốt phi thuyền.”

Lục Tắc Hiên gật đầu với hắn, nói tiếp: “Đích đến của nhiệm vụ lần này vẫn là hành tinh S-107 thuộc chòm sao Kiếm Ngư chúng ta đã tới điều tra. Lần trước, chúng ta bị quái vật đánh lừa, xâm nhập lãnh địa của chúng trong sự thiếu cảnh giác, bị bao vây tập kích. Lần này, mọi người càng phải cẩn thận hơn nữa. Tháp Trắng yêu cầu chúng ta mang về tối thiểu hai con quái vật để các nhà khoa học nghiên cứu đặc tính, nhược điểm của chúng.”

Trong thời đại vũ trụ, xuất phát từ mục đích tìm hiểu các loài động thực vật trên những hành tinh khác, phái bộ đội tinh nhuệ đi bắt vật mẫu về nghiên cứu là thói quen đã được duy trì hàng trăm năm nay.

Chỉ khi nghiên cứu rõ đặc tính của những loài sinh vật bản địa, con người mới có thể giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất khi chiếm lĩnh tài nguyên hành tinh.

Nhiệm vụ bắt mẫu vật này không quá khó, sau khi phủ lưới điện đặc chế lên mục tiêu, nó có thể nhanh chóng giật điện khiến đối tượng đó mất khả năng phản kháng. Chỉ cần bắt sống được hai quái vật về là hoàn thành nhiệm vụ.

Lục Tắc Hiên bước tới trước đài điều khiển, thiết lập đường bay rồi để Triệu Thuyên ở lại phòng điều khiển giám sát các số liệu của phi thuyền.

Phi thuyền nhanh chóng vào tuyến đường an toàn dẫn tới trường sao phía Nam, bắt đầu bay ổn định.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, 4 giờ chiều họ sẽ tới được chòm sao Kiếm Ngư. Trong khoảng thời gian từ bây giờ đến lúc đó, mọi người

không còn công việc gì khác nên Moore đề nghị cả đội xếp hàng để kiểm tra thế giới tinh thần, Dụ Nhiên ở bên cạnh hỗ trợ anh.

Các Lính gác lần lượt tới, chẳng mấy chốc đã đến Lữ Tiểu Long.

Thế giới tinh thần của hắn là một rừng cây, cỏ dại mọc um tùm trên mặt đất. Tắc kè hoa đang bò trên cây, màu sắc cơ thể nó hòa làm một với màu gỗ. Thực thể tinh thần này cực kỳ thích ẩn nấp. Dụ Nhiên cũng mặc kệ nó, tập trung kiểm tra khu rừng cùng Moore.

Một đám bong bóng ký ức xuất hiện trong thế giới tinh thần của Lữ Tiểu Long, toàn là về đồ ăn.

Các loại đồ ăn vặt ngon miệng, hạt dinh dưỡng, rồi còn có cả cánh gà coca, thịt bò cay, sườn xào chua ngọt...

Moore bật cười, nói: “Lần nào kiểm tra thế giới tinh thần của cậu tôi cũng thấy đói.”

Dụ Nhiên nói: “Anh toàn nghĩ đến đồ ăn vậy?”

Lữ Tiểu Long ngại ngùng giải thích: “Đời tôi không có mơ ước cao xa gì, hề hề, ngày nào cũng được ăn ngon là sướng rồi.”

Lần trước, khi kiểm tra thế giới tinh thần của hắn, Dụ Nhiên cũng thấy cả đồng đồ ăn ngon, hơn nữa Đường Sách phát hiện hắn trộm đồ hộp trong kho, Dụ Nhiên cũng mặc định rằng hắn chỉ là một tên tham ăn.

Nhưng tham ăn lại là lớp vỏ bọc để khiến người ta buông lỏng cảnh giác nhất.

Vì hắn tham ăn, khi kiểm tra thế giới tinh thần, Dẫn đường sẽ bị đánh lừa bởi những món ngon đầy trong đầu hắn. Cũng vì tham ăn, hắn chia quà vặt, nước ngọt cho mọi người sẽ không khiến ai hoài nghi, đây cũng là lý do năm đó Lục Thành An đã ăn bánh quy hắn đưa không chút phòng bị. Hơn nữa, dù nửa đêm hắn đi nghe lén bị phát

hiện, hẳn cũng có thể dùng lý do “dậy kiểm đồ ăn” lấp liếm thành công.

Dụ Nhiên tiếp tục kiểm tra khu rừng này, nhìn sơ qua không phát hiện có gì bất thường. Nhưng khi tua ý thức của cậu lướt qua một bãi cỏ ở sâu trong rừng, tắc kè hoa đang trốn trên cây hơi căng thẳng. Tuy vậy, chỉ giây lát sau, bãi cỏ đã mọc lên đủ loại nấm ngon lành.

Phản ứng rất nhanh, lại dùng đồ ăn để đánh lừa? Xem ra dưới bãi cỏ này giấu giếm không ít bí mật. Dụ Nhiên ghi nhớ vị trí bãi cỏ, thân nhiên đưa tua ý thức rời khỏi khu vực đó.

Kiểm tra tất cả các Lính gác xong cũng vừa đến giờ cơm trưa.

Dụ Nhiên cố tình tới phòng trà nước.

Lúc này, hầu hết các Lính gác đều đang ăn cơm trong nhà ăn, phòng trà nước chỉ có một mình Dụ Nhiên.

Một con tắc kè hoa lẳng lặng bò vào từ trên trần nhà. Dụ Nhiên lấy một viên kẹo màu trắng trong túi ra, thả vào cốc nước, viên kẹo kia nhanh chóng hòa tan. Lúc này, Dụ Nhiên ung dung lắc nhẹ cái cốc rồi cầm ra ngoài.

Cậu đưa cốc nước đã “bỏ thuốc” cho Lục Tắc Hiên, bản thân cũng uống một cốc khác, nói: “Uống nước đi.”

Lục Tắc Hiên uống cạn không chút nghi ngờ. Vị ngọt quen thuộc này, xem ra Dụ Nhiên lại diễn kịch cho nội gián xem rồi.

Cùng lúc đó, Đường Sách giả vờ bước ra từ phòng vệ sinh cuối hành lang, yên lặng gọi kỳ nhông của mình về.

Lần trước, lúc Dụ Nhiên đi rót nước cho Lục Tắc Hiên, Tắc Kè Hoa đã từng biến mất. Khi ấy, các Lính gác đang đấu võ, trọng điểm quan

sát của Đường Sách đặt trên người Hùng Khải, Chim Ruồi và Moore, không chú ý được Tắc Kè Hoa đi đâu.

Sau đó, Đường Sách bắt gặp Tắc Kè Hoa đang trộm đồ ăn trong kho vật tư nên cho rằng lúc trước hắn cũng đi ăn vụng theo quán tính tư duy.

Nhưng giờ xem ra cách Tắc Kè Hoa quan sát Dụ Nhiên còn bí mật hơn cả Hùng Khải. Hùng Khải liếc trộm Dụ Nhiên bằng khước mắt, bị Đường Sách để ý thấy. Lữ Tiểu Long lại dùng luôn khả năng đặc biệt của thực thể tinh thần, nấp trên trần nhà giám sát xem Dụ Nhiên có bỏ thuốc hay không.

Sau khi tắc kè hoa cấp A ẩn mình, chỉ cần nằm yên một chỗ không cựa quậy, Dẫn đường sẽ rất khó phát hiện ra. Vậy nên lúc ấy Dụ Nhiên cũng không biết trên trần nhà đang có một con tắc kè yên lặng quan sát mình.

Rốt cuộc Dụ Nhiên có bỏ thuốc hay không mới là chuyện quan trọng nhất nội gián cần xác định.

Lần này, Đường Sách tập trung chú ý Lữ Tiểu Long theo lời dặn của Dụ Nhiên. Giờ cơm trưa vừa bắt đầu, hắn đã tới phòng vệ sinh chung ở cuối hành lang trước, thả kỳ nhông mai phục sẵn bức tường của lối đi, quả nhiên phát hiện ra manh mối.

Lính gác bình thường sẽ không để tâm chuyện Dụ Nhiên đi lấy nước, giả dụ có vô tình trông thấy Dụ Nhiên bỏ thuốc thì chắc chắn sẽ nhắc đội trưởng nhà mình cẩn thận với cậu Dẫn đường này. Nhưng sau khi trông thấy, Lữ Tiểu Long lại không làm gì cả, nét mặt cũng điềm nhiên như không, giống hệt đã biết trước tất cả.

Trong nhà ăn, Đường Sách chạy tới ngồi cùng Lữ Tiểu Long, cười toe toét: “Anh Long, anh có mang đồ ăn vặt đi không? Lát chia cho tôi vài gói với nhé.”

Đường Sách cũng xây dựng hình tượng tham ăn trước mặt Lữ Tiểu Long, hai người cũng thành lập “tình hữu nghị” qua việc cùng ăn vụng.

Ban đầu, Lữ Tiểu Long còn nghi ngờ Đường Sách đang cố tình tiếp cận nhưng sau đó hẳn lại phát hiện với ai Đường Sách cũng có thái độ như thế, gọi chị Chim, anh Long, anh Hồ thân thiết vô cùng, hiển nhiên là một thanh niên xởi lởi, dễ gần.

Hắn cười nói: “Được, lát cho cậu mấy món ăn thử.”

Cách đó không xa, Dụ Nhiên lặng lẽ liếc nhìn Đường Sách. Đường Sách cũng nhìn về phía cậu, ra dấu một cái rồi nhanh chóng quay đi. Đồ ăn vặt, hiển nhiên Thiếu tá Đường đang cố tình đánh tiếng bằng cụm từ này. Xem ra Thiếu tá Đường đã chắc chắn Lữ Tiểu Long là nội gián rồi.

Có chứng cứ Đường Sách quan sát được, có thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch rồi.

Ăn cơm trưa xong, Lục Tắc Hiên cho mọi người về phòng nghỉ ngơi. Hẳn dẫn Dụ Nhiên đến phòng mình, khóa cửa lại.

Ai cũng tưởng hai người làm vài chuyện thân mật trong phòng, lại không ngờ rằng vừa vào trong, Dụ Nhiên đã kết nối tinh thần với Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên hỏi trong đầu: “Phát hiện được gì?”

Dụ Nhiên nói: “Lúc nãy, khi tôi đi rót nước cho anh, Lữ Tiểu Long quan sát tôi. Chắc chắn hẳn đã thấy tôi bỏ thuốc rồi nhưng lại không có phản ứng gì cả. Xem ra chúng ta đã đoán đúng, hẳn chính là nội gián do tổ chức hắc ám phái tới để giám sát.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Kế hoạch tiếp theo là gì?”

Dụ Nhiên nói: “Trước cứ đến chòm sao Kiếm Ngư bắt quái vật theo nhiệm vụ Tháp Trắng giao đã. Đến khi hoàn thành rồi, trở về hành tinh Thủ đô, mọi người sẽ buông lỏng cảnh giác. Ban đêm, anh đi thay đổi tuyến đường bay của phi thuyền, tới tọa độ tôi cho anh.”

Dụ Nhiên viết một tọa độ lạ trong lòng bàn tay Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên chinh chiến nhiều năm ở thiên cầu Nam, vô cùng quen thuộc với các tuyến đường vũ trụ. Tọa độ Dụ Nhiên cho hẳn không nằm trong bất kỳ tuyến đường nào đã được khai thác, hình như là một khu không người ở phía Nam?

Hắn nhìn Dụ Nhiên với vẻ khó hiểu.

Dụ Nhiên giải thích: “Ở đó có một lỗ sâu vũ trụ sẽ hút tất cả các vật thể tiến lại gần nó, đưa đến một hành tinh hoang ở thiên hà Nam Tam Giác. Trên hành tinh kia tràn ngập một loài nhện mắt đỏ kỳ quái, chúng sẽ giúp chúng ta.”

Lục Tắc Hiên giật mình. Lỗ sâu vũ trụ? Hành tinh hoang? Nhện mắt đỏ?

Tại sao Dụ Nhiên lại biết những thứ này? Chẳng lẽ cậu đã trải qua tất cả những điều ấy trong quá trình trốn chạy năm đó?

Lục Tắc Hiên không hỏi thêm mà chỉ gật đầu, nói: “Được, cứ thực hiện theo kế hoạch của cậu.”

*** ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

4 giờ chiều, phi thuyền Liệp Ưng tới thiên hà Kiếm Ngư đúng giờ.

Lần thứ hai đặt chân lên hành tinh S-107, mọi người ai cũng cực kỳ cẩn trọng.

Giọng Lục Tắc Hiên vang lên trong tai nghe: “Ba trinh sát viên dùng

kính viễn vọng tìm các vị trí ít quái vật. Chó Săn dẫn đội 1, Cá Sấu dẫn đội 2, chia ra hành động, thả lưới điện bắt sinh vật vũ trụ.”

Hơn năm mươi người nhanh chóng tản ra. Chim Ruồi, Tắc Kè Hoa và Đường Sách cùng lái phương tiện bay tiến lên quan sát.

Từ trên cao nhìn xuống, đám quái vật kia vẫn im lìm như trước, từng cái móng vuốt dựng ngược lên trời giống như những thân cây thuộc họ xương rồng trong sa mạc, hình dáng y hệt thực vật. Nhớ tới lần trước sơ xuất, xâm nhập lãnh địa của chúng rồi suýt nữa chết sạch, mọi người vẫn còn thấy sợ hãi.

Đã có kinh nghiệm, phương tiện bay của mọi người luôn bay trên cao. Đám quái vật này không biết bay, chỉ cần duy trì độ khoảng cách an toàn là có thể tránh được sự tấn công từ móng vuốt.

Chim Ruồi nhanh chóng phát hiện một vùng đất bằng phẳng khá ít quái vật: “Hướng 10 giờ, tiến lên 1km.”

Đường Sách nói: “Hướng 3 giờ bên phải, tiến lên 500m cũng có một chỗ ít quái vật hơn hẳn.”

Chó Săn và Cá Sấu lập tức phân công nhau dẫn đội di chuyển tới. Mấy chục phương tiện bay lần lượt xếp thành hình tròn, một tấm lưới điện cao áp được thả xuống từ trên cao, phủ lên móng vuốt của một con quái vật, nhanh chóng vây nó lại.

“Áu áu áu...”

Bị giật điện, quái vật đang giả vờ ngủ choàng tỉnh, tiếng kêu đinh tai nhức óc vang tên từ dưới lòng đất.

Lục Tắc Hiên trầm giọng chỉ huy: “Đánh nhanh thắng nhanh, lôi chúng lên!”

Lưới điện bắt đầu thu lại, nhoáng cái đã bắt được một con quái vật,

kéo nó lên không trung. Lúc này mọi người mới thấy rõ hình dạng của nó: Trông khá giống bạch tuộc hợp thể với rết, đầu nó rất to, có rất nhiều móng vuốt sắc như dao, đôi mắt to đang đảo đảo nhìn xung quanh.

Dụ Nhiên nói: “Chắc đây là hình dạng của quái thú non, tôi có thể cảm nhận được sự sợ hãi của nó.”

Lục Tắc Hiên nói: “Bắt về trước đã, Viện Khoa học Trung ương cần nghiên cứu chúng.”

Dụ Nhiên hỏi: “Nghiên cứu thế nào vậy? Mổ phanh toàn bộ cơ thể nó à?”

Khi nghiên cứu sinh vật vũ trụ, các nhà khoa học thường sẽ giải phẫu, thậm chí cắt xẻ các bộ phận khác nhau trên cơ thể chúng làm tiêu bản. Hành tinh Thủ đô có hẳn một bảo tàng triển lãm tiêu bản sinh vật vũ trụ, thu hút rất nhiều khách tham quan mỗi năm.

Con người đã quen với việc đứng ở tầng cao nhất của chuỗi thức ăn nên chẳng có bao nhiêu thương xót đối với những sinh vật vũ trụ này.

Dụ Nhiên không nói thêm, thực ra cậu có cách thức ôn hòa, lý tưởng hơn, chính là phái Đội đặc chiến Dẫn đường đi trao đổi với sinh vật vũ trụ, từ đó đạt được hiệp nghị trong hòa bình.

Rất nhiều trường hợp tài nguyên mà con người muốn không hề xung đột với những yếu tố cần thiết cho môi trường sống của sinh vật vũ trụ.

Nhưng vì khác biệt giống loài, có rất nhiều cuộc chiến tranh đã nổ ra.

Dẫn đường có thể tiến thẳng vào thế giới tinh thần của sinh vật trí tuệ cao, dù bất đồng ngôn ngữ vẫn có thể giao lưu bình thường với chúng. Thực ra, người phù hợp để thực hiện những nhiệm vụ khai

phá này không phải Lính gác với sức chiến đấu vượt trội mà là Dẫn đường có thể trao đổi trong tâm trí.

Chẳng qua, thay đổi quan niệm cố hữu của xã hội gian nan đến chừng nào? Rồi lại có bao nhiêu Dẫn đường chịu đương đầu mạo hiểm ra tiền tuyến nói chuyện với những loài quái vật kia?

Dụ Nhiên liếc nhìn con quái thú nhỏ bị bắt, nó đang tròn xoe đôi mắt nhìn cậu với vẻ vô cùng đáng thương. Cảm xúc khó hiểu và hoảng sợ truyền vào tâm trí Dụ Nhiên cực kỳ rõ ràng.

Dụ Nhiên tiến tới, vươn tua ý thức ra, ám thị tâm lý với nó: “Ngoan, đừng giãy giụa, cái lưới này ghê gớm lắm, giãy sẽ bị thương.”

Quái vật nhỏ chóp chóp đôi mắt, nó ngừng giãy giụa như đã tin lời Dụ Nhiên.

Các Lính gác nhanh chóng nhốt nó vào nhà giam ở đuôi phi thuyền.

Tiếp đó, một con quái thú trưởng thành bị bắt lên. Quái thú kia còn giãy giụa mạnh hơn, tiếng kêu gào giận dữ nghe văng cả đầu. Moore nói chuyện với nó giống như Dụ Nhiên, chỉ lát sau, nó đã yên lặng.

Trông thấy cảnh tượng kỳ diệu ấy, các Lính gác không kìm được bèn hỏi: “Hai người hiểu quái vật đang nói gì à?”

Moore cười, nói: “Dẫn đường trao đổi bằng sức mạnh tinh thần, bất đồng ngôn ngữ cũng không sao, chúng nó vẫn hiểu được.”

Chim Ruồi bông nói: “Sớm biết thế này thì điều một Dẫn đường cấp S tới khuyên chúng nó đầu hàng chẳng phải tốt hơn bao nhiêu à? Việc gì phải bán mạng đánh nhau chứ!”

Mọi người ngớ ngàng nhìn nhau. ---ĐỌC FULL TẠI
TRUYENFULL.VN---

Khuyên đầu hàng? Nghe rất quá đáng nhưng hình như lại vô cùng hợp lý. Các Lính gác vò đầu, không trăn trở vấn đề này nữa.

Lục Tắc Hiên nói: “Được rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành, chuẩn bị quay về thôi. Mọi người vất vả rồi, đi nghỉ ngơi cả đi.”

Các Lính gác quay về phòng ký túc của mình, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên liếc nhìn nhau một cái rồi cũng về ký túc nghỉ ngơi.

Phi thuyền bay vào tuyến đường an toàn, trở về hành tinh Thủ đô.

Mãi đến đêm khuya, Lục Tắc Hiên giả vờ như tỉnh giấc vì ác mộng, đi vào phòng điều khiển. Hấn day huyết Thái Dương, thấp giọng nói với Triệu Thuyên: “Anh về nghỉ đi, để tôi thay ca cho.”

Triệu Thuyên lập tức rời đi.

Đến khi Triệu Thuyên đi xa rồi, Lục Tắc Hiên mới bước tới trước đài điều khiển, nhanh chóng chỉnh sửa tuyến đường, nhập tọa độ Dụ Nhiên viết cho hắn vào.

Phần đa người trên phi thuyền đều đang ngủ. Không ai biết phi thuyền Liệp Ưng đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu từ lúc nào.

Chương 58: Hành tinh Nhện Đỏ

3 rưỡi sáng, các Lính gác Đội đặc chiến Liệp Ưng đồng loạt thức giấc bởi một trận rung lắc dữ dội. Cả phi thuyền như bị gió bão cuốn phăng, điên cuồng chao đảo không theo một quy luật nào. Thậm chí có một số Lính gác còn ngã lăn từ trên giường xuống dưới đất giữa cơn mơ.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mọi người hoảng hốt lao ra khỏi ký túc, dáo dác nhìn nhau.

“Chuyện gì thế?”

“Bị cướp vũ trụ tập kích hả?”

“Đệt, tôi lăn một phát từ trên giường xuống luôn, sợ hết cả hồn!”

Lục Tắc Hiên giả vờ chạy ra từ ký túc, một tay kéo theo Dụ Nhiên, một chống lên khung cửa, lớn tiếng hô: “Mọi người bình tĩnh, đừng hoảng! Triệu Thuyên, lập tức mở lồng phòng ngự của phi thuyền, báo cáo tình hình hiện tại.”

Giọng nói kinh ngạc của Triệu Thuyên vang lên trong phòng điều khiển: “Chết rồi, hình như phi thuyền bị hút vào lỗ sâu vũ trụ! Tôi nhớ tôi thiết lập tuyến đường rất chuẩn mà, sao tự nhiên lại xuất hiện lỗ sâu?!”

Câu nói này khiến mọi người tái mặt.

Trong vũ trụ có tồn tại một số lỗ sâu huyền bí, nghe nói, phương tiện bay của con người rơi vào lỗ sâu sẽ bị lực hút khủng khiếp trong đó

xé thành mảnh vụn. Nếu phi thuyền thật sự bị hút vào lỗ sâu, tất cả bọn họ có lẽ sẽ chết không thấy xác.

Chẳng phải vẫn đang bay yên ổn trên tuyến đường vũ trụ à? Sao tự nhiên lại bị hút vào lỗ sâu? Chắc chắn là tại Triệu Thuyên lần đầu điều khiển phi thuyền chưa thực sự thành thạo nên cài đường bay sai rồi!

Có người phẫn nộ nhìn chòng chọc Triệu Thuyên trong phòng điều khiển, cũng có người nhắm mắt như đang thềm cầu nguyện.

Gặp phải sinh vật vũ trụ, bọn họ còn có thể chiến đấu. Nhưng trước sức mạnh khủng khiếp mang tầm vũ trụ có thể dễ dàng nghiền nát chiến hạm chủ một quân đoàn như thế này của lỗ sâu, con người lọt vào đó rất khó thoát nổi.

Phi thuyền vẫn đang chao đảo dữ dội, tiếng chuông cảnh báo chói tai vang lên trong phòng điều khiển.

[Mức độ hư tổn lồng phòng ngự phi thuyền: 50%]

[Lỗi hệ thống cân bằng]

[Nhiên liệu bị rò rỉ]

[Hệ thống trọng lực mất cảm ứng]

Đèn cảnh báo đỏ chót liên tục nhấp nháy, vì hệ thống cân bằng trọng lực gặp vấn đề, mọi người đột ngột bay ngược lên, đúng lúc phi thuyền bị hút mạnh. Moore bị hất văng ra ngoài, va thẳng vào vách phi thuyền, một dòng máu tươi chảy dọc xuống từ trên trán. So với những người khác, dù sắc mặt Moore tái nhợt nhưng ánh mắt anh lại cực kỳ bình tĩnh, hệt như đã sẵn sàng đối diện với cái chết.

Sắc mặt Lữ Tiểu Long cực kỳ khó coi, hấn lập tức áp chặt người lên tường, dang rộng cả hai tay hai chân, lợi dụng khả năng trèo bám cực mạnh của tắc kè hoa để níu thân ở yên một chỗ.

Cách đó không xa, Chim Ruồi bị quăng quật hoa cả mắt, sắp văng lên trần phi thuyền. Đường Sách quặp chân vào cửa, tay tóm lấy Chim Ruồi đang văng đi: “Chị Chim cẩn thận!”

Chim Ruồi khiếp hồn khiếp vía, nhìn về hướng Lục Tắc Hiên: “Đội trưởng Lục, làm sao giờ?”

Lục Tắc Hiên đang giữ Dụ Nhiên lại, tình hình cũng rất gay go. Thân là đội trưởng, Lục Tắc Hiên lập tức đưa ra quyết định: “Mọi người vào khoang thoát hiểm nhanh nhất có thể. Liệt Ưng, 30 giây nữa khởi động hệ thống thoát nạn khẩn cấp!” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Âm thanh trả lời của máy móc vang lên: “Chuẩn bị khởi động hệ thống thoát nạn khẩn cấp, khoang thoát hiểm sẽ được phóng sau 30 giây. 30, 29, 28...”

Nghe đến đó, các Lính gác lao nhanh về phía khoang thoát hiểm ở đuôi cánh phi thuyền.

Tắc Kè Hoa là kẻ chạy nhanh nhất, hấn tới nơi đầu tiên, chiếm lấy một khoang thoát hiểm gần mình. Chim Ruồi và Đường Sách theo sát ngay sau. Những Lính gác chậm chân hơn cũng vội vã chạy tới đuôi cánh phi thuyền, nằm vào khoang thoát hiểm chật chội, nhanh chóng đóng cửa khoang lại.

Khoang thoát hiểm được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt có thể chống nước, chống cháy, chống điện, chịu được động đất, sóng thần trên cấp 8 nhưng rất cuộc có tồn tại qua được lực ép của lỗ sâu vũ trụ không thì không ai dám chắc.

Hệ thống của phi thuyền Liệt Ưng đã gặp trục trặc, sắp mất khống chế. Nếu còn tiếp tục ở trên phi thuyền, chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Khoang thoát hiểm là hy vọng duy nhất của họ.

Chạy được nửa đường, hai người chợt phát hiện Moore đang ngồi trong góc, mắt nhắm nghiền, tay ôm chặt một trụ chống trên phi thuyền. Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên liếc nhìn nhau, Dụ Nhiên gật đầu, chạy về phía trước, Lục Tắc Hiên thì quay lại chỗ Moore.

Moore không hề sợ hãi, ngược lại, trên khuôn mặt anh xuất hiện nụ cười như đã trút được gánh nặng.

Có lẽ được lạng lế chết giữa vũ trụ mịt mờ cũng không phải một kết cục tệ với anh. Anh tồn tại cùng phi thuyền Liệp Ưng, đến chết cũng không rời khỏi nơi mà anh lưu luyến.

Nếu có kiếp sau...

Vừa nghĩ đến đây, một lực kéo truyền đến từ chỗ cánh tay. Moore mở mắt nghi hoặc, đối diện với đôi mắt sâu của Lục Tắc Hiên: “Đi!”

Giọng người đàn ông ấy tỏ rõ vẻ cương quyết không cho phép cự tuyệt. Không chờ Moore kịp nói gì, hắn đã kéo anh đứng dậy. Moore muốn giãy ra nhưng sức của Dẫn đường sao bì nổi với Linh gác cấp S? Lục Tắc Hiên chẳng nói chẳng rằng kéo Moore đi thẳng, đạp người nhảy lên vài lần, nhoáng cái đã đến chỗ đuôi cánh. Hắn mở một khoang thoát hiểm ra, ấn Moore vào trong.

Moore cười khổ nhìn hắn: “Việc gì anh phải vậy?”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc nói: “Tôi đã hứa với anh tôi sẽ chăm sóc anh. Nếu anh chết như vậy, sau này tôi xuống làm sao ăn nói được với anh ấy!” Dứt lời, Lục Tắc Hiên sập mạnh cửa khoang thoát hiểm.

Bên cạnh, Dụ Nhiên gọi hắn: “Tắc Hiên, nhanh!”

Tiếng của máy móc không ngừng vang lên.

[Đếm ngược 5, 4, 3...]

Lục Tắc Hiên tăng tốc nhảy thẳng vào khoang thoát hiểm của Dự Nhiên, đóng cửa lại.

Khoang thoát hiểm rất nhỏ, lượng dưỡng khí cũng ít ỏi, hai người nằm chung một khoang sẽ khiến khả năng sống sót giảm đi đáng kể.

Nhưng thời gian không kịp nữa, gần như ngay lúc Lục Tắc Hiên sập cửa khoang, mặt sàn ở đuôi cánh đột ngột mở ra, toàn bộ khoang thoát hiểm đồng loạt rơi xuống.

[Đã khởi động hệ thống thoát nạn]

[Chúc may mắn, hẹn gặp lại]

Hơn năm mươi khoang thoát hiểm trông như những viên con nhộng được phi thuyền Liệp Ưng bắn đi, liên tục rơi xuống lỗ sâu như sủi cỏ.

Xung quanh tối mò, Dự Nhiên bỗng nhắm chặt mắt lại.

Lục Tắc Hiên và Dự Nhiên dùng chung một khoang thoát hiểm, cơ thể hai người gần như áp sát vào nhau. Lục Tắc Hiên có thể cảm nhận rõ ràng rằng...

Dự Nhiên đang run.

“Cho phi thuyền Liệp Ưng bay vào lỗ sâu vũ trụ rồi bắn khoang thoát hiểm ra. Khoang thoát hiểm sẽ được lực hút của lỗ sâu đưa đến hành tinh Nhện Đỏ. Vì mỗi khoang thoát hiểm phải chịu một lực tác động khác nhau nên sẽ rơi xuống rải rác nhiều nơi. Anh vào chung một khoang với tôi, chờ sau khi rơi xuống, chúng ta sẽ tranh thủ thời gian tránh những người khác, thử trùng kiến tinh thần rồi lại giả vờ như anh bị tôi điều khiển...”

Đây là kế hoạch Dự Nhiên vạch ra cho Lục Tắc Hiên.

Rõ ràng là kế hoạch của cậu, sao cậu lại run rẩy?

Dự Nhiên không phải kẻ sợ chết, dù đối mặt với lũ điên của tổ chức hắc ám, cậu vẫn có thể ung dung, thản nhiên. Cơ thể cậu run lên khi đang ở trong khoang thoát hiểm, chắc chắn là vì cảnh tượng tương đồng này gợi lại cho cậu một vài ký ức vô cùng đau khổ.

Khi trước, chiến hạm Ánh Sao nổ tung, có lẽ Nhiên Nhiên cũng sống sót bằng khoang thoát hiểm. Tất cả những gì diễn ra ngày hôm nay, cậu đã tự mình trải qua vào vài năm trước, vậy nên cậu mới thuộc lộ trình đến vậy?

Tim Lục Tắc Hiên nhói lên, hấn vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm Dự Nhiên vào lòng.

“Không sao, lần này có tôi bên cạnh cậu.”

Giọng Linh gác dịu dàng đến khó tả, vòng ôm cũng rất ấm áp. Ngón tay hấn nhẹ nhàng vỗ trên lưng Dự Nhiên, cách trấn an đầy kiên nhẫn này giúp cơ thể đang run rẩy của Dự Nhiên bình tĩnh lại dần.

Cậu trước nay luôn kiên cường, cũng tưởng rằng không còn gì có thể đã động đến bản thân được nữa.

Nhưng hành trình tìm đường sống hần sâu trong ký ức kia vẫn khiến cậu không tìm được cảm giác chậ vật.

Một lúc sau, Dự Nhiên đè nén những cảm xúc cuộn trào trong lòng, ngẩng đầu nhìn Lục Tắc Hiên, nét mặt đã điềm tĩnh như thường.

Cậu đẩy nhẹ Lục Tắc Hiên ra, nói: “Tôi không sao, đừng lo.”

Lục Tắc Hiên tự giác buông lỏng cánh tay.

Dụ Nhiên giới thiệu: “Trên hành tinh Nhện Đỏ có một loài động vật, tôi gọi chúng là nhện mắt đỏ. Khác với các loài nhện thông thường, chúng là động vật quần cư, có khả năng bay lượn và giăng lưới trên không trung. Loài này có nhện chúa phụ trách việc sinh nở, đẻ trứng hai lần một năm, mỗi lần như thế sẽ sinh ra vài chục nghìn trứng nhện. Nhện con có mặt trên khắp hành tinh, sẽ báo cáo lại mọi điều chúng quan sát được cho nhện chúa. Chỉ số thông minh của nhện chúa thậm chí không thua kém gì trí tuệ nhân tạo, có thể xử lý khối lượng thông tin khổng lồ.”

Lục Tắc Hiên giật mình, nói: “Tập tính của loài này khá giống trùng tộc trong truyền thuyết nhỉ?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đúng vậy. Nhưng chúng còn hung tàn hơn cả trùng tộc. Mạng nhện đỏ của chúng có thể cắt kẻ ngoại lai thành mảnh vụn để hấp thụ chất dinh dưỡng. Khắp lãnh địa của nhện mắt đỏ giăng đầy những mảng tơ nhện, giống như một mê cung không có điểm cuối. Các thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng rơi vào mê cung này chắc chắn không thoát ra được trong ngày một ngày hai.”

Dụ Nhiên sẽ lợi dụng khoảng thời gian này để hoàn thành màn phối hợp với Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên lo lắng hỏi: “Liệu họ có gặp nguy hiểm không?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên nói: “Yên tâm, tôi sẽ nhờ nhện chúa không tấn công họ. Thức ăn, nước uống trong khoang thoát hiểm hẳn là đủ cho họ sống hơn mười ngày. Sinh viên tốt nghiệp từ Học viện Quân sự đều có năng lực sinh tồn ở môi trường hoang dã, chỉ cần không cuồng bạo bất ngờ thì sẽ không sao đâu.”

Lúc này Lục Tắc Hiên mới yên lòng. Hắn im lặng một lát, lại hỏi: “Nhện chúa kia sẽ nghe lời cậu à?”

Dụ Nhiên khẽ đáp: “Đương nhiên. Khi trước tôi cứu mạng bà ấy, bà ấy chữa thương cho tôi, còn hứa rằng nếu một ngày nào đó tôi quay về nhờ cậy, chắc chắn bà ấy sẽ giúp tôi. Tuy khác giống loài nhưng tôi và bà ấy đã thành bạn tốt của nhau rồi.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Bạn bè? Rốt cuộc Dụ Nhiên đã trải qua những gì?

Nếu năm ấy Quân đoàn Ánh Sao chỉ có một mình cậu sống sót, vậy cũng đồng nghĩa với việc Dụ Nhiên đã rơi xuống hành tinh xa lạ này một mình.

Năm ấy cậu mới tốt nghiệp từ Học viện Quân sự, còn chưa đầy 20 tuổi, trải qua đau thương tột độ cha mẹ hy sinh, vừa phải điều chỉnh cảm xúc của bản thân, vừa phải đấu trí đấu dũng với sinh vật vũ trụ chưa một ai biết đến, trên người còn có thương tích...

Cậu một thân một mình gian nan thế nào mới sống sót, còn giành được sự tin tưởng của giống loài xa lạ trên hành tinh này?

Nhện mắt đỏ?

Đôi mắt của Dụ Nhiên bên đen bên đỏ, liệu có liên quan đến những vết thương năm xưa không?

Lục Tắc Hiên thật sự không dám tưởng tượng tình cảnh khi ấy của Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ nhỏ xíu trên khoang thoát hiểm, nói: “Sắp đến cuối lỗ sâu rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Ngay sau đó, một lực hút cực lớn truyền đến, khoang thoát hiểm nhỏ bé như bị kéo vào tâm xoáy nước, bắt đầu xoay vòng vòng. Tốc độ nhanh không khác gì con quay khiến lục phủ ngũ tạng như sắp xoắn

hết vào nhau.

Lục Tắc Hiên cố nén cảm giác khó chịu, Dụ Nhiên cũng hơi nhăn mặt. 10 giây sau, cuối cùng khoang thoát hiểm cũng rời khỏi lỗ sâu, rơi thẳng xuống một hành tinh lạ.

Đó là một hành tinh màu đỏ, xung quanh bao phủ bởi vàng sáng vàng kim. Khoang thoát hiểm bị tầng khí quyển của hành tinh hút vào, điên cuồng lao xuống. Một tràng tiếng động loạt soạt vang lên bên tai, khoang thoát hiểm trượt qua vô số cành lá của những thân cây cao vút, cuối cùng nện xuống đất nghe “rầm” một tiếng.

Lát sau, khoang thoát hiểm đã nằm in.

Dụ Nhiên nằm ngửa, cả người Lục Tắc Hiên đè trên cậu, chân hai người áp sát lên nhau, tư thế cực kỳ mập mờ.

Dụ Nhiên thoáng sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, tai Lục Tắc Hiên đã nóng lên trước, vội vàng mở cửa khoang thoát hiểm ra. Hấn đứng dậy, chìa tay về phía Dụ Nhiên, kéo cậu nhảy ra ngoài.

Đất đai ở đây mọc đầy những loài hoa cỏ kỳ lạ, xung quanh toàn những cây cao chọc trời dị dạng.

Trước mắt là một màn sương đỏ đặc quánh. Thứ sương này rất quái đản, cứ như màu sơn dầu bị hắt đầy giữa không trung. Dường như sâu trong màn sương ấy đang che giấu quái vật khổng lồ nào đó. Âm thanh vo ve không ngừng vang lên bên tai, nghe giống tiếng muỗi nhưng lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thị giác của Lục Tắc Hiên rất tốt, hấn nhanh chóng phát hiện ra vài con “côn trùng bay” tí hon đang le ve trên đầu hai người.

Trong sương mù đặc quánh hình như có những sợi tơ đỏ thẫm đang nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Những sợi tơ kia trong veo, lóe ra ánh sáng đẹp mắt... Nếu Dụ Nhiên chưa cho biết trước, hấn thật sự

không thể tưởng tượng được đó lại là mạng nhện.

“Vù vù vù...”

Âm thanh bên tai càng lúc càng nhiều và rõ ràng hơn.

Dụ Nhiên đứng yên tại chỗ, mắt nhìn thẳng vào nơi sâu giữa sương mù.

[Hình như đó là Nhiên Nhiên?]

[Nhiên Nhiên về rồi kia, mau báo cho mẹ biết!]

[Chào Nhiên Nhiên, tớ từng được nghe kể về cậu.]

[Cậu dẫn theo người kỳ lạ nào về cùng thế này!]

Lục Tắc Hiên không biết những tiếng vo ve kia thực chất là tiếng nói chuyện của nhện mắt đỏ.

Nhưng Dụ Nhiên có thể nghe hiểu cuộc đối thoại của chúng.

Dụ Nhiên xòe tay ra, tua ý thức mềm mại nhanh chóng duỗi vào trong màn sương trước mặt. Theo tua ý thức linh hoạt di chuyển, không ngờ màn sương ấy lại tách ra thành một lối nhỏ đủ cho hai người đi qua.

Trong đầu Dụ Nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng: “Nhiên Nhiên, lâu ngày không gặp.”

Chương 59: Nhện chúa

Lần đầu tiên Lục Tắc Hiên trông thấy khung cảnh mỹ lệ như vậy. Sương đỏ đặc quánh tản sang hai bên, để lộ một con đường đủ cho hai người bước song song. Trên đường nở đầy những đóa hoa đỏ trong veo, chúng nhẹ nhàng lắc lư như có linh tính; những sợi tơ đỏ giăng mắc đầy trên những cành cây xung quanh đang đong đưa theo gió; những vụn sáng không ngừng lấp lánh, cảnh tượng hết như cõi mơ.

Cả đám nhện bay tụ tập đông nghìn nghịt phía trên hai người, tiếng vo ve càng lúc càng to. Chúng nó lượn vài vòng quanh đầu Dụ Nhiên rồi bay thẳng vào sâu trong sương mù theo lối nhỏ.

Những loài động, thực vật vũ trụ kỳ lạ ở đây như đang xếp thành hàng, chào đón Dụ Nhiên ghé thăm.

Lục Tắc Hiên quay sang nhìn Dụ Nhiên. Hình như Dụ Nhiên nghe được gì đó, vẻ hiền hòa xuất hiện trong mắt, cậu khẽ nói: “Đi thôi, nữ hoàng mời chúng ta tới.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, bước theo Dụ Nhiên. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người đi dọc theo con đường giữa sương mù. Sau khi đi qua, đám sương đỏ đặc quánh ấy lại tụ vào với nhau như muốn nuốt gọn cả hai vào trong nhưng đoạn đường phía trước lại vô cùng thông thoáng. Sau vài lần rẽ, hai người dừng lại trước một tấm mạng nhện đỏ khổng lồ.

Lục Tắc Hiên tập trung quan sát, tơ đỏ trên tấm mạng nhện kia cực

kỳ mảnh, đường kính chưa tới 0.5 milimet nhưng lại bền chắc không thua gì dây thép, có thể cắt đứt cổ con người chỉ trong chớp mắt. Mạng nhện cao hơn mười mét, quấn thành nhiều vòng như đang bảo vệ thứ gì đó.

Không khí ở nơi này ẩm ướt hơn hẳn, hoa cỏ cũng mọc um tùm thấy rõ.

Khi hai người lại gần, tấm mạng nhện dày kia mở ra một “cánh cửa” ở giữa.

Sau đó, Lục Tắc Hiên đờ người.

Trước mặt là một quái vật khổng lồ đến khó tin. Kích thước của nó phải ngang với một tòa nhà cao tầng, phủ lên tám cái chân đang choãi ra xung quanh là lớp vỏ màu đỏ cứng như thép, bụng nó có rất nhiều hoa văn kỳ lạ, trên đầu có lớp lông tơ rất dày, đôi mắt là màu đỏ tươi như máu.

Đứng trước nó, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhỏ bé không khác gì hai con kiến.

Đột ngột trông thấy quái vật khổng lồ như vậy, người bình thường ai cũng thấy sợ hãi. Sống lưng Lục Tắc Hiên căng lên.

Trông thấy nó, khuôn mặt Dụ Nhiên không có bất kỳ sự hoảng sợ nào, ngược lại, cậu mỉm cười, tua ý thức trong lòng bàn tay nhanh chóng vươn lên cao. Quái vật khổng lồ trước mặt cũng nhấc một cái chân lên, động tác rất nhẹ nhàng, thậm chí là cẩn thận, chạm vào tua ý thức của Dụ Nhiên.

... Hình ảnh này chẳng hiểu sao rất giống những người bạn cũ thân thiết bắt tay nhau khi gặp lại.

Lục Tắc Hiên kinh ngạc đứng nhìn.

Mấy năm nay, hãn dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng chinh chiến khắp nơi, từng gặp rất nhiều sinh vật vũ trụ kỳ lạ. Những khi đụng độ nhau, phản ứng đầu tiên của đôi bên đều là chiến đấu. Sinh vật vũ trụ cực kỳ bài xích những “kẻ xâm lăng”, con người lại cần tài nguyên trên hành tinh của chúng vì nhu cầu tồn tại và phát triển.

Con người dùng vũ khí công nghệ cao hủy diệt không ít nơi sinh sống của sinh vật vũ trụ, còn dùng lưới điện cao áp cưỡng chế cách ly ra khu an toàn, đuổi sinh vật bản địa đi, thành lập căn cứ trên hành tinh của chúng. Mà sinh vật vũ trụ hùng mạnh cũng đã giết vô số chiến sĩ. Sự khác biệt loài giống tựa như tử địch trời sinh.

Lần đầu tiên Lục Tác Hiên thấy một nhân loại bé nhỏ lại có thể thân thiện bắt tay với một quái vật khổng lồ như thế.

Dụ Nhiên ngẩng đầu lên nhìn nhện chúa, vì những sợi tơ xung quanh đang phát sáng, Dụ Nhiên trông như được tắm trong vàng đỏ nhu hòa. Thái độ của nhện chúa rất thân thiện, bày nhện xung quanh cũng không hề có ý định tấn công, chúng ngoan ngoãn nhìn nữ hoàng nói chuyện với Dụ Nhiên.

Quái vật vốn khổng lồ, đáng sợ nhưng khi ở cạnh Dụ Nhiên lại có vẻ rất hòa thuận, thân thiết.

Tiếng vo ve vang lên bên tai, có lẽ nhện chúa đang nói chuyện với Dụ Nhiên.

[Nhiên Nhiên, sao bỗng nhiên cậu lại về đây?]

[Tôi cần bà giúp đỡ]

[Ồ? Những người rơi xuống trong rừng nhện chính là bạn của cậu?]

[Đúng vậy, xin bà đừng tấn công họ, cũng đừng để họ phát hiện ra sự tồn tại của bà. Cứ để họ tự sinh tồn trong rừng, chờ đến khi kế hoạch của tôi hoàn thành, tôi sẽ tới tìm họ.]

[Được. Nước và nấm trong rừng bọn họ có thể dùng thoải mái, tôi sẽ lệnh cho nhện con bảo vệ họ.]

[Cảm ơn bà. Tôi cần một nơi an toàn tuyệt đối, hơn nữa phải không thể bị người khác phát hiện. Nghĩ mãi, tôi vẫn cảm thấy chỗ bà là phù hợp nhất. Phải rồi, giới thiệu một chút, người bên cạnh tôi tên Lục Tắc Hiên, là bạn của tôi.]

[Lục Tắc Hiên? Trông cậu ta hơi căng thẳng, có phải sợ tôi sẽ làm hại cậu không?]

[Lần đầu tiên anh ấy gặp bà, cũng chưa biết rõ về chuyện giữa chúng ta, căng thẳng là bình thường, mong bà bỏ qua cho.]

Nhện chúa mỉm cười, tiếp đó, nó giơ một cái chân sắc nhọn khác lên, duỗi thẳng về phía Lục Tắc Hiên.

Từ góc nhìn của Lục Tắc Hiên, đây rõ ràng là một cái chân nhện khổng lồ đột ngột tấn công hắn. Lục Tắc Hiên giật nảy người, phản ứng mau lẹ của Lính gác điều khiển hắn ôm Dụ Nhiên bay lên ngay tức khắc. Kết quả, mới bay được một nửa đã va phải mạng nhện, hai người cùng bị dính trên đó.

Lục Tắc Hiên:??

Dụ Nhiên nhìn hắn, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Nữ hoàng chỉ muốn bắt tay với anh thôi.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Có kiểu bắt tay như vậy hả? ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhện chúa trêu đùa thành công, tiếng cười càng sang sảng hơn.

[Cậu bạn này của cậu thú vị đấy, phản ứng rất nhanh. Sao cậu ta lại biết bay vậy?]

[Anh ấy là Lính gác trong loài người chúng tôi, tiến hóa được khả năng bay lượn.]

[Thì ra là thế. Đám nhện con báo với tôi trong rừng có 53 người, rơi rải rác ở nhiều nơi.]

[Số lượng đã đủ. Phải rồi, trong số đó có một người giới tính nam đeo kính, da rất trắng, anh ấy không thiết sống lắm. Nhờ bà dẫn hai anh em có ngoại hình giống hệt nhau đến gần chỗ anh ấy, để họ gặp nhau.]

[Được, chuyện này dễ thôi, tôi sẽ làm sương mù bên đó tan bớt, hình thành lối đi nối liền hai nơi lại.]

Hai anh em sinh đôi Triệu Phong và Triệu Thuyên là cận vệ do Tướng quân Lục cha phái tới, rất đáng tin. Chỉ cần gặp được Moore, chắc chắn họ sẽ bảo vệ anh, không đến mức trơ mắt nhìn anh tự sinh tự diệt.

Dụ Nhiên nhờ vả xong xuôi mới nhìn Lục Tắc Hiên, nói: “Được rồi, chuẩn bị xuống thôi.”

Chỗ mạng nhện đang dính hai người lại bỗng căng ra, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên bị hất xuống, rơi đúng lên lưng nhện chúa.

[Lên lưng tôi đi. Chỗ này rất an toàn, không ai quấy rầy cậu.]

[Cảm ơn bà.]

Trong khu rừng này, làm gì còn nơi nào an toàn hơn trên lưng nhện chúa?

Thân hình bà ta to lớn không khác gì tòa nhà cao tầng, người đứng

dưới đất không bao giờ trông thấy được hai người nhỏ xíu trên lưng. Huống hồ, nữ hoàng là chủ nhân của khu rừng này, dám động vật nhỏ khác đánh hơi thấy bà đã vội trốn còn không kịp, sao dám bén mảng lại gần tổ nhện.

Lục Tắc Hiên đứng trên lưng nhện chúa, ngắm nhìn hoa văn xinh đẹp trên đó. Khiến người ta bất ngờ là lưng nhện chúa không hề cứng mà lại có một lớp lông nhung bảo vệ rất dày, bước trên đó cực kỳ mềm mại.

Lần đầu tiên tiếp xúc với quái vật vũ trụ ở khoảng cách gần như vậy khiến Linh gác nhiều năm nay luôn lấy sát phạt làm mục tiêu cảm thấy khá khó tả.

Dụ Nhiên áp tua ý thức lên trán Lục Tắc Hiên, khẽ nói: “Thực ra có nhiều sinh vật vũ trụ có thể thương thuyết lắm. Tuy ngoại hình chúng không phù hợp với thẩm mỹ của con người, trông rất đáng sợ hoặc xấu xí, nhưng tâm trí chúng thực chất rất đơn giản, có khi còn đáng yêu nữa.”

Lục Tắc Hiên không thể nào biết chúng đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng cách trao đổi của Dụ Nhiên và nhện chúa khiến hắn bắt đầu hoài nghi về nguyên tắc của Tháp Trắng. Bao nhiêu năm qua, bọn họ vẫn chiếm lĩnh các hành tinh tài nguyên bằng phương thức xâm lăng bạo lực, liệu thủ đoạn con người sử dụng có đang quá hấp tấp, tàn nhẫn không?

Trước mắt, con người vẫn đang là loài đứng đầu trong chuỗi thức ăn, là chủng tộc có nền văn minh và trình độ khoa học phát triển nhất vũ trụ. Nhưng nhờ chẳng may xuất hiện một loài sinh vật vũ trụ còn mạnh hơn con người, một ngày nào đó, có khi nào bọn họ cũng sẽ hủy diệt mái nhà của con người một cách thô bạo giống vậy hay không?

Sự tiến hóa của Dẫn đường thực chất chính là món quà Thượng Đế ban cho loài người.

Giao lưu bằng sức mạnh tinh thần có thể giải quyết vấn đề bất đồng ngôn ngữ giữa các giống loài. Dẫn đường thậm chí có thể trở thành “sứ giả ngoại giao” của loài người, thành lập nên nền hòa bình vũ trụ.

Nhưng con người không vận dụng ưu thế của Dẫn đường đến nơi đến chốn mà lại chọn cách chinh phạt bằng bạo lực ngu xuẩn nhất.

Nếu có thể cải cách hoàn toàn thể chế của Liên bang, đưa nhiều Dẫn đường cấp cao ra tiền tuyến tiến hành “đàm phán” hơn thay vì giữ họ ở hành tinh Thủ đô làm “bác sĩ cho Linh gác”, liệu có khi nào sẽ có thêm nhiều sinh vật trí tuệ cao giống như nhện chúa trở thành bạn của loài người hay không?

Nhưng chế độ và lối tư duy đã tồn tại hàng trăm năm, muốn thay đổi đâu phải chuyện đơn giản?

Dụ Nhiên cảm nhận được suy nghĩ của Lục Tắc Hiên, cậu nghiêm túc nói: “Cải cách rất khó nhưng chung quy vẫn phải có người mở đường, đúng không?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đúng vậy. Cậu đi trước mở đường, nếu những quan chức ở hành tinh Thủ đô biết cậu trở thành bạn tốt với một con nhện khổng lồ, chắc sẽ mở mang tầm mắt lắm.”

Dụ Nhiên khẽ cười, nói: “Nhện chúa dịu dàng lắm. Đám người kê cao gối ngủ ở hành tinh Thủ đô đó mãi mãi không bao giờ biết được khi một người đau khổ, tuyệt vọng nhất, có một quái vật luôn cổ vũ, giúp đỡ người đó là cảm giác thế nào đâu...”

Những ngày tháng đau khổ, tuyệt vọng nhất ấy, nhện chúa đã ở bên cạnh cậu sao?

Lục Tắc Hiên nghe cách cậu diễn tả mà tim đau nhói.

Không biết rốt cuộc năm đó Dụ Nhiên đã trải qua những gì mới có

thể kết nên cảm tình sâu sắc như vậy với nhện chúa.

Dụ Nhiên nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm trạng. Xong xuôi, cậu nhìn Lục Tắc Hiên, nói: “Lục Tắc Hiên, thời gian của chúng ta rất eo hẹp, vậy nên phải tranh thủ cơ hội này hoàn thành nhiệm vụ tổ chức hắc ám giao cho. Phương thức tiếp theo đây của tôi có lẽ sẽ khá điên rồ, hơn nữa chưa chắc đã thành công 100%, bởi vì... chưa một Dẫn đường nào từng làm như vậy.”

Lục Tắc Hiên đáp rất quả quyết: “Tôi tin quyết định của cậu. Nói đi, tôi cần phối hợp với cậu thế nào?”

Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Tổ chức hắc ám yêu cầu tôi phá hủy thế giới tinh thần, cầm tù thực thể tinh thần của anh, biến anh thành con rối không có khả năng tư duy. Hai anh em Adeline đã kiểm tra thế giới tinh thần của anh, biết nó là núi tuyết trải dài. Nếu tôi không phá hủy, chỉ cần bọn họ kiểm tra qua một chút là lộ tẩy hết. Nhưng nếu tôi thật sự phá hủy thế giới tinh thần của anh, anh sẽ mất ý thức, trở thành con rối.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, Dụ Nhiên phân tích rất rõ ràng, đây là một cục diện tiến thoái lưỡng nan. Nếu không phá hủy thì không thể báo cáo kết quả công việc với tổ chức; nhưng nếu thật sự phá hủy, Lục Tắc Hiên sẽ trở thành con rối, thế chẳng phải đúng ý bọn họ quá hay sao?

Làm sao để làm giả việc đã phá hủy thế giới tinh thần với điều kiện tiên quyết là vẫn giữ được ý thức của Lục Tắc Hiên?

Lục Tắc Hiên hỏi: “Cậu có biện pháp nào không?”

Dụ Nhiên nói: “Tôi có nghĩ ra một cách. Chúng ta, có thể liên kết tinh thần.”

Liên kết tinh thần? Là một trong những phương thức gắn kết cực kỳ thân mật giữa Lính gác và Dẫn đường, dung hợp thế giới tinh thần của hai người vào làm một, cùng chung suy nghĩ, có chung bí mật.

Một khi đã liên kết tinh thần, hai người không cần kết nối bằng tua ý thức mà vẫn biết được đối phương đang nghĩ gì.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng đánh vào tổ chức hắc ám, liên kết tinh thần quả thực là biện pháp tốt nhất.

Cậu không thể cứ áp tua ý thức lên trán Lục Tắc Hiên, như thế rất dễ khiến kẻ khác nghi ngờ. Sau khi liên kết tinh thần, kể cả hai người ở cách nhau rất xa cũng có thể cảm nhận được cảm xúc, suy nghĩ của đối phương, lặng lẽ phối hợp với nhau.

Lục Tắc Hiên băn khoăn: “Nhưng nếu liên kết thế giới tinh thần, chẳng phải cũng sẽ lộ ngay khi bị bọn họ kiểm tra à?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Quan trọng là ở chỗ đó. Một khi thế giới tinh thần của chúng ta liên kết, chỉ cần bị kiểm tra là sẽ phát hiện ra bất thường ngay. Thế nên... Tôi nghĩ ra một phương thức hay hơn nhưng cực kỳ mạo hiểm.”

Từ sau khi biết thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên là núi tuyết, Dụ Nhiên vẫn luôn nghĩ cách trùng kiến dạng địa hình này.

Một khi đã lỡ, không gì khống chế nổi núi tuyết sụp đổ. Hơn nữa, lượng băng tuyết khổng lồ kia rất dễ chôn vùi Dụ Nhiên, làm không khéo sẽ khiến cả hai chết chung. Nhưng về sau, cậu và Lục Tắc Hiên tin tưởng nhau, đồng thời qua được ải kiểm tra của tổ chức đến từ hai anh em Adeline, cậu chợt lóe ra một ý tưởng.

Nếu Lục Tắc Hiên toàn lực phối hợp, có lẽ có thể thử một lần.

Dụ Nhiên nhìn thẳng vào mắt Lục Tắc Hiên, từ tốn nói: “Tôi sẽ cho cáo chín đuôi hỗ trợ anh từ từ hòa tan núi tuyết trong thế giới tinh thần, tránh việc chúng sụp đổ đồng loạt. Cùng lúc đó, cáo trắng sẽ trùng kiến núi tuyết trong rừng nguyên sinh của tôi. Đến khi kiểm tra thế giới tinh thần, bọn họ sẽ chỉ thấy một khung cảnh hoang vu, không ai biết sâu trong rừng nguyên sinh của tôi đang che giấu núi

tuyết của anh.”

Lục Tắc Hiên:!!!

Đẹp sạch thế giới tinh thần của Lĩnh gác rồi xây dựng lại trong đầu Dẫn đường? Đây đúng là ý tưởng điên rồ chưa một ai dám thử.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, thực ra đây là cách duy nhất có thể làm lúc này.

Dung hợp tinh thần, hai người có thể dùng chung thế giới. Coi như Lục Tắc Hiên dọn sang ở trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, vậy sẽ không ảnh hưởng đến ý thức của hắn. Thêm nữa, dù một trong hai người nghĩ gì trong đầu, đối phương cũng có thể cảm nhận được ngay.

Mà trong thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, núi tuyết đã bị xóa bỏ, chỉ còn lại một mảnh đất hoang tàn. Như vậy sẽ có thể đánh lừa kẻ cầm đầu tổ chức hắc ám, ngụy tạo rằng thế giới tinh thần của hắn đã bị Dụ Nhiên phá hủy, hắn cũng bị Dụ Nhiên khống chế. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Không ai biết, chim ưng trắng tưởng như đã mất nhà, thực chất lại dọn sang ở chung với hai cáo.

May mà Dụ Nhiên thông minh, nghĩ ra cả cách “di dời thế giới tinh thần”!

Nhưng... núi tuyết trải dài ngút ngàn như thế, muốn phá rồi dựng lại sẽ khó khăn lắm.

Sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên kham nổi không?

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên đầy lo lắng: “Tôi sẽ phối hợp với cậu bằng hết khả năng. Chỉ có điều, sức mạnh tinh thần của cậu...”

Dụ Nhiên nói: “Tôi biết chuyện này rất khó, phải tiêu tốn cực nhiều sức mạnh tinh thần và thời gian. Vậy nên tôi mới đưa anh tìm tới chỗ nhện chúa. Chỉ khi ở chỗ bà ấy, chúng ta biến mất hơn mười ngày cũng không khiến người khác nghi ngờ.”

Lục Tắc Hiên gật đầu.

Dụ Nhiên nói: “Vậy giờ bắt đầu nhé?”

Đối diện với ánh nhìn chăm chú của Dụ Nhiên, tim Lục Tắc Hiên bỗng hơi thất lại.

Ý nghĩa của việc liên kết tinh thần giữa Linh gác và Dẫn đường đâu chỉ đơn giản là làm “đồng minh”. Từ nay về sau, hai người sẽ có chung toàn bộ ký ức, bí mật, sẽ hoàn toàn thấu hiểu nhau, thế giới tinh thần sẽ hòa vào làm một, thực thể tinh thần cũng có thể vui chơi dưới cùng một khoảng trời.

Vậy nên, trừ trường hợp bất đắc dĩ, bằng không, Linh gác và Dẫn đường sẽ chỉ liên kết tinh thần với nhau khi đã chắc chắn sẽ tiến đến hôn nhân. Thậm chí vì giữ lại sự riêng tư trong thế giới tinh thần của mỗi người, vẫn có những cặp vợ chồng lựa chọn không liên kết tinh thần kể cả khi đã kết hôn.

Quyết định này của Dụ Nhiên là biện pháp duy nhất có thể giấu giếm được tổ chức hắc ám. Để có thể thâm nhập vào tổ chức đó, cậu sẵn sàng trả mọi giá.

Lục Tắc Hiên vươn tay, ấn nhẹ lên vai Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, nếu làm vậy, tâm trí cậu sẽ bị buộc định cùng tôi. Những bí mật cậu đã trải qua cũng sẽ bị tôi biết, thật sự không vấn đề gì?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Không sao, tôi cũng sẽ biết bí mật của anh. Vậy là công bằng rồi?”

Anh mắt Lục Tắc Hiên rất dịu dàng, kéo cậu cùng ngồi xuống trên lưng nhện chúa: “Được, bắt đầu đi.”

Chương 60: Liên kết tinh thần

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên ngồi đối diện nhau trên lưng nhện chúa.

Liên kết tinh thần, đối với cả Linh gác và Dẫn đường, rõ ràng là một chuyện hết sức thân mật. Nhưng trong đầu hai người lúc này lại không có bất kỳ suy nghĩ mờ ám nào mà lại khá căng thẳng. Dẫu sao thì việc “di dời thế giới tinh thần” này cũng là một công trình đồ sộ trước giờ chưa từng có, không thể qua loa đại khái.

Dụ Nhiên thở sâu, giữ bản thân thật tỉnh táo rồi mới vươn tua ý thức ra với Lục Tắc Hiên.

Khác với những sợi tua chữa trị màu xanh trong quá khứ, lần này Dụ Nhiên dùng tua công kích màu đỏ. Cậu phải nhanh chóng phá hủy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên bằng sức tấn công mạnh mẽ của cáo chín đuôi.

Đây là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên kết nối với tua công kích của Dụ Nhiên.

Ngay khoảnh khắc tua ý thức đỏ tiếp xúc với mình, Lục Tắc Hiên chỉ cảm thấy toàn bộ đại não như bị ngọn lửa cháy đỏ, nóng rẫy bao vây.

Sức mạnh công kích hệ lửa cháy của cáo chín đuôi quả là đáng sợ. -
--ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN--

Trong thế giới tinh thần, cáo chín đuôi khổng lồ xuất hiện tại dưới chân núi tuyết. Chín cái đuôi của nó bỗng xò ra như một tán ô rực cháy, in thành cái bóng cực lớn lên nền tuyết trắng phau.

Cáo chín đuôi lẳng lẳng nhìn vào núi tuyết trước mặt. Nó không hề sợ hãi mà bình thản như đang tuần tra lãnh địa của chính mình.

Lục Tắc Hiên mới chỉ gặp thoáng qua thực thể tinh thần với khí thế áp đảo này đúng một lần khi Dự Nhiên cứu hắn. Lúc này, được nhìn thấy hình thái nguyên bản của nó, Lục Tắc Hiên không khỏi cảm thán: Có lẽ cả Lính gác cấp S cũng khó chống cự nổi trước thể công hung hãn của Nhiên Nhiên nhỉ?

Chim ưng trắng dang cánh bay lượn khắp núi tuyết, trông thấy kẻ xâm nhập hùng mạnh kia, nó muốn bảo vệ lãnh địa của mình theo bản năng. Nhưng nhớ đến đối sách chủ nhân đã bàn bạc với Dự Nhiên, nó rụt cổ, đập cánh bay đến cạnh cáo chín đuôi, dè dặt hỏi: “Cậu muốn phá hủy núi tuyết của tôi đúng không? Sau đó lại đắp núi mới ở chỗ chủ chân của cậu?”

Giọng cáo chín đuôi rất bình tĩnh: “Đúng vậy, anh có thể dọn qua đó ở.”

Chim ưng trắng buồn bực: “Dọn qua chẳng phải là ăn nhờ ở đậu à?”

Cáo chín đuôi nói: “Đến lúc đó, anh có thể bay lượn ở cả rừng rậm và núi tuyết, còn có hai cáo chơi cùng.”

Chim ưng trắng: “Tuyệt vời, giờ tôi dọn qua liền.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Con chim ưng ngu ngốc này làm hắn mất mặt quá.

Dự Nhiên vẫy tay gọi chim ưng trắng, nói: “Chim ưng, cậu hiểu rõ thế giới tinh thần của chủ nhân cậu nhất, cậu dẫn đường cho cáo chín đuôi, để nó phá hủy dần dần từ gốc thế giới nhé. Cứ làm tuần tự như vậy, não Tắc Hiên sẽ không bị tổn thương.”

Nghe thấy câu nói ấy, Lục Tắc Hiên thấy khá ấm lòng. Nhiên Nhiên

trông có vẻ lạnh lùng, quyết tuyệt nhưng thực ra lại rất tỉ mỉ. Lo Lục Tắc Hiên bị thương, cậu chấp nhận tiêu tốn nhiều sức mạnh tinh thần và thời gian hơn để phá hủy dần dần thay vì cố làm thật nhanh.

Lục Tắc Hiên nói: “Không sao, tôi cũng có thể giúp cậu, nhìn từ trên cao xuống sẽ thấy toàn cảnh rõ hơn.”

Dứt lời, hắn lập tức ôm eo Dụ Nhiên, đôi cánh trắng khổng lồ xòe ra từ hai bên vai, đưa Dụ Nhiên bay lên cao.

Dưới chân là cảnh tuyết trắng xóa, từng ngọn núi tuyết nối liền nhau chạy dài liên miên, đỉnh núi có sương mù dày bao quanh, trông hệt như cảnh tiên. Một cơn gió lạnh thổi qua, những bông tuyết li ti bay tới mặt Dụ Nhiên. Mùi hương thanh mát của tuyết đầu mùa như ngấm sâu vào tận ruột gan.

Nghĩ đến chuyện sau này có thể nhìn thấy núi tuyết trong thế giới tinh thần mình bất cứ lúc nào, chẳng hiểu sao Dụ Nhiên lại thấy hơi vui vui.

Đó chắc chắn là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ.

Hai người đứng lặng yên trên đỉnh núi, thưởng thức quang cảnh đẹp đẽ này.

Trên lưng nhện chúa, Lục Tắc Hiên bồng vờn tay, đan mười ngón vào nhau cùng Dụ Nhiên.

Lúc này, Dụ Nhiên đang dùng sức mạnh tinh thần điều khiển cáo chín đuôi và cáo trắng cùng hành động, không hề phát hiện động tác thân mật này của Lục Tắc Hiên.

Chim ưng trắng dang cánh, mời cáo chín đuôi thăm nhà mình. Cáo chín đuôi linh hoạt bật người, nhảy lên lưng nó. Chim ưng chờ cáo chín đuôi bay vào sâu trong núi tuyết, tới trước một ngọn núi trông khá tầm thường.

Nó hào hứng giới thiệu: “Đây là căn nhà đầu tiên chủ nhân xây dựng cho tôi trong thế giới tinh thần khi mới thức tỉnh.”

Đó là một căn nhà tuyết cực chĩn chu nằm sâu giữa những ngọn núi tuyết, bên trong bày biện khá nhiều đồ đạc, gửi gắm một vài ký ức thời thơ ấu của Lục Tắc Hiên.

“Tương lai, anh sẽ trở thành tướng quân uy phong giống như bố.”

Lục Tắc Hiên nhỏ tuổi ngồi trong nhà tuyết, khoác áo quân phục trộm từ chỗ cha mình trên vai, tay còn đang nghịch một con rô bốt đồ chơi hình thù kỳ lạ, bầu bạn bên cạnh là chim ưng trắng. Khi đó, chim ưng còn chưa to lớn như bây giờ, thực thể tinh thần hồi nhỏ trông hết như một con chim bông.

Một cậu nhóc, một con chim nhỏ, một căn nhà đơn sơ.

Không ngờ Lục Tắc Hiên và chim ưng hồi nhỏ lại đáng yêu như thế.

Dụ Nhiên liếc nhìn Lính gác bên cạnh, nói: “Anh mặc trộm quần áo của cha?”

Vành tai Lục Tắc Hiên đỏ lên, hấn gãi mũi: “Khụ, hồi bé tôi luôn coi cha mình là thần tượng, cảm thấy Lính gác mặc quân phục là ngẫu nhất. Tôi muốn khi lớn lên cũng sẽ trở thành một tướng quân giống như ông ấy.”

Ước mơ rất đơn thuần, về sau cũng trở thành sự thật.

Dụ Nhiên hỏi: “Lớn rồi, thành tướng quân rồi, anh có thấy thực ra mọi chuyện cũng không tươi đẹp như tưởng tượng lúc nhỏ không?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đúng vậy... Nhưng tôi không hối hận.”

Hấn là Lính gác cấp S, trời sinh nên thuộc về chiến trường. Kể cả

một ngày nào đó phải hy sinh, hăn cũng không hối không oán.

Thấy sự kiên định của đối phương, Dụ Nhiên thật lòng tán thưởng. Con cháu nhà họ Lục quả nhiên đều là những người kiên cường, cứng cỏi, trung thành, quả cảm. Chọn Lục Tắc Hiên làm đối tượng hợp tác chắc chắn là quyết định sáng suốt nhất của cậu.

Dụ Nhiên nhìn cáo chín đuôi, nói: “Bắt đầu đi.”

Cáo chín đuôi bắt đầu phá hủy ngọn núi tuyết đầu tiên chim ưng trắng chỉ cho.

Vô số tua ý thức màu đỏ trùn lên trên núi tuyết như một tấm lưới khổng lồ. Lửa lớn không ngừng lan ra theo từng sợi tua, núi tuyết bắt đầu tan nhanh dưới sự tấn công của lửa nóng.

Trong ngọn núi tuyết này cất chứa những ký ức thời thơ ấu của Lục Tắc Hiên.

Khi còn nhỏ, Lục Tắc Hiên trải qua những ngày tháng vô cùng đơn giản, đến trường đúng giờ, tan học về nhà lại chơi đùa cùng chim ưng. Hăn không bướng bỉnh như nhiều Lính gác khác mà biết nghe lời từ bé. Những khi cha mẹ đi vắng, thỉnh thoảng hăn cũng sẽ chăm lo cho rau dưa, trái cây ngoài vườn, cho gà vịt, dê bò nuôi trong chuồng...

Tiếp đó, anh họ Lục Thành An xuất hiện trong trí nhớ của hăn.

Bác trai mất vì bệnh, cha hăn đưa Lục Thành An về nuôi, hai anh em nhanh chóng thân nhau như ruột thịt. Cuộc sống của Lục Tắc Hiên cũng trở nên đa dạng hơn, ví dụ như cuối tuần ra ngoại ô trèo cây với anh họ khiến bụi đất dính đầy người; hoặc là ngồi bên mép hồ câu cá, bất cẩn ngã lộn nhào...

Vô số chuyện ngộ nghĩnh đã diễn ra, nhưng tuổi thơ như thế chắc chắn rất vui vẻ và đầy màu sắc.

Theo núi tuyết dần dần hòa tan, những bong bóng ký ức ấy lần lượt xuất hiện.

Lục Tắc Hiên nhìn mình và anh trai hồi nhỏ trong bong bóng, vẻ đau khổ xuất hiện trên gương mặt.

Dụ Nhiên lo thế giới tinh thần của hắn sẽ mất ổn định, lập tức an ủi: “Đừng đau lòng. Có thể thấy anh ấy yêu quý anh không khác gì em ruột, nhất định anh ấy hy vọng anh sẽ sống thật tốt.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, nhanh chóng kiềm chế cảm xúc.

Ngọn núi tuyết khổng lồ đầu tiên cuối cùng đã tan hết thành nước trong sự bao vây của lửa cáo chín đuôi.

Hiện tại, tinh thần hai người đang liên kết với nhau, Dụ Nhiên dẫn toàn bộ chỗ nước tuyết sang thế giới tinh thần của mình.

Cùng lúc đó, trong thế giới của Dụ Nhiên, sâu trong rừng nguyên sinh, tua ý thức màu xanh lục rậm rạp bắt đầu vươn dài cực nhanh.

Cáo trắng phụ trách công tác trùng kiến núi tuyết, các sợi tua bò lan đi khắp nơi như dây leo, nhanh nhẹn trườn trên đất, đóng băng nước tuyết mới được dẫn vào, từ tốn gom thành núi...

Chẳng bao lâu sau, một ngọn núi tuyết cao chạm chân mây đã được cáo trắng trùng kiến xong xuôi.

Cáo chín đuôi phụ trách phá hủy thế giới tinh thần, cáo trắng trùng kiến ngôi nhà mới ở chỗ của Dụ Nhiên. Sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên chia làm đôi, làm hai việc cùng một lúc. Trong tình huống như thế, sức mạnh tinh thần cũng sẽ tiêu tốn gấp bội. Chỉ trong chốc lát, từng giọt mồ hôi đã lấm tẩm trên trán cậu.

Lục Tắc Hiên cũng khó chịu không kém. Lửa cháy của cáo chín đuôi

khiến hần như đưa thân vào đồng lửa, đầu óc Lính gác nóng như thiêu, nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao. Mới đó thôi mà quần áo hần đã ẩm mồ hôi.

Dụ Nhiên lập tức dừng lại, rút tua ý thức về: “Nghỉ một lát đi.”

Cậu mở mắt, bỗng phát hiện tay hai người đã nắm chặt lấy nhau từ lúc nào không hay.

Dụ Nhiên giật mình, mồ hôi rịn ướt khiến lòng bàn tay của cả hai như muốn dính vào với nhau. Trán Lục Tắc Hiên có mồ hôi đọng thành giọt liên tục lăn xuống, quần áo ướt nhẹp, Dụ Nhiên cũng không khác gì.

Cả hai đều mướt mãi mồ hôi.

Cách thức dung hợp tinh thần trước nay chưa từng có này tốn sức hơn Dụ Nhiên tưởng rất nhiều.

Nhưng may mắn là có sự phối hợp, hỗ trợ của Lục Tắc Hiên và chim ưng trắng, quá trình trùng kiến ngọn núi tuyết đầu tiên diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Tiếp theo chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Dụ Nhiên nói chuyện với nhện chúa bằng tua ý thức: “Nữ hoàng, có gì ăn không?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhện chúa đưa chân trước, ném vài thứ lên lưng, dịu dàng nói: “Quả mọng cậu thích ăn nhất này.”

Dụ Nhiên nhặt trái cây, lau qua vào quần áo rồi đưa cho Lục Tắc Hiên: “Quả này trông hơi xấu nhưng vị khá ngon, giàu vitamin lại nhanh no, bổ sung thể lực rồi tiếp tục.”

Lục Tắc Hiên nhận lấy, nếm thử: “Vị chua chua ngọt ngọt rất lạ miệng.” Hắn ăn liên tục mấy quả, cảm giác nóng rẫy trong thế giới tinh thần giảm đi kha khá.

Chờ Dụ Nhiên ăn xong, Lục Tắc Hiên mới hỏi: “Tiếp tục chứ?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Ừ, chúng ta phải tranh thủ thời gian.”

Bọn họ không thể nán lại trên hành tinh này quá lâu, cần nhanh chóng hoàn thành việc dung hợp tinh thần.

Trong tình huống bình thường, Linh gác và Dẫn đường liên kết tinh thần với nhau chỉ cần một ngày để cho hai thế giới tinh thần hòa thành một là xong.

Nhưng bọn họ thì khác, việc họ đang làm là phá hủy toàn bộ thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, đồng thời xây dựng một thế giới mới ở chỗ của Dụ Nhiên.

Kể cả có tiến triển thuận lợi cũng phải mất vài ngày.

Sau khi tiếp tục, nhìn những ký ức hỗn loạn trong thế giới tinh thần, Lục Tắc Hiên đề nghị: “Nhiên Nhiên, một số ký ức vụn vặt không cần chuyển đâu, đỡ tốn sức của cậu. Mấy chuyện như kiểu sáng ăn gì, mặc cái gì, nhớ cũng vô nghĩa.”

Rất nhiều ký ức vụn vặt không quan trọng sẽ bị người ta quên dần theo thời gian không nhất thiết phải tìm hết ra, sau này sắp xếp lại thì điều chỉnh là được. Nếu di dời toàn bộ ký ức trong hơn 20 năm Lục Tắc Hiên đã sống, sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên sẽ hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, đồng thời tiêu tốn vô cùng nhiều thời gian.

Vậy nên chỉ di dời những chuyện cần nhớ là đủ rồi.

Còn chuyện vụn vặt thường ngày nhanh quên thì cứ để nó cháy rụi trong lửa đi.

Lục Tắc Hiên chấp nhận bỏ một số ký ức thường nhật vô dụng đi, công việc trùng kiến của Dụ Nhiên trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Một ngày trôi qua rất nhanh, trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên đã xuất hiện ba ngọn núi tuyết.

Trời tối, hai người ngủ nghỉ trên lưng nhện chúa. Nhện chúa còn chu đáo xén vài chiếc lá cây khổng lồ xuống cho hai người làm chăn.

Lục Tắc Hiên chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trải qua tình huống như lúc này. Hắn và một Dẫn đường cùng ngủ trên lưng một quái vật khổng lồ, đắp lá cây đồ chót kỳ quái lên người làm chăn, vậy mà lại có thể ngủ ngon lành, say sưa.

Hôm sau, hai người tiếp tục dung hợp tinh thần. Có kinh nghiệm hôm qua, tiến độ hôm nay nhanh hơn thấy rõ.

Chỉ là, chim ưng trắng lật lên đoạn ký ức Lục Tắc Hiên không muốn nhớ lại nhất: Quá trình Lục Thành An hy sinh một lần nữa xuất hiện rõ mồn một trước mắt.

Dụ Nhiên vốn định an ủi Lục Tắc Hiên, nhưng bất ngờ thay, lần này Lục Tắc Hiên vô cùng bình tĩnh, cũng không có cảm xúc gì quá đau khổ.

Hắn nhìn cảnh tượng trong bong bóng ký ức, bình tĩnh nói: “Yên tâm, tôi sẽ không để ký ức đau khổ này vây khốn mình đâu. Di dời toàn bộ phần ký ức này đi, tôi sẽ ghi nhớ thật kỹ sự hy sinh của anh ấy, dùng nó khích lệ bản thân.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Anh nghĩ được vậy, chắc chắn anh ấy sẽ rất mừng.”

Từng ngọn núi tuyết được trùng kiến thành công.

Thời gian trôi qua rất chậm, những ngày tiếp theo, hai người tiến hành công việc phá hủy và di dời thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên một cách ăn ý.

Tinh thần của hai người liên kết với nhau, suy nghĩ được đồng bộ. Thậm chí Lục Tắc Hiên cảm thấy ngay giờ khắc này, linh hồn của hai người đang cực kỳ hòa hợp, thân mật bên nhau.

Phần ký ức về Dự Nhiên trong trí nhớ của Lục Tắc Hiên cũng rất rõ nét.

Lớn thì có khung cảnh hai người lần đầu gặp gỡ, nhỏ thì có chuyện Dự Nhiên phải sấy khô tóc sau khi tắm, những món Dự Nhiên thích ăn, màu quần áo cậu thích mặc,... Tất tât mọi chuyện, hẵn đều nhớ rành mạch.

Dự Nhiên không cảm thấy có gì bất thường, còn tưởng Lục Tắc Hiên nhớ rõ như thế là vì lúc trước vẫn luôn điều tra cậu.

Cậu cũng di dời phần ký ức này đi trọn vẹn nhất.

Đây là khoảng thời gian bên nhau dài nhất từ khi Lục Tắc Hiên và Dự Nhiên quen biết tới nay.

Ngoại trừ nhện chúa thỉnh thoảng đưa đồ ăn cho, không có bất kỳ kẻ nào quấy rầy đến hai người.

Bọn họ ngồi giữa vùng sương đỏ đặc quánh, cả đất trời như chỉ còn lại hai người.

Trên lưng nhện chúa, hai người từng bước hoàn thành quá trình dung hợp tinh thần.

Giống như từng sợi dây thần kinh trong đầu đều đan vào cùng với đối phương, thân mật đến khó bề phân cách.

Ngày cuối cùng, sau khi Dụ Nhiên dọn sạch ký ức theo sự chỉ dẫn của Lục Tắc Hiên, thế giới tinh thần của hắn vẫn còn rất nhiều núi tuyết. Đó là cảnh ngục trang Lục Tắc Hiên dùng để đánh lừa những kẻ xâm lấn, bên trong không có gì cả.

Lục Tắc Hiên nói: “Được rồi, phá hết đi.”

Dụ Nhiên gật đầu, đột ngột tung ra sức mạnh tinh thần hung bạo như sóng thần.

Vô số ngọn lửa đỏ điên cuồng thiêu đốt núi tuyết. Chúng như một con quái vật khổng lồ, bốc cao lên từ nền đất, nuốt trọn thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên không hề nể nang.

Không bao lâu sau, tất cả những ngọn núi tuyết còn lại đều tan thành nước.

Nhưng lửa đỏ vẫn chưa tàn, nó như muốn đuổi cùng giết tuyệt, tiếp tục thiêu đốt khắp thế giới. Dần dần, núi tuyết vốn có biến mất, nước còn đọng trên mặt đất cũng bốc hơi sạch, cả mảnh đại địa mênh mông vô bờ biến thành một vùng hoang vu, cằn cỗi.

Trên mặt đất chẳng chịt những khe nứt và tro tàn còn sót lại sau khi bị thiêu cháy.

Sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên gần như cạn kiệt, cậu thu tua ý thức về, nhìn “kiệt tác” bản thân tạo ra, cuối cùng nụ cười cũng xuất hiện trên môi: “Thế nào? Trông rất giống đã bị phá hủy đúng không?”

Lục Tắc Hiên nhìn mảnh đất cằn trước mắt, gật đầu, nói: “Thế giới tinh thần bị hủy diệt hoàn toàn thế này chắc không ai ngờ được tôi vẫn còn ý thức đâu. Chẳng qua, ý thức của tôi tồn tại trong đầu cậu.”

Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên: “Đúng vậy, tinh thần chúng ta dung hợp rồi.”

Hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Dung hợp tinh thần, đây đúng là trải nghiệm vô cùng kỳ diệu. Thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên bị phá hủy hoàn toàn nhưng ý thức và ký ức của hắn lại tồn tại trong đầu Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên làm một động tác mời: “Xem thử nhà mới nhé?”

Lục Tắc Hiên: “Được.”

Cảnh tượng trong đầu biến đổi, Lục Tắc Hiên xuất hiện giữa rừng nguyên sinh của Dụ Nhiên.

Chỉ thấy sâu trong rừng rậm xanh rì là những rặng núi tuyết sừng sững trải dài. Những ngọn núi ấy như chạm đến mây trời, nguy nga, đồ sộ. Giữa núi tuyết là vô số bong bóng ký ức, đều là quá khứ quan trọng từ lúc bé đến khi trưởng thành của Lục Tắc Hiên.

Chim ưng trắng bay từ trên đỉnh núi xuống, dang cánh chao liệng bên trên rừng rậm, phát ra tiếng hót trong trẻo, sung sướng.

Hai cáo đang linh hoạt đùa nhau chạy trong rừng.

Lục Tắc Hiên nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời nói không ra lời.

Thật sự quá kỳ diệu. Thế giới tinh thần của hắn được Dụ Nhiên di dời tới đây, gần như giống hệt núi tuyết ban đầu.

Cảm giác chuyển nhà trong tinh thần này... Có phải hắn là người duy nhất trên đời được trải nghiệm không?

Tính dung nạp đến từ rừng rậm của Dụ Nhiên rất mạnh, lại có thể mở

rộng không giới hạn. Núi tuyết của Lục Tắc Hiên lại phát triển theo hướng dọc lên trên cao.

Một ngang, một dọc, rừng rậm khổng lồ và núi tuyết nguy nga không hề mâu thuẫn mà rất hòa hợp với nhau, tạo thành một thế giới đồ sộ hoàn toàn mới.

Hiếm thấy chính là núi tuyết và rừng rậm không cùng một loại sinh thái nhưng lại được Dụ Nhiên chuyển tiếp với nhau một cách tài tình, dù đặt chung một chỗ cũng không thấy có gì khiên cưỡng.

Lúc này, ánh nắng vàng rực rỡ đang chiếu rọi trên đỉnh núi tuyết, cũng soi sáng khắp rừng rậm.

Tuyết trên núi tan thành nước, uốn lượn chảy xuống theo sườn dốc, hòa vào nhau thành dòng suối nhỏ, chảy vào trong rừng nguyên sinh, nước tuyết trong veo góp sức nuôi dưỡng mảnh đất phì nhiêu này. Mà hơi nước bốc lên từ cây cối trong rừng cũng ngưng kết thành tuyết trên trời cao, rơi lá tả xuống đỉnh núi.

Liên tục không ngừng, tuần hoàn không dứt.

Núi tuyết trắng xóa, thê lương, rừng nguyên sinh dồi dào nhựa sống giờ đây hòa hợp vào với nhau một cách hoàn hảo.

Đẹp tựa như một bức tranh vẽ.

Lục Tắc Hiên nhìn cảnh tượng đồ sộ trước mặt, quay sang nói với Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, mấy ngày qua cậu vất vả rồi.”

Sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên gần như cạn kiệt. Cậu nhìn Lính gác bên cạnh, nói: “Chào mừng đến ngôi nhà mới. Sau này chúng ta sẽ dùng chung một thế giới tinh thần.”

Lục Tắc Hiên mỉm cười, ánh mắt hiền hòa: “Ừ, tôi rất thích nơi này.”

Đây là thế giới tinh thần độc nhất vô nhị.

Là mái nhà tinh thần thuộc về hai ta.

Chương 61: Ác mộng của Dụ Nhiên

Suốt mấy hôm nay, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng nhau di dờn thế giới núi tuyết, cả hai đều đã mệt lả.

Nhất là Dụ Nhiên, cậu phải để cáo chín đuôi và cáo trắng chia ra hành động, đảm đương hai công việc cùng một lúc, sức mạnh tinh thần tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng. Hiện giờ, nhìn núi tuyết xuất hiện trong rừng rậm, tảng đá đè nặng trong lòng Dụ Nhiên cuối cùng cũng biến mất.

Cậu đã hoàn thành kế hoạch vĩ đại chưa từng có trên đời. Về sau, chỉ cần để cáo chín đuôi dùng khả năng tàng hình giấu kín núi tuyết đi, kể cả có người kiểm tra thế giới tinh thần của cậu, bọn họ cũng không thể phát hiện ra điều gì bất thường.

Mà phía Lục Tắc Hiên chỉ còn lại quang cảnh hoang vu, căn cối sau khi bị phá hủy. Chỉ cần Lục Tắc Hiên diễn được vẻ nghe lời Dụ Nhiên như một “con rối”, tổ chức hắc ám sẽ không nghi ngờ hẳn. Cứ thế, hai người có thể âm thầm phối hợp, bắt được cá lớn sau màn với mức thương vong thấp nhất.

Có lẽ bởi tâm trạng cuối cùng cũng tạm yên, cơn buồn ngủ rũ rượi xuất hiện trong đầu Dụ Nhiên, mắt cũng díp chặt vào nhau. Tinh thần hai người đang dung hợp, Lục Tắc Hiên lập tức cảm nhận được sự mệt mỏi của cậu, vội nói: “Nhiên Nhiên, mau nghỉ đi.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Ừ, anh cũng ngủ một lúc đi.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người cùng nằm ngủ trên lưng nhện chúa.

Hành tinh này có phân chia ngày đêm nhưng thời gian một ngày không kéo dài 24 giờ giống như xã hội con người. Đêm ở đây dài hơn 12 tiếng, ban ngày chỉ sáng rõ khoảng 4 tiếng, lặp đi lặp lại mỗi 16 tiếng như vậy. Nhưng đêm ở đây cũng không hoàn toàn tối đen mà vẫn có ánh sáng mờ mờ. Ánh sáng lập lòe phát ra từ những sinh vật giống như đom đóm, ánh sao sáng lung linh, cảnh tượng hết như trong mơ.

Giờ đang là ban đêm trên hành tinh, xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tóc Dụ Nhiên bay tán loạn nhưng cậu chẳng hề hay biết. Mắt cậu nhắm nghiền, hiển nhiên đã ngủ say vì mệt mỏi.

Nhưng Lục Tắc Hiên không buồn ngủ, ngược lại, hẳn rất tỉnh táo.

Trong quá trình di dời thế giới tinh thần, những gì Lục Tắc Hiên cần làm chỉ là chỉ dẫn vị trí núi tuyết cho Dụ Nhiên.

Có đúng một phân đoạn tốn sức nhất là lặn lẽ cất bí mật về Tổ Đặc công Tình báo đã được đại bàng vàng và chim ưng trắng phối hợp phong ấn vào một bong bóng ký ức cực lớn, giấu thật sâu giữa núi tuyết.

Dụ Nhiên bận rộn di dời quá nhiều ký ức, không có thời gian kiểm tra tỉ mỉ nên cũng không phát hiện ra.

Đương nhiên, Lục Tắc Hiên không có ý định giấu giếm hoàn toàn chuyện này với Dụ Nhiên, chẳng qua giờ vẫn chưa tới thời điểm thích hợp. Hiện tại hai người đã dung hợp tinh thần, sớm muộn gì Dụ Nhiên cũng sẽ biết tất cả. Tính mạng hai người đã trói chặt vào với nhau, Lục Tắc Hiên còn phải sắm vai “con rối”, không tiện hành động. Vậy nên, trong thời khắc tất yếu, có thể để Tổ Đặc công hỗ trợ Dụ Nhiên.

Chắc cha sẽ hiểu cho hẳn.

Tuy nói rằng phải giữ bí mật tuyệt đối về sự tồn tại của Tổ Đặc công, nhưng năm xưa cụ cố hẳn lập nên đội ngũ tinh nhuệ, trung thành với nhà học Lục này chung quy vẫn nhằm bảo vệ con cháu thừa kế của dòng tộc. Hiện tại tính mạng Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên gắn liền cùng nhau, vạn nhất Dụ Nhiên gặp bất trắc, Lục Tắc Hiên đương nhiên cũng sẽ chết theo. Bảo vệ Dụ Nhiên cũng giống như bảo vệ Lục Tắc Hiên, không cần phân chia rạch ròi quá mức.

Lục Tắc Hiên nhìn người đang nằm ngủ bên cạnh mình.

Lông mi Dụ Nhiên vừa dài vừa dày, da trắng bóc, ngũ quan hài hòa, ưa nhìn, môi cũng đầy đặn. Vóc dáng cậu trông hơi gầy nhưng khung xương rất cân đối, cơ thể linh hoạt, khỏe khấn.

Khi niên thiếu, Lục Tắc Hiên cũng từng tưởng tượng tương lai mình sẽ gặp được Dẫn đường như thế nào. Là Dẫn đường loại hình chữa trị dịu dàng, đáng yêu, cần hẳn bảo vệ hay Dẫn đường loại hình công kích quyết đoán, sát phạt, có thể sóng vai chiến đấu?

Hẳn có mơ cũng không ngờ mình sẽ gặp một Dẫn đường giống như Dụ Nhiên. Diễn xuất đẳng cấp, có thể chuyển vai giữa đáng yêu vô tội và lạnh lùng quyết đoán bất cứ lúc nào, hơn nữa còn có đồng thời cả thực thể tinh thần loại hình công kích và chữa trị cực mạnh.

Tấn công được, chữa trị được, thậm chí còn có thể hoàn thành việc di dời, xây dựng lại cả thế giới tinh thần gần như không tưởng, cậu tài giỏi đến mức Lục Tắc Hiên phải kính phục.

Lục Tắc Hiên biết Dụ Nhiên rất mạnh, có lẽ cả Liên bang này cũng không ai sánh bằng. Nhưng nhìn người đang yên lặng ngủ bên cạnh, suy nghĩ phải bảo vệ đối phương thật tốt vẫn dâng lên trong lòng hẳn cực kỳ mãnh liệt.

Dù cậu vô cùng mạnh mẽ, tôi vẫn sẽ đứng cạnh cậu, bảo vệ cậu bằng hết sức mình.

Lục Tắc Hiên đang nghĩ đến đó, trong thế giới tinh thần bỗng nhiên xuất hiện một màn sương đen.

Tinh thần của hai người đã dung hợp, có thể thấy được giấc mơ của nhau. Lục Tắc Hiên nhìn thấy hình ảnh trong màn sương đó rất rõ.

“Nhiên Nhiên, đi mau!” Ngày 10 tháng 5 năm thiên văn thứ 494, trên chiến hạm Ánh Sao, nữ tướng quân mặc quân phục màu lam sẫm cầm dao điện từ dính đầy máu đỏ trên tay, một Lính gác bị bà chặt phăng đầu.

Bên cạnh nữ tướng quân là một người đàn ông diện mạo anh tuấn, nho nhã. Ánh mắt ông nhìn Dụ Nhiên tràn ngập vẻ không nở và đau lòng. Người đàn ông vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Nhiên Nhiên, cố gắng sống sót.”

Sau đó, ông đẩy mạnh một cái, ấn Dụ Nhiên vào khoang thoát hiểm.

Vợ chồng hai người cùng nhau đóng cửa khoang thoát hiểm lại.

“Ba! Mẹ!” Dụ Nhiên điên cuồng đập cửa khoang thoát hiểm từ bên trong.

Ngay sau đó, khoang thoát hiểm đột ngột bị bắn đi. Tiếng nổ lớn vang lên bên tai Dụ Nhiên, ánh lửa chói mắt bùng lên từ vụ nổ chiến hạm Ánh Sao nhuộm đỏ cả khoảng không vũ trụ. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, chiến hạm vỡ tan tành, vô số mảnh vụn kim loại rơi xuống như mưa xối.

“Ba... Mẹ...!” Giọng Dụ Nhiên khàn đặc, nghẹn ngào, tâm trí như sắp sụp đổ.

Khoang thoát hiểm bị phản lực cực lớn đẩy vào sâu trong vũ trụ mịt

mờ, ánh lửa mờ dần, viền mắt Dụ Nhiên ầng ậng nước. Tim cậu đau như bị dao cắt, tay liên tục đập mạnh vào cửa sổ bên hông khoang thoát hiểm như muốn níu lấy thứ gì đó...

Chỉ giây lát sau, khoang thoát hiểm của cậu đã bị hút vào lỗ sâu vũ trụ, xung quanh tối sầm lại.

“Nhiên Nhiên, đi mau!” “Cố gắng sống sót.”

Ác mộng bắt đầu lặp lại.

Gương mặt của Tướng quân Tạ Hi và Giáo sư Tần Lạc liên tục hiện lên rõ mồn một trong giấc mơ. Hình ảnh chiến hạm Ánh Sao nổ tung như bị ấn nút phát lại, không ngừng tái diễn trước mắt Dụ Nhiên.

Cảm xúc đau khổ, tuyệt vọng khi tận mắt chứng kiến cha mẹ hy sinh chầm chậm len lỏi khắp rừng rậm.

Từ lúc nào không hay, những mảng sương đen lớn đã bao phủ cả khu rừng. Gió dữ cuồn cuộn thổi quét trong rừng nguyên sinh, mưa lớn xối xả trút xuống, hoa cỏ trên đất bị mưa bão lay bật rễ, cây cối gãy đổ không ngừng, cả khu rừng bỗng chốc biến thành một đồng hỗn độn.

Dụ Nhiên 19 tuổi một mình đứng giữa màn mưa.

Cậu ngơ ngác gọi: “Ba ơi... Mẹ ơi... Ba mẹ đâu rồi?”

“Thiếu tá Đường, Thiếu tá Noah... Các anh ở đâu?”

Thiếu niên chạy khắp khu rừng như người mất hồn, mưa lớn dội lên người. Cậu lao đảo chạy, bất cẩn bị dây leo ngang chân, ngã bầm dập hết mặt mũi. Một con mắt bị gai nhọn trên dây leo đâm trúng, máu tươi tuôn ra như suối, cơn đau dữ dội khiến cả người cậu run rẩy.

Khi đó, hai mắt cậu vẫn là màu đen, theo bên cạnh là một chú cáo đỏ, cáo cũng không có chín đuôi. Vì chủ nhân đang vô cùng đau đớn, tuyệt vọng, trạng thái của cáo đỏ cũng rất tệ. Cơ thể nó hiện ra dưới dạng nửa trong suốt, gần như sẽ biến mất ngay lập tức.

Một mắt Dụ Nhiên đã mù.

Mắt phải của cậu bị mưa làm nhòe đi, mắt trái chỉ còn một mảng đỏ chói. Cậu không nhìn rõ bất cứ thứ gì nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy, tiếp tục lao đảo tiến lên.

Lục Tắc Hiên tận mắt chứng kiến cơn ác mộng của Dụ Nhiên, tim hẫng như bị một đôi tay bóp chặt lấy.

Nhiên Nhiên, nhiều năm nay, em vẫn thường xuyên bị cơn ác mộng này quấy nhiễu sao? Đây là tất cả những gì em đã trải qua? Rơi xuống hành tinh này, một mắt em bị gai nhọn chọc mù sau khi mất đi cha mẹ và đồng đội ư?

Nghĩ đến đây, lòng Lục Tắc Hiên đau đến nghẹt thở. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Năm đó, Dụ Nhiên một thân một mình sống sót trong tuyệt cảnh như thế nào? Cậu từng nói, vào thời điểm con người đau khổ, tuyệt vọng nhất, có một quái vật vũ trụ cổ vũ, giúp đỡ cậu thoát khỏi cảnh khốn cùng... Vậy là nhờ có nhện chúa giúp đỡ nên em mới sống sót sao?

Các giáo viên luôn nói khi thế giới tinh thần xuất hiện cảm xúc tiêu cực, Lính gác có thể nhờ Dẫn đường xoa dịu.

Nhưng không một ai nói với Dẫn đường...

Một khi chính Dẫn đường rơi vào cơn ác mộng đáng sợ, tinh thần kề cận ranh giới sụp đổ thì nên làm gì.

Ai có thể giúp được cậu?

Một mình cậu rơi xuống hành tinh lạ lẫm này, thời điểm cậu giãy giụa tìm đường sống, ai có thể vươn tay kéo cậu lên?

Nhìn Dụ Nhiên nhiều năm trước lão đảo giữa mưa lớn, Lục Tắc Hiên đau đến mức chỉ hận sao không thể chịu tất cả những khổ sở này thay cậu. Thấy cảnh trong mơ của Dụ Nhiên chuẩn bị lặp lại, Lục Tắc Hiên quyết đoán dang cánh ra, bay vào trong giấc mơ.

Hắn rào bước tiến tới, ôm chặt lấy người thương tích đầy mình, ướt đầm vì mưa xối kia.

Bỗng nhiên bị một người đàn ông ôm lấy, cậu ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn người đối diện: “Anh... Anh là ai?”

Lục Tắc Hiên kéo đầu cậu áp vào ngực mình, vuốt mái tóc ướt sũng của cậu, dịu dàng nói: “Tôi là Lính gác của em.”

Dụ Nhiên nghi hoặc lặp lại: “Lính gác của tôi?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đúng vậy. Tương lai, em sẽ gặp được một Lính gác tình nguyện đồng sinh cộng tử cùng em. Em sẽ không còn cô độc nữa, đừng sợ, đây chỉ là mơ thôi... Ngoan, nghỉ ngơi đi, em đã mệt mỏi lắm rồi.”

Một con chim ưng khổng lồ bỗng bay tới, che chắn mưa lớn, gió dữ trên đầu như con chim thần chợt xuất hiện trong thế giới tinh thần.

Vòng ôm ấm áp, sự trấn an dịu dàng của Lục Tắc Hiên giúp Dụ Nhiên dần dần bình tĩnh lại.

Cậu trai trẻ khép mắt trong lòng Lục Tắc Hiên, nhỏ giọng nói: “Tôi mệt quá, mắt cũng rất đau. Tôi ngủ một lúc được không?”

Lục Tắc Hiên ôm chặt cậu: “Ngủ đi, tôi sẽ bảo vệ em.”

Ác mộng kết thúc, cuối cùng Dụ Nhiên cũng được ngủ yên.

Trong rừng nguyên sinh, mưa bão tan dần, ánh mặt trời rọi xuống từ trên bầu trời, hoa cỏ cũng trở về trạng thái ban đầu.

Lục Tắc Hiên mở mắt, nhìn Dụ Nhiên ngủ say bên cạnh mình, đau lòng đến nghẹt thở. Hắn quay sang, ôm Dụ Nhiên thật chặt, giống như cách hắn ôm lấy cậu trai trẻ cô đơn, bất lực trong giấc mơ kia.

Người đàn ông ôm trọn Dụ Nhiên vào lòng mình, chặn gió đêm thay cậu.

Có vẻ Dụ Nhiên cảm thấy cái gối dựa này rất thoải mái, bèn nhích sát vào lòng Lục Tắc Hiên, vươn tay ôm lấy eo hắn. Động tác dựa dẫm này khiến lòng Lục Tắc Hiên mềm nhũn, hắn đưa tay dịu dàng xoa đầu Dụ Nhiên: “Ngủ đi, có tôi ở đây rồi. Tinh thần chúng ta đã dung hợp với nhau, về sau, dù em mơ thấy ác mộng gì cũng có tôi bên em.”

Chim ưng trắng nói trong đầu: “Chủ nhân, chắc ác mộng của Nhiên Nhiên không chỉ có mỗi cái này thôi đâu nhỉ. Sau này mắt cậu ấy được chữa khỏi thế nào? Vừa nãy tôi tìm tòi khắp thế giới tinh thần của cậu ấy cũng không phát hiện ra cậu ấy giấu những ký ức này ở đâu.”

Vì Dụ Nhiên đã ngủ say nên hai cáo cũng ngủ. Chim ưng trắng còn thứ bay lượn khắp rừng rậm, làm quen với ngôi nhà mới. Nhưng nó cũng không tìm thấy ký ức đã qua của Dụ Nhiên. Bong bóng nó trông thấy trong rừng hầu hết đều bắt đầu từ hành tinh B-73 của chòm sao Củ Xích.

Lục Tắc Hiên nhíu mày, nói: “Để tôi tự tìm.”

Trong thế giới tinh thần, Lục Tắc Hiên dang cánh, bay vào rừng rậm cùng chim ưng trắng.

Thế giới rừng nguyên sinh của Dụ Nhiên quá rộng, liệu ký ức sẽ giấu ở đâu? Dưới mặt cỏ? Trong lòng đất giữa các thân cây? Hay là...

Đột nhiên, hấn trông thấy một hồ nước giữa rừng.

Đó là hồ nước Dụ Nhiên chủ động bày ra cho người khác nhìn khi nguy trang thành Dẫn đường cấp C. Nó chỉ rộng cỡ một cái sân bóng, đặt trong rừng nguyên sinh khoáng đạt vô biên, trông nó nhỏ nhoi chẳng khác gì một giọt nước rơi xuống đại dương bao la.

Người trong tổ chức hắc ám biết hồ nước kia là thứ cạm cho người khác trông thấy khi nguy trang bản thân thành Dẫn đường cấp C. Những lúc điều tra thế giới tinh thần của cậu, chắc chắn Dẫn đường cấp cao khác đều dò xét trong rừng thay vì nghi ngờ dưới đáy hồ này sẽ cất giấu gì đó.

Nơi phô ra cho tất cả cùng nhìn có lẽ cũng là nơi an toàn nhất.

Lục Tắc Hiên đáp xuống, đứng trên mặt hồ. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Làn nước trong veo thấy được cả đáy, trong hồ chỉ có vài cây rong rêu linh tinh, rất phù hợp với đặc trưng của Dẫn đường cấp C. Lục Tắc Hiên thu cánh lại, lặn xuống hồ. Hấn không ngừng bơi xuống, khi bơi đến đáy, hấn phát hiện nơi này có rất nhiều bùn lắng.

Đáy hồ có bùn là chuyện rất bình thường nhưng Lục Tắc Hiên mơ hồ cảm thấy không phải vậy. Dẫn đường xâm nhập nhìn đến đây chắc chắn sẽ nghĩ đây là điểm cuối của hồ nước, sẽ thu tua ý thức về.

Nhưng Lục Tắc Hiên thì khác, hấn không phải Dẫn đường, không cần dùng tua ý thức để đột phá lá chắn tinh thần. Hơn nữa, tinh thần của hấn và Dụ Nhiên đã dung hợp, thế giới của cậu sẽ tự động nhận định hấn là chủ nhân, không còn đề phòng hấn.

Tất cả lá chắn tinh thần đều không cản được “chủ nhân mới” – Lục Tắc Hiên.

Còn nhớ trước khi liên kết tinh thần, Lục Tắc Hiên từng hỏi Dụ Nhiên: “Sau khi dung hợp, chúng ta sẽ bị ràng buộc với nhau, bí mật của cậu cũng sẽ bị tôi biết, không vấn đề gì chứ?”

Dụ Nhiên nói: “Không sao.”

Nhiên Nhiên, tôi muốn biết về quá khứ của em.

Lục Tắc Hiên không chần chừ thêm nữa, hấn tiếp tục lặn sâu xuống chỗ nước bùn. Thần kỳ là sau khi gặp Lục Tắc Hiên, chỗ bùn lầy đó lại tự động tách ra.

Lớp bùn dày hơn 10 mét là lá chắn tinh thần Dụ Nhiên dựng lên. Một vùng đất hoàn toàn mới xuất hiện dưới lớp bùn.

Đó là một cung điện khổng lồ nằm dưới đáy nước, bên trong cất chứa những ký ức chân thực và quý giá nhất của Dụ Nhiên.

Tên cậu không phải Dụ Nhiên.

Cậu là người con duy nhất của Tướng quân Tạ Hi và Giáo sư Trần Lạc, cậu mang họ Tạ theo mẹ mình.

Chương 62: Cung điện ký ức

Viện trưởng Viện Khoa học Trung ương Liên bang

Lục Tắc Hiên bước qua cánh cổng cung điện ký ức, giọng nói êm tai của Dụ Nhiên vang lên: “Lục Tắc Hiên, chào mừng anh đã đến thế giới dưới đáy hồ.”

“Khi trước, tôi đã khóa kín phần ký ức này lại vì lo sẽ lộ thân phận nếu bị người khác phát hiện. Tôi dùng toàn bộ sức mạnh tinh thần thiết lập một lá chắn cực kỳ dày dưới đáy hồ. Trừ khi được tôi cho phép, bằng không, không kẻ nào có thể xâm nhập nơi này.”

“Nếu anh đã vào được đây, điều đó chứng minh rằng anh đã có được sự đồng ý từ tôi, chắc hẳn việc dung hợp tinh thần của chúng ta rất thành công.”

“Vào đi, tìm chân tướng anh luôn muốn biết.”

Dụ Nhiên sẽ không tự vạch vết sẹo của bản thân ra trước mặt Lục Tắc Hiên để phải trông thấy ánh mắt thương hại của hắn... Đây là những ký ức cậu không muốn nhớ lại nhất. Lục Tắc Hiên muốn biết quá khứ của cậu, vậy hắn sẽ là người tự đi tìm câu trả lời.

Trước khi liên kết tinh thần, Dụ Nhiên đã giấu sẵn ám hiệu dưới hồ. Chỉ cần Lục Tắc Hiên tìm tới nơi này, lá chắn tinh thần sẽ tự động mở ra.

Nếu đã chấp nhận liên kết tinh thần, từ nay về sau, suy nghĩ của hai người sẽ nối liền, mọi nơi trong thế giới tinh thần đều được san sẻ, hai người sẽ rất khó giấu giếm bí mật với nhau. Một ngày nào đó, Lục Tắc Hiên chắc chắn sẽ biết hết những chuyện này, chi bằng để

hắn biết sớm một chút, chuẩn bị tâm lý kỹ càng, tránh tương lai để lộ sơ hở.

Cánh cửa lớn trước mặt từ từ mở ra, Lục Tác Hiên bước vào cung điện ký ức của Dụ Nhiên.

Đây là một cung điện tráng lệ dưới đáy hồ, bên trong có rất nhiều gian phòng, cất chứa toàn bộ ký ức của Dụ Nhiên từ khi cậu biết ghi nhớ tới giờ.

Vì gen của cha mẹ vô cùng xuất sắc, ngay khi sinh ra, cậu đã thức tỉnh thành Dẫn đường, thực thể tinh thần là một chú cáo đỏ rực cháy. Mẹ cậu đặt tên cho cậu là Tạ Nhiên, “nhiên” nghĩa là thiêu đốt.

Thực thể tinh thần của Tướng quân Tạ Hi là một con sói lửa, thực thể tinh thần của Giáo sư Tần Lạc không ngờ lại là sứa biển sâu. Trách sao chưa một ai trông thấy thực thể tinh thần của ông, bởi lẽ sứa biển sâu có khả năng tàng hình rất xuất sắc.

Xem đến đây, Lục Tác Hiên bỗng ngẩn ra: Sứa biển sâu, thực thể tinh thần giống với Nguyên soái Tần Tiêu?

Trong bong bóng ký ức, sinh nhật 3 tuổi của Tạ Nhiên, ông ngoại cậu, tướng quân Tạ lúc ấy vẫn chưa qua đời, dì ruột Tạ Thần vẫn đang đi học, mẹ cậu đã gia nhập Quân đoàn Ánh Sao, cha thì làm công việc nghiên cứu trong Viện Khoa học Trung ương.

Buổi tiệc sinh nhật đang diễn ra, một người luống tuổi bí ẩn lái xe bay màu đen tới nhà họ Tạ. Chính là Nguyên soái Tần Tiêu.

Thấy ông, Tạ Nhiên lập tức cong mắt cười, vươn tay ra: “Ông ơi, bế cháu...”

Nguyên soái bế cậu lên, xoa đầu, nói: “Nhiên Nhiên ngoan, quà sinh nhật ông tặng cháu này.”

Là một con cáo bằng bông cực kỳ đáng yêu, Tạ Nhiên vui vẻ ôm cáo bông vào lòng.

Tướng quân Tạ đứng dậy, kính cẩn chào: “Nguyên soái, ông đích thân tới đây, nhờ bên Tổng thống biết được...”

Tần Tiêu nói: “Đừng lo, tôi tự lái xe tới, không ai nắm được hành tung đâu.”

Tần Lạc tiến lên trước, khẽ nói: “Ba, thiên phú của Nhiên Nhiên rất xuất sắc, 3 tuổi đã trò chuyện được với thực thể tinh thần rồi. Thực thể tinh thần của cháu nó di truyền khả năng tàng hình của con và khả năng công kích của Tiểu Hi, là một con cáo lửa biết tàng hình. Nhưng thằng bé còn nhỏ quá, con lo nó không khống chế được sức mạnh tinh thần sẽ làm bản thân bị thương.”

Tần Tiêu cân nhắc rồi nói: “Tạm thời phong ấn sức mạnh của nó lại, đến 13 tuổi thì mở ra rồi cho nhập học Viện Thánh.”

Tần Lạc gật đầu: “Con cũng định vậy.”

Đa phần phụ huynh của các Linh gác và Dẫn đường cấp cao nhỏ tuổi đều lo tinh thần những đứa trẻ này bị tổn thương nên sẽ tạm thời phong ấn sức mạnh của chúng.

Tạ Nhiên 3 tuổi nghe người lớn nói chuyện với nhau, tò mò hỏi: “Phong ấn là gì ạ? Cáo của con sẽ biến mất ạ?”

Tần Lạc dịu dàng xoa đầu cậu: “Cáo là thực thể tinh thần của con, sẽ luôn bầu bạn cùng con. Nó không biến mất mà chỉ quay về thế giới tinh thần thôi. Con nhắm mắt lại, tập trung cảm nhận là sẽ thấy nó trong đầu mình. Phong ấn sẽ làm con tạm thời không dùng sức mạnh tinh thần để đánh người khác được. Nhiên Nhiên đừng sợ, đây là sự bảo vệ đối với Dẫn đường nhỏ tuổi.”

Tạ Nhiên nghĩ ngợi, nghiêm túc gật đầu: “Vâng, con nghe lời ông và ba!”

Tạ Hi nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn, đáng yêu của con trai, khẽ cười: “Nhiên Nhiên ngoan, nếu sau này con muốn chơi với cáo thì có thể vào thế giới tinh thần của mình để chơi. Với lại, con nhớ đừng gọi Nguyên soái là ông nội trước mặt người khác nhé.”

Tạ Nhiên khó hiểu: “Sao lại thế ạ?”

Tần Lạc dịu dàng dỗ cậu: “Vì ba là con trai Nguyên soái, đây là một bí mật. Nhiên Nhiên sẽ giữ bí mật giúp ba đúng không nào?”

Tạ Nhiên gật đầu: “Vâng, giữ bí mật giúp ba.”

Tần Tiêu và Tần Lạc liếc nhìn nhau, vài sợi tua ý thức màu lam sẫm cùng vươn ra, nhẹ nhàng xua cáo đỏ về thế giới tinh thần của Tạ Nhiên, đồng thời gia cố một tấm lá chắn thật dày trong này, đảm bảo Tạ Nhiên sẽ không bị thương và không thể dùng sức mạnh tinh thần tấn công người khác.

Trẻ nhỏ chưa biết chừng mực, sức mạnh tinh thần của đứa bé này lớn đến thế, lỡ chẳng may ngộ sát bạn bè trong lúc chơi đùa cùng nhau thì hậu quả cực kỳ khôn lường. Tạm thời phong ấn là biện pháp tốt nhất.

Thời thơ ấu của Tạ Nhiên vô cùng hạnh phúc, Tần Lạc là một người rất cha mẹ, ôn hòa. Viện Khoa học khá gần nhà, chiều nào tan làm về ông cũng nấu đủ món ngon cho Tạ Nhiên, từ thịt xiên nướng đến rau xào, chăm bẵm cậu con trai trắng trẻo, mũm mĩm. Mặc dù mẹ rất bận rộn ở Quân đoàn Ánh Sao nhưng cuối tuần vẫn sẽ dành thời gian về nhà. Gia đình ba người quấn quýt bên nhau, cha mẹ đầm thắm yêu thương, bầu không khí lúc nào cũng vui vẻ.

Năm 6 tuổi, cậu theo cha mẹ tới buổi gặp gỡ thường niên của Bộ Quân sự.

Buổi gặp gỡ năm ấy tề tựu rất nhiều sĩ quan, cực kỳ náo nhiệt. Rất nhiều Quân đoàn trưởng đều có mặt, cha mẹ cậu lịch sự trò chuyện

với mọi người, nhất thời lơ là cậu. Tạ Nhiên nhân cơ hội đó trốn vào một góc trong sảnh tiệc buffet, lén lút gặm đùi gà.

Lục Tắc Hiên nhỏ tuổi đi vệ sinh ngang qua bị tiếng nhóp nhép sột soạt trong góc thu hút, cậu nghi hoặc dừng bước. Thính lực của Lính gác vượt trội bẩm sinh, cậu đưa mắt nhìn một lượt theo hướng phát ra âm thanh liền thấy một cậu bạn nhỏ đang gặm đùi gà.

Vẫn chưa đến giờ cơm tối, có phải cậu bạn này đói bụng quá nên mới chạy vào đây ăn vụng không?

Lục Tắc Hiên vừa định lên tiếng, bé trai kia đã ngẩng đầu, đưa tay ra dấu yên lặng, nói bằng ngữ điệu rất trẻ con: “Cậu coi như không phát hiện ra tớ nhé! Mẹ tớ mà biết thể nào cũng mắng tớ, xin cậu đấy.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu bé đối diện có gương mặt đáng yêu như búp bê, đôi mắt to tròn chân thành nhờ vả.

Chẳng hiểu sao, Lục Tắc Hiên bỗng mềm lòng, bèn nói: “Được, tôi không thấy cậu.”

Cậu bé lập tức cong mắt cười: “Cảm ơn.”

Lục Tắc Hiên quay người rời đi, còn băn khoăn không biết đó là con của vị tướng quân nào mà lại trốn đi ăn vụng trong buổi gặp gỡ thường niên thế này?

Lúc này, nhìn những hình ảnh sắc nét trong bong bóng ký ức, Lục Tắc Hiên chỉ thấy tim như bị dao cứa.

Hóa ra, nhiều năm trước, hai người đã từng gặp nhau.

Lục Tắc Hiên không thể ngờ rằng cậu nhóc mình tình cờ gặp trong buổi gặp gỡ thường niên đó chính là Dụ Nhiên, cũng là Tạ Nhiên.

Nhiên Nhiên lúc nhỏ đáng yêu, hoạt bát đến vậy... Nếu không vì trải qua quá nhiều đau đớn, khổ sở, có lẽ cậu sẽ không trở nên lạnh lùng, gai góc như bây giờ. Cậu từng có biết bao thân nhân yêu quý cậu như thế...

Lục Tác Hiên hít thở sâu, tiếp tục tiến về phía trước.

Từ 6 đến 13 tuổi là một khoảng thời gian vô cùng đơn giản trong trí nhớ của Tạ Nhiên. Phần lớn thời gian cậu đều đọc sách trong nhà mình, Giáo sư Tần Lạc có một thư phòng với vô vàn các loại sách, từ thiên văn, địa lý đến lịch sử, phong tục. Tạ Nhiên đọc rất nhiều sách và tài liệu lịch sử, rốt cuộc cũng hiểu tại sao cha mình không tiết lộ cho ai biết ông là con trai của Nguyên soái.

Vì trong cuộc phản loạn của Lĩnh gác 200 năm trước đã có hai quân đoàn cấu kết với nhau, đánh úp Văn phòng Tổng thống ngay trong đêm giao thừa, bắt toàn bộ quan chức Chính phủ làm con tin, ép Tổng thống phải từ chức. Vô số người đã hy sinh trong cuộc chiến đó, cuối cùng, phản loạn được trấn áp nhờ sự phối hợp của nhà họ Lục và họ Tạ.

Khi xã hội bình ổn trở lại, các Nghị sĩ Quốc hội quyết định chia hệ thống quân đội thành bốn quân đoàn lớn sau một ngày thảo luận, tranh cãi gay gắt. Người giữa các quân đoàn không được kết hôn với nhau, đó là quy tắc ngầm được đưa ra sau trận phản loạn.

Vị thế của Nguyên soái khá đặc thù, các đời Nguyên soái đều là Dẫn đường, tuy không có quyền cầm quân nhưng lại có thể tận dụng ưu thế của Dẫn đường để quản lý và điều phối các Tướng quân. Đương nhiên, con cháu của Nguyên soái cũng không được phép kết hôn với người của các quân đoàn để tránh “ngấm ngầm cấu kết”.

Tần Lạc và Tạ Hi yêu nhau từ thời đại học. Sau khi biết rõ thân phận của nhau cũng đã phải trăn trở rất nhiều. Cuối cùng, Nguyên soái vẫn tác hợp, giúp hai người được kết hôn nhưng cũng kể từ đó, thân phận của Tần Lạc trở thành bí mật, con cái sinh ra cũng phải mang họ Tạ.

Không ai biết, Giáo sư Tần Lạc nho nhã thực chất là con trai của Nguyên soái, mà Tạ Nhiên chính là cháu ruột của ông.

Năm 13 tuổi, Tạ Nhiên tới Học viện Dẫn đường thuộc Viện Thánh học tập, nhập học cùng năm với Lục Tắc Hiên.

Cậu quá thông minh, sau khi phong ấn sức mạnh tinh thần được tháo bỏ, tốc độ học tập của cậu nhanh gấp mấy lần bạn cùng lứa, chưa đầy ba tháng đã mở rộng thế giới tinh thần đến phạm vi khó có thể tưởng tượng nổi. Cậu tốt nghiệp Viện Thánh chỉ sau ba tháng.

Vì tính công kích đến từ cáo lừa đỏ quá cường hãn mà tuổi tác cậu còn nhỏ, lãnh đạo Hiệp hội Dẫn đường bàn bạc với cha cậu, quyết định hợp sức phong ấn Tạ Nhiên, đồng thời đưa cậu tới giáo đường mài giũa tâm tính trong vòng một năm, để cậu tiếp thu những ý niệm sống tốt đẹp.

Thực ra, vào năm Tạ Nhiên tới giáo đường, cậu không hề chăm chú, nghiêm túc nghe niệm kinh, thuyết giảng.

Thực ra, cậu được bí mật huấn luyện các kỹ xảo chiến đấu.

Nơi được gọi là giáo đường ấy thực chất chỉ là chỗ Nguyên soái dùng để che mắt người ngoài. Ông bố trí một sĩ quan huấn luyện thân tín trong Quân đoàn Ánh Sao đêm nào cũng dạy Tạ Nhiên kỹ thuật chống trả khi đối diện với nguy hiểm, ví dụ như dùng găng tay đặc chế leo lên tường, dùng khả năng tàng hình bảo vệ bản thân không bị phát hiện, cách để khống chế một Lính gác trong thời gian ngắn nhất, cách né tránh nguy hiểm khi phải đấu giáp lá cà với người khác.

Ý đồ của Nguyên soái Tần Tiêu là muốn dạy kỹ năng chiến đấu cho cậu, dù một ngày nào đó có đụng độ gian nguy cũng đủ khả năng tự bảo vệ mình.

Tạ Nhiên học rất nhanh. Thời gian một năm trôi qua, thiếu niên nhanh chóng trưởng thành. Ngày rời khỏi giáo đường, thậm chí cậu còn hạ đo ván thầy của mình một cách rất dứt khoát, gọn gàng liên tục ba lần. Lính gác huấn luyện rất hài lòng: “Thể lực của Dẫn đường không bằng Lính gác, nắm vững kỹ xảo mới có cơ hội chiến thắng. Nhiên Nhiên, cậu được tốt nghiệp.”

Tạ Nhiên cười nói: “Cảm ơn thầy đã dạy bảo.”

Năm 14 tuổi, Tạ Nhiên thi vào chuyên ngành Chỉ huy của Học viện Quân sự số 1 Liên bang. Chuyên ngành này mỗi năm chỉ tuyển khoảng mười sinh viên ưu tú để đào tạo riêng, tuy cùng ngành nhưng không ai biết nhau, mỗi người đều học tập độc lập. Nội dung chương trình học bao gồm cách điều khiển các loại máy móc, chỉ huy trên chiến trường và cả kiến thức về tâm lý học. Dẫn đường tốt nghiệp từ chuyên ngành này thường sẽ đảm nhiệm vị trí chỉ huy của các quân đoàn lớn.

19 tuổi, Tạ Nhiên thuận lợi tốt nghiệp, tham gia vũ hội tốt nghiệp tại hành tinh Thủ đô.

Buổi tiệc đó tập trung rất nhiều Dẫn đường và Lính gác ưu tú tốt nghiệp từ những ngôi trường danh giá. Tuy gọi là vũ hội, thực chất lại như một buổi ghép đôi tập thể.

Ở trường lúc nào cũng tất bật với việc học, rất nhiều người không có thời gian yêu đương. Vũ hội tốt nghiệp chính là một cơ hội rất tốt, gặp được người phù hợp có thể mời đối phương khiêu vũ, trao đổi phương thức liên lạc.

Tạ Nhiên hoàn toàn không hứng thú với chuyện yêu đương, cũng lười gặp gỡ ồn ào với những người này. Cậu tránh ra góc phòng, một mình lặng lẽ ăn uống. Đồ ăn ngon khiến tâm trạng cậu rất vui, Tạ Nhiên ăn hết đồ trong đĩa lại đứng dậy đi lấy một miếng bít tết vừa chế biến xong, quay lại chỗ ngồi.

Lúc cắt bít tết, dao ăn sắc bén bất cần sượt vào ngón tay, một giọt máu nhỏ xuống.

Cũng ngay lúc đó, Lục Tắc Hiên cảm thấy quá chán bèn tránh ra góc sảnh tiệc. Giác quan tinh tường của Lính gác lập tức ngửi thấy mùi pheromone Dẫn đường đặc biệt. Mùi hương mát lạnh thoảng qua cánh mũi, Lục Tắc Hiên ngoảnh lại nhìn, phát hiện xung quanh chẳng có lấy một bóng người.

Tạ Nhiên lo máu sẽ làm lộ mùi pheromone Dẫn đường của mình nên sau khi dán băng cá nhân lên ngón tay đã nhanh chóng rời khỏi buổi tiệc.

Hai người lướt qua nhau trong vũ hội ấy nhưng lại chưa từng gặp mặt.

Lục Tắc Hiên nhìn khung cảnh trong ký ức này, tâm trạng vô cùng rối bời.

Nếu hai người có thể quay về lúc trước, gặp nhau trong vũ hội tốt nghiệp năm đó, chắc chắn Lục Tắc Hiên sẽ tìm Tạ Nhiên, đưa tay mời cậu nhảy một điệu, còn nói với cậu rằng: Đừng xuất chinh cùng cha mẹ, đó là bẫy rập, ngàn vạn lần đừng đâm đầu vào!

Đáng tiếc, thời gian không thể quay ngược, Lục Tắc Hiên không cách nào cản được bi kịch diễn ra.

Sau khi tham dự vũ hội tốt nghiệp, Tạ Nhiên chính thức gia nhập Quân đoàn Ánh Sao. Lúc ấy, Tướng quân Tạ Hi đang điều tra về tổ chức hắc ám, hơn nữa còn có bước tiến lớn: Tìm ra căn cứ thí nghiệm lớn nhất của bọn chúng.

Tướng quân Tạ quyết định đích thân dẫn quân xuất chinh, Tần Lạc đồng hành với bà bằng thân phận chuyên viên nghiên cứu. Ông hiểu rất rõ về thứ thuốc nhắm vào Lính gác này, muốn nhân cơ hội này lấy hàng mẫu từ căn cứ thí nghiệm để thử bào chế thuốc điều trị.

Tạ Nhiên mới tốt nghiệp không lâu, tràn ngập hiếu kỳ với mọi chuyện. Cậu chạy tới xin Tướng quân Tạ Hi: “Con cũng muốn đi cùng.”

Tạ Hi cau mày: “Con còn trẻ, chưa chắc đã quen được với hoàn cảnh nơi chiến trường.”

Tạ Nhiên nghiêm túc cam đoan: “Cáo lừa đồ của con có lực công kích cấp S. Hơn nữa con đã được huấn luyện một năm trong giáo đường, năng lực chiến đấu không hề yếu, kể cả có gặp chuyện cũng tự bảo vệ được bản thân... Mẹ, con đã lớn rồi, mẹ cũng để con làm Đội trưởng Đội đặc chiến Ánh Sao, nếu đến cả theo mẹ ra chiến trường cũng không dám thì sao khiến mọi người phục được?”

Tần Lạc mỉm cười nhìn vợ mình, nói: “Để con đi theo đi, coi như học hỏi thêm kinh nghiệm.”

Cuối cùng Tạ Hi cũng gật đầu: “Được.”

Nhưng họ đã đánh giá thấp sự đáng sợ của tổ chức hắc ám.

Năm thiên văn thứ 494 là mốc thời gian tổ chức hắc ám bắt đầu lộ diện. Họ cho rằng tổ chức này chỉ gồm vài kẻ địa vị thường thường và vài nhà khoa học điên muốn làm thí nghiệm lên Linh gác. Không ngờ, tôm tép bên ngoài chẳng qua là một góc của núi băng, lặn sâu dưới nước là quái vật khổng lồ khó có thể tưởng tượng nổi.

Khi ấy, trong Quân đoàn Ánh Sao đã có gián điệp của tổ chức hắc ám, nắm rõ hành tung của họ trong lòng bàn tay. Chiến hạm Ánh Sao còn chưa tới được điểm đích, kẻ nằm vùng kia đã đột ngột khởi động hệ thống tự hủy, đồng thời phá hỏng rất nhiều khoang thoát hiểm. Thời khắc cuối cùng, Tạ Hi cầm đao sắc trên tay, chặt phăng đầu kẻ phản bội, giành lấy khoang thoát hiểm gần đó, đẩy con trai mình vào trong.

Đó là ngày u ám nhất trong cuộc đời Tạ Nhiên.

Cậu chỉ mới tốt nghiệp đại học, gia nhập Quân đoàn Anh sao với một bầu nhiệt huyết để rồi phải tận mắt chứng kiến thảm cảnh cha mẹ và các chiến sĩ bị nổ tung.

Khung cảnh ấy lưu lại bóng đen vô cùng lớn trong tâm trí cậu.

Trong nhiều năm kế tiếp, cậu thường xuyên thấy lại cảnh tượng cha mẹ dốc hết sức cứu mình trong ác mộng. Sau khi rơi xuống hành tinh màu đỏ kia, chỉ có câu nói “Cố gắng sống sót” cuối cùng cha để lại giúp cậu dần lại thương tích đầy mình mà bò dậy hết lần này đến lần khác.

Chương 63: Ký ức (2)

Khoang thoát hiểm của Tạ Nhiên bị hút vào lỗ sâu vũ trụ, cuối cùng rơi xuống hành tinh Nhện Đỏ. Cậu bước ra ngoài, nhìn thấy sương đỏ dày đặc trước mắt, chung quanh là tiếng vo ve kỳ quái và những loài cây cối, hoa cỏ chưa thấy bao giờ... Lúc này Tạ Nhiên biết chắc rằng mình đã lạc đến một hành tinh lạ.

Cha mẹ đã mất, nhận thức ấy khiến tim cậu đau thắt lại.

Nhưng nhớ đến câu nói cuối cùng của cha dặn mình phải cố gắng sống sót, Tạ Nhiên cố gắng điều chỉnh tâm trạng thật nhanh, biết đâu vẫn còn hy vọng thì sao? Ví dụ như trùng hợp có phi thuyền bay ngang qua, cứu được cha mẹ? Hoặc là hai người họ cũng vào được khoang thoát hiểm, vẫn còn sống?

Tuy hy vọng ấy rất xa vời nhưng cậu vẫn không nỡ buông bỏ.

Tạ Nhiên hít thở sâu, cẩn thận quan sát xung quanh. Trên mặt đất có những con nhện to cỡ nắm tay, chúng như bị thứ gì đó tác động nên đồng loạt kéo nhau bò vào sâu trong màn sương rất nhanh; trên đỉnh đầu còn có một vài con nhện nhỏ bay tán loạn. Tạ Nhiên hoảng sợ, từ bé cậu đã ghét nhện, thấy đám nhện di chuyển vào sâu trong vùng sương đỏ, cậu tái mặt, lùi ra sau theo bản năng.

Đó là quyết định sai lầm nhất cậu từng đưa ra trong nhiều năm qua.

Tạ Nhiên rời xa màn sương đỏ, mở la bàn trong thiết bị đeo trên cổ tay, đi tới phía Nam.

Dường như đây là một mê cung rừng rậm, khắp nơi giăng đầy những sợi tơ đỏ. Nếu xung quanh đã có nhiều nhện như thế, Tạ

Nhiên đoán những sợi tơ kia khả năng cao là mạng nhện. Cậu cẩn thận tránh né những sợi tơ, liên tục di chuyển về phía Nam.

Trời chẳng mấy đã tối, dạ dày Tạ Nhiên rỗng tuếch, hôm nay cậu chưa ăn cơm trưa, tính đến lúc này là đã tám tiếng chưa ăn gì. Mọi cậu khô rang, bụng réo không ngừng nhưng xung quanh đây không an toàn, cũng không biết hoa quả hoặc thực vật ở nơi này có độc hay không. Cậu không dám ăn bừa bất cứ thứ gì, chỉ cố gắng chịu đựng cảm giác đói khát, tựa vào cây nghỉ ngơi một lúc.

Chốc lát sau, một đám côn trùng bay gần giống với đom đóm bay ngang qua, rừng rậm sáng lên đôi chút. Tạ Nhiên nường vào nguồn sáng mong manh ấy, thấy được một vài sợi dây leo kỳ quái bên cạnh gốc cây.

Trên đám dây leo đó có rất nhiều gai nhọn hoắt, nhưng vì chúng có màu nâu đen nên gần như lẫn vào với nền đất.

Tạ Nhiên cảm nhận được nguy hiểm bằng bản năng. Cậu choàng đứng dậy, muốn tránh xa đám dây leo này một chút. Nhưng ánh sáng quanh đây quá ít ỏi, cậu không tài nào nhìn rõ được dây leo vùi trong đất. Mới đi được vài bước, mắt cá chân cậu đã bị gai đâm, cảm giác đau nhói khiến Tạ Nhiên nhăn mặt. Cậu khom người định xử lý qua vết thương kia, nhưng đúng lúc ấy, đám dây leo như đột ngột “sống dậy” vì nếm được máu tươi.

Tiếng sột soạt vang lên khắp xung quanh như có cả đàn rắn đang trườn đến.

Tạ Nhiên thấy bất thường, lập tức chạy về hướng ngược lại. Càng chạy, đám côn trùng phát sáng càng đông, ánh sáng cũng rõ ràng hơn. Bấy giờ cậu mới thấy bản thân đã bất cẩn xâm nhập lãnh địa của một loài dây leo kỳ quái. Đám dây leo chằng chịt giương nanh múa vuốt trên không trung như những cái xúc tu. Chúng đan chặt vào nhau, tạo thành một tấm lưới bao vây Tạ Nhiên bên trong. Tiếp đó, chúng hung hãn tấn công về cậu.

Tạ Nhiên gắng nhìn cơn đau ở mắt cá chân để chạy trốn thật nhanh.

Kỹ xảo chiến đấu từng học ở giáo đường năm đó giờ được phát huy tác dụng. Cậu hành động cực kỳ mau lẹ, né trái tránh phải, vừa cố gắng thoát thân khỏi sự tấn công của đám dây leo, vừa gọi cáo đỏ ra. Tua ý thức lửa cháy lao thẳng về phía đám dây leo như thủy triều. Nhưng Tạ Nhiên tuyệt vọng khi phát hiện tua ý thức không cảm nhận được bất kỳ cảm xúc hay suy nghĩ nào.

Chẳng lẽ đây là một loài thực vật không có trí tuệ nhưng lại có bản năng săn mồi?

Dẫn đường sợ nhất chính là đám thực vật không não như thế này. Gặp phải động vật, Dẫn đường có thể thủ trao đổi, có thể khống chế tinh thần đối phương. Nhưng gặp phải thực vật không có não biết tấn công, với sức chiến đấu của bản thân, Tạ Nhiên không tài nào đối phó nổi với chúng.

Tạ Nhiên thầm nói với chính mình: “Phải chạy, không thể để chúng bắt được.”

May mà hồi trước ông nội đã sắp xếp người dạy cho cậu một số kỹ xảo sinh tồn. Cậu nhanh nhẹn chạy trốn trong rừng theo đường cũ, đám dây leo sau lưng đang truy đuổi gắt gao. Nhưng dẫu sao thể lực cậu cũng không bền bỉ được như Lính gác. Chạy được nửa tiếng, cậu đã đuối sức.

Tạ Nhiên vẫn cắn răng chạy tiếp. Đúng lúc này, trời bỗng đổ cơn mưa.

Đó là cơn mưa khủng khiếp nhất Tạ Nhiên từng gặp từ nhỏ tới giờ. Cả người cậu bị mưa xối ướt đầm, mặt đất lầy lội khiến tốc độ chạy của cậu càng chậm lại. Trước mắt có một cái rễ cây lớn ngang giữa đường, cậu cố gắng nhảy qua nhưng lại trượt chân, ngã sấp xuống đất.

Mà ngay đằng trước lại có một cái gai nhọn dựng ngược lên của đám dây leo đang truy đuổi cậu.

“Aaaaaaa...”

Tiếng kêu thảm thiết của Tạ Nhiên vang khắp rừng rậm.

Mắt trái cậu bị gai nhọn chọc thủng, máu tươi nhều xuống cùng nước mưa, nhanh chóng nhuộm đỏ quần áo.

Tạ Nhiên quỳ rạp trên mặt đất, đau đến mức run lẩy bẩy. Cậu gắng gượng nhắm mắt lại.

Bên mắt trái chỉ còn một mảng màu đỏ, chắc đã mù; mắt phải nhòe đi vì nước mưa, không nhìn rõ hình ảnh phía trước; sau lưng có vô số dây leo đang điên cuồng đuổi theo. Cậu tuyệt vọng nghĩ có lẽ mình sẽ chết ở đây chăng?

Đúng lúc này, lời cha cậu đã nói lại vang lên bên tai: “Nhiên Nhiên, cố gắng sống sót.”

Cậu không thể chết được...

Bí mật về cái chết của cả trăm binh sĩ Quân đoàn Ánh Sao giờ chỉ có mình cậu biết. Nếu cậu cũng chết, mọi người sẽ không còn cơ hội đòi lại công lý nữa. Kết cấu của tổ chức hắc ám có lẽ còn khủng khiếp hơn những gì họ tưởng rất nhiều. Sao cậu có thể chết trong tay quái vật trên hành tinh xa lạ này?

Đám dây leo nhân cơ hội Tạ Nhiên vấp ngã điên cuồng bò tới, nhoáng cái đã trói chặt lấy Tạ Nhiên, nhấc bổng cậu lên cao.

Những cái gai nhọn hoắt cứa lên da thịt cậu. Đám dây leo điên cuồng giành giật như bắt được miếng mồi ngon, cánh tay trái của Tạ Nhiên bị chúng kéo đứt lìa.

“AAAAAA”

Tạ Nhiên đau muốn ngất đi.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ chỗ tay cụt, còn đám thực vật kia đang tham lam m/út mát máu trên người cậu.

“Ngọt quá... Ngon tuyệt...”

Ngay khoảnh khắc tâm trí Tạ Nhiên sắp sụp đổ, một sợi tua ý thức của cậu bỗng cảm nhận được một cảm xúc sung sướng như đứa trẻ được ăn món sơn hào hải vị ngon lành nó hằng ao ước. Cảm xúc ấy đến từ một nơi rất xa, cực kỳ mơ hồ.

Tạ Nhiên đau đến mức run rẩy, mặt cũng tái trắng đi.

Cậu cố hết sức tạm quên cơn đau ở mắt và tay, tập trung tinh thần cảm nhận cảm xúc đó. Quả nhiên, vì được uống máu trên người cậu, cảm xúc kia ngày một rõ ràng hơn.

Thực vật không thể có cảm xúc rõ rệt như thế. Cậu hiểu ra đây không phải thực vật mà là một quái vật khổng lồ cực kỳ quái dị.

Nó có não bộ, hơn nữa còn vô cùng xảo trá. Chỉ có điều, cơ thể của nó nằm ở nơi rất xa còn những dây leo này chỉ là các chi có thể kéo dài vô hạn. Vừa rồi Tạ Nhiên không cảm nhận được dao động cảm xúc là vì phạm vi cậu đẩy được tua ý thức đi còn chưa đủ lớn, chưa tới được chỗ nó.

Phải làm sao mới tấn công được vào não nó?

Trừ khi sức mạnh tinh thần của cậu thực sự mạnh, phải mạnh hơn cả lúc này!

Tạ Nhiên gắng nén đau đớn trên người, nhắm mắt lại, để mặc bản thân bị đám dây leo siết chặt. Cổ cậu bị dây leo cuốn lấy, gần như không thở nổi, gương mặt cũng bị gai nhọn cứa lên. Nhưng trong thế

giới tinh thần, cậu tập trung toàn bộ sức mạnh, bắt đầu ngưng tụ tua ý thức.

Một sợi, mười sợi, một trăm sợi, một ngàn sợi!

Số lượng tua ý thức tăng lên theo cấp số nhân, trong nháy mắt đã biến thành một bó lớn. Những sợi tua đỏ nhiều không đếm được đột ngột vươn ra từ lòng bàn tay Tạ Nhiên. Chúng đan cài vào nhau, tuân theo mệnh lệnh của Tạ Nhiên như có linh tính, nhanh chóng lao về phía cảm xúc xuất hiện.

Cùng với số lượng tua ý thức không ngừng tăng lên, đuôi của cáo đỏ bên cạnh Tạ Nhiên càng lúc càng to ra, ngọn lửa đỏ bao quanh nó cũng ngày một chói mắt hơn.

Tạ Nhiên của giờ khắc này như muốn thiêu đến tận cùng sinh mệnh bản thân.

Trong thế giới tinh thần, mặt đất nơi rừng rậm chấn động dữ dội, vô số cây cối ngã đổ, hoa có héo rũ nhanh như có gió lốc quét qua. Sức mạnh tinh thần tiêu hao với tốc độ trước nay chưa từng có, trong lòng bàn tay cậu, tua ý thức vẫn không ngừng nhiều thêm, đồng thời liên tục vươn dài ra.

Đuôi của cáo đỏ bắt đầu tách ra.

Ba đuôi, năm đuôi, bảy đuôi...

Cho đến khi chín cái đuôi đồng thời xuất hiện, chúng đồng loạt xòe ra nghe “soạt” một tiếng.

Chín cái đuôi dựng thẳng lên cao, ngọn lửa cháy hừng hực hết như một chiếc ô khổng lồ bao phủ bên trên Tạ Nhiên.

Sức mạnh tinh thần cậu đã đột phá giới hạn.

Thiếu niên mở mắt, quát lớn: “Giết nó!”

Vô vàn tua ý thức màu đỏ tràn đi như sóng thần, hung hãn lao về phía một cái cây lớn nằm sâu trong rừng.

“Cái cây” khổng lồ kia có đường kính thân lên đến hơn mười mét, cành lá sum suê, cao vùn vút đến tận trời. Vô số rễ cây trông như những cánh tay cắm xuống đất, hấp thụ máu của động vật trong rừng làm chất dinh dưỡng. Nó gần như trở thành bá chủ của khu rừng này, dây leo của nó có thể tùy ý vươn dài khắp nơi.

Nhưng giờ khắc này, “cái cây kia” đang rít lên những âm thanh đau đớn.

“Gừ gừ gràooooo...”

Tua ý thức đỏ rực nhiều không đếm được xuyên thủng lá chắn não bộ của nó, ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt sâu trong óc nó, hỏa thiêu thế giới tinh thần của nó thành tro bụi. Chưa đầy 3 giây, nó đã hoàn toàn mất ý thức.

Toàn bộ dây leo của nó giờ cũng rũ xuống như đánh mất sinh mệnh.

Tạ Nhiên đang bị trói trên cao rơi phịch xuống đất.

Dây leo chi chít những gai nhọn, trên người cậu đâu đâu cũng là vết thương, gần như không còn mảng da thịt nào lành lặn. Cánh tay bị dây leo kéo đứt nằm chỏng chơ trong nước bùn phía xa, một mắt cậu đã mù.

Thiếu niên lê lết dưới nền đất, nhìn nửa cánh tay của mình, không chịu nổi đau đớn nữa mà bật khóc thành tiếng.

Từ nhỏ cậu sống trong sung sướng, lớn lên giữa sự bao bọc của cha mẹ, ông nội, ông ngoại và cả dì út. Đừng nói là bị thương nghiêm trọng đến thế này, bình thường có khi chỉ hơi xây xát một chút thôi, người nhà cậu đã xót lắm rồi.

Nhưng hiện tại... Cậu mình đầy thương tích, máu tươi bê bết khắp người.

Mắt cậu mù, tay thì bị kéo đứt nhưng không ai hỏi cậu một câu...
Nhiên Nhiên, có đau không?

Cậu rất đau, đau đến mức sắp không chịu nổi, sức mạnh tinh thần cũng gần như cạn kiệt, rừng rậm trong đầu biến thành một vùng tan hoang. Cậu cần nghỉ ngơi, cần ngủ một giấc để khôi phục sức mạnh tinh thần, nhưng cậu không dám nghỉ.

Ở chốn xa lạ này, không biết còn có bao nhiêu động vật, thực vật nguy hiểm.

Cậu một thân một mình, không có bất kỳ đồng bọn nào có thể tin tưởng. Nếu đang ngủ, cậu bị dã thú ăn thịt thì sao?

Nỗi cô độc và hoảng loạn tràn ngập đầu óc bám theo cậu mỗi phút mỗi giây.

Tạ Nhiên hít sâu một hơi, cánh tay trái đứt lìa của cậu vẫn chưa cầm máu. Cậu giật mạnh một mảnh quần áo trên người xuống, quấn vài vòng ở chỗ tay cụt. Nhưng cậu biết làm vậy cũng chẳng có ích gì, quần áo bị máu tươi thấm ướt đẫm rất nhanh.

Tạ Nhiên nhặt một đoạn cành cây bên cạnh lên làm gậy chống, trầy trật bò dậy khỏi bùn lầy.

Cậu khập khiễng bước về phía trước nhưng không biết mình nên đi đâu.

Trước mắt lại xuất hiện màn sương đỏ kia, kỳ lạ là ở sâu trong màn sương ấy, hình như có âm thanh đang gọi cậu. Thiên phú cảm nhận cảm xúc của Dẫn đường giúp cậu thấy được hình như đối phương không hề có ác ý.

Là quái vật khác sao? Loại quái vật biết đánh lừa, như cậu tới để ăn thịt?

Tạ Nhiên do dự một lát, cuối cùng vẫn nén đau đớn trên người, chậm rãi đi sâu vào màn sương đỏ.

Dù gì tình hình hiện tại của cậu cũng tệ hại lắm rồi. Trên người cậu toàn vết thương, một khi nhiễm trùng hoặc mất máu quá nhiều, cậu đều không sống nổi. Sức mạnh tinh thần chỉ miễn cưỡng duy trì tình tảo được khoảng mười phút nữa... Chi bằng đánh cược một phen, biết đâu lại gặp được động vật không ăn thịt người?

Tạ Nhiên khập khiễng lết từng bước.

Cơn mưa lớn tạnh dần, Lục Tắc Hiên nhìn cảnh tượng trong ký ức, siết chặt nắm tay. Thương tích rõ ràng nằm trên người Tạ Nhiên nhưng Lục Tắc Hiên lại cảm thấy đám gai dây leo sắc nhọn kia đang không ngừng cứa vào tim hắn.

Nhiên Nhiên...

Hắn rất muốn tiến tới ôm lấy Tạ Nhiên lúc đó.

Nhưng ký ức không phải giấc mơ, không thể nào thay đổi. Lục Tắc Hiên chỉ có thể nhìn cậu trai trẻ kiên cường lê từng bước, chống càn cây tiến sâu vào trong sương mù.

Sâu giữa màn sương, cậu nhìn thấy một quái vật khổng lồ.

Về ngoài quái vật kia vô cùng đáng sợ, lại còn mang hình dạng con nhện Tạ Nhiên ghét nhất. Tạ Nhiên cảnh giác nhìn chằm chằm nó, thử vờn tua ý thức ra: “Mi gọi ta đúng không? Muốn ăn thịt ta?”

Ngoài dự đoán của cậu, giọng nói rất dịu dàng vang lên trong đầu.

Nó giống như tiếng của người mẹ, chậm chậm nói từng chữ: “Tôi sẽ không làm hại cậu vì cậu đã cứu tôi. Mấy ngày nay tôi đang đẻ trứng,

dây leo ma kia lợi dụng lúc tôi yếu nhất mà tấn công vào tổ của tôi, muốn ăn hết số trứng tôi mới đẻ.”

“Không ngờ cậu lại giải quyết được nó.”

“Cảm ơn cậu. Không biết cậu từ đâu tới? Tôi chưa từng gặp loài nào trông giống cậu trên hành tinh này.”

Tạ Nhiên ngẩn người, dùng chút sức mạnh tinh thần ít ỏi còn lại nói: “Tôi là con người, bà có thể gọi tôi là Nhiên Nhiên.”

Con nhện kia dịu dàng nói: “Nhiên Nhiên... Cách gọi kỳ quặc quá.”

Tạ Nhiên nói: “Đó là tên của con người chúng tôi.”

Có vẻ con nhện kia đã hiểu, nó gật đầu, nói: “Cậu bị thương rồi, để tôi giúp cậu. Đừng sợ, tuy bọn tôi là loài ăn thịt nhưng cậu là ân nhân của tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Nghe thấy câu nói ấy, Tạ Nhiên bất chợt muốn bật khóc.

Vào thời điểm cậu tuyệt vọng, bất lực nhất, không ngờ cậu lại cảm nhận được thiện ý đến từ một quái vật vũ trụ.

Đó là thiện ý hiếm có biết chừng nào.

Tựa như một ngọn đuốc nho nhỏ giữa đêm đen giúp cậu lần nữa dấy lên hy vọng sinh tồn.

Chương 64: Ký ức (3)

Một giấc này, Tạ Nhiên ngủ rất lâu, đầu cậu vô cùng hỗn loạn. Trong mơ, dường như cậu đang lê lết, giãy giụa giữa một vũng bùn tăm tối, dù có cố gắng thế nào cũng không thoát ra được, sinh lầy sắp sửa nhấn chìm cậu.

Nhưng kỳ lạ là trong vũng bùn lại lơ mơ có vài đốm sao sáng lấp lóe. Từng chút ánh sáng mỏng manh ấy không ngừng tụ lại với nhau, kết nên một hình thù lạ mắt.

Không biết qua bao lâu, sâu trong đầu chợt vang lên tiếng gọi: “Nhiên Nhiên...”

Giọng nói ấy rất dịu dàng, có chút gì đó giống một người mẹ đang gọi đứa con của mình.

Tạ Nhiên gắng gượng mở mắt.

Ban ngày trong rừng rậm sáng ngời, từng vạt nắng xuyên qua tán lá chiếu lên mặt cậu. Cậu ngây ngẩn suốt một hồi lâu mới sực nhận ra: Cậu còn sống. Cậu thật sự vẫn sống?

Cảm giác vừa đau khổ lại vừa may mắn rối vào nhau trong tâm trí cậu.

Tạ Nhiên ngồi dậy, cẩn thận quan sát xung quanh. Lúc này cậu mới thấy rõ vậy mà mình đang nằm trên lưng một con nhện khổng lồ. Lưng nhện không hề cứng như trong tưởng tượng, ngược lại, nó được phủ một lớp lông tơ rất dày, cậu ngồi trên người nó giống như đang ngồi giữa tấm chăn ấm áp.

Giọng nói kia lại vang lên trong đầu: “Cậu tỉnh rồi?”

Tạ Nhiên ngơ ngác gật đầu: “Phải.”

Cúi xuống, cậu thấy chỗ cánh tay bị kéo đứt đang được tơ nhện đỏ trong veo, phát sáng quấn lấy. Máu đã cầm, vết thương có vẻ cũng đang từ từ liền lại.

Mà trong con mắt trái bị đâm thủng cũng chứa đầy thứ tơ nhện kỳ lạ đó, vậy nên khi nhìn, mọi thứ đều bị phủ một lớp màu đỏ... Nhưng con mắt trái đã mù của cậu có thể nhìn được.

Tạ Nhiên sững sốt hỏi: “Bà đã cứu tôi?”

Giọng nói kia đáp rất ôn hòa: “Không, là cậu đã cứu tôi. Tôi chữa sơ vết thương giúp cậu.”

Loại tơ nhện này thật kỳ diệu, khi căng ra có thể cắt đứt cổ con người nhưng dường như chất dịch bên trên nó lại có tác dụng giúp chữa lành vết thương. Con nhện lớn quấn tơ nhện khắp người Tạ Nhiên như cẩn thận khâu hết các miệng vết thương lại.

Những vết thương ngoài da trên người Tạ Nhiên đều đã liền, đoạn tay cụt khó xử lý nhất cũng không bị nhiễm trùng nhờ có tơ nhện.

Tuy tơ nhện không có nhiều tác dụng giảm đau, cơn đau từ vết thương thỉnh thoảng vẫn nhói lên nhưng Tạ Nhiên đã rất hài lòng rồi. Cậu vốn tưởng mình chết chắc, không ngờ lại được một quái vật cứu sống.

Tạ Nhiên nhìn quái vật khổng lồ dưới chân, cảm kích: “Cảm ơn bà. Không biết tôi nên xưng hô sao với bà?”

Con nhện khổng lồ nói: “Đám nhóc đều gọi tôi là mẹ, các loài khác thì gọi là nữ hoàng. Tôi là thủ lĩnh của loài nhện đỏ, ở địa bàn của tôi, không kẻ nào dám làm hại cậu.”

Nhện chúa, thủ lĩnh của loài?

Bảo sao kích thước của nó lại vĩ đại như thế, vẻ ngoài trông rất đáng sợ, còn có trí tuệ siêu cao nữa. Nhưng thế giới tinh thần của nó lại hệt như một người mẹ hiền vậy.

Bụng Tạ Nhiên bỗng réo ùng ục, cảm giác đói khát cồn cào khiến cậu nhăn mặt. Cậu không biết đã bao nhiêu lâu rồi mình chưa được ăn gì, đang định nhảy xuống tìm đồ ăn, nữ hoàng ném rất nhiều quả màu tím lên bằng chân trước, nói: “Chắc cậu sẽ ăn được thứ này. Những khi đám nhóc nhà tôi không sẵn được mồi đều dùng nó chống đói.”

“Cảm ơn.” Tạ Nhiên nhận lấy trái cây, bóc vỏ, ăn thử thịt quả màu tím. Bất ngờ là hương vị chua chua ngọt ngọt của loại quả đó rất ngon miệng. Cậu đã đói đến bụng dán vào lưng nhồm nhoàm ăn hơn chục quả, xong xuôi dạ dày mới có cảm giác được lấp đầy.

Sau khi ăn no, Tạ Nhiên nhắm mắt tập trung, xem xét thế giới tinh thần của bản thân.

Ngày đó, để thoát được khỏi đám dây leo, sức mạnh tinh thần của cậu đã bùng nổ kéo theo cáo đỏ hoàn thành tiến hóa. Dù may mắn sống sót nhưng Dẫn đường cạn kiệt sức mạnh tinh thần là chuyện hết sức nguy hiểm, rất dễ chết não giống như một chiếc đèn cạn dầu.

Lúc đó cậu đã gần như tiêu hao toàn bộ sức mạnh tinh thần, sao vẫn có thể khôi phục ý thức?

Tạ Nhiên kiểm tra thế giới tinh thần của mình trong sự nghi hoặc, sau đó kinh ngạc phát hiện một con cáo nhỏ trắng phau chẳng biết từ đâu bỗng xuất hiện trong rừng sâu.

Vàng sáng diệu mắt bao quanh chú cáo trắng kia rất giống những đốm sao sáng trong giấc mơ. Bên cạnh nó hình như còn có vài con sứa trong suốt sắp biến mất.

Tạ Nhiên ngăn người... Là sức mạnh tinh thần của cha và ông nội ư?

Khi Tần Tiêu và Tần Lạc phong ấn Tạ Nhiên 3 tuổi đã để lại một lá chắn tinh thần trong đầu cậu. Tuy lá chắn kia ngăn cản cậu lúc bé làm bị thương người khác bằng sức mạnh tinh thần nhưng đồng thời cũng lặng lẽ bảo vệ cậu không bị tổn thương.

Lúc Tạ Nhiên 13 tuổi, phong ấn được gỡ bỏ nhưng sức mạnh tinh thần cha và ông nội để lại vẫn nằm ở nơi sâu trong rừng rậm nhằm bảo vệ vùng an lạc cuối cùng trong thế giới tinh thần cậu.

Ngày đó, trong thời khắc nguy nan khi sức mạnh tinh thần của cậu sắp cạn kiệt, nguồn năng lượng cha và ông nội lưu trong đó đã tụ về cùng nhau, bảo vệ chút ý thức cuối cùng còn sót lại cho cậu.

Cùng với việc cáo đỏ biến đổi, phần sức mạnh tinh thần này cũng ngưng tụ thành thực thể tinh thần mới.

Cáo trắng hệt như một con thú non mới chào đời, bộ lông xù tung, cực kỳ mềm mượt, đáng yêu. Thế giới tinh thần của Tạ Nhiên giờ là một vùng hoang tàn, vô số cây cối héo khô, hoa cỏ gần như tàn lụi sạch nhưng lại có một hồ nước trong veo xuất hiện ngay giữa rừng.

Bên cạnh hồ, cáo trắng đang ngủ say.

Sửa trong suốt dần biến mất, cáo trắng nhỏ cũng từ từ hé đôi mắt ngây ngô.

Hệt như sinh mệnh hoàn toàn mới được sinh ra sau tai ương đau khổ.

Nhìn hình ảnh ấy, hốc mắt Tạ Nhiên ươn ướt nước. Là sức mạnh tinh thần còn lưu lại của cha và ông nội đã giúp cậu thức tỉnh được thực thể thứ hai.

Cậu thử trò chuyện với cáo trắng. Cáo nhỏ đáng yêu cảm nhận được tiếng gọi của cậu, hoạt bát đứng dậy chạy quanh hồ. Theo bước

chạy của nó, hoa cỏ tàn lụi trên mảnh đất quanh đó một lần nữa bén rễ đâm chồi, rừng rậm hoang tàn vì kiệt quệ sức mạnh tinh thần dần dần lấy lại sức sống...

Cáo trắng là thực thể tinh thần loại hình chữa trị.

Vì sức mạnh tinh thần của Tạ Nhiên bùng nổ trong thời gian ngắn, hoàn thành đột phá giới hạn, cáo đỏ biến đổi thành cáo chín đuôi rực lửa siêu mạnh, đồng thời, cáo trắng ngưng tụ từ sức mạnh tinh thần cha và ông nội để lại cũng được hấp thu rất nhiều chất dinh dưỡng, tuy trông khá bé nhỏ nhưng vẫn có khả năng chữa trị cấp S.

Đã có nó rồi, việc trùng kiến thế giới tinh thần chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Tạ Nhiên mừng phát khóc. Liệu đây có thể coi là tìm được đường sống giữa chỗ chết? Trong cái rủi có cái may? Không ngờ cậu lại trở thành Dẫn đường đầu tiên thức tỉnh được hai thực thể tinh thần trong lịch sử Liên bang.

Nhện chúa cảm nhận được dao động cảm xúc mãnh liệt của cậu, trù mến hỏi: “Nhiên Nhiên, cậu ổn chứ?”

Tạ Nhiên hít sâu, đáp: “Vẫn ổn. Nữ hoàng, cảm ơn bà, rất vui khi gặp được người bạn như bà.”

Nhện chúa nói: “Tôi nên cảm ơn cậu mới đúng, cậu đã diệt trừ thiên địch của tôi.”

Về sau, qua những cuộc trò chuyện trong tâm trí, Tạ Nhiên mới biết loài nhện đặc biệt này chỉ có duy nhất một thủ lĩnh là nhện chúa. Những con nhện trưởng thành to bằng nắm tay phụ trách việc giảng dạy và vận chuyển thức ăn cho bà còn đám nhện nhỏ biết bay phụ trách trinh sát và báo tin.

Vào tháng 5 hằng năm, nhện chúa sẽ đẻ trứng, sinh ra hàng nghìn trứng nhện, bổ sung số lượng cho đàn.

Mà dây leo ma màu đen là thực vật trí tuệ cao xưng vương trong rừng rậm. Bộ rễ của nó cực kỳ phát triển, dây leo đầy gai có thể kéo dài vô hạn, lấy máu thịt làm thức ăn, đàn nhện là con mồi nó thích nhất.

Ngày Tạ Nhiên rơi xuống hành tinh này trùng vào kỳ đẻ trứng của nhện chúa.

Đây là khoảng thời gian nhện chúa yếu nhất, dây leo ma tận dụng thời cơ đó điên cuồng lan ra khắp xung quanh, định bụng sẽ ăn sạch mấy nghìn quả trứng nhện mới sinh cho thật no nê. Kết quả, nó gặp được con mồi lạ là Tạ Nhiên, không nhịn được mà ra tay với cậu trước.

Không ngờ rằng trong lúc giằng co, sức mạnh tinh thần của Tạ Nhiên bùng nổ, ồ ạt tấn công vào đại não nó như sóng thần, kết liễu nó chỉ trong nháy mắt.

Dây leo ma chết não, toàn bộ rễ cây nhanh chóng héo khô, nhện chúa không còn bị đe dọa bởi thiên địch nữa.

Tạ Nhiên vô tình cứu nhện chúa, đó cũng là nguyên nhân khiến bà ta cực kỳ thân thiện với cậu. Bởi vì không chỉ cứu nhện chúa, cậu còn cứu hàng nghìn trứng nhện mới sinh.

Sau khi biết được mọi chuyện, Tạ Nhiên chỉ thấy vô cùng kỳ diệu.

Nhiều năm qua con người không ngừng chiếm lĩnh các hành tinh mới, khai thác tài nguyên, giết hại không ít sinh vật vũ trụ. Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng khi đối mặt với sinh tử, cậu và thủ lĩnh một loài sinh vật vũ trụ lại cứu vớt lẫn nhau.

Tình cảm kết nên giữa cậu và nhện chúa vào thời khắc nguy nan không kém gì tình thân giữa người với người.

Kể từ ngày đó, Tạ Nhiên và nhện chúa bắt đầu trở thành bạn bè thân thiết của nhau. Bọn họ trò chuyện bằng sức mạnh tinh thần, nhện chúa cho cậu biết rất nhiều điều trên hành tinh này, Tạ Nhiên cũng kể vô số câu chuyện của con người cho nó nghe.

Đó là những ngày tháng vô cùng bình dị.

Ngày ngày, Tạ Nhiên để cáo trắng nhỏ chữa trị thế giới tinh thần của mình, rảnh rỗi thì lại nói chuyện với nữ hoàng. Đồ ăn của cậu đơn giản chỉ có quả mọng, hoa xôn xanh, thỉnh thoảng đàn nhện sẽ đưa vài miếng thịt từ những con vật nhỏ bị dính vào mạng nhện tới. Tạ Nhiên cũng ăn vài loại thịt không biết tên, vị chắc chắn không ngon nhưng để sống thì vậy là đủ rồi.

Đám nhện nhỏ không ngừng kêu vo ve bên tai. Ban đầu, Tạ Nhiên còn tưởng đó chỉ là tiếng kêu theo bản năng của động vật. Sau này nói chuyện với nữ hoàng nhiều hơn, cậu dần dần nghe hiểu tín hiệu truyền đạt qua lại giữa chúng, bấy giờ cậu mới phát hiện... Thì ra chúng đang nói chuyện.

[Chuyện Nhiên Nhiên kể thú vị quá à!]

[Dẫn đường là gì? Chỉ có Dẫn đường mới nghe hiểu điều nữ hoàng nói hả?]

[Nhiên Nhiên, con người các cậu đều có tên sao? Cậu đặt tên cho tớ được không?]

[Nhiên Nhiên, cậu có biết bay không? Bay giống bọn tớ ý?]

Nghe những âm thanh líu ríu ấy, lòng Tạ Nhiên thấy rộn ràng hơn hẳn.

Cậu không cô đơn. Bên cạnh cậu có rất nhiều bạn bè để trò chuyện cùng... Tuy ngoại hình những người bạn này hơi đáng sợ, lúc đi săn cũng rất dữ nhưng sự yêu mến và thân thiện chúng dành cho Tạ Nhiên đã trở thành màu sắc rực rỡ nhất trong ký ức u ám của cậu.

Khi chiến đấu với dây leo ma, gương mặt Tạ Nhiên bị gai nhọn rạch rất nhiều đường, gần như hủy dung. Nhện chúa chữa vết thương giúp cậu nhưng trên mặt vẫn còn lại rất nhiều sẹo; tay trái bị kéo đứt một nửa; đôi mắt một đen một đỏ...

Hiện tại, cậu trông chẳng khác gì quái vật.

Thời gian trôi qua từng ngày, thế giới tinh thần của Tạ Nhiên đã được chữa trị hoàn toàn, vết thương trên người cũng lành lặn hẳn, nhưng cậu dần cảm thấy lo lắng.

Một ngày trên hành tinh Nhện Đỏ dài 16 tiếng, Tạ Nhiên vẫn luôn nhắm tính thời gian, chỉ mới đó thôi mà cậu đã ở đây hơn một năm rồi.

Nhện chúa để lại mùi của mình trên người cậu, mọi động vật trong rừng gặp Tạ Nhiên đều sẽ tự giác tránh đi. Trên hành tinh này, cậu cực kỳ an toàn.

Tạ Nhiên thường xuyên đi dạo khắp khu rừng nhưng không thấy bất kỳ người nào khác, cũng không có phương tiện chuyên chở công nghệ cao nào có thể rời khỏi hành tinh. Cậu còn sống nhưng cậu không thể trở về hành tinh Thủ đô.

Vậy thì còn sống có ích gì?

Cậu sẽ sống trên hành tinh này cùng bầy nhện cả đời, chầm chậm để cho quãng thời gian còn lại trôi đi trong cô độc hay sao?

Nhớ về cảnh tượng chiến hạm Ánh Sao nổ tung khi cha mẹ chết, tim Tạ Nhiên như bị dao cắt.

Cậu phải tìm cách trở về, nhưng ở đây không có công cụ chế tạo phương tiện bay chứ đừng nói là phi thuyền có thể di chuyển trong vũ trụ.

Từng ngày trở nên dài đằng đẵng.

Tạ Nhiên sống trên hành tinh Nhện Đỏ ba năm. Có lẽ khi chữa trị, tơ nhện đã ảnh hưởng tới đến tế bào da, vẻ ngoài của cậu thay đổi, những vết sẹo dần biến mất, da dẻ trở nên trắng trẻo, mịn màng trông không khác gì thiếu niên 18.

Tạ Nhiên vốn tưởng rằng bản thân sẽ cứ vậy sống đến già bên cạnh nhện chúa.

Không ngờ, một ngày nọ, nhện chúa bỗng nói: “Tôi sống lâu lắm rồi, nếu tính bằng thước đo thời gian của con người, chắc đã được năm trăm năm. Tôi đã quen với cuộc sống ở đây nhưng Nhiên Nhiên à, tôi cảm nhận được nỗi âu lo ngày càng lớn của cậu. Có phải cậu còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, muốn trở về quê nhà không?”

Tạ Nhiên thành thật trả lời: “Phải. Loài người chúng tôi xuất hiện vài kẻ phản bội, rất nhiều người thân, bạn bè của tôi đang gặp nguy hiểm, tôi phải trở về.”

Nhện chúa nói: “Phía bên kia có thứ đồ gì đó rất lớn rơi xuống, trông khá giống thứ đưa cậu tới đây, chắc là “máy móc” trong quan niệm của loài người các cậu. Cậu đi cùng đám nhện nhỏ đến xem thử xem, biết đâu lại có ích.”

Mắt Tạ Nhiên sáng lên, cậu đứng bật dậy, băng qua khu rừng rộng mênh mông cùng vài con nhện nhỏ. Sau đó, cậu nhìn thấy một chiếc tàu chiến cỡ nhỏ ngồi vừa hai người.

Thân tàu chiến khắc những hoa văn kỳ quặc, cánh bị hỏng một phần. Đây là tàu chiến của cướp vũ trụ.

Tàu chiến chính quy của Liên bang sẽ được khắc biểu tượng thuộc về các quân đoàn hoặc tổ chức khác nhau, ví dụ như đôi cánh vàng của Quân đoàn Liệp Ưng, hình trăng sao của Quân đoàn Ánh Sao, đầu báo của Quân đoàn Báo Tuyết, vòng hoa của Hiệp hội Dẫn đường,... rất dễ nhận biết.

Loại tàu chiến tân tiến nhưng không có biểu tượng được công nhận về mặt pháp lý này đã phần đều đến từ bè lũ xã hội đen trong vũ trụ: đám cướp.

Cướp vũ trụ nằm ngoài vòng quản chế của Chính phủ Liên bang, chúng giết người cướp của không gớm tay khắp vũ trụ, cực kỳ phách lối, tàn bạo. Bộ Quân sự Liên bang bố trí Quân đoàn Báo Tuyết chuyên phụ trách việc bắt lũ cướp vũ trụ này. Nếu có tàu chiến rơi xuống hành tinh Nhện Đỏ, vậy thì khu vực gần lỗ sâu đang nổ ra cuộc chiến khốc liệt.

Tim Tạ Nhiên đập thình thịch.

Cậu có hy vọng rời khỏi đây.

Trong tàu chiến, tên cướp may mắn sống sót chật vật bò ra, tay hấn xăm một hình đầu sói trông rất ghê gớm. Thấy Tạ Nhiên trông giống người nhưng lại mặc lá cây, gã còn tưởng mình hoa mắt.

Ngay sau đó, Lính gác nhắc súng, chĩa thẳng về phía Tạ Nhiên.

Tên cướp đã phải chiến đấu điên cuồng đột nhiên trông thấy một thiếu niên cụt tay giữa sương đỏ còn tưởng Tạ Nhiên là quái vật.

Không ngờ, Tạ Nhiên linh hoạt lách người né được loạt đạn, đồng thời, tua ý thức lửa cháy đột ngột vươn ra, đâm thẳng về phía đại não kẻ kia như dao sắc. Tên cướp đó gần như quỳ rạp xuống trước mặt Tạ Nhiên ngay tắp lự.

“Mày... Mày là Dẫn... Dẫn đường?” Lính gác hoảng hốt nhìn cáo chín đuôi trước mặt.

“Mày là ai? Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Trong đầu, cáo chín đuôi rục rủa lạnh lùng tra hỏi.

“Tao... Tao là Lính gác thuộc băng cướp Cá Mập Đen. Phi thuyền của bọn tao bị Quân đoàn Báo Tuyết bao vây chặn đánh, đại ca đã bị bắt sống. Tao lái tàu chiến bỏ chạy, không ngờ lại bị hút vào lỗ sâu rồi rơi xuống cái chỗ quái quỷ này!”

Lính gác dáo dác đảo mắt, thực thể tinh thần sói xám bên cạnh hắn đang bất an đập đuôi.

Gã đàn ông run rẩy cầu xin: “Xin... Xin mày đừng giết tao! Tiền của trên người cho mày hết! Mày không phải người của Quân đoàn Báo Tuyết đấy chứ? Tao với mày không thù không oán, tha cho tao một mạng đi! Cầu xin mày!”

“Tiếc quá, mày đã biết bí mật không nên biết, tao không giữ cái mạng mày lại được.” Tạ Nhiên lạnh lùng nhìn đối phương, “Mày đã là cướp vũ trụ chuyện ác nào cũng dám làm, giết mày, tao không thấy tội lỗi gì hết!”

Tua ý thức lửa cháy điên cuồng thiêu đốt trong đầu, thế giới tinh thần đau đớn không thôi nhưng Lính gác lại không thốt nổi một chữ. Hắn trợn trừng mắt với thiếu niên mặt mày tái nhợt, hình thể gầy gò, quần áo tả tơi trước mặt.

Cho đến tận lúc chết, gã vẫn không biết mình gặp phải ai.

Đó là lần đầu tiên Tạ Nhiên giết người. Nhìn tên Lính gác cướp vũ trụ trước mặt, tay cậu hơi run lên.

Nhưng cậu bình tĩnh lại rất nhanh. Chuyện cậu còn sống không thể để ai biết, chỉ người chết mới giữ được bí mật.

Tạ Nhiên cẩn thận kiểm tra tàu chiến. May mà chỉ bị hỏng phần cánh, hệ thống điều khiển trung tâm vẫn dùng được. Chỉ cần tìm được quỹ đạo chuẩn xác, cậu có thể lái chiếc tàu chiến này về với xã hội loài người.

Khoảng thời gian kế tiếp, Tạ Nhiên vận dụng kiến thức sửa chữa máy móc được học ở đại học vất vả sửa chữa tàu chiến.

Ba năm nay, cậu đã quan sát vị trí các ngôi sao trên bầu trời, cũng phân tích được phương hướng của vài chòm sao. Thành tích môn thiên văn học của cậu lúc nào cũng là điểm tuyệt đối, hơn nữa, bộ não thông minh của Dẫn đường có thể tính toán số liệu cực nhanh, cậu đã tìm ra con đường rời khỏi đây.

Chòm sao Nam Tam Giác được tạo thành từ ba hành tinh, hành tinh Nhện Đỏ nằm ở chính giữa. Lỗ sâu thông xuống hướng chính Bắc của hành tinh, khoang thoát hiểm rơi xuống hành tinh cũng đến vị trí này. Muốn rời đi, chắc chắn không thể đi theo đường cũ vì lực hút của lỗ sâu chỉ có một chiều, không thể nào đi ngược được.

Nếu rời khỏi hành tinh này từ hướng chính Nam, căn cứ con người gần nhất vừa hay là một hành tinh tài nguyên hẻo lánh.

Lực lượng phòng ngự đóng trú ở đó không quá đông, cậu có thể tranh thủ lúc đêm khuya khống chế vài vệ binh ở trạm gác, mặc quần áo của bọn họ, trà trộn vào hành tinh rồi tiếp tục tìm cơ hội về hành tinh Thủ đô.

Một tháng sau, Tạ Nhiên sửa xong phi thuyền.

Hiện tại đã qua ba năm lẻ ba tháng kể từ khi chiến hạm Ánh Sao nổ tung, cha mẹ qua đời.

Tạ Nhiên đi vào tổ của nhện chúa, chào tạm biệt bà ta: “Nữ hoàng, tôi phải đi rồi. Cảm ơn bà đã giúp đỡ tôi suốt khoảng thời gian qua.”

Nhện chúa dịu dàng nói: “Đi đi, chúc cậu thuận lợi. Cậu vốn không hợp với nơi này.”

Mắt Tạ Nhiên cay cay, cậu nhìn quái vật khổng lồ trước mặt, khẽ nói: “Về sau, nếu có cơ hội, tôi sẽ về thăm bà.”

Nhện chúa nói: “Nếu cậu cần giúp đỡ cũng có thể về đây tìm tôi. Chắc chắn tôi sẽ giúp cậu hết sức có thể.”

Tạ Nhiên gật đầu: “Cảm ơn... Tạm biệt.”

Thay sang quần áo của tên cướp vũ trụ, Tạ Nhiên lái tàu chiến bay vài vòng trên đầu nhện chúa.

Đám nhện nhỏ bay quanh cậu rất bịn rịn, Tạ Nhiên nhắm mắt, giẫm chân ga, bay vọt lên cao như một mũi tên.

Tạm biệt hành tinh Nhện Đỏ. Tạm biệt nữ hoàng.

Tạ Nhiên lợi dụng khả năng tàng hình của cáo chín đuôi, thành công trà trộn vào một đội buôn trên hành tinh tài nguyên.

Cậu giả trang thành một thương nhân, đến tháng 6 năm đó rốt cuộc về được tới hành tinh Thủ đô.

Cậu tới địa điểm bí mật để gặp ông nội hồi nhỏ, đợi vài hôm, qua nhiên thấy được người đàn ông lớn tuổi ấy.

Mấy năm không gặp, dường như Nguyễn soái đã già đi thấy rõ.

Cả gia đình ba người của con trai ông chết trận, Tướng quân Tạ chết bệnh, ông gần như không còn ai có thể san sẻ cùng, vị trí Nguyễn soái ấy trở nên thật lạnh lẽo. Khi rảnh rỗi, ông thường ghé tới căn nhà tổ truyền đã không còn sử dụng này, hoài niệm khoảng thời gian gia đình quây quần bên nhau.

“A Lạc, Tiểu Hi, Nhiên Nhiên, các con trên trời vẫn ổn chứ?”

Giọng nói già nua hơi khàn khàn, bóng lưng ông trông cực kỳ cô độc, lẻ loi.

Nhưng ông nhanh chóng nhận ra có người đang tới gần.

Tần Tiêu lập tức gọi sửa ra. Sửa biển mang khả năng công kích liên tục sinh sôi nảy nở quanh ông, nhóang cái đã tạo thành một vòng bảo hộ thật lớn, cẩn thận bảo vệ chủ nhân đứng chính giữa. Chuông báo động trong lòng Tần Tiêu réo inh ỏi, kẻ nào lại biết được địa điểm gặp gỡ bí mật này?

Ông quay xung quanh, quát lớn: “Ai ở đây?”

Một người mang dáng dấp thiếu niên bước từng bước ra ngoài từ trong bóng tối.

Tay trái cậu ta bị cụt, người còm nhom khác thường, đôi mắt bên đen bên đỏ, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Nhìn đối phương, Tần Tiêu còn tưởng đang trông thấy quỷ.

Nhưng dao động cảm xúc mãnh liệt của con người và cảm giác thân thiết kỳ lạ khiến Tần Tiêu không khỏi ngần ra.

Tua ý thức lửa cháy quen thuộc duỗi tới, cẩn thận tiếp xúc với sửa của Nguyên soái.

Một giọng nói nghẹn ngào rất thân quen vang lên trong đầu.

“Ông ơi, cháu Nhiên Nhiên đây.”

“Cháu vẫn còn sống.”

Chương 65: Kế hoạch năm vùng

Tần Tiêu thực sự không thể tin nổi đây là Tạ Nhiên ông yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay từ bé đến lớn.

Nhiên Nhiên trong ấn tượng của ông có khuôn mặt rất điển trai, khi cười tươi còn có lúm đồng tiền đáng yêu, dáng vẻ tự tin, hăng hái khiến người lớn ai cũng mến cậu nhóc ấy. Nhưng thiếu niên đối diện mặt mũi xanh xao, môi khô nứt, tay cụt mất một nửa, hai con mắt mỗi bên một màu khác hẳn người thường... Cậu trông như quái vật bò lên từ dưới Địa Ngục, làm gì giống được Tạ Nhiên khi trước dù chỉ nửa phần?

Nhưng giọng nói và nguồn sức mạnh tinh thần quen thuộc trong đầu đều đang cho Tần Tiêu biết người này chính là Nhiên Nhiên.

Ông chứng kiến Tạ Nhiên trưởng thành từng chút một, sao có thể nhận nhầm?

Tần Tiêu run rẩy vươn tay ra, xoa đầu thiếu niên cẩn thận từng li từng tí.

Có lẽ vì thiếu dinh dưỡng thời gian dài, mái tóc của người này khô rang như cỏ dại, không còn độ bóng mượt vốn có. Tần Tiêu quặn lòng xót xa, âm thanh già nua không giấu nổi sự ghen ngào: “Nhiên Nhiên... Cháu thật sự là Nhiên Nhiên?”

Động tác xoa đầu quen thuộc khiến mắt Tạ Nhiên cay sè. Cậu gạt đầu thật mạnh, nhào thẳng vào lòng ông nội như khi còn bé.

Tần Tiêu ôm chặt lấy cậu. Cơ thể thiếu niên gầy đến khó tin, không biết đã trải qua bao nhiêu trắc trở, khó nhọc.

Nhận thấy đứa trẻ trong lòng mình đang run rẩy, Tần Tiêu cũng không kìm được nước mắt chực trào khước mi. Hơn ba năm, ông cho rằng cả gia đình con trai đã gặp nạn. Không ngờ rằng cậu con trai duy nhất của Tần Lạc và Tạ Hi vẫn sống sót sau khổ nạn.

Suốt ba năm này, một mình Nhiên Nhiên đã vượt qua thế nào?

Mắt nó bị gì? Tại sao tay lại cụt? Dung mạo hoàn toàn thay đổi là do đâu? Tần Tiêu thật không dám tưởng tượng. Ông chỉ có thể ôm lấy cậu thật chặt, truyền cho đứa trẻ cuối cùng cũng về được nhà này chút hơi ấm.

Hai ông cháu ôm cứng lấy nhau, không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng Tạ Nhiên cũng đã bình tĩnh lại.

Tần Tiêu nhẹ nhàng xoa đầu cậu, trấn an trong thế giới tinh thần: “Về là tốt rồi... Về là tốt rồi... Sau này cháu cứ ở cạnh ông, ông sẽ bảo vệ cháu thật tốt, không để cháu phải chịu khổ nữa...”

Nghe đến đó, Tạ Nhiên đẩy vòng ôm của Tần Tiêu ra, nói: “Ông, cháu không thể ở lại cạnh ông được.”

Tần Tiêu sững sốt, nhìn cậu đầy xót xa: “Tại sao?”

Ánh mắt Tạ Nhiên rất kiên định: “Cháu không muốn để cha, mẹ và cả mấy trăm chiến sĩ Quân đoàn Ánh Sao phải hy sinh vô ích.”

Nghe đến đây, Tần Tiêu nhú mày: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên chiến hạm Ánh Sao năm đó?”

Tạ Nhiên kể lại: “Năm đó, mẹ cháu điều tra được một thông tin tuyệt mật, tổ chức hắc ám xây dựng căn cứ trên một hành tinh chưa khai phá gần chòm sao Thời Chung*, đang nghiên cứu thuốc khống chế Linh giác. Mẹ cháu đích thân dẫn Trại Trinh sát và quân Tiên phong, vốn định tập kích đánh sập hang ổ đó. Không ngờ hành tung đã bị nội

gián tiết lộ, còn chưa tới được khu vực chòm Thời Chung, chiến hạm đã bị một đám cướp vũ trụ kỳ lạ chặn đường.”

* Chòm sao Thời Chung: Là chòm sao mang hình ảnh chiếc đồng hồ quả lắc, xếp thứ 58 về diện tích trong số 88 chòm sao hiện đại.

“Đám cướp vũ trụ kia cực kỳ đông đúc, vũ khí cũng rất tân tiến. Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao chiến đấu với bọn chúng đã tổn thất rất nặng nề. May là Thiếu tá Đường chỉ huy chuẩn xác, cuối cùng đánh lui được hết bọn cướp vũ trụ. Nhưng ngay khi các chiến sĩ chuẩn bị trở lại chiến hạm, chiến hạm đột nhiên khởi động chương trình tự hủy...”

“Bấy giờ mẹ cháu mới biết Quân đoàn Ánh Sao có mật thám do kẻ địch cài vào, đây là vở kịch bọn chúng bắt tay nhau cùng diễn.”

“Tên nội gián kia phá hỏng rất nhiều thiết bị thoát hiểm, trong mấy giây cuối trước khi chiến hạm phát nổ, cha mẹ cháu hợp sức cướp được một khoang thoát hiểm, đẩy cháu đi. Những người còn lại...” Đáy mắt Tạ Nhiên dâng lên vẻ đau đớn khôn cùng, “Bị diệt sạch.”

Sắc mặt Tần Tiêu rất khó coi. Năm đó, ông là người đầu tiên tới hiện trường, phát hiện rất nhiều hài cốt nằm lại sau vụ nổ chiến hạm, không ngờ nội tình lại là như thế. Sự đáng sợ của kẻ địch vượt ngoài tầm dự đoán của ông. Trách sao bao nhiêu năm qua vẫn không điều tra ra manh mối.

“Ông, tổ chức hắc ám không những cấu kết với cướp vũ trụ mà còn phái rất nhiều nội gián ẩn nấp trong các Quân đoàn và cơ quan Chính phủ Liên bang. Thông tin mẹ cháu điều tra được năm đó chẳng qua chỉ là một góc của núi băng.” Tạ Nhiên nhìn người đàn ông già cả trước mặt, gần từng chữ: “Muốn thực sự hiểu rõ bọn họ thì phải thâm nhập được vào trong.”

Tần Tiêu hiểu ý cậu, đồng tử bỗng co lại: “Ý cháu là chúng ta cũng phải nội gián thâm nhập tổ chức hắc ám?”

“Đúng vậy. Cháu chính là người phù hợp nhất.” Tạ Nhiên bình tĩnh nói.

“Cháu? Nhiên Nhiên, cháu biết nhiệm vụ này nguy hiểm đến thế nào không?!” Tần Tiêu lạnh lùng nói, “Cháu làm nội gián, nhớ chẳng may bị đối phương phát hiện thì sẽ chết bất cứ lúc nào! Cháu đừng đùa với ông như thế!”

“Cháu đã trải qua cái chết một lần rồi, cháu không sợ.” Rõ ràng Tạ Nhiên đã cân nhắc cực kỳ kỹ lưỡng, thái độ cậu vô cùng cương quyết. Trong mắt cậu lúc này là sự bình tĩnh và quả cảm chưa từng có, “Ông, tất cả mọi người đều cho rằng Tạ Nhiên đã chết. Nhờ một vài cơ may, diện mạo cháu đã thay đổi hoàn toàn, không ai có thể nhận ra được. Hơn nữa, tay cháu không còn, chip thân phận do Hiệp hội Dẫn đường cấy vào đã mất. Cháu giờ không khác gì một người không có danh tính.”

“...” Tần Tiêu nhìn cánh tay cụt và đôi mắt hai màu của cậu, tim như bị dao cứa. Nhiên Nhiên nói rất đúng, với dáng vẻ hiện tại, không một ai có thể nhận ra cậu là Tạ Nhiên, con trai của Tướng quân Tạ.

“Nhưng có rất nhiều người biết thực thể tinh thần cáo đỏ của cháu!” Tần Tiêu nghiêm túc nói.

“Chuyện này ông không cần lo.” Hai thực thể tinh thần bỗng xuất hiện trong rừng nguyên sinh của Tạ Nhiên, một cáo chín đuôi rực lửa, một cáo trắng lông xù đáng yêu. Cậu nói: “Cháu thức tỉnh được thực thể tinh thần thứ hai, cáo đỏ cũng biến đổi thành cáo chín đuôi.”

Tần Tiêu không thể tin vào những thứ đang bày ra trước mắt.

Hai thực thể tinh thần? Dẫn đường đầu tiên có hai thực thể tinh thần của Liên bang? Không ngờ đứa trẻ này trải qua tai kiếp lại gặp được phúc lành, trở thành Dẫn đường có sức mạnh tinh thần mạnh nhất Liên bang.

“Cháu sẽ chỉ cho người của tổ chức hắc ám biết về cáo chín đuôi, còn cáo trắng thì giấu đi, làm con bài tẩy vào thời khắc máu chốt. Ông, sức mạnh tinh thần của cháu rất lớn, có thể khóa chặt ký ức, vượt qua được sự kiểm tra thế giới tinh thần của bọn họ. Gương mặt và đôi mắt hai màu này của cháu không một ai biết, chỉ cần tạo một thân phận giả để gia nhập, chắc chắn bọn họ sẽ không nghi ngờ cháu có liên quan gì với Tướng quân Tạ.”

Tần Tiêu trầm tư rất lâu.

Từng câu từng chữ Nhiên Nhiên nói đều rất hợp lý. Sức mạnh tinh thần đáng gờm của cậu, hai thực thể tinh thần ở một người là chuyện chưa từng xuất hiện, đôi mắt hai màu, dung mạo lạ lẫm... Nếu thật sự phải cài nội gián vào sâu trong tổ chức hắc ám, Nhiên Nhiên chính là lựa chọn hoàn hảo duy nhất.

Nhưng sao ông nỡ làm vậy?!

Sao ông nỡ để đứa trẻ vất vả lắm mới trở lại được bên mình sau bao đau khổ một lần nữa phải đương đầu với phong ba bão táp?

Nhiệm vụ nằm vùng không phải việc người bình thường có thể gánh vác nổi. Không những phải điềm tĩnh quyết đoán phối hợp hành động với tổ chức hắc ám mà còn cần diễn xuất đỉnh cao không lộ bất kỳ sơ hở nào trước mặt kẻ địch. Trở thành nội gián đồng nghĩa với mỗi bước đi trong cuộc sống sau này đều như đang bước trên băng mỏng.

Tạ Nhiên đang kết nối tinh thần với ông mình, cảm nhận được dao động cảm xúc của ông, cậu khẽ nói: “Ông à, để cháu làm đi. Cháu chỉ muốn tìm lại công lý cho cha mẹ và những chiến sĩ vô tội đã hy sinh.”

“Đây cũng là ý nghĩa để cháu dốc hết sức cố gắng sống sót.”

Tần Tiêu không nói gì thêm, chỉ ôm chặt lấy đứa trẻ gầy gò trong lòng mình. Cục vàng cục bạc của ông đã phải chịu nhiều đau khổ đến vậy

nhưng vẫn chưa kết thúc, nói không chừng về sau vẫn còn thêm nhiều khó nhọc hơn đang chờ cậu.

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu lại xót hết cả ruột. Ông không bảo vệ được con trai con dâu, giờ cũng không bảo vệ được máu mủ duy nhất của con mình. Trong khoảnh khắc ấy, Nguyên soái như già đi liền mấy tuổi. Nhưng cuối cùng, ông vẫn nuốt nước mắt chấp thuận đề nghị của Tạ Nhiên.

Hôm sau, Nguyên soái bí mật đưa Tạ Nhiên vào khoang điều trị, chữa cho cánh tay mọc lại như cũ. Ba năm sống với cánh tay cụt khiến cậu gần như quên mất cách dùng tay trái. Để linh hoạt trở lại như hồi trước, cậu cần luyện tập khôi phục chức năng thêm một thời gian nữa.

Cũng trong khoảng thời gian đó, cậu ở lại trong căn biệt thự vùng ngoại ô một mình, tiếp thu huấn luyện đặc biệt.

Huấn luyện chuyên nghiệp về diễn xuất giúp cậu nhanh chóng trở thành một diễn viên xuất sắc có thể khống chế tốt cảm xúc, nét mặt, cũng rèn luyện tâm lý cậu càng thêm vững vàng. Đồng thời, cậu còn phải học thuộc lòng toàn bộ thông tin chi tiết về tất cả quan chức Chính phủ, tướng lĩnh quan trọng trong quân đội và những nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Đến khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, đã hơn bốn năm trôi qua kể từ thời điểm chiến hạm Ánh Sao nổ tung.

Nguyên soái đã xây dựng thân phận giả cho cậu: Dụ Nhiên, mồ côi cha mẹ, được cướp vũ trụ nhật về nuôi, thức tỉnh thành Dẫn đường từ khi còn nhỏ, sức mạnh tinh thần đạt cấp S, thực thể là cáo chín đuôi rực lửa, năm nay 18 tuổi. Băng cướp của cậu bị diệt sạch trong một cuộc vây quét của Bộ Quân sự, chỉ còn một mình Dụ Nhiên sống sót, đào tẩu tới hành tinh B-73 nằm ở chòm sao Củ Xích hẻo lánh.

Hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích là một trong các cứ điểm của tổ chức hắc ám. Đây là bí mật duy nhất Nguyên soái điều tra được trong mấy năm nay.

Nghe về thân phận mới của mình, Tạ Nhiên gật đầu: “Giả làm cướp vũ trụ chạy nạn xin vào tổ chức sẽ dễ có được sự tin tưởng của bọn họ hơn. Kể từ hôm nay, cháu tên Dụ Nhiên.”

Thân phận giả được ngụy tạo rất cẩn thận. Còn chuyện làm sao để Dụ Nhiên “đào tẩu tới hành tinh B-73” thì phải nhờ phía Nguyên soái hỗ trợ diễn một vở kịch.

Ngày Tạ Nhiên xuất phát, Tần Tiêu gặp riêng cậu, dè tay trên vai cậu, trầm giọng nói: “Tạ Nhiên, bắt đầu từ thời khắc này, cháu chính là nằm vùng do Bộ Quân sự Liên bang cử đi, làm nhiệm vụ thâm nhập tổ chức hắc ám, điều tra ra chân tướng phía sau màn. Ông lấy thân phận Nguyên soái Liên bang trao cho cháu quyền sinh sát, vào thời điểm tất yếu, cháu có thể giết bất kỳ kẻ nào cản trở nhiệm vụ của cháu. Chờ đến khi tất thảy được phơi bày, ông sẽ là nhân chứng của cháu.”

Tạ Nhiên chào Nguyên soái bằng động tác lễ nghi quân đội tiêu chuẩn: “Rõ! Cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ bằng hết khả năng!”

Hai ông cháu ôm lấy nhau từ biệt tại biệt thự.

Tần Tiêu nói: “Bảo vệ bản thân thật tốt.”

Tạ Nhiên gật đầu: “Vâng. Ông... Giữ sức khỏe.”

Đó là lần cuối cùng Tạ Nhiên gọi Tần Tiêu là ông. Từ đó về sau, hai người có gặp nhau cũng sẽ chỉ như người xa lạ.

Ngày 15 tháng 11 năm thiên văn thứ 499, Nguyên soái hạ lệnh cho Quân đoàn Báo Tuyết vây quét toàn cướp vũ trụ xuất hiện gần khu vực chòm sao Củ Xích. Dụ Nhiên tìm cơ hội trà trộn vào băng cướp

kia, ám thị tâm lý khiến bọn chúng nhận định rằng cậu cũng là cướp vũ trụ, đồng thời dẫn bọn chúng tới gần chòm sao Củ Xích.

Quân đoàn Báo Tuyết không nghi ngờ gì về mệnh lệnh của Nguyên soái, tới khu vực chòm sao Củ Xích đón lõng.

Vừa đụng độ, đôi bên lập tức khai hỏa. Trải qua một trận huyết chiến, đa số cướp vũ trụ đều bị giết ngay tại hiện trường. Dụ Nhiên lợi dụng kỹ thuật điều khiển đỉnh cao và khả năng tàng hình cực mạnh của cáo chín đuôi, chớp được cơ hội chạy trốn, đáp xuống hành tinh số hiệu B-73 thuộc chòm sao Củ Xích.

Vừa khéo, mấy hôm đó chính là thời gian “nhà tù thiện” Adeline tới viện trợ trẻ em nghèo trên hành tinh B-73. Dụ Nhiên giả vờ bị trọng thương để được Adeline cứu. Adeline nắm được thân phận của cậu, cũng thấy sức mạnh của thực thể tinh thần cáo chín đuôi, cho rằng người này hữu dụng nên báo về với tổ chức.

Dụ Nhiên gia nhập tổ chức hắc ám một cách hợp tình hợp lý.

Hơn một tháng sau, tổ chức giao nhiệm vụ diệt khẩu vài kẻ ở hành tinh B-73, những kẻ bị giải quyết đều là những tên không quá ngoan ngoãn với tổ chức. Trong tai nạn hầm mỏ, trùng hợp có một cặp vợ chồng họ Dụ trong số các nạn nhân, tổ chức cho Dụ Nhiên giả làm con của hai người đó, ẩn nấp tại tiệm bánh ngọt chờ thời cơ.

Rạng sáng ngày 1 tháng 1 năm thiên văn thứ 500, bày thú bắt ngờ tấn công căn cứ, Đội đặc chiến Liệp Ưng nhận nhiệm vụ tới cứu viện. Lục Tắc Hiên tìm thấy Dụ Nhiên bị thương trong tiệm bánh sập, duyên phận của hai người bắt đầu từ đây.

Lục Tắc Hiên đứng giữa cung điện ký ức, xem hết những điều đã bị Dụ Nhiên khóa kín.

Tim hẫng như bị những sợi dây leo chi chít mũi nhọn thít lấy, cảm giác đau xót điên cuồng lan đi khắp nơi. Bất tri bất giác, hốc mắt hẫng cũng cay cay, hoe đỏ. Thật khó lòng tưởng tượng nổi những năm qua Dụ Nhiên đã phải chịu nhiều đau đớn, khổ sở đến vậy.

Nhớ đến cảnh Dụ Nhiên bị xé lìa tay, chọc mù mắt, tim Lục Tắc Hiên như bị dao cứa, chỉ hận không thể chịu những đau đớn đó thay cậu.

Khổ sở Dụ Nhiên từng phải chịu khiến Lục Tắc Hiên xót xa không thôi, nhưng sự cơ trí, bình tĩnh của cậu lại khiến hẫng thật lòng kính nể. Cậu gian nan thoát khỏi Địa Ngục, vất vả lắm mới về được nhà nhưng cậu không muốn yên phận sống nốt quãng đời còn lại. Thay vào đó, cậu chủ động đề nghị đảm nhận trọng trách năm vùng...

Vì tìm ra chân tướng, cậu một lần nữa đưa thân vào hiểm cảnh.

Cậu thật sự rất kiên cường.

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay, cố khiến bản thân bình tĩnh. Giờ tinh thần hai người đã dung hợp, nếu cảm xúc của Lục Tắc Hiên dao động quá mạnh sẽ làm Dụ Nhiên ngủ không ngon. Lục Tắc Hiên thờ sâu, chậm chậm rời khỏi cung điện ký ức.

Ngay khi Lục Tắc Hiên ra ngoài, lá chắn là lớp bùn dày hơn mười mét lại xuất hiện, tiếp tục che giấu kỹ càng toàn bộ ký ức đó.

Không một ai ngờ rằng dưới lớp bùn dày nơi đáy hồ lại là bản tâm sạch sẽ nhất được Dụ Nhiên tiêu tốn rất nhiều sức mạnh tinh thần giấu đi.

Lục Tắc Hiên rời khỏi thế giới tinh thần. Hẫng mở mắt, nhìn Dụ Nhiên đang ngủ say, cẩn thận đưa tay ra nhẹ nhàng chạm lên tóc cậu. Qua hơn một năm, tóc Dụ Nhiên đã mềm mại, bóng mượt, cảm giác dễ chịu ấy lan vào tận trong lòng hẫng.

Lục Tắc Hiên khẽ nói: “Nhiên Nhiên, có lẽ tôi thật sự thích em rồi...”

Tạ Nhiên đáng yêu, hoạt bát lúc nhỏ, Dụ Nhiên bình tĩnh, kiên cường sau trắc trở. Cậu xuất chúng như thế, vừa khiến Lục Tắc Hiên canh cánh không yên, vừa khiến Lục Tắc Hiên xót xa thương yêu, tình nguyện dốc hết sức mình bảo vệ.

Khi mới phát hiện ra Dụ Nhiên lừa gạt mình, Lục Tắc Hiên quả thật từng tức giận, đau khổ. Nhưng hôm nay, khi đã biết toàn bộ chân tướng, lòng hấn chỉ còn lại thấu hiểu và trân trọng.

“Nhiên Nhiên, chắc chắn giờ em không còn hơi sức đâu nghĩ về chuyện tình cảm. Không sao, tôi sẽ không khiến em phải khó xử.”

“Em chỉ cần nhớ tôi là Linh gác của em, cam nguyện dùng cả tính mạng mình bảo vệ em.”

Sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên hao tổn nghiêm trọng nên cậu ngủ một giấc rất dài, đến tận trưa hôm sau mới mơ màng tỉnh dậy. Ngay khi mở mắt, cậu phát hiện mình đang nằm trong lòng Lục Tắc Hiên. Dụ Nhiên giật mình, day hai bên trán, ngồi dậy: “Tôi ngủ bao lâu rồi? Chắc nên đi tìm mọi người rồi nhỉ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Chưa cần vội. Sức mạnh tinh thần của cậu tiêu hao nhiều lắm, cứ nghỉ thêm một hôm nữa đi.”

Dụ Nhiên cân nhắc, đáp: “Được, một ngày chắc cũng hồi phục tương đối đủ rồi, mai rồi đi tìm mọi người.” Đối diện với ánh mắt dịu dàng của Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên khẽ hỏi: “Ký ức của tôi, anh thấy cả rồi đúng không?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Ừ.”

Dụ Nhiên: “Không muốn hỏi gì sao?”

Lục Tắc Hiên im lặng một lát rồi mới nói: “Không. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn giống cậu.”

Dụ Nhiên thấy khá ấm lòng. Đúng vậy, nếu khi đó là Quân đoàn Liệp Ưng gặp chuyện không may, cha mẹ Lục Tắc Hiên hy sinh, chắc hẳn cũng sẽ nỗ lực sống sót, đồng thời tình nguyện trở thành nằm vùng để tìm ra kẻ thủ ác sau màn.

Thực ra quan điểm của hai người rất giống nhau, đây cũng là mấu chốt khiến Dụ Nhiên lựa chọn hợp tác với Lục Tắc Hiên.

Hai người liếc nhìn nhau, Dụ Nhiên không thấy chút thương hại nào trong mắt Lục Tắc Hiên mà chỉ có sự tin tưởng ngập tràn.

Điều này khiến tâm trạng cậu thoải mái hơn nhiều. Cậu không thích bị người khác thương hại.

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng ôm vai Dụ Nhiên, khẽ nói trong đầu: “Nhiên Nhiên, chuyện trước kia đều đã qua, không thể nào thay đổi được. Nhưng về sau, cậu sẽ không đơn độc nữa. Nếu mệt thì cứ dựa vào tôi, có tâm sự cũng có thể nói với tôi, chúng ta đã liên kết tinh thần rồi, trong thế giới tâm trí không ai khác vào được, cậu có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Dụ Nhiên rất bất ngờ. Mấy năm qua, cậu luôn cô độc, một mình chịu đựng từng ngày trôi qua cũng không dễ dàng gì. Nhưng hiện tại, cậu có Lục Tắc Hiên, đối phương cùng cậu đối mặt với những khó khăn trước mắt, cậu cũng có thể thể bàn bạc mọi kế hoạch cùng hắn...

Thần kỳ hơn là sau khi liên kết tinh thần, hai người đối thoại kín cũng không cần kết nối tua ý thức nữa.

Thậm chí không cần dùng mắt để nhìn đối phương.

Kể cả hai người có đấu lưng với nhau, mỗi người làm một chuyện nhưng trong thế giới tinh thần chung, hai người vẫn có thể trao đổi bất cứ lúc nào. Quan trọng hơn nữa là trao đổi tinh thần mà không bị ai khác biết.

Kể cả ngay trước mắt tổ chức hắc ám, hai người vẫn có thể nói chuyện trong thế giới tinh thần.

Dụ Nhiên cười nói: “Cảm giác liên kết tinh thần này thật kỳ diệu.”

Tâm trạng cậu rất tốt, tuy không biết cảm xúc này là gì nhưng cậu cảm thấy đây là lần đầu tiên cậu được yên tâm đến thế trong mấy năm trở lại đây.

Trước kia cậu cho rằng chỉ có hai chú cáo sẽ mãi mãi không rời bỏ mình, nhưng hiện tại... Lục Tắc Hiên cũng sẽ bên cậu, dù gì tinh thần hai người đã được trói buộc cùng nhau. Hóa ra cảm giác có người bầu bạn lại an tâm đến thế.

Dụ Nhiên thôi mỉm cười, chợt nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, tranh thủ hôm nay tôi khôi phục sức mạnh tinh thần, anh luyện diễn xuất cùng tôi chút.”

Lục Tắc Hiên giật mình: “Luyện diễn xuất?”

Dụ Nhiên nói: “Đến khi tôi đưa anh ra ngoài, anh phải trở thành con rối của tôi rồi. Anh biết diễn vai con rối thế nào chứ?”

Lục Tắc Hiên ngẫm nghĩ một lát, trưng ra bộ mặt lạnh lùng, cứng đờ: “Thế này?”

Dụ Nhiên bật cười: “Giống đấy.”

Tính cách bình thường của Lục Tắc Hiên đúng là khá lạnh lùng, diễn vai “con rối mặt liệt không có tư duy” không khó cho hắn lắm. Nhưng muốn giữ bộ mặt liệt này mọi lúc mọi nơi, dù Dụ Nhiên có nói gì, làm gì cũng không thay đổi thì độ khó vẫn rất cao.

Hai người bắt đầu luyện tập diễn xuất trên lưng nhện chúa.

Trên đỉnh đầu, rất nhiều nhện nhỏ đang kêu vo ve.

[Mấy cậu có thấy tâm trạng Dụ Nhiên tốt hơn hẳn lúc trước không]

[Hồi trước ở hành tinh Nhện Đỏ, cậu ấy toàn ngơ ngẩn một mình, trông thương lắm]

[Lần này dẫn thêm một người kỳ lạ về cùng, hình như cậu ấy không buồn như thế nữa]

Nữ hoàng nghe đám nhện líu ríu bàn luận, dịu dàng nói: “Bởi vì cậu ấy có đồng bọn, cậu ấy không cô đơn.”

Con người là động vật quần cư, trong ba năm ở đây, bà có thể cảm nhận được nỗi cô độc dưới đáy lòng cậu. Nhưng lần này trở về, tâm trạng Nhiên Nhiên đã tốt hơn nhiều. Bà đoán Nhiên Nhiên đã gặp được người có thể tin tưởng nên mới dám thả lỏng, ngủ trong lòng đối phương như thế nhỉ?

So với nhện chúa, cuộc đời của con người rất ngắn. Hy vọng hai người họ có thể bầu bạn, bên nhau đi nốt quãng đường còn lại.

Chương 66: Phối hợp

Lục Tắc Hiên nỗ lực luyện tập biểu cảm “con rối”. Dụ Nhiên nhắc nhở trong thế giới tinh thần: “Giờ anh diễn rất đạt rồi. Nhưng tôi lo mục tiêu tổ chức hắc ám khống chế anh là mượn tay anh khống chế Quân đoàn Liệp Ưng. Nhỡ bọn chúng muốn làm hại cha mẹ anh, liệu đến khi đó anh có còn giữ nổi vẻ mặt này không?”

Đồng tử trong mắt Lục Tắc Hiên co lại: “Ý cậu là bọn chúng sẽ lệnh cho tôi giết cha để kế thừa vị trí Quân đoàn trưởng của Liệp Ưng?”

Dụ Nhiên nói: “Rất có thể là thế. Nếu tổ chức thật sự yêu cầu chúng ta làm vậy, anh có biện pháp nào vẹn cả đôi đường không?”

Lục Tắc Hiên cau mày ngẫm nghĩ, nói: “Có một cách. Nhà họ Lục luôn bồi dưỡng một lực lượng bí mật... Xin lỗi, hôm di dời tinh thần, cậu không chú ý thấy phần bong bóng ký ức này vì chúng đã được đại bàng vàng của cha và chim ưng trắng của tôi phối hợp phong ấn.”

Thực ra Dụ Nhiên có để ý đến bong bóng ký ức đặc biệt kia, nhưng lúc ấy cậu tất tả di dời cả thế giới tinh thần, không dư sức tìm hiểu cho ra mấy bí mật đó nữa. Dù sao sau khi liên kết tinh thần, cậu sẽ sớm biết bí mật của Lục Tắc Hiên thôi, không việc gì phải vội.

Giờ Lục Tắc Hiên chủ động tiết lộ, Dụ Nhiên thuận theo đó mà gật đầu: “Giống như đội hộ vệ trung thành đúng không? Nhà họ Tạ cũng có lực lượng bí mật tương tự, giờ chắc đang do Quân đoàn trưởng đương nhiệm, Tướng quân Tạ Thần, di út của tôi, tiếp quản.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên nói: “Đúng vậy, đội ngũ này được truyền thừa từ đời cụ

cố của tôi, đảm bảo luôn trung thành tuyệt đối. Nếu tổ chức thật sự muốn tôi giết cha để thay thế vị trí Quân đoàn trưởng, tôi có thể đánh ngất ông ấy rồi phái vài đặc công bí mật bảo vệ, đưa ông rời khỏi hành tinh Thủ đô.”

Dụ Nhiên cân nhắc một lát, nói: “Cách này có lẽ sẽ dùng được. Đến lúc đó chúng ta phối hợp với nhau.”

Tuy giờ hai người đã bắt tay hợp tác cùng xâm nhập vào giai tầng lãnh đạo của tổ chức hắc ám nhưng cũng không thể thật sự đi giết người theo yêu cầu của bọn chúng, đặc biệt là giết người thân của mình. Lực lượng bí mật của nhà họ Lục chắc chắn sẽ phát huy tác dụng vào thời điểm then chốt.

Lục Tắc Hiên hỏi: “Còn các thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng thì sao?”

Dụ Nhiên đã vạch sẵn đường đi nước bước từ lâu: “Chúng ta diễn một vở kịch trước mặt nội gián, vờ như anh bị tôi điều khiển “giết chết” mọi người. Để bảo toàn mạng sống, chắc chắn tay nội gián kia sẽ chủ động bại lộ thân phận. Cứ thế, hắn ta tận mắt chứng kiến anh giết sạch đồng đội, có thể làm chứng cho chúng ta trước mặt tổ chức.”

Lục Tắc Hiên rất phục mưu lược của Dụ Nhiên. Có lẽ từ trước khi đưa phi thuyền Liệp Ưng vào lỗ sâu vũ trụ, cậu đã suy tính kế hoạch đâu ra đấy.

Hành tinh Nhện Đỏ có nhện chúa có thể hỗ trợ cậu, rừng sương mù ở đây lại đem đến tác dụng ngăn cách các thành viên trong đội. Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên hoàn thành liên kết tinh thần, sau đó cậu vờ như đã khống chế hắn, giết hết những người khác trước mặt nội gián, chỉ còn ba người cùng quay về hành tinh Thủ đô.

Tổ chức hắc ám sẽ không nghi ngờ đây là một màn kịch công phu do Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên và một sinh vật vũ trụ khổng lồ phối hợp tạo

ra.

Đến đêm, sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên đã hồi phục hoàn toàn, diễn xuất của Lục Tắc Hiên cũng có bước tiến rõ rệt.

Dụ Nhiên hỏi nhện chúa: “Nữ hoàng, có thể nhờ nhện nhỏ trinh sát vị trí những người khác giúp tôi chút được không?”

Xung quanh vang lên rất nhiều tiếng vo ve.

[Nhiên Nhiên yên tâm, mấy hôm nay bọn tớ theo dõi đồng loại của cậu sát sao lắm!]

[Cái người da trắng, đeo kính cậu nói đã gặp hai anh em trông giống hệt nhau rồi. Cả ba đều ổn]

[Có một người biết đổi màu cơ thể trốn trong hang núi ở xa nhất!]

[Còn nữa còn nữa, có bảy người đi chung với nhau...]

Nghe đám nhện nhỏ líu ríu báo lại, Dụ Nhiên đã nắm được đại khái tình hình các thành viên Đội đặc chiến Lập Ưng mấy ngày nay.

Dưới sự trợ giúp của nữ hoàng, hai anh em Triệu Phong, Triệu Thuyên và Moore đã gặp được nhau ngay trong ngày đầu tiên. Moore không quá thiết sống, nhưng có hai anh em kia đồng hành, anh cũng ngại đi tự sát. Ba người dùng trái cây và cỏ dại làm thức ăn, lại thêm đồ ăn trong khoang thoát hiểm, trạng thái hiện tại vẫn ổn.

Đường Sách và Chim Ruồi trùng hợp rơi ngay gần nhau. Cả hai đều là Linh gác có năng lực trinh sát tốt, tốc độ nhanh, khả năng tự bảo vệ bản thân mạnh mẽ, mấy ngày nay liên tục tìm kiếm trong rừng, đã gặp được các đồng đội như Chó Săn, Cá Sấu,... Hiện tại nhóm bọn họ có số lượng đông nhất, là bảy người hành động cùng nhau.

Kẻ trốn trong hang núi xa nhất chính là nội gián Lữ Tiểu Long.

Trong tình huống hiểm nghèo, phản ứng đầu tiên của phần đa chiến sĩ là tìm đồng đội, phản ứng đầu tiên của nội gián lại là chăm chăm giữ mạng mình.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên liếc nhìn nhau.

Lục Tắc Hiên nói: “Mai hành động luôn khi trời vừa sáng. Tôi sẽ “giết người” trước mặt Lữ Tiểu Long.”

Dụ Nhiên nói: “Dẫn nhóm của cậu Đường và Chim Ruồi qua trước.” Cậu ngừng một lát, lại nói tiếp: “Moore và hai anh em Triệu Phong, Triệu Thuyên cũng phải xử lý. Anh dùng dao điện từ làm họ bị thương nhẹ, nữ hoàng có thể chữa trị giúp, lại thêm sương đỏ che giấu, chắc là sẽ trót lọt.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Được, tôi sẽ khống chế sức lực cẩn thận.”

Dụ Nhiên nhắc nhở: “Để diễn cho thật giống, chúng ta không thể để bất kỳ ai biết anh vẫn còn ý thức. Nếu họ liều chết phản kháng thì giao cho tôi xử lý. Tôi có thể dùng cách tấn công tinh thần khiến họ bất tỉnh ngay lập tức.”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi hiểu, chỉ khi diễn y như thật, quá trình mà Lữ Tiểu Long kể lại không có sơ hở nào thì tổ chức hắc ám mới không nghi ngờ.”

Hai người nhìn nhau, gật đầu thay cho lời nói rồi cùng ngủ trên lưng nhện chúa.

Đây là đêm cuối cùng hai người ngủ trên lưng bà ấy. Nhớ lại những chuyện diễn ra trong mấy ngày vừa rồi, Lục Tắc Hiên chỉ cảm thấy thật khó tin. Ngày mai, ngay khi rừng rậm đón bình minh, hẳn không còn là Lục Tắc Hiên mà đã trở thành con rối không có tư duy bị Dụ Nhiên điều khiển.

Chỉ Dụ Nhiên mới biết những suy tư của hắn. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người phải phối hợp thật ăn ý mới giành được sự tin tưởng của tổ chức.

Lục Tắc Hiên nhắm mắt lại, dưỡng sức cho cuộc đại chiến sắp tới. Tuy hắn là Lính gác cấp S nhưng Đội đặc chiến Liệp Ưng có rất nhiều Lính gác chiến đấu cấp A, còn phải cẩn thận không sẩy tay giết nhầm họ, hắn phải thật thận trọng.

Rất nhanh, Lục Tắc Hiên đã chìm vào giấc ngủ. Lúc này đây, Dụ Nhiên vẫn còn thức, giọng của nhện chúa vang lên trong đầu cậu: “Nhiên Nhiên, tôi có thể cảm nhận được sự bất an của cậu. Có phải kẻ địch cậu đang phải đối đầu rất mạnh không?”

Dụ Nhiên gật nhẹ đầu: “Đúng thế, kẻ đó rất có thể là lãnh đạo quyền cao chức trọng trong xã hội loài người chúng tôi. Có rất nhiều người đang làm việc theo sự chỉ huy của kẻ đó còn tôi vẫn chưa tìm ra được thân phận của gã.”

Nhện chúa: “Có chuyện gì cần tôi giúp cậu không?”

Dụ Nhiên nói: “Vẫn phải phiền bà để tâm tới những người rơi xuống đây thêm một thời gian nữa. Sau khi mọi chuyện êm xuôi, tôi sẽ trở lại đón họ.”

Nhện chúa khẽ cười, nói: “Yên tâm, tôi sẽ không ăn thịt bạn của cậu đâu. Thức ăn nước uống trong khu rừng này rất dồi dào, chỉ cần tôi không ra tay, họ sẽ được sống yên ổn ở đó.”

Hôm sau, khi ánh sáng vừa xuất hiện, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên ăn uống qua loa một chút rồi cùng nhau xuất phát.

Lục Tắc Hiên nhìn quái vật khổng lồ trước mặt, cúi gập người với nó: “Cảm ơn bà những năm rồi đã chăm sóc Nhiên Nhiên. Nếu không có bà, có lẽ Nhiên Nhiên đã không thoát nổi khốn cảnh khi ấy.”

Nữ hoàng không hiểu được tiếng nói của hắn, nghi hoặc hỏi: “Cậu ta có ý gì thế?”

Dụ Nhiên giải thích bằng sức mạnh tinh thần: “Anh ấy cúi đầu với bà để biểu thị lòng biết ơn.”

Nhện chúa bật cười: “Con người các cậu đúng là lắm quy củ, cậu đã cảm ơn tôi rất nhiều lần rồi. Thực ra tôi giúp cậu là vì cậu từng giúp tôi thôi, đạo lý rất dễ hiểu.”

Dụ Nhiên nói: “Nhưng cũng không nhiều người làm được điều này.”

Suy nghĩ của nữ hoàng rất đơn giản, Dụ Nhiên giải quyết thiên địch, cứu sống hàng ngàn con cháu giúp bà nên bà sẽ hỗ trợ Dụ Nhiên hết sức. Không nhiều âm mưu toan tính nhau như thế giới con người, cuộc sống của loài nhện trên hành tinh này thật sự đơn giản đến thành thoi.

Dụ Nhiên mỉm cười, nói: “Tạm biệt nữ hoàng.”

Nhện chúa dịu dàng đáp: “Tạm biệt, chúc cậu thuận lợi.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên sóng vai rời khỏi tổ nhện chúa. Sương đỏ bên ngoài tan đi, tạo thành một con đường cho hai người, dẫn họ đến chỗ Lữ Tiểu Long đang trốn.

Cùng lúc đó, tiểu đội bảy người của Đội đặc chiến Liệp Ưng đang tìm kiếm trong rừng.

Đường Sách dừng bước, cau mày nói: “Quái lạ, sương đỏ đặng trước hình như tan bớt rồi.”

Chim Ruồi cần nhần: “Cái khu rừng này đúng quái quỷ luôn. Chúng ta có nên qua đó xem thử không?”

Chó Săn cười khổ: “Chúng ta lòng vòng ở đây không biết bao nhiêu lâu, tìm mãi vẫn chưa thấy đường ra khỏi rừng. Tôi cứ có cảm giác nơi này giống như một mê cung khổng lồ vậy. Hơn nữa, mũi tôi cũng không tài nào dùng được, ngửi toàn thấy cái mùi bỏ mẹ gì đâu!”

Chim Ruồi vỗ vai hấn: “Hành tinh lạ mà, xung quanh toàn cỏ cây với thú hoang, đương nhiên toàn mùi lạ rồi. Không phải do mũi anh.”

Lính gác có thực thể tinh thần là cá sấu thờ dài: “Haizz, may mà chỗ này không có quái vật ăn thịt người. Chứ mà lắm như lúc ở chòm sao Kiếm Ngư, đụng phải đám quái thú khổng lồ kỳ quặc kia, sợ mấy người chúng ta đã chết không toàn thân lâu rồi!”

Đường Sách gật đầu: “Cũng đúng, không biết Đội trưởng Lục sao rồi?”

Vừa dứt câu, trên trời chợt vang lên tiếng loài chim vỗ cánh. Mọi người ngẩng đầu nhìn liền thấy Lục Tác Hiên đang dang đôi cánh trắng phau của mình bay thẳng tới một chỗ nào đó, người đang được ôm chặt trong vòng tay hấn chính là Dụ Nhiên.

Chim Ruồi mừng quýnh, vội nói: “Là Đội trưởng Lục và Nhiên Nhiên!”
---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đường Sách thấy Dụ Nhiên xuất hiện, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Dụ Nhiên đã nói bước tiếp theo của kế hoạch với hấn là sẽ đưa phi thuyền Liệp Ưng tới thiên hà Nam Tam Giác, tạo ra một “tai nạn” khiến tất cả mọi người, trừ nội gián, đều “gặp nạn”.

Vậy nên khi rơi xuống hành tinh này, Đường Sách rất bình tĩnh vì hẳn biết đây là một phân đoạn trong kế hoạch của Dự Nhiên.

Chẳng qua hẳn không biết Dự Nhiên sẽ thực hiện như thế nào. Cho đến khi thấy khu rừng đầy rẫy sương đỏ này, đây chẳng phải mê cung hoàn hảo có thể chia tách mọi người, tạo điều kiện thuận lợi cho Dự Nhiên tiến hành kế hoạch hay sao?

Đường Sách hiểu ý Dự Nhiên, vốn định hành động độc lập, không ngờ khoang thoát hiểm của Chim Ruồi lại rơi cùng hẳn, hai người cách nhau chưa đầy mười mét. Ngay khi bước ra ngoài, Chim Ruồi kích động nói: “Cậu Đường, trời đất ơi, chúng ta vẫn sống!”

Đường Sách rơi vào thế bí đành phải giả vờ hoảng sợ, bám càng chị Chim.

Cả hai cùng đi tìm người, tập hợp được với vài đồng đội.

Lúc này, Lục Tắc Hiên bay qua khu rừng một cách phô trương như thể chắc chắn là đang cố tình thu hút sự chú ý của mọi người.

Đường Sách còn chưa kịp nói gì, Chim Ruồi đã vọt lên đầu tiên: “Mau mau mau, chúng ta đi tập hợp với Đội trưởng Lục!”

Dứt lời, cô lập tức triệu hồi thực thể tinh thần chim ruồi nhanh nhẹn, linh hoạt của mình ra, tăng tốc chạy theo hướng Lục Tắc Hiên bay.

Đường Sách: “...”

Chị Chim à, chị đúng là tự hủy số một.

Nếu Dự Nhiên đã muốn khiến tất cả “gặp nạn”, chắc chắn tiếp theo đây sẽ giết người cho nội gián xem.

Đường Sách xoa cằm, nhanh chóng cân nhắc lát nữa mình nên chết như nào trông cho giống thật một chút?

Chương 67: Con rối Lính gác

Ngay ngày đầu tiên Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên tới Đội đặc chiến Liệp Ưng, Chim Ruồi đã cảm thấy hai người cực kỳ đẹp đôi. Lúc đầu, cô chỉ dám len lén quan sát Dụ Nhiên, về sau, phát hiện Dụ Nhiên là người rất tốt bụng, dễ gần, cô càng chắc chắn Lục Tắc Hiên đã tìm được bảo bối rồi.

Trong những ngày kẹt trên hành tinh Nhện Đỏ này, cô cứ lo ngay ngáy về Dụ Nhiên. Dẫu sao Dụ Nhiên cũng chỉ là Dẫn đường cấp C, gần như không có sức chiến đấu gì đáng kể, lỡ mà gặp phải nguy hiểm thì cậu chết chắc. Lúc này, thấy Dụ Nhiên và Đội trưởng Lục đã ở cạnh nhau, cuối cùng cô cũng yên lòng.

Trên trời cao, thị giác tinh tường của Lục Tắc Hiên đã thấy rõ tình hình dưới khu rừng từ sớm, hắn nói trong đầu: “Bên dưới có bảy người, Chim Ruồi chạy trước nhất. Tôi sẽ ra tay thật gọn gàng, không khiến cô ấy quá đau đớn.”

Dụ Nhiên nói: “Được, giải quyết nhanh gọn, tránh việc họ phát hiện bất thường.”

Cách đó không xa có một gò núi nhỏ, trong hang núi chính là chỗ Lữ Tiểu Long đang trốn.

Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên đáp xuống bãi đất bằng gần đó. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bên trong, Lữ Tiểu Long đang hợp thể với vách hang định ra ngoài tập hợp với hai người, nhưng nhìn kỹ lại... Sao ánh mắt Lục Tắc Hiên trông cứ là lạ? Nét mặt đờ đẫn, mắt trông như mắt hồn, không

có cảm xúc gì cả.

Tim hấn đập thành thịch, vội vàng trốn tiếp.

Không bao lâu sau, Chim Ruồi vừa chạy tới vừa gọi đầy phấn khởi: “Đội trưởng Lục, Nhiên Nhiên! Cuối cùng cũng tìm được hai người!”

Cô còn chưa nói dứt câu, Lục Tắc Hiên đã đột ngột rút dao điện từ ra. Lưỡi dao trắng lóa vẽ nên một nét cong đẹp mắt giữa không trung. Vị trí gần tim Chim Ruồi bị dao đâm xuyên qua cực nhanh.

Chim Ruồi:???

Cô còn chưa kịp hiểu gì đã ăn một đao rồi.

Chim Ruồi trợn trừng mắt nhìn Lục Tắc Hiên: “Đội... Đội trưởng Lục?”

Ngay sau đó, tua ý thức lửa cháy của Dụ Nhiên bỗng vờn ra, kết nối với não cô. Chim Ruồi lập tức ngã phịch ra đất, bất tỉnh.

Đường Sách chạy ngay phía sau thấy vậy vội lao lên đỡ cô: “Chị Chim, chị sao rồi? Chị Chim!” Hấn nhìn máu tươi trên người Chim Ruồi, bàng hoàng ngẩng đầu: “Đội trưởng Lục, sao anh lại giết chị Chim!”

Dụ Nhiên lạnh lùng nói: “Giết bọn họ.”

Lục Tắc Hiên mặt lạnh như tiền: “Rõ thừa chủ nhân.”

Đường Sách: “...”

Hai người còn diễn như thật vậy luôn.

Đúng lúc này, năm đồng đội còn lại cũng chạy tới. Thấy Chim Ruồi nằm dưới đất, mọi người ai cũng hoang mang. Đường Sách hét lớn

đánh động: “Chạy mau! Hình như Đội trưởng Lục cuồng bạo rồi, là anh ta giết Chim Ruồi!”

Dứt lời, hắn bỏ chạy đầu tiên. Lục Tắc Hiên lập tức bay lên, nhoáng cái đã đuổi kịp Đường Sách. Dao điện từ trong tay vừa vung ra, Đường Sách đã hét “Á” một tiếng rất thảm thiết, ngã sấp xuống, thực thể tinh thần kỳ không hàng rào nhanh chóng hòa làm một với nền đất xung quanh.

Chưa đầy ba giây, máu tươi đã chảy đầy đất. Đường Sách trông như chết rồi, kỳ không biến mất, mặt mũi tái nhợt, đến cả nhiệt độ cơ thể cũng thay đổi. Mắt hắn trợn trừng, nhìn chằm chằm vào Lục Tắc Hiên như thể “chết không nhắm mắt”.

Lục Tắc Hiên biện giải: “Tôi còn chưa đụng vào cậu ta.”

Dụ Nhiên: “... Cứ mặc kệ anh ta đi, xử lý những người khác.”

Mấy người chạy đến sau nghe Đường Sách nói “Đội trưởng Lục cuồng bạo” còn chưa tin lắm. Bây giờ, thấy Đội trưởng Lục đuổi theo giết gọn Đường Sách chỉ bằng một nhát dao, mọi người mới hoàn hồn, Chó Săn hét to: “Đội... Đội trưởng Lục cuồng bạo thật?”

“Trời ơi, anh ta giết chị Chim với cậu Đường rồi!”

“Chạy mau!”

Lính gác cấp S cuồng bạo cực kỳ đáng sợ, kể cả mười mấy Lính gác cấp A như bọn họ hợp sức cũng chưa chắc thắng nổi Lục Tắc Hiên. Năm người nhận thấy được nguy hiểm, vội vàng bỏ chạy trốn chết. Đương nhiên Lục Tắc Hiên sẽ không bỏ qua, lập tức nhấc dao đuổi theo.

Từng tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang lên giữa rừng sâu.

Trong nháy mắt, cả bảy người này đều đã bị Lục Tắc Hiên “giết gọn”.

Lục Tắc Hiên trở về bên cạnh Dụ Nhiên, đao điện từ trong tay vẫn đang nhỏ máu tong tong. Khuôn mặt hấn đơ ra, cúi đầu trước Dụ Nhiên, giọng trầm trầm không chút cảm xúc: “7 tên, đã chết sạch.”

Dụ Nhiên mỉm cười xoa đầu Lục Tắc Hiên như đang xoa đầu con thú cưng: “Làm tốt lắm.”

Lữ Tiểu Long trong hang núi há hốc mồm khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này. Thế này là thế nào? Lục Tắc Hiên cuồng bạo? Không đúng! Lính gác cuồng bạo sẽ tấn công tất cả những người xung quanh nhưng hấn lại không tấn công Dụ Nhiên mà rất nghe lời cậu ta.

Chẳng lẽ Dụ Nhiên đã tranh thủ cơ hội khống chế được Lục Tắc Hiên?

Không thì sao Lục Tắc Hiên lại tự nhiên giết hết những đồng đội hấn từng bất chấp sống chết cứu về chứ?!

Tim Lữ Tiểu Long đập như trống dồn, ngay sau đó, hấn chợt nghe Dụ Nhiên khẽ nói: “Bí mật của chúng ta không thể để cho ai biết. Thế nên chúng ta không được để ai sống sót... Anh phải giết sạch cả đội, rõ chưa?”

Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn gật đầu: “Rõ.”

Dụ Nhiên mỉm cười, nói: “Đi thôi, tìm những kẻ khác.”

Lục Tắc Hiên vươn hai tay ôm Dụ Nhiên, đôi cánh trắng phau dang rộng giữa không trung, hai người nhanh chóng biến mất khỏi rừng sâu.

Lữ Tiểu Long kinh hồn táng đảm nép sát người trên vách hang không dám ra ngoài.

Lúc này, Triệu Phong, Triệu Thuyên và Moore đang tìm thức ăn quanh rừng. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Triệu Phong đột nhiên dừng bước, nghi hoặc nói: “Sao tôi nghe bên kia như có tiếng kêu thảm thiết lắm?”

Triệu Thuyên nói: “Anh, em cũng nghe thấy, có phải thành viên trong đội đụng phải quái vật không?”

Moore lo lắng đề nghị: “Chúng ta nhanh qua đó giúp đi!”

Vừa dứt lời, ba người đã thấy Lục Tắc Hiên đột ngột đáp từ trên không trung xuống.

Triệu Phong và Triệu Thuyên là anh em sinh đôi tâm ý tương thông, hơn nữa cả hai đều là Lính gác cấp A+, thực thể tinh thần kèn kèn vô cùng mạnh. Nếu hai người họ thật sự liều mạng chiến đấu với Lục Tắc Hiên, tuy Lục Tắc Hiên vẫn nắm phần thắng lớn nhưng sẽ khó tránh tổn hại cho cả hai bên, đồng thời rất lãng phí thời gian.

Dụ Nhiên nói: “Người anh để tôi, anh đánh ngất người em nhanh nhất có thể.”

Lục Tắc Hiên: “Được.”

Ba người đứng trên đất thấy Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cùng tới, nét mừng rỡ hiện rõ trên mặt.

Triệu Phong hồ hởi chạy qua: “Tướng quân, hai người không sao chứ?”

Moore ân cần hỏi thăm: “Nhiên Nhiên, mấy ngày nay em ở đâu? Có phải bị sương đở bao vây không?”

Triệu Thuyên nói: “Vừa nãy tôi nghe bên kia có tiếng kêu rất thảm,

chắc mọi người gặp chuyện rồi, chúng ta nhanh qua...”

Hắn còn chưa nói hết câu, dao điện từ đỉnh đầu máu của Lục Tắc Hiên đã vung lên. Một âm thanh trầm đục chọt vang, gáy Triệu Thuyên đau thấu, bị đánh ngất ra đất ngay tức thì.

Tốc độ ra tay của Lính gác cấp S quá nhanh, Triệu Thuyên lại không hề đề phòng Lục Tắc Hiên. Hắn thật sự không kịp phản ứng khi Đội trưởng Lục tấn công bất thành linh.

Thấy thế, Triệu Phong đỡ người. Hắn nhận thức được nguy hiểm, lập tức gọi kèn kèn ra nhưng sau lưng Dụ Nhiên bỗng xuất hiện một con cáo chín đuôi khổng lồ. Con cáo kia có lửa cháy hừng hực bao quanh người, chín cái đuôi xòe ra như tán ô, gần như cao ngang cây cối xung quanh. Cáo chín đuôi lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Phong và Moore trên mặt đất như nhìn hai con kiến.

Đây là... Thực thể tinh thần của Dẫn đường cấp S, thậm chí là cấp S+.

Triệu Phong và Moore sửng sờ không dám tin.

Ánh mắt Dụ Nhiên lạnh như băng, cậu giơ tay phải, vài sợi tua ý thức đỏ đột ngột lao về phía Triệu Phong. Đau đớn như bị lửa thiêu trong đầu khiến Triệu Phong kêu thảm, chẳng bao lâu sau cũng đã hoàn toàn mất ý thức.

Moore nhìn Dụ Nhiên, nở một nụ cười khổ: “Nhiên Nhiên, hóa ra cậu là Dẫn đường mạnh như vậy, thế mà vẫn lừa chúng tôi mãi...” Anh đau lòng nhìn Lục Tắc Hiên, giọng nghẹn ngào: “Tôi chết cũng không sao. Nhưng Tắc Hiên, anh ấy thật lòng với cậu đến thế, cậu nhẫn tâm để anh ấy tự tay giết chiến hữu của mình sao?”

Đều là Dẫn đường, Moore đã nhìn ra Lục Tắc Hiên không phải cường bạo mà là bị Dụ Nhiên điều khiển.

Tuy anh không biết Dụ Nhiên khống chế Lục Tắc Hiên như thế nào nhưng Lính gác cuồng bạo sẽ tấn công tất cả không phân biệt. Lục Tắc Hiên không hề ra tay với Dụ Nhiên, ánh mắt nhìn cậu lại là sự thuần phục tuyệt đối, thật sự giống như con rối trong tay Dụ Nhiên.

Tua ý thức lửa cháy kết nối với não Moore, sức mạnh tinh thần hung hãn đánh úp tới như sóng thần. Tim Moore như bị dao cứa, anh nhắm mắt lại, thầm nói trong lòng: “Thành An, xin lỗi, em không bảo vệ được em trai anh.”

Ngọn lửa thiêu đốt trong thế giới tinh thần của Moore, nhanh chóng vây lấy hươu trắng. Ngay khoảnh khắc Moore cho rằng mình chết chắc rồi, một giọng nói chột vang lên trong đầu: “Cái chết của Lục Thành An có nguyên nhân khác. Muốn biết chân tướng thì cố gắng sống sót.”

Moore kinh ngạc mở to mắt, tiếp đó, anh bị Dụ Nhiên thôi miên.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên phối hợp ăn ý, bay trên trời tìm thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng rồi tiến hành tấn công bất ngờ, đa phần người trong đội đều không kịp phản kháng. Dù sao tốc độ của Lục Tắc Hiên quá nhanh, lại thêm trông thấy Đội trưởng Lục ôm Dụ Nhiên bay tới, chẳng ai lại đề phòng.

Cứ vậy cũng bắt được bao nhiêu việc.

Có thể làm giả “cái chết” của mọi người bằng tốc độ nhanh nhất và mức thương tổn thấp nhất, thật sự không gì tốt hơn.

Lục Tắc Hiên bay trên cao, thị lực của chim ưng có thể nhìn rõ mồn một khu rừng bên dưới. Những Lính gác đi lẻ rất dễ xử lý, những lính gác đi theo nhóm thì phối hợp cùng nhau, Lục Tắc Hiên đánh lén, Dụ Nhiên tấn công tinh thần.

Để diễn thật nhất có thể, thỉnh thoảng Lục Tắc Hiên cũng sẽ thật sự cứa mọi người vài đường. Tiếng la hét thất thanh không ngừng vang

lên, tất cả đều được Lữ Tiểu Long trốn trong hang núi nghe rõ.

Mặt mũi Lữ Tiểu Long tái mét, hấn thềm nghĩ Dụ Nhiên đúng là tên điên, khống chế Lục Tắc Hiên xong là giết sạch không chừa một ai. Nhưng cách làm này rất phù hợp với phong cách của tổ chức. Lục Tắc Hiên là nước cờ cực kỳ quan trọng, một khi để lọt tin tức, ván cờ mà tổ chức tỉ mỉ sắp đặt sẽ hỏng bét.

Mình nên làm gì bây giờ? Cứ trốn tiếp hay sao?

Ngay lúc Lữ Tiểu Long rối ren cân nhắc, Lục Tắc Hiên đã ôm Dụ Nhiên bay về.

Dụ Nhiên bình thản nói: “Còn thiếu vài tên chưa tìm ra. Chắc chắn là nghe tiếng động nên trốn đi rồi. Anh chủ động gọi bọn họ tới, nói là... Thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng lập tức tới đây tập hợp.”

Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn bay lên, cao giọng hô: “Thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng lập tức tới đây tập hợp!”

Lính gác bị khống chế sẽ răm rắp nghe lệnh “chủ nhân”. Lúc này, Lục Tắc Hiên giống như một con rối bảo sao nghe vậy của Dụ Nhiên.

Nghe thấy tiếng gọi của Đội trưởng Lục, ba Lính gác còn do dự trốn trong rừng lập tức chạy về phía Lục Tắc Hiên.

Nhưng bọn họ nhanh chóng nhận ra nơi này la liệt thi thể đồng đội. --
-ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Máu tươi chảy khắp rừng, “thi thể” của cậu Đường lạnh ngắt như vừa lòi từ trong nhà xác ra, mắt còn trợn trừng. Ngực Chim Ruồi bị đao bén đâm xuyên qua. Trên cổ Cá Sấu có vết chém rất sâu. Chó Săn nằm rạp trên đất, máu tươi nhuộm đỏ lưng áo...

Hầu hết mọi người đều mất mạng chỉ bằng một đòn tấn công.

Lính gác trẻ mới tốt nghiệp Học viện Quân sự thấy cảnh tượng này liền sợ run cả giọng: “Đội... Đội trưởng Lục, xảy ra chuyện gì vậy? Sao hội chị Chim, anh Cá Sấu đều...” Một lính cũ giàu kinh nghiệm hiểu ra ngay: “Đội trưởng Lục cuồng bạo rồi, chạy mau!”

Một khi cuồng bạo, sức mạnh của Lính gác cấp S trở nên đáng sợ không thể tưởng tượng nổi. Trong lịch sử Liên bang đã có tiền lệ một vài Lính gác cấp S giết sạch đồng đội sau khi cuồng bạo. Khi trước Lục Tắc Hiên vẫn luôn nói với Moore phải giết hắn ngay khi hắn cuồng bạo cũng vì nguyên do này.

Lúc này, dù Lục Tắc Hiên chỉ đang diễn nhưng trong mắt đồng đội, người đàn ông cầm thanh đao nhuộm máu, ánh mắt lạnh lùng kia chẳng khác gì hung thần ác sát đến từ Địa Ngục. Những chiến hữu nằm trên đất đều do hắn giết.

Tiếng kêu thảm thiết khi nãy không phải vì gặp phải quái vật mà đều do Lục Tắc Hiên gây ra.

Hiểu ra điều này rồi, vài Lính gác may mắn còn sống sót chỉ thấy toàn thân lạnh toát.

Chạy? Bọn họ trốn nổi sao?

Suy nghĩ này vừa nhá lên trong đầu Lính gác, Lục Tắc Hiên đã lao tới ngay sau lưng nhanh như chớp, bổ thẳng một đao vào gáy hắn rất dứt khoát. Lục Tắc Hiên khống chế lực tay cực kỳ chuẩn xác, trông như giết người nhưng thực chất chỉ là đánh ngất tức thời thôi.

Một Lính gác khác chạy về phía hang núi bị tua ý thức của Dụ Nhiên bắt kịp. Tua ý thức rực lửa quấn quanh đầu đối phương như con rắn linh hoạt. Lính gác bị tấn công phát ra tiếng rên xiết khổ sở, chưa đầy ba giây đã gục xuống đất.

Còn lại một cậu lính mới định bỏ chạy thì bị thi thể của Đường Sách

ngáng chân.

Cậu lính kia hoảng loạn bò lết trên đất, môi tái trắng, run rẩy cầu xin: “Đội... Đội trưởng Lục... Đừng... Đừng giết tôi...”

Mặt Lục Tắc Hiên lạnh tanh, máu không ngừng nhỏ xuống từ lưỡi đao điện từ màu bạc.

Người đàn ông thong dong bước tới trước mặt hắn, thọc thẳng một đao xuyên qua người.

“Áááá...”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp rừng. Lát sau, khu rừng trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng trở lại đối diện Dụ Nhiên, ngoan ngoãn cúi đầu: “Chủ nhân, đã giải quyết xong.”

Dụ Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu Lục Tắc Hiên như khen thưởng: “Tốt, giết bao nhiêu người rồi?”

Lục Tắc Hiên nói: “51.”

Dụ Nhiên hơi nhíu mày: “Còn thiếu một tên nữa, không biết trốn ở đâu.” Cậu quét mắt nhìn quanh, Lữ Tiểu Long căng thẳng trốn trong hang, hắn chợt nghe Dụ Nhiên nói: “Vào hang núi kia tìm xem.”

Lữ Tiểu Long trợn trừng mắt, nín thở.

Lục Tắc Hiên xách đao vào hang núi trước, Dụ Nhiên đi ngay phía sau. Lúc này, Lữ Tiểu Long đã đổi màu cơ thể, hòa làm một với vách hang. Lục Tắc Hiên không thấy hắn nhưng Dụ Nhiên là Dẫn đường, Dẫn đường có thể cảm nhận được cảm xúc. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tuy cơ thể Lữ Tiểu Long đang tàng hình như sự sợ hãi trong lòng lại không giấu nổi.

Dụ Nhiên tìm ra vị trí của hắn bằng cảm giác rất nhanh chóng, cậu thản nhiên nói: “Lữ Tiểu Long, tao thấy mày rồi.”

Rất nhiều tua ý thức đỏ điên cuồng lan ra từ lòng bàn tay Dụ Nhiên, đánh úp về phía góc hang như gió lốc.

Cơ hồ ngay tức khắc, toàn thân Lữ Tiểu Long đã bị những sợi tua rực lửa bao vây, đầu đau như bị thiêu đốt khiến Lữ Tiểu Long hét toáng lên: “AAAA... Đừng, đừng giết tôi! Phe mình! Phe mình cả!”

Dụ Nhiên dừng tấn công, lạnh lùng nhìn hắn: “Phe mình cái gì?”

Trong đầu, Lữ Tiểu Long nơm nớp lo sợ van xin: “Tôi, tôi cũng là người của tổ chức, đừng giết tôi! Tôi đảm bảo sẽ không tiết lộ bí mật cậu đã khống chế Lục Tắc Hiên đâu!”

Dụ Nhiên hơi nhướn mày: “Ồ? Nhưng tao thấy người chết giữ bí mật tốt hơn nhiều.”

Mặt Lữ Tiểu Long tái mét: “Xin cậu đấy, đừng giết tôi! Tôi sẽ nói tốt cho cậu trước mặt cấp trên mà.”

Dụ Nhiên sờ cằm suy nghĩ như đang cân nhắc thiệt hơn. Vì bị công kích tinh thần, Lữ Tiểu Long đã hiện hình. Lục Tắc Hiên bay tới, bóp cổ Lữ Tiểu Long theo đúng mệnh lệnh “không để ai sống sót” của Dụ Nhiên.

Lính gác mặt đơ như gỗ, tay bóp chặt không khác gì đai sắt. Lữ Tiểu Long cảm tưởng như cổ mình sắp bị Lục Tắc Hiên bẻ gãy luôn rồi. Cảm giác hoảng loạn khi đối diện với cái chết khiến hắn quỳ mọp xuống trước mặt Dụ Nhiên, cuống quýt van lơn: “Đừng giết tôi! Sau này chuyện gì tôi cũng nghe lời cậu, nghe lời cậu hết!”

Dụ Nhiên bật cười, nói với Lục Tắc Hiên: “Tắc Hiên, thả hấn ra.”

Lục Tắc Hiên lập tức buông lỏng tay. Dụ Nhiên tiến tới, vỗ nhẹ lên vai Lữ Tiểu Long: “Không ngờ tổ chức phái tận hai nội gián tới Đội đặc chiến Liệp Ưng. Xin lỗi nhé, suýt nữa là hại người phe mình rồi.”

Lữ Tiểu Long ngời phịch ra đất, cảm giác may mắn khi còn sống sót khiến tim hấn đập mạnh như sắp văng khỏi lồng ngực, hỗn hển thở dốc từng hơi.

Hấn không biết rằng ngay lúc này, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đang nhìn nhau mỉm cười trong thế giới tinh thần.

“Chắc hấn tên này đã hoàn toàn tin anh bị tôi khống chế, giết sạch Đội đặc chiến Liệp Ưng rồi.”

“Ừ, tiếp theo là tìm cách về hành tinh Thủ đô. Có phải phi thuyền của chúng ta rơi vỡ tan tành rồi không?”

“Yên tâm, phi thuyền Liệp Ưng cũng được lỗ sâu đẩy đến đây, tôi đã nhờ nữ hoàng giấu nó đi bằng sương đỏ. Thân phi thuyền hỏng nhẹ thôi, hệ thống tôi sửa được.”

Quả đúng là Nhiên Nhiên bố trí tỉ mỉ, cân nhắc cẩn thận từng chi tiết. Các thương binh của Đội đặc chiến Liệp Ưng để lại, nhờ nữ hoàng quan tâm còn hai người họ dẫn theo Lữ Tiểu Long đã tận mắt chứng kiến tất cả quay về tổ chức hắc ám, chính thức triển khai kế hoạch hợp tác nằm vùng.

Lời tác giả:

Tự nhiên cảm thấy hình ảnh Nhiên Nhiên xoa đầu Đội trưởng Lục như xoa đầu thú cưng đáng yêu đấy chứ =))))

Lục Tắc Hiên: “Đã là con rối mặt liệt, em muốn xoa thế nào thì xoa.”

Chương 68: Trở về hành tinh Thủ đô

Lữ Tiểu Long may mắn giữ được mạng, sau một hồi hít thở sâu, hắn đã điều chỉnh được cảm xúc nhưng vẫn sợ nơm nớp khi nhìn Dụ Nhiên: “À thì, thành viên Đội đặc chiến chết hết rồi, ba chúng ta phải về thế nào đây?”

Dụ Nhiên cười nói: “Hỏi hay đấy. Mấy ngày nay tôi đã tìm khắp rừng, tìm được chỗ phi thuyền Liệp Ưng rơi xuống. Phi thuyền hỏng không quá nặng, sửa lại vẫn dùng được, chúng ta có thể lái phi thuyền đi.”

Lữ Tiểu Long vỡ lẽ. Bảo sao Dụ Nhiên lại sai khiến Lục Tắc Hiên diệt khẩu cả Đội đặc chiến Liệp Ưng, hóa ra cậu đã tìm được cách rời khỏi hành tinh này rồi. Lữ Tiểu Long vỗ sạch bụi đất trên người, nhanh chóng đứng bám theo: “Giờ chúng ta tới chỗ phi thuyền luôn à?”

“Phải, việc này không nên chậm trễ, nhanh trở về hành tinh Thủ đô rồi tính.” Dụ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên, chỉ về phía Đông Nam, nói: “Tắc Hiên, đưa bọn tôi qua bên đó.”

Lục Tắc Hiên, cánh xòe ra từ vai, đưa hai người tới gần phi thuyền Liệp Ưng chỉ trong nháy mắt.

Hắn nhìn lướt qua chiếc phi thuyền đã đồng hành cùng mình nhiều năm. Đúng như Nhiên Nhiên nói, phi thuyền không hỏng quá nặng, phần cánh bị cháy có thể sửa, hệ thống cũng vẫn khởi động lại được. Lục Tắc Hiên yên tâm, thả hai người xuống bên cạnh phi thuyền.

Dụ Nhiên vào trong, thành thạo lấy rất nhiều dụng cụ từ phòng sửa chữa ra, xắn tay áo bắt đầu làm việc.

Lữ Tiểu Long chạy qua, vừa tích cực hỗ trợ, vừa nịnh hót: “Nhiên Nhiên, gì cậu cũng biết làm thế?”

Tốc độ trở mặt của con tắc kè hoa này đúng là hạng nhất, biết mạng mình bị Dụ Nhiên nắm trong tay nên rất tích cực lấy lòng. Dụ Nhiên liếc hẳn một cái, nói: “Tổ chức không cho anh biết hồi trước tôi là cướp vũ trụ à?”

Lữ Tiểu Long sừng sốt, không ngờ lai lịch Dụ Nhiên lại là như thế. Hắn bái phục, khen: “Cướp vũ trụ luôn, ngẫu quá!”

Dụ Nhiên bình thản nói: “Tôi mồ côi cha mẹ từ bé, lớn lên trong băng cướp vũ trụ, lái phương tiện bay, sửa chữa máy móc, các loại kỹ năng sinh tồn, cái nào tôi cũng biết một ít.” Nói rồi, cậu lại ném một món dụng cụ cho Lữ Tiểu Long: “Cầm hộ.”

Lữ Tiểu Long lập tức cung kính đón lấy bằng hai tay.

Chỉ thấy Dụ Nhiên dùng các loại dụng cụ lấy từ phòng sửa chữa ra sửa đủ thứ hơn một tiếng đồng hồ, không ngờ bên cánh gãy của phi thuyền lại được cậu sửa lại trông y như ban đầu.

Tiếp đó, cậu vào phòng điều khiển phi thuyền, bắt đầu cài đặt lại hệ thống. Những hàng ký tự chi chít xuất hiện trên màn hình trong suốt trước mắt, ngón tay Dụ Nhiên di chuyển như bay, liên tục nhập lệnh mới vào. Những ký tự trắng hiện lên trên màn hình hết hàng này đến hàng khác như tuyết rơi.

Lữ Tiểu Long thầm nghĩ người này đúng là nhân tài toàn năng, sức mạnh tinh thần lại cao, thảo nào được tổ chức coi trọng đến thế.

Trong lúc Dụ Nhiên sửa chữa phi thuyền, Lục Tắc Hiên vẫn đứng đơ bên ngoài như cây cột gỗ. Lữ Tiểu Long không giúp được gì Dụ Nhiên, bèn quay ra ngoài tìm Lục Tắc Hiên. Hắn nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Lục Tắc Hiên, khẽ hỏi: “Đội trưởng Lục, nghe được tôi nói không?”

Lục Tắc Hiên thờ ơ.

Lữ Tiểu Long vươn tay quơ quơ trước mặt, muốn thử xem hắn có phản ứng gì không. Con người Lục Tắc Hiên chuyển động, hắn đột ngột rút đao điện từ ra, suýt nữa chặt phăng ngón tay Lữ Tiểu Long.

Lữ Tiểu Long hoảng hồn, lùi lại liền mấy bước.

Trong đầu, Dụ Nhiên nhin không được, nói: “Anh đừng dọa tên đó quá, hắn còn phải làm nhân chứng cho chúng ta nữa.”

Lục Tắc Hiên nói: “Không làm hắn bị thương là tôi đã kiềm chế lắm rồi.”

Dụ Nhiên biết Lục Tắc Hiên cực kỳ căm hận tên nội gián này, dẫu sao cái chết của anh hắn lúc trước cũng liên quan rất nhiều với Lữ Tiểu Long. Dụ Nhiên trấn an: “Tôi hiểu tâm trạng anh. Đừng nóng vội, món nợ máu đó sẽ có một ngày chúng ta thanh toán toàn bộ với bọn họ.”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ... Tiến độ bên cậu sao rồi?”

Dụ Nhiên nói: “Xong ngay đây.”

Trong thế giới tinh thần, chim ưng trắng nhàn nhã bay khắp trời, hai cáo chạy đuổi nhau trong rừng, một khung cảnh thật ấm áp, yên bình.

Từ sau khi hai người liên kết tinh thần, chim ưng trắng chính là đối tượng vui vẻ nhất. Trước kia, phạm vi hoạt động của nó chỉ có núi tuyết. Hiện giờ, chẳng những nó có thể thỏa thích chơi ở núi tuyết mà còn được bay lượn khắp rừng nguyên sinh rộng mênh mông, muốn gặp cáo lúc nào thì gặp, thật sự sung sướng gấp đôi.

Cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của nó, Lục Tắc Hiên nhắc nhở: “Diễn xuất của mi cũng cần cải thiện. Kế hoạch tiếp theo của tổ chức hắc ám là để Nhiên Nhiên cầm tù thực thể tinh thần, khống chế tôi

như con rối. Thế nên từ giờ trở đi, những lúc cần mi xuất hiện, mi phải đóng vai một con rối.”

Chim ưng trắng hơi hoang mang: “Con rối? Là kiểu hai mắt đại ra, chuyện gì cũng nghe lệnh Dụ Nhiên phải không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đại khái thế. Dù sau này có gặp ai mi cũng không được thể hiện cảm xúc quá mãnh liệt.”

Nhưng dù sao thực thể tinh thần cũng là động vật, đại diện cho tiềm thức của chủ nhân, rất nhiều bản năng khó có thể che dấu hoàn toàn, Lục Tắc Hiên lo nó sẽ làm lộ.

Dụ Nhiên cũng có nỗi lo này, diễn xuất của chim ưng trắng không tốt lắm. Cậu ngẫm nghĩ rồi nói: “Về sau cố gắng để nó ra ngoài hoạt động ít thôi, ở trong thế giới tinh thần an toàn hơn. Nếu thật sự cần nó xuất hiện, tôi có thể cho cáo chín đuôi đi cùng yểm trợ.”

Lục Tắc Hiên đồng tình: “Ừ, có cáo chín đuôi ở đó tôi cũng yên tâm hơn.”

Cuối cùng Dụ Nhiên cũng nhập lệnh xong xuôi, âm thanh máy móc quen thuộc vang lên bên tai: “Khởi động lại hệ thống thành công, chào mừng đã tới phi thuyền Liệp Ưng.”

Hai mắt Lữ Tiểu Long sáng rực, vội vàng quay vào phòng chỉ huy, hỏi: “Phi thuyền sửa xong rồi à?”

“Ừ, chuẩn bị xuất phát thôi.” Dụ Nhiên vẫy tay với Lục Tắc Hiên đứng bên ngoài, “Tắc Hiên, lên đây.”

Lục Tắc Hiên đơ mặt bước lên phi thuyền. Dụ Nhiên đưa cho hắn một cây súng mô hình: “Ngoan, qua bên kia tự chơi đi.”

Thế là Lục Tắc Hiên tự đi “chơi” như đứa trẻ con, ngồi một góc, chăm chú mân mê cây súng mô hình.

Lữ Tiểu Long liếc nhìn hấn với tâm trạng rối ren. Thật không ngờ Tướng quân Lĩnh gác cấp S bình thường điềm tĩnh, sắc bén, chính trực, mạnh mẽ là thế mà giờ lại biến thành một con rối ngoan như cún. Kể cả Dụ Nhiên có lệnh hấn nổ súng tự sát chắc hấn cũng làm luôn không do dự nhỉ?

Lữ Tiểu Long ngừng suy nghĩ, hỏi: “Chúng ta về hành tinh Thủ đô luôn à?”

Dụ Nhiên nhìn hấn: “Không thể thì sao? Anh định đi đâu?”

Lữ Tiểu Long đáp ứng: “Ừ thì... Lần này Đội đặc chiến Liệp Ưng có hơn năm mươi người ra trận, giờ còn mỗi ba chúng ta, phải giải thích thế nào với lãnh đạo Tháp Trắng và Quân đoàn Liệp Ưng?”

Dụ Nhiên đáp không chút do dự: “Chuyện này dễ thôi, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Đến lúc đó cứ nói chúng ta gặp phải quái thú hung tàn trên hành tinh, chiến đấu kịch liệt bảy ngày bảy đêm, đồng đội tử thương nặng nề, cuối cùng chỉ Đội trưởng Lục chỉ kịp cứu tôi với anh rồi lái phi thuyền mạo hiểm trốn thoát.”

Lữ Tiểu Long vò đầu: “Liệu bọn họ có tin không?”

Dụ Nhiên cười: “Nói chung vẫn đáng tin hơn Lục Tắc Hiên bị tôi điều khiển giết sạch cả đội đúng không?”

Lữ Tiểu Long cẩn thận ngẫm nghĩ, gật đầu đồng tình.

Dụ Nhiên đi tới kho chuyên chở hàng hóa của phi thuyền Liệp Ưng, quả nhiên trông thấy hai quái vật bị lưới điện từ bắt được. Đầu chúng to như bạch tuộc, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm Dụ Nhiên, ánh mắt ấy vô cùng đáng thương như thể bị cậu bỏ rơi.

Trong khoảng thời gian này, Dụ Nhiên tất bật liên kết tinh thần với Dụ Nhiên, thật sự quên mất hai quái vật này.

Dụ Nhiên vươn tua ý thức màu xanh lục ra, kết nối với đại não quái vật, hỏi: “Các cậu ổn chứ?”

Quái vật thật sự hiểu được lời cậu nói, mắt ngân ngấn nước: “Các anh muốn bắt em đi đâu? Thả em ra được không? Em về sẽ nói ba mẹ không bao giờ tấn công các anh nữa, nhé?”

Đôi mắt quả con quái vật này to cỡ khuôn mặt người bình thường, nghe nó tủi thân khóc trong đầu, nước mắt cũng sắp rơi ra, Dụ Nhiên cảm thấy thật kỳ diệu. Cậu mỉm cười, nhìn vào đôi mắt đẫm nước kia, nói: “Đừng sợ, tôi sẽ thả các cậu về.”

Phi thuyền Liệt Ưng nhanh chóng khởi động.

Dụ Nhiên điều khiển phi thuyền bay quanh hành tinh Nhện Đò rồi rời đi ở hướng đối diện lỗ sâu, tiến vào vũ trụ mờ mịt.

Chẳng bao lâu sau, cậu đã tìm được đường bay do con người khai phá trong vũ trụ.

Dụ Nhiên cẩn thận xác định phương hướng rồi nhập quỹ đạo bay tới hành tinh S-107 của chòm sao Kiếm Ngư.

Lữ Tiểu Long nghi hoặc hỏi: “Cậu về đây làm gì?”

Dụ Nhiên mở cửa kho chuyên chở hàng hóa ra, thả hai quái vật bị bắt bằng lưới điện từ về hành tinh của chúng.

Quái vật nhỏ kích động nói: “Cảm ơn anh!”

Lữ Tiểu Long không tài nào hiểu nổi: “Sao lại thả chúng?”

Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Đưa theo phiền phức lắm, lại làm khó chuyện báo cáo kết quả công việc của chúng ta. Cứ nói là bị tấn công trong quá trình bắt quái vật, ngoài ba người chúng ta thì đều đã hy sinh, thế dễ giải thích hơn.”

Lữ Tiểu Long hiểu ngay: “May mà cậu tính toán tỉ mỉ.”

Dụ Nhiên cười khẩy trong bụng. Đương nhiên là tôi tính toán tỉ mỉ rồi, tôi đã vạch sẵn toàn bộ kế hoạch cơ mà.

Nhưng thả hai quái vật này đi, thứ nhất, cậu không hy vọng chúng bị con người giải phẫu, cắt miếng làm tiêu bản nghiên cứu một cách thô bạo; thứ hai, cậu lo nhớ may quái vật này cũng có trí tuệ cao như nhện chúa, có lẽ sẽ phát hiện ra bí mật của cậu và Lục Tắc Hiên.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chỉ đưa theo Lữ Tiểu Long về hành tinh Thủ đô là đủ rồi.

Dụ Nhiên thiết lập quỹ đạo di chuyển xong xuôi liền tới nhà ăn. Mấy ngày nay cậu chỉ ăn toàn trái cây với cỏ dại, giờ cậu cực kỳ muốn ăn một ít thịt hộp.

Lữ Tiểu Long ân cần chạy tới kho vật tư, bê một đồng hồ hộp tới: “Nào nào, Nhiên Nhiên ăn đi.”

Dụ Nhiên biết chuyện hẳn từng bỏ thuốc, đương nhiên không ăn đồ hẳn lấy mà chỉ ăn phần Lục Tắc Hiên cầm tới, vừa ăn vừa giải bộ lơ đãng hỏi han: “Cấp trên của anh là ai? Quý cô Adeline à?”

Lữ Tiểu Long ngần ngừ, lát sau mới nói nhỏ: “Là anh trai cô ta.”

Dụ Nhiên nhướn mày: “Ồ? Con bọ ngựa đực kia tôi cũng từng gặp rồi. Hẳn có nói với anh bước tiếp theo của kế hoạch là gì không?”

Lữ Tiểu Long giả ngu: “Kế hoạch? Tôi không rõ lắm. Sau khi trở về hành tinh Thủ đô chắc sẽ có người liên lạc với cậu thôi.”

Dụ Nhiên bật cười: “Cũng phải, chắc cô “chị họ” kia sẽ đến tìm tôi.”

Lữ Tiểu Long không ho he gì nữa, chỉ cắm cúi ăn.

Trong thế giới tinh thần, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đang bí mật thương lượng đối sách.

Dụ Nhiên nói: “Cấp trên của Lữ Tiểu Long là đực bọ ngựa là đực Andre, cấp trên của tôi là bọ ngựa cái Adeline. Xem ra địa vị của hai anh em nhà này trong tổ chức cũng chỉ là chân liên lạc thôi.”

Lục Tác Hiên cau mày: “Adeline là nữ phú hào giàu nhất Liên bang, gia tài bạc vạn. Anh trai cô ta cũng không thiếu tiền, thế mà lại chịu giả chết để làm việc trong tối cho tổ chức... Với của cải và địa vị đó, sao bọn họ lại chịu làm tay sai cho kẻ khác?”

Dụ Nhiên nói: “Có lẽ tổ chức cho bọn họ thứ mà tiền tài không mua được... Ví dụ như quyền lực tốt bậc.”

Lục Tác Hiên nhìn Dụ Nhiên: “Hai Dẫn đường cấp S mà chỉ được làm chân liên lạc, tôi thật sự tò mò cấp trên của bọn họ là ai.”

Dụ Nhiên nói: “Liên bang chỉ có vài Dẫn đường với cấp bậc sức mạnh tinh thần cao thôi.”

Lục Tác Hiên cẩn thận liệt kê một lượt các Dẫn đường cấp cao trong đầu.

Tần Tiêu, Dẫn đường cấp S+, Thống soái quân sự Liên bang, phụ trách điều phối mệnh lệnh, giải quyết xung đột giữa bốn quân đoàn lớn. Ông là ông nội của Nhiên Nhiên, cha của Tần Lạc, không thể nào lại đi hại chết con trai con dâu rồi để cháu đích tôn đi nằm vùng. Từ ký ức của Nhiên Nhiên có thể thấy Nguyên soái Tần vẫn luôn điều tra tổ chức hắc ám, là kẻ địch lớn nhất của bọn chúng.

Giáo sư Mạc Duy, Dẫn đường cấp S+, Viện trưởng Viện Khoa học Trung ương Liên bang, người phát minh ra khoáng điều trị tái tạo, nhà khoa học rất được tôn kính. Ông ta là Dẫn đường kiểu phát triển nổi tiếng nhất Liên bang, sức mạnh tinh thần năm 16 tuổi khi vừa thức tỉnh chỉ đạt cấp C nhưng hiện tại đã lên tới cấp S+ sau nhiều cố gắng, là tấm gương điển hình về sự nỗ lực.

Ngài Ludwig, Dẫn đường cấp S+, Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường, quản lý toàn bộ tài liệu Dẫn đường đã đăng ký của Liên bang, là một

người có tác phong điềm đạm, tao nhã, đồng thời kiêm chức Giám đốc Bệnh viện Trung ương hành tinh Thủ đô, đã chữa trị cho không ít Lính gác bị bệnh nặng, là thần tượng trong lòng rất nhiều Lính gác, Dẫn đường.

Tổng thống Harrison, Dẫn đường cấp S+, Tổng thống đời thứ 57 của Chính phủ Liên bang, sinh ra trong gia đình chính khách, gia thế hùng hậu, khi tranh cử đã giành được tỉ lệ ủng hộ trên 70%, thi hành khá nhiều chính sách có lợi đối với người dân bình thường trong thời gian đương chức, rất được dân chúng kính trọng.

Cả ba Dẫn đường cấp S+ còn lại, dù là ai cũng đều có sức mạnh ghê gớm.

Bọn họ không chỉ có năng lực cá nhân cực kỳ xuất sắc mà sau lưng còn có mạng lưới quan hệ khổng lồ cùng thế lực cướp vũ trụ đáng sợ nhất vẫn luôn ngủ đông trong bóng tối.

Kẻ địch rất hùng mạnh nhưng bên ta không phải không có hậu thuẫn. Mạng lưới tình báo của Nguyên soái, lực lượng bí mật của nhà họ Lục, Quân đoàn Liệp Ưng và Quân đoàn Ánh Sao đều sẽ là trợ lực của họ.

Chương 69: Đổi trắng thay đen

Cùng thời gian đó, trên hành tinh Nhện Đỏ.

Từ đầu đến cuối, Đường Sách chưa từng hôn mê. Ngay khi Lục Tắc Hiên xách đao đuổi theo, hắn đã lập tức giả chết, dùng khả năng điều chỉnh nhiệt độ cơ thể của kỳ nhông để làm mình lạnh ngắt, máu chảy cũng do hắn tự tạo ra...

Chờ Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên lái phi thuyền rời đi xa rồi, hắn lồm cồm bò dậy.

Lần sau nhất quyết không giả vờ “chết không nhắm mắt” nữa, cứ phải trợn trừng ra, cay hết cả mắt.

Đường Sách dụi mắt mấy cái, nhìn quanh bốn phía, những người khác vẫn đang hôn mê. Hắn đang định đi xem tình hình của Chim Ruồi, Cá Sấu, không ngờ ngay lúc đó, một đám nhện to chừng nắm tay người đột nhiên bò từ rừng sâu ra.

Đám nhện kết bè kết đội xuất hiện khiến Đường Sách khá căng thẳng. Hắn nắm chặt đao trên tay, nhìn chúng đầy cảnh giác, sẵn sàng tư thế chiến đấu.

Nhưng bất ngờ thay, đám nhện thế mà lại bắt đầu miệt mài giăng tơ. Những sợi tơ đỏ nhỏ xíu phun ra từ miệng chúng, từng sợi từng sợi xếp vào với nhau bằng bó vết thương cho các thành viên đội như bác sĩ đang sơ cứu. Máu còn đang chảy ra từ vết thương được cầm lại một cách kỳ diệu.

Càng kỳ diệu hơn là sau khi băng bó vết thương xong xuôi, chúng lại bò về rừng một cách ngay ngắn, trật tự, hết như “những thiên thần

nhỏ nhiệt tình”.

Đường Sách: “...” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhện lại chữa thương giúp con người? Nếu không tận mắt chứng kiến, đánh chết Đường Sách cũng không tin.

Hắn kinh ngạc đứng sững tại chỗ, mất một lúc lâu mới hoàn hồn: “Chẳng lẽ Dụ Nhiên đã biết trước trên hành tinh này có loài nhện sẽ giúp đỡ con người nên mới dẫn phi thuyền Liệp Ưng tới đây, tiện cho việc diễn vở kịch “giết sạch đồng đội” cùng Lục Tắc Hiên?”

“Rốt cuộc Dụ Nhiên là ai, sao lại biết nhiều đến thế?” Đường Sách nghĩ mãi vẫn không thông.

Khi điều hắn tới Đội đặc chiến Liệp Ưng hiệp trợ Dụ Nhiên, Nguyên soái không nói gì nhiều, chỉ dặn hắn phải bảo vệ Dụ Nhiên bằng mọi giá. Đường Sách đoán Dụ Nhiên là nước cờ cực kỳ quan trọng Nguyên soái bày ra, có điều tra được tường tận về tổ chức kia hay không đều trông cậy vào cậu.

Một lát sau, Chim Ruồi tỉnh lại đầu tiên. Cô dụi mắt, nhìn Đường Sách, nói với vẻ hoang mang: “Cậu Đường? Không phải Đội trưởng Lục cường bạo giết người hả? Sau anh ấy không giết cậu? Ủa khoan... Sao tôi vẫn chưa chết!”

Đường Sách cười, gãi đầu: “Tôi cũng không biết, hình như Đội trưởng Lục không thật sự muốn giết chúng ta hay sao ấy?”

Mọi người xung quanh lần lượt tỉnh lại.

Cá Sấu sờ phần cổ ngứa râm ran: “Mớ tơ đỏ lạnh lạnh trên cổ tôi là cái quái gì vậy?”

Chó Săn bên cạnh nói: “Trên người tôi cũng có, lạ thật, vết thương

cầm máu rồi, còn hơi ngửa như đang lành nữa chứ.”

Đường Sách nói: “Nếu tôi bảo đây là mạng nhện, có một đám nhện tự nhiên bò tới cầm máu, bằng bó giúp, mọi người tin không?”

Cá Sấu liếc hẳn đầy khinh bỉ: “Cậu đùa gì đấy hả, tưởng bọn tôi là lũ nhãi con ba tuổi chắc? Bịa chuyện vớ vẩn!”

Đường Sách ho khẽ một tiếng, phân tích: “Tôi thấy Đội trưởng Lục không thật sự xuống tay ác đâu, không tin thì mọi người cứ kiểm tra vết thương của mình mà xem, toàn vết chém chệch hoặc nông thôi. Mọi người bất tỉnh đều là vì bị anh ấy đánh ngất đúng không?”

Mọi người kiểm tra theo lời hắn nói. Thế mà đúng thật.

Một Lính gác bị Dự Nhiên tấn công cũng nói: “Thế giới tinh thần của tôi không bị tổn thương, Dự Nhiên không tấn công tôi mà thôi miên hả?”

Chim Ruồi nhận ra điều bất thường: “Hai người họ làm gì vậy chứ?”

Đường Sách nói: “Cụ thể ra sao tôi không rõ, tôi chỉ biết là bọn họ đã lái phi thuyền rời khỏi đây rồi.” Kế hoạch tiếp theo của Dự Nhiên thế nào, hắn thật sự không biết, chỉ nắm được là cậu muốn tạo ra tai nạn này để tất cả thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng chết giả rồi đưa Lục Tắc Hiên đi riêng. Nhất định hai người có nhiệm vụ đặc biệt, không tiện dẫn theo cả đội.

Mọi người hoang mang nhìn nhau. Nhưng chỉ ít tất cả đều còn sống, vậy cũng cho thấy Lục Tắc Hiên không thật sự muốn giết đồng đội. Điều này khiến tâm trạng họ dễ chịu hơn nhiều.

Sau khi tỉnh lại, Moore chợt nghe một giọng nói đang gọi mình. Sương đỏ trước mắt tự động tản ra, Moore đi vào trong, giọng nói kia

càng rõ hơn: “Cậu là Dẫn đường trong loài người đúng không, nghe được tín hiệu tinh thần của tôi chứ?”

Moore giật mình, gật đầu: “Tôi nghe được. Bà là ai?”

Giọng kia tiếp tục nói: “Có người nhờ tôi chuyển lời với cậu: Cố gắng sống sót, quan tâm người trong đội. Sống sót mới có hy vọng.”

Giọng nói ấy dịu dàng như lời trấn an của mẹ.

Hốc mắt Moore hơi cay cay, anh nhớ trước lúc mình bị Dụ Nhiên thôi miên, Dụ Nhiên đã nói riêng với anh một bí mật động trời: Cái chết của Lục Thành An có nguyên nhân khác.

Chẳng lẽ năm đó hấn hy sinh không phải vì tai nạn?

Moore nắm chặt tay, nhớ lại hình ảnh Lục Thành An bị quái vật xé đôi khi trước, anh ấn tay lên ngực mình, cảm giác đau đớn như trái tim bị vật nặng đè nghiền lan khắp toàn thân này đau đến mức khiến anh không đứng thẳng nổi. Sắc mặt anh tái mét, nhưng ánh mắt bị nước mắt làm nhòe dần dần xuất hiện vẻ kiên định.

Phải cố sống sót cho đến ngày chân tướng được phơi bày. Nếu cái chết của Lục Thành An thật sự do âm mưu kẻ khác bày ra, chỉ ít anh phải biết được hung thủ đứng sau là ai. Tự tay đâm chết kẻ thù mới giúp vong hồn được yên nghỉ.

Moore hít thở sâu để bình tĩnh, đi vào trong rừng tìm kiếm những đồng đội khác.

Đường Sách, Chim Ruồi cũng đang tìm người khắp rừng, càng lúc càng có nhiều đồng đội tập hợp được với nhau. Phát hiện mọi người đều chưa chết, ai cũng thảng thốt vì sống sót sau đại nạn, đồng thời cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Trông Đội trưởng Lục rõ ràng là đã cuồng bạo, muốn giết hết mọi người nhưng sao lại giết không chết ai?

Moore phân tích: “Đội trưởng Lục làm vậy nhất định có nguyên do riêng. Đừng quên, lần trước ở hành tinh S-107 chòm sao Kiếm Ngư, anh ấy đã bất chấp nguy hiểm cứu mọi người về. Anh ấy luôn coi chúng ta như người nhà, sao có thể thật sự xuống tay tàn ác, diệt sạch mọi người?”

Cá Sấu vò đầu: “Nhưng không phải anh ấy cuồng bạo hả? Lính gác cuồng bạo sẽ đánh mất lý trí...”

Moore nhìn hẳn, nói: “Anh từng gặp Lính gác nào cuồng bạo rồi mà vẫn ôm Dẫn đường bay qua bay lại chưa? Nếu anh ấy thật sự cuồng bạo, e rằng người đầu tiên bị giết chính là Dụ Nhiên ở ngay bên cạnh kia.”

Mọi người thi nhau gật đầu. Moore đã ở Đội đặc chiến Liệp Ưng hơn tám năm, chữa trị cho từng Lính gác, anh rất có uy trong đội, mọi người khá nghe lời anh. Huống hồ điều anh chỉ ra hợp lý thế cơ mà.

Chim Ruồi hỏi: “Nên làm gì tiếp đây? Cậu Đường nói đã trông thấy Đội trưởng Lục và Dụ Nhiên lái phi thuyền đi mất rồi.”

“Chờ thôi.” Moore đẩy kính, nhìn vào rừng sâu đầy sương đỏ, khẽ nói: “Nhện của khu rừng này không tấn công mà còn chữa thương giúp chúng ta, mọi người đừng làm hại chúng. Kế tiếp, chúng ta dựa vào trái cây, nguồn nước và một số loại nấm ăn được trong rừng này cố chịu một thời gian. Tôi tin Đội trưởng Lục nhất định sẽ có sắp xếp, không bỏ mặc chúng ta ở đây đâu.”

Có Moore đứng ra ổn định lòng quân, mọi người đã bình tĩnh hẳn.

Chắc chắn Lục Tắc Hiên có kế hoạch gì đó không tiện đưa họ theo nên mới cố tình đánh ngất, để họ lại đây. Thế thì họ sẽ chờ Đội trưởng Lục, dù sao phi thuyền cũng bị lái đi rồi, họ cũng không có cách nào rời khỏi hành tinh này.

Đường Sách cười tủm tỉm: “Tới rồi thì yên tâm ở lại, mọi người cứ

coi như nghỉ phép là được!”

Cả đội đồng loạt quay sang nhìn hắn.

Đột nhiên, Chim Ruồi ấn tay lên vai hắn: “Cậu Đường, sao tôi cứ cảm thấy hình như cậu biết hơi nhiều nhỉ?”

Cá Sấu gật đầu phụ họa: “Đội trưởng Lục ra tay nhanh như thế, tôi chưa kịp hiểu gì đã bị anh ấy xuyên một nhát, sao cậu lại biết giả chết trước hả?”

Lính gác bị hắn ngáng chân đột nhiên kêu lên: “Có phải anh cố tình ngáng chân tôi không? Lúc đó “thi thể” anh lạnh toát như cục băng vậy, còn chết không nhắm mắt trừng trừng nhìn tôi, làm tôi hoảng hết cả lên.”

Bị mọi người bao vây, Đường Sách cười gượng, lùi về sau: “À thì, chuyện gì cũng từ từ, mọi người bình tĩnh nào!”

Chim Ruồi xoa nắm đấm, nói: “Toàn lính gác cả, nói gì mà nói, giải quyết bằng nắm đấm.”

Vài người sẵn tới, Đường Sách lập tức ôm đầu bỏ chạy: “Mọi người ỷ đông hiệp yếu, thắng không về vang!”

Moore thấy mọi người đuổi đánh Đường Sách giả chết không khỏi mỉm cười. Dù trong tình cảnh khốn khó, gian nan thế nào, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đều có thể điều tiết tâm trạng rất nhanh, lạc quan đối diện với mọi chuyện, đó cũng là truyền thống nhiều năm qua của đội ngũ này.

Giữa nghịch cảnh, chỉ khi giữ vững hy vọng mới có thể xoay chuyển tình thế.

Đội trưởng Lục, Dụ Nhiên, hai người yên tâm, tôi sẽ dẫn dắt mọi người sống sót.

7 giờ tối, phi thuyền Liệp Ưng thuận lợi tiến vào trạm vũ trụ của hành tinh Thủ đô.

Là phi thuyền chấp hành nhiệm vụ khẩn cấp của Đội đặc chiến, Liệp Ưng có được quyền hạn thông hành cấp cao nhất, được quyền đáp xuống khẩn cấp. Nhân viên kiểm tra an ninh của trạm vũ trụ hành tinh Thủ đô thấy là giấy thông hành của phi thuyền Liệp Ưng liền cho vào thẳng.

Dụ Nhiên lái phi thuyền về Tháp Trắng.

Người thuộc Bộ Chỉ huy Tháp Trắng lập tức điều nhân sự sang hỗ trợ. Vốn tướng Lục Tắc Hiên sẽ bắt được vài quái thú vũ trụ cung cấp cho công tác nghiên cứu như nhiệm vụ đã giao, không ngờ Đội đặc chiến Liệp Ưng chỉ có ba người trở về. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sĩ quan chỉ huy nghiêm nghị hỏi: “Thiếu tướng Lục Tắc Hiên, đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu, thuật lại theo những gì Dụ Nhiên đã chỉ: “Trong quá trình làm nhiệm vụ tại chòm sao Kiếm Ngư, chúng tôi bị quái thú vũ trụ bao vây. Sức mạnh của chúng vượt ngoài dự kiến của chúng tôi, 51 chiến sĩ Đội đặc chiến Liệp Ưng... Đều đã gặp nạn.” Hắn ngừng một lát, giọng hơi khàn đi, “Tôi chỉ kịp đưa Dụ Nhiên và Lữ Tiểu Long trốn thoát.”

Trong lúc “giết đồng đội” tại hành tinh Nhện Đỏ, trên người Lục Tắc Hiên dính khá nhiều máu, trông vô cùng chật vật, rất giống như đã trải qua một trận huyết chiến thảm khốc.

Sĩ quan chỉ huy nhìn hấn kinh ngạc: “Không phải bảo là phạm vi

công kích của quái vật móng vuốt có hạn à? Sao các anh lại bị bao vây?”

Mắt Dụ Nhiên đỏ hoe, ghen ngào nói: “Trên hành tinh đó không chỉ có một loại quái vật. Lần này chúng tôi gặp phải loài chim biết công kích trên không, miệng của chúng sắc như dao nhọn vậy. Chúng bay thành bầy, đánh rơi toàn bộ phương tiện bay của chúng tôi...”

Như nhớ lại khung cảnh kinh hoàng ấy, nước mắt cậu không kìm được mà lăn xuống.

Sĩ quan chỉ huy nhìn Lữ Tiểu Long: “Anh thì sao?”

Lữ Tiểu Long đứng nghiêm người: “Lúc ấy tôi ở lại phụ trách bảo vệ phi thuyền. Phương tiện bay của đồng đội liên tục bị đánh rơi, Đội trưởng Lục liều chết chiến đấu với đám quái vật, cuối cùng chỉ còn ba bọn tôi sống sót.”

Ba người đã khớp khẩu cung kỹ càng.

Dù sao cũng không có nhân chứng nào khác, không ai biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Sĩ quan chỉ huy kính cẩn thực hiện nghi thức quân đối với Lục Tắc Hiên, nói: “Tôi xin bày tỏ sự cảm thông và tiếc thương vô hạn với các chiến sĩ gặp nạn. Tướng quân Lục, ba người về nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ báo lại chuyện của đội các anh cho Bộ Chỉ huy Tháp Trắng. Tiền trợ cấp cho các chiến sĩ đã hy sinh cũng sẽ được chuyển tới gia quyến sớm.”

Sau khi sĩ quan của Tháp Trắng rời đi, Tướng quân Lục Đình Ngự cũng đích thân ghé tới.

Nhìn dáng vẻ đờ đẫn của con trai, ông đau lòng, vỗ vai Lục Tắc Hiên: “Sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu: “Bố, tại con bất tài, không bảo vệ được đồng đội.”

Giọng Tướng quân Lục cha khàn khàn: “Đây không phải lỗi của con. Không ai đoán trước được trên hành tinh kia còn có nhiều quái vật biết tấn công trên cao như thế... Aizz, bao nhiêu đồng đội hy sinh vậy, con cũng đừng đau lòng quá. Bố sẽ sắp xếp người lo liệu các vấn đề liên quan.”

Ông nhìn Dụ Nhiên, phát hiện Dụ Nhiên đã khóc đỏ hoe cả mắt.

Lục Đình Ngự ân cần hỏi thăm: “Nhiên Nhiên sao rồi, không bị thương chứ?”

Dụ Nhiên lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Cháu không sao, nhưng mà Moore, anh em họ Triệu, vì bảo vệ cháu, mọi người đã bị quái vật ăn thịt...” Nói tới đây, cậu bắt đầu run rẩy như không muốn nhớ lại khung cảnh khủng khiếp kia.

Lục Đình Ngự đau lòng, Dẫn đường nhỏ cấp C đáng thương, trải qua tai nạn không khác gì ác mộng vậy, chắc chắn bị ám ảnh tâm lý rồi. Ông nhìn Lục Tắc Hiên, nói: “Chăm sóc Nhiên Nhiên cho tốt. Sắp tới bố sẽ không bố trí thêm nhiệm vụ cho các con nữa, nghỉ ngơi đi.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Cảm ơn tướng quân.”

Các quan chức, lãnh đạo lũ lượt tới thăm ba người sống sót, ngay cả Văn phòng Tổng thống rất ít khi ra mặt cũng cử đại diện tới động viên.

Tin tức 51 chiến sĩ Đội đặc chiến Liệp Ưng hy sinh nhanh chóng lan đi, tạo thành tin tức cực kỳ chấn động khắp Liên bang.

Nhất thời, dân chúng ồn ào tranh luận. Một luồng ý kiến cho rằng con người không thể bành trướng vô hạn, cưỡng chế chiếm lĩnh hành tinh tài nguyên, quái thú vũ trụ cũng có trí tuệ, con người nên biết

kính sợ chúng, bằng không sẽ càng có thêm nhiều chiến sĩ hy sinh. Một quan điểm khác cho rằng con người là chủng tộc văn minh và có khoa học kỹ thuật phát triển vượt trội nhất, lý ra phải trở thành bá chủ của thời đại vũ trụ, thậm chí đề nghị Bộ Quân sự phái hẳn một quân đoàn tới san bằng chòm sao Kiếm Ngự...

Đôi bên tranh cãi gay gắt, các diễn đàn lớn cũng diễn ra những cuộc khẩu chiến kéo dài. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Diễn xuất chuẩn chỉ của Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên trót lọt qua mắt mọi người. Không ai nghĩ họ đang nói dối, cũng không ai nhận ra Lục Tắc Hiên đang bị Dụ Nhiên khống chế. Chỉ một mình Lữ Tiểu Long biết chân tướng ngày nào cũng lo lắng bất an, sợ mình bị diệt khẩu.

Hai ngày sau, cô “chị họ” của Dụ Nhiên xuất hiện ở gần Tháp Trắng. Mang danh nghĩa “tới thăm em trai” nhưng thực chất, tổ chức phái cô ta tới gặp Dụ Nhiên để nghiệm thu thành quả.

Trong thế giới tinh thần, Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Chắc chắn bọn họ sẽ kiểm tra thế giới tinh thần của anh và Tắc Hiên. Cáo chín đuôi, cáo trắng, hai em sẵn sàng. Chim ưng, cậu về bên chỗ chủ nhân đi.”

Chim ưng đáp xuống từ đỉnh núi tuyết, lưu luyến bay quanh rùng rậm một vòng rồi mới trở về thế giới trong đầu Lục Tắc Hiên.

Nơi này chỉ còn một vùng hoang vu, cằn cỗi. Chim ưng trắng nhìn khung cảnh thê lương, tàn tạ trước mắt, lập tức vào vai, vờ như hai mắt đờ đẫn, đứng giữa vùng đất như một pho tượng hình chim ưng.

Dụ Nhiên vừa lòng nói: “Tốt lắm, tiếp tục duy trì.”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên với vẻ lo lắng: “Lát nữa nhớ cẩn trọng.”

Dụ Nhiên nói: “Anh cũng vậy.”

Hai người nhìn nhau, chuẩn bị tinh thần rồi sóng vai ra khỏi Tháp Trắng.

Chương 70: Gặp lại người đeo mặt nạ

Ngoài cửa Tháp Trắng, vừa trông thấy Dụ Nhiên, Vinh Oánh Oánh lập tức mỉm cười, vẫy tay gọi: “Nhiên Nhiên!”

Nụ cười của cô ta vẫn tươi tắn như mọi khi. Nếu không biết trước rằng cô ta là con ròi bị người khác điều khiển, người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy đó là một người chị họ tốt tính, quan tâm em mình.

Dụ Nhiên phối hợp mỉm cười với cô ta, bước tới: “Chị à.”

Vinh Oánh Oánh hỏi thăm: “Chị nghe nói Đội đặc chiến Liệp Ưng gặp chuyện, em không bị thương chứ?”

Dụ Nhiên diễn rất tròn vai: “Em không sao, nhưng mà đồng đội em... Hy sinh những 51 người.” Cậu gục đầu xuống, khẽ nói: “Chị, chị chưa ăn cơm đúng không? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

“Ừ, chị đặt bàn sẵn rồi, đi thôi.” Vinh Oánh Oánh dẫn hai người lên xe.

Cô ta ngồi ở ghế lái, mở hệ thống điều khiển tự động rồi mỉm cười đưa hai ống tiêm nhỏ cho Dụ Nhiên, hiển nhiên, trong đó chính là thuốc mê. Cô ta còn ra dấu với Dụ Nhiên, ý bảo ống thứ hai là cho Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên nói trong đầu: “Lần nào đi gặp người của tổ chức cậu cũng bị bọn họ đánh thuốc mê à?”

“Đúng thế, bọn họ lo tôi sẽ nhớ được đường đi rồi tìm ra vị trí.” Dụ Nhiên nói, “Kẻ đứng sau màn cực kỳ cẩn thận, vậy nên cả tổ chức

hắc ám chỉ có một vài lãnh đạo cấp cao biết thân phận thật của gã thôi. Tôi vẫn chưa có tư cách tiếp cận.”

“Ừ, vậy phối hợp thôi, tránh khiến bọn họ nghi ngờ.”

Dụ Nhiên cầm kim tiêm gây mê Lục Tắc Hiên, tiếp đó lại gây mê chính mình.

Vinh Oánh Oánh ngồi hàng ghế trước vẫn tươi cười, cô ta lái xe loanh quanh trên đường phố hành tinh Thủ đô vài vòng rồi mới tới một nhà hàng. Bồi bàn lập tức tới đưa Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đang hôn mê vào thang máy.

Sau khi tỉnh lại, Lục Tắc Hiên phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng kín một mình. Xung quanh rất tù mù, gần ngay trước mắt là một người đeo mặt nạ đồng điệu đang ngồi. Chiếc mặt nạ kia được tạo hình cực kỳ dữ tợn, trên đó còn lờ mờ vết máu đã khô.

Vừa tỉnh dậy, đột nhiên trông thấy một khuôn mặt đáng sợ như vậy giữa bóng tối, hầu như ai cũng sẽ giật mình.

Nhưng Lục Tắc Hiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Gần như ngay lúc tỉnh lại, hắn đã điều chỉnh biểu cảm xong.

Đôi mắt của Lính gác điển trai nhìn về phía trước với vẻ ngậy đại như người mất hồn.

Người đeo mặt nạ lên tiếng: “Mày không sợ tao?”

Giọng nói của gã đã được biến đổi bằng máy móc nên nghe khàn khàn rất quái dị.

Lục Tắc Hiên không ừ hừ gì, tiếp tục đờ đẫn nhìn đối phương.

Người đeo mặt nạ hỏi: “Mày là ai?”

Lục Tắc Hiên trả lời như rô bốt: “Tôi là Thiếu tướng Lục Tắc Hiên, Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Người đeo mặt nạ: “Đã có chuyện gì xảy ra ở chòm sao Kiếm Ngư?”

Lục Tắc Hiên nói bằng ngữ điệu đều đều: “Chúng tôi gặp phải một đám quái vật biết tấn công trên không, toàn bộ phương tiện bay đều rơi vỡ, 51 chiến hữu hy sinh, chỉ còn tôi, Dụ Nhiên và Lữ Tiểu Long sống sót.”

Người đeo mặt nạ: “Tại sao Lữ Tiểu Long lại còn sống?”

Lục Tắc Hiên nói: “Vì khi đó hắn ở lại thủ trên phi thuyền, không xuống chiến đấu.”

Người đeo mặt nạ dăm chiêu nhìn Lính gác đối diện, lát sau, gã vẫy tay. Hai anh em sinh đôi Adeline và Andre lập tức vào phòng, hai con bọ ngựa phong lan giống y hệt nhau đi theo sau chủ nhân.

Người đeo mặt nạ nói: “Trông hắn có vẻ thật sự bị Dụ Nhiên khống chế rồi, hai người kiểm tra thế giới tinh thần hắn một chút.”

Hai người liếc nhau, bọ ngựa phong lan lập tức ăn ý chạy về phía Lục Tắc Hiên.

Theo lý thuyết, nếu Lục Tắc Hiên thực sự bị Dụ Nhiên khống chế, vậy thì thế giới tinh thần của hắn đã bị cậu phá hủy, không có khả năng phòng ngự nào đáng kể. Kết quả đúng thật là như thế, quá trình hai con bọ ngựa xâm nhập thế giới tinh thần của Lính gác diễn ra vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ điều gì ngăn trở.

Nhưng sau khi tiến vào thế giới tinh thần, Adeline và Andre đều sững người.

Đây là thế giới tinh thần thâm thúy nhất bọn họ từng gặp. Trong tầm mắt chỉ còn một vùng hoang vu, căn cổ. Đất đai nơi này như đã chịu hạn hán nhiều năm, khắp nơi đều là những khe nứt nứt toác, một số

nơi còn bị sức mạnh tinh thần lửa cháy của cáo chín đuôi thiêu rụi, lưu lại những vệt muội tro đen thui.

Một con chim ưng khổng lồ đứng ngơ ngẩn giữa vùng đất hoang, thỉnh thoảng lại đập cánh vài cái cho thấy nó vẫn còn sống.

Ánh mắt nó đại ra, rõ ràng là chim ưng, thực thể tinh thần mạnh mẽ nhất của cấp S, vua của bầu trời, thế mà bộ dạng nó lúc này trông chẳng khác gì con chim non mất tổ đáng thương. Ngay đến Adeline cũng không tìm được mà thấy hơi thương nó.

Andre điều khiển bộ ngựa tiến lên, cố tình đưa chân chọc mặt, chọc cánh nó, chim ưng cũng không có phản ứng gì.

Hai người vẫn nhớ như in núi tuyết trải dài nguy nga, đồ sộ khi kiểm tra thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên lần trước. Không ngờ chỉ mới một thời gian ngắn thôi, thế giới tinh thần của hắn đã bị phá hủy thành thế này.

Dụ Nhiên đúng là một kẻ tàn ác, sức mạnh tinh thần lại cao đến mức thật sự khống chế được Lính gác cấp S.

Hai anh em kia nhìn nhau rồi cho bộ ngựa rời khỏi thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên.

Ngay sau đó, Lục Tắc Hiên bỗng hỏi: “Nhiên Nhiên đâu?”

Người đeo mặt nạ nói: “Mày tìm cậu ta làm gì?”

Lục Tắc Hiên nói: “Nhiên Nhiên nói với tôi kể từ giờ, bất cứ lúc nào cũng phải ở bên cạnh, bảo vệ em ấy vì tôi là Lính gác của em ấy.”

Ba người nhìn nhau, đây là mệnh lệnh Dụ Nhiên giao cho Lục Tắc Hiên sao? Lục Tắc Hiên thật sự nghe lời đến thế?

Lúc này, Dụ Nhiên mới tỉnh lại.

Tổ chức hắc ám cố tình điều chỉnh lượng thuốc mê khác nhau trong mỗi ống tiêm để Lục Tắc Hiên tỉnh trước, Dự Nhiên tỉnh sau. Đây là đề nghị của gã đa nghi Andre, gã nói trong khoảng thời gian chênh lệch này, bọn họ có thể kiểm tra riêng Lục Tắc Hiên khi Dự Nhiên vẫn đang hôn mê, làm thế sẽ thăm dò được phản ứng của Lục Tắc Hiên chính xác hơn.

Ngay khi tỉnh lại, Lục Tắc Hiên không cảm nhận được dao động tinh thần của Dự Nhiên, thật sự hơi lo lắng. Nhưng hai người đã bồi dưỡng ra sự ăn ý, dù Dự Nhiên “offline”, hắn vẫn có thể sắm vai nhân vật “con rối trung thành tận tâm với Dự Nhiên”.

Lục Tắc Hiên diễn rất đạt, ít nhất là cả ba người kia đều không nhận ra hắn đang giả vờ.

Sau khi tỉnh lại, cảm nhận được Lục Tắc Hiên đang làm gì, Dự Nhiên lập tức hỏi trong đầu: “Bọn họ thăm tra riêng anh?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, một người đeo mặt nạ, thêm Adeline và Andre.”

Dự Nhiên hỏi: “Người đeo mặt nạ có tự dùng tua ý thức kiểm tra anh không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không, gã ta chỉ ngồi đó nhìn tôi, để hai anh em sinh đôi kia kiểm tra.”

Dự Nhiên nhanh chóng đưa ra kết luận: “Người đeo mặt nạ không phải cấp cao trong tổ chức, thậm chí gã ta còn không phải Dẫn đường. Tôi nghi ngờ gã cũng chỉ là con rối bị điều khiển, là thể thân do lãnh đạo tối cao của tổ chức phái tới. Trên người gã chắc hẳn có camera theo dõi, tên lãnh đạo kia có thể quan sát nhất cử nhất động của chúng ta thông qua camera. Trước mặt tôi cũng có một người đeo mặt nạ tương tự, cũng nói chuyện bằng giọng máy, hiển nhiên trên người gã cũng có thiết bị theo dõi.

Nghe phân tích của cậu, Lục Tắc Hiên nói: “Con cá lớn này giấu mình kỹ thật.”

Hai người đã liên kết tinh thần, đối thoại trong đầu của họ sẽ không bị ai biết.

Người đeo mặt nạ nghe Lục Tắc Hiên nói muốn tìm Nhiên Nhiên bèn phẩy tay, nói: “Đ dẫn hấn đi gặp Dụ Nhiên.”

Adeline mở cửa: “Đi thôi, Nhiên Nhiên anh muốn tìm ở đằng trước.”

Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn đi theo. Hấn băng qua một hành lang dài tăm tối, tới một căn phòng ẩn khác, quả nhiên trông thấy Dụ Nhiên đang ngồi ở đó, đối diện cũng có một kẻ đeo mặt nạ đồng điệu.

Khuôn mặt đờ đẫn của Lục Tắc Hiên cuối cùng cũng xuất hiện chút vui vẻ: “Nhiên Nhiên.”

Dụ Nhiên vẫy tay gọi hấn: “Ngoan, lại đây.”

Lục Tắc Hiên rảo bước đi tới, tự giác khom người trước mặt Dụ Nhiên. Dụ Nhiên nhẹ nhàng xoa đầu hấn như đang vuốt v3 thú cưng nghe lời; Lục Tắc Hiên cũng cọ đầu vào lòng bàn tay cậu như con vật nhỏ đang lấy lòng chủ nhân.

Adeline và Andre: “...”

Cảnh tượng này thật khiến người ta khó lòng nào tin nổi.

Lính gác cấp S Lục Tắc Hiên bình tĩnh, kiêu hãnh, sắc bén và mạnh mẽ, Thiếu tướng cấp ba sao trẻ tuổi nhất Liên bang, quý tử độc đinh của Tướng quân Lục, người thừa kế hàng thứ nhất của Quân đoàn Liệp Ưng thế mà lại biến thành con rối vô tri?!

Không những rằm rắp nghe lời Dẫn đường này, thậm chí hấn còn không có cả lòng tự trọng trước Dụ Nhiên, cam tâm tình nguyện làm chó cho cậu ta?

Tướng quân Lục cha mà biết chuyện này chắc sẽ tức hộc máu mắt.

Dường như cảm thấy xoa đầu Lục Tắc Hiên rất thích, Dụ Nhiên xoa một lúc rồi mới thu tay về, nhìn Adeline, nói: “Thế nào? Các vị hài lòng với con rối do tôi thuần hóa chứ?”

Hai anh em liếc nhau, Andre cau mày: “Dựa theo quy định, bọn tôi phải kiểm tra cả thế giới tinh thần của cậu nữa.”

Dụ Nhiên cười nói: “Cứ việc, cũng không phải lần đầu.”

Hai tua ý thức màu trắng vươn ra cùng một lúc, hai con bọ ngựa một đực một cái lần nữa xuất hiện trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Không có gì khác nhiều so với lần kiểm tra trước, thế giới của Dụ Nhiên vẫn là rừng nguyên sinh rộng vô biên. Cây cối xanh rì dồi dào sức sống, hoa tươi nở rộ khắp nền đất, ánh nắng rọi chiếu khắp khu rừng, cảnh tượng tươi vui, an lạc đối lập hoàn toàn với vùng đất cằn cỗi của Lục Tắc Hiên.

Nhưng Andre phát hiện trong rừng có thêm vài dòng suối nhỏ. Với sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên, tạo ra vài con suối, hồ nước trong rừng nguyên sinh là chuyện rất bình thường. Hai người không nghi ngờ gì, chỉ kiểm tra dọc theo dòng suối rất lâu, không phát hiện thấy vấn đề bất thường.

Điều tra thế giới tinh thần của Dẫn đường đồng cấp tổn sức không khác gì những Lính gác có sức mạnh ngang hàng đối đầu nhau. Qua vài phút, trán hai người kia đã lấm tấm mồ hôi. Adeline lùi ra trước, Andre cũng không nhì nhằng thêm nữa, quyết đoán gọi bọ ngựa về.

Chỗ nào cũng là quang cảnh y như trước, không nhất thiết phải tiếp tục điều tra. Dù có dùng hết một ngày một đêm cũng không đi hết thế giới tinh thần của Dẫn đường cấp S được.

Bọn họ đâu biết rằng ngay khi bọn họ rời khỏi, sâu trong rừng rậm, vùng núi tuyết trải dài liên miên được cáo chín đuôi giấu đi dần dần lộ ra. Thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên đã được Dụ Nhiên di dời từ sớm.

Ứng phó với cuộc kiểm tra xong xuôi, Dụ Nhiên nhướn mày nhìn hai người, nói: “Nếu đã không tin tưởng thì việc gì phải để tôi làm việc cho các người? Các người không biết đạo lý đã nghi thì không dùng, đã dùng thì không nghi hay sao? Nếu cứ nghi ngờ tôi mãi thế thì tôi cũng chẳng tha thiết gì nữa.”

Cậu đưa mắt ra hiệu với Lục Tắc Hiên, nói: “Tắc Hiên, ra tay!”

Hai anh em kia còn chưa kịp phản ứng, Lục Tắc Hiên đã đột ngột lao lên bóp cổ người đeo mặt nạ kia.

Tốc độ của Linh gác cấp S quả nhiên không phải thứ người thường có thể hiểu nổi. Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong tích tắc. Đến khi Adeline hoàn hồn, người đeo mặt nạ đã bị Lục Tắc Hiên xách lên như con gà, ném tới trước mặt Dụ Nhiên.

Adeline biến sắc: “Dụ Nhiên, cậu định làm gì?”

Dụ Nhiên cười khẩy, tiến tới, nhìn thẳng vào mắt kẻ đeo mặt nạ kia, thông dong nói: “Anh trai đeo mặt nạ này chẳng qua chỉ là thể thân truyền lời thôi. Tôi nói rồi, trong vòng ba tháng, tôi sẽ dẫn một Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn nghe lời tới gặp ông. Không phải tiếp tục gặp kẻ thể mạng cho ông.”

Cậu nhìn chăm chăm vào mắt người đeo mặt nạ, quả nhiên ở đó có camera siêu nhỏ.

Dụ Nhiên vẫy tay với camera: “Ông thấy tôi đúng không?”

Andre giận dữ: “Cậu tưởng ông chủ là người cậu muốn gặp thì gặp chắc?”

Dụ Nhiên nhướn mày, lạnh lùng nói: “Tôi mạo hiểm suýt nữa mất mạng hoàn thành nhiệm vụ các người giao cho, đưa về con át chủ bài cực kỳ quý giá. Cố gắng của tôi đối với tổ chức chắc không hề nhỏ đâu nhỉ? Hiện giờ Lục Tắc Hiên đã bị tôi không chế, chỉ nghe lời tôi, có phải các người cũng nên thể hiện chút thành ý với tôi không?”

Adeline và Andre nhìn nhau. Gã anh nói: “Cậu muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói.”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Từ nhỏ tôi đã lớn lên cùng cướp vũ trụ, thấy quá nhiều tiền tài châu báu rồi, không hứng thú nữa.”

Adeline dịu giọng hỏi: “Vậy cậu muốn gì?”

Dụ Nhiên cẩn thận cân nhắc, nói: “Tôi cảm thấy làm Tướng quân rất thú vị. Sau khi mọi chuyện thành công, giao cho tôi một quân đoàn chẳng hạn?”

Hai anh em kia lại nhìn nhau.

Dụ Nhiên cười, nói: “Quyền lực thú vị hơn của cải nhiều. Nếu các người không quyết được thì hỏi cấp trên một tiếng. Ví dụ như Quân đoàn Liệp Ưng chẳng hạn, dù sao Lục Tắc Hiên đã là con rối của tôi rồi, hẳn làm Tướng quân cũng không khác gì tôi làm.”

Bầu không khí ngọt ngào đến khó thở duy trì một hồi. Hiển nhiên hai anh em kia không ngờ cậu lại tham lam như thế. Đúng là lũ cướp vũ trụ kiêu căng, ngạo mạn, làm chuyện ác không gớm tay.

Người đeo mặt nạ kia đột nhiên phát ra âm thanh khàn khàn: “Rất tốt, rất bạo gan, không hổ là nhân tài tôi nhìn trúng.”

Adeline lập tức cung kính quay sang: “Ông có gì dặn dò?”

Người đeo mặt nạ nói: “Ba ngày nữa, cho Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên ngồi phi thuyền tư nhân đến căn cứ gặp tôi.”

Andre giật mình: “Ông thật sự muốn gặp bọn họ?”

Người đeo mặt nạ nói: “Chỉ cần vượt qua được lần thử thách cuối cùng thì Dự Nhiên, Dẫn đường cấp S với thực thể tinh thần cáo chín đuôi công kích bằng lửa cháy, đương nhiên có thể trở thành một đại tướng đáng tin cậy của chúng ta. Sau khi mọi chuyện thành công, tôi cũng có thể đáp ứng yêu cầu cậu ta đưa ra.”

Hai anh em kia cùng đáp: “Rõ.”

Trong đầu, Dự Nhiên thở phào một hơi: “Tôi diễn cũng tròn vai đúng không? Rốt cuộc gã cũng chịu gặp tôi.”

Lục Tắc Hiên nói: “Đừng vội lơ là. Tôi sợ thử thách cuối cùng của gã ta là cái hố đào sẵn buộc chúng ta phải nhảy vào.”

Dự Nhiên nói: “Tôi biết, nhưng chúng ta đâu thể làm gì khác?”

Dù biết trước mặt là hố lửa nhưng vẫn phải nhảy xuống vì đây là cơ hội duy nhất để họ tìm ra chân tướng.

Chương 71: Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường

Không lâu sau khi trở về Tháp Trắng, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên bỗng nhận được một tin rất bất ngờ: Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường, ngài Ludwig, đích thân tới thăm hỏi.

Biết tin này, hai người bỗng căng thẳng. Tại sao Hội trưởng lại đến bất ngờ như vậy?

Lục Tắc Hiên chưa từng gặp Hội trưởng, Dụ Nhiên cũng mới chỉ gặp ông ta hai lần.

Lần đầu gặp là khi cậu 13 tuổi, gặp được Hội trưởng trong lúc đăng ký thông tin tại Hiệp hội Dẫn đường. Hội trưởng trông rất phong độ với mái tóc dài màu bạch kim, đôi mắt lam trong vắt như bầu trời, nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân. Tất cả nhân viên công tác tại Hiệp hội Dẫn đường đều quý mến ông.

Dụ Nhiên tò mò nhìn người đàn ông tuấn tú ấy. Hội trưởng không hề làm cao, ông chủ động đi tới chỗ Dụ Nhiên, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, mỉm cười hỏi: “Đây là con trai của Tướng quân Tạ và Giáo sư Tần à? Trông đáng yêu quá.”

Khoảnh khắc ấy, Dụ Nhiên cảm thấy vị Hội trưởng này là người cực kỳ hiền hòa. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lần gặp thứ hai cũng diễn ra ngay trong năm đó. Dụ Nhiên hoàn thành toàn bộ chương trình học tập chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, trở thành học viên Dẫn đường tốt nghiệp Viện Thánh sớm nhất lịch sử Liên bang. Đương nhiên chuyện này đã thu hút sự chú ý của Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường.

Vì cáo đồ của Dự Nhiên có tính công kích quá mạnh, sau khi bàn bạc, cha và ông nội cậu quyết định tạm thời phong ấn sức mạnh tinh thần của cậu lại, đưa tới giáo đường tiếp nhận giáo dục tâm lý một năm, tránh việc cậu lầm đường lạc lối vì sát khí quá nặng.

Đương nhiên, đó chỉ là một lớp vỏ nguy trang. Mục đích thật sự của ông nội là để Dự Nhiên lợi dụng khoảng này học tập, rèn luyện các kỹ năng chiến đấu và sinh tồn.

Ngày ba Dẫn đường cấp S phối hợp cùng phong ấn Dự Nhiên, Hội trưởng Ludwig cũng tới theo dõi. Năm đó, những Dẫn đường tham gia phong ấn Dự Nhiên gồm Giám đốc Học viện Dẫn đường – Tạ Thời Dật, cha Tần Lạc của cậu và Giáo sư Mạc Duy, lúc ấy còn đang là sức mạnh cấp S, của Viện Khoa học Trung ương. Ludwig đứng một bên theo dõi toàn bộ quá trình.

Chưa một ai trông thấy thực thể tinh thần của Ludwig là loài vật gì.

Ký ức hiện lên trong đầu Dự Nhiên, Lục Tác Hiên bần khoản hỏi: “Vị Hội trưởng này cực kỳ bí ẩn, hình như rất hiếm khi để lộ thực thể tinh thần của mình cho người khác biết? Có lẽ thực thể tinh thần của ông ta cũng biết tàng hình chăng?”

Dự Nhiên nói: “Chắc vậy, thực thể tinh thần có khả năng tàng hình có thể xóa bỏ cảm giác tồn tại của bản thân. Người ta đồn rằng Hội trưởng là Dẫn đường loại hình trị liệu mạnh nhất Liên bang, những Dẫn đường từng được ông ta chữa trị đều rất mang ơn, ca ngợi không ngớt lời.”

Lục Tác Hiên do dự nói: “Vậy nên ông ta đột ngột tới thăm tôi chẳng lẽ là vì... Chữa trị tinh thần bị thương của tôi?”

Hai người quay sang nhìn nhau.

Không bao lâu sau, Lục Tác Hiên liền nhận được cuộc gọi nổi máy:

“Hội trường đang chờ tại phòng họp tầng 100 của Tháp Trắng, mời hai người qua đó.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên sóng vai cùng đi. Theo lệnh của tổ chức hắc ám, trước mặt mọi người, Lục Tắc Hiên vẫn phải tỏ ra thật bình thường, giống như Vinh Oánh Oánh chẳng hạn, không được để người khác phát hiện ra rằng hắn đã bị Dụ Nhiên khống chế. Chỉ có như thế, vào thời khắc tất yếu, Dụ Nhiên mới có thể điều khiển Lục Tắc Hiên ra tay bất thành linh, giết người mà không để lại dấu vết.

Thế nên, trước mặt những người khác, bọn họ vẫn phải diễn tiếp.

Hai người nhanh chóng đi thang máy tới phòng họp nhỏ ở tầng 100 của Tháp Trắng.

Vừa đẩy cửa ra, cả hai lập tức trông thấy một người đàn ông mặc Âu phục trắng đang đứng cạnh cửa sổ, quay lưng lại. Vóc dáng ông cao ráo, mái tóc bạch kim buông dài đến eo như đang tỏa ra vàng sáng dịu dịu dưới ánh mặt trời. Bóng lưng ấy mang đến cảm giác “thần thánh” lạ kỳ.

Đây là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên gặp Hội trường Hiệp hội Dẫn đường.

Nghe tiếng bước chân, Ludwig quay người lại, mỉm cười: “Tướng quân Lục, có phải tôi đến khá đường đột không?”

Lục Tắc Hiên băn khoăn hỏi: “Hội trường bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian đến thăm chúng tôi ư?”

Ludwig bước tới trước mặt hai người, nói bằng giọng điệu hiền hòa: “Tôi đã biết chuyện của Đội đặc chiến Liệp Ưng rồi. Tôi cũng rất lấy làm tiếc và đau lòng khi nhiều chiến sĩ đã hy sinh như thế. Vậy nên tôi muốn đích thân tới đây thăm hỏi mọi người một chút, thuận tiện xem thử xem có gì cần hỗ trợ không.”

Lục Tắc Hiên vừa định lên tiếng lại nghe ông nói tiếp: “Tướng quân Lục, tôi nghe nói cậu chưa bao giờ gửi đề nghị chải vuốt thế giới tinh thần lên Tháp Trắng. Cậu chinh chiến khắp nơi nhiều năm như vậy, lại tận mắt chứng kiến bao nhiêu đồng đội hy sinh, chắc chắn trong thế giới tinh thần có rất nhiều bóng ma. Cậu là Lính gác cấp S, Dẫn đường cấp thấp không thể chải vuốt tinh thần toàn diện cho cậu, thế nên hôm nay tôi tới là muốn chữa trị giúp cậu một chút.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên: “...”

Vị Hội trưởng này là lương y như từ mẫu chẳng? Vì Lục Tắc Hiên chưa bao giờ đề nghị được Dẫn đường cấp cao chữa trị, đội ngũ hãn dẫn dắt đã bị tiêu diệt toàn bộ nên đường đường một Hội trưởng đức cao vọng trọng như thế mới thương cảm mà đích thân tới tự chữa trị cho Lính gác cấp S này?

Lý do cũng hợp lý đấy.

Nhưng thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên lúc này chỉ còn là vùng đất hoang, ông ấy mà vào chữa thật thì chẳng phải sẽ lộ ngay sao.

Lục Tắc Hiên nhìn Hội trưởng, lịch sự nói: “Cảm ơn ý tốt của ông nhưng chuyện này không phải phiền ông đâu. Độ phù hợp giữa tôi với pheromone của Nhiên Nhiên cao tới 98%, trên đường trở về, Nhiên Nhiên đã chữa trị giúp tôi rồi.”

Dụ Nhiên gãi đầu, ngại ngùng nói: “Nhưng sức mạnh tinh thần của em cũng khá yếu, chưa biết chừng vẫn còn mầm họa chưa diệt sạch. Hay anh cứ để ngài Hội trưởng xem thử chút xem?”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc nói: “Tôi không thích để người ngoài thấy được ký ức trong thế giới tinh thần mình cho lắm.”

Ludwig cười như không cười: “Ồ? Xem ra thế giới tinh thần của Tướng quân Lục có nhiều bí mật ghê nhỉ?”

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt mang nét cười của ông nhìn thẳng vào mắt Dụ Nhiên. Khoảnh khắc ấy, Dụ Nhiên cảm tưởng như đối phương có thể thấy được mọi chân tướng ẩn giấu trong thế giới tinh thần qua mắt cậu.

Nhưng dù gì Dụ Nhiên cũng từng được huấn luyện chuyên nghiệp về tâm lý. Đối diện ánh mắt của Hội trưởng, cậu không hề chột dạ, thay vào đó là đỏ mặt, nói: “Không dám giấu Hội trưởng, lúc trước ở Tháp Trắng, bọn cháu từng kết hợp nhiệt, anh Tắc Hiên đã...”

Lục Tắc Hiên nói tiếp theo lời cậu: “Tôi đã đánh dấu Nhiên Nhiên. Vậy nên có một số ký ức tôi không muốn bị ai trông thấy, hy vọng Hội trưởng hiểu cho.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ludwig gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Dụ Nhiên mới trưởng thành, ở riêng với Lính gác rất dễ phát nhiệt. Hình ảnh quyến rũ của cặp đôi trẻ các cậu đúng là không nên để tôi thấy.”

Ông nhìn Dụ Nhiên, cười tủm tỉm: “Không ngờ hai cậu tiến triển nhanh đến thế. Xem ra ông Lục nên mau mau chuẩn bị hôn lễ cho hai cậu đi thôi.”

Lục Tắc Hiên ôm vai Dụ Nhiên, nói: “Tôi cũng có dự định nói chuyện này với cha rồi. Nếu không có gì bất ngờ, lễ cưới sẽ được tổ chức vào cuối năm nay.”

Ludwig gật gù: “Hai cậu rất đẹp đôi. Kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho tôi.”

Lục Tắc Hiên nói: “Đương nhiên rồi, Hội trưởng đích thân tới dự là vinh hạnh của tôi và Nhiên Nhiên.”

Ludwig nói: “Vậy tôi không quấy rầy nữa. Nếu hai cậu cần giúp đỡ gì có thể liên hệ với tôi thông qua Hiệp hội Dẫn đường.”

Sau khi diễn vở cặp đôi yêu đương thắm thiết trước mặt Hội trưởng, hai người thuận lợi tiến được ông lớn này đi. Lục Tắc Hiên trở về phòng ký túc trong Tháp Trắng. Ngay khi vừa vào phòng, Dụ Nhiên hơi nhíu mày: “Tôi cứ cảm thấy chuyện Hội trưởng đến bất chợt thế này không đơn giản.”

Lục Tắc Hiên suy đoán: “Có thể ông ấy chỉ tốt bụng tới chữa trị cho tôi nhưng không loại trừ khả năng tới để thử chúng ta?”

Giờ họ vẫn chưa xác định được Hội trưởng là địch hay bạn, vậy nên chưa thể đưa ra kết luận ngay được.

Tối muộn, sau khi tắm rửa xong, Lục Tắc Hiên vốn định ngủ sô pha nhưng Dụ Nhiên bỗng gọi hắn lại: “Tắc Hiên, vào phòng ngủ chung đi.”

Lục Tắc Hiên ngây người, ngoảnh lại nhìn Dụ Nhiên: “Ngủ chung giường sao?”

Dụ Nhiên nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy “đã đánh dấu nhau” là một lý do rất hay. Về sau, dù chúng ta có ở cạnh nhau như hình với bóng cũng không khiến người khác nghi ngờ; nếu tổ chức hắc ám muốn gây bất lợi cho anh thì tôi cũng có lý do thỏa đáng để cứu “con rối” là anh. Hơn nữa, ký ức đã đánh dấu nhau cũng sẽ là lý do ngăn cản những người muốn điều tra thế giới tinh thần của chúng ta.”

Một khi đã đánh dấu cơ thể nhau, Lính gác và Dẫn đường sẽ buộc định quan hệ cả đời không chia lìa. Quá trình đánh dấu cực kỳ thân mật, hai người sẽ kết hợp thân thể, đây là riêng tư của Lính gác và Dẫn đường, không muốn để người khác nhìn thấy là điều dễ hiểu.

Hôm nay Dụ Nhiên đã viện cái cớ này uyển chuyển từ chối ý tốt muốn chữa trị tinh thần giúp Lục Tắc Hiên của Hội trưởng. Sau này gặp những người thân, bạn bè là Dẫn đường quan tâm, Lục Tắc

Hiên cũng có thể dùng lý do này để giải quyết nhanh.

Nhưng Lục Tắc Hiên vẫn thấy hơi lẩn tránh trong lòng.

Thấy hắn cứ đứng đó mãi, Dụ Nhiên khó hiểu, hỏi: “Anh ghét ngủ chung với tôi lắm à?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Ghét đâu mà ghét, hắn mong còn không được đây này!

Lục Tắc Hiên gãi mũi, xấu hổ giải thích: “Tự nhiên cậu nói thế làm tôi hơi sốc.”

Dụ Nhiên cười cười: “Nếu đã diễn vai người yêu thì phải quen với cơ thể đối phương mới chuẩn. Bằng không, các bậc cha chú giàu kinh nghiệm nhìn cái là biết chúng ta đang diễn.”

Lời Dụ Nhiên nói rất hợp lý. Lục Tắc Hiên gật đầu, vào phòng ngủ, lật chăn, nằm xuống cạnh Dụ Nhiên.

Đây là lần đầu tiên hai người chung chăn chung gối.

Những ngày ở trên hành tinh Nhện Đỏ, tuy cũng là ngủ cùng nhau nhưng lưng của nhện chúa quá rộng, mỗi người đắp một cái lá làm chăn, khoảng cách cũng chẳng gần mấy. Chỉ duy nhất buổi đêm ngay sau khi liên kết tinh thần xong, nhìn thấy ác mộng của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên mới ôm lấy cậu.

Nhưng hiện tại, một chiếc giường đôi, một tấm chăn đắp, trong chăn còn có hương sữa tắm trên người Dụ Nhiên. Hai người ngủ chung một cách thân mật như vậy khiến đầu óc Lục Tắc Hiên vác vác, cứ tưởng đâu mình đang mơ.

Trái lại, Dụ Nhiên trông rất bình thản, giờ cậu chỉ lo nghĩ làm sao để “diễn kịch cho thật giống”, không cảm thấy chung chăn chung gối có

vấn đề gì.

Cậu nhanh chóng ngủ say.

Ban đầu, Lục Tắc Hiên cứng đờ cả người, nhúc nhích cũng không dám, nằm thẳng tưng trên giường như một cái xác. Nhưng dần dần, cơn buồn ngủ kéo tới, hẳn cũng chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ vì ban ngày Dụ Nhiên nhắc đến chuyện “kết hợp nhiệt” với Hội trưởng, lại thêm hai người nằm cùng giường với nhau, đêm đó, Lục Tắc Hiên bỗng mơ thấy những hình ảnh cực kỳ tình tứ.

Trong mơ, Dụ Nhiên bị cơn phát nhiệt làm bối rối, cả người nóng bừng lên, hai má đỏ ửng.

Mà Lục Tắc Hiên trong mơ cũng thật sự ôm lấy Dụ Nhiên, dịu dàng hôn môi, thậm chí... đánh dấu đối phương.

Hai người đã liên kết tinh thần, giấc mơ sẽ chia sẻ cho nhau.

Giống như lúc trước Lục Tắc Hiên thấy được ác mộng của Dụ Nhiên trong thế giới tinh thần, Dụ Nhiên cũng thấy giấc mơ ướt át này của Lục Tắc Hiên.

Cảnh trong mơ quá đẹp, cũng quá chân thật, trong bất tri bất giác, Lục Tắc Hiên đã kéo Dụ Nhiên vào giấc mơ này cùng mình. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người cùng nằm mơ hết giấc mơ vừa kỳ lạ vừa hoang đường ấy.

Khung cảnh trong mơ vừa khéo là chiếc giường trong phòng ngủ, quả thực khiến người ta như lạc vào cõi lạ.

Sáng hôm sau, khi vừa thức giấc, Lục Tắc Hiên cuống cuống chạy đi tắm nước lạnh ngay lập tức, Dụ Nhiên thì ngồi ngơ ngác trên giường.

Sao thế này? Sao cậu lại mơ thấy giấc mơ đáng xấu hổ như vậy kia chứ?

Vì tinh thần đã liên kết, Dụ Nhiên nhất thời không phân biệt nổi là ai bắt đầu trước. Nhưng lý trí nói với cậu rằng cậu không thể nào mơ một giấc mơ khó hiểu như vậy được, khả năng là Lục Tắc Hiên kéo cậu vào giấc mơ của hắn rồi.

Nhớ lại hình ảnh thân mật trong mơ, tai Dụ Nhiên bỗng nóng lên.

Nằm mơ cùng nhau thật khiến người ta xấu hổ.

Lục Tắc Hiên tắm mát một lúc lâu, tới lúc ra ngoài, Dụ Nhiên đã rửa mặt ở lavabo ngoài cửa phòng tắm xong xuôi, vẻ mặt cũng đã bình tĩnh lại.

Lục Tắc Hiên nhìn cậu, vành tai đỏ lên: “Đêm qua...”

Dụ Nhiên cũng lên tiếng cùng lúc: “Đêm qua...”

Hai người nhìn nhau, đồng thời ngượng ngùng lảng đi.

Lát sau, Lục Tắc Hiên mới khẽ nói: “Có lẽ vì ban ngày cậu nhắc tới chuyện kết hợp nhiệt nên tôi mới mơ như thế. Cậu... Có ghét giấc mơ kiểu vậy không?”

Từng câu từng chữ hắn hỏi đều cực kỳ cẩn trọng, vẻ mặt cũng rất thấp thòm khiến Dụ Nhiên mềm lòng, an ủi đối phương: “Giấc mơ là thứ không điều khiển được, khoa học cũng không giải thích nổi mà. Anh đừng bận tâm, chỉ là mơ thôi.”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Cậu không ghét chứ?”

Dụ Nhiên nhớ đến hình ảnh trong mơ, tai hơi nóng lên: “Cũng không đến nỗi? Dù gì tôi cũng chưa trải qua bao giờ, chỉ cảm thấy hơi kỳ quặc thôi.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người nhìn nhau rồi lại ngượng ngùng dờn tầm mắt.

Chia sẻ giấc mơ thực sự khá xấu hổ, giờ hai người nhìn nhau lại nhớ đến dáng vẻ của nhau trong mơ.

Ai cũng thấy ngại.

Giấc mơ của Lục Tắc Hiên quá trắng trợn, chẳng khác gì mở ra cánh cửa thế giới mới cho Dụ Nhiên.

Năm đó, khi học tập tại Viện Thánh, cậu cũng đã học môn “Si nh lý học Lính gác và Dẫn đường”. Trí nhớ của cậu rất xuất sắc, kiến thức mấy môn lý thuyết này chỉ cần học thuộc qua một lượt là thi được điểm tối đa. Cậu nhớ rất rõ Lính gác và Dẫn đường sẽ đánh dấu nhau như thế nào, đây là nội dung trọng tâm của bài thi.

Nhưng lý thuyết là lý thuyết, thực hành là thực hành.

Đêm qua hai người thực hành lần đầu trong mơ, tuy chỉ là mơ thôi nhưng kết quả của việc mơ chung một giấc chính là...

Chẳng khác gì hai người có mặt tại hiện trường, phối hợp với nhau quay một bộ phim nóng cả.

Dụ Nhiên bất đắc dĩ bóp trán. Không kiểm soát được cảnh trong mơ đúng là phần tệ nhất của liên kết tinh thần.

Nếu tương lai có người cưỡng chế xâm nhập thế giới tinh thần ngay khi cậu và Lục Tắc Hiên đang nằm mơ, trông thấy những cảnh tượng này thì cậu nên giải thích thế nào đây? Chỉ có thể nói là giấc mơ của

mình thôi nhỉ, dù gì “con rối” Lục Tắc Hiên đã mất khả năng tư duy rồi, đâu thể chủ động nằm mơ.

Dụ Nhiên cân nhắc đối sách xong xuôi, cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Lục Tắc Hiên cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khúc nhạc đệm ngắn ngủi này không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với cả hai. Chỉ là trong vô thức, ký ức thân mật này đã gieo xuống một hạt giống trong đầu hai người, khiến mỗi khi nhớ tới, ai cũng thấy nóng nóng vành tai.

Đây là lần đầu tiên Dụ Nhiên nhận thấy rằng... Thì ra giữa Linh gác và Dẫn đường còn có thể khăng khít đến vậy.

Chương 72: Tâm nguyện

Hôm gặp người đeo mặt nạ, kẻ điều khiển phía sau đã hẹn hai ngày nữa sẽ đưa họ đến gặp tại “căn cứ”. Dụ Nhiên đoán rằng “căn cứ” mà gã nhắc đến chắc hẳn là một trong những căn cứ thí nghiệm của tổ chức hắc ám, có lẽ không nằm trên hành tinh Thủ đô.

Năm xưa, căn cứ thí nghiệm mẹ cậu điều tra được nằm ở tận thiên hà Thời Chung xa xôi. Chỉ có điều, bí mật này bị chôn vùi nhiều năm cùng “lực lượng đã bị diệt sạch” của Quân đoàn Ánh Sao. Kể từ sau sự kiện lần đó, liệu bọn chúng có di dời đi đâu khác không, hiện không ai biết được.

Nếu “căn cứ” kia thật sự nằm trên một hành tinh hoang vu, hẻo lánh, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên không có bất kỳ chỗ dựa nào, đơn độc đi tới lãnh địa của kẻ địch, chẳng khác nào dẫm vào hang cọp, một khi phát sinh bất trắc, sợ là hai người khó toàn mạng.

Vậy nên thử thách lần này lại càng quan trọng hơn.

Dụ Nhiên phân tích trong đầu: “Hai anh em bọn họ đã điều tra thế giới tinh thần của chúng ta và không phát hiện điều bất thường rồi. Nhưng tên tai to mặt lớn của tổ chức hắc ám kia hành sự rất cẩn trọng, chắc chắn gã sẽ đích thân kiểm tra xem anh đã thật sự bị tôi khống chế hay chưa.”

Lục Tắc Hiên băn khoăn hỏi: “Liệu sẽ kiểm tra thế nào?”

Dụ Nhiên suy đoán: “Ví dụ như tra tấn để xem thử anh có phản ứng không? Theo lý thuyết, con rối sẽ không biết đau.” Cậu dừng một lát, lại nói: “Nếu chỉ là kiểm tra về thể xác thôi thì dễ, chắc chắn tôi sẽ cản bọn họ.”

Dụ Nhiên không thích “con rối” của mình bị kẻ khác làm tổn hại cũng giống như chẳng ai muốn món đồ chơi của mình bị người khác phá hỏng. Hướng hồ, hai người đã quyết định sắm vai “cặp đôi đã đánh dấu lẫn nhau”, Dụ Nhiên ra tay cứu Lục Tắc Hiên cũng hợp tình hợp lý.

Cách thức kiểm tra kém cỏi kiểu “tra tấn” này hẳn không phải tác phong của tổ chức hắc ám.

Lục Tắc Hiên thấy Dụ Nhiên cau mày, không khỏi hỏi: “Cậu đang lo rằng không chỉ kiểm tra về mặt thể xác mà còn cả mặt tinh thần?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Ừ. Kiểm tra về mặt tinh thần mới là trí mạng nhất. Khi một người chứng kiến người thân bị ngược đãi hoặc bị ép phải giết cha mẹ mình... Lúc đó, nếu thiếu kiên nhẫn thì sẽ xoi hỏng bồng không.”

Lục Tắc Hiên lặng đi.

Tổ chức hắc ám lệnh cho Dụ Nhiên khống chế hẳn đương nhiên còn có mưu đồ phía sau. Hẳn đã sớm đoán rằng rất có thể đối phương sẽ yêu cầu hẳn giết cha, đoạt lấy chức vị cao nhất ở Quân đoàn Lập Ưng rồi tiếp tục mượn tay hẳn khống chế cả quân đoàn.

Nếu thực sự có một ngày như thế, hẳn nên điều chỉnh cảm xúc thế nào để dừng dưng, lạnh lùng “giết chết” người thân của mình?

Dụ Nhiên nói: “Tôi có một cách, chi bằng chúng ta thử xem?”

Lục Tắc Hiên lập tức nói: “Được.”

Dụ Nhiên nhìn hẳn: “Anh không hỏi là cách gì sao?”

Lục Tắc Hiên gãi mũi, đáp: “Cậu thông minh hơn tôi. Cách cậu nghĩ ra chắc chắn hữu dụng.”

Dụ Nhiên không bác bỏ đánh giá của Lục Tắc Hiên. Sau khi cân nhắc một lát, cậu mới nói: “Trong thế giới tinh thần, chúng ta có thể dùng chung giác quan. Sau khi tới căn cứ, hình ảnh anh nhìn thấy, âm thanh anh nghe thấy sẽ tự động truyền vào thế giới tinh thần để tôi nắm bắt. Tôi sẽ xử lý những thông tin đó trước, cản hết những thứ gây ảnh hưởng bất lợi anh, để não anh không phản ứng với chúng.”

Trong tình huống bình thường, mắt người nhìn thấy một vật gì đó, tín hiệu sẽ truyền đến não bộ, não xử lý lại rồi phản hồi bằng nét mặt và cử động của cơ thể. Tốc độ truyền tải của thông tin rất nhanh, trong nhiều trường hợp, phản ứng bản năng của não bộ sẽ không thể làm giả.

Nhưng hiện giờ, hai người đã liên kết tinh thần. Dụ Nhiên đóng vai trò người ngoài cuộc cắt đứt quá trình truyền thông tin.

Ví dụ như Lục Tắc Hiên nhìn thấy cha chết, ngay khi tín hiệu vừa truyền đến não, Dụ Nhiên sẽ xóa thông tin này đi, như vậy Lục Tắc Hiên sẽ không có phản ứng đau khổ nữa.

Sau khi hiểu ý Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên khen: “Cách rất hay. Cứ thế, tôi sẽ không thấy những hình ảnh gây ảnh hưởng bất lợi. Biểu cảm, hành vi đương nhiên không bị lộ.”

Dụ Nhiên không biết tổ chức hắc ám sẽ “thử thách” hai người như thế nào.

Chưa biết chừng tổ chức điên rồ này thật sự có thể bắt người thân của Lục Tắc Hiên về giết, ép hẳn tận mắt chứng kiến màn tra tấn tinh thần này. Dù Lục Tắc Hiên diễn đạt đến thế nào đi nữa, tới thời điểm đó, chắc chắn hẳn không thể không để lộ sơ hở.

Trừ khi... Dụ Nhiên đã che chắn những phiền nhiễu đến từ thế giới bên ngoài giúp hẳn trong thế giới tinh thần.

Được như vậy, Lục Tắc Hiên có thể yên tâm đóng kịch. Những thông tin mà trí óc hẳn tiếp nhận được sẽ là những điều đã được Dụ Nhiên

sàng lọc và chuyển tới. Dự Nhiên sẽ loại bỏ hết những điều bất lợi với Lục Tắc Hiên thật nhanh, hắn sẽ không còn bị ảnh hưởng nữa.

Dự Nhiên nhìn hắn, nói: “Thử nghiệm trước một chút, chúng ta bắt đầu dùng chung giác quan. Anh vào phòng ngủ, tôi vào phòng tắm.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, quay người bước tới phòng ngủ. Dự Nhiên tới phòng tắm.

Ngay khoảnh khắc liên kết giác quan, Lục Tắc Hiên thấy được cảnh tượng trong nhà tắm một cách thần kỳ, đồng thời, Dự Nhiên cũng nhìn thấy khung cảnh bên phòng ngủ. Não hai người như chia thành hai màn hình, có thể thấy được tất cả những gì đối phương đang nhìn.

Dự Nhiên nói: “Tôi cho cáo chín đuôi che tủ quần áo trong phòng ngủ đi.”

Vừa dứt lời, tủ quần áo trước mắt Lục Tắc Hiên đã biến mất.

Lục Tắc Hiên cảm thán: “Hiệu quả can thiệp tinh thần của Dẫn đường kỳ diệu thật.”

Rõ ràng tầm mắt hắn đang nhìn thẳng vào tủ quần áo nhưng trong đầu lại không thấy nó tồn tại.

Dự Nhiên xử lý thông tin trong thế giới tinh thần rất nhanh. Cậu có hai thực thể tinh thần, sức mạnh lớn gấp đôi Dẫn đường cấp S thông thường, xử lý những thông tin này rất đơn giản. Nhưng cậu cũng biết, một khi xâm nhập căn cứ, bản thân cậu phải ứng phó với người của tổ chức hắc ám và đồng thời còn phải xử lý thông tin giúp Lục Tắc Hiên, sức mạnh tinh thần của cậu sẽ tiêu hao nhiều gấp bội, không biết có trụ nổi không và nếu trụ được thì sẽ duy trì trong bao lâu.

Dự Nhiên ngừng chia sẻ giác quan, rời khỏi phòng tắm, đi tới trước mặt Lục Tắc Hiên, nói: “Liệu chúng ta có sống sót trở về, thành công

xâm nhập tổ chức, nắm được toàn bộ chân tướng hay không đều dựa vào chuyến đi này.”

Về mặt cậu vô cùng nghiêm túc, ánh mắt bình tĩnh tuy có lo lắng khi sắp đương đầu với hiểm nguy nhưng không hề tỏ ra sợ sệt.

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng, toàn lực phối hợp với cậu.”

Dụ Nhiên im lặng một lát rồi chột hỏi: “Nếu chúng ta không về được, anh còn tâm nguyện nào chưa hoàn thành không?”

Cậu biết không nên nói ra những lời xui xẻo thế này trước khi xuất phát. Nhưng một khi hai người thật sự bại lộ, bị tổ chức xử tử, nếu còn tâm nguyện chưa hoàn thành, vậy chẳng phải quá tiếc nuối sao?

Nghe câu hỏi của Dụ Nhiên, đuôi lông mày Lục Tắc Hiên hơi giật giật, tâm trạng ngổn ngang hiện lên trong ánh mắt. Một lát sau, hắn nhìn thẳng Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Tâm nguyện chưa hoàn thành... Tôi rất thích một người, còn chưa kịp nói cho người đó biết.”

Năm ấy, rõ ràng Moore và anh trai hắn thích thầm nhau nhưng chưa kịp bày tỏ với đối phương đã âm dương cách biệt, để lại nuối tiếc vĩnh viễn không khỏa lấp được. Lần này, hắn cùng Dụ Nhiên tới căn cứ tổ chức gặp kẻ đứng đầu, sống chết chưa rõ. Nhờ chẳng may thật sự không về được, những lời hắn còn giấu trong lòng có lẽ cũng không bao giờ còn cơ hội để nói ra. Nhưng hắn không muốn phải mang phần tình cảm ấy xuống mồ.

Đối diện ánh mắt sâu thăm thẳm của Lục Tắc Hiên, tim Dụ Nhiên bỗng đập mạnh.

Hắn rất thích một người?

Trong khoảng thời gian này, người ở bên cạnh hắn nhiều nhất, có quan hệ thân thiết nhất, xuất hiện trong giấc mơ của hắn là ai còn phải hỏi ư?

Dạ Nhiên kinh ngạc nhìn Lục Tắc Hiên rồi nghe hắn nói khẽ: “Tôi và người đó từng gặp nhau từ khi còn rất nhỏ, chỉ là khi ấy tôi không để ý. Sau nữa, tình cờ lướt qua nhau trong vũ hội, tôi chỉ ghi nhớ được mùi pheromone Dẫn đường của người đó. Nhiều năm sau, chúng tôi lại gặp nhau trong một lần làm nhiệm vụ, tôi vừa vụng cứu được người đó. Em nói xem, đây có phải duyên phận không?”

Dạ Nhiên im lặng một lát mới gật đầu, vành tai đã đỏ hồng: “Là rất có duyên.”

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng vươn tay ra, ôm Dạ Nhiên vào lòng mình. Trong đầu vang lên âm thanh vô cùng dịu dàng, chân thành: “Ban đầu, tôi rung động với cậu Dẫn đường trẻ tuổi, vô tội kia, không ngờ tất cả đều là do em ấy diễn để lợi dụng tôi. Khi đó, tôi cực kỳ tức giận và đau lòng. Nhưng về sau, biết được chân tướng, tôi không thể nào giận em ấy nổi nữa, ngược lại, tôi đã không kìm được mà thích em ấy.”

“Thích con người chân thật nhất của em ấy.”

“Tôi thương em ấy... Cũng nể phục em ấy.”

“Tôi càng muốn trở thành Lính gác của em ấy, bảo vệ em ấy cả đời.”

Lục Tắc Hiên siết chặt vòng ôm, để Dạ Nhiên tựa cằm lên vai mình, giọng hắn trầm ấm, dịu dàng: “Nhiên Nhiên, tôi rất thích em. Tôi muốn nói ra để em biết, dù cho lần này chúng ta không thể sống sót trở về, em cũng đã biết rằng có một người thích em... Tình nguyện đồng sinh cộng tử cùng em.”

Cái ôm của hắn rất ấm, rất chặt, như đang muốn khám Dạ Nhiên vào làm một với cơ thể mình.

Dạ Nhiên được hắn ôm trọn lấy, nghe lời tỏ tình chân thành của hắn, hốc mắt nhất thời cay cay.

Trước khi gặp Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên từng một mình vật lộn sinh tồn trên hành tinh Nhện Đỏ, một mình sống qua ba năm bên cạnh nhện chúa, lại một mình gian nan trở lại được hành tinh Thủ đô, tiếp nhận huấn luyện đặc biệt, trở thành nằm vùng trong tổ chức hắc ám.

Suốt những năm qua, cậu vẫn luôn đơn độc.

Đôi lúc cậu cũng từng nghĩ rằng nhớ một ngày nào đó bại lộ, có lẽ cậu sẽ chết ở một xó xỉnh không ai hay, thân phận Tạ Nhiên cũng chẳng thể khôi phục.

Nhưng hiện tại, Lục Tắc Hiên nói... Hắn thích cậu, nguyện đồng sinh cộng tử cùng cậu.

Đây là tình nghĩa khó có được biết chừng nào.

Mấy năm nay, dung mạo Dụ Nhiên hoàn toàn biến đổi, cánh tay cụt mọc lại, thân phận được làm giả. Cậu hết như một con sói cô đơn bước đi giữa đêm dài, luôn sẵn sàng đối diện với cái chết. Lúc trước, khi đưa ra quyết định này, cậu chưa từng nghĩ rằng sẽ có một Lính gác chịu sống vai đồng hành.

Thậm chí đồng sinh cộng tử.

Hết như giữa đêm đen rét lạnh, cuối cùng cũng có một tia sáng ấm áp xuất hiện.

Mắt Dụ Nhiên ươn ướt, không cầm lòng được mà nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tắc Hiên, áp mặt trên ngực hắn, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, nghiêm túc nói: “Lục Tắc Hiên, tôi không biết thế nào là thích, cũng chưa bao giờ suy xét về chuyện này. Nhưng... Thật lòng cảm ơn anh đã nguyện đồng sinh cộng tử cùng tôi. Tôi rất vui vì được quen anh.”

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “Cảm ơn gì chứ? Tôi là Lính gác của em, đây là chuyện tôi phải làm.”

Dụ Nhiên bỗng nhớ lại giấc mơ khi ở trên hành tinh Nhện Đỏ, cậu trở lại đêm mưa như trút của nhiều năm trước, bị dây leo chọc mù mắt, bị kéo đứt cánh tay, đau đến mức run rẩy không ngừng. Trong giấc mơ tuyệt vọng ấy, Lục Tắc Hiên cũng ôm chặt cậu, nói “tôi là Lính gác của em” như thế này.

Lính gác của em.

Bốn chữ vô cùng đơn giản nhưng lại chất chứa biết bao tình cảm sâu đậm.

Lục Tắc Hiên không phải người giỏi biểu đạt cảm xúc, nếu không vì lần này sẽ tới đại bản doanh của kẻ địch, sống chết mịt mờ, có lẽ hẳn sẽ không nói những điều này với Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên hít thở sâu, nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt. Cậu cân nhắc một lát rồi mới nói: “Hy vọng lần này chúng ta có thể sống sót trở về. Đến khi đó, tôi sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục? Hiện tại tôi còn chưa làm rõ được cảm xúc tôi dành cho anh là gì, cũng không có tâm trí đâu để băn khoăn vấn đề này.”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi hiểu. Tôi chỉ muốn cho em biết rằng tôi rất thích em, không đòi hỏi em phải đáp lại. Em đừng áp lực.”

Giờ hai người đang trong tình huống nguy nan, chỉ khi sống sót với có hy vọng. Giải quyết hết lũ chuột bọ chui rúc dưới cống ngầm, hai người mới có thể quang minh chính đại, yên tâm thoải mái ở bên nhau. Lục Tắc Hiên hiểu rất rõ điều gì mới là quan trọng.

Hắn buông Dụ Nhiên ra, dịu dàng nói: “Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt. Chúng ta chuẩn bị tinh thần thật kỹ lưỡng, ngày mai ứng phó với “tên tai to mặt lớn” kia.”

Chương 73: Thử thách cuối cùng (1)

Sáng sớm hôm sau, ngay khi tỉnh giấc, Lục Tắc Hiên lập tức gọi một người tới bằng lệnh bài cha đưa cho: Lính gác có thực thể tinh thần là sói bạc. Vị đặc công này hiện đang làm việc tại Phòng Điều tra Liên bang, cuối tuần vừa đúng vào ngày nghỉ xoay ca, đang ở ngay trong ký túc xá Tháp Trắng.

Sói Bạc tới nhà hàng ăn sáng, tình cờ gặp Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên.

Vào khoảnh khắc lướt qua nhau, Lục Tắc Hiên nhét vào tay hắn một tờ giấy bằng tốc độ nhanh như chớp.

Hai người ngồi ăn sáng cạnh cửa sổ, Lục Tắc Hiên nói với Dụ Nhiên: “Chuyến này coi như dạo chơi giải sầu, tôi đưa em đi chơi dài ngày một chút.”

Dụ Nhiên phối hợp gật đầu: “Vâng, đúng là khoảng thời gian vừa rồi khá mệt.”

Lính gác ngồi cách đó không xa tập trung ăn uống nhưng vẫn nghe rõ cuộc nói chuyện giữa Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên.

Sau khi về phòng ký túc, hắn mở tờ giấy trong tay ra, trên đó viết: “Chuyến lờ tới bố tôi, nếu tôi và Dụ Nhiên gặp chuyện, nhờ ông ấy đích thân tới hành tinh bên dưới lỗ sâu ở chòm sao Nam Tam Giác một chuyến. Nếu tôi và Dụ Nhiên không sao thì hủy bỏ kế hoạch. Đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Đọc xong, Sói Bạc xé vụn tờ giấy rồi ném vào bồn cầu.

Thân là đặc công được nhà họ Lục bồi dưỡng, tuân lệnh và thề sống chết bảo vệ sự an toàn của người thừa kế nhà họ Lục là chức trách của họ. Xem ra Lục Tắc Hiên đang gặp nguy hiểm, phải tìm cách báo thông tin này cho Tướng quân thật sớm.

Hắn nhanh chóng thay đồ, vờ như ra ngoài mua sắm, lái xe bay rời khỏi Tháp Trắng.

Cùng lúc đó, ăn sáng xong, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên trở về ký túc xá. Lục Tắc Hiên giao lệnh bài triệu tập đặc công cho Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên đã biết về sự tồn tại của lực lượng bí mật thuộc nhà họ Lục này, hiện giờ, đối diện với sinh tử, giao quyền điều động họ cho Dụ Nhiên có lẽ càng thích hợp hơn. Tiếp theo, Lục Tắc Hiên sẽ phải sắm vai “con rối”, không có cơ hội thực hiện hành động nào khác.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên cất lệnh bài thật kỹ vào trong mặt dây chuyền.

Một lúc lâu sau, thiết bị truyền tin của cậu đổ chuông, giọng “chị họ” Vinh Oánh Oánh vang lên bên tai: “Nhiên Nhiên, em chuẩn bị xong chưa? Chị tới đón em này.” Dụ Nhiên đáp: “Vâng, bọn em ra ngay đây.”

Hai người thay trang phục để vận động, đi thang máy xuống.

Vừa ra cửa, hai người đã thấy Vinh Oánh Oánh chờ sẵn ở quảng trường trung tâm. Cô ta vẫy tay gọi Dụ Nhiên, cười nói: “Nhiên Nhiên, bên này! Xe đến rồi, nhanh đi thôi.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên sóng vai đi theo cô ta, ngồi vào hàng ghế sau của chiếc xe bay.

Lần này cô ta không đưa thuốc mê cho Dụ Nhiên vì xe chạy thẳng tới trạm vũ trụ hành tinh Thủ đô. Dụ Nhiên đã đoán đúng, quả nhiên “căn cứ” mà tên sếp sòng kia nói không nằm trên hành tinh Thủ đô.

Nửa tiếng sau, xe vào trạm vũ trụ. Hai người qua cửa kiểm tra an ninh, lên một chiếc phi thuyền chở khách liên hành tinh.

Nếu đã “đi du lịch giải khuây”, đương nhiên Lục Tắc Hiên không thể lái phi thuyền thuộc quyền quản lý của Bộ Quân sự đi khắp nơi. Ngồi phi thuyền dân dụng là cách di chuyển rất hợp lý. Vé của hai người đã được tổ chức hắc ám đặt sẵn, là vé phòng VIP hạng nhất đi tới hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích.

Vinh Oánh Oánh vẫy tay chào hai người: “Tạm biệt! Đi chơi vui vẻ nhé.”

Dụ Nhiên tươi cười vẫy tay tạm biệt cô ta.

Đến khi phi thuyền vừa cất cánh, nụ cười trên gương mặt cậu lập tức biến mất, cậu nói trong đầu: “Không ngờ lại là căn cứ B-73 ở chòm sao Củ Xích. Tôi biết về sự tồn tại của nó từ lâu rồi. Loài hoa khát máu sinh ra chất độc thần kinh trên hành tinh này chính là nguồn nguyên liệu cho bọn họ nghiên cứu, điều chế thuốc.”

Lục Tắc Hiên nói: “Đây chỉ là một trong những căn cứ thí nghiệm của bọn họ, hang ổ thực sự chắc chắn không nằm tại chòm sao Củ Xích này. Xem ra gã sếp lớn đó còn chưa thực sự yên tâm về chúng ta. Sắp xếp gặp mặt tại chòm sao Củ Xích là muốn thử thách lần cuối?”

Dụ Nhiên im lặng một lát, nói: “Tùy cơ ứng biến vậy.”

Khoảng cách giữa hành tinh Thủ đô và chòm sao Củ Xích không quá gần nhưng nhờ việc khai phá tuyến đường vũ trụ nhảy vọt không gian siêu tốc, phi thuyền dân dụng chỉ tốn khoảng một giờ bay là tới nơi. Hai người ngồi trong phòng riêng nghỉ ngơi được một lúc liền nghe tiếng thông báo vang lên: “Hành khách thân mến, đã tới hành tinh B-73 thuộc chòm sao Củ Xích...”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, tiếp viên hàng không tới tiếp đón riêng:

“Thưa quý khách, mời đi lối này.”

Hành khách VIP được rời phi thuyền trước, hai người ra ngoài theo lối ưu tiên do tiếp viên hàng không chỉ dẫn, trông thấy một người phụ nữ quen quen ở sảnh đón của trạm vũ trụ.

Người phụ nữ kia cười tươi rói, vẫy gọi: “Nhiên Nhiên!”

Đúng là Dụ Nhiên có một người cô gái, mẹ của Vinh Oánh Oánh. Lục Tắc Hiên từng gặp bà ta ở bệnh viện, có chút ấn tượng. Nụ cười của bà ta không khác gì Vinh Oánh Oánh, hiển nhiên cũng bị điều khiển.

Hai người bình tĩnh đi tới phía đó, Dụ Nhiên mỉm cười, chào: “Cô, lâu rồi không gặp cô.”

Người phụ nữ kia nhiệt tình trò chuyện: “Oánh Oánh nói với cô hai đứa sẽ tới chòm sao Củ Xích, thế là cô tới chờ đón luôn. Đi nào, cô đã nấu một bữa ngon lành để chiêu đãi hai đứa rồi.” Bà ta dẫn hai người lên xe, cài đặt tuyến đường di chuyển.

B-73 là một hành tinh tài nguyên hoang vắng, hầu hết người sống ở đây đều đã bị tổ chức khống chế.

Lúc trước, vì chấp hành nhiệm vụ, Dụ Nhiên đã ẩn nấp ở đây một thời gian, nắm được tình hình trên hành tinh này, cũng biết đại khái vị trí của căn cứ. Thế nên gã cấp trên kia cũng chẳng thêm dùng thuốc mê để giấu giếm nữa mà điều khiển bà ta lái xe đưa Dụ Nhiên tới thẳng biên giới khu an toàn.

Biên giới khu an toàn có lưới điện cao đến mấy chục mét, nhìn chung không vượt qua được.

Nhưng bất ngờ là sau khi người “cô” kia dừng xe ở một khoảng đất trống, khoảng đất đó bỗng thụt xuống.

Cảm giác mất trọng lực khi đột ngột rơi xuống khiến Dụ Nhiên hơi

nhãn mặt, Lục Tắc Hiên không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì nhưng lại nói chuyện trong đầu: “Hóa ra là căn cứ dưới lòng đất. Bảo sao lực lượng điều tra của Bộ Quân sự không phát hiện ra.”

Không biết căn cứ này được đào xuống sâu bao nhiêu, chiếc xe liên tục hạ xuống chắc phải tận vài trăm mét mới dừng.

Trước mắt xuất hiện một lối đi tối tăm, dài đằng đẵng.

Xe chạy vào lối đó, sau khi thông qua cửa kiểm tra đầu tiên lại tiếp tục băng băng tiến lên.

Bóng tối xung quanh như muốn nuốt trọn họ. Trong khoảnh khắc, Dự Nhiên chột cảm tưởng như cậu và Lục Tắc Hiên đang bước từng bước vào sâu trong Địa Ngục.

Xe bay di chuyển rất lâu, vượt qua rất nhiều cửa kiểm tra, 10 phút sau cuối cùng cũng tới đích.

Trước mắt xuất hiện một luồng sáng trắng chói mù.

Dự Nhiên ngẩng đầu liền thấy phía trước là một khối kiến trúc khổng lồ cao vài chục tầng. Mặt tường bên ngoài được sơn bằng hai màu đen – đỏ đan xen, trên đó còn có rất nhiều ký hiệu kỳ quái. Những ký hiệu đó hết như hoa văn bùa chú được vẽ bằng máu tươi, phong cách quái dị, hắc ám nằm sâu dưới lòng đất này gây ra một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Dự Nhiên nói: “Bắt đầu dùng chung giác quan.”

Trong thế giới tinh thần, hai người bắt đầu chia sẻ giác quan với nhau.

Thị giác tinh tường như chim ưng của Lục Tắc Hiên có thể nhìn rõ cả những thứ phía trên nóc nhà. Hóa ra đây chính là nơi hoa khát máu phát triển mạnh mẽ nhất. Đám hoa dày như nệm cối phủ kín nóc tòa

nhà, thông qua cửa sổ mái, có thể trông thấy hoa khát máu cực kỳ tươi tốt, những cánh hoa đỏ xếp tầng xếp lớp như được nhuộm bằng máu tươi.

Xây dựng căn cứ ở sâu trong vùng ô nhiễm vừa tiện cho việc lấy nguyên liệu tại chỗ, dùng chất độc thần kinh của hoa khát máu bào chế ra thuốc, vừa không bị kẻ nào tiếp cận vì ai cũng cho rằng hoa khát máu là loài thực vật có tính công kích cực mạnh, chất dịch nó tiết ra có thể ăn mòn máu thịt trong nháy mắt. Kể cả những người từng được Chính phủ Liên bang phái tới thăm dò cũng bị tổ chức hắc ám diệt khẩu toàn bộ.

Căn cứ này rất an toàn và bí mật.

Nguyên soái đã biết hành tinh B-73 có căn cứ của bọn chúng nhưng mãi chưa tìm được vị trí cụ thể. Không ngờ bọn chúng lại xây dựng hẳn một tòa nhà khổng lồ dưới lòng đất ngay chính giữa vùng ô nhiễm.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đứng trước cửa tòa nhà, lập tức có người đeo mặt nạ tới đón. Mặt nạ đồng điệu quen thuộc, không biết phía sau là ai, người nọ không nói tiếng nào, chỉ mãi miết đi thẳng về phía trước, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đành phải đuổi theo.

Trong tòa nhà có rất nhiều phòng thí nghiệm. Những phòng thí nghiệm đó được bố trí ngay ngắn thành dãy, có thể nhìn thấy được rất nhiều dụng cụ, thiết bị tiên tiến bên trong qua cửa kính. Nếu không vì tòa nhà này quá quái dị, có khi Dụ Nhiên đã nghĩ rằng hai người đang tới trung tâm nghiên cứu khoa học nào đó.

Người đeo mặt nạ đưa họ đến tầng 18. Khác với cấu trúc xếp kín các phòng thí nghiệm ở tầng trệt, chiều cao của tầng này phải trên 10m, trông như một công viên động vật hoang dã được phóng đại. Lưới sắt bền chắc ngăn thành từng cái lồng, bên trong đang nhốt một số động vật kỳ lạ...

Không, đây không phải động vật.

Nhận ra đó là gì, Dụ Nhiên không khỏi căng thẳng.

Những “quái vật” bị nhốt trong đó chắc hẳn đều là Lính gác biến dị, là sản phẩm thí nghiệm thất bại.

Lính gác cường bạo còn giữ được hình hài con người, chỉ tạm thời đánh mất lý trí, Dẫn đường cấp cao có thể tìm cách cứu bọn họ. Nhưng Lính gác biến dị chính là quái vật nửa người nửa thú đã đánh mất lý trí, hơn nữa còn phải chịu đựng nỗi đau cơ thể bị tàn phá khi biến dị.

Chiếc lồng sắt đầu tiên nhốt một Lính gác biến dị có thực thể tinh thần là trần. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đầu hẳn vẫn là đầu người nhưng toàn bộ phần dưới cổ đã biến thành trần. Hẳn vụn vẹo cơ thể trườn xung quanh, cái đầu người vươn ra thăm dò, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại thè thụt như rắn độc.

Hình ảnh đầu người thân trần quái đản này khiến Dụ Nhiên rợn cả óc.

Bên cạnh lại có một Lính gác biến dị với thực thể tinh thần loài cá được nuôi trong một cái bể khổng lồ. Khuôn mặt cô rất thanh tú, khi còn nguyên hình dạng con người chắc chắn là một cô gái đẹp. Sau khi biến dị, chân cô biến thành đuôi, vảy cá phủ kín toàn thân. Cô cứ trôi lững lờ trong bể mà không động đậy, đôi mắt ngây dại nhìn Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đi ngang qua.

Một dự cảm dâng lên trong lòng Dụ Nhiên, một dự cảm rất xấu. Cậu lập tức ra lệnh trong thế giới tinh thần: “Cáo chín đuôi, che toàn bộ thông tin trong đầu Tắc Hiên.”

Cáo chín đuôi: “Rõ.”

Tầm mắt Lục Tắc Hiên bỗng biến thành một mảng trắng xóa, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, như bị sương đặc bao quanh.

Trong những năm dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng đi làm nhiệm vụ, hắn cũng thường xuyên gặp Lính gác biến dị nên vừa rồi bất ngờ trông thấy trăn và cá biến dị, vẻ mặt hắn cũng không có gì biến đổi.

Dụ Nhiên che chắn giác quan của hắn hiển nhiên là lo tiếp theo sẽ xuất hiện thứ càng khó coi hơn. Đương nhiên Lục Tắc Hiên sẽ phối hợp với cậu hết sức mình. Hắn bước cạnh Dụ Nhiên một tấc không rời, giữ nguyên khuôn mặt lạnh tanh.

Đúng lúc này, trần nhà bỗng vang lên âm thanh máy móc quen thuộc kia: “Dụ Nhiên, chào mừng đã tới căn cứ thực nghiệm số 1. Những thứ này đều là sản phẩm thí nghiệm thất bại, tôi nhất bọn họ lại tiếp tục nghiên cứu. Cậu có cảm thấy nơi này rất giống một công viên động vật hoang dã mới lạ, thú vị không?”

Dụ Nhiên cố nén sự kích động muốn chửi đổng, mỉm cười nói: “Đúng là rất thú vị, hay hơn vườn bách thú ở hành tinh Thủ đô nhiều.”

Kẻ kia nói: “Con người rất kỳ diệu, nhất là Lính gác, có thể biến dị ra đủ hình đủ dạng, con nào con nấy đều đáng yêu. Đầu người thân rắn, người – sói hợp nhất, rồi còn cả sư tử, gấu, cá sấu, thằn lằn, các loại sinh vật biển,... Loài biến dị ở chỗ tôi vô cùng phong phú, đa dạng. Tiếc là bọn chúng không ngoan ngoãn cho lắm, dẫu sao thì Lính gác biến dị rồi cũng không còn trí tuệ nữa, chỉ biết tấn công theo bản năng. Thế nên tôi mới nhốt chúng vào lồng sắt.”

Dụ Nhiên nhìn tấm lưới lớn trước mặt, hỏi: “Đây là lưới điện cao thế? Đụng vào sẽ khiến bọn họ hôn mê?”

Giọng máy móc nói: “Đúng thế. Nếu bọn chúng cố tình chạm vào tấm lưới này, cơ thể còn có nguy cơ bị đốt cháy. Có một số con biến dị cố chấp lắm, một hai phải lồng lên giãy giụa, cơ thể bị thiêu cháy hẳn

một nửa cũng không biết đau.”

Dụ Nhiên: “...”

Đúng là một kẻ tâm lý biến thái!

Trong mắt gã, mạng người chẳng khác gì cỏ rác. Lính gác biến dị thế mà lại trở thành súc vật cho gã tiêu khiển?!

Trên trần nhà có rất nhiều camera đang nhấp nháy, kẻ ngồi trong phòng giám sát nhìn về mặt của Dụ Nhiên, mỉm cười, nói: “Hai người tiếp tục tiến lên đi, phía trước còn có thứ hay lắm. Đó là con vật nuôi tôi thích nhất, cũng là Lính gác cấp S biến dị duy nhất của chỗ chúng ta.”

Dụ Nhiên nghe được tiếng tim mình đang đập thành thịch.

Lính gác cấp S vốn đã hiếm hoi, không ngờ gã ta lại nuôi một biến dị cấp S...

Dự cảm chẳng lành cứ luẩn quẩn trong lòng Dụ Nhiên như mũi gai khiến tim cậu nhoi nhoi.

Mà Lục Tắc Hiên bên cạnh vì đã được cáo chín đuôi che chắn cảm giác trong thế giới tinh thần nên hiện tại hắn không nhìn, không nghe thấy bất kỳ điều gì. Trong tình huống này, diễn xuất của hắn chắc chắn sẽ không gặp vấn đề, chỉ cần giữ nguyên biểu cảm lạnh lùng là được.

Quan trọng nhất vẫn là Dụ Nhiên, cậu không được phép thể hiện bất kỳ cảm xúc khác thường nào ra.

Dụ Nhiên nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng thật tốt, nở nụ cười tò mò, tiếp tục tiến lên: “Lính gác cấp S biến dị? Tôi chưa được thấy bao giờ đâu. Nghe nói Lính gác cấp S biến dị có sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ, đủ khả năng phá hủy cả một thành phố của con người. Ông

khống chế tên đó thế nào vậy?”

Giọng máy móc nói: “Cậu cứ nhìn là sẽ biết.”

Bước chân của Dụ Nhiên rất nhẹ nhàng nhưng lòng cậu đang vô cùng nặng nề. Cậu đã đoán được đó là ai.

Cuối hành lang là một lồng giam khổng lồ.

Lồng giam này có kích thước ngang ngửa một cái sân bóng, xung quanh bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp lưới điện cao thế. Mà chính giữa lồng giam... Là một con đại bàng vàng khổng lồ.

Đại bàng vàng – Thực thể tinh thần họ chim dữ di truyền của nhà họ Lục. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chỉ là con đại bàng vàng này không quá giống thực thể tinh thần của Tướng quân Lục cha. Dưới cổ nó có một vòng lông trắng tinh trông như đang đeo vòng cổ. Cơ thể khổng lồ của nó chiếm hết nửa lồng giam nhưng chim dữ của không trung vốn uy phong凛冽 giờ lại vô cùng thảm thương.

Rất nhiều mảng lông trên thân nó bị thiêu cháy, cánh bị bẻ gãy, trên người, trên cổ đều bị xích sắt thô to như cánh tay trói chặt khiến nó không thể nhúc nhích được dù chỉ là cái đầu.

Phía trên cổ của đại bàng vàng là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn.

Mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, di truyền gen ngoại hình nổi trội của nhà họ Lục.

Đó là một gương mặt có phần hao hao giống Lục Tắc Hiên. Nhưng trên mặt hẳn giờ đã không có biểu cảm sống động. Tròng trắng trong mắt hẳn đã chuyển thành màu đen tuyền như mực.

Anh mắt hắt đờ đẫn như đã chết nhưng lại vẫn đang tồn tại.

Thiếu tướng Lục Thành An đã biến dị bị giam cầm tại một nơi tăm tối, ngột ngạt thế này.

Chương 74: Thử thách cuối cùng (2)

Dụ Nhiên từng di dời ký ức của Lục Tắc Hiên, biết được tình anh em giữa hai người rất sâu nặng. Cậu cảm thấy vô cùng may mắn khi đã chủ động che chắn giác quan của Lục Tắc Hiên trước nên hiện tại hắn không nhìn thấy bất kỳ điều gì.

Bằng không, nếu tận mắt chứng kiến người anh hắn tôn kính nhất biến thành dáng vẻ nửa người nửa ngợm này, chắc chắn Lục Tắc Hiên không chịu nổi.

Suốt mấy năm nay, hắn vẫn luôn áy náy vì bản thân liên lụy đến anh trai, cho rằng đối phương đã chết, năm nào cũng tới nghĩa trang Nam Sơn thăm mộ Lục Thành An. Nếu để hắn biết anh mình vẫn còn sống nhưng lại biến dị thành quái vật, bị giam cầm, tra tấn trong lồng sắt nhiều năm, liệu hắn sẽ đau khổ đến nhường nào?

Tồn tại một cách nhục nhã như thế còn khiến người ta khó chịu hơn cả chết rồi.

Anh trai trong ký ức của Lục Tắc Hiên lúc nào cũng hào sảng, thích cười, tính cách lạc quan, cởi mở. Ngay đến Dụ Nhiên còn không thể liên tưởng quái vật đầu người thân chim mang bộ lông cháy đen này với vị tướng quân trẻ tuổi khí phách, hăng hái kia, huống hồ là Lục Tắc Hiên.

Hắn nên đối mặt với tất cả những điều này thế nào?

Nếu nhìn thấy, chắc chắn hắn sẽ muốn giết kẻ cầm đầu kia ngay lập tức để xả mối hận trong lòng.

Nhưng hai người không thể làm vậy, thủ lĩnh đứng đằng sau vẫn chưa lộ diện, họ vẫn phải kiên nhẫn.

Trước mắt Lục Tắc Hiên chỉ còn lại một vùng sương trắng nên khi nhìn về phía lồng sắt, ánh mắt hắn vẫn đờ đẫn, biểu cảm không hề xê xích. Nhưng hắn đã nhận ra có dòng cảm xúc đang cuộn cuộn sâu trong đầu Dụ Nhiên. Lục Tắc Hiên lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Dụ Nhiên khẽ nói: “Không có gì, tôi sẽ xử lý ổn thỏa.”

Đương nhiên Lục Tắc Hiên rất tin tưởng năng lực của Dụ Nhiên, hắn nói: “Được, tôi sẽ tiếp tục giữ nguyên về mặt này.”

Dụ Nhiên có khả năng chống chịu áp lực tinh thần hàng đầu, tố chất tâm lý cũng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, cậu nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc ổn thỏa, nhìn sinh vật biến dị trước mặt, cười hỏi: “Đây là Linh gác cấp S biến dị? Ông bắt được từ đâu vậy?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giọng máy móc từ tốn nói chuyện: “Đây là vật thí nghiệm cấp S thất bại đầu tiên của chúng ta. Kể cũng khéo, cậu có thấy diện mạo hắn khá giống Lục Tắc Hiên bên cạnh cậu không?”

Dụ Nhiên liếc nhìn Lục Tắc Hiên bên cạnh mình, đáp: “Quả là hơi hao hao. Hắn cũng là người nhà họ Lục?”

“Hắn là anh họ của Lục Tắc Hiên, Lục Thành An, Đội trưởng đầu tiên của Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

“Là hắn à?” Dụ Nhiên nhướn mày kinh ngạc: “Bảo sao trông cứ quen quen. Trước đây Lục Tắc Hiên đã đưa tôi tới mộ hắn, từng trông thấy di ảnh... Không phải hắn chết rồi sao?”

Giọng máy móc nói: “Năm đó, công thức điều chế thuốc còn chưa chuẩn xác khiến hắn đột ngột cuồng bạo trong lúc chiến đấu, cơ thể

bị bày thú xé đôi, hoàn toàn biến dị thành quái vật. Lính gác biến dị sẽ hợp nhất cơ thể với thực thể tinh thần, khi bọn tôi tới đó, hẳn đã biến thành bộ dạng đầu người thân chim này, bay lung tung khắp nơi, đánh lui toàn bộ bày thú.”

Kể về khung cảnh đó, giọng điệu đối phương có vẻ thích thú: “Sức chiến đấu của Lính gác cấp S đúng là hung tàn, dù đã biến dị, không còn ý thức nhưng lực công kích vẫn rất đáng sợ. Để bắt hẳn, bọn tôi đã tốn rất nhiều công sức, cuối cùng phải dùng đến lưới điện siêu lớn mới chế ngự được.”

Camera phía trước không ngừng nhấp nháy đèn đỏ.

Từng biểu cảm, động tác nhỏ nhất của Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên đều bị kẻ đứng sau màn thu hết vào mắt.

Nói tới đây, gã ta bỗng ngừng lại, một lần nữa nhìn về phía Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, ánh mắt thờ đẫn nhìn anh trai trong lồng giam trước mặt, khuôn mặt giữ nguyên vẻ vô cảm.

Xem là Lính gác này thực sự bị Dụ Nhiên không chế rồi?

Giọng máy móc nói tiếp: “Thật đáng tiếc, nếu thí nghiệm lúc trước có thể thành công, Lục Thành An sẽ là thanh đao sắc bén nhất trong tay tôi. Hiện giờ nếu chúng ta đã khống chế em trai hẳn. Có lựa chọn tốt hơn rồi, anh trai không việc gì phải sống tiếp.”

Dụ Nhiên giật thót trong bụng: “Ông muốn giết Lục Thành An?”

Giọng máy móc phát ra tiếng cười sung sướng: “Hay là cậu điều khiển con rối của cậu tự ra tay đi, xem thử hẳn có chịu nghe lời cậu không?”

Dụ Nhiên: “...”

Hóa ra đây chính là thử thách cuối cùng mà gã nhắc đến: Để Lục Tắc Hiên tự tay giết anh trai.

Cũng mệt gã nghĩ ra phương thức tra tấn tinh thần tàn khốc đến vậy.

Nếu là con rối, đương nhiên Lục Tắc Hiên sẽ nghe lời Dụ Nhiên, thân nhiên giết chết sinh vật biến dị trước mặt.

Nhưng Lục Tắc Hiên không phải con rối. Chỉ có Dụ Nhiên biết hẳn kính trọng và tưởng nhớ anh trai như thế nào. Một khi thật sự để hẳn giết anh mình, hẳn sẽ phải đối diện với sự thật này sao đây?!

Dụ Nhiên nhanh chóng tìm cách giải quyết.

Phải rồi, cấu tạo cơ thể của sinh vật biến dị khác với con người. Đại bàng vàng thuộc họ chim dữ, giờ Lục Thành An đã biến thành quái vật đầu người mình chim, vậy thì rất có thể tim sẽ nằm ở vị trí tim của loài chim.

Dụ Nhiên nhanh chóng vẽ ra một hình ảnh giải phẫu trong đầu, xác định chính xác vị trí tim của đại bàng.

Sau đó, cậu điềm nhiên nhún vai, nhìn vào camera, nói: “Đương nhiên Lục Tắc Hiên sẽ nghe lời tôi. Nhưng ông phải mở lồng ra thì tôi mới bảo hẳn vào xử lý con quái vật vô dụng này được.”

Không biết đối phương đã nhấn nút nào, cửa sắt của lồng giam trước mặt chậm chậm mở ra.

Dụ Nhiên vỗ vai Lục Tắc Hiên, nói: “Đi đi, giết hẳn.”

Đồng thời, Dụ Nhiên nói rất nhanh trong đầu: “Bọn họ muốn anh giết một người. Anh phải căn góc độ thật chuẩn, không được phạm đến tim người kia. Làm theo lời tôi, tiến lên trước 10 mét, lưỡi đao chếch

sang phải 15 độ, đâm sâu một chút để máu chảy càng nhiều càng tốt!” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên hoàn toàn tin tưởng phán đoán của Dụ Nhiên.

Gần như ngay khi Dụ Nhiên vừa dứt lời, hắn lập tức lao lên như một tia chớp, thanh đao sắc trong tay vẽ nên một nét cong hoàn hảo. Lưỡi đao trắng lóa vung qua tầm mắt, Lục Tắc Hiên đâm thẳng đao vào ngực đại bàng vàng kia.

Nhát đao ấy gần như xuyên thủng người đối phương.

Theo lưỡi đao được rút ra, máu tươi đặc quánh tuôn ồ ạt như suối, bắn lên mặt Lục Tắc Hiên.

Nhưng biểu cảm của hắn vẫn không suy chuyển gì chỉ mảy may. Hắn kết liễu đối phương rất dứt khoát, trở về bên cạnh Dụ Nhiên, cúi đầu: “Chủ nhân, đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Dụ Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu hắn như đang khen thưởng: “Làm tốt lắm.”

Lục Tắc Hiên tra đao điện từ lại vỏ đeo bên hông, tiếp tục lạnh lùng đứng cạnh Dụ Nhiên như một vệ sĩ vâng lời.

Trong lồng giam đại bàng vàng rít lên một tiếng đau đớn, dòng máu đỏ tươi không ngừng chảy dọc theo thân người. Tiếp đó, hắn chậm chậm cúi đầu, khép mắt lại như cuối cùng cũng được giải thoát.

Bốp, bốp, bốp.

Tiếng vỗ tay vang lên phía sau lưng.

Dụ Nhiên ngoảnh lại, nhìn thấy một lão già tóc hoa râm đang cười tủm tỉm bước tới từ cuối hành lang.

Dụ Nhiên: “...”

Không ngờ lại là Giáo sư Mạc Duy của Viện Khoa học Trung ương Liên bang.

Tiền bối già hiền lành cổ vũ các Dẫn đường cấp thấp chớ nên bỏ cuộc trong buổi lễ khai giảng của Viện Thánh; nhà khoa học đã tạo ra khoang trị liệu tái tạo được người người tôn sùng; người thầy mà cha cậu kính trọng nhất.

Vì cha cậu là học trò đầu tiên và được lão ta coi trọng nhất nên khi còn bé, Dụ Nhiên thường xuyên gặp lão.

Đôi lúc phải tăng ca ở Viện Khoa học vào cuối tuần, cha còn dẫn Dụ Nhiên tới phòng thí nghiệm chơi.

Giáo sư Mạc Duy rất hay cho cậu kẹo, mỉm cười xoa đầu cậu nói: “Nhiên Nhiên ngoan, cha cháu bận làm thí nghiệm, cháu tự chơi trong này nhé, đừng chạy lung tung.”

Dụ Nhiên ngoan ngoan gật đầu: “Vâng ạ.”

Sau nữa, 13 tuổi, Dụ Nhiên tốt nghiệp Viện Thánh, chính Mạc Duy, cha cậu và Giám đốc Tạ của Học viện Dẫn đường đã phối hợp phong ấn cậu.

Hiện giờ, nhìn lão già lúc nào cũng tỏ ra hiền hòa, thân thiện kia đang cười tủm tỉm, tiến về phía mình, Dụ Nhiên chỉ cảm thấy sống lưng lạnh run. Có phải năm đó cha sớm nhận ra hạng mục nghiên cứu của Giáo sư Mạc Duy có vấn đề nên mới phải chịu họa sát thân?

Đúng là một kẻ mặt người dạ thú!

Thương thay bao nhiêu Dẫn đường nhiệt thành với nghiên cứu khoa học ở Liên bang coi lão ta như ân sư rồi cả vô số học sinh coi lão là

tấm gương mà nỗ lực noi theo. Thật không thể ngờ lão ta lại âm thầm thực hiện những nghiên cứu vô nhân tính như thế.

Mạc Duy dừng bước đối diện Dụ Nhiên, ôn hòa nói: “Dụ Nhiên, cậu là Dẫn đường ưu tú nhất trong lứa trẻ tuổi.”

Lão ta liếc qua Lục Tắc Hiên, vẻ mặt hắc chưa từng thay đổi. Mạc Duy mỉm cười vừa lòng, nói: “Cậu hoàn thành nhiệm vụ lần này rất tốt. Lục Tắc Hiên đã bị chúng ta khống chế, tiếp theo, chúng ta sẽ có thể thông qua hắc khống chế cả Quân đoàn Liệp Ưng.”

Dụ Nhiên cũng đã có những phỏng đoán về kẻ đứng đầu tổ chức.

Vậy nên khi thấy Mạc Duy, cậu không quá kinh ngạc mà chỉ tỏ ra hơi bất ngờ, nhướn mày nhìn lão già trước mặt: “Không ngờ lại là ông?”

Mạc Duy nói: “Có phải cậu không ngờ sẽ gặp tôi ở đây không?”

Dụ Nhiên cười nói: “Tôi đã đoán rằng thủ lĩnh của tổ chức chắc chắn phải là nhân vật máu mặt, cũng từng nghĩ có thể là ông. Dù sao ông cũng là nhà khoa học tài giỏi nhất Liên bang, tư tưởng của một vài nhà khoa học quả thật khá điên rồ.”

Mạc Duy biện bạch: “Đây không phải điên rồ. Chuyện tôi thực hiện chẳng qua chỉ là chọn lọc tự nhiên. Những Linh gác khuyết tật về gen đó vốn không nên tồn tại. Nếu có một ngày, xã hội loài người hoàn toàn được cấu thành bởi Dẫn đường và con rối Linh gác của họ, có phải sẽ dễ chịu hơn nhiều không?”

Dụ Nhiên tưởng tượng thử, gật đầu: “Đúng nhỉ. Không còn phiền toái do Linh gác biến dị mang đến, Dẫn đường sẽ thoải mái hơn nhiều. Thêm nữa, mỗi một Dẫn đường có thể có đến vài con rối Linh gác ngoan ngoãn, cảm giác được làm chủ nhân thú vị lắm chứ.”

Mạc Duy nhìn cậu đầy tán thưởng: “Cậu đúng là thông minh, khiến tôi nhớ tới một người.”

Ngay sau đó, lão ta đột ngột vươn tua ý thức màu lam ra, xông thẳng vào não Dụ Nhiên mà không cho cậu cơ hội nào để phản kháng.

Nước biển xanh thẫm ồ ạt ập vào rừng nguyên sinh như sóng thần, nhanh chóng nhấn chìm thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Đây là lần đầu tiên Dụ Nhiên cảm nhận được sức tấn công đáng sợ đến vậy. Sức mạnh tinh thần của đối phương giống như biển cả mênh mông, lấy không hết, dùng không cạn.

Bộ ngựa của anh em Adeline kiểm tra thế giới tinh thần Dụ Nhiên chỉ như gãi ngứa, chẳng thể gây ra ảnh hưởng gì cho cậu.

Nhưng lần này, sóng thần tập kích bất ngờ khiến đầu Dụ Nhiên đau nhức từng cơn.

Rất nhiều cây cối, hoa cỏ trong rừng đổ rạp, những nơi bị nước biển nhấn chìm tỏa ra từng đợt khí lạnh căm căm.

Cái rét kia thấu vào tận xương tủy, toàn thân Dụ Nhiên như rơi vào hầm băng. Sức mạnh tinh thần hệ đại dương trong thì ôn hòa nhưng khi tấn công lại có thể đóng băng thế giới tinh thần của đối phương cực nhanh.

Lần đầu tiên phải chịu công kích tinh thần ác liệt đến thế, Dụ Nhiên nhất thời khó chống đỡ nổi.

Sức mạnh tinh thần của Giáo sư Mạc Duy này sợ rằng không chỉ là cấp S+ như thông tin được công bố. Chẳng lẽ lão ta đã phát triển đến cấp SS?

Sức mạnh tinh thần hệ đại dương cực kỳ xung khắc với lửa cháy của cáo chín đuôi. May mà lão ta không biết cậu còn có cáo trắng. Khả năng chữa trị hệ rừng rậm và sức mạnh sinh mệnh lớn lao có thể bao dung vạn vật.

Trông qua thì tưởng cáo chín đuôi không chống cự nổi cuộc tấn công của nước biển, để nước biển ồ ạt tràn vào nhấn chìm nhiều vùng rừng rậm.

Nhưng trên thực tế, cáo trắng vẫn đang liên tục mở rộng phạm vi rừng rậm ở nơi đối phương chưa đuổi tới.

Nhận thấy Dụ Nhiên bị tấn công, núi tuyết của Lục Tắc Hiên cũng chủ động tan ra ngay lập tức. Nước tuyết không ngừng chảy xuống theo sườn núi, hợp lại thành dòng, liên tục bổ sung dưỡng chất cho thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Mạc Duy đâu biết rằng trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên không chỉ có khu rừng này.

Trong thế giới ấy còn có sức mạnh tinh thần của Lục Tắc Hiên đang bảo vệ Dẫn đường của hắn.

Hai người họ đã liên kết tinh thần. Vậy nên hiện giờ họ đang 2 chọi 1, lại thêm việc Dụ Nhiên có 2 thực thể tinh thần, vậy nên thực chất là 3 chọi 1.

Nước biển cuồn cuộn điên cuồng tràn khắp thế giới tinh thần của Dụ Nhiên. Dụ Nhiên biết Mạc Duy đang tìm gì.

Năm đó, khi cùng nhau phong ấn, ba Dẫn đường đã để lại một vài dấu vết trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Lão ta đang tìm những dấu vết đó.

Lão ta vốn nghi ngờ thân phận của Dụ Nhiên từ lâu.

Tuy thực thể tinh thần họ cáo không hiếm gặp nhưng cáo với khả năng tấn công bằng lửa mạnh như thế thật sự khiến lão nhớ đến đứa trẻ thiên tài năm xưa. Nếu có thể tìm được dấu vết phối hợp

phong ấn trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, điều đó chứng minh thân phận của Dụ Nhiên là giả.

Nhưng Mạc Duy tìm khắp nơi vẫn không phát hiện được gì.

Cáo chín đuôi của Dụ Nhiên bị ép phải bỏ chạy liên tục, trông có vẻ hoàn toàn không phải đối thủ của lão. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Mạc Duy điều tra liên tục hơn 10 phút, trán Dụ Nhiên đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Mà lúc này, trán Mạc Duy cũng đổ đầy mồ hôi vì tiêu hao quá nhiều sức mạnh tinh thần.

Xem ra lão đã quá đa nghi? Dụ Nhiên thật sự là đứa trẻ được cướp vũ trụ nhật về, nuôi lớn? Hoàn toàn không liên quan đến Tạ Nhiên?

Thế giới tinh thần của Dẫn đường cấp S rất rộng lớn, lão ta lục soát khắp khu vực tương ứng với nơi năm xưa phong ấn sức mạnh tinh thần tinh thần của Tạ Nhiên cũng không phát hiện được điều gì bất thường.

Mãi một lúc lâu sau, Mạc Duy cuối cùng cũng dừng lại.

Nhìn Dụ Nhiên mặt cắt không còn hột máu, lão cười cười, vỗ vai cậu: “Làm cậu sợ rồi hả? Nhưng đây là quy định, tôi phải đích thân kiểm tra từng người gia nhập hàng ngũ cấp cao của tổ chức.”

Dụ Nhiên day hai bên thái dương đang nhức giần giật, cung kính nói: “Sức mạnh tinh thần của ông quá vĩ đại, tôi thật sự khá hoảng, còn tưởng ông muốn giết tôi.”

Trong thế giới tinh thần, chim ưng và cáo trắng được giấu đi cuối cùng cũng thờ phào một hơi.

Sức mạnh tinh thần của Mạc Duy quá đáng sợ. Vừa rồi, nước biển

dậy sóng kia suýt nữa đã chạm tới rìa núi tuyết.

May mà Dụ Nhiên để cáo chín đuôi cầm chân, tiêu hao sức mạnh tinh thần của đối phương, khiến Mạc Duy không thể điều tra quá lâu nên lão ta mới đành dừng tay.

Lão ta sẽ không thể ngờ được rằng người trẻ tuổi trước mặt còn có sức mạnh tinh thần mạnh hơn gã. Hơn nữa, sâu trong thế giới tinh thần còn có một Lính gác cấp S đang bảo vệ lãnh địa.

Sức mạnh kết hợp của núi tuyết và rừng rậm không phải thứ nước biển của lão ta muốn là thôn tính được.

Lão ta càng không bao giờ biết, khi đối diện với cái chết trên hành tinh Nhện Đỏ, thế giới tinh thần của Dụ Nhiên đã từng sụp đổ hoàn toàn. Sức mạnh tinh thần mà cha và ông nội để lại trong thế giới tinh thần đã giữ được một một mối lửa ở sâu trong thế giới ấy, tiến hóa thành cáo trắng loại hình chữa trị, giúp cậu có thể niết bàn tái sinh.

Thế giới tinh thần của cậu đã từng bị phá hủy rồi được xây dựng lại.

Vậy nên dấu vết phong ấn năm xưa đã biến mất từ lâu.

Cuối cùng Mạc Duy đã yên tâm, lão ta mỉm cười, nói: “Sao tôi nữ giết cậu cơ chứ? Chúc mừng cậu đã vượt qua thử thách cuối cùng. Kể từ hôm nay, cậu chính là trợ thủ đắc lực của tôi. Hy vọng chúng ta có thể bắt tay làm việc lớn, tạo ra cống hiến lỗi lạc cho sự tiến hóa của loài người.”

Dụ Nhiên nhìn lão ta với vẻ trung thành: “Cảm ơn sự coi trọng của ông. Tôi chắc chắn sẽ không khiến ông thất vọng.”

Chương 75: Kẻ đứng sau màn

Mạc Duy nhìn Dụ Nhiên với vẻ mừng rỡ, kế hoạch thay đổi toàn bộ vận mệnh xã hội loài người lão ta muốn thực hiện rất khó có thể tìm được một trợ thủ đắc lực. Dụ Nhiên xuất thân từ cướp vũ trụ, không quan tâm gì tới thiên ác, cậu có sức mạnh tinh thần cao lại thông minh, rất hợp ý lão.

Rất hiếm khi lão ta tán thưởng một hậu bối nào đó như cách lão từng xem trọng cậu học trò đầu tiên, Tần Lạc, thế này.

Đáng tiếc, Tần Lạc quá cố chấp, vì tìm chứng cứ giúp vợ mà dám trộm tài liệu thí nghiệm bị lão khóa. Cậu ta tưởng bản thân có thực thể tinh thần là sửa với khả năng tàng hình thì sẽ không ai biết mình lén lút làm gì khi tăng ca đêm ở Viện Khoa học hay sao.

Cậu ta đâu thể nào ngờ được người đứng sau màn lại là người thầy cậu ta tôn kính nhất.

Chỉ cần chiếc máy tính quang học lưu trữ dữ liệu kia được bật lên, Mạc Duy sẽ nhận được thông báo đầu tiên. Đối chiếu danh sách trực ban trong ngày hôm đó, rất dễ đoán được là ai đang điều tra về thí nghiệm đối với Lính gác. Về sau, bọn họ điều tra được quá nhiều, diệt khẩu cặp vợ chồng kia cũng là chuyện bắt buộc phải làm. Thật tiếc, đứa nhóc Tạ Nhiên kia còn chưa đầy 20 đã bị nổ chết theo cha mẹ.

Mạc Duy nhìn Dụ Nhiên 18 tuổi trước mặt, mỉm cười, đề nghị: “Nhiên Nhiên, tôi muốn nhận cậu làm học trò út, ý cậu sao?”

Dụ Nhiên cười khẩy trong bụng.

Học trò út? Cha cậu là học trò đầu tiên, bản thân cậu lại được lão ta nhận làm học trò út, thật là tức cười.

Nhưng ngoài mặt, Dụ Nhiên vẫn nói với vẻ kinh ngạc: “Vậy có ổn không? Tôi còn chưa học đại học, sao có thể làm nghiên cứu sinh đi theo ông luôn được?”

Mạc Duy khoát tay: “Đại học, học hay chưa không quan trọng. Kiến thức trường lớp dạy cậu sao hay bằng tôi dạy?”

Dụ Nhiên cười nói: “Cũng phải. Nếu ông sẵn lòng đích thân bồi dưỡng, tôi nhất định sẽ kế thừa sự nghiệp của ông, lan tỏa rộng rãi thí nghiệm của chúng ta. Thế giới sau này chính là thế giới thuộc về Dẫn đường chúng ta.”

Mạc Duy hưng phấn vỗ vai Dụ Nhiên: “Tốt, rất tốt!”

Dù gì lão ta cũng đã gần 70, tuy tuổi thọ trung bình của con người hiện tại đã cao trên 120 tuổi, lão còn sống được hơn 50 năm nữa, nhưng đến khi lão đi, chắc chắn phải tìm một người kế thừa. Lão không muốn công trình nghiên cứu cả đời lão sẽ bị thất truyền.

Chung quy, đây chính là sự nghiệp vĩ đại ảnh hưởng tới tiến hóa của loài người, cần được truyền thừa từ thế hệ này qua thế hệ khác.

Dụ Nhiên đồng ý làm học trò của lão thật sự quá tốt.

Biểu cảm của Mạc Duy gần như điên cuồng. Lão ta nhìn những Linh gác biến dị trong những chiếc lồng sắt với thái độ căm ghét, nói: “Linh gác chính là một lũ người khuyết tật gen bẩm sinh. Thế giới tinh thần của bọn chúng yếu nhất, rất dễ cuồng bạo, thậm chí biến dị thành quái vật. Cậu nhìn lũ đầu người thân rần, mặt người đuôi cá này mà xem, không có ý thức và tư duy, chỉ còn bản năng công kích, thế thì khác gì đám thú hoang? Như thế mà là tiến hóa sao? Rõ ràng là thoái hóa và lại tổ*!”

* Lại tổ (Atavism): Hiện tượng một tái hiện một số đặc điểm của động vật trên cơ thể người do sự phát triển không bình thường của phôi

Dụ Nhiên không đồng tình với quan điểm của lão ta.

Lính gác dễ cuồng bạo nên Thượng Đế mới tạo ra Dẫn đường trong loài người.

Mối quan hệ giữa Lính gác và Dẫn đường vốn dĩ mang tính chất bù trừ, hỗ trợ nhau.

Chẳng qua, nhiều năm nay con người quá vội vàng bành trướng lãnh thổ, quá nhiều Lính gác bị phái ra tiền tuyến chiếm lĩnh các hành tinh tài nguyên trong khi số lượng Dẫn đường đồng hành tương ứng lại vô cùng ít ỏi. Chính sự thiếu thốn điều kiện chữa trị đó mới khiến nhiều Lính gác cuồng bạo và biến dị.

Đây không phải lỗi của Lính gác mà là sai lầm của chính sách.

Những Lính gác cuồng bạo ấy không nên bị ruồng bỏ. Vì sự phát triển của loài người, họ đã liều chết chiến đấu, luôn xung phong nơi tuyến đầu, đối mặt vô vàn mối nguy hiểm chưa biết tên trong vũ trụ... Họ là những người anh hùng quả cảm nhất.

Họ cũng có gia đình, người yêu, ông nghĩ bọn họ muốn biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ đó chắc? Còn chẳng phải vì không có Dẫn đường giúp đỡ, lại thêm thứ thuốc biến thái mà ông nghiên cứu ra đã hại bao nhiêu Lính gác thâm thâm sao?

Dụ Nhiên cố kìm xúc động muốn phản bác đối phương, cười nói: “Ông nói phải, đám Lính gác khuyết tật gen này vốn không nên tồn tại.”

Mạc Duy khẽ thở dài: “Nhưng sức chiến đấu của bọn chúng quá mạnh, số lượng lại đông, Dẫn đường sẽ rất bất lợi nếu giao tranh trực diện với bọn chúng. Thế nên tôi mới khởi động lại thí nghiệm

khống chế Lính gác. May mà qua nhiều năm nghiên cứu, hiện tại đã thành công.”

Lão ta ngấm nhìn Lục Tắc Hiên như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật: “Tiếp theo, chỉ cần chúng ta khống chế được lực lượng quân đội, không cho các quân đoàn lớn với thực lực mạnh có cơ hội đảo chính, để Tổng thống tiếp tục đắc cử nhiệm kỳ tới trong cuộc tranh cử cuối năm, kế hoạch vĩ đại của chúng ta sẽ có thể đưa vào thực tiễn!”

Dụ Nhiên kinh ngạc nhìn lão ta: “Tổng thống?”

Mạc Duy nhận ra mình hơi miệt, vội lắng sang chuyện khác: “Cậu còn một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng nữa: Đưa Lục Tắc Hiên về, lệnh cho hắn giết vợ chồng Lục Đình Ngự, kế thừa Quân đoàn Liệp Ưng.”

Dụ Nhiên suy nghĩ một lát, nói: “Giáo sư, theo tôi, trực tiếp giết chết Tướng quân Lục không thỏa đáng.”

Mạc Duy nheo mắt: “Ồ? Sao lại thế?”

Dụ Nhiên nghiêm túc phân tích: “Nhà họ Lục đã đứng vững trong Liên bang từ hai trăm năm trước. Tuy chức vị Quân đoàn trưởng vẫn luôn do Lính gác cấp S thuộc dòng chính của gia tộc kế thừa, nhưng ngoại trừ Quân đoàn trưởng, Quân đoàn Liệp Ưng còn có rất nhiều tướng quân khác thực lực rất mạnh. Nếu Lục Tắc Hiên giết cha đoạt quyền, những người đó chắc chắn sẽ không phục tùng hắn mà còn gây ra nội loạn.”

Mạc Duy suy xét cẩn thận một hồi, lại nói: “Có lý. Vậy cậu thấy phải làm thế nào?”

Dụ Nhiên nói: “Để Tướng quân Lục hy sinh do tai nạn.”

Mạc Duy dần dần bị cuốn theo tư duy của Dụ Nhiên: “Hy sinh do tai nạn?”

Dụ Nhiên chỉ vào đại bàng vàng nằm bất động trong lồng giam, nói: “Lục Thành An chết rồi nhưng thi thể hắn còn có thể lợi dụng nốt. Tôi nghe Lục Tắc Hiên nói, người anh họ này được Lục Đình Ngự nhận về nuôi từ khi nhỏ vì cha hắn chết bệnh. Tình cảm Lục Đình Ngự dành cho cháu trai còn thân thiết hơn cả con ruột. Nếu cho ông ta biết có lẽ cháu trai vẫn còn sống, ông nói xem, liệu ông ta có tới cứu ngay lập tức không?”

Mạc Duy mừng rỡ ra ngay: “Dụ rắn ra khỏi hang? Kế hay.”

Dụ Nhiên cười nói: “Chờ khi ông ta tới cứu Lục Thành An, chúng ta mới tạo ra một vụ tai nạn khiến ông ta hy sinh vinh quang. Chỉ cần ông ta không may chết ngoài vũ trụ, không liên quan gì đến Lục Tắc Hiên thì hắn có thể kế thừa vị trí Quân đoàn trưởng một cách hợp tình hợp lý. Ông thấy kế hoạch này thế nào?”

Mạc Duy vuốt cằm, cẩn thận cân nhắc chốc lát. Lão ta phát hiện đầu óc cậu trai trẻ trước mặt rất lạnh lợi, thông minh đến mức khiến lão hơi e ngại.

Nhưng lời Dụ Nhiên quả thực rất hợp lý. Nếu Lục Tắc Hiên về nhà giết cha, các tướng quân khác trong Quân đoàn Liệp Ưng chắc chắn sẽ gây ra nội chiến vì nghi ngờ về cái chết của Tướng quân Lục, quấy rầy đến kế hoạch của lão.

Muốn để vị trí Quân đoàn trưởng được chuyển giao trong êm đẹp, Lục Tắc Hiên không thể tự ra tay.

Năm đó, Tướng quân Tạ Hi “hy sinh ngoài ý muốn”, em gái Tạ Thần thuận lợi kế thừa Quân đoàn Ánh Sao.

Nếu Lục Đình Ngự cũng “không may hy sinh”, Lục Tắc Hiên là người thừa kế hàng thứ nhất của Quân đoàn Liệp Ưng, những tướng lĩnh trung thành với Lục Đình Ngự chắc chắn không thể làm phản ngay trong thời gian để tang ông ta. Lục Tắc Hiên có thể giương cờ hiệu “Điều tra nguyên do, báo thù cho cha”, kế thừa Quân đoàn rất dễ dàng.

Mạc Duy mỉm cười, nhìn Dụ Nhiên đầy tán thưởng: “Kế hoạch này quả thật không tồi. Cứ làm như cậu nói đi.”

Lòng bàn tay Dụ Nhiên đã ướt mồ hôi lạnh. Nghe được câu nói đó, dây thần kinh đang căng như dây đàn của cậu cuối cùng cũng được thả lỏng một chút. Cậu cúi chào Mạc Duy: “Cảm ơn thầy đã tin tưởng. Em nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện, không để người Quân đoàn Liệp Ưng nghi ngờ.”

Tiếng gọi “thầy” này làm Mạc Duy thấy rất sượng tai. Ông ta nhìn Dụ Nhiên đầy ôn hòa: “Được. Trong vòng một tháng, khiến Lục Tắc Hiên thuận lợi tiếp nhận vị trí Quân đoàn trưởng. Nhớ kỹ, đừng để kẻ nào phát hiện ra Lục Tắc Hiên đã bị cậu khống chế.”

Dụ Nhiên cười nói: “Thầy yên tâm, em biết phải làm thế nào.” Cậu thản nhiên lướt mắt nhìn thi thể trong lồng sắt: “Em đưa cái xác con đại bàng vàng này đi trước nhé?”

Mạc Duy tò mò hỏi: “Cậu định xử lý thi thể hãn thế nào?”

Dụ Nhiên nói: “Giờ mặt hãn vẫn là mặt người, rất dễ nhận diện. Em sẽ quay vài video về hãn, gửi nặc danh cho Tướng quân Lục, hẹn gặp ông ta ở địa điểm chỉ định. Thấy cháu trai mình, chắc chắn Lục Đình Ngự sẽ đích thân tới cứu. Em sẽ buộc thiết bị phát nổ hẹn giờ trên thi thể hãn, đưa hãn đi đoàn tụ với Tướng quân Lục, cho bọn họ chết chung. Thầy thấy kế hoạch này ổn chứ?”

Mạc Duy nhìn Dụ Nhiên bằng ánh mắt kinh ngạc. Thanh niên này còn tàn nhẫn hơn cả lão.

Không hổ là học trò út lão nhìn trúng.

Mạc Duy vui vẻ vỗ vai Dụ Nhiên, nói: “Rất ổn. Vừa hay chỗ tôi có sẵn thiết bị phát nổ hẹn giờ cậu cần, để tôi đưa cho.”

Dụ Nhiên sai người nhét đại bàng vàng vào một cái thùng lớn rồi đưa lên phi thuyền tư nhân cỡ nhỏ.

Người “cô” kia phụ trách lái phi thuyền, đưa Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên rời đi qua sân bay trên nóc nhà. Dụ Nhiên nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ ở hông phi thuyền, hoa biển chúng nở rộ khắp nơi khiến cả vùng ô nhiễm như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Phi thuyền bay trên không trung, những đóa hoa dưới đất dập dờn lay động như đang xếp hàng từ biệt.

Căn cứ bí mật nằm chính giữa vùng ô nhiễm xa dần, Dụ Nhiên dờn tầm mắt, ngoảnh lại hỏi “cô”: “Cô đưa chúng cháu đi đâu?”

Người phụ nữ nói: “Đưa hai đứa rời khỏi hành tinh B-73.”

Khi băng qua lưới phòng ngự của khu an toàn, không ngờ phi thuyền không hề bị cản lại. Quân đội đóng trú tại hành tinh B-73 trực thuộc Quân đoàn Nhật Diệu, xem ra lực lượng này đã sớm bị tổ chức hắc ám mua chuộc rồi, có khả năng ngay chính lãnh đạo cấp cao của Quân đoàn cũng không hoàn toàn trong sạch.

Lúc này, cảm giác của Lục Tắc Hiên vẫn đang trong trạng thái bị che chắn. Hắn không nhìn và không nghe thấy gì, chỉ đành nôn nóng hỏi trong đầu: “Nhiên Nhiên, sao rồi? Giải quyết được chưa?”

Dụ Nhiên khẽ thở phào một hơi, nói: “Vẫn ổn, chúng ta vượt qua thử thách cuối rồi. Hiện giờ lão ta đã hoàn toàn tin tôi là cướp vũ trụ và anh đã bị tôi điều khiển. Lão ta còn nói muốn nhận tôi làm học trò út.”

Lục Tắc Hiên: “... Lão ta là... Mạc Duy?”

Nhận làm học trò út? Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường không có học trò, Tổng thống càng không thể. Nghe câu này, Lục Tắc Hiên chỉ có thể nghĩ đến Mạc Duy.

Giáo sư Mạc Duy có rất nhiều học trò, cha của Nhiên Nhiên năm xưa chính là học trò đầu tiên của lão. Hiện giờ, lão ta nhận Dụ Nhiên làm học trò út, chuyện này quả thực hết như vận mệnh định sẵn, nhân quả tuần hoàn.

Nỗi thống hận chột dưng lên trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, nhưng cậu nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Đúng vậy. Kẻ đứng sau màn chính là Mạc Duy, người thầy mà cha tôi kính trọng nhất. Tôi nghi ngờ cái chết của cha mẹ tôi năm xưa chính là vì cha đã biết được điều gì đó nên mới bị lão ta diệt khẩu!”

Thù giết cha mẹ không đội trời chung. Huống hồ, năm đó còn có hơn trăm chiến sĩ vô tội của Quân đoàn Ánh Sao đã hy sinh.

Dụ Nhiên hận không thể băm vằm lão súc sinh Mạc Duy này.

Nhưng hiện tại cậu chưa thể làm thế. Tổ chức hắc ám không chỉ có một mình Mạc Duy. Tổ chức này đã ẩn nấp nhiều năm, thế lực khổng lồ, có chân rết ở mọi lĩnh vực của Liên bang. Cậu nhất định phải diệt trừ tận gốc tổ chức hắc ám này, loại bỏ toàn bộ tai họa ngầm.

Lục Tác Hiên nói trong đầu: “Đừng buồn. Chỉ ít những cố gắng của chúng ta không hề uổng phí, cá lớn sau màn cuối cùng cũng lộ mặt rồi.”

Dụ Nhiên nói: “Chỉ sợ cá lớn sau màn không chỉ có một mình lão ta.”

Lục Tác Hiên giật mình: “Lão ta còn có hậu thuẫn? Cũng đúng, lão chỉ là một nhà khoa học, dù nghiên cứu có giỏi thế nào đi nữa thì những Dẫn đường cấp cao như Adeline, Andre chưa chắc đã chịu nghe lệnh.”

Dụ Nhiên nói: “Đúng vậy. Lão ta buột miệng nhắc đến chuyện Tổng thống Harrison muốn tái đắc cử.”

Lục Tác Hiên: “...”

Nếu sau lưng lão là Tổng thống thì mọi chuyện đều được giải thích rõ ràng. Mệnh lệnh của Tổng thống, dám người Adeline dám trái sao? Quyền thế, lợi ích mà Tổng thống có thể hứa hẹn với thành viên tổ chức chắc chắn nhiều hơn rất nhiều so với một nhà khoa học.

Một Tổng thống Liên bang thêm một nhà khoa học điên, bọn họ đúng là cặp đôi át chủ bài.

Lục Tắc Hiên cố nén sự tức giận, nói: “Nhiên Nhiên, sao em vẫn chưa dỡ bỏ che chắn cho tôi?”

Dụ Nhiên nói: “Chúng ta vẫn đang ở trên địa bàn của lão. Có vài thứ tạm thời anh chưa nên nhìn thì tốt hơn.”

Lục Tắc Hiên rất khó hiểu: “Rốt cuộc là thứ gì?”

Dụ Nhiên nhìn cái thùng lớn chứa “thi thể” đại bàng vàng được chất lên phi thuyền, nếu để Lục Tắc Hiên trông thấy anh mình, chắc chắn hẳn sẽ không thể tiếp tục duy trì biểu cảm con rối. Trên hành tinh này có rất nhiều người bị khống chế, vô số đôi mắt theo dõi dày đặc khắp nơi, kể cả đã vượt qua thử thách của Mạc Duy, hai người cũng không thể lơ là.

Lục Tắc Hiên không nhận được câu trả lời từ Dụ Nhiên nhưng hẳn lập tức cảm thấy tay mình bị cậu nắm chặt lấy.

Giọng của Dụ Nhiên vang lên trong đầu: “Nếu có một ngày tôi gặp nguy hiểm, anh chắc chắn sẽ bảo vệ tôi chứ?”

Lục Tắc Hiên đáp không chút do dự: “Đương nhiên.”

Dụ Nhiên nói: “Tôi cũng vậy.”

“Tôi sẽ tìm cách bảo vệ anh... Và cả người thân của anh nữa.”

“Vậy nên, Lục Tắc Hiên, đừng hỏi vội. Tôi chưa cho anh biết đương nhiên có nguyên do.”

Lòng Lục Tắc Hiên rất ấm áp, hắn nói rành rọt: “Được, tôi tin em.”

Hắn tin Nhiên Nhiên sẽ không làm những điều gây bất lợi cho hắn. Hắn sẵn sàng bảo vệ Nhiên Nhiên, tương tự, Nhiên Nhiên cũng sẽ bảo vệ hắn.

Lục Tắc Hiên tiếp tục đi theo Dụ Nhiên với vẻ đờ đẫn đến tận trạm vũ trụ của hành tinh B-73.

Người “cô” lái phi thuyền cỡ nhỏ chở bọn họ đi vẫy tay chào Dụ Nhiên, cười nói: “Tạm biệt Nhiên Nhiên.”

Dụ Nhiên nói: “Cảm ơn cô đã chiêu đãi. Cháu và Tắc Hiên đi chơi tiếp đây.”

Phi thuyền nhanh chóng rời khỏi hành tinh B-73, tiến vào vũ trụ mờ mịt.

Lúc này, đại bàng vàng trong thùng mới bắt đầu giãy giụa như vừa tỉnh lại sau cơn mê man vì mất máu.

Chương 76: Anh trai

Dụ Nhiên kiểm tra cẩn thận mọi góc ngách trên phi thuyền, không phát hiện dấu vết camera, cũng không tìm thấy bất kỳ thiết bị nghe trộm nào, bấy giờ cậu mới dỡ bỏ che chắn giác quan của Lục Tắc Hiên.

Cuối cùng Lục Tắc Hiên cũng thấy được khung cảnh trước mắt. Hắn nhận ra mình đang ở trên một chiếc phi thuyền tư nhân, trước mắt chỉ có một mình Dụ Nhiên. Khoảng trống bên chân đặt một thùng hàng rất lớn, tiếng sột soạt vang lên bên trong như có thứ gì đó đang giãy giụa muốn thoát ra.

Lục Tắc Hiên hỏi trong đầu: “Nhiên Nhiên, tình hình sao rồi? Giờ an toàn chưa?”

Dụ Nhiên nói: “Chúng ta đã rời khỏi hành tinh B-73 rồi. Trạm tiếp theo là thẳng địa du lịch, giờ đang di chuyển trên đường vũ trụ, tạm thời an toàn.”

Thấy Dụ Nhiên nhìn thùng hàng trước mặt với vẻ nghiêm trọng, Lục Tắc Hiên bèn hỏi: “Trong này là gì?”

Dụ Nhiên thờ dãi, nói: “Anh tự xem đi.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên tiến tới, mở thùng hàng với vẻ nghi hoặc.

Ngay khoảnh khắc đó, con người trong mắt hắn co lại, hai tay run lên bần bật.

Hắn đối diện với một khuôn mặt vô cùng quen.

Khuôn mặt thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của hắn suốt mấy năm nay, khiến hắn áy náy không thôi.

Thiếu tướng Lục Thành An, người anh trai hắn kính trọng nhất.

Diện mạo người nọ vẫn anh tuấn, rảnh rỗi như trong trí nhớ, chỉ là trên khuôn mặt ấy đã không còn nụ cười hào sảng như ánh nắng chói chang. Thần sắc người kia đờ đẫn, đôi mắt chỉ còn một màu đen như vực sâu thăm thẳm, không tìm nổi chút linh động nào của người sống.

Quan trọng hơn là cơ thể hắn... Đã hoàn toàn biến dị thành hình dáng đại bàng vàng.

Dưới cổ đại bàng có một vòng lông màu trắng quen thuộc. Bá chủ không trung vốn hung hãn là thế mà giờ bộ lông lại cháy đen từng mảng, ngực còn có một vết đâm dài chưa khô máu.

Tay Lục Tắc Hiên không ngừng run rẩy. Hắn thử vươn tay ra thăm dò, muốn chạm vào gương mặt thân quen kia nhưng khi gần chạm tới, hắn lại rút tay lại, khàn giọng gọi: “Anh...”

Đối phương không đáp lại dù chỉ một tiếng.

Cảm xúc trong Lục Tắc Hiên gần như sụp đổ: “Anh! Sao anh lại biến thành thế này... Anh ơi...”

Hắn nhào tới, quỳ sụp xuống trước mặt đại bàng vàng, hai mắt ầng ậng nước, toàn thân run lên.

Tim hắn quặn lại như bị một bàn tay bóp chặt, gần như không thở nổi. Hắn khó lòng tưởng tượng được anh mình đã sống qua những năm rồi ra sao, đã chịu bao nhiêu khổ sở?

Một người từng kiêu ngạo, xán lạn như thế sao lại biến thành một quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ?!

Vì mất máu quá nhiều, lại thêm bị tra tấn điện thời gian dài trong lồng sắt, dù đại bàng vàng đã tỉnh nhưng vẫn rất yếu ớt, mắt gần như không mở nổi, hơn nữa còn không có ý thức, Lục Tắc Hiên gọi liền mấy câu nhưng cũng không phản ứng gì.

Thấy dáng vẻ đau đớn, khổ sở của Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng đặt tay trên vai hấn an ủi: “Đừng đau lòng quá. Năm đó, anh trai anh chưa chết, biến dị thành hình dạng này, bị tổ chức hắc ám bắt về nhốt lại.”

Lục Tắc Hiên quệt qua loa trên mặt mình vài đường, đứng dậy, quay sang nhìn Dụ Nhiên. Hấn hiểu rằng anh trai đã biến dị, hiện không còn ý thức. Giờ hấn có nói gì với Lục Thành An cũng vô dụng, Lục Thành An không nghe hiểu được.

Nhìn vết đao đâm trên ngực đại bàng vàng, hốc mắt Lục Tắc Hiên đỏ hoe, hỏi trong đầu: “Người khi nãy Mạc Duy bảo tôi giết chính là anh ấy?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đúng vậy. Thế nên tôi mới không dám bỏ che chắn giác quan anh. Tôi biết anh dành rất nhiều tình cảm cho anh trai mình, một khi nhìn thấy, anh sẽ không thể giả vờ thản nhiên lạnh lùng đâm ra một đao kia.”

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay đến mức từng khớp xương cũng phải run lên.

Không ngờ lão súc sinh vô nhân tính Mạc Duy lại dám dùng thủ đoạn ác nghiệt này để thử thách hai người.

Nhiên Nhiên nói đúng, nếu thật sự để hấn thấy bộ dạng này của anh trai, hấn sao có thể giữ nguyên khuôn mặt đơ như tượng? Rồi sao có thể xuống tay đâm một đao kia?

May mà Nhiên Nhiên phản ứng nhanh, dùng cách che chắn giác quan giúp Lục Tắc Hiên thuận lợi qua mắt được Mạc Duy trong tình huống hoàn toàn mờ mịt.

Dụ Nhiên đưa mắt nhìn Lục Tắc Hiên, nhẹ giọng nói: “Lúc ấy thật sự không còn cách nào khác, đành phải để anh đâm anh ấy một đao. Tôi đã tính toán vị trí tim anh ấy cẩn thận, để anh đâm chệch đi vài centimet. Nhát đao đó sẽ chỉ khiến anh ấy ngất vì mất máu nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Đó cũng là hy vọng duy nhất để cứu anh ấy ra.”

Lục Tắc Hiên ôm lấy Dụ Nhiên chặt cứng, giọng gần như nghẹn ngào: “Nhiên Nhiên, vất vả cho em rồi... Lúc đó tôi không biết gì cả nhưng áp lực em phải chịu rất lớn đúng không? Cảm ơn em... Đã nghĩ cách cứu anh ấy ra.”

Thấy Lục Tắc Hiên vẫn còn run rẩy mãi, Dụ Nhiên bồng mềm lòng. Cậu vỗ lưng hắn, nói: “Khách sáo gì chứ? Anh ấy là thân nhân cực kỳ quan trọng của anh, đương nhiên tôi phải tìm cách cứu... Được rồi, anh điều chỉnh tâm trạng đi đã, tôi xem thử thể giới tinh thần của anh ấy một chút.”

Lục Tắc Hiên buông Dụ Nhiên ra, điều chỉnh cảm xúc xong xuôi mới ngoảnh lại nhìn đại bàng vàng trong thùng.

Khuôn mặt Lục Thành An vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, đôi mắt đen ngòm đờ đẫn nhìn Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên vươn tua ý thức màu xanh lục ra, kết nối với tinh thần hắn.

Thể giới tinh thần của Lục Thành An còn thảm hơn Dụ Nhiên tưởng. Nơi này vốn là một thảo nguyên bao la bát ngát, trên thảo nguyên có lẽ có rất nhiều hoa dại xinh xắn, đại bàng vàng tự do bay lượn khắp bầu trời. Đáng ra khung cảnh phải khoáng đạt, dồi dào sức sống như thế.

Nhưng hiện tại, nơi này chỉ còn vẻ hoang vu.

Thảo nguyên vốn xanh ngắt giờ chẳng còn thấy nổi một cọng cỏ như đã trải qua đại nạn tàn khốc.

Bóng dáng đại bàng vàng cũng không trông thấy được trong thế giới tinh thần nữa vì Lính gác biến dị đã hợp nhất với thực thể tinh thần.

Thấy sắc mặt khó coi của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên lo lắng siết chặt nắm tay: “Sao rồi, anh ấy... Còn cứu được không?”

Dụ Nhiên im lặng một lát rồi nói: “Anh ấy đã biến dị quá lâu, thế giới tinh thần bị hủy diệt hoàn toàn.”

Lục Tắc Hiên đau khổ cúi gục đầu. Hắn biết Lính gác biến dị gần như cầm chắc cái chết, chưa từng xuất hiện tiền lệ cứu chữa thành công. Huống hồ anh hắn còn là Lính gác cấp S biến dị, càng không tài nào khôi phục hoàn toàn được.

Lục Thành An giờ đang bị thương nên không tấn công hai người. Đến khi vết thương lành rồi, chưa biết chừng sẽ nuốt sống họ không chút nể nang.

Thấy vẻ đau khổ của Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên an ủi: “Chỉ ít anh ấy vẫn sống, còn sống là còn hy vọng. Tôi nghe nói Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường là một trong những Dẫn đường có năng lực chữa trị rất xuất sắc của Liên bang, chỉ có điều hiện tại còn chưa xác định được là địch hay bạn. Chờ sau này mọi chuyện êm xuôi, nếu ông ấy và Mạc Duy không cùng một phe, có lẽ tôi có thể phối hợp với ông ấy? Hai Dẫn đường cấp S+ cùng chữa trị biết đâu lại cứu được anh trai anh.”

Tuy hy vọng rất xa vời... Nhưng chỉ cần vẫn còn một tia hy vọng, hắn sẽ không bao giờ bỏ lại Lục Thành An.

Lục Tắc Hiên nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi: “Tiếp theo chúng ta làm gì? Giấu anh ấy ở chỗ nào đó sao?”

Hai người nhìn nhau, cùng đưa ra phương án trong đầu: “Hành tinh Nhện Đỏ?”

Hiện tại, nơi an toàn nhất chỉ có hành tinh Nhện Đỏ.

Hành tinh Thủ đô là nơi chắc chắn không thể tới, hai người họ đưa theo Lục Thành An sẽ không qua nổi ngay từ cửa kiểm tra an ninh. Những hành tinh khác, họ không biết liệu đó có phải căn cứ thí nghiệm của tổ chức hắc ám hay không. Hình thể sau khi biến dị của Lục Thành An quá lớn, cũng quá đặc trưng, rất khó tìm được nơi nào náu mình phù hợp.

Chỉ có hành tinh Nhện Đỏ hiện vẫn chưa thuộc bản đồ Liên bang là không bị ai nắm được vị trí.

Dụ Nhiên cân nhắc cẩn thận một lát, nói: “Tôi nói với Mạc Duy là sẽ dẫn cha anh đến đó, tạo ra một vụ tai nạn, từ đó để anh kế thừa vị trí Quân đoàn trưởng Quân đoàn Liệp Ưng. Ba ngày nữa tôi sẽ dẫn Tướng quân Lục tới gần lỗ sâu ở chòm sao Nam Tam Giác, dàn cảnh ông ấy bị nổ phi thuyền. Chúng ta phải bàn với cha anh trước để ông ấy đưa Lục Thành An cùng vào lỗ sâu rồi rơi xuống hành tinh Nhện Đỏ.”

Lục Tắc Hiên suy nghĩ theo mạch tư duy của Dụ Nhiên: “Nếu vậy, họ sẽ tập trung được với thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng, quan trọng hơn cả là không ai biết họ còn sống. Cha tôi đã “chết”, em hoàn thành nhiệm vụ giúp tôi trở thành Quân đoàn trưởng, Mạc Duy sẽ càng tin tưởng em hơn. Chờ đến thời điểm then chốt lại nhờ cha tôi đưa cả đội Liệp Ưng trở về, đánh lão ta một trận bất ngờ?”

Dụ Nhiên nói: “Đúng vậy, đây là cách duy nhất lúc này.”

Lục Tắc Hiên lo lắng: “Nhưng mà... Lữ Tiểu Long biết sự tồn tại của

hành tinh Nhện Đỏ.”

Dụ Nhiên bình tĩnh: “Yên tâm, tôi đã lường trước chuyện này rồi. Lúc rời khỏi hành tinh Nhện Đỏ, đến chòm sao Kiếm Ngư thả hai quái thú kia, tôi đã lặng lẽ tấn công thế giới tinh thần của Lữ Tiểu Long, thay đổi ký ức để khiến hắn tưởng rằng chúng ta trốn thoát từ chòm sao Kiếm Ngư.”

Dụ Nhiên chỉnh sửa đoạn ký ức “Phi thuyền bị hút vào lỗ sâu vũ trụ, mọi người dùng khoang thoát hiểm rơi xuống hành tinh Nhện Đỏ” trong đầu Lữ Tiểu Long thành “Phi thuyền gặp phải tập kích trên không của quái thú biết bay, mọi người dùng khoang thoát hiểm rơi xuống hành tinh S-107 thuộc chòm sao Kiếm Ngư.”

Cùng là gặp nguy hiểm, cùng là dùng khoang thoát hiểm, chẳng qua chỉ thay đổi địa điểm một chút.

Một “địa điểm” trong trí nhớ bị thay đổi, Lữ Tiểu Long gần như không hề phát hiện ra. Huống hồ sau khi tấn công, Dụ Nhiên lại dùng khả năng chữa trị của cáo trắng xóa sạch dấu vết từng bị tổn thương trong thế giới tinh thần hắn.

Sau khi trở về hành tinh Thủ đô, trong đầu Lữ Tiểu Long chỉ còn lại chòm sao Kiếm Ngư. Hắn cho rằng tất cả mọi chuyện đều xảy ra trên hành tinh S-107 của chòm sao Kiếm Ngư, tuyệt nhiên không nhớ được mọi người đã từng tới một hành lạ bên dưới lỗ sâu.

Thế nên tổ chức hắc ám vẫn hoàn toàn không biết về sự tồn tại của hành tinh Nhện Đỏ.

Lục Tắc Hiên phục sát đất khả năng trù tính kỹ lưỡng của Dụ Nhiên. Nhiên Nhiên thật sự rất cẩn thận, gần như tính toán hoàn hảo từng chi tiết. Điều đó cũng cho thấy Dụ Nhiên đã chuẩn bị rất lâu cho ngày này.

Có lẽ ngay từ khi rời khỏi hành tinh Nhện Đỏ năm ấy, cậu đã nhận

định hành tinh này chính là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên vờ như đi du lịch giải khuây, lái phi thuyền đi khắp nơi.

Để tránh chuyện Lục Thành An bị người khác phát hiện, mấy ngày nay hai người ăn ngủ luôn trên phi thuyền; thỉnh thoảng có tới vài nơi có cảnh đẹp cũng sẽ đỗ phi thuyền ở nơi an toàn, cẩn thận giấu đại bàng vàng đi thật kỹ.

Thiết bị tự phát nổ Mạc Duy đưa cho được Dụ Nhiên tháo ra, chỉnh sửa lại, biến nó thành một món phế vật thùng rỗng kêu to, chỉ nổ một chút rồi tự động tắt lửa.

Ba ngày sau, Dụ Nhiên quay một đoạn video cận mặt Lục Thành An gửi cho Tướng quân Lục Đình Ngự: “Tướng quân Lục, cháu trai ngài đang trong tay bọn tôi. Nếu muốn giữ mạng cháu ta, mời ngài giao nộp 1 triệu 250 nghìn tinh tệ tiền chuộc và tự tới đưa người về.”

Cái giọng điệu láo toét, tham lam này đúng là quá hợp với tác phong của lũ cướp vũ trụ.

Xem được video, Lục Đình Ngự trước giờ luôn tốt tính, dễ gần tức đến mức đập sập cả bàn.

Ông lập tức triệu tập vài cái cận vệ thân tín, bí mật tới địa điểm đã được Dụ Nhiên báo trước.

Mà trong lúc ấy, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đã lái phi thuyền dân dụng về hành tinh Thủ đô. Cậu phải tạo bằng chứng ngoại phạm cho Lục Tắc Hiên, đồng thời, ngay sau khi tin dữ về Tướng quân Lục cha truyền về còn phải nhanh chóng tiếp quản Quân đoàn Liệp Ưng, tránh xảy ra nội loạn.

Khi hai người về đến hành tinh Thủ đô cũng là lúc Tướng quân Lục cha vừa xuất phát.

Ông lái tàu chiến cỡ nhỏ tiến vào vũ trụ, đi tới một trường sao lạ theo chỉ dẫn của hệ thống định vị.

Cận vệ bên cạnh ông thấp giọng khuyên can: “Tướng quân, chỉ sợ chuyện này có trá. Thiếu tướng Lục Thành An đã hy sinh nhiều năm, sao tự nhiên sống lại được? Có khi nào đối phương dựng video giả, cố tình dẫn ông mắc câu không?”

Nét mặt Lục Đình Ngự rất nghiêm nghị: “Cháu trai một tay tôi nuôi lớn mà tôi lại không phân biệt thật giả chắc? Đấy chính là Thành An! Lũ cướp điên kia dám bắt Thành An rồi đòi tôi tiền chuộc! Tôi nhất định phải cho bọn chúng một bài học!”

Cận vệ còn định nói thêm nhưng Lục Đình Ngự đã khoát tay ngắt lời: “Đừng nói nữa. Trước khi chết, anh tôi đã nhờ tôi chăm sóc cậu con trai duy nhất của anh ấy thật tốt. Năm xưa tôi không bảo vệ được Thành An, giờ biết nó còn sống, tôi nhất định phải cứu nó về bằng mọi giá!”

Mấy tướng sĩ xung quanh liếc nhìn nhau, không nói gì nữa. Tướng quân đã cố chấp rồi thì đúng là khuyên sao cũng không nổi.

Bọn họ đâu biết lúc này đang có giọt mồ hôi lạnh trượt xuống từ trên trán Lục Đình Ngự. Con trai, bố của con phối hợp diễn kịch với con thế này cũng coi như khá ổn rồi nhỉ?

Trong video đó có một con số: 125, là tín hiệu xin giúp đỡ đã giao hẹn khi chuyển giao lệnh bài Tổ Đặc công.

Vậy nghĩa là Lục Tắc Hiên có ở đó khi video được quay.

Hơn nữa, mấy câu Lục Tắc Hiên nhờ đặc công truyền đạt lại trước

khi xuất phát giúp Lục Đình Ngự hiểu ngay.

Con trai ông đã điều tra được bí mật của tổ chức hắc ám, thậm chí cứu được anh trai về, cần ông tới tiếp ứng.

Lục Đình Ngự bí mật hành động, chỉ nói cho vài vị tướng quân cốt cán trong quân đoàn rằng một khi ông gặp chuyện, phải lập tức để Lục Tắc Hiên tiếp nhận vị trí Quân đoàn trưởng.

Ngày 3 tháng 6 năm thiên văn thứ 500, một tin dữ lần nữa lan khắp các trang tin tức lớn của Liên bang.

Thiếu tướng Lục Thành An của Quân đoàn Liệp Ưng bị cướp vũ trụ bắt cóc, Tướng quân Lục Đình Ngự bí mật mang tiền chuộc tới cứu viện. Không ngờ, lũ cướp vũ trụ điên kia lại bắn nổ tàu chiến của Tướng quân Lục. Tàu chiến hỏng bị hút vào lỗ sâu vũ trụ, Thiếu tướng Lục Thành An và Tướng quân Lục đều chết không thấy xác.

Ngày tin ấy được truyền về hành tinh Thủ đô, các tướng quân trong Quân đoàn Liệp Ưng cùng tới gặp Lục Tắc Hiên theo di mệnh của Lục Đình Ngự.

Nhận được tin dữ cha tử nạn, Lục Tắc Hiên đau khổ bật khóc ngay trước mặt các tiền bối.

Mắt Dụ Nhiên đỏ hoe, nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tắc Hiên: “Sao có thể như vậy... Tắc Hiên, anh đừng đau buồn quá...”

Lục Tắc Hiên lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tôi nhất định phải báo thù cho cha!”

Ba ngày sau, lễ tang Tướng quân Lục được cử hành trọng thể tại hành tinh Thủ đô.

Phu nhân của ông, Tiêu Tước, tham dự lễ tang. Sắc mặt bà tái nhợt, gần như đứng không vững. Lục Tắc Hiên dìu mẹ mình, cúi gập người vái chào trước di ảnh trên mộ Lục Đình Ngự.

Kể từ giờ khắc này, Lục Tắc Hiên trở thành Quân đoàn trưởng trẻ tuổi nhất lịch sử Liên bang.

Chương 77: Lễ tang

Trong tang lễ, Tiêu Thước mặc bộ Âu phục đen, sắc mặt tái nhợt. Từ đầu đến cuối bà không hề rơi lệ nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn vào di ảnh trên bia mộ. Chim sẻ đỏ bay vòng quanh mộ Lục Đình Ngự, không ngừng hót lên từng tiếng não lòng. Chắc hẳn bà đang khóc trong thế giới tinh thần, ai có mặt tại đây cũng cảm nhận rất rõ cảm xúc đau khổ đến tuyệt vọng đang bao trùm lấy bà.

Hình ảnh ấy khiến thân bằng quyến thuộc ai cũng phải xót xa. Lĩnh gác và Dẫn đường đã kết hôn chẳng khác gì buộc chặt linh hồn với nhau. Đối với Tiêu Thước, cái chết của Lục Đình Ngự không đơn giản chỉ là mất người bạn đời.

Mà đó là cảm giác đau đớn, thống khổ như huyết nhục chia lìa, linh hồn tan vỡ.

Lục Tắc Hiên thấy dáng vẻ này của mẹ mà lo lắng không thôi. Nhưng hắn không thể tiết lộ với bà rằng tất cả những điều này chỉ là một màn kịch. Lễ tang cha hắn sẽ có rất nhiều người tới đưa tiễn, biểu hiện của bà sẽ bị những “kẻ quan tâm” soi xét tỉ mỉ.

Hôm nay nghĩa trang Nam Sơn đông đúc lạ kỳ. Người đưa tang xếp thành hàng dài dằng dặc, ngoại trừ tướng sĩ thuộc Quân đoàn Lập Ưng còn có đại diện các quân đoàn khác của Liên bang và Nguyên soái Tần Tiêu, Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường – Ludwig, Giáo sư Viện Khoa học Trung ương – Mạc Duy, thậm chí có cả Tổng thống Harrison.

Tất cả những “nhân vật lớn” đều đến đông đủ.

Lục Đình Ngự là Quân đoàn trưởng của một trong bốn quân đoàn lớn của Liên bang, Tổng thống đích thân tới phúng viếng cũng coi như rất nể mặt nhà họ Lục.

Tang lễ bắt đầu, khách viếng cùng mặc niệm ba phút.

Tất cả mọi người đều mặc đồ đen, bầu không khí đau buồn, trĩu nặng phủ khắp nghĩa trang.

Sau phút mặc niệm, Tổng thống Harrison tiến lên đầu tiên, cúi người vái chào trước di ảnh Lục Đình Ngự, đặt một bó hoa tươi trước mộ, giọng nặng nề, bi thương: “Cái chết của Tướng quân Lục khiến tôi cảm thấy rất đau lòng và thương tiếc... Trưởng khoa Tiêu, Thiếu tướng Lục, xin nén đau lòng.”

Tổng thống Harrison năm nay 66 tuổi, tóc bạc trắng, diện mạo trông khá nghiêm túc. Bên cạnh ông là vài Lính gác cấp cao đi theo bảo vệ.

Đây là lần đầu tiên Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên gặp trực tiếp Tổng thống Liên bang.

Ngoài mặt, Lục Tắc Hiên tỏ ra rất đau buồn vì cái chết của cha. Trên thực tế, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng của hắn vẫn luôn âm thầm quan sát tất cả những người tới phúng viếng.

Lục Tắc Hiên tinh tường phát hiện ra tay trái và tay phải của Tổng thống không giống nhau. Tay phải ông vẫn như người bình thường nhưng tay trái lại có ngón áp út ngắn hơn hẳn so với ngón trỏ, trông khá kỳ lạ. Đương nhiên, phần đa mọi người đều có hai tay không giống nhau hoàn toàn, hai chân cũng có chút chênh lệch. Nhưng tiếp theo đây còn một trận chiến ác liệt phải đánh, hắn không thể bỏ qua dù là một chi tiết nhỏ nhất.

Lễ tang lần này là một cơ hội hiếm hoi tất cả những nhân vật cộm cán đều có mặt, thật sự là thời cơ tuyệt vời để quan sát bọn họ.

Sau khi nghe những lời Tổng thống nói, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cùng cúi đầu cảm ơn.

Hôm nay, Dụ Nhiên tham gia tang lễ cùng Lục Tắc Hiên với thân phận “người yêu”. Mọi người đều biết tình cảm giữa Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên rất bền chặt nên cũng không bất ngờ khi thấy cậu Dẫn đường cấp C này xuất hiện.

Biểu hiện của Dụ Nhiên cũng không có gì đáng ngờ, mắt đỏ hoe vì khóc, trông có vẻ rất đau lòng.

Tổng thống dời mắt sang Dụ Nhiên, ôn hòa hỏi: “Cậu chính là Dụ Nhiên?”

Dụ Nhiên gật đầu, kinh ngạc đáp: “Ngài Tổng thống... Biết cháu ạ?”

Tổng thống Harrison thở dài khe khẽ, nói với Dụ Nhiên: “Tôi từng nghe nói độ phù hợp pheromone của hai cậu đạt tới 98% rất hiếm gặp. Thiếu tướng Lục vừa mất cha, chắc chắn rất đau khổ. Có cậu bên cạnh cũng là một điều may mắn. Hy vọng cậu có thể trấn an cảm xúc cậu ấy.”

Dụ Nhiên nói: “Cháu nhất định sẽ cố hết sức.”

Hai người nhìn Tổng thống rời đi, thảo luận trong đầu: “Cậu vừa nãy của ông ấy có ý gì? Nhờ em khống chế cảm xúc tôi ổn thỏa?”

Dụ Nhiên nói: “Tổng thống Harrison là địch hay bạn vẫn chưa hoàn toàn xác định được. Mạc Duy chỉ nhắc đến chuyện muốn để Tổng thống tái đắc cử, rốt cuộc là bất cẩn lỗ miệng hay cố tình làm chệch hướng tư duy của chúng ta thì vẫn cần điều tra thêm.”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi đã nhớ hết tất cả những điểm đặc trưng của Tổng thống, cất trong thế giới tinh thần, em xem lại lúc nào cũng được.”

Dụ Nhiên nói: “Ừ, tiếp tục quan sát những người khác.”

Liên kết tinh thần mang đến rất nhiều lợi ích, ví dụ như hiện tại, những chi tiết Lục Tắc Hiên đã nhìn thấy, ghi nhớ đều được chuyển thẳng tới não Dụ Nhiên. Các giác quan nhạy bén của Lính gác và năng lực tư duy xuất sắc của Dẫn đường kết hợp với nhau, hai người họ mới là “cặp bài trùng” thực sự.

Sau khi Tổng thống phúng viếng xong, Nguyên soái Liên bang Tần Tiêu cũng đặt hoa trước mộ.

Hoa ông dâng viếng là hoa cúc thuần sắc trắng. Hoa cúc trắng thể hiện rằng ông đã nắm được kế hoạch của Dụ Nhiên, sẽ phối hợp bằng hết khả năng.

Dụ Nhiên rũ mắt, cúi đầu, không tiếp xúc gì với Nguyên soái trong suốt quá trình đó.

Từng tướng lĩnh Bộ Quân sự lần lượt tiến lên phúng viếng, Tướng quân Tạ Thần của Quân đoàn Ánh Sao cũng tới.

Từng bước đi của cô thẳng băng, mạnh mẽ nhưng sắc mặt lại trông rất tẻ. Cô không nói tiếng nào, chỉ cúi gập người vái chào trước bia mộ.

Cảnh hôm nay khiến cô nhớ lại chuyện chị gái hy sinh năm xưa. Cô chắc chắn cái chết của Tướng quân Lục cũng do tổ chức hắc ám gây nên. Cô còn chưa báo thù được cho chị, vậy mà đã có thêm một vị tướng quân nữa bị giết hại.

Lục Tắc Hiên cúi đầu, thấy cô siết chặt nắm tay, móng tay hằn thành vết đỏ mờ mờ trong lòng bàn tay. Hôm nay, cá mập đen biển sâu của cô không xuất hiện, có lẽ vì lo sẽ để lộ cảm xúc căm phẫn của chủ nhân nên đã bị cô giấu đi.

Tướng quân Tạ Thần gật đầu với gia quyến rồi lập tức quay người rời đi.

Lục Tắc Hiên nói trong đầu: “Tướng quân Tạ rất tức giận, tay khuất dưới áo nắm chặt đến mức móng sắp găm thủng lòng bàn tay luôn.”

Dụ Nhiên nhìn theo bóng dì út, tim nhói nhói đau. Mấy năm nay dì út lưng đeo huyết hải thâm thù, nhất định sống rất khổ sở. Lúc trước, trong lễ tang cha mẹ cậu, có lẽ dì ấy cũng đứng ở vị trí gia quyến, cúi đầu cảm ơn từng người tới phúng viếng mà máu đỏ trong lòng thế này chẳng?

Dụ Nhiên khẽ nói: “Mấy năm nay dì ấy vẫn không ngừng điều tra tổ chức hắc ám, nhất định nắm trong tay không ít thông tin. Vào lúc cần thiết, tôi sẽ ra tay phủ đầu, giả vờ khống chế trước. Bằng không, tôi sợ tổ chức hắc ám sẽ làm hại tới dì ấy.”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, chúng ta “giải quyết” dì ấy trước chung quy vẫn tốt hơn để tổ chức hắc ám ra tay. Với dã tâm của Mạc Duy và kẻ đứng sau màn kia, chắc chắn bọn họ muốn nắm giữ tất cả các quân đoàn lớn trong tay, Quân đoàn Ánh Sao cũng không ngoại lệ.”

Năm xưa, Tướng quân Tạ Hi đã bị diệt khẩu, hiện tại, Tướng quân Tạ Thần cũng bị nguy hiểm rình rập. Dụ Nhiên sẽ không trơ mắt nhìn dì út phải hy sinh vô ích như mẹ mình, cậu sẽ bảo vệ thật tốt người thân luôn yêu thương cậu từ nhỏ này.

Hôm nay có rất nhiều người quyền cao chức trọng xuất hiện. Lục Tắc Hiên đích thân gửi giấy mời tham dự tang lễ tới họ, vì bề mặt Quân đoàn Liệp Ưng và danh tiếng của Lục Đình Ngự, hầu như ai được mời cũng có mặt đầy đủ.

Sau khi vài tướng quân của Bộ Quân sự rời đi, Giáo sư Mạc Duy tiến lên giả mù sa mưa dâng hoa viếng.

Lão ta tỏ vẻ vô cùng đau lòng, còn lấy khăn mùi soa ra chấm nước mắt. Lục Tắc Hiên nhìn lão làm bộ làm tịch mà chỉ muốn chửi nhưng vẫn phải cố diễn dáng vẻ bị Dụ Nhiên khống chế, nét mặt vừa đau khổ vừa thiếu linh hoạt.

Mạc Duy nhìn sang Tiêu Thước, nói: “Phu nhân nén đau lòng.”

Tiêu Thước nói: “Cảm ơn ông quan tâm,” Sức mạnh tinh thần ở chim sẻ đỏ của bà đang xói mòn cực nhanh, nó đã không bay nổi nữa, phải đáp xuống trên mộ Lục Đình Ngự, yếu ớt nằm sấp ở đó. Dáng vẻ kiệt lực trông vô cùng đáng thương.

Mạc Duy không kìm được, bèn nói: “Tình trạng phu nhân hiện tại khá nguy hiểm. Hay là để tôi ổn định sức mạnh tinh thần giúp bà một chút trước đã?”

Đúng lúc này, phía sau cách đó không xa chợt vang lên tiếng nói: “Để tôi giúp một tay.”

Lục Tác Hiên và Dụ Nhiên nhìn sang, đối diện với một đôi mắt lam trong veo.

Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường, ngài Ludwig. Hôm nay ông mặc bộ Âu phục màu đen, mái tóc bạch kim mềm mại buộc gọn sau đầu, khí chất vẫn tao nhã, xuất chúng như mọi ngày.

Nhiều năm qua, dung mạo ông gần như không thay đổi. Dụ Nhiên nhớ như in lần đầu gặp Hội trưởng khi cậu còn nhỏ, vẻ ngoài của ông cũng hệt như thế này. Hơn mười năm trôi qua, ông vẫn trẻ trung như thế, không biết liệu có phải có phương pháp chăm sóc đặc biệt nào giúp giữ mãi thanh xuân như thế hay không?

Ludwig vừa rảo bước tiến tới, vừa nói: “Phu nhân phải chịu đả kích quá nặng nề, nhất thời luẩn quẩn trong lòng cũng là chuyện bình thường. Sức mạnh tinh thần của chim sẻ đỏ đang mất dần, phải mau chóng khống chế.” Ông nhìn Mạc Duy đối diện mình, nói: “Dù sao phu nhân cũng là Dẫn đường cấp S, hay tôi và ông cùng chữa trị cho bà ấy?”

Mạc Duy rất thoải mái: “Đương nhiên là được. Không biết phu nhân có bằng lòng để chúng tôi giúp một chút không?”

Tiêu Thước như sực hoàn hồn, bà nhìn chim sẻ đỏ sắp biến mất của mình, khẽ nói: “Phiền hai ông rồi.”

Ludwig và Mạc Duy cùng ngửa lòng bàn tay ra. Vài sợi tua ý thức màu lam nhanh chóng vươn dài ra từ lòng bàn tay hai Dẫn đường cấp S+, áp lên trán Tiêu Thước. Tiêu Thước chỉ thấy đầu mình hơi choáng, nước biển nhẹ nhàng len lỏi vào thế giới tinh thần của bà, lần lượt tinh lọc từng mảng bóng tối đang phủ kín trong đó.

Bản thân bà vốn là Dẫn đường hệ chữa trị. Chẳng qua cú sốc trước cái chết của chồng chẳng khác nào đột ngột xẻ đôi linh hồn. Chim sẻ đỏ không tìm thấy bạn của nó, bà cũng không còn tâm trạng điều chỉnh lại thế giới tinh thần của mình, đầu óc cứ lơ ngơ ngẩn như lạc trong mơ.

Chuyện này thực chất rất nguy hiểm. Một khi thế giới tinh thần tan rã, chim sẻ đỏ biến mất thì sẽ cực kỳ khó cứu.

Ràng buộc giữa Linh gác và Dẫn đường quá sâu sắc, hướng hồ hai người còn là vợ chồng nhiều năm luôn yêu thương nhau. Trong lịch sử Liên bang đã có rất nhiều tiền lệ về Linh gác sụp đổ, biến dị sau khi Dẫn đường qua đời hoặc Dẫn đường suy kiệt tinh thần, nhanh chóng bỏ mạng sau khi mất Linh gác.

Mạc Duy chủ động đề nghị chữa trị cho bà, trong mắt người ngoài, việc này không có gì bất thường.

Chỉ có Dự Nhiên và Lục Tắc Hiên biết đây là một cuộc thăm dò. Lão ta muốn đích thân kiểm tra thế giới tinh thần của Tiêu Thước, xác nhận sự đau thương, khổ sở của bà có phải thật hay không. Còn chuyện tại sao Ludwig bỗng nhiên nhúng tay vào, hiện giờ vẫn chưa tài nào đoán được.

Tất cả mọi người đang có mặt tại đây đều chăm chú quan sát với vẻ tò mò.

Cảnh tượng hai Dẫn đường cấp S+ phối hợp chữa trị thật sự là cảnh trăm năm khó gặp.

Tâm trạng Tiêu Thước nhanh chóng ổn định lại, chim sẻ đỏ cũng khôi phục sức sống, bay lên không trung. Bà day huyệt thái dương, nhìn hai người: “Cảm ơn hai ông. Ông nhà đột ngột qua đời, tôi nhất thời không điều chỉnh được tốt cảm xúc, để mọi người chê cười rồi.”

Ludwig mỉm cười, nói: “Phu nhân khách khí quá. Bà chỉ bị cảm xúc tiêu cực đến quá bất ngờ ảnh hưởng, nhất thời mất bình tĩnh thôi. Cái chết của Tướng quân Lục thật sự khiến ai cũng thương tiếc, mong phu nhân nén đau lòng để vượt qua. Đừng quên, bà vẫn còn một cậu con trai cần để tâm.”

Dường như câu nói này có ẩn ý khác. Sau khi nói xong, ông còn liếc mắt nhìn Lục Tắc Hiên một cái.

Lục Tắc Hiên cúi người cảm ơn ông.

Ludwig không nói thêm nữa, quay người rời khỏi nơi tổ chức lễ tang. Mạc Duy cũng đi luôn.

Lễ tang trọng thể này kéo dài hết cả buổi sáng.

Chờ toàn bộ khách viếng đi hết, Lục Tắc Hiên mới dìu mẹ trở về nhà cùng Dụ Nhiên.

Xe bay bật chế độ tự lái, trên xe chỉ có ba người họ. Tiêu Thước đã hoàn toàn tỉnh táo, bà bỗng hỏi: “Tắc Hiên, cha con không phải kiểu người hành động cảm tính như thế, sao lần này nhận được lời đe dọa từ cướp vũ trụ lại chỉ mang vài cận vệ thân tín đã tùy tiện tới chỗ hẹn gặp rồi?”

Ngày Lục Đình Ngự chết, Tiêu Thước đang họp cùng vài nhà khoa học tại Viện Khoa học Trung ương.

Sau khi nhận tin dữ chồng qua đời, bà đã ngất ngay tại chỗ. Tiếp đó, bà ở nhà liền hai ngày, thế giới tinh thần hỗn loạn, bà không hề gặp Lục Tắc Hiên, chỉ biết rằng con trai đang bận rộn lo chuyện tang lễ. Đến tận lúc này, hai mẹ con mới có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Lục Tắc Hiên giải thích: “Có thể là vì cha quá quan tâm tình hình của anh trai, vội vàng muốn cứu người.”

Tiêu Thước còn định nói thêm nhưng lại bị Lục Tắc Hiên chặn trước: “Mẹ, con biết mẹ rất đau buồn. Đừng nghĩ nhiều nữa, về nhà nghỉ ngơi đã.”

Hắn đưa mắt ra hiệu với mẹ mình. Bấy giờ Tiêu Thước mới nhận ra có rất nhiều xe khách viếng cũng đang xuống núi. Thính giác của các lính gác cực kỳ nhạy, đây không phải chỗ để nói chuyện. Bà đành nén nỗi nghi hoặc trong lòng xuống.

Đến tận khi xe về tới biệt thự nhà họ Lục ở vùng ngoại thành, Lục Tắc Hiên cho toàn bộ người giúp việc nghỉ làm, đưa cả Dụ Nhiên và mẹ vào thư phòng cách âm trên tầng hai, Tiêu Thước mới hỏi tiếp: “Kể cả ông ấy có muốn đi cứu người gấp thì cũng không bao giờ giáp mặt giao dịch với lũ cướp vũ trụ táng tận lương tâm đó trong tình huống không có sự chuẩn bị trước! Chắc chắn có nguyên nhân khác... Tắc Hiên, con biết gì đó đúng không?”

Lục Tắc Hiên ngồi xổm xuống, tìm chiếc két cha hắn thường cất tài liệu cơ mật, nhanh chóng nhập mật mã. Quả nhiên chiếc két sắt này có mật mã giống với mật mã khởi động lệnh bài triệu tập Tổ Đặc công.

Mở két ra, bên trong có một lá thư, mặt ngoài lá thư ngoài viết: Gửi riêng cho Tiêu Thước.

Lục Tắc Hiên đưa lá thư cho mẹ mình, Tiêu Thước vội vàng mở thư ra đọc. Trong thư chỉ có một đoạn được viết bằng nét chữ phóng khoáng, mạnh mẽ: “Bà nó à, chắc trong lễ tang tôi bà đã đau lòng lắm

đúng không? Nhưng nếu bà không đau lòng thì sẽ không gạt được những kẻ đó. Xin lỗi, khi về tôi sẽ chịu đòn tạ tội với bà.”

Tiêu Thước: “...”

Ông ấy chưa chết! Nhất thời, chim sẻ đỏ vỗ cánh bay loạn khắp phòng, chẳng rõ là giận ông đã giấu giếm hay mừng vì ông còn sống.

Lục Tắc Hiên nhận lại lá thư, vo nó thành một nhúm bột giấy rồi vút vào trong bồn cầu ở phòng bên. Hắc thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ mượn lý do chồng “hy sinh” xin nghỉ một tháng để về chỗ bà ngoại đi.”

Nhà mẹ đẻ của Tiêu Thước nằm ở thiên hà Tiểu Hùng. Đất đai nơi đó rất phù hợp cho cây nông nghiệp sinh trưởng nên được Liên bang phát triển thành vùng chuyên canh lương thực và trái cây, không có quái vật vũ trụ, cực kỳ an toàn. Bà ngoại có một vườn nho rất rộng ở đó.

Rõ ràng Lục Tắc Hiên muốn để mẹ rời đi, được thế thì hẳn mới có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo cùng Dự Nhiên mà không cần lo lắng thêm nữa. Bằng không, nhờ đâu tổ chức ám dạ bắt Tiêu Thước làm con tin, Lục Tắc Hiên sẽ rất khó lo liệu ổn thỏa.

Tiêu Thước hiểu ý con trai. Bà nhìn Lục Tắc Hiên bình tĩnh đối diện mình, tâm trạng khá ngổn ngang.

Cậu con trai cần họ chăm sóc, bảo vệ trong ký ức đã trưởng thành rồi.

Hiện giờ đến lượt hẳn bảo vệ cha mẹ mình.

Mắt Tiêu Thước cay cay: “Một mình con ở lại có ứng phó được không?”

Thái độ của Lục Tắc Hiên rất kiên định: “Mẹ yên tâm, con sẽ tiếp quản Quân đoàn Liệp Ưng, lo liệu tốt cho các tướng sĩ. Còn tổ chức hắc ám, con sẽ diệt trừ tận gốc, tính sổ toàn bộ. Mai con sẽ phái vài

người hộ tống mẹ tới nhà bà ngoại, mẹ cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đó một thời gian.”

Tiêu Thước im lặng một hồi rồi gật đầu: “Được, cũng lâu lắm rồi mẹ không gặp bà ngoại con, nhân cơ hội này về thăm ông bà một chuyến.”

Bà biết mấy năm qua Lục Đình Ngự luôn điều tra về tổ chức hắc ám, giờ ông đã giao nhiệm vụ này lại cho con trai. Nếu Lục Tắc Hiên đã muốn bà rời đi, đương nhiên bà sẽ đi, tránh việc mình trở thành uy hiếp đối với con trai.

Tiêu Thước vỗ vai con mình, lại nhìn sang Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, cháu đi cùng cô chứ?”

Lục Tắc Hiên lập tức nói: “Em ấy không đi được.”

Tiêu Thước nhướn mày, hỏi: “Nhiên Nhiên đi cùng mẹ chẳng phải càng an toàn hơn à?”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên liếc nhau. Tiêu Thước không biết sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên mạnh đến thế nào, vẫn nghĩ cậu là Dẫn đường cấp C cần được bảo vệ. Dụ Nhiên mỉm cười, nghiêm túc nói: “Cô yên tâm, cháu muốn ở lại bên cạnh Tắc Hiên. Chúng cháu đã đánh dấu nhau rồi, rời xa lại không hay.”

Tiêu Thước: “...??”

Cái thằng nhãi này giỏi quá nhỉ, chưa kết hôn đã dám đánh dấu Dẫn đường rồi?!

Đối diện với ánh mắt sắc như dao của mẹ, Lục Tắc Hiên xấu hổ nói: “Về sau bọn con sẽ tổ chức hôn lễ bù...”

Dụ Nhiên ngoan ngoãn hùa theo: “Vâng, cháu nghe anh Tắc Hiên sắp xếp.”

Lục Tắc Hiên: "..."

Đúng là càng bơi càng đen, rõ ràng là từ đầu đến cuối tôi đều nghe lời em đấy nhé?

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tiêu Thước nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của Dụ Nhiên, rối rắm trừng mắt với Lục Tắc Hiên: "Chăm sóc Nhiên Nhiên cho tốt. Còn con chờ cha về xử lý... Mẹ đi trước, hai đứa bảo trọng."

Sau khi Tiêu Thước rời đi, sắc mặt Dụ Nhiên nhanh chóng thay đổi. Cậu bình tĩnh nói trong đầu: "Tôi vẫn cảm thấy không đúng lắm."

Lục Tắc Hiên hỏi: "Không đúng ở đâu?"

Dụ Nhiên nói: "Nếu tôi nhớ đúng thì thực thể tinh thần của Mạc Duy là cá heo, là một Dẫn đường loại hình chữa trị? Hôm nay lão ta và Hội trưởng phối hợp với nhau chữa trị cho mẹ anh."

Lục Tắc Hiên nói: "Đúng thế. Trong lễ khai giảng Viện Thánh lần trước, tôi đã trông thấy thực thể tinh thần của Mạc Duy, đúng là một con cá heo đáng yêu."

Dụ Nhiên hơi nhíu mày: "Nhưng hôm ở căn cứ B-73, lúc lão ta đột ngột tấn công, rừng nguyên sinh của tôi bị sóng thần của lão nhấn chìm rất nhanh. Tôi cảm thấy đó ít nhất cũng phải là lực công kích cấp S+."

Dẫn đường loại hình công kích đa phần chỉ có khả năng chữa trị cơ bản từ cấp B trở xuống. Dẫn đường loại hình chữa trị hầu hết đều không có tính công kích mạnh. Đến nay, Liên bang mới xuất hiện duy nhất một Dẫn đường có cả hai loại hình sức mạnh là Dụ Nhiên.

Lục Tắc Hiên giật mình: "Sao có thể như thế?"

Thực thể tinh thần của Mạc Duy rõ ràng là cá heo đáng yêu, là thực thể tinh thần thuộc loại hình chữa trị, sao lại có lực công kích cấp S+?

Lục Tác Hiên nói: “Chẳng lẽ lão ta cũng thức tỉnh hai thực thể tinh thần, một chữa trị, một tấn công, giống em?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Không đâu. Nếu lão ta có hai thực thể tinh thần thì hôm đó tôi chống không nổi rồi, núi tuyết của anh cũng sẽ lộ ngay. Tôi nghi ngờ... Hoặc người chúng ta gặp hôm đó không phải Mạc Duy, hoặc thực thể tinh thần của Mạc Duy biết nguy trang, nó vốn không phải cá heo loại hình chữa trị.”

Hai người ngoảnh sang nhìn nhau.

Vốn tưởng đã tiếp xúc được với lãnh đạo cấp cao nhất của tổ chức hắc ám, cuối cùng lại phát hiện ra...

Hai người họ mới chỉ tìm ra được một góc của núi băng về kẻ bí ẩn kia.

Lời tác giả:

Chuyện không đơn giản vậy đây, nếu boss mà dễ tìm ra thế thì bộ truyện này thành đầu voi đuôi chuột rồi.

Chương 78: Gặp lại

Ba ngày trước, trên hành tinh Nhện Đỏ.

Một chiếc tàu chiến màu đen rơi xuống, phát ra tiếng động ầm ầm. Đám nhện nhỏ nối đuôi nhau bay tới do thám, nhao nhao báo lại cho nữ hoàng.

“Mẹ ơi, lại có đồ của con người rơi xuống!”

“Hình như là phương tiện bay hay phi thuyền gì ấy?”

“Là Nhiên Nhiên đưa tới hả?”

“Nhiên Nhiên đưa nhiều người đến chỗ bọn mình quá chùng!”

Nhện chúa hòa nhã nói: “Mẹ biết rồi. Nếu là Nhiên Nhiên đưa tới thì đừng làm họ sợ.”

Một người đàn ông bước ra khỏi tàu chiến, bên cạnh còn có hai cận vệ đi theo. Hai người kia căng thẳng hỏi: “Tướng quân, ông không sao chứ?”

Lục Đình Ngự xoa tay: “Không sao. Mau, đi tìm phi thuyền kia!”

Trước đó, khi tới địa điểm chỉ định, ông đã thấy một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ đỗ sẵn tại chỗ. Qua ô cửa sổ bên hông phi thuyền, ông có thể nhìn thấy rất rõ một gương mặt, chính là gương mặt của Lục Thành An đã “hy sinh” nhiều năm trước.

Lục Đình Ngự muốn cứu cháu trai về, nhưng khi họ vừa tới gần, chiếc phi thuyền kia đột ngột khởi động chương trình tự hủy. Chỉ nghe “ầm” một tiếng đình tai, luồng sáng trắng chói mắt quét về phía

tàu chiến như cơn sóng lớn. Sóng xung kích mãnh liệt đẩy cả tàu chiến lẫn phi thuyền vào lỗ sâu vũ trụ tăm tối.

Ngay khi vừa vào lỗ sâu, vụ nổ đột nhiên ngưng bật. Đến lúc này Lục Đình Ngự mới hiểu thiết bị phát nổ kia đã được chỉnh sửa thành một thứ thùng rỗng kêu to. Ánh lửa ngợp trời rình rang hơn hẳn hiệu quả thực tế, cuối cùng chỉ hun đen được một mảng vỏ tàu chiến.

Hiển nhiên là dàn dựng cho kẻ khác nhìn.

Lục Đình Ngự yên lòng, lập tức mở lồng phòng ngự cho tàu chiến.

Sau hơn mười phút chao đảo gập ghềnh như đi tàu lượn siêu tốc, cuối cùng tàu chiến cũng rơi xuống một hành tinh lạ.

Vì đã kịp thời dùng lồng phòng ngự, tàu chiến không hề hấn gì. Ông lo tình hình bên Lục Thành An hơn, vội vàng lệnh cho cấp dưới đi tìm chiếc phi thuyền kia.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã báo lại: “Tướng quân, tìm thấy rồi!”

Lục Đình Ngự rảo bước tiến tới hướng phát ra âm thanh, quả nhiên trông thấy một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ cũng đã được mở sẵn lồng phòng ngự rơi ở đó.

Mở cửa khoang phi thuyền ra, ông lập tức trông thấy một quái vật mặt người mình chim đang bị xiềng xích trói lại, nhét trong thùng đựng hàng. Khuôn mặt hắn vẫn hệt như trong trí nhớ của Lục Đình Ngự, chỉ là đôi mắt thuần một màu đen, cơ thể đã biến dị hoàn toàn.

Mắt Lục Đình Ngự như muốn nứt ra: “Thành An! Sao cháu lại biến thành bộ dạng này?”

Lục Thành An không có bất kỳ phản ứng gì.

Nhìn đứa cháu trai ông thương yêu từ nhỏ biến thành hình hài này, nắm tay Lục Đình Ngự siết chặt đến mức sắp tự bóp gãy tay mình.

Ong nhanh chóng hiểu được là Tắc Hiên và Dụ Nhiên đã cứu hãn ra. Lục Thành An trở thành thế này chắc chắn có liên quan đến tổ chức hắc ám.

Lục Đình Ngự nghiêng răng giận dữ: “Lũ súc sinh vô nhân tính! Bọn chúng dám thí nghiệm lên Thành An sao?”

Hai cận vệ hải hùng hỏi dò: “Tướng quân, phải xử lý sao với... Thiếu tướng Lục Thành An đây?”

Lục Đình Ngự bình tĩnh nói: “Giờ khoan động vào nó! Nó đã biến dị rồi, không còn ý thức con người đâu. Thả ra, nhờ nó tấn công chúng ta thì đôi bên đều thiệt. Cứ để nó ở trong thùng tạm đã, sau rồi nghĩ cách.”

Hai người đồng thanh đáp: “Rõ.”

Đúng lúc này, phía sau chợt vang lên tiếng hô đầy kinh ngạc: “Tướng quân Lục?”

Lục Đình Ngự ngoảnh lại, đụng ngay hai đôi mắt quen thuộc. Không ngờ chính là hai anh em sinh đôi Triệu Phong và Triệu Thuyên.

Đôi anh em này đã làm cận vệ rất nhiều năm bên cạnh ông, là trợ thủ Lục Đình Ngự vô cùng tin cậy, trước đó không lâu còn được ông phái đi bảo vệ Lục Tắc Hiên.

Triệu Phong kích động thực hiện động tác chào kiểu quân đội, nói: “Tướng quân, sao ông cũng ở đây?”

Lục Đình Ngự chỉ lên trời: “Rơi từ lỗ sâu xuống.”

Triệu Phong ngăn người: “VẬY... Thiếu tướng Lục?”

Lục Đình Ngự nói: “Nó rất ổn. Cả Đội đặc chiến Liệp Ưng các cậu đều ở đây à?”

Hai anh em nhìn nhau, đáp: “Ngoại trừ Thiếu tướng Lục, Dụ Nhiên và Lữ Tiểu Long, các thành viên khác đều ở đây.”

Vừa dứt lời, phía sau lại vang lên tiếng bước chân.

Giọng người nọ rất trầm trầm: “Triệu Phong, nhờ mấy anh đi hái ít nấm mà sao đi lâu quá vậy?”

Hai người còn chưa kịp nói câu nào, tiếng bước chân kia đã dừng khựng lại.

Người đang đi tới chính là Moore. Từ chỗ xa, qua ô cửa sổ bên hông phi thuyền, anh đối diện với một đôi mắt vừa quen lại vừa lạ.

Khuôn mặt khiến anh nhưng nhớ khôn nguôi trông vẫn anh tuấn, rắn rỏi như thế. Chỉ là ánh mắt vốn thường mang ý cười giờ không còn bất kỳ biểu cảm nào. Đôi mắt đen ngòm chăm chăm nhìn vào anh, khuôn mặt lạnh tanh như thể hai người chẳng hề quen nhau.

Moore đứng sững tại chỗ, run rẩy.

Là... Là Lục Thành An? Thật sự là anh ấy?

Moore không dám tiến thêm bước nào, anh sợ tất cả những điều này chỉ là mơ, tiến lên sẽ lập tức tỉnh lại.

Thấy Moore, Lục Đình Ngự vẫy tay, thấp giọng gọi: “Moore, lại đây đi, tới gặp chiến hữu cũ.”

Moore chần chừ một lát mới gượng gạo bước đến.

Anh bước từng bước rất dè dặt, sợ tiếng chân quá lớn sẽ dọa đến đối phương. Chỉ mười mét ngắn ngủi mà anh đi mất rất lâu, người còn liên tục run rẩy.

Mãi đến khi đứng trước khoang thuyền, nhìn rõ đại bàng vàng biển dị bị xiềng xích trói chặt.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN-- -

Ngay khoảnh khắc ấy, Moore cảm tưởng như tim mình bị bóp nát, đau đến không thở nổi.

Thực chất, ngay từ khi nhìn thấy đôi mắt đen ngòm, vô cảm của Lục Thành An, anh đã có dự cảm rất không lành. Nhưng tận mắt trông thấy hình dạng đã biến dị của đối phương, anh vẫn đau đớn, chật vật vô cùng.

Vị tướng quân trẻ tuổi, tự tin, nhiệt huyết, ngời sáng như ánh nắng chói chang đã phải trải qua bao nhiêu dằn vặt, khốn khổ mới biến thành quái vật đầu người mình chim này.

Thấy Moore run rẩy, Lục Đình Ngự khẽ thở dài, nói: “Năm đó, chúng ta đều tưởng nó chết rồi, còn làm lễ tang. Nhưng giờ xem ra khi ấy nó đã biến dị rồi bị đám nhà khoa học điên bắt về nghiên cứu.”

Nghe lời Lục Đình Ngự nói, Moore chỉ cảm thấy tim mình đau quặn từng cơn. Bị bắt về nghiên cứu? Những từ ngữ tàn khốc ấy khiến người ta nghe mà lạnh sống lưng.

Moore run rẩy vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm lên mặt Lục Thành An, nhỏ nhẹ gọi: “Lục Thành An... Anh Thành, anh nghe thấy em nói không?”

Mí mắt Lục Thành An hơi giật giật nhưng khuôn mặt vẫn đờ đẫn.

Hốc mắt Moore hoe đỏ, nước mắt làm nhòe tầm nhìn. Anh không ngại bộ dạng xấu xí này của Lục Thành An, nhào thẳng tới, ôm chặt lấy đại bàng vàng. Mà hươu trắng của anh cũng đang buồn bã liên tục đi vòng quanh đại bàng vàng.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều quay ra nhìn nhau.

Lục Đình Ngự vỗ vai Moore, nói: “Nó đã biến dị rồi, không nghe cậu nói gì đâu. Aiz... May mà nó còn sống. Nói không chừng tương lai

vẫn có hy vọng nó khôi phục được ý thức.”

Tướng quân đưa mắt nhìn tất cả những người đang ở đây, bình tĩnh nói: “Chuyện Thành An còn sống nhưng biến dị chỉ mấy người chúng ta biết thôi, đừng để lộ. Triệu Phong, Triệu Thuyên, đưa thùng hàng đi giấu ở chỗ kín đáo.”

Hai anh em đồng thanh đáp: “Rõ.”

Moore nhẹ nhàng buông Lục Thành An ra. Tướng quân Lục nói đúng, hắn đã biến dị, dù có ôm lấy hắn khóc cả ngày hắn cũng không biết. Tạm thời giấu hắn đi, chăm sóc cho tốt, tương lai, chỉ cần có hy vọng giúp hắn bình phục, Moore sẵn sàng trả mọi giá.

Hai anh em Triệu Phong, Triệu Thuyên nâng thùng hàng lên, giấu đại bàng vàng biến dị vào một hang núi cách xa nơi này.

Bấy giờ Lục Đình Ngự mới nói: “Tập hợp thành viên Đội đặc chiến, tôi có vài lời cần nói.”

Moore dẫn Tướng quân Lục tới cứ điểm của Đội đặc chiến.

Những ngày qua, bọn họ đã thích ứng với cuộc sống trên hành tinh Nhện Đỏ, chặt một vài cành cây và lá cây dựng thành những căn nhà gỗ nhỏ tránh mưa, trong nhà còn trái cỏ khô làm chăn đệm.

Bên cạnh nhà gỗ đặt khá nhiều ống trúc dẫn nước suối trong veo về và những ổ quả dại, nấm rừng.

Có Moore phụ trách sắp xếp công việc thường ngày, hơn năm mươi người “đóng quân dã ngoại sinh hoạt tập thể” rất đầu vào đấy.

Thấy Lục Đình Ngự xuất hiện, mọi người kích động, nhanh chóng xếp thành ba hàng, đồng loạt chào: “Tướng quân Lục!”

Lục Đình Ngự chào lại theo kiểu quân đội, nói: “Đừng mừng vội, tôi không tới đón mọi người về đâu... Tôi tới gia nhập.”

Mọi người:???

Lục Đình Ngự xắn tay áo, cười tủm tỉm: “Nguyên nhân cụ thể mọi người không cần tìm hiểu sâu, cứ nghe theo chỉ đạo của tôi. Đến lúc cần về tự khắc sẽ đưa mọi người về. Giờ thì cứ yên tâm ở đây đã.”

Ông quay sang quan sát rõ đưng đồ của mọi người một lượt, hỏi: “Bình thường các cô cậu ăn gì? Trái cây trên hành tinh này ngon không?”

Mọi người: “...”

Nghe nói Tướng quân Lục trồng hẳn một vườn rau tại nhà, rảnh rỗi còn nuôi gà nuôi cá, đã trù tính sẵn cuộc sống khi về hưu.

Chắc ông sẽ vui vẻ hòa nhập vào trải nghiệm đóng quân dã ngoại trên hành tinh lạ? Nhưng cũng đừng thích nơi này đến mức khai khẩn hẳn một mảnh đất trồng rau trên này đấy nhé.

Lục Đình Ngự nhanh chóng yên vị trên hành tinh Nhện Đỏ, còn dựng một căn nhà gỗ cho riêng mình, thể hiện rõ ý định sẽ ở lại đây lâu dài.

Tranh thủ lúc mọi người không để ý, Moore cầm ít hoa quả đi thăm Lục Thành An.

Lục Đình Ngự nhìn theo bóng lưng đó, mắt nhắm mắt mở mặc kệ.

Ông là người từng trải, năm xưa đã sớm nhận ra hai người mến nhau. Chỉ là thằng cháu nhà ông hơi chậm hiểu, còn chưa kịp tỏ tình.

Sau khi Thành An hy sinh, mấy năm nay Moore vẫn luôn độc thân. Giờ Thành An biến dị thành quái vật, Moore vẫn kề cận không rời, đúng là một người si tình hiếm thấy.

Thân là bậc cha chú, dù là Tắc Hiên với Nhiên Nhiên hay Thành An với Moore, ông chỉ hy vọng chúng có thể thoải mái ở bên nhau.

Những kẻ tàn ác đứng sau màn phải bị diệt sạch thì các con các cháu mới có thể sống những ngày yên ổn, hòa bình thực sự.

Lục Đình Ngự chạm vào lệnh bài trong túi áo.

Thực ra tám lệnh bài này có hai nửa, ghép vào với nhau mới tạo thành một hình tròn hoàn chỉnh. Khi Lục Tắc Hiên sử dụng lệnh bài, phía Lục Đình Ngự cũng sẽ nhận được thông tin, đây là giao hẹn của cha con hai người. Chờ đến khi Lục Tắc Hiên có được sự tín nhiệm từ tổ chức hắc ám, cần cha trợ giúp, Lục Đình Ngự sẽ dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng và Tổ Đặc công bí mật của nhà họ Lục trở lại bên cạnh Lục Tắc Hiên.

Sau khi lễ tang kết thúc, Tiêu Thước đệ đơn xin nghỉ tới Giám đốc Học viện Quân sự với lý do “chưa vượt qua được cú sốc mất người thân” để về quê ngoại nghỉ ngơi. Đơn xin nhanh chóng được phê duyệt, bà cùng vài cận vệ của Quân đoàn Liệp Ưng rời khỏi hành tinh Thủ đô.

Lục Tắc Hiên chính thức tới Quân đoàn Liệp Ưng nhậm chức.

Lính gác trẻ tuổi lia đôi mắt sắc bén nhìn các tướng quân trong phòng họp, thấp giọng nói: “Thi cốt cha tôi còn chưa lạnh, tôi vội vàng tiếp nhận vị trí Quân đoàn trưởng, có rất nhiều công việc còn chưa hiểu rõ, mong các vị tiền bối sẽ giúp đỡ và ủng hộ. Nếu có chỗ nào làm chưa đúng, cũng mong các vị vui lòng phê bình, chỉ ra chỗ sai.”

Khi đối diện với các tiền bối, hấn lịch sự, khiêm tốn, bình tĩnh, ung dung. Dù sao cũng là Lính gác cấp S có thực lực mạnh, lại còn là con độc đinh của Lục Đình Ngự, hấn kế thừa Quân đoàn Liệp Ưng cũng là hợp tình hợp lý, mọi người không có ý kiến gì.

Mọi người vỗ tay chào mừng Quân đoàn trưởng mới nhậm chức.

Là lãnh đạo mới, Lục Tắc Hiên cần đi thị sát các căn cứ đóng quân như lệ thường để các tướng sĩ nắm được nhân sự cấp cao mới của quân đoàn.

Dụ Nhiên theo Lục Tắc Hiên đi thị sát căn cứ trên khắp các hành tinh với thân phận người nhà.

Một tuần thị sát trôi đi rất nhanh, đến khi xong việc, trở lại hành tinh Thủ đô, Vinh Oánh Oánh lại lần nữa xuất hiện dưới Tháp Trắng.

Cô ta xuất hiện đồng nghĩa với tổ chức có nhiệm vụ cần giao.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng lên xe, Vinh Oánh Oánh lại đưa hai ống thuốc mê cho họ. Dụ Nhiên tiêm thuốc mê một cách rất dứt khoát, hai người nhanh chóng bất tỉnh.

Chờ đến khi tỉnh lại, hai người nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Lần này, đối phương không đeo mặt nạ đồng điệu. Người nọ có mái tóc hoa râm, nét mặt nghiêm túc, mặc trên mình bộ Âu phục màu xám phẳng phiu. Thấy hai người đã tỉnh, đối phương mỉm cười.

“Lần thứ hai gặp nhau, không cần giới thiệu nữa nhỉ.”

Giọng đối phương rất hòa nhã.

Dụ Nhiên giật mình, vờ như kinh ngạc: “Ngài Tổng thống?”

Người tới gặp riêng họ chính là Tổng thống Harrison vừa gặp trong lễ tang tuần trước.

Chương 79: Tổng thống Harrison

Dòng họ của Tổng thống Harrison nhiều đời làm chính khách, trong số đó đã có ba người giữ cương vị Tổng Thống. Vị đầu tiên làm Tổng thống khi Liên bang mới thành lập, thế cục lúc ấy rất hỗn loạn, nhiệm kỳ của ông chỉ ngắn ngủi 4 năm đã bị chính khách thuộc phe đối thủ hãm hại. Vị thứ hai có nhiệm kỳ dài nhất, đắc cử sau cuộc phản loạn của Lính gác 200 năm trước, là cụ cố của Harrison. Vị này cũng là người được đánh giá cao nhất trong các đời Tổng thống, tỉ lệ ủng hộ rất cao, tổng thời gian nhiệm kỳ dài đến 16 năm.

Harrison trở thành Tổng thống hồi 8 năm trước. Nếu muốn noi gương cụ cố, cũng đảm đương bốn nhiệm kỳ, trong cuộc tổng tuyển cử năm nay, Harrison nhất định phải thắng được đối thủ mạnh nhất đến từ đảng phái khác: Lính gác cấp S – Mike Bartlett.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên không hiểu quá sâu về chuyện đấu đá giữa các chính khách, cũng biết rất ít về đối thủ cạnh tranh kia.

Họ chỉ biết rằng trong 8 năm Tổng thống Harrison tại vị, Liên bang vẫn luôn hòa bình yên ổn, ông cũng thường xuyên tới thăm các thiên hà xa xôi, giúp đỡ những người dân bình thường. Trong nhiệm kỳ của ông, tỉ lệ có việc làm và mức sinh sản của những người dân bình thường đều được cải thiện đáng kể.

Nhưng vì những người bình thường không tiến hóa ra siêu năng lực đặc biệt gì, bị xếp vào “tầng lớp dưới đáy” của xã hội nên phiếu bầu của họ cũng chỉ được kết toán theo tỉ lệ 10%. Nói cách khác, 1 triệu lá phiếu bầu của người thường cuối cùng chỉ được tính thành 100 nghìn.

Đây là quy định được đưa ra từ khi Liên bang được thành lập tới nay. Vậy nên khi tranh cử Tổng thống, mấu chốt vẫn phải lôi kéo được phiếu bầu từ nhóm người tiến hóa.

Đối thủ cạnh tranh của Tổng thống Harrison là một Lính gác.

Trong tổng dân số, Dẫn đường chiếm chưa đến 5%, Lính gác chiếm 25%. Vì đa số Lính gác đều tòng quân, bốn quân đoàn lớn là đại bản doanh của Lính gác, nếu vị Mike Bartlett kia vận động được nhiều phiếu bầu từ Lính gác thì sẽ rất bất lợi cho Harrison.

Có lẽ đây chính là động cơ để ông ta bắt tay với tổ chức hắc ám khống chế Lính gác cấp cao?

Chỉ cần khống chế được bốn quân đoàn lớn để các Lính gác đều bỏ phiếu cho mình trong cuộc tổng tuyển cử năm nay, ông ta sẽ nắm chắc phần thắng.

Dụ Nhiên nhìn người đàn ông đang tươi cười hòa nhã trước mặt, nói: “Ông đích thân tới gặp chúng tôi là vì có nhiệm vụ quan trọng cần dặn dò sao?”

Tổng thống Harrison hỏi: “Chắc cậu đã gặp Giáo sư Mạc Duy rồi nhỉ?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đúng vậy, đã gặp ở hành tinh B-73.”

Harrison nói: “Vậy ông ta có đề cập với cậu về kế hoạch cải tổ nhân loại vĩ đại không?”

Kế hoạch cải tổ nhân loại vĩ đại? Các người giỏi dát vàng lên mặt mình quá rồi đấy.

Dụ Nhiên cười khẩy trong bụng, ngoài mặt vẫn bình thản nói chuyện: “Giáo sư có nói qua về chuyện thí nghiệm Lính gác. Nhưng tôi không phải nhà nghiên cứu khoa học, cũng không hiểu về thí nghiệm thuốc

gì gì đó. Tôi chỉ biết đám Lính gác động chút lại cuồng bạo chính là trói buộc đối với xã hội.”

Harrison chỉ vào đầu mình, cười nói: “Đúng vậy. Đối với loài người, tiến hóa sức mạnh cơ bắp không quan trọng, tiến hóa bộ não mới là quan trọng nhất, Dẫn đường chính là những người tiến hóa hoàn hảo. Giao tiếp tinh thần của chúng ta có hiệu suất cao, năng lực tư duy và ghi nhớ đều cực kỳ xuất sắc, đó chính là ưu thế của con người so với những sinh vật thấp cấp hơn. Còn về sức chiến đấu, theo tôi, vũ khí công nghệ cao có thể thay thế hoàn toàn đám Lính gác tứ chi phát triển.”

Dụ Nhiên đồng tình hòa theo: “Đúng thế. Tiến hóa sức mạnh đến cấp cao nhất thì có ích lợi gì? Một quả pháo bắn tới chẳng phải cũng bị nổ chết à.”

Những lời này khiến Tổng thống Harrison không khỏi nheo mắt: “Cậu đúng là... Một tên cướp vũ trụ rất thú vị.”

Dụ Nhiên tươi cười: “Cảm ơn Tổng thống khích lệ.”

Harrison nói: “Tôi cũng không úp mở nữa. Hiện tại, Viện Khoa học Trung ương Liên bang chắc chắn ủng hộ tôi tuyệt đối, bên phía Hiệp hội Dẫn đường cũng có người lên đến hàng lãnh đạo cấp cao nhưng đã động được đến Hội trưởng vẫn khá khó. Trong bốn quân đoàn lớn, Quân đoàn Nhật Diệu theo phe chúng tôi, Quân đoàn Liệp Ưng cũng đã bị khống chế.”

Ông ta ngừng một lát, tiếp tục nói: “Trong sáu tháng cuối năm tôi sẽ đi diễn thuyết vận động tranh cử. Lực lượng ủng hộ hiện có vẫn chưa thể đảm bảo chiến thắng của tôi trong cuộc tổng tuyển cử sắp tới. Vậy nên, tốt nhất phải lôi kéo được phiếu bầu của Lính gác trong một quân đoàn nữa.”

Quả nhiên, vì mục tiêu tái đắc cử Tổng thống, ông ta ủng hộ kế hoạch “nghiên cứu khoa học” biến Lính gác thành con rối của tổ chức hắc ám.

Lục Đình Ngự của Quân đoàn Liệp Ưng đã “hy sinh”, Quân đoàn trưởng mới, Lục Tắc Hiên, đã “bị điều khiển”. Nếu Lục Tắc Hiên bỏ phiếu cho Tổng thống Harrison, đại đa số các tướng sĩ khác trong Quân đoàn Liệp Ưng cũng sẽ bỏ phiếu theo hẳn.

Quân đoàn Nhật Diệu đã về phe bọn họ. Chỉ cần mượn sức một trong hai quân đoàn còn lại là Báo Tuyết hoặc Ánh Sao, ông ta có thể hạ đo ván đối thủ với lượng phiếu áp đảo 3:1 đến từ các Lính gác trong quân đội.

Số lượng Lính gác vốn nhiều gấp mấy lần Dẫn đường, chỉ cần như thế, Harrison có thể nắm chắc phần thắng và nghiêm nhiên tái đắc cử.

Dụ Nhiên tò mò hỏi: “Ông muốn mượn sức Quân đoàn Báo Tuyết hay Ánh Sao?”

Harrison nói: “Quân đoàn Báo Tuyết đóng trú ở tận thiên hà Xà Phu xa xôi, tay Quân đoàn trưởng kia lúc nào cũng chuyện mình mình làm, chẳng nề nang ai, ngay cả tang lễ Tướng quân Lục cũng không về dự. Tới đó khống chế hẳn quá khó. Trái lại, Tướng quân Tạ của Quân đoàn Ánh Sao trẻ người non dạ hơn, mới trở thành Quân đoàn trưởng được năm năm rưỡi, gần đây vừa khéo đang ở hành tinh Thủ đô.”

Dụ Nhiên hơi căng thẳng: “Ông muốn diệt trừ chị ta?”

Harrison lắc đầu: “Không đến mức đó. Thế hệ này của nhà họ Tạ chỉ còn duy nhất một Lính gác cấp S là Tạ Thần. Trừ khử cô ta rồi, Quân đoàn Ánh Sao sẽ như rắn mất đầu, chắc chắn xảy ra nội loạn, gây bất lợi cho chúng ta.”

Dụ Nhiên đoán ý ông ta: “Vậy nên tốt nhất là khống chế Tướng quân Tạ giống như khống chế Lục Tắc Hiên, khiến chị ta nghe lệnh?”

Harrison mỉm cười: “Cậu thông minh lắm, thảo nào Mạc Duy thích cậu đến vậy, còn muốn nhận làm học trò út.”

Dụ Nhiên bình thản liếc nhìn Lục Tắc Hiên đứng cạnh, nói: “Chi bằng cứ giao nhiệm vụ khống chế Tướng quân Tạ cho tôi phụ trách. Dù sao tôi cũng đã có kinh nghiệm khống chế Lính gác cấp S... Chỉ có điều, tôi và chị ta vốn không quen biết, rất khó tiếp cận để bỏ thuốc từ từ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Harrison nói: “Chuyện này không thành vấn đề. Giáo sư Mạc Duy đã cải tiến công thức điều chế thuốc, không cần tăng liều phức tạp như trước. Giờ chỉ cần pha đúng một viên vào nước cho cô ta uống là cô ta sẽ cuồng bạo ngay. Trước khi cô ta cuồng bạo hoàn toàn, phá hủy thế giới tinh thần và cầm tù thực thể tinh thần của cô ta là sẽ khống chế được.”

Dụ Nhiên: “...”

Chỉ một viên thuốc mà khiến Lính gác cuồng bạo ngay lập, thứ bọn chúng nghiên cứu đúng là táng tận lương tâm.

Nghĩ đến dì út đã bị bọn chúng nhắm đến, tim Dụ Nhiên như bị thít lại. Cậu cấp tốc nhận lời: “Được, cứ giao nhiệm vụ khống chế Tướng quân Tạ cho tôi phụ trách. Nhưng chị ta không quen tôi, tôi không thể đưa nước cho chị ta được. Chuyện bỏ thuốc sẽ do ai làm?”

Harrison nói: “Bên cạnh cô ta đã có người của tổ chức rồi. Chuyện này tôi sẽ sắp xếp, cậu cứ về chờ tin từ tôi.”

Tổng thống vẫy tay, Vinh Oánh Oánh lập tức bước tới, đưa cho Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên hai ống thuốc mê, khiến hai người tiếp tục bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, hai người đang ngồi trên chiếc xe bay quen thuộc trở về Tháp Trắng.

Hai người tạm biệt Vinh Oánh Oánh trước cửa Tháp Trắng rồi sóng vai về phòng ký túc.

Dụ Nhiên hỏi trong đầu: “Có gì đáng ngờ không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi đã quan sát vị Tổng thống này rất cẩn thận. Tay trái của Tổng thống chúng ta gặp trong lễ tang có ngón áp út ngắn hơn ngón trỏ 1cm, ngón trỏ và ngón áp út bên tay trái của Tổng thống gặp hôm nay chỉ lệch nhau 0,5cm.”

Thị lực tinh tường của Lính gác chuẩn xác không thua gì thước đo. Bình thường chẳng ai nhận ra chuyện ngón tay đã lệch đi 0,5cm nhưng Lục Tắc Hiên lại có thể quan sát rõ mồn một.

Không ai gặp Tổng thống mà lại chăm chăm quan sát ngón tay ông ta. Dù sao thì tay mỗi người mỗi khác, ngón áp út dài hay ngắn hơn ngón trỏ một chút cũng rất bình thường. Nhưng Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên không được phép bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Cùng một ngón tay nhưng lại chênh lệch 0,5cm.

Cũng chính chi tiết nhỏ xíu này giúp họ nhận ra điều bất thường.

Dụ Nhiên cau mày: “Ngón tay ông ta không thể nào mọc dài thêm 0,5cm chỉ trong một tuần. Tổng thống chúng ta gặp trong lễ tang và Tổng thống chúng ta gặp hôm nay là hai người khác nhau.”

Lục Tắc Hiên suy đoán: “Vậy nên có hai Tổng thống, một thật một giả?”

Ban đầu Dụ Nhiên còn cho rằng Tổng thống Harrison hợp tác với Giáo sư Mạc Duy là vì ông ta muốn tái đắc cử, cần giành được phiếu bầu của Lính gác. Trong khi đó, Mạc Duy là một nhà khoa học điên, muốn thực hiện thí nghiệm khống chế Lính gác. Bọn họ ăn nhip với

nhau, thông qua tổ chức hắc ám tìm cách kéo Quân đoàn Nhật Diệu về cùng phe, khống chế Quân đoàn Liệp Ưng, sắp tới sẽ ra tay với Quân đoàn Ánh Sao.

Tổng thống cung cấp cho Mạc Duy điều kiện và quyền hạn thực hiện thí nghiệm, Mạc Duy giúp Tổng thống bào chế thuốc khống chế Lính gác. Đồng thời, đám người bên phía Hiệp hội Thương mại của Hội trưởng Adeline cũng được Tổng thống hứa hẹn không ít quyền lợi, ẩn nấp trong bóng tối, làm việc theo lệnh của ông ta.

Tất cả những điều này có vẻ rất hợp tình hợp lý, chứng cứ cũng rất đầy đủ, xác đáng. Nếu không cẩn thận từng li từng tí, suýt nữa hai người đã tin vào suy đoán lý tưởng nhất này rồi.

Hiện giờ, sau khi quan sát và suy luận cẩn thận, hai người phát hiện ra khá nhiều điểm đáng ngờ.

Thứ nhất, trong mắt người khác, Mạc Duy vẫn là Dẫn đường loại hình chữa trị với thực thể tinh thần cá heo. Nhưng hôm ở căn cứ B-73, khi đột ngột tập kích Dự Nhiên, lão ta đã thể hiện sức công kích mạnh đến cấp S+.

Thứ hai, có hai Tổng thống Harrison. Người xuất hiện trong lễ tang không phải người có mặt tại tổ chức hắc ám hôm nay. Tuy vẻ ngoài cả hai trông giống hệt nhau nhưng chênh lệch nhỏ bé ở chiều dài ngón tay vẫn bị khả năng quan sát tinh tường của Lục Tắc Hiên lột trần.

Có hai khả năng, một là Tổng thống có thể thân với ngoại hình giống hệt, thay ông ta đi làm một vài nhiệm vụ nguy hiểm. Dù sao thì rất nhiều thời điểm bản thân Tổng thống không tiện xuất hiện, có một thể thân cũng dễ hiểu. Hai là Tổng thống giả này là quân cờ bị tổ chức hắc ám điều khiển.

Nếu vậy, Giáo sư Mạc Duy họ từng gặp ở căn cứ B-73 cũng có thể là giả.

Dụ Nhiên nói trong đầu: “Kể cả có là kỹ thuật ngụy trang đỉnh cao nhất cũng không thể điều chỉnh được chiều cao, hình thể, giọng nói cho giống hệt được. Nếu không nhờ anh quan sát được chi tiết này, 99% mọi người không ai phân biệt được Tổng thống Harrison là thật hay giả.”

Lục Tác Hiên nói: “Chẳng lẽ là ngụy trang giống y đúc?”

Dụ Nhiên vội vàng tìm kiếm thông tin trong đầu.

Khả năng ngụy trang của Lính gác phần lớn đến từ các thực thể tinh thần họ tặc kè hoa hoặc thần lẩn đổi màu, chỉ có thể ẩn mình vào môi trường xung quanh. Ví dụ như Đường Sách có thể biến bản thân thành màu giống hệt trần nhà, khiến người khác không phát hiện ra. Khả năng ngụy trang này của Lính gác không thể giúp họ thay đổi vẻ ngoài, chứ đừng nói là giọng nói của bản thân.

Khả năng ngụy trang của Dẫn đường thường thấy ở thực thể tinh thần bộ ngựa phong lan, bộ rùa bảy đốm hay cáo chín đuôi của Dụ Nhiên, có thể loại bỏ cảm giác tồn tại của bản thân bằng cách dựng lá chắn tinh thần, khiến người khác không cảm nhận được mình.

Dẫn đường cũng có thể khiến người ta tưởng lầm Dẫn đường đó là người khác bằng cách ám thị tâm lý. Ví dụ như bây giờ Dụ Nhiên có thể ám chỉ với Lục Tác Hiên rằng “Tôi là Lục Thành An”, như vậy, Lục Tác Hiên sẽ nhận nhầm cậu thành anh trai.

Thế nhưng thời gian duy trì của hành vi ám thị tâm lý này rất ngắn và chỉ có thể ám thị khi sức mạnh tinh thần của đối phương thấp hơn mình. Ám thị tâm lý sẽ vô dụng với đối tượng cùng hoặc cao cấp hơn.

Tổng thống có thể xuất hiện và đối thoại lưu loát với Dụ Nhiên trong thời gian dài. Dụ Nhiên không hề bị tấn công tinh thần...

Đây hiển nhiên không phải ám thị tâm lý đơn giản mà là một loại năng lực ngụy trang hoàn hảo.

Thực thể tinh thần có thể ngưng trang hoàn hảo...

Dụ Nhiên trở lại thế giới ký ức bị niêm phong dưới đáy hồ. Cậu lơ mơ cảm giác rằng hình như ở đó có đáp án.

Trước năm 13 tuổi, cậu vẫn chưa đến tuổi nhập học Viện Thánh. Cha mẹ bận rộn công việc, Dụ Nhiên bèn đọc sách trong thư phòng của cha. Giáo sư Tần Lạc rất thích đọc sách, trong thư phòng của ông có đến cả ngàn cuốn sách, thiên văn, địa lý, lịch sử, triết học, sinh học, khoa học kỹ thuật, đầy đủ mọi mặt tri thức.

Từ nhỏ Dụ Nhiên đã thông minh hơn người, có khả năng ghi nhớ xuất sắc. Hơn trăm cuốn sách cậu đọc khi nhỏ, đến giờ vẫn nhớ rõ nội dung.

Nhưng chẳng hiểu sao lại có một đoạn ký ức bị nhòe đi một cách kỳ lạ.

Là thứ gì? Rốt cuộc cậu đã nhìn thấy gì? Hình như là một loài sinh vật rất đáng sợ...

Dụ Nhiên nhắm mắt, tập trung hồi tưởng.

Trong thế giới tinh thần, cung điện ký ức dưới đáy hồ bắt đầu xoay chuyển, vô số đoạn ký ức hỗn loạn bị cậu lật lên, cậu di chuyển vun vút quanh nơi ấy. Bất chợt, Dụ Nhiên như tìm được thứ gì đó, một khung cảnh quen thuộc hiện lên trong đầu.

“Nhiên Nhiên, con đang làm gì vậy?”

“Ba ơi, thực thể tinh thần được miêu tả trong quyển sách này thú vị ghê.”

“Đây là sách bị ba khóa lại rồi cơ mà, sao con lại mở ra được?”

“Hôm trước con nhìn thấy ba nhập mật mã nên nhớ hết 8 số đó rồi. Sao quyển sách này lại phải khóa thế ạ?”

“Thực thể tinh thần được ghi lại trong quyển sách này đều là những giống loài đã tuyệt chủng trong quá trình tiến hóa của loài người.”

“Tuyệt chủng ạ?”

“Đúng thế, đã không còn thấy xuất hiện từ hơn 200 năm trở lại đây.”

“Con bạch tuộc kia cũng không còn ạ? Nhưng rõ ràng con vẫn thấy Lính gác và Dẫn đường có thực thể tinh thần bạch tuộc trong phim mà!”

“Đó là loại khác. Bạch tuộc bình thường vẫn tồn tại, còn bạch tuộc con đọc được ở đây là bạch tuộc biến hình, một loài sinh vật biển cực kỳ xảo trá.”

Bạch tuộc biến hình.

Sinh vật biển với nhiều xúc tu đã tuyệt chủng từ nhiều năm trước.

Trên người nó có hàng vạn tế bào sắc tố có thể thay đổi màu sắc, hình dạng bất cứ lúc nào. Nó chính là cao thủ ngụy trang đứng đầu thế giới tự nhiên.

Chương 80: Thực thể tinh thần

Bạch tuộc biến hình, loài động vật đại dương cực kỳ hiếm gặp. Không những có thể thay đổi màu sắc và hình dạng cơ thể tùy ý, nó còn biết ngụy trang thành sinh vật biển khác trong từng tình huống riêng biệt. Mà Dẫn đường có thực thể tinh thần là bạch tuộc biến hình cũng có khả năng mô phỏng người khác tương tự.

Nếu đã xuất hiện hai Tổng thống, vậy thì kẻ giả mạo khả năng cao là do Dẫn đường có thực thể tinh thần bạch tuộc biến hình ngụy trang thành. Dù sao bắt chước cũng không phải sao y bản chính, thế nên chi tiết về độ dài ngón tay mới bị Lục Tắc Hiên nhìn ra.

Nhưng khả năng mô phỏng cực giống này đã thừa sức lừa 99% người khác.

Lục Tắc Hiên suy đoán: “Liệu có khi nào là tên đó cố tình ngụy trang thành Tổng thống để tiện lừa người khác gia nhập tổ chức hắc ám không? Dù sao thì thân phận Tổng thống này cũng quá hữu dụng. Có Tổng thống bảo đảm, người ta sẽ dễ tin vào điều kiện tổ chức đưa ra hơn hẳn?”

Dụ Nhiên: “Quan trọng nhất là vị Tổng thống ở Văn phòng Tổng thống kia có biết chuyện này không?”

Nếu ông ta biết sự tồn tại của tên “Tổng thống giả” này, hơn nữa còn chủ đích chỉ dẫn đối phương làm việc thay mình vậy thì kẻ này chỉ đơn giản là thế thân cho một vị tai to mặt lớn. Tổng thống và tổ chức hắc ám ở cùng phe.

Nhưng nếu Tổng thống thật tuyệt nhiên không biết có một “Tổng thống giả” tồn tại, vậy nghĩa là tổ chức hắc ám còn chưa len lỏi được

tới Văn phòng Tổng thống mà chỉ lén lút “mượn danh” để lung lạc lòng người.

Cuối cùng, chắc chắn bọn họ sẽ xử lý luôn Tổng thống thật. Còn kẻ mạo danh này sẽ thế chỗ ông, nghiêm nhiên tái đắc cử.

Lục Tấn Hiên nói: “Nếu chúng ta tới tìm Tổng thống thật kiểm chứng xem ông ta có biết hay không thì sẽ đánh rần động cỏ. Tổ chức hắc ám biết chúng ta đã phát hiện ra bí mật về Tổng thống thật – giả, chắc chắn sẽ diệt khẩu ngay. Vậy nên hiện tại chúng ta vẫn sẽ án binh bất động, tiếp tục làm theo kế hoạch của bọn họ?”

Dụ Nhiên đồng tình: “Ừ, cứ coi như không biết gì cả.”

Hai người nhìn nhau, nhanh chóng sắp xếp mạch suy nghĩ đầu vào đấy.

Có người cùng phối hợp, bàn bạc tốt hơn chiến đấu một mình nhiều. Lần này phát hiện ra được bí mật về Tổng thống thật – giả cũng là nhờ vào khả năng quan sát tinh tường, chuẩn xác của Lục Tấn Hiên. Đám người tổ chức hắc ám suốt ngày ra rả “Lính gác là trói buộc của xã hội” chẳng phải cuối cùng lại bị chính Lính gác vạch trần lớp nguy trang đấy sao?

Những ngày tiếp theo, Dụ Nhiên và Lục Tấn Hiên đi làm rồi lại về nhà cực kỳ có quy luật.

Hiện tại, Lục Tấn Hiên đã trở thành Quân đoàn trưởng Quân đoàn Liệp Ưng, không thích hợp tiếp tục ở trong ký túc xá tập thể của Tháp Trắng. Thế nên hai người dọn khỏi Tháp Trắng, về sống trong trang viên nhà họ Lục ở ngoại thành. Nơi này rất yên tĩnh, cũng tiện cho việc bàn bạc kế hoạch.

Lục Tấn Hiên làm việc ở tòa trụ sở chính của Quân đoàn Liệp Ưng tại hành tinh Thủ đô, hằng ngày hẳn phải giải quyết rất nhiều việc phức

tạp. Không ngờ công việc thường nhật của Quân đoàn trưởng lại vừa tẻ nhạt, vừa bận bịu đến thế.

Khi nhỏ, hắn thường thầm trách cha mẹ sao cứ quay cuồng với công việc, không dành thời gian về nhà. Đến lúc này, khi chính mình ngồi vào vị trí của cha, hắn mới biết những năm qua cha đã vất vả thế nào, cũng thông cảm cho cha nhiều hơn.

Hôm nay, Dụ Nhiên bí mật gọi một Thiếu tướng của Quân đoàn Liệp Ưng tới trụ sở bằng lệnh bài Lục Tắc Hiên đưa cho.

Quân đoàn trưởng gọi sĩ quan cấp dưới tới nói chuyện là việc rất thường thấy. Hôm nay có mười mấy Thiếu tướng cùng tới, vị này chỉ là một trong số đó. Không ai biết rằng vợ của Thiếu tướng này chính là người phụ nữ có thực thể tinh thần chuồn chuồn, Phó phòng Thông tin tình báo Liên bang, một thành viên thuộc Tổ Đặc công của nhà họ Lục.

Lính gác trẻ tuổi gõ cửa phòng làm việc, nghiêm túc thực hiện quân lễ với Lục Tắc Hiên: “Tướng quân Lục.”

Để tránh tai vách mạch rừng, Dụ Nhiên vươn tua ý thức kết nối thẳng với hắn, nói trong đầu: “Đã điều tra xong chuyện được giao chưa?” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lính gác nói: “3 giờ chiều ngày 28 tháng 5, Giáo sư Mạc Duy quả thật đã rời khỏi hành tinh Thủ đô. Hành tinh B-73 có ghi chép việc ông ta qua cửa kiểm tra an ninh.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên liếc nhau.

Ngày 28 tháng 5 chính là ngày Dụ Nhiên đưa Lục Tắc Hiên đến căn cứ B-73 gặp Mạc Duy với lý do đi du lịch. Dụ Nhiên nhờ thành viên Tổ Đặc công điều tra hành tung của Mạc Duy nhằm xác định xem liệu người cậu gặp ở căn cứ có phải Mạc Duy thật hay không.

Thông tin này cực kỳ quan trọng.

Giáo sư Mạc Duy là Viện trưởng Viện Khoa học, một nhà nghiên cứu nổi tiếng, bình thường luôn làm việc trong phòng thí nghiệm. Muốn giả mạo lão ta ở Viện Khoa học sẽ khá khó, tại đó có quá nhiều nhân viên nghiên cứu, rất dễ sơ sẩy. Vậy nên Mạc Duy ở Viện Khoa học chắc chắn là người thật.

Mà ngày 28 tháng 5, Giáo sư Mạc Duy ở Viện Khoa học thật sự đã tới hành tinh B-73 với lý do “đi khảo sát”.

Vậy thì Mạc Duy họ gặp ở hành tinh B-73 là Mạc Duy thật.

Nhưng thực thể tinh thần của lão ta phải giải thích thế nào? Nó không phải cá heo loại hình chữa trị ư?

Lục Tắc Hiên phân tích: “Người ta luôn nói rằng thực thể tinh thần của Giáo sư Mạc Duy là cá heo đáng yêu thuộc loại hình chữa trị. Nhưng hình như chưa ai được lão ta chữa trị riêng đúng không? Nếu thực thể tinh thần của lão ta thực chất mang thuộc tính tấn công nhưng lại ngụy trang thành vẻ ngoài cá heo thì sao?”

Khả năng biến hình xuất hiện ở thực thể tinh thần của Dẫn đường cấp S trở lên cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Khi trước, Dụ Nhiên cũng dùng cách nói “cáo chín đuôi của cậu có thể biến hình thành cáo trắng” để qua mặt được Adeline. Nhưng vẫn có hạn chế đối với việc biến hình này, thực thể tinh thần bắt buộc phải biến thành sinh vật có thuộc tính tương đồng. Ví dụ như hổ có thể biến thành mèo nhưng không thể biến thành rắn, thành rùa.

Dụ Nhiên trầm trồ một hồi, bèn nói: “Cá heo phóng to lên... Giống gì nhất?”

Mắt Lục Tắc Hiên bỗng tối lại: “Chẳng lẽ là cá voi sát thủ?!”

Bộ cá heo có bao gồm rất nhiều chi, họ. Cá heo thường thấy ở vượn

bách thú luôn khéo léo, đáng yêu, không có tính công kích, còn biết diễn xiếc cho người xem, trẻ con rất yêu quý chúng. Dẫn đường với thực thể tinh thần cá heo 100% đều thuộc loại hình chữa trị.

Nhưng bộ cá heo cũng có những phân loài mãnh thú đại dương cực kỳ đáng sợ.

Cá voi sát thủ chính là loài có kích thước lớn nhất trong bộ cá heo, đồng thời cũng là loài lớn nhất trong số các thực thể tinh thần đã được biết đến. Cá voi sát thủ đực thường nặng trên 5 tấn. Chúng có hàm răng sắc nhọn, có khả năng cắn xé cá voi nhỏ và cả cá mập trắng lớn, hoàn toàn xứng đáng là bá chủ đại dương.

Lực công kích hệ nước đáng sợ nhấn chìm rừng nguyên sinh của Dụ Nhiên chỉ trong nháy mắt khi ấy... Là đến từ cá voi sát thủ bá chủ đại dương?

Chẳng lẽ thực thể tinh thần thực sự của Giáo sư Mạc Duy là cá voi sát thủ?!

Nhớ đến con cá heo cỡ nhỏ theo bên cạnh Mạc Duy trong lễ khai giảng Học viện Dẫn đường, Dụ Nhiên chỉ cảm thấy da đầu gợn gợn. Phải rồi, cá voi sát thủ và cá heo đều thuộc bộ cá heo, có rất nhiều đặc điểm tương đồng.

Dẫn đường cấp S+ có thể thay đổi ngoại hình thực thể tinh thần một chút. Sau khi thu nhỏ, hóa trang một chút, mắt thường gần như không thể nhận ra đó là cá voi sát thủ ngụy trang.

Dẫn đường loại hình công kích cũng có khả năng chữa trị nhất định. Mạc Duy luôn tuyên bố rằng lão ta là một Dẫn đường hệ chữa trị, thu nhỏ cá voi sát thủ, dẫn theo bên mình, lại thêm lúc nào cũng cười giả là khích lệ mọi người, rất nhiều học trò đều tự động nhận định rằng đó là một nhà khoa học lớn tuổi hiền lành, một Dẫn đường loại hình chữa trị hòa nhã.

Không ai biết lão ta mới chính là Dẫn đường loại hình công kích hung tàn nhất.

Lúc đó, Lục Tắc Hiên cũng trực tiếp cảm nhận được thể công hung mãnh Nhiên Nhiên phải đối đầu. Hai người hợp sức vượt qua nguy hiểm, thời điểm cuối cùng trước khi Mạc Duy chịu lùi lại, sóng thần đã tràn đến tận chân núi tuyết, chỉ 10m nữa thôi là lão sẽ phát hiện ra núi tuyết được Dự Nhiên giấu ở sâu trong rừng.

Nhớ lại tình cảnh khi ấy, hai người vẫn còn thấy hãi hùng.

Nếu thực thể tinh thần của Mạc Duy là cá voi sát thủ, vậy thì mọi chuyện đều dễ giải thích hẳn.

Dự Nhiên nói: “Cá voi sát thủ là loài có tính công kích mạnh nhất ở Dẫn đường hệ đại dương. Cáo chín đuôi của tôi mạnh nhất trong hệ lửa cháy. Nhưng vì nước khắc lửa, khi ấy lại bị lão ta tấn công bất ngờ, tôi suýt nữa đã bại lộ.”

Về mặt Lục Tắc Hiên trông rất nặng nề: “Nói vậy, đối thủ của chúng ta là một cá voi sát thủ có sức tấn công hung hãn nhất và một bạch tuộc biến hình với khả năng ngụy trang đỉnh cao của giới sinh vật biển?”

Dự Nhiên nói: “Đúng vậy. Tối thiểu phải có hai Dẫn đường cấp S+. Số lượng Dẫn đường, Linh gác bọn họ mượn sức cũng nhiều không đếm xuể.”

Sức mạnh của kẻ địch vượt ngoài dự kiến của họ.

May mà Dự Nhiên không hề kém cạnh. Lúc ấy, Mạc Duy tấn công bất ngờ, cậu vừa phải điều khiển cáo chín đuôi ứng đối với lão ta, vừa phải giấu núi tuyết, điều khiển cáo trắng mở rộng phạm vi rừng rậm, cùng lúc làm ba việc nên mới hơi cuống tay.

Một khi thật sự ngã bài, hai thực thể tinh thần cấp S của Dự Nhiên

được chiến đấu hết sức, kể cả một mình đối đầu với Mạc Duy cũng sẽ không yếu thế.

Cậu lo về con bạch tuộc biến hình nấp trong tối kia nhiều hơn.

Khả năng mô phỏng giống đến 99% mới là mối uy hiếp lớn nhất.

Nghĩ đến đây, Dụ Nhiên nói trong đầu: “Hai chúng ta đã liên kết tinh thần rồi, không sợ bị người khác bắt chước, lừa gạt. Nhưng từ giờ trở đi, dù gặp bất kỳ ai, chúng ta không được chắc chắn thân phận đối phương quá dễ dàng, kể cả có là người thân cũng phải kiểm tra cẩn thận.”

Lục Tắc Hiên gật đầu rất nghiêm túc: “Yên tâm, tôi sẽ quan sát cẩn thận.”

Ví dụ như con bạch tuộc kia biến thành mẹ Lục Tắc Hiên tiếp cận, hai người nhận nhầm thân nhân trong tình huống thiếu cảnh giác là nguy to. Đó cũng chính là điểm đáng sợ nhất ở bạch tuộc biến hình.

Khả năng công kích của gã có lẽ không mạnh như cá voi sát thủ mà thiên về chữa trị nhiều hơn.

Nhưng năng lực mô phỏng người khác mạnh đến trái khoáy kia đã hoàn toàn đủ cho gã ngấm ngầm do thám lòng người mà không ai hay biết.

Một tuần lại trôi qua trong chớp mắt, vậy mà đã tới trung tuần tháng Sáu.

Quá trình vận động tranh cử Tổng thống năm thiên văn thứ 500 chính thức bắt đầu. Mấy ngày nay, tòa nhà Quốc hội lúc nào cũng sáng đèn, các phóng viên truyền thông làm việc liên tục, mọi tin tức trên đài truyền hình đều liên quan đến cuộc bầu cử Tổng thống.

Dẫn đường cấp S+ Harrison và Lính gác cấp S Mike Bartlett là hai ứng cử viên tiềm năng nhất cho vị trí Tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo.

Trong thời gian tới, hai người sẽ đi vận động tranh cử khắp Liên bang, lôi kéo phiếu bầu cử tri.

Hạn bỏ phiếu đối với người bình thường là cuối tháng Bảy, với người tiến hóa thì kéo dài thêm nửa tháng, đến giữa tháng Tám mới kết thúc. Ngày 15 tháng 8, Quốc hội Liên bang sẽ triệu tập đại hội đồng Nghị sĩ kiểm phiếu của hai ứng cử viên và công bố người đắc cử vị trí Tổng thống nhiệm kỳ thứ 101 của Liên bang.

Đạo gần đây, tiếng bàn luận về cuộc tranh cử Tổng thống vang khắp hành tinh Thủ đô. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Theo tôi, chắc Tổng thống Harrison sẽ tái đắc cử thôi. Ông ấy làm được nhiều việc trong nhiệm kỳ thế cơ mà, tỉ lệ ủng hộ rất cao.”

“Chắc gì? Ông ấy là Dẫn đường, đã đắc cử tận hai lần rồi. Để Tổng thống mới là Lính gác, chắc chắn sẽ có nhiều chính sách có lợi cho Lính gác hơn!”

“Tôi là Lính gác, tôi ủng hộ Mike đắc cử. Dựa vào đâu mà Dẫn đường lại được bảo vệ, được ở lại hành tinh Thủ đô ăn no mặc ấm còn Lính gác chúng ta thì phải ra tiền tuyến, ngày ngày đương đầu với nguy hiểm, chiến đấu với lũ quái vật kia?”

“Chuẩn luôn! Tổng thống Harrison ban hành quá nhiều chính sách có lợi cho Dẫn đường. Giờ 80% Dẫn đường đều làm việc ở hành tinh Thủ đô, chẳng biết mồm ngang mũi dọc con quái vật ngoài chiến trường trông ra sao. Dẫn đường và Lính gác đáng ra phải chiến đấu cùng nhau, nhưng vì sức vóc họ yếu hơn nên nhất định phải được bảo vệ? Thế còn Lính gác chúng ta thì sao? Lính gác cấp C thì không có nhân quyền, không xứng được chữa trị chắc?”

“Tôi là Lính gác, tôi bỏ phiếu cho Mike.”

Những tiếng xì xào ấy lọt đến tai Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên.

Xem ra, bất bình của Lính gác về thể chế Liên bang hiện nay đã tích tụ lâu lắm rồi.

Số lượng Dẫn đường tòng quân vô cùng ít ỏi. 80% Dẫn đường không đăng ký thi vào Học viện Quân sự mà thích ở lại hành tinh Thủ đô làm những công việc chữa trị, nghiên cứu, giảng dạy ít nguy hiểm, dẫn đến tình trạng thiếu hụt Dẫn đường quân y đồng hành cực kỳ nghiêm trọng, khiến hầu hết Lính gác ở tiền tuyến đều không được chữa trị kịp thời.

Vài năm trở lại đây, tỉ suất hy sinh của Lính gác cấp C thậm chí đã vượt quá 50%.

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cũng bàn luận chuyện xã hội trong đầu: “Trong nhiệm kỳ, quả thật Tổng thống Harrison đã bảo vệ Dẫn đường quá mức. Nếu lần này cạnh tranh công bằng với Mike, khả năng cao ông ta sẽ không thể tái đắc cử. Dù gì đa số Lính gác đều không ủng hộ mà.”

Dụ Nhiên nói: “Vậy nên ông ta thực sự có động cơ để khống chế Lính gác, giành phiếu bầu về tay.”

Một số chính khách đôi khi sẽ không từ thủ đoạn để giành cho được thứ gọi là “phiếu bầu”.

Hai người đang trò chuyện trong văn phòng, tiếng gõ cửa bỗng vang lên. Lục Tắc Hiên nói: “Vào đi.”

Một lính cảnh vệ bước vào, chào Lục Tắc Hiên rồi nói: “Tướng quân, Trưởng phòng Điều tra Chu Thiên Dịch nhờ tôi báo rằng anh ấy có vài vấn đề cần trao đổi với anh.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhìn nhau.

Rốt cuộc tại sao Trưởng phòng Chu lâu rồi không gặp lại bỗng nhiên tìm đến?

Chương 81: Phòng Điều tra

Phòng Điều tra, tên gọi đầy đủ là “Phòng Điều tra án kiện đặc thù của Lính gác và Dẫn đường Liên bang”, là một đơn vị độc lập do Tổng thống các nhiệm kỳ quản lý trực tiếp.

Chu Thiên Dịch đã đảm nhận vị trí Trưởng phòng Điều tra 7 năm, là thân tín do Tổng thống Harrison đề bạt lên trong thời gian đương chức. Người này lạnh lùng quyết đoán, thủ đoạn cứng rắn, khiến không ít tội phạm nghe đến tên mà sợ mất mật. Mạng nhện trói chặt của nhện đen không cho phép bất kỳ mục tiêu nào đã bị hấn nhắm đến trốn thoát được.

Khi trước, hấn liên tục để mắt tới Dự Nhiên, nghi ngờ cậu liên quan đến cái chết của những cán bộ ở căn cứ B-73.

Về sau, các vụ án ở hành tinh B-73 khép lại, hai người chỉ gặp thoáng nhau đúng một lần trong buổi dạ tiệc ở cung điện Song Tử.

Vì diễn xuất của Dự Nhiên cực kỳ kín kẽ, Chu Thiên Dịch cũng không nghĩ chuyện tài liệu ở Học viện Lính gác bị trộm có liên quan đến cậu. Sau khi Hùng Khải, em trai của Phó phòng Điều tra, chủ động rời khỏi Đội đặc chiến Liệp Ưng, hành động điều tra của cơ quan này đối với Dự Nhiên đã ngừng hấn.

Hôm nay hấn bỗng nhiên đích thân tìm tới, Dự Nhiên cảm thấy có chuyện không ổn.

Lục Tắc Hiên hỏi: “Trưởng phòng Chu đã ở dưới tầng rồi à?”

Lính cảnh vệ đáp: “Đúng vậy. Anh ấy và hai vị Phó phòng đi cùng đang chờ anh ở sảnh chính tầng 1.”

Cả hai Dẫn đường cấp A+ kia cũng tới? Bản khoản trong lòng Dụ Nhiên càng lớn hơn. Lục Tắc Hiên nói rất dứt khoát: “Nếu đã tới rồi thì mời cả ba người họ lên đây.”

Lính cảnh vệ ra ngoài mời khách, lát sau, Chu Thiên Dịch cùng hai trợ thủ đắc lực, Phó phòng Tề An với thực thể tinh thần ong chúa và chuyên viên thẩm vấn cấp cao Kloger với thực thể tinh thần bướm nhiều màu, vào văn phòng.

Lục Tắc Hiên chủ động đứng dậy bắt tay: “Chào Trưởng phòng Chu, lâu ngày không gặp.”

Vẻ mặt Chu Thiên Dịch rất lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm đảo quanh căn phòng, cuối cùng dừng lại trên người Dụ Nhiên.

Nhện đen của hắn đã bò ra sau lưng Dụ Nhiên len theo trần nhà. Dụ Nhiên bị nhện nhìn chăm chăm, giả bộ hoảng sợ trốn ra phía sau Lục Tắc Hiên. Lục Tắc Hiên lập tức bảo vệ Dụ Nhiên.

Chu Thiên Dịch thản nhiên nói: “Tình cảm giữa Tướng quân Lục và Dụ Nhiên thắm thiết thật đấy, đi làm cũng phải đưa cậu ta theo?”

Lục Tắc Hiên nhướn mày, giọng lạnh tanh: “Đây là chuyện riêng của tôi. Sao nào, Trưởng phòng Chu điều tra cả việc này nữa à?”

Chu Thiên Dịch nhún vai, nói sang chuyện khác: “Hai người biết Vinh Oánh Oánh chứ?”

Dụ Nhiên run giọng: “Đương... Đương nhiên biết... Chị ấy là chị họ tôi... Chị ấy bị làm sao à?”

Chu Thiên Dịch nói: “Mất tích rồi.”

Ánh mắt Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên đều tỏ rõ vẻ kinh ngạc.

Chu Thiên Dịch đưa một văn bản qua, nói: “Đây là lệnh triệu tập của Phòng, mời hai người đi theo tôi phối hợp điều tra.”

Lục Tắc Hiên sầm mặt: “Hôm nay Trưởng phòng Chu đến để bắt người?”

Chu Thiên Dịch nói: “Trước khi mất tích, Vinh Oánh Oánh chỉ từng gặp hai người. Vậy nên tôi mời hai người về lấy lời khai, chuyện này là hợp pháp.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhìn nhau. Dụ Nhiên gật đầu, nói: “Đi đi, em cũng muốn biết tại sao chị ấy lại đột ngột mất tích.”

Chu Thiên Dịch làm động tác “mời”, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên đi theo bọn họ.

Dù sao nơi này cũng là trụ sở của Quân đoàn Liệp Ưng tại hành tinh Thủ đô, Quân đoàn trưởng bị dẫn đi, không ít tướng sĩ lập tức xông tới. Các Lính gác không hề che giấu cảm xúc phẫn nộ, nhện đen của Chu Thiên Dịch cũng không chịu nhượng bộ, nhất thời, bầu không khí trở nên căng thẳng, ngột ngạt.

Lục Tắc Hiên phẩy tay áo, nói: “Giải tán hết đi. Tôi và Nhiên Nhiên tới Phòng Điều tra cung cấp chút thông tin, sẽ về nhanh thôi.”

Mọi người nhìn nhau, bấy giờ mới chịu nhường đường nhưng trong lòng vẫn không thực sự thoải mái.

Xe của Phòng Điều tra đỗ dưới tầng, hai người lên xe theo Chu Thiên Dịch, cùng ngồi ở hàng ghế sau.

Sắc mặt Dụ Nhiên tái mét, hốc mắt hoe đỏ trông như đang rất lo lắng. Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng nắm tay cậu, an ủi: “Đừng lo quá, hôm chúng ta gặp chị em, chị ấy vẫn ổn mà. Chắc chắn Trưởng phòng Chu sẽ điều tra ra chân tướng.”

Trụ sở Phòng Điều tra nằm ở khu vực trung tâm hành tinh Thủ đô, tổng số nhân viên công tác lên đến mấy trăm người, trong đó bao gồm nhân tài đến từ nhiều lĩnh vực khác nhau như thu thập thông

tin, giám định y học, thẩm vấn tinh thần, thăm dò hiện trường, điều tra dấu vết,...

Đại đa số nhân viên ở đây đều tốt nghiệp từ Chuyên ngành Điều tra tội phạm của Học viện Quân sự và Học viện Cảnh sát, rất giỏi trong việc truy tìm manh mối.

Tuy Chu Thiên Dịch không điều tra Dụ Nhiên nữa nhưng hắn vẫn không buông lỏng cảnh giác. Chỉ cần Dụ Nhiên trở lại hành tinh Thủ đô, các điều tra viên ngầm của hắn sẽ lập tức báo cáo lại hành tung của Dụ Nhiên. Thế nên “cô chị họ” Vinh Oánh Oánh thường xuyên tìm gặp Dụ Nhiên cũng lọt vào tầm quan sát của Chu Thiên Dịch.

Trưởng phòng Chu biết đến sự tồn tại của Vinh Oánh Oánh không phải điều bất ngờ đối với Dụ Nhiên. Nhưng tại sao Vinh Oánh Oánh lại đột ngột mất tích? Chuyện này có chắc chắn có vấn đề.

Hơn mười phút sau, xe đã tới Phòng Điều tra. Chu Thiên Dịch đưa hai người vào phòng thẩm vấn để lấy lời khai.

Đây là lần đầu tiên Dụ Nhiên vào phòng thẩm vấn của Phòng Điều tra. Nơi này rất giống căn phòng tối Kloger từng dùng để thẩm vấn tinh thần cậu, vách tường xung quanh treo đầy những dụng cụ tra tấn hình thù kỳ dị. Căn phòng tối đen chỉ có đúng một bóng đèn dây tóc chiếu thẳng xuống, mang đến áp lực tâm lý cực kỳ nặng nề.

Thẩm vấn, đương nhiên phải tách ra tra hỏi riêng.

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên bị đưa vào hai căn phòng khác nhau. Chu Thiên Dịch nhìn hai Dẫn đường bên cạnh mình: “Mỗi người thẩm vấn một người đi.”

Kloger chủ động đề nghị: “Khi trước tôi từng thẩm vấn Dụ Nhiên rồi. Lúc đó tôi ra tay hơi quá, suýt nữa khiến cậu ta sụp đổ tinh thần luôn.”

Tôi lo cậu ta sẽ có ám ảnh tâm lý với đàn bướm của tôi... Chị An, chị phụ trách Dự Nhiên nhé, tôi đi thăm vấn Lục Tắc Hiên.”

Tề An đáp rất dứt khoát: “Được, tôi thăm vấn Dự Nhiên.”

Kloger đi về phía căn phòng đang giữ Lục Tắc Hiên; Tề An và Chu Thiên Dịch cùng vào thăm vấn Dự Nhiên.

Chu Thiên Dịch hỏi: “12 giờ trưa ngày 7 tháng 6, Vinh Oánh Oánh tới gặp cậu, các người đã đi đâu?”

Mặt mày Dự Nhiên tái mét, cậu nắm chặt ngón tay, nói: “Chỉ đi ăn cơm thôi. Cha mẹ tôi đều mất, tôi chỉ có một người thân ở hành tinh Thủ đô là chị Oánh Oánh, chị ấy thường xuyên tới gặp tôi và Tắc Hiên. Hôm đó, chúng tôi đã hẹn cùng ra ngoài ăn trưa.”

Chu Thiên Dịch hỏi: “Ăn ở nhà hàng nào?”

Đương nhiên hôm đó họ không tới nhà hàng mà được Vinh Oánh Oánh đưa đi gặp Tổng thống.

Dự Nhiên trả lời, mặt không đổi sắc: “Nhà hàng sân vườn ở ngoại ô.”

Chu Thiên Dịch nhìn chằm chằm Dự Nhiên, lạnh lùng nói: “Hôm đó, chính tôi là người theo dõi Vinh Oánh Oánh, cô ta không những phát hiện ra mà còn cắt đuôi được tôi. Cô ta chỉ là một cô gái bình thường đến từ một hành tinh tài nguyên hẻo lánh, sao lại có ý thức chống trinh sát mạnh đến thế?”

Nghe vậy, Dự Nhiên hiểu ngay.

Hóa ra hôm đó Chu Thiên Dịch đã đích thân bám theo xe của Vinh Oánh Oánh. Có lẽ đây cũng chính là mấu chốt cho sự “mất tích” của cô ta. Dù sao Vinh Oánh Oánh cũng đã bị để ý. Tổ chức lo rằng Chu Thiên Dịch bắt được Vinh Oánh Oánh về thăm vấn sẽ bại lộ dấu vết nên diệt khẩu cô ta, chặt đứt tai họa về sau luôn.

Dụ Nhiên nói: “Thực ra lúc ấy Tắc Hiên phát hiện có người bám theo đằng sau nên mới nhờ chị tôi tìm cách cắt đuôi kẻ đó. Phải rồi, Trưởng phòng Chu, sao anh lại theo dõi chị tôi?”

Chu Thiên Dịch thản nhiên nói: “Cậu chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi, đừng có hỏi lại.”

“À.” Dụ Nhiên hoảng sợ rụt cổ lại, căng thẳng gục đầu xuống, siết chặt nắm tay bên dưới mặt bàn: “Vâng, vâng, anh hỏi đi.”

Chu Thiên Dịch quay sang nhìn Phó phòng ngồi cạnh: “Tề An, xem cậu ta có nói dối không.”

Tề An vươn tua ý thức ra, áp lên trán Dụ Nhiên. Khác với cách thẩm vấn bạo lực của Kloger, phương thức của Tề An khá ôn hòa. Ông chúa dẫn theo rất nhiều ông mật xâm nhập thế giới tinh thần của Dụ Nhiên. Năng lực điều tra diện rộng của đàn ông rất đáng gờm, nhoáng cái đã len lỏi vào mọi ngóc ngách trong thế giới tinh thần. Tiếc thay, thứ cô nhìn được chỉ là một góc của thế giới thật, Dụ Nhiên đã tạo sẵn ảo ảnh tinh thần từ lâu rồi.

Thế giới tinh thần của cậu chỉ có một hồ nước và khu rừng nhỏ ven hồ. Cảnh tượng ăn cơm cùng Lục Tắc Hiên và Vinh Oánh Oánh tại nhà hàng sân vườn hiện lên trong thế giới tinh thần được Dụ Nhiên chỉnh sửa thời gian, làm giả thành trưa ngày 7 tháng 6.

Tề An điều tra một hồi trong thế giới tinh thần rồi lúi ra: “Cậu ấy không nói dối. Hôm đó quả thực họ đã tới nhà hàng sân vườn ăn trưa. Ăn xong, Vinh Oánh Oánh lại đưa họ quay về.”

Chu Thiên Dịch sờ cằm đăm chiêu: “Mấy ngày nay Vinh Oánh Oánh có liên lạc với cậu không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên lắc đầu: “Không. Sao chị ấy lại mất tích vậy? Hay chị ấy về nhà, các anh đã hỏi cô tôi chưa?”

Chu Thiên Dịch nói: “Tìm hết rồi, cô của cậu cũng không biết Vinh Oánh Oánh đi đâu.”

Hành tinh Thủ đô rất rộng lớn, khó mà tìm được một người. Nhưng phương pháp truy lùng của Phòng Điều tra rất đơn giản: Mọi thông tin của công dân Liên bang đều được liên kết với thẻ ngân hàng, chỉ cần Vinh Oánh Oánh mua sắm, sử dụng phương tiện giao thông, chắc chắn sẽ có thông tin lưu lại.

Thế mà cô gái này lại như bốc hơi khỏi thế giới.

Sau hôm bị cắt đuôi, Chu Thiên Dịch vốn định bắt cô ta về lấy khẩu cung, không ngờ tìm sao cũng không thấy.

Cùng lúc đó, bên phía Lục Tắc Hiên, Kloger và đồng nghiệp Kane đang tiến hành thẩm vấn.

Anh ta vươn tua ý thức ra, kết nối với não Lục Tắc Hiên. Chỉ thấy thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên là một vùng hoang tàn, nơi nơi đều là vết nứt nẻ của đất khô, thực thể tinh thần chim ưng trắng đứng ngơ ngẩn giữa nơi đó như một pho tượng.

Thấy khung cảnh này, Kloger vẫn điềm nhiên như không, vừa thẩm vấn, vừa vờ vịt ghi chép.

Lục Tắc Hiên vẫn nhìn anh ta với khuôn mặt lạnh như tiền, diễn vai “con rối”.

Trong thế giới tinh thần, Kloger nhìn thấy một bong bóng ám chỉ do Dự Nhiên để lại, bên trong là thông tin về Vinh Oánh Oánh. Thực ra đây là thông tin Dự Nhiên vừa truyền cho Lục Tắc Hiên thông qua liên kết tinh thần, hai người buộc phải khớp lời khai với nhau.

Một lát sau, Chu Thiên Dịch vào căn phòng thẩm vấn bên này, nhìn Kloger, nói: “Tướng quân Lục trả lời sao?”

Kloger đưa bản ghi lời khai cho Chu Thiên Dịch xem: “12 giờ rưỡi buổi trưa, bọn họ tới ăn cơm tại nhà hàng sân vườn. Ba người gọi sáu món thức ăn, một món canh. Ăn xong, 1 giờ rưỡi chiều, ba người rời khỏi nhà hàng. Vinh Oánh Oánh đưa họ về đến gần Tháp Trắng rồi lái xe rời đi. Sau đó không liên lạc gì nữa.”

Lời khai được ghi lại của Lục Tắc Hiên thống nhất với Dụ Nhiên, mọi chi tiết đều trùng khớp.

Chu Thiên Dịch liếc nhìn Kloger như có suy tư riêng: “Cậu kiểm tra thể giới tinh thần của Tướng quân Lục chưa?”

Kloger nói: “Đã kiểm tra, không có gì đáng ngờ.”

Chu Thiên Dịch đột nhiên quay sang nhìn Phó phòng: “Tề An, cô kiểm tra lại lần nữa.”

Kloger hơi biến sắc, Tề An vừa định vươn tua ý thức ra lại nghe Lục Tắc Hiên lạnh lùng nói: “Trưởng phòng Chu, tôi không phải đối tượng tình nghi, anh cho hai Dẫn đường cấp A+ liên tục thẩm vấn tinh thần tôi hình như không đúng quy củ đâu nhỉ?”

Kloger cũng nói: “Trưởng phòng, dù gì anh ta cũng là Quân đoàn trưởng, anh xem...”

“... Thôi.” Chu Thiên Dịch xua tay, nói: “Xin lỗi Tướng quân Lục. Tôi hơi sốt ruột muốn phá án, đã mạo phạm rồi.”

Lục Tắc Hiên nói: “Không sao. Nếu có tin gì về Vinh Oánh Oánh, nhờ Trưởng phòng Chu báo cho tôi biết trước, Nhiên Nhiên nhà tôi rất lo cho chị mình.”

Chu Thiên Dịch: “Đương nhiên rồi.”

Dụ Nhiên bước ra khỏi phòng thẩm vấn bên cạnh, cậu nhanh chóng đi tới chỗ Lục Tắc Hiên, mặt mày tái nhợt, viền mắt đỏ hoe trông như còn rơm rớm nước. Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng ôm vai cậu, dịu dàng an

úi: “Không sao đâu, chắc chắn sẽ tìm thấy chị ấy thôi mà, đừng lo lắng.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Vâng... Giờ chúng tôi về được chưa?”

Chu Thiên Dịch nói: “Để tôi phái người đưa hai vị về.”

Tướng quân Lục và Dụ Nhiên bị Phòng Điều tra đưa đi, Quân đoàn Liệp Ưng ai cũng lo ngay ngáy. May mà chưa đến một tiếng, hai người đã trở về, lúc này mọi người mới yên tâm. Xem ra không có vấn đề gì lớn, chỉ phối hợp cung cấp chút thông tin thôi.

Sau khi vào văn phòng, Lục Tác Hiên khóa cửa lại, nói chuyện trong thế giới tinh thần: “Em đoán đúng, Kloger mới là nội gián tổ chức hắc ám cài vào Phòng Điều tra. Tên đó chủ động đề nghị thẩm vấn tôi vì không thể để lộ chuyện thế giới tinh thần của tôi đã bị em phá hủy.”

Dụ Nhiên ngẫm nghĩ một lát, chợt nói: “Tôi có một cảm giác rất lạ. Chu Thiên Dịch đột nhiên bắt chúng ta tới Phòng Điều tra thẩm vấn, e rằng... Thẩm vấn là giả, thực chất anh ta đang lợi dụng chuyện này để tìm nội gián?”

Lục Tác Hiên cẩn thận cân nhắc, quả thật khá hợp lý.

Dụ Nhiên nói: “Chu Thiên Dịch theo dõi Vinh Oánh Oánh không phải ngày một ngày hai. Mấy lần trước, người anh ta phái đi theo dõi đều bị cắt đuôi. Lần này, anh ta đích thân bám theo Vinh Oánh Oánh, không ngờ cũng bị sênh mất. Năng lực chống trinh sát của đối phương vượt mặt được cả Trưởng phòng như hấn, chắc chắn sau màn có kẻ lọc lõi hỗ trợ.”

“Mà không lâu sau khi hấn theo dõi, Vinh Oánh Oánh lập tức bốc hơi khỏi thế giới, chắc chắn là đã bị diệt khẩu. Chu Thiên Dịch nhận thấy hai chúng ta có vấn đề nên cố tình tách ra, vờ như thẩm vấn thực

chất là đang thử xem đồng nghiệp trong Phòng Điều tra sẽ có phản ứng thế nào?”

Phản ứng của Kloger đã phơi bày lập trường của anh ta.

Mục đích thật sự của Chu Thiên Dịch không phải muốn tìm kiếm thông tin gì thông qua hai người Lục – Dụ, cũng không phải muốn truy ra tung tích của Vinh Oánh Oánh.

Hắn muốn bắt được kẻ nằm vùng bên cạnh mình.

Sau khi hiểu rõ, Lục Tắc Hiên nói: “Chu Thiên Dịch là người của Văn phòng Tổng thống, nếu anh ta cùng một giuộc với tổ chức hắc ám thì không việc gì phải tốn công tốn sức diễn cho chúng ta xem như thế. Anh ta vẫn không ngừng điều tra, chỉ là bên cạnh luôn có kẻ ngáng đường nên tiến độ mới trì trệ mãi.”

Dụ Nhiên nói: “Vậy nên tổ chức hắc ám vẫn chưa len lỏi được vào Văn phòng Tổng thống? Thậm chí bọn họ còn chưa khống chế được Chu Thiên Dịch?”

Lục Tắc Hiên gật đầu, nói: “Chu Thiên Dịch đã làm Trưởng phòng Điều tra bảy năm, là một người cực kỳ cẩn trọng. Nghe nói, đến cả nước uống anh ta cũng tự mang từ nhà đi. Xem ra tên nội gián kia vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay.”

Dụ Nhiên sờ cằm: “Hôm nay Trưởng phòng Chu bất chợt gọi chúng ta tới, tuy tìm được kẻ nằm vùng bên cạnh mình nhưng sẽ đánh động đến kẻ cầm đầu sau màn. Tiếp theo anh ta sẽ rất nguy hiểm, nhiều khả năng Kloger sẽ ra tay... Hy vọng anh ta có thể cố được lâu một chút.”

Khi còn bé, loài vật Dụ Nhiên ghét nhất chính là nhện. Nhưng về sau, nhận được ân huệ của nhện chúa trên hành tinh Nhện Đỏ, giờ lại có một đồng minh với thực thể tinh thần nhện đen, tuy từng có khúc mắc khiến Dụ Nhiên suýt bại lộ thân phận ở dạ tiệc cung điện Song Tử, nhưng cậu đã có cái nhìn mới đối với loài nhện.

Tính cách cẩn thận đến bi ến thái chỉ uống nước bản thân tự mang đi của Chu Thiên Dịch đã khiến kế hoạch của tổ chức hắc ám bị trì hoãn khá nhiều.

Bọn họ chưa thu phục được Chu Thiên Dịch, Văn phòng Tổng thống sau lưng Trường phòng Chu chắc chắn cũng không thông đồng với tổ chức hắc ám. Vào thế vận bất đắc dĩ, bọn họ hoặc sẽ ép Tổng thống Harrison rút đài, khống chế vị Lính gác đối thủ cạnh tranh kia lên làm Tổng thống mới, hoặc là cá voi sát thủ và bạch tuộc biến hình sẽ bắt tay nhau giết chết Tổng thống thật rồi tạo ra một Harrison giả tiếp tục tái đắc cử.

Hiện tại, Tổng thống Harrison đã bắt đầu đi diễn thuyết ngoài trời, tổ chức hắc ám không còn quá nhiều thời gian nữa.

Chương 82: Mật đàm dưới đáy biển

Trung tuần tháng Sáu, hai ứng cử viên Tổng thống bắt đầu diễn thuyết ngoài trời.

Mỗi lần xuất hiện trước công chúng, bên cạnh Tổng thống Harrison phải có đến mười mấy vệ sĩ. Chỗ ở, lịch trình di chuyển của Tổng thống đều được giữ bí mật nghiêm ngặt. Cẩn thận như vậy để đề phòng đối thủ hãm hại trong thời gian tranh cử cũng hợp tình hợp lý.

Mỗi lần xem tivi, Lục Tắc Hiên lại liếc nhìn ngón tay Tổng thống một lượt theo bản năng. Mấy ngày liên tục, người luống tuổi với mái tóc hoa râm xuất hiện trên truyền hình luôn có ngón áp út tay trái ngắn hơn ngón trỏ 1cm.

Lục Tắc Hiên nói: “Người đi diễn thuyết và người chúng ta gặp ở lễ tang là một, chắc hẳn là Tổng thống thật.”

Hôm tổ chức tang lễ, rất đông Lính gác, Dẫn đường cấp cao có mặt tại nghĩa trang, trong đó bao gồm cả Nguyên soái Liên bang Tần Tiêu và Quân đoàn trưởng các quân đoàn lớn. Những người này thường xuyên tiếp xúc với Tổng thống, con bạch tuộc biến hình kia dù có mô phỏng giỏi đến cỡ nào cũng không dám mạo hiểm đóng giả Tổng thống ở nơi đông người như thế.

Nhưng khi ở trong căn phòng kín chỉ có Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên, kẻ giả mạo đóng giả Tổng thống sẽ dễ lừa gạt hơn.

Dụ Nhiên cũng cho là như vậy: “Đến dự lễ tang và đi diễn thuyết ngoài trời đều là Tổng thống thật, còn kẻ ở tổ chức hắc ám là giả. Vậy nên tổ chức hắc ám mới chỉ mượn danh Tổng thống để lôi kéo

người gia nhập chứ chưa thực sự khống chế được Văn phòng Tổng thống.”

Cậu dừng một lát, nói tiếp: “Chuyện quan trọng lúc này là phải tìm cho ra con bạch tuộc biến hình đang ẩn nấp kia.”

Chỉ cần tìm được con bạch tuộc đó, rất nhiều vấn đề sẽ dễ giải quyết.

Nghĩ đến đây, Dụ Nhiên bỗng hỏi: “Phải rồi, gần đây mẹ anh ổn chứ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Mẹ tôi đã đến nhà bà ngoại rồi, chắc đợt này đang lo chăm vườn nho giúp bà. Mấy năm nay mẹ tôi bận tối mắt tối mũi với công việc, vừa hay nhân cơ hội này nghỉ ngơi một thời gian.”

Dụ Nhiên cân nhắc rồi nói: “Tối nay về nhà, gọi video nói chuyện với cô đi.”

Sau khi về nhà, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cùng vào thư phòng cách âm trên tầng hai. Từ sau khi cha “qua đời”, Lục Tắc Hiên đã cho toàn bộ người giúp việc ở nhà họ Lục nghỉ. Cả trang viên rộng rãi này chỉ có hai người họ, không sợ sẽ bị nghe lén.

Lục Tắc Hiên gọi đến thiết bị liên lạc của mẹ, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình thực tế ảo.

Tiêu Thước xin nghỉ phép về quê chăm mẹ, đã nghỉ ngơi một thời gian, khí sắc bà trông khá hơn trước nhiều. Thấy Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên, ánh mắt bà dịu dàng hẳn, quan tâm hỏi thăm: “Tắc Hiên, làm Quân đoàn trưởng đã quen chưa?”

Lục Tắc Hiên nói: “Khá ổn. Những chuyện con chưa hiểu rõ, các tiền bối đều kiên nhẫn chỉ dạy.”

Tiêu Thước nhìn sang phía Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên thì sao? Có phải dạo này luôn đi làm cùng Tắc Hiên không? Vất vả cho cháu rồi.”

Dụ Nhiên gãi đầu, cười nói: “Cháu cũng đâu giúp được gì nhiều... Phải rồi, cô vẫn khỏe chứ ạ?”

Tiêu Thước nói: “Cô ổn, chẳng mấy khi được rảnh rỗi thế này.”

Dụ Nhiên hỏi: “Hôm đó, Giáo sư Mạc Duy và Hội trưởng Ludwig cùng chữa trị cho cô. Cô có nhận thấy điều gì khác lạ trong thế giới tinh thần không?”

Tiêu Thương cẩn thận hồi tưởng, đáp: “Cảm xúc của cô hôm đó rất tệ, còn chưa kịp phản ứng đang có chuyện gì xảy ra thì bóng ma tiêu cực trong thế giới tinh thần đã bị tinh lọc hết rồi.”

Dụ Nhiên hỏi tiếp: “Cô ơi, lúc ấy cô cho rằng Linh gác của mình đã qua đời nên trong thế giới tinh thần mới hình thành bóng ma tiêu cực không lồ từ nỗi đau như linh hồn bị xẻ đôi ấy. Với kinh nghiệm chữa trị cho các Linh gác nhiều năm của mình, cô cảm thấy trường hợp này cần bao lâu để chữa trị xong ạ?”

Tiêu Thước nói: “Nếu là một Dẫn đường cấp S+ chữa cho cô thì chắc sẽ cần nửa tiếng. Những lúc ấy, hai Dẫn đường cấp S+ phối hợp chữa trị, cô cũng chưa bao giờ tiến hành chữa trị đôi nên không ước lượng chính xác được. Họ chỉ tốn mấy phút đã ổn định được cảm xúc của cô rồi.”

Tiêu Thước ngừng lại, hơi khó hiểu: “Cháu hỏi chuyện này làm gì?”

Dụ Nhiên cười nói: “Cháu chỉ tò mò thôi. Năng lực của Dẫn đường cấp S+ mạnh thật đấy.”

Cuối cùng Lục Tắc Hiên đã hiểu tại sao Nhiên Nhiên muốn hỏi mẹ những chi tiết này.

Khi ấy, Mạc Duy đề nghị chữa trị cho Tiêu Thước, Hội trưởng Ludwig lập tức đứng ra hỗ trợ.

Mặt ngoài, hai người họ trông như không cùng phe. Ban đầu, Lục Tắc Hiên cũng tưởng rằng Mạc Duy muốn thử xem cảm xúc đau khổ của mẹ là thật hay giả còn Hội trưởng Ludwig nhận thấy Mạc Duy bất thường nên chủ động tham gia vì muốn giám sát lão.

Những giờ ngấm lại, thực chất còn một khả năng khác: Ludwig đang yểm trợ Mạc Duy?

Kết thúc cuộc trò chuyện, hai người nhìn nhau. Dụ Nhiên phân tích tỉ mỉ: “Tôi có thể chắc chắn rằng Mạc Duy là một Dẫn đường loại hình công kích, thực thể tinh thần khả năng cao là cá voi sát thủ. Ludwig là Dẫn đường loại hình chữa trị, không phải ông ta muốn giám sát Mạc Duy mà đang hỗ trợ lão. Bằng không, năng lực chữa trị của Mạc Duy sẽ lộ ngay. Nếu hai người bắt tay chữa trị, Ludwig phụ trách chính, Mạc Duy phụ trợ, quả thật hiệu suất sẽ cao hơn hẳn.”

Ký ức dậy sóng trong đầu Dụ Nhiên. Cậu chợt nhớ lại tình huống ba Dẫn đường phối hợp phong ấn năm cậu 13 tuổi.

Năm đó, những Dẫn đường phong ấn Dụ Nhiên bao gồm Mạc Duy, Giám đốc Học viện Dẫn đường, Tạ Thời Dật và cha cậu, Tần Lạc. Trong quá trình ba người tiến hành phong ấn, Hội trưởng Ludwig đứng quan sát toàn bộ tại thế giới tinh thần.

Ông ta không đứng một bên quan sát, năm đó, ông ta cũng âm thầm trợ giúp Mạc Duy.

Cảm nhận được ký ức của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên bèn hỏi: “Em từng thấy thực thể tinh thần của Hội trưởng chưa?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Chưa một ai thấy được thực thể tinh thần của ông ta là gì.”

Cha cậu, Tần Lạc, không triệu hồi thực thể tinh thần trước mặt người khác vì thực thể tinh thần của ông là sứa, xuất hiện sẽ dễ khiến người khác liên tưởng đến sứa của Nguyên soái Tần Tiêu.

Ludwig, Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường, cũng chưa bao giờ triệu hồi thực thể tinh thần. Thân là Hội trưởng, duy trì sự bí mật về bản thân không phải chuyện khó giải thích. Mọi người đều tưởng rằng thực thể tinh thần của ông ta biết tàng hình, không một ai ngờ rằng... Thực thể tinh thần của ông ta lại là một loài sinh vật đáng sợ không được phép xuất hiện.

Ví dụ như bạch tuộc biến hình đã tuyệt chủng từ lâu.

Một khi xuất hiện, nhất định loại thực thể tinh thần này sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Dù sao bạch tuộc biến hình cũng đã biến mất từ hơn 200 năm trước, tại sao lại đột ngột xuất hiện trở lại?

Lục Tắc Hiên khó hiểu: “Rốt cuộc vị Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường này có lai lịch thế nào?”

Dụ Nhiên lắc đầu: “Không rõ lắm, từ khi tôi còn bé, ông ta đã là Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường rồi. Bao nhiêu năm trôi qua, diện mạo ông ta vẫn y như thế. Có người nói ông ta cực kỳ yêu cái đẹp, coi trọng giữ gìn ngoại hình, cứ cách vài năm lại đi phẫu thuật thẩm mỹ toàn diện một lần.”

Giờ công nghệ y tế đã cực kỳ phát triển, chi đã mất còn mọc lại được, hướng hồ là phẫu thuật thẩm mỹ đơn giản.

Muốn duy trì ngoại hình trẻ mãi không già, quả thật Ludwig có thể vào khoang điều trị để điều chỉnh dung mạo hằng năm. Nhưng Lục Tắc Hiên cảm giác chuyện không chỉ đơn giản là thế, hấn nhíu mày, hỏi: “Hình như Mạc Duy chế tạo ra khoang điều trị tái sinh là vào mười mấy năm trước?”

Dụ Nhiên nói: “Mười ba năm trước.”

Lục Tắc Hiên nói: “Nhưng diện mạo của Ludwig lại là hai chục năm rồi không thay đổi?”

Nghĩ đến người đàn ông tao nhã, tuấn tú với mái tóc dài đến eo kia, hai người chỉ cảm thấy lạnh sống lưng. Người đàn ông ư nhìn với dung mạo mấy chục năm không thay đổi toát ra toàn cảm giác kỳ quái. Rốt cuộc phía sau ông ta có bí mật gì?

Dụ Nhiên im lặng một lát mới nói: “Chúng ta phải cẩn thận đề phòng vị Hội trưởng này. Giờ cứ chờ xem tay Tổng thống giả kia sẽ giao nhiệm vụ gì đã.”

Lần gặp trước, Tổng thống giả muốn Dụ Nhiên mượn sức Quân đoàn Ánh Sao, còn nói bên cạnh Tướng quân Tạ đã có người của tổ chức cài vào. Dụ Nhiên rất lo cho tình hình di út hiện tại, nhưng giờ mỗi bước đi của cậu đều bị tổ chức hắc ám giám sát, không thể lên gặp riêng.

Chỉ mong di út cũng cảnh giác được như Chu Thiên Dịch, không tùy tiện ăn đồ do người bên cạnh đưa cho.

Lúc này, trong dinh thự của Tướng quân Tạ.

Tạ Thần đang ngồi trên sô pha lật xem một cuốn album điện tử.

Album có rất nhiều ảnh chụp, ghi lại quãng thời gian ấm áp, yên bình của gia đình cô.

Mẹ Tạ Thần mất từ khi cô còn nhỏ, cô được chị gái và cha nuôi nấng. Người ta thường nói “chị cả như mẹ”, tình cảm giữa cô và Tạ Hi sâu nặng hơn chị em bình thường rất nhiều. Vậy nên khi Tạ Hi qua đời, cô đau khổ vô cùng, đau đến mức toàn thân như mất tri giác, khóc không thành tiếng trong lễ tang.

Lúc này, nhìn dáng vẻ hiên ngang, oai hùng của chị gái với bộ quân phục trong ảnh, lòng Tạ Thần đau như cắt. Đầu ngón tay cô run rẩy

chạm vào tấm ảnh chụp gia đình của chị, thì thầm: “Chị, vậy mà đã sáu năm rồi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, người giúp việc bưng một bát cháo nói tới, khẽ nói: “Tướng quân, đã muộn lắm rồi, hay chị ăn một chút đồ khuya đi?”

Tạ Thần đổi sang biểu cảm lạnh lùng, nói: “Cứ để đó đi.”

Người giúp việc đặt bát cháo lên chiếc bàn bên cạnh, liếc nhìn cô rồi ra ngoài.

Tạ Thần trầm ngâm nhìn cuốn album. Lát sau, cô bỗng đứng dậy, thay sang một bộ quần áo bình thường, tự lái xe rời đi.

Đêm khuya tối mò, nơi Tạ Thần ở là một vùng ngoại thành yên tĩnh, xung quanh không có một bóng người.

Cô lái xe như bay, nhanh chóng đến một bờ biển.

Biển Bắc của hành tinh Thủ đô có bờ cát trắng phau, sạch sẽ, ban ngày có rất nhiều du khách, đêm đến cũng có những người trẻ tuổi thích dã ngoại dựng lều ngắm trăng, nướng đồ ăn.

Nhưng nơi Tạ Thần tới không phải đoạn bờ biển được khai thác phục vụ du lịch.

Cô tới một vùng biển sâu được giăng lưới ngăn và treo biển “Nguy hiểm, cấm tới gần”.

Xe bay đã tắt đèn pha lẳng lẳng đậu ở khoảng không phía trên mặt biển. Tạ Thần khẳng khái mở cửa xe, nhảy xuống.

Ngay khoảnh khắc vừa rơi xuống nước, cơ thể cô lập tức biến thành một con cá mập đen khổng lồ.

Con cá mập kia dài đến vài chục mét, răng nhanh sắc nhọn như dao. Nó linh hoạt di chuyển giữa biển khơi, nhanh chóng tới một nơi nằm sâu dưới đáy biển.

Sâu dưới biển là một thế giới khác. Nơi này có rất nhiều san hô, đá ngầm và rất nhiều đàn cá đẹp mắt. Tạ Thần dừng lại trước một đám san hô đỏ, tiếp đó, bên tai vang lên vài giọng nói: “Tướng quân!”

Là những con cá ở xung quanh đang nói chuyện.

Vừa dứt lời, những con cá mang màu sắc sặc sỡ và hình dạng khác nhau bỗng biến thành hình người.

Lực lượng bí mật của Quân đoàn Ánh Sao, được tạo thành từ các Lính gác và Dẫn đường có thực thể tinh thần thuộc hệ đại dương. Tuy họ không có khả năng ở dưới biển thời gian dài như Tạ Thần nhưng chỉ cần sử dụng năng lực phối hợp tác chiến với thực thể tinh thần loài cá, chủ nhân cũng có thể thoải mái hô hấp dưới nước.

Đáy biển là nơi Tạ Thần hẹn gặp họ.

Không một ai có thể đặt thiết bị nghe trộm dưới đáy biển. Với họ, nơi này cực kỳ an toàn.

Tạ Thần đảo mắt nhìn mấy người, thản nhiên nói: “Thời gian có hạn, nói trọng điểm. Phía Phòng Điều tra thế nào?”

Một Lính gác nói: “Chị gái Vinh Oánh Oánh của Dụ Nhiên mất tích. Ngày 10 tháng 6, Chu Thiên Dịch bất thành linh gọi Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đến lấy lời khai, xong xuôi thì thả người về. Có lẽ anh ta đã nghi ngờ nội bộ Phòng Điều tra có vấn đề, mấy ngày nay luôn hành động một mình, không cho ai đi theo.”

Tạ Thần gật đầu, nhìn sang người khác: “Mạc Duy thì sao?”

Nữ Dẫn đường nói: “Tôi chú ý hành tung của Mạc Duy theo chỉ đạo của chị. Vài nơi ông ta thường đến bao gồm hành tinh B-73 chòm

sao Cú Xích, hành tinh S-113 chòm sao Xà Phu, hành tinh T-6 chòm sao Thiên Hạc. Ngày 28* tháng 5, ông ta tới chòm sao Cú xích với lý do thu thập mẫu vật thí nghiệm mới, trùng hợp là trong hôm đó, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cũng đi du lịch qua chòm sao Cú Xích, Lục Tắc Hiên đưa Dụ Nhiên về thăm cô.”

Tạ Thần chống cằm suy tư: “Dụ Nhiên? Điều tra lai lịch người này chưa?”

“Rồi. Cậu ta xuất thân từ hành tinh hẻo lánh, là một Dẫn đường cấp C, luôn theo bên cạnh Lục Tắc Hiên vì độ phù hợp cực cao. Nghe nói Tướng quân Lục rất cưng cậu ta, lúc đi làm cũng đưa theo như hình với bóng.”

“...” Tạ Thần nheo mắt lại.

Lục Tắc Hiên cực kỳ cưng một Dẫn đường cấp C nhỏ nhoi? Sợ là không đơn giản như thế.

Rất nhiều chuyện xảy ra trong nửa năm hay hình như đều liên quan đến cậu Dụ Nhiên này.

Ví dụ như những án mạng kỳ lạ, tài liệu ở Học viện Lính gác bị trộm, Chu Thiên Dịch bất ngờ tập kích cung điện Song Tử trong buổi dạ tiệc nhưng lại về tay không, Dụ Nhiên và Mạc Duy xuất hiện ở hành tinh B-73 cùng một ngày, giờ lại đến chị họ cậu ta đột nhiên mất tích.

“Dụ Nhiên rất có thể là nội gián tổ chức hắc ám phái đến nằm vùng bên cạnh Lục Tắc Hiên, để mắt cậu ta thật kỹ.” Tạ Thần lạnh lùng nói, “Có lẽ có thể tìm được cửa đột phá từ chỗ cậu ta, điều tra ra nhược điểm của con cáo già Mạc Duy. Còn nữa, dừng hành động bộc trực, tổ chức hắc ám biết Quân đoàn Ánh Sao vẫn luôn điều tra bọn chúng. Để tránh bị kịch năm xưa tái diễn, mọi người nhất định phải thật kín tiếng, bí mật, bảo vệ tốt bản thân. Thời gian tới, mọi người chú ý tất cả đồ ăn thức uống, những thứ do người khác đưa cho đừng có ăn luôn không chút phòng bị.”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Đêm, nước biển lạnh thấu. Nhưng với những người tiến hóa có thực thể tinh thần là loài cá, đại dương mới là mái nhà của họ.

Khi Tạ Thần về đến nhà, trời đã sáng.

Lính cảnh vệ bỗng nhiên trình một tờ thư đề nghị gặp mặt tới cho cô. Bên trên bì thư tinh xảo là con dấu màu vàng kim của Quân đoàn Liệp Ưng.

“Tướng quân, đây là thư do người của Quân đoàn Liệp Ưng đưa tới, nói là Tướng quân Lục muốn tới gặp, mong nhận được câu trả lời từ chị.”

Tạ Thần khó hiểu: Lục Tắc Hiên? Cậu ta tới gặp mình làm gì?

Các quân đoàn không được lén lút qua lại với nhau, đây là quy tắc đã được ban hành từ 200 năm trước. Lục Tắc Hiên, một Quân đoàn trưởng vừa nhậm chức, xuất phát từ tị hiềm, đáng ra không nên hẹn gặp riêng mới phải.

Tạ Thần nhận thư đề nghị, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ trả lời.”

Cô đi vào thư phòng, mở lá thư ra.

Bên trong là mấy hàng chữ rất đẹp: “Tướng quân Tạ, nghe nói mai là sinh nhật chị. Tôi có chút quà mọn, muốn đích thân tới tặng. Tôi tài hèn học ít, khuyết thiếu kinh nghiệm, sau này cùng làm việc trong Bộ Quân sự, mong Tướng quân Tạ chỉ dạy nhiều hơn. Lục Tắc Hiên kính gửi.”

Tạ Thần:???

Một Quân đoàn trưởng mới lên chức hảo tâm đi “tặng quà sinh nhật” cho một Tướng quân khác?

Lục Tắc Hiên, cậu tin cái lý do này hả?

Lông mày Tạ Thần càng cau chặt hơn, cô cảm thấy chuyện này rất quái đản. Lục Tắc Hiên đột nhiên gửi thư xin gặp cô, sợ là có nguyên do khác. Nhưng cô cũng muốn xem thử cậu Quân đoàn trưởng trẻ tuổi này đột nhiên tìm gặp rốt cuộc có mục đích gì.

Chương 83: Tướng quân Tạ Thần

Vinh Oánh Oánh đã “mất tích”, tổ chức hắc ám lờ mờ tìm người thế chỗ, tránh việc lại bị Phòng Điều tra để ý. Giáo sư Mạc Duy dùng luôn số điện thoại lạ gọi điện cho Dụ Nhiên, bảo Dụ Nhiên ngày mai tới gặp Tướng quân Tạ.

Phòng Điều tra có thể chặn được những thông tin, mật mã có nguồn gốc bất minh nhưng không thể nghe lén điện thoại bình thường của người dân, đó là hành vi xâm phạm quyền riêng tư.

Nhận được điện của Mạc Duy, Dụ Nhiên liền bảo Lục Tắc Hiên viết lá thư đề nghị gặp mặt này.

Mấy năm qua, dù ít lúc nào cũng bận rộn xử lý chuyện trong quân đội, người thân lại qua đời hết, nhất định dù ấy sống rất vất vả. Dụ Nhiên chắc chắn không cho phép tổ chức hắc ám làm hại đến cô. Nhưng cụ thể phải làm thế nào, cậu còn cần bàn bạc với Lục Tắc Hiên kỹ càng thêm nữa.

Lục Tắc Hiên nói: “Lúc trước, khi khống chế tôi, em có thể liên kết tinh thần, di dời núi tuyết của tôi sang rừng nguyên sinh của em, giả vờ như thế giới tinh thần của tôi đã bị phá hủy. Nhưng mà... Em không thể liên kết tinh thần với di em được. Em định sẽ ngụy tạo việc phá hủy thế giới tinh thần thế nào?”

Thực thể tinh thần của di út là cá mập đen, thế giới tinh thần là biển sâu xanh thẳm, mênh mông.

Muốn phá hủy đại dương khổng lồ cũng rất khó, trùng kiến lại càng tốn sức hơn. Lúc trước, cậu mất đến một tuần mới trùng kiến xong

núi tuyết giúp Lục Tắc Hiên, hơn nữa còn là tiến hành bí mật trong sự bảo vệ của nhận chúa.

Hiện giờ, ngay dưới mí mắt tổ chức hắc ám, cậu không thể ở cạnh Tướng quân Tạ suốt một tuần.

Nếu không thể bảo vệ dì ấy bằng cách phá hủy rồi trùng kiến, vậy thì... Từ chiến đến cùng, tuyệt địa phùng sinh.

Lục Tắc Hiên cảm nhận được suy nghĩ của Dụ Nhiên: “Em định tấn công, tạm thời khống chế thực thể tinh thần?”

Dụ Nhiên nói: “Không phải mình tôi đâu, cả anh nữa. Thực thể tinh thần của dì tôi mạnh lắm, một mình tôi chiến đấu sợ là hai bên đều thiệt. Ngày mai chúng ta phối hợp, áp chế dì ấy bằng tốc độ nhanh nhất.”

Lục Tắc Hiên suy xét cẩn thận, cũng nhận thấy đây là biện pháp tốt nhất hiện có.

Tiết lộ thân phận thật của Dụ Nhiên với Tướng quân Tạ, có lẽ cô sẽ phối hợp đóng kịch. Nhưng chỉ cần tổ chức hắc ám kiểm tra thế giới tinh thần của cô, chắc chắn sẽ bại lộ hết. Điều kiện tiên quyết để khống chế Linh gác là phá hủy thế giới tinh thần. Dụ Nhiên không thể thật sự hủy diệt ý thức của cô, chỉ có thể tìm cách áp chế trước, báo cáo kết quả nhiệm vụ cho tổ chức hắc ám. Đây cũng là một cách bảo vệ.

Đêm đó, Dụ Nhiên trần trọc không ngủ nổi.

Cậu nhớ lại lúc nhỏ, mỗi lần tới thăm, dì út luôn mang cho cậu rất nhiều đồ ăn ngon. Có lần cậu bị ốm, cha mẹ đều đang bận việc, dì út đã ở bên chăm sóc cậu suốt cả đêm.

Tình cảm giữa cậu và dì út luôn thân thiết. Ngoại trừ cha mẹ, dì út chính là người nhà gần gũi với cậu nhất.

Ngày mai cậu sẽ phải toàn lực công kích người thân yêu nhất này, khiến đối phương phải chịu nỗi đau đớn khi thế giới tinh thần bị lửa thiêu.

Dụ Nhiên nhắm mắt lại, hốc mắt cay sè.

Ngay sau đó, một đôi tay bỗng vươn tới, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng.

Cái ôm của Lục Tắc Hiên có sự ấm áp quen thuộc, khiến tim Dụ Nhiên khẽ run lên.

Cậu vươn tay ôm lại đối phương theo bản năng, vùi đầu vào lòng Lục Tắc Hiên, rầu rĩ nói trong thế giới tinh thần: “Tôi không muốn tấn công cá mập của dì ấy, khi nhỏ, tôi thích cá mập của dì ấy nhất. Nhưng mà... Thật sự không còn cách nào cả, thời gian của tôi quá ít ỏi.”

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa tóc Dụ Nhiên, thấp giọng an ủi: “Đừng đau lòng, dì của em sẽ hiểu mà.” ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên im lặng một lát, nhắm mắt lại.

May mà có Lục Tắc Hiên ở bên cạnh, cậu không phải đối mặt với tất cả những chuyện này một mình.

Trưa hôm sau, Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên cùng mang quà tới dinh thự của Tướng quân Tạ.

Nhà họ Tạ là gia tộc danh giá lâu đời. Tổ tiên đã lập nên chiến công hiển hách trong cuộc bình định Lĩnh gác phản loạn 200 năm trước, con cháu cũng được di truyền bộ gen ưu tú, xuất hiện không ít Lĩnh gác và Dẫn đường cấp S.

Chị em Tạ Hi, Tạ Thần là những người xuất sắc nhất thế hệ này. Chị gái là sói vua rục lửa, em gái là cá mập đen biển sâu, hai chị em này chính là nữ thần trong lòng rất nhiều Dẫn đường, được vô số người theo đuổi.

Nhiều năm trôi qua, một lần nữa bước tới cánh cổng quen thuộc, tâm trạng Dụ Nhiên ngổn ngang trăm mối.

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng nắm tay cậu, cùng cậu bước qua cánh cổng lớn.

Có người tiến tới đón, cung kính nói: “Tướng quân Lục, Tướng quân Tạ đang chờ anh ở phòng khách, mời đi lối này.”

Dụ Nhiên nhìn quanh, cách bài trí trong sân vườn gần như không hề thay đổi. Cá Koi dưới hồ nghe thấy tiếng bước chân vội vàng tụ lại như đang chờ Dụ Nhiên cho ăn. Cây vót thơm cha cậu tự tay trồng ở góc sân đã cao hơn rất nhiều những gì cậu nhớ. Tháng Sáu đúng mùa hoa nở, những chùm hoa đỏ điểm khắp tán lá, trông tràn trề nhựa sống.

Dụ Nhiên bước trên cây cầu đá, đi qua hồ nước rất rộng, tới trước phòng khách.

Trang viên nhà họ Tạ được xây theo lối kiến trúc giả cổ, từ đời cụ cố cậu đã bắt đầu sống ở nơi này, trông rất có cảm giác xa xưa, cổ kính.

Bình thường, Tạ Thần hay buộc tóc đuôi ngựa, đuôi tóc nhẹ nhàng đong đưa theo bước chân, trông rất tháo vát. Vì hôm nay ở nhà, cô chỉ mặc thường phục, tóc cũng búi gọn lên, trông dịu dàng hơn hẳn lúc mặc quân phục.

Cô đang pha trà trong phòng khách, động tác vẫn hết như trong trí nhớ. Hương trà thanh mát lan khắp không gian.

Suýt nữa Dụ Nhiên đã buột miệng gọi “dì”. Nhưng lời vừa đến bên

miệng, cậu vẫn kịp ép mình nuốt xuống.

Lục Tắc Hiên chủ động tiến tới, nói: “Chúc mừng sinh nhật Tướng quân Tạ.”

Hắn tặng một hộp quà được gói rất tỉ mỉ cho Tạ Thần. Tạ Thần đứng dậy nhận lấy, mỉm cười, nói: “Tướng quân Lục khách khí rồi. Mấy năm nay tôi rất ít khi mừng sinh nhật, không ngờ cậu có tâm đến vậy, nhớ được sinh nhật tôi, còn đích thân tới tặng quà.”

Lục Tắc Hiên cung kính nói: “Tôi là bậc dưới, mới nhậm chức Quân đoàn trưởng, tới chào hỏi tiền bối cũng là phải phép.”

Hai người khách sao qua lại vài câu. Tạ Thần liếc nhìn Dụ Nhiên, nói: “Mời hai vị qua bên này.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên sóng vai bước vào, ngồi xuống phòng khách.

Đây là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên tới nhà họ Tạ, nhìn gia cụ tông màu ấm trong phòng khách, hắn chợt nghĩ khi nhỏ Nhiên Nhiên đã sống ở đây sao? Bầu không khí, khung cảnh nhà họ Tạ trông có vẻ rất ấm áp. Đáng tiếc, căn nhà vốn đông vui là thế giờ chỉ còn một mình Tạ Thần.

Nếu mọi chuyện năm đó chưa từng xảy ra thì tốt biết bao.

Tạ Thần đưa hai chén trà cho hai người, nói: “Đây là trà tôi tự pha, Phổ Nhĩ chín ấm dạ dày, hai người thử xem. CƠM trưa đang được chuẩn bị trong bếp, lát nữa cùng ăn bữa CƠM ĐI.”

Cô tự tay pha trà, xem ra đã nhận thấy tổ chức hắc ám muốn gây bất lợi nên cực kỳ cẩn thận.

Dụ Nhiên nhận chén trà, nhấp thử, vẫn là hương vị quen thuộc trong ký ức. Lúc nhỏ, dạ dày cậu không tốt, loại trà Phổ Nhĩ chín đặc biệt

này chính là do dì út đặt riêng để giúp cậu chữa dạ dày từ từ. Dụ Nhiên uống trà, lòng lại xót xa.

Cậu cúi đầu không nói lời nào. Tạ Thần dờ mắt, lạnh lùng nói: “Tình cảm của Tướng quân Lục và Dẫn đường đúng là son sắt. Nghe nói hai người lúc nào cũng như hình với bóng, Tướng quân đi làm cũng phải đưa cậu ấy theo?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Tắc Hiên mỉm cười, nói: “Nhiên Nhiên ở hành tinh Thủ đô không có nơi nương tựa. Tôi thật sự không yên lòng để em ấy ở nhà một mình.”

“Thế à?” Ánh mắt Tạ Thần nhìn Dụ Nhiên trông sắc bén hẳn.

Cô nghi ngờ Dụ Nhiên là nội gián do tổ chức hắc ám phái tới bên cạnh Lục Tắc Hiên, thậm chí nghi ngờ “cái chết” của Lục Đình Ngự cũng có liên quan đến Dụ Nhiên này.

Cậu Dẫn đường trẻ này xuất hiện quá trùng hợp. Sau khi cậu ta xuất hiện không lâu, vài cán bộ chết một cách kỳ lạ, tài liệu ở Học viện Lính gác cũng bị trộm. Khoảng thời gian trước, rất nhiều Lính gác đồng loạt cuồng bạo, chắc hẳn đều là vật thí nghiệm lỗi. Về sau, vấn đề cuồng bạo ở Lính gác đột nhiên được khống chế... Cô tin rằng thứ thuốc mà tổ chức hắc ám đang nghiên cứu đã có được bước tiến rất lớn.

Điều này khiến cô cực kỳ bất an.

Sau khi chị gái chết, Quân đoàn Ánh Sao vẫn không ngừng điều tra tổ chức hắc ám. Từng bước Tạ Thần đi đều vô cùng cẩn trọng, các đặc công được cài ở nhiều cơ quan lớn cũng chỉ điều tra được nhân vật cốt cán là Mạc Duy và hai anh em Adeline làm tay sai cho lão.

Rốt cuộc bọn họ đang nghiên cứu thứ gì, sau lưng còn bao nhiêu

người ủng hộ, cô vẫn chưa thể điều tra tường tận.

Ấy thế mà Tướng quân Lục Đình Ngự đã chết rồi. Tạ Thần luôn có một dự cảm không lành, liệu người chết tiếp theo có phải cô hay không?

Đúng lúc này, giọng người giúp việc bỗng vang lên: “Tướng quân, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi.”

Tạ Thần ngừng nghĩ, đứng dậy, nói: “Tôi chỉ chuẩn bị bữa cơm bình thường, nếu chiêu đãi có gì không chu toàn mong hai vị thông cảm.”

Mấy năm nay cô không tổ chức sinh nhật. Nếu không vì Lục Tắc Hiên đưa quà tới gặp, có lẽ cô cũng đã quên luôn ngày này.

Trong phòng ăn, trên bàn đã dọn sẵn tám món thức ăn, một món canh, có chay có mặn, rất thịnh soạn.

Tạ Thần mời Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên vào bàn. Dụ Nhiên đảo mắt nhìn quanh, trông thấy bóng dáng một người giúp việc đang rời đi.

Đó là một bà lão đã làm việc cho nhà họ Tạ rất nhiều năm. Bà ấy là một người bình thường, luôn phụ trách việc quét dọn, cơm nước. Khi bé, Dụ Nhiên thường gọi bà ấy là “bà Lý”, nếu cậu nhớ không nhầm, tay bà từng bị bỏng.

Năm 10 tuổi, Dụ Nhiên chạy vào bếp chơi, bất cẩn đụng đổ nồi hấp. Vì chần cho cậu nên tay bà Lý mới bị bỏng.

Sau khi cha cậu biết chuyện đã đề nghị đưa bà Lý tới khoa da liễu chữa trị. Bà mỉm cười, nói: “Chút sẹo ấy có sao đâu, bác già thế này rồi, còn để ý vài cái vết trên tay chắc? Thôi đừng phí tiền.”

Bà rất kiên quyết, cha cậu cũng không lay chuyển được, đành phải thôi.

Tinh thần Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đã liên kết. Nhìn thấy ký ức của cậu, Lục Tắc Hiên lập tức lảng lạng quan sát bà lão kia. Thị giác của Lĩnh gác lợi hại hơn Dẫn đường rất nhiều, ở khoảng cách hơn mười mét vẫn có thể nhìn rõ mồn một từng cái nốt ruồi.

Lục Tắc Hiên nói trong đầu: “Trên tay bà ta không có sẹo.”

Dụ Nhiên căng thẳng: “Chẳng lẽ là bạch tuộc biến hình nguy trang thành bà ấy ở bên cạnh dì út, tiện thể giám sát chúng ta?”

Thông tin này khiến Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên rợn người.

Kẻ cầm đầu tổ chức hắc ám đích thân tới tận hiện trường theo dõi họ đối phó với Tạ Thần.

May mà hai người đã bàn bạc sách lược xong xuôi.

Lục Tắc Hiên vờ như ăn cơm, thực ra lại đang âm thầm quan sát Tạ Thần.

Khách tới thăm hỏi, chủ nhà không ăn gì thì quá bất lịch sự. Huống hồ hiện tại còn đang đúng giờ cơm trưa, Tạ Thần cũng đói bụng. Cô cầm đũa gấp thức ăn, nhưng vì nghi ngờ Dụ Nhiên là nội gián, cô chỉ lảng lạng chọn những món Dụ Nhiên đã gấp ăn.

Dụ Nhiên thật sự dở khóc dở cười.

Dì út đề phòng cậu đến mức này, xem ra diễn xuất của cậu qua mặt được cả dì ruột mình.

Ăn cơm xong, Lục Tắc Hiên chủ động cầm muôi, múc cho cả Dụ Nhiên và Tướng quân Tạ mỗi người một bát canh.

Tạ Thần thấy hai người đều ăn canh thì cũng ăn. Tâm lý cảnh giác “có phải hai người tới hại tôi không” này của cô khá dễ hiểu. Dầu sao Lục Đình Ngự cũng mới mất cách đây không lâu.

Nhưng thuốc không bị bỏ vào đồ ăn hay canh mà nằm chính trong bát cô ăn. Đây là điều Dự Nhiên đã đoán được từ trước. Thứ thuốc này không màu không mùi, tan nhanh trong nước, sau khi tổ chức hắc ám cải tiến công thức, chỉ một liều lượng rất nhỏ đã đủ khiến Lính gác cuồng bạo.

Người giúp việc pha thuốc vào nước rồi tráng bát đĩa bằng chính thứ nước ấy là thuốc sẽ dính trên bát đĩa cô ăn.

Tinh thần Dự Nhiên căng như dây đàn, liên tục để ý trạng thái của dì út. Quả nhiên, sau khi ăn xong canh, sắc mặt cô bắt đầu thay đổi, màu đen đặc như mực dần dần hiện lên trong mắt. Cá mập đen của cô cũng trở nên cáu kỉnh, bất an.

Chính là lúc này!

Dự Nhiên vươn tua ý thức màu đỏ ra không chút do dự, đánh úp vào đại não Tạ Thần bằng tốc độ nhanh như chớp.

Tạ Thần chỉ cảm giác trong óc nổ “đùng” một tiếng, đầu đau như muốn nứt ra ngay tức khắc.

Sâu trong đại dương tinh thần, sóng lớn đột ngột dềnh lên.

Một xoáy nước đen ngòm khổng lồ xuất hiện giữa lòng biển. Xoáy nước sâu không thấy đáy kia như muốn nuốt sạch ý thức của cô. Cá mập đen vội vàng bơi trong biển, muốn thoát khỏi tầm ảnh hưởng của xoáy nước nhưng xoáy nước kia đang không ngừng tỏa rộng ra...

Đúng lúc này, một chùm lửa chói mắt bất chợt giáng xuống từ trên cao, chiếu sáng mặt biển đen kịt.

Ngọn lửa kia nhanh chóng lan khắp mặt biển. Rõ ràng nước lửa kỵ nhau, nhưng kỳ quái thay, lửa kia không hề sợ nước biển mà lại

đang liên tục tấn công nước. Dưới sức nóng đáng sợ của lửa cháy, nước biển bốc hơi cực kỳ nhanh.

Tạ Thần phần nộ rút đao bên hông, quát lớn: “Dụ Nhiên, quả nhiên mày là nội gián của tổ chức hắc ám!”

Lúc này, thế giới tinh thần của cô đang ở thế vô cùng nguy nan. Nhưng dù sao cô cũng là Linh gác cấp S, hiện tại vẫn có thể gắng gượng duy trì lý trí.

Tạ Thần mặc kệ cơn đau vì bị lửa thiêu đốt thế giới tinh thần, vọt người tới, bổ đao thẳng về phía đầu Dụ Nhiên.

Cô ra tay quyết đoán, thế công hung bạo, cơ hồ muốn một đao chém đôi Dụ Nhiên.

Nhưng động tác của Lục Tắc Hiên còn nhanh hơn. Hắn vẫn luôn đề phòng Tướng quân Tạ sẽ động thủ với Dụ Nhiên trong cơn phần nộ. Gần như ngay khoảnh khắc Tạ Thần rút đao, Lục Tắc Hiên đã đứng chắn phía trước Dụ Nhiên.

“Keng” một tiếng, hai thanh đao chạm nhau, tia lửa tóe ra.

Lửa giận ngút trời trong mắt Tạ Thần như muốn lừng trì xử tử Lục Tắc Hiên.

Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Tắc Hiên, anh cầm chân dì ấy, tôi bắt thực thể tinh thần.”

Tạ Thần lật tay thu đao lại, đột ngột vung quyền thẳng tới mặt Lục Tắc Hiên. Chiêu Ưng Câu quyền này của cô nhanh như điện xẹt, nắm đấm xé gió mà tới. Nếu không phải Lục Tắc Hiên né kịp, có lẽ đầu đã bị cô đấm vỡ.

Lục Tắc Hiên hải hùng ứng phó với cô. Nhất thời, hai Linh gác cấp S bất phân thắng bại. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng trong thế giới tinh thần, phạm vi của lửa cháy càng lúc càng mở rộng, xoáy nước cũng không ngừng khuấy đảo lòng biển.

Tạ Thần một chọi hai, đương nhiên không chống chịu được áp lực lớn đến thế.

Thế giới tinh thần của cô vốn đã chao đảo vì ảnh hưởng của thuốc, đáy biển như đang có động đất cấp 8, sóng thần và xoáy nước phá hỏng toàn bộ san hô, đá ngầm cô dày công kiến tạo, Dụ Nhiên còn đốt lửa hừng hực trên mặt biển.

Cơn đau trong thế giới tinh thần khiến mặt mũi cô tái trắng, trán không ngừng vã mồ hôi.

Cá mập đen của cô kiệt sức, đã không trốn nổi nữa.

Cá mập đen bị cuốn vào xoáy nước, ý thức kề cận ranh giới tiêu tan, ngay khoảnh khắc ấy, vài sợi dây leo màu xanh lục nhanh chóng len vào trong xoáy nước như những chiếc xúc tu linh hoạt nhất. Chưa đầy hai giây, dây leo đã trói chặt lấy cá mập đen, kéo nó ra.

Tạ Thần: "..."

Đau đớn trong thế giới tinh thần khiến cô không tài nào chiến đấu với Lục Tắc Hiên tiếp được.

Lục Tắc Hiên nhân cơ hội đón lấy, khống chế cô trên ghế ngồi.

Ngay sau đó, Tạ Thần chìm vào hôn mê.

Trước khi mất ý thức, cô nghi hoặc băn khoăn: Tại sao vào thời khắc cuối cùng Dụ Nhiên lại cứu cá mập của cô?

Không phải hai kẻ kia tới giết cô à? Sao lại cứu cô?

Lời tác giả:

Dì út cực khổ rồi.

Đừng sợ, Nhiên Nhiên sẽ bảo vệ dì!

Chương 84: Cá mập đen biển sâu

Sau khi Tạ Thần bất tỉnh, quả nhiên “người giúp việc” kia từ tốn bước vào phòng ăn, nói: “Dụ Nhiên, cậu làm tốt lắm.”

Giọng bà ta nghe hơi khản, giống giọng bà Lý trong trí nhớ của Dụ Nhiên đến 99%. Nếu không vì thiếu mất vết sẹo trên tay, có lẽ Dụ Nhiên cũng đã bị lừa.

Bà Lý thật chắc đã bị giết hại tàn nhẫn. Nhớ đến bà lão hiền lành thường kể chuyện cho mình nghe hồi bé, Dụ Nhiên thấy vô cùng đau lòng, hận không thể băm kẻ giả mạo trước mặt thành trăm mảnh.

Nhưng cậu chưa thể làm thế.

Tuy bắt được bạch tuộc biến hình là một chuyện rất tốt nhưng quan trọng hơn cả vẫn là danh sách chi tiết thành viên tổ chức hắc ám. Cậu phải điều tra rõ ràng xem tổ chức này rốt cuộc có bao nhiêu người, một lưới bắt gọn tất cả lũ chuột bọ chui rúc dưới cống ngầm đó, diệt trừ tai họa về sau.

Dụ Nhiên nhanh chóng bình tĩnh lại, thân nhiên nói: “Bà là người tổ chức sắp xếp ở cạnh Tướng quân Tạ?”

Những nếp nhăn trên mặt bà lão như những khe rãnh gồ ghề. Bà ta liếc nhìn Tạ Thần, nói: “Tướng quân Tạ rất cần trọng, tôi mãi vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay. May mà hôm sinh nhật này các cậu đích thân đến thăm hỏi, cô ta nhất định phải ăn chút gì đó.”

Dụ Nhiên nhìn bà ta chăm chăm, hỏi: “Tiếp theo thì sao? Tổ chức có bảo bà chuyển lời tới tôi không?”

Bà lão nói: “Khống chế cô ta như cách khống chế Tướng quân Lục.”

Dụ Nhiên bật ra tiếng cười nhạt: “Đùa gì vậy chứ? Khoảng cách khống chế của tôi chỉ có giới hạn thôi. Sao tôi khống chế hai Quân đoàn trưởng cùng một lúc được?”

Tổ chức hắc ám muốn khống chế người thường thì rất dễ, ngay như hành tinh B-73 cũng có vô số cư dân bị bọn họ điều khiển.

Nhưng thế giới tinh thần của Lính gác cấp S quá rộng, không dễ khống chế như vậy. Các thí nghiệm khống chế Lính gác cấp S trước đây của bọn họ luôn thất bại, Lục Tắc Hiên là vật thí nghiệm “thành công” đầu tiên. Thế nên cụ thể Dụ Nhiên đã khống chế Lục Tắc Hiên ra sao, phía tổ chức cũng không nắm rõ được.

Dụ Nhiên lợi dụng chính sự thiếu hụt thông tin này để tìm cách bảo vệ dì út.

Bà lão kia nghe cậu nói thế thì chột như ngẩn ra, tiếp đó mới nhíu mày, hỏi: “Khoảng cách xa nhất cậu khống chế được con rối cấp S là bao nhiêu?”

Dụ Nhiên nói: “Cũng tầm tầm như khoảng cách xa nhất thực thể tinh thần có thể rời khỏi chủ nhân, không quá 500 mét. Trong khoảng thời gian này, lúc nào tôi cũng kè kè bên cạnh Lục Tắc Hiên chính vì nguyên nhân đó.”

Lúc này, Lục Tắc Hiên với vẻ mặt đờ đẫn đang ngoan ngoãn đứng cạnh Dụ Nhiên như con rối nghe lời.

Dụ Nhiên liếc nhìn Tạ Thần đã bất tỉnh trên ghế, nói: “Không thì thế này, để tôi điều khiển Tướng quân Tạ mở cuộc họp trực tuyến với lãnh đạo cấp cao trong quân đoàn, bảo rằng gần đây sức khỏe không tốt, cần ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian, quân vụ tạm thời giao cho Quân đoàn phó của Quân đoàn Ánh Sao giải quyết. Chúng ta giam lỏng cô ta, khi nào cần cô ta ra mặt thì tôi sẽ tìm cách điều khiển.”

Bà lão như đang suy nghĩ, trông mắt đục màu đảo qua đảo lại rồi nói: “Sếp bảo cứ theo cách của cậu mà làm.”

Vì khi bị tổ chức hắc ám khống chế, não người bình thường sẽ bị cài chương trình theo dõi. Biểu hiện của bà lão này quả thật giống y như kẻ khống chế, nghe lén phía sau. Nhưng Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên biết thực chất bà ta chính là con bạch tuộc biến hình kia, là cùng một người với Tổng thống giả hôm nọ.

Chính là kẻ cầm đầu họ luôn truy lùng.

Bạch tuộc biến hình có thể tùy ý thay đổi ngoại hình, diện mạo của bản thân. Loại thực thể tinh thần thật sự quá đáng sợ.

Nhưng việc “ngụy trang” của bạch tuộc biến hình cũng có những hạn chế trí mạng: Nó chỉ có thể thay đổi về ngoài và giọng nói giống với người mà nó đã biết. Những chi tiết nhỏ như độ dài ngón tay của Tổng thống hay vết sẹo trên tay bà lão, nó không cách nào phục chế hoàn toàn.

Dụ Nhiên ung dung gật đầu, nói: “Được, cứ vậy đi. Tôi đánh thức Tướng quân Tạ đã.”

Lúc này, trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, hồ nước giữa rừng được cáo trắng mở rộng gấp đôi.

Sâu dưới đáy hồ, một con cá mập đen từ từ tỉnh giấc. Nó hoang mang quan sát xung quanh như không thể hiểu nổi tại sao đại dương của nó lại đột ngột biến thành một cái hồ.

Nước biển và nước hồ hoàn toàn khác nhau. Nó là bá chủ đại dương chứ không phải con cá trong ao!

Có vẻ cá mập đen khá giận dữ. Nó quấy đuôi muốn bơi lên trên, kết quả lại phát hiện ra cơ thể mình đang bị dây leo màu xanh lục mềm mại trói chặt. Thứ dây leo xanh biếc này bền chắc đến khó tin, nhất thời, nó không tài nào vùng vẫy để thoát ra nổi.

Nhưng càng kỳ lạ hơn chính là vầng sáng dịu mắt tỏa ra từ những sợi dây leo. Một luồng sức mạnh tinh thần dồi dào chậm chạp len lỏi khắp cơ thể nó theo sợi dây leo như dòng điện cường độ thấp.

... Dễ chịu quá.

Mấy năm qua, nó chưa bao giờ được thoải mái như thế. Cảm giác này hết như từng lỗ chân lông trên người đều đang được vuốt v3 dịu dàng.

Đây là sức mạnh tinh thần của Dẫn đường loại hình chữa trị đang chữa lành những vết thương do biến động gây nên khi nãy.

Cá mập đen được Dụ Nhiên trấn an cực nhanh. Thậm chí nó còn vui vẻ khép mắt, hưởng thụ quá trình chữa trị của dây leo.

Cùng với việc cá mập đen dần khôi phục sức mạnh, Tạ Thần trên sofa cũng mở mắt.

Nhìn Dụ Nhiên mặt mày lạnh tanh, Lục Tắc Hiên đờ đẫn ngây dại và người giúp việc đang nở nụ cười quái dị, Tạ Thần không dám hành động l ỗ mãng. Ý thức của thực thể tinh thần và chủ nhân gắn liền với nhau, cô nhanh chóng nhận ra cá mập của mình đang bị Dụ Nhiên kéo vào thế giới tinh thần của cậu.

Dẫn đường cấp S+ mới có khả năng kéo thực thể tinh thần của người khác vào thế giới tinh thần của mình để trò chuyện.

Lần đầu tiên cô bị kéo đi là từ hồi thiếu niên, được Nguyên soái Tần Tiêu đưa vào đại dương của ông ấy, trò chuyện với Nguyên soái trong bong bóng khí trong suốt của sứa. Khi đó, cô cảm thấy đại

dương của Nguyên soái còn trắng lợt, rộng lớn hơn đại dương của cô, trong lòng tràn ngập sự kính nể đối với Dẫn đường cấp S+.

Giờ khắc này, cô lại cảm nhận được sức mạnh tinh thần mạnh không hề kém cạnh Nguyên soái năm đó.

Sức mạnh tinh thần của Dự Nhiên ít nhất cũng phải là S+.

Trước mắt cá mập đen là một hồ nước trong veo. Nhưng nhìn từ hình phản chiếu, thế giới tinh thần của cậu không chỉ có mặt hồ này, cây cối, hoa cỏ ven hồ in bóng rõ mồn một xuống... Nơi này trông có vẻ là một khu rừng.

Tạ Thần không phải người bộp chộp, nhận ra Dự Nhiên đã cứu cá mập đen của mình, cô bình tĩnh hỏi: “Dự Nhiên, rốt cuộc cậu đang làm gì? Tại sao lại đưa cá mập đen của tôi vào hồ của cậu, còn chữa trị cho nó nữa?”

Ý thức của cô truyền đạt tới thông qua cá mập đen, Dự Nhiên có thể nghe được giọng cô vang lên từ dưới đáy hồ.

Dự Nhiên lo lắng biểu cảm của cô sẽ làm lộ chuyện, không nói thẳng thân phận thật của mình, chỉ thấp giọng nói: “Tướng quân Tạ, người giúp việc bên cạnh chị đã tẩm thuốc vào bát đĩa chị dùng, muốn tôi nhân cơ hội chị cuồng bạo để khống chế thực thể tinh thần, biến chị thành con rối của tổ chức hắc ám. Những chuyện khác tôi sẽ giải thích với chị sau. Giờ chị cần phối hợp diễn một màn kịch với tôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tạ Thần hoảng hốt. Quả nhiên thứ thuốc tổ chức hắc ám nghiên cứu đã có bước tiến rất lớn, dám nhắm nhe đến tận Linh gác cấp S!

Dự Nhiên là người của tổ chức hắc ám?

Không! Nếu Dự Nhiên là người của tổ chức hắc ám thì cô đã chết nào, biến thành con rối của cậu ta lâu rồi.

Nhưng khi này, khoảnh khắc thế giới tinh thần của cô sắp sụp đổ, cá mập đen suýt nữa bị cuốn vào xoáy nước trong lòng biển, chính Dụ Nhiên đã ra tay cứu nó, thậm chí đưa nó vào thế giới tinh thần của cậu ta để chữa trị, bảo vệ ý thức của cô.

Vậy nên Dụ Nhiên là người phe mình?

Vậy chỉ có một cách giải thích: Gián điệp hai mang.

Cậu ta là nằm vùng do quân đoàn nào cài vào tổ chức hắc ám mà lại giỏi đến như thế, xâm nhập tới tận đầu não, tiếp xúc được với những bí mật quan trọng như thế?!

Những dòng suy nghĩ chảy cuồn cuộn trong đầu Tạ Thần. Cô ép mình bình tĩnh lại, giả bộ nhìn Dụ Nhiên với vẻ ngây dại.

Dụ Nhiên nói trong đầu: “Nhờ chị triệu tập một cuộc họp trực tuyến khẩn cấp, nói với tướng lĩnh Quân đoàn Ánh Sao rằng sức khỏe chị hiện không ổn, cần ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, tạm thời giao công việc nội bộ cho Quân đoàn phó giải quyết.”

Tạ Thần gật đầu, đứng dậy, đi vào thư phòng như con rối gỗ, mở hệ thống liên lạc nội bộ của Quân đoàn Ánh Sao.

Rất nhanh, vài tướng quân trong quân đoàn đã vào phòng họp trực tuyến. Họ trông thấy Tạ Thần ngồi trước bàn làm việc, trên người là bộ thường phục, sắc mặt rất tái, nói: “Các vị, thành thật xin lỗi. Tình hình sức khỏe tôi gần đây rất không ổn, bác sĩ đề nghị tôi ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Trong thời gian đó, công việc của Quân đoàn Ánh Sao tạm thời giao cho Quân đoàn phó xử lý thay tôi.”

Nghe cô nói, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng sức khỏe Tạ Thần gặp vấn đề cũng là chuyện nằm trong dự đoán của mọi người.

Từ sau khi chị gái mất, cô điên cuồng làm việc, gần như cả năm không nghỉ, chuyện lớn chuyện nhỏ gì trong quân đoàn cũng do một mình cô cáng đáng. Mọi người biết cô khổ tâm, muốn dùng áp lực công việc làm xao nhãng chính mình...

Khi trước cũng có người khuyên cô nên nghỉ ngơi một thời gian, bị cô từ chối thẳng thừng. Giờ cơ thể không chịu nổi nữa, cô cần nghỉ ngơi, đương nhiên các tướng quân sẽ đồng ý ngay.

Quân đoàn phó nói: “Tướng quân, tình hình có nghiêm trọng lắm không? Có cần vào viện điều trị không?”

Tạ Thần nói: “Không cần, uống thuốc là được. Nghỉ ở nhà thoải mái hơn, tôi không quen môi trường trong bệnh viện lắm.”

Mọi người ân cần động viên: “Vậy chị giữ sức khỏe nhé.” “Đúng thế, đã hai năm liên tục chị không nghỉ rồi, cũng nên thả lỏng một thời gian.” “Gần đây quân đoàn cũng không có chuyện gì lớn, chị cứ yên tâm, chúng tôi sẽ san sẻ công việc hằng ngày với Quân đoàn phó.”

Tạ Thần gật đầu: “Được, vậy phiền các vị rồi.”

Kết thúc cuộc họp, Tạ Thần ra khỏi thư phòng với khuôn mặt lạnh tanh.

Quả nhiên, bà lão kia đứng chờ sẵn ngoài cửa, chắc chắn đã nghe được toàn bộ nội dung.

Cô thản nhiên tránh khỏi bà ta, bước về phía Dụ Nhiên.

Cô không có kinh nghiệm diễn vai con rối. Nhưng có vẻ Lục Tắc Hiên đang làm mẫu cho cô, người đàn ông kia đứng bên cạnh Dụ Nhiên, nét mặt đơ như gỗ. Tạ Thần học theo bộ dạng của hắn, cũng tiến tới chỗ Dụ Nhiên với khuôn mặt đờ đẫn.

Dụ Nhiên mỉm cười nhìn Tạ Thần, khen ngợi: “Làm tốt lắm.”

Bà lão bỗng nói: “Sếp bảo chiều nay dẫn cô ta tới Trung tâm Y tế Dẫn đường kiểm tra.”

Dụ Nhiên không hề từ chối: “Được, bà đi cùng không?”

Bà lão nói: “Thôi, tôi chỉ là người giúp việc, đi theo để bị nghi ngờ.”

Dụ Nhiên dẫn hai “con rối giả” Lục Tắc Hiên và Tạ Thần cùng xuất phát, “tiện đường” đưa Tạ Thần đến Trung tâm Y tế Dẫn đường.

Vừa đẩy cửa vào, hóa ra Dẫn đường trực khám hôm nay chính là quý cô Adeline. Là Dẫn đường loại hình chữa trị cấp S nổi tiếng ở hành tinh Thủ đô, cô ta cũng thường xuyên làm tình nguyện hỗ trợ Lính gác tại Trung tâm Y tế Dẫn đường. Dù gì cô ta cũng mang trên mình cái vỏ “nhà từ thiện”.

Adeline mỉm cười: “Tướng quân Tạ? Tướng quân Lục? Trùng hợp quá, hôm nay hai người cùng tới đây sao?”

Lục Tắc Hiên thản nhiên nói: “Hôm nay tôi tới nhà Tướng quân Tạ có chút việc. Chị ấy không khỏe nên tôi tiện đường đưa đi chị ấy đi khám.”

Tạ Thần ngồi xuống, Adeline nói vài lời khách sáo rồi vươn tua ý thức ra khám cho cô.

Thế giới tinh thần của cô thật sự đã bị tổn hại nghiêm trọng, san hô, đá ngầm, tảo biển dưới đáy nước đã bị phá tan hoang. Cả vùng biển trở nên tối mò, không trông thấy chút ánh nắng nào. Trên trời là sấm rung chớp giạt, cơn lốc đáng sợ thỉnh thoảng lại quét qua mặt biển. Xoáy nước đen ngòm, sâu không thấy đáy như muốn nuốt trọn mọi thứ.

Tránh việc bị xoáy nước cuốn vào, Adeline lập tức lùi ra ngoài.

Đại dương bị phá hủy thật đáng sợ.

Cô ta nhanh chóng bình ổn tâm trạng, cười nói: “Tướng quân Tạ, chị sinh bệnh vì mệt mỏi quá lâu, cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Tạ Thần thản nhiên nói: “Phiền chị kê cho tôi vài loại thuốc điều trị hằng ngày, tôi sẽ về nghỉ ngơi.”

Dù sao Adeline cũng là Dẫn đường loại hình chữa trị, nghiệp vụ không hề kém. Cô ta lập tức kê mấy loại thuốc bổ vô thường vô phạt cho Tạ Thần.

Nhận thuốc xong, Tạ Thần rời khỏi Trung tâm Y tế.

Tuy thực thể tinh thần và ý thức đã được Dụ Nhiên bảo vệ nhưng thế giới tinh thần của cô thật sự quá thảm. Thuốc của tổ chức hắc ám khiến Lính gác cuồng bạo, trải qua một trận động đất sóng thần, đại dương của cô đã biến thành một mớ hỗn độn, cá mập đen gần như không còn không gian sinh tồn nữa.

Nhưng có vẻ cá mập đen rất thích hồ nước của Dụ Nhiên.

Sau khi những sợi dây leo cuốn lấy nó buông ra, nó vui vẻ biến thành “cá mập nước ngọt”, bắt đầu bơi loanh quanh trong hồ.

Trên đường trở về, Dụ Nhiên nói trong thế giới tinh thần: “Cửa này tạm thời qua rồi nhưng có lẽ tổ chức hắc ám vẫn sẽ kiểm tra thế giới tinh thần của chị tiếp. Thế nên tôi tạm thời chưa chữa thế giới tinh thần giúp chị được. Đại dương của chị vẫn phải duy trì tình trạng hỗn độn vì bị hủy diệt này. Trong những ngày tới, trạng thái tinh thần của chị sẽ rất tệ, phải chú ý nghỉ ngơi.”

Tạ Thần nói: “Tôi hiểu. Nhưng thực thể tinh thần không thể cách xa tôi quá 500 mét, cá mập đen không ở chỗ của cậu mãi được.”

Dụ Nhiên nói: “Yên tâm, tôi sẽ tạo một không gian sinh tồn bí mật phù hợp với nó ở sâu dưới biển. Bình thường, chị cứ để nó trốn trong đó, khi nào có người kiểm tra thì lại thả ra, cho nó giả bộ như mất ý thức là được.”

Tạ Thần ngoảnh sang nhìn Dụ Nhiên.

Rõ ràng mang dáng vẻ một thiếu niên 18 tuổi nhưng cậu ta lại bình tĩnh, cơ trí đến thế. Mỗi khi đôi mắt hai màu trong veo, sáng ngời kia nhìn về phía cô, một cảm giác thân thiết và dịu dàng kỳ lạ như chất chứa trong ấy.

Tạ Thần nhìn thẳng vào mắt cậu một hồi lâu, cảm giác thân quen khó lý giải bỗng dâng lên.

“Có phải chúng ta từng gặp nhau rồi không?”

Lời băn khoăn của cô vang lên trong đầu.

Ngay khoảnh khắc ấy, mắt Dụ Nhiên cay sè, nhưng cậu vẫn kiềm chế xúc động muốn nói hết tất cả ra.

Cậu đang chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm tột bậc. Một khi dì út biết cậu chính là Tạ Nhiên, chắc chắn dì ấy sẽ lo lắng cho cậu, thậm chí để lộ mối quan hệ này vào thời khắc mấu chốt vì chính sự quan tâm ấy. Thế nên... Giữ bí mật mới là cách bảo vệ tốt nhất.

Dụ Nhiên trả lời trong đầu: “Năm xưa, khi thực tập trong Quân đoàn Ánh Sao, tôi đã từng gặp chị, chắc chị không nhớ tôi đâu.”

Tạ Thần cẩn thận quan sát gương mặt Dụ Nhiên: “Thế à? Đúng là tôi không có ấn tượng gì thật.” Cô ngừng một lát, lại nói: “Trông cậu rất trẻ, nhưng chắc chắn không phải 18 tuổi. Cậu là... Do chị tôi phái đi?”

Dụ Nhiên không phủ nhận, cậu khẽ nói: “Tướng quân Tạ Hi là người tôi tôn kính nhất.”

Tạ Thần biết, năm xưa, chị cô luôn điều tra tổ chức hắc ám, từng phái một Dẫn đường đi làm nội gián cũng là chuyện dễ hiểu. Về sau, chị cô qua đời, nội gián này bắt đầu ẩn nấp, chờ đến hiện tại mới lộ diện. Tuổi tác, diện mạo của cậu chắc chắn đã được chỉnh sửa.

Mấy năm nay, chắc cậu ta cũng rất gian nan?

Nghĩ vậy, tâm trạng Tạ Thần rất ngổn ngang: “Nếu còn tại thế, thấy cậu xâm nhập được đầu não của tổ chức, chắc hẳn chị tôi sẽ rất vui.”

Đáy lòng Dụ Nhiên xót xa.

Liệu mẹ có vui mừng không? Con trai mẹ đã không khiến mẹ thất vọng.

Chương 85: Câu trả lời

Trang viên nhà họ Tạ và nhà họ Lục đều nằm ở vùng ngoại ô hành tinh Thủ đô. Lục Tắc Hiên tiện đường đưa Tướng quân Tạ về nhà, lợi dụng khoảng thời gian này, Dụ Nhiên kết nối tua ý thức của mình vào thế giới tinh thần của Tạ Thần, xây dựng một không gian sinh tồn an toàn cho cá mập của cô.

Mấy năm nay, Tạ Thần vẫn được Dẫn đường cấp cao chữa trị đơn giản nhưng sức mạnh tinh thần của Dụ Nhiên mạnh ngoài dự đoán của cô.

Chỉ trong ít phút ngắn ngủi, Dụ Nhiên đã xây dựng nên một khoảng không gian mới nằm sâu trong lòng đại dương bằng dây leo màu xanh lục.

Nơi này có san hô nhiều màu đẹp mắt, đá ngầm hình thù kỳ lạ, tảo biển tươi xanh, tuy diện tích chừng một cái sân bóng này chỉ đủ cho cá mập của cô nghỉ ngơi nhưng những chi tiết tỉ mỉ, phong phú trong đó vẫn khiến Tạ Thần không khỏi kinh ngạc.

Xây dựng không gian độc lập này xong, Dụ Nhiên gọi cáo chín đuôi ra, thiết lập kết giới che chắn. Kể cả có Dẫn đường khác vào kiểm tra thế giới tinh thần, kẻ kia cũng sẽ không thể phát hiện ra bí mật giữa lòng biển.

Dụ Nhiên thả cá mập của Tạ Thần về.

Cá mập rất thích “ngôi nhà mới” này. Nó bơi vòng quanh một vòng, thân thiện quấy đuôi với Dụ Nhiên.

Tạ Thần ngần ngừ hỏi: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu là Dẫn đường loại hình công kích mà? Lúc trước tôi thấy cậu dùng lửa đốt cháy vùng biển của tôi, lực tấn công rất ghê gớm, sao còn có khả năng chữa trị mạnh thế này?”

Đa số Dẫn đường loại hình công kích cùng lắm chỉ có khả năng chữa trị cấp C, cấp B, miễn cưỡng xử lý được vài ca bệnh đơn giản. Mỗi loại hình đều có chức năng riêng, cô chưa bao giờ nghe nói về Dẫn đường có năng lực tấn công và chữa trị đều đạt đến cấp S.

Nhưng sức mạnh tinh thần cả công kích lẫn chữa trị của người tên Dụ Nhiên này chắc chắn phải đạt cấp S trở lên.

Điều này khiến Tạ Thần cảm thấy rất khó tin.

Dụ Nhiên không có thời gian giải thích kỹ càng chuyện từng xảy ra trên hành tinh Nhện Đỏ, chỉ nói vắn tắt: “Mấy năm trước tôi đã trải qua vài chuyện, ban đầu là Dẫn đường công kích, sau thức tỉnh được cả thiên phú chữa trị nên giờ tôi có cả hai loại sức mạnh.”

Tuy cậu nói bằng thái độ rất bình tĩnh nhưng cô vẫn tưởng tượng được một mình cậu nằm vùng trong tổ chức hắc ám chắc chắn đã trải qua không ít khổ sở.

Tạ Thần nhìn cậu với vẻ hơi xót xa, khẽ nói: “Cậu vất vả rồi.”

Dụ Nhiên nở nụ cười: “Không sao, nhiệm vụ này chung quy sẽ phải có người gánh vác.”

Khi cười tươi, lúm đồng tiền nho nhỏ sẽ hiện lên trên má cậu. Trong giây lát, Tạ Thần tưởng như mình đang nhìn thấy đứa cháu trai thích cười kia. Khi nhỏ, Tạ Nhiên rất hay chạy theo cô, cười tươi rói gọi “dì ơi dì à”, vừa hoạt bát, vừa đáng yêu.

Nhớ đến đứa trẻ chưa đầy 20 tuổi đã hy sinh, lòng Tạ Thần chột dạ dứ dứ không yên.

Cô nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn cổng lớn nhà họ Tạ ngay phía trước: “Tới nơi rồi, hai người cũng nên về đi. Cứ theo tôi mãi sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

Dụ Nhiên gật đầu, dặn dò: “Tướng quân Tạ cũng phải cẩn thận. Khi tôi không ở đây, chị cứ giả bộ ngờ ngẩn như mất nhận thức, người giúp việc kia chắc sẽ kiểm tra thế giới tinh thần của chị. Đại dương hiện tại trông rất giống như bị phá hủy hoàn toàn, không gian dưới đáy biển kia đã được tôi giấu kín. Đến khi đó, để cá mập đen diễn một chút chắc sẽ qua mặt được.”

Tạ Thần nói: “Tôi biết phải làm gì.” Cô nhìn Dụ Nhiên, ánh mắt ôn hòa: “Cảm ơn. Cậu cũng cẩn thận.”

Dụ Nhiên tạm biệt cô rồi trở về nhà họ Lục cùng Lục Tắc Hiên.

Trời dần tối, ánh đèn tông màu ấm sáng lên trong trang viên nhà họ Lục.

Mặt Dụ Nhiên khá tái, Lục Tắc Hiên vươn tay ra, dịu dàng ôm lấy cậu. Hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của Dụ Nhiên. Người thân ngay trước mắt nhưng phải vờ như không quen, nhất định Nhiên Nhiên rất khó chịu?

Lại được Lục Tắc Hiên ôm vào lòng, Dụ Nhiên không khỏi sùng sốt.

Cậu là người rất kiên cường, rất hiếm khi tỏ ra yếu ớt trước mặt người khác. Nhưng từ sau khi liên kết tinh thần với Lục Tắc Hiên, cậu thật sự không giấu nổi những suy nghĩ trong đầu với Linh gác này. Vậy nên cũng chỉ có Lục Tắc Hiên thấy được dáng vẻ đau khổ, chật vật của Dụ Nhiên.

Cái ôm của Lục Tắc Hiên vô cùng ấm áp, là chỗ dựa an toàn nhất cậu tìm được giữa mưa rền gió dữ.

Dụ Nhiên khép mắt lại, gục mặt vào lòng Lục Tắc Hiên, trong đầu là giọng nói mang vẻ nhẹ nhõm khi đã vượt qua kiếp nạn: “May mà dì út

không sao, bảo vệ được thực thể tinh thần và ý thức. Nếu không, nếu mẹ trên trời có linh thiêng nhất định sẽ trách tôi...”

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa đầu cậu, nói: “Nhiên Nhiên, em đã rất cố gắng rồi, đừng hà khắc với bản thân quá. Dù đổi thành người khác, sẽ chẳng ai không làm được tốt như em đâu. Cha, mẹ và cả dì út, không ai trách em cả, họ chỉ xót em thôi.”

Lời an ủi này giúp tâm trạng Dụ Nhiên thoải mái hơn nhiều.

Cậu đã làm bằng hết khả năng của mình, chắc chắn với sự cẩn trọng và bình tĩnh vốn có, dì út sẽ ứng phó được hành động thăm dò của bà giúp việc do con bạch tuộc biến hình kia ngụy trang thành. Chỉ cần khiến tổ chức hắc ám tin rằng dì ấy đã bị điều khiển thì dì ấy mới thật sự được an toàn.

Dụ Nhiên khẽ thở phào một hơi, đẩy vòng tay Lục Tắc Hiên ra, ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt.

Còn nhớ trước khi tới hành tinh B-73 chòm sao Củ Xích trải qua lần thử thách cuối, Dụ Nhiên đã tự đặt ra trường hợp “có đi mà không có về”, hỏi Lục Tắc Hiên còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành. Lục Tắc Hiên nói hấn thích một người, chỉ là chưa kịp bày tỏ.

Màn tỏ tình ấy khá gấp gáp, dù sao hai người cũng không chắc liệu có qua được thử thách, sống sót trở về hay không.

Nhưng Dụ Nhiên nhớ rất rõ ánh mắt Lục Tắc Hiên khi ấy cực kỳ chân thành.

Dụ Nhiên đã hứa nếu có thể bình an trở về từ hành tinh B-73, cậu sẽ cho hấn một câu trả lời thuyết phục.

Nhưng không lâu sau khi trở về hành tinh Thủ đô, hai người phải lo tổ chức tang lễ cho Lục Đình Ngự, sau đó lại gặp Tổng thống thật – giả, nghĩ cách cứu dì út... Trong khoảng thời gian này, Dụ Nhiên quá

vất vả, tuyệt nhiên không còn tâm trí đâu nghĩ đến việc khác, cũng chưa thể cho Lục Tắc Hiên một câu trả lời thỏa đáng.

Lục Tắc Hiên không hề nhắc lại chuyện này, cũng chưa từng thúc giục Dụ Nhiên.

Biết rõ khoảng thời gian này Dụ Nhiên vất vả ra sao, hẳn không muốn gây thêm bất kỳ áp lực nào cho cậu.

Hắn một mực yên lặng đồng hành cùng Dụ Nhiên, ôm lấy Dụ Nhiên, dịu dàng an ủi khi cậu buồn khổ, không chút do dự xông lên khi Dụ Nhiên cần trợ giúp. Tất cả những điều ấy, Dụ Nhiên đều thấy rõ.

Bảo vệ và bầu bạn bất kể sống chết mới thực sự là lời bày tỏ thâm tình nhất.

Cũng chính là điều Dụ Nhiên cần nhất lúc này.

Nhìn vẻ dịu dàng không giấu hết được trong đôi mắt sâu của Linh gác, tim Dụ Nhiên run lên. Cậu chủ động nắm lấy tay Lục Tắc Hiên, ngón tay cậu luồn qua kẽ ngón tay hắn, mười ngón đan vào nhau. Tiếp đó, cậu nói trong đầu: “Lục Tắc Hiên, lần trước anh nói anh thích tôi... Tôi nghĩ, tôi có thể cho anh một câu trả lời thuyết phục.”

Lục Tắc Hiên giật mình, bần chồn nhìn Dụ Nhiên: “Đáp án thế nào?”

Dụ Nhiên nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn: “Chúng ta đã liên kết tinh thần, sinh mệnh tương liên. Trước kia, em chỉ coi anh là đồng minh, nhưng hiện tại, em phát hiện, trong bất tri bất giác, em đã không thể rời xa anh.”

Lục Tắc Hiên mừng phát điên, nắm chặt lấy tay Dụ Nhiên với vẻ không thể tin nổi.

Dụ Nhiên nói tiếp: “Trước kia, em đã quen một mình suy xét, một mình đối mặt với tất cả. Nhưng hiện tại, dù gặp phải chuyện gì, điều đầu tiên em nghĩ đến chính là bàn bạc cùng anh.”

“Lục Tắc Hiên, mấy năm nay em đã trải qua rất nhiều tai ách, không mấy hứng thú với chuyện yêu đương. Nhưng sau khi gặp được anh, em phát hiện thì ra có người bầu bạn lại ấm áp đến thế. Có lẽ anh mới chính là món quà tuyệt vời nhất mà trời cao ban cho em.”

“Em đã không nở rời xa anh rồi.”

Chung quy, ông trời cũng không xử tệ với cậu.

Khi nguy nan sắp chôn thây ở hành tinh Nhện Đỏ, sức mạnh tinh thần cậu bùng nổ, may mắn thức tỉnh thực thể tinh thần thứ hai, đồng thời nhận được sự trợ giúp từ nhện chúa. Mà trong thời điểm khó khăn muốn thâm nhập tới tận đầu não của tổ chức hắc ám, cậu gặp được Lục Tắc Hiên. Kể từ đó, có một Lính gác tình nguyện bảo vệ cậu vô điều kiện, đồng sinh cộng tử cùng cậu.

Cậu mất cha mẹ, thân mang huyết hải thâm thù. Cậu từng cụt tay, mù mắt, một mình vượt qua đêm trường đằng đẵng.

Cậu sống qua từng ngày vô cùng gian truân trong những năm nay.

Nhưng cậu có cáo chín đuôi và cáo trắng bên cạnh, kết thân được với bạn tốt là nhện chúa, còn quen biết Lục Tắc Hiên, Lính gác cực kỳ dịu dàng, bao dung cậu, nguyện tin tưởng, vĩnh viễn ủng hộ cậu.

Tất cả đều là những tia sáng leo lét, mỏng manh giữa đêm đen, soi đường cho cậu tiến bước.

Lục Tắc Hiên là món quà tuyệt vời nhất Thượng Đế ban cho, sao cậu dám không trân trọng?

Ban đầu, liên kết tinh thần với Lục Tắc Hiên quả thật là hành động bất đắc dĩ để đối phó với tổ chức hắc ám. Nhưng hiện tại, cậu cảm thấy thật may mắn vì mình đã đưa ra quyết định đó. Cậu không nở rời xa Lục Tắc Hiên.

Kể cả tương lai, nhiệm vụ đã hoàn thành, tổ chức hắc ám bị diệt trừ tận gốc, cậu cũng sẽ không rời xa Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên là Lính gác của cậu, đừng ai hòng cướp được.

Nghĩ thế, Dụ Nhiên bồng kiếng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên môi Lục Tắc Hiên.

Cậu nhớ đến giấc mơ ngọt ngào bị Lục Tắc Hiên kéo vào chung, trong mơ, Lục Tắc Hiên ôm cậu, cuồng nhiệt hôn cậu. Nhưng chung quy mơ cũng chỉ là mơ, cảm xúc không chân thật, ký ức cũng rất mơ hồ.

Thật sự hôn môi đối phương trong hiện thực, Dụ Nhiên cũng khá ngượng ngùng, vành tai đỏ hồng lên.

Nhưng cậu vẫn kiên định hôn tiếp.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hành động vừa thân mật, vừa đơn thuần này hết như đóng dấu chủ quyền lên Lính gác mình yêu.

Lục Tắc Hiên hoàn toàn không nghĩ rằng Nhiên Nhiên sẽ chủ động hôn mình, nhất thời ngây ra như phỗng.

Dụ Nhiên cũng không biết nên hôn thế nào. Cậu chỉ nhẹ nhàng chạm lên môi Lục Tắc Hiên, sau đó, phản hiện cảm giác cũng không tệ, cậu bèn học theo động tác của Lục Tắc Hiên trong mơ, thử nhắm nháp mùi vị đôi môi của người đàn ông này.

Môi Lục Tắc Hiên rất đầy đặn, gợi cảm. Hơi thở của đàn ông trưởng thành khiến tim Dụ Nhiên đập dồn dập.

Một dòng điện lạ từ chạy loạn khắp người từ vị trí đôi môi.

Sống lưng Lục Tắc Hiên cứng đờ. Ngay sau đó, hấn lập tức vươn tay ra, kéo Dụ Nhiên vào lòng mình, nồng nhiệt hôn sâu.

“Ừm...”

Môi lưỡi Dạ Nhiên bị cướp đoạt chỉ trong nháy mắt.

Khác với nụ hôn phớt mang tính thăm dò của Dạ Nhiên, Lục Tắc Hiên hôn vừa dịu dàng vừa mê đắm, tràn ngập ham muốn chiếm hữu.

Dạ Nhiên nheo mắt lại, ôm lấy vai Lục Tắc Hiên, học cách đáp lại giống như trong mơ.

Hành động hồi đáp vừa trúc trắc, vừa chủ động này thật sự như đòi mạng hẳn.

Mắt Lục Tắc Hiên tối sầm lại, hắn bế bổng Dạ Nhiên lên, đưa thẳng về phòng ngủ.

Răng môi hai người quấn quýt bên nhau. Cảm giác thân mật này tựa như cả linh hồn cũng đang hòa làm một.

Hai người đã liên kết tinh thần, có thể cảm nhận được suy nghĩ của đối phương ngay lập tức. Dạ Nhiên bị hôn đến đỏ cả mặt nhưng cũng rất thoải mái. Dáng vẻ híp mắt hưởng thụ này đúng là một con hồ ly nhỏ quyến rũ.

Động tác của Lục Tắc Hiên càng lúc càng bạo hơn.

Mãi một hồi lâu sau, hai người mới thờ hờn hển tách nhau ra.

Môi Dạ Nhiên hơi sưng đỏ, đôi mắt hai màu loang loáng nước, đẹp đến vô ngần.

Lòng Lục Tắc Hiên khẽ động, hắn nhẹ nhàng hôn lên mắt trái từng bị thương, giọng nói trong đầu trầm ấm, dịu dàng: “Nhiên Nhiên, em cũng là món quà tuyệt vời nhất trời cao ban cho tôi.”

Dạ Nhiên nhoẻn miệng cười, ôm chặt lấy Lính gác trước mặt.

Tổ chức hắc ám cho rằng Lính gác là sự trói buộc, là những kẻ tiến hóa với bộ gen khuyết tật, đáng bị loại bỏ hoàn toàn. Nhưng bọn họ đâu thể biết rằng ngay từ khi mới xuất hiện, Lính gác và Dẫn đường chính là sự bù trừ, hiệp trợ nhau, là mối quan hệ thân mật không thể tách rời.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giống như hai nửa hình tròn, ghép vào mới thực sự viên mãn.

Trong thế giới không có Lính gác, Dẫn đường tồn tại cũng vô nghĩa.

Ví dụ như hiện tại, nếu Dụ Nhiên vẫn đơn độc chiến đấu, vậy thì cậu cũng chỉ có thể một mình đối mặt với tất cả. Sau khi có Lục Tắc Hiên, cậu mới có thêm càng nhiều dũng khí và sức mạnh.

Trên con đường đầy chông gai, nguy hiểm này, hai người là điểm yếu, nhưng đồng thời cũng là chỗ dựa vững chắc nhất của nhau.

Cả hai cùng dìu dắt nhau tiến lên, dù thế cục có gian nan hơn nữa, họ vẫn vững niềm tin sẽ đi tới đích.

Đêm đó, Lục Tắc Hiên không làm đến cùng, chỉ ôm Dụ Nhiên hôn môi thật lâu. Hắn không thể để lại bất kỳ dấu vết gì trên người Dụ Nhiên, lỡ chẳng may bị ai trông thấy sẽ không thể giải thích được.

Hướng hồ Nhiên Nhiên đã mệt mỏi lắm rồi, phải bảo vệ dì út ngay trước mắt bạch tuộc biến hình, cậu đã tổn vô cùng nhiều sức mạnh tinh thần. Dụ Nhiên nhanh chóng an tâm say ngủ trong lòng Lục Tắc Hiên.

Nhìn đôi má hây hây đỏ của cậu, cảm giác mềm mại lan khắp lòng Lục Tắc Hiên.

Hắn nhẹ nhàng vuốt mượt mái tóc Dụ Nhiên, thầm nói trong lòng: “Nhiên Nhiên, nếu tương lai chúng ta có thể thuận lợi tiêu diệt tổ chức hắc ám, chắc chắn tôi sẽ cầu hôn em ngay. Đến lúc đó, em sẽ nhận lời chứ?”

Thật sự muốn cùng em sống hết quãng đời còn lại.

Em không còn cha mẹ, về sau, tôi sẽ cố gắng cho em một gia đình ấm áp nhất.

Chương 86: Nguyên soái thanh tra đột xuất

Hôm sau, lúc thức dậy, Dụ Nhiên phát hiện Lục Tắc Hiên đang xắn tay áo lúi húi nấu ăn trong bếp. Ánh nắng sớm chiếu lên mặt nghiêng điển trai của người đàn ông, tướng quân Lĩnh gác ngày thường nghiêm túc, lạnh lùng giờ đeo tạp dề xuống bếp, trông lại có cảm giác ấm áp của người đàn ông gia đình.

Dụ Nhiên bồi hồi nhìn Lục Tắc Hiên bận rộn trong bếp. Cảnh tượng này khiến cậu bỗng quên cả nguy hiểm sắp đối mặt, cảm tưởng như hai người chỉ là một cặp đôi bình thường, sáng sớm, Lĩnh gác xuống bếp nấu cơm cho Dẫn đường, trao nhau lời chào ngày mới.

Chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, cậu cũng muốn sống những tháng ngày bình dị, yên ổn như thế này cùng Lục Tắc Hiên.

Nhưng giờ còn quá sớm để nói về những chuyện ấy. Kẻ địch vô cùng mạnh, họ cũng không nắm chắc phần thắng.

Dụ Nhiên dờ dẫm mắt, quay đi rửa mặt. Đến khi rửa mặt xong xuôi, vào phòng bếp, Lục Tắc Hiên đã chuẩn bị xong bữa sáng. Cháo cá phi lê thanh đạm, ngon miệng, còn có bánh mì tự nướng và hai đĩa rau dễ tiêu.

Lục Tắc Hiên ân cần nói: “Hôm qua em mệt quá, chưa ăn cơm tối đã ngủ rồi, chắc giờ đói lắm đúng không?”

Đúng là tối qua Dụ Nhiên chưa ăn tối, bị Lục Tắc Hiên hôn đến mơ màng rồi ngủ luôn trong lòng hẫng. Cậu xoa cái bụng rỗng không, nhận lấy thìa Lục Tắc Hiên đưa cho, múc cháo ăn. Sau khi nếm một thìa, cậu khen: “Ngon quá.”

Hiển nhiên cháo đã được ninh khá lâu, gạo nở bung, đưa vào miệng là tan ngay. Xem ra Lục Tắc Hiên thức dậy từ rất sớm.

Lòng Dụ Nhiên ấm sục lên, ngồi ăn từng thìa cháo.

Lục Tắc Hiên thấp giọng nói: “Nếu em thích, sau này tôi lại nấu.”

Sau này? Liệu họ còn có “sau này” không, Dụ Nhiên không dám khẳng định. Nhưng nhìn vào mắt Lục Tắc Hiên, cậu bỗng mềm lòng, không nỡ nói những câu không vui, thế là cậu gật đầu, mỉm cười: “Được, sau này giao anh phụ trách bữa sáng nhé.”

Hai người ăn sáng trong bầu không khí ấm áp hiếm có rồi lái xe tới trụ sở Quân đoàn Liệp Ưng.

Dạo gần đây, Tướng quân Lục luôn đưa Dụ Nhiên đi làm cùng, tướng sĩ trong Quân đoàn Liệp Ưng thấy mãi đã thành quen. Trước mặt họ, Dụ Nhiên vẫn trung ra dáng vẻ cậu Dẫn đường cấp C đơn thuần, đáng yêu, ngoan ngoãn theo bên cạnh Tướng quân Lục.

Đến khi vào văn phòng, vẻ mặt cậu mới nghiêm túc hẳn. Cậu kéo rèm che xuống, nói trong đầu: “Chúng ta đã khống chế hai Quân đoàn trưởng theo yêu cầu của tổ chức hắc ám. Mục tiêu tiếp theo của bọn họ chắc hẳn chính là Tổng thống Harrison và Trưởng phòng Chu của Phòng Điều tra.”

Lục Tắc Hiên nói: “Tất cả hộ vệ bên cạnh Tổng thống đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, thực lực của Chu Thiên Dịch cũng rất mạnh, muốn ra tay với họ không phải chuyện dễ. Nhưng tổ chức hắc ám còn cấu kết với cướp vũ trụ, tôi lo bọn họ sẽ lợi dụng vũ khí cướp ám toán trên đường Tổng thống đi diễn thuyết...”

Hai người đang đối thoại trong thế giới tinh thần, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Lục Tắc Hiên nói: “Vào đi.”

Người tiến vào là một Lính gác trẻ cấp A, mặc bộ quân phục màu đen của Quân đoàn Liệp Ưng, thực thể tinh thần là hổ rất thường gặp.

Lục Tắc Hiên nói: “Có chuyện gì?”

Lính gác kia không nói gì với Lục Tắc Hiên mà lại nhét một tờ giấy vào tay Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên mở tờ giấy ra, trên đó viết: “Nguyên soái sắp đến thanh tra, chuẩn bị đối phó, đừng để lộ.”

Dụ Nhiên gật đầu với anh ta: “Tôi biết rồi. Anh ra ngoài đi.”

Lính gác nhanh chóng lùi ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa lại giúp hai người.

Lục Tắc Hiên nói trong đầu: “Xem ra tổ chức hắc ám lại sắp xếp một người liên lạc ở Quân đoàn Liệp Ưng, tiện cho chúng ta nắm được các thông tin quan trọng. Chắc chắn Thiếu tá Trình này đã bị bọn họ khống chế rồi.”

Dụ Nhiên nhíu mày lo lắng: “Công thức bào chế thuốc của bọn họ đã được cải tiến, ngay cả Lính gác cấp S còn dám nhắm nhe thì khống chế Lính gác cấp A chắc chỉ dễ như trở bàn tay. Tương lai, một khi có thêm nhiều Lính gác cấp A bị bọn họ khống chế, cục diện của hành tinh Thủ đô sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.”

Càng khiến Dụ Nhiên lo lắng hơn là hôm nay Nguyên soái muốn tới Quân đoàn Liệp Ưng, cậu và Lục Tắc Hiên tuyệt nhiên chưa biết, tình báo của tổ chức hắc ám còn nhanh hơn cả thông tin chính thức từ Nguyên soái truyền xuống. Vậy nghĩa là bên cạnh Nguyên soái cũng có tai mắt của tổ chức hắc ám.

Đang nghĩ, một cuộc gọi nội bộ được nối máy tới.

Lục Tắc Hiên nhận điện thoại: “Alo, chuyện gì vậy?”

Một giọng nói lạ vang lên từ đầu dây bên kia: “Chào Tướng quân Lục, tôi là trợ lý của Nguyên soái Tần. 3 giờ chiều nay, Nguyên soái sẽ tới trụ sở Quân đoàn Liệp Ưng, mời anh chuẩn bị đón tiếp.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhìn nhau: “Vâng, tôi biết rồi.”

Tuy Nguyên soái Tần Tiêu không có quyền cầm quân nhưng ông vẫn là Thống soái của Bộ Quân sự, phụ trách điều hòa mối quan hệ giữa các quân đoàn lớn và bố trí chiến lược. Vậy nên cứ cách vài tháng, ông sẽ tới các quân đoàn lớn thanh tra xem có thiếu sót gì trong công việc hay không.

Trong khoảng thời gian này, ông đã lần lượt tới trụ sở của Quân đoàn Nhật Diệu, Quân đoàn Báo Tuyết và Quân đoàn Ánh Sao, chỉ còn Quân đoàn Liệp Ưng vẫn chưa tới.

Dụ Nhiên vốn tưởng ông nội đang muốn tránh né nghi ngờ.

Nhưng giờ xem ra ông chỉ đi thanh tra như trình tự thông thường. Bình thường, thứ tự thanh tra các quân đoàn của ông cũng là Nhật Diệu, Báo Tuyết, Ánh Sao và Liệp Ưng. Giờ vẫn giữ nguyên trình tự ấy mới không khiến kẻ địch sinh nghi.

Gặp Nguyên soái thì lại phải đau đầu diễn một vở kịch rồi.

3 giờ chiều, Nguyên soái Tần Tiêu cùng vài thân tín đến trụ sở Quân đoàn Liệp Ưng tại hành tinh Thủ đô.

Lục Tắc Hiên đã thông báo cho các tướng sĩ ra xếp hàng đón lãnh đạo. Nguyên soái Tần Tiêu ôn tồn chào hỏi mọi người, thân thiết hỏi thăm tình hình công tác, các tướng sĩ ai cũng nghiêm túc trả lời. Xong xuôi, Nguyên soái mới dẫn người cùng tới phòng họp trên tầng cao nhất.

Ở đây tập trung khá nhiều tướng lĩnh của Quân đoàn Liệp Ưng và các cận vệ của Nguyên soái.

Tần Tiêu nhìn Lục Tắc Hiên, cười nói: “Tướng quân Lục đúng là tuổi trẻ tài cao, mới 25 tuổi đã trở thành Quân đoàn trưởng mà vẫn xử lý mọi việc đâu vào đấy. Tôi tin cha cậu trên trời có linh thiêng chắc chắn sẽ rất mừng.”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc nói: “Cảm ơn Nguyên soái đã công nhận. Tôi quen được với công tác trong quân đoàn đều nhờ vào sự giúp đỡ và ủng hộ của các tiền bối.”

Nghe vậy, vài lão tướng trong Quân đoàn Liệp Ưng đều tươi cười, khách khí nói: “Đây là chuyện chúng tôi nên làm mà.” “Đúng thế, tướng quân đã hy sinh, đương nhiên chúng tôi phải hỗ trợ Tướng quân Lục mới lên bằng hết khả năng.”

Bầu không khí tại đây rất vui vẻ, dễ chịu.

Mọi người trò chuyện một hồi, Nguyên soái Tần Tiêu như vô tình liếc thấy Dụ Nhiên, ông hỏi: “Cậu này là Dẫn đường Dụ Nhiên đúng không?”

Dụ Nhiên bất ngờ, đỏ mặt nói: “Thưa Nguyên soái, đúng ạ.”

Tần Tiêu cười nói: “Chuyện của hai cậu đã truyền khắp Bộ Quân sự rồi. Nghe đồn ngày nào đi làm Tướng quân Lục cũng đều đưa cậu theo?”

Dụ Nhiên đáp: “Chỉ là Tướng quân không yên tâm để cháu ở nhà một mình.”

Tần Tiêu cười nhạt: “Thế à? Bộ Quân sự chúng ta chưa từng có tiền lệ đưa người nhà đi làm cùng đâu.”

Nghe đến đó, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Thực ra chuyện Lục Tắc Hiên đưa Dự Nhiên tới trụ sở làm việc đã từng gây ra tranh cãi không nhỏ trong Quân đoàn Liệp Ưng. Mọi người đều cảm thấy Tướng quân Lục đưa cậu Dẫn đường trẻ này đến chỗ làm rất không hợp lý. Có tiền bối nhắc nhở hắn nên để tâ m đến lời gièm pha lại bị hắn lạnh lùng gạt đi bằng lý do “Tôi tự có chừng mực”.

Dự Nhiên rất ngoan ngoãn, nghe lời, ngày ngày bưng trà rót nước cho Lục Tắc Hiên, chăm sóc Tướng quân cực kỳ cẩn thận lại không can thiệp đến chuyện công việc của hắn... Lục Tắc Hiên mới mất cha, mẹ thì về quê với bà, quả thật cần có người ở bên bầu bạn, thế là mọi người cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ.

Nhưng hiện tại, Nguyên soái phát hiện vấn đề này trong lúc đi thanh tra... Đúng là “việc xấu trong nhà” bị Nguyên soái bắt ngay tại trận.

Ngoài mặt, Nguyên soái trông như đang đùa nhưng thực chất, đây không khác gì phê bình công khai.

Sắc mặt các tướng lĩnh đã làm việc lâu năm trong Quân đoàn Liệp Ưng đều khá khó coi, họ đều cảm giác như Nguyên soái đang muốn chỉ trích Lục Tắc Hiên là “hôn quân bị mỹ sắc mê hoặc”. Ấy thế mà Dự Nhiên vẫn ngây thơ gãi đầu, nói khể: “Vậy mai cháu không ở trong phòng làm việc của Tướng quân gây ảnh hưởng đến anh ấy nữa. Cháu tìm căn phòng trống khác, đọc sách một mình được không ạ?”

Mọi người: “...”

Giọng nói lí nhí, ánh mắt tội nghiệp này hết như chú cừ non bị bày sới bắt nạt.

Cậu như sợ sệt Nguyên soái lắm, nói mà giọng cũng hơi run run.

Nguyên soái Tần Tiêu gượng gạo hắng giọng một tiếng, nói: “Tôi không có ý trách cậu.” Ông nhìn sang phía Lục Tắc Hiên: “Tôi chỉ mong Tướng quân Lục có thể chú ý một chút, dù gì hiện tại cậu cũng

là Quân đoàn trưởng, nên làm gương cho cấp dưới. Nếu ai trong Quân đoàn Lập Ưng cũng đưa người nhà đi làm cùng giống cậu thì Bộ Quân sự sẽ thành cái gì?”

Mũi giáo chỉ thẳng vào Lục Tắc Hiên, những người khác đều xấu hổ cúi đầu.

Lục Tắc Hiên cũng cúi đầu, nói: “Nguyên soái dạy rất đúng. Từ ngày mai tôi sẽ bố trí một phòng riêng cho Nhiên Nhiên ngồi đọc sách, không để em ấy tùy tiện vào phòng làm việc của tôi. Xin lỗi, tôi suy nghĩ không thấu đáo. Tôi thật sự chỉ lo lắng khi để em ấy ở nhà một mình, mong Nguyên soái hiểu cho.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tần Tiêu im lặng im lặng, khoát tay: “Thôi, ở phòng bên cạnh cũng được. Dụ Nhiên, cậu theo tôi qua đây, tôi có vài lời muốn nói với cậu.”

Mọi người đều cho rằng Nguyên soái gọi riêng Dụ Nhiên ra là muốn giáo huấn cậu Dẫn đường trẻ tuổi thiếu chùng mực này.

Dụ Nhiên bồn chồn bước theo sau Nguyên soái, sang căn phòng bên cạnh.

Qua ô cửa kính, mọi người chỉ thấy vẻ nghiêm nghị của Nguyên soái và Dụ Nhiên đang đỏ mặt, căng thẳng cúi đầu như cậu học sinh ngoan bị giáo viên mắng.

Ở nơi không ai trông thấy, tua ý thức của Tần Tiêu nhanh chóng kết nối với Dụ Nhiên.

Sâu trong lòng biển, giọng trầm thấp, ôn hòa của ở chỗ sâu trong Tần Tiêu vang lên.

“Nhiên Nhiên, khoảng thời gian này cháu vất vả rồi. Ông vẫn luôn muốn tìm cơ hội tới gặp cháu nhưng bên cạnh lại có nội gián của tổ

chức hắc ám. Ông không thể thẳng tay diệt trừ kẻ đó, chỉ đành nhân cơ hội đi thanh tra các quân đoàn để nói với cháu vài câu.”

“Chắc Tướng quân Lục chưa hy sinh thật đâu đúng không? Bên dưới lỗ sâu ông ấy rơi xuống chính là hành tinh Nhện Đỏ năm đó cháu sống sót. Ông tin đây chắc chắn là bố trí cháu dày công sắp xếp. Tiến độ điều tra của cháu đến đâu rồi?”

Dưới đại dương, bong bóng khí trong suốt, quen thuộc đưa cậu vào thế giới tinh thần của Tàn Tiêu. Vô số con sứa đẹp mắt bập bênh trôi quanh người, đàn sứa ấy thực chất là thực thể công kích mang kịch độc nhưng Dụ Nhiên lại thấy rất an toàn khi được chúng vây quanh.

Thực thể tinh thần của cả ông nội và cha cậu đều là sứa, từ nhỏ cậu đã quen chơi đùa cùng đàn sứa. Nhìn chúng, cậu cảm thấy cực kỳ thân thiết, gần gũi.

Bạch tuộc biến hình có thể bắt chước ngoại hình của người khác nhưng không thể bắt chước thế giới tinh thần.

Ban đầu, khi thấy Tàn Tiêu, Dụ Nhiên vẫn đề phòng, sợ lại là con bạch tuộc kia giả trang tới thử cậu. Nhưng hiện tại, được sức mạnh tinh thần quen thuộc của ông nội kéo xuống biển, trông thấy thế giới tinh thần và đàn sứa hết như trong trí nhớ, Dụ Nhiên mới thôi nghi ngờ.

Hướng hồ, cho đến lúc này, ngoại trừ Lục Tác Hiên và dì út, chỉ có Nguyên soái biết cậu là gián điệp.

Có thể nói chính xác về bí mật của hành tinh Nhện Đỏ, người trước mặt chắc chắn là Nguyên soái không thể sai được.

Dụ Nhiên hỏi: “Ông, ông còn nhớ bạch tuộc biến hình không?”

“Nhớ, loại thực thể tinh thần này đã tuyệt chủng từ 200 năm trước.” Tàn Tiêu ngừng một lát, lại hỏi: “Sao bỗng nhiên lại nhắc tới nó?”

“Cháu đã tiếp xúc được với đầu não của tổ chức hắc ám. Một trong số những kẻ cầm đầu là nhà khoa học Mạc Duy, người thầy cha từng tôn kính nhất; Một kẻ còn lại là bạch tuộc biến hình, kẻ đó có thể thay đổi ngoại hình tùy ý, ngụy trang thành bất kỳ người nào từng trông thấy.”

“... Thảo nào!” Tần Tiêu hiểu ra ngay, “Quan chức chính phủ và các ông chủ lớn đâu chịu nghe lời một nhà khoa học như Mạc Duy. Vậy xem ra bạch tuộc biến hình đã ngụy trang thành một người có quyền có thế, lừa gạt không ít người gia nhập?”

“Đúng vậy. Kẻ đó có thể ngụy trang thành Tổng thống.”

Chương 87: Mạnh mỗi quan trọng

Mấy năm nay, tuy không ngừng điều tra về tổ chức hắc ám nhưng lượng manh mối điều tra được vô cùng hữu hạn vì nhất cử nhất động của Nguyên soái Tần Tiêu đều bị bọn họ theo dõi gắt gao. Ông chỉ biết tổ chức này đã xây dựng không ít căn cứ thí nghiệm trên các trường sao lớn của Liên bang. Ví dụ như căn cứ trên hành tinh B-73 chòm sao Củ Xích chính là cứ điểm quan trọng, chuyên nghiên cứu chất độc thần kinh của hoa khát máu.

Ông từng nghi ngờ nhà khoa học nổi tiếng Mạc Duy nhưng lại cho rằng thực lực của người này không thể lập nên một tổ chức khổng lồ đến thế.

Giờ nghe Nhiên Nhiên giải thích, cuối cùng Tần Tiêu đã hiểu được nguyên nhân. Bạch tuộc biến hình có thể giả trang thành Tổng thống, Tổng thống Harrison đã ra mặt, đương nhiên sẽ có rất nhiều người tình nguyện gia nhập tổ chức. Cứ thế, quy mô của tổ chức hắc ám này có thể mở rộng cực nhanh.

Quyền lợi mà Tổng thống có thể hứa hẹn nhiều hơn hẳn những thứ một nhà khoa học như Mạc Duy có thể đem lại. Thân phận Tổng thống cũng rất dễ khiến người khác tin phục.

Đến tột cùng ai mới là kẻ mạo danh đứng sau màn?

Chắc chắn kẻ này phải hiểu rất rõ về lãnh đạo các lĩnh vực của Liên bang thì mới có thể giả trang Tổng thống mà khiến người ta không phân biệt được thật giả. Tần Tiêu cẩn thận điếm qua các Dẫn đường cấp cao trong đầu một lượt, hỏi Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, cháu có nghi ngờ kẻ nào không?”

Dụ Nhiên nói: “Ludwig, Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường. Mọi người đều biết ông ta là Dẫn đường cấp S+ nhưng không ai biết thực thể tinh thần của ông ta là gì.”

Hoài nghi của cậu không hện mà trùng với Tần Tiêu.

Vị Hội trưởng kia cực kỳ bí ẩn, chưa một ai thấy được thực thể tinh thần của ông ta. Liệu đó có phải là bạch tuộc biến hình không?

Dụ Nhiên hỏi: “Ông đã làm việc trong Bộ Quân sự nhiều năm, chắc biết quá khứ của ông ta trước khi thành Hội trưởng chứ ạ?”

Sau khi Ludwig trở thành Hội trưởng, vì chính sách bảo mật, mọi thông tin lý lịch của ông ta đều được ẩn đi, rất khó để Dụ Nhiên tự mình điều tra ra thông tin hữu ích. Nhưng Nguyên soái Tần Tiêu đã ngoài 60, làm việc trong Bộ Quân sự hơn 30 năm, chắc chắn biết lai lịch cụ thể của Ludwig.

Quả nhiên, Tần Tiêu tìm được một phần tài liệu ở sâu trong trí nhớ, ông nói: “Từ nhỏ Ludwig đã có thiên phú xuất chúng, 13 tuổi nhập học Viện Thánh, 14 tuổi tốt nghiệp sớm, theo học 5 năm tại Học viện Quân sự số 1 Liên bang, 19 tuổi gia nhập Quân đoàn Nhật Diệu, trở thành Dẫn đường đồng hành, 27 tuổi xuất ngũ. Sau khi xuất ngũ, anh ta nghỉ ngơi một năm rồi vào làm việc tại Hiệp hội Dẫn đường. Năm anh ta 30 tuổi, cựu Hội trưởng về hưu, anh ta được bầu làm Hội trưởng kế nhiệm với 100% phiếu đồng ý.”

Tần Tiêu cẩn thận nhắm tính thời gian, nói: “Anh ta đã làm Hội trưởng 15 năm, hiện tại 45 tuổi.”

Dụ Nhiên: “... 45 tuổi?”

Rất khó để ghép con số 45 này với người đàn ông trẻ trung với mái tóc dài màu bạch kim, dung mạo ánh tuấn, phong thái tao nhã kia.

Dụ Nhiên băn khoăn: “Ông có biết tại sao nhiều năm qua diện mạo ông ta không hề thay đổi không?”

Tần Tiêu nói: “Ông cũng chỉ nghe nói anh ta rất yêu cái đẹp, yêu bản thân. Năm nào cũng đi thẩm mỹ bằng khoang điều trị để giữ cho da dẻ luôn trông như đôi mươi. Đến giờ anh ta vẫn chưa lập gia đình, có lẽ vì cảm thấy không có Lính gác nào xứng với mình chăng?”

Khoang điều trị do giáo sư Mạc Duy nghiên cứu chế tạo ra thật sự rất hữu dụng, cánh tay cụt của Dụ Nhiên cũng được chữa trị bằng thứ này.

Nếu Ludwig thật sự là một người đàn ông điển trai cố chấp với ngoại hình và yêu bản thân đến mức cực đoan, hằng năm bỏ ra một số tiền lớn để thẩm mỹ, giữ mãi tuổi xuân cũng là đam mê riêng của ông ta, người ngoài chẳng có tư cách gì phán xét.

Nhưng Dụ Nhiên cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Cậu hỏi tiếp: “Trong thời gian Ludwig tòng quân ở Quân đoàn Nhật Diệu, từng xảy ra chuyện đặc biệt gì không ạ?”

Tần Tiêu lục tìm ký ức rất tỉ mỉ, nhanh chóng tìm ra một chuyện xảy ra đã lâu: “Sau khi tốt nghiệp, Ludwig gia nhập Đội đặc chiến Nhật Diệu, xuất chinh cùng lực lượng này, lập khá nhiều chiến công.”

“Mười mấy năm trước, cũng chính vào mùa hè năm Ludwig xuất ngũ, Đội đặc chiến Nhật Diệu nhận nhiệm vụ tới thiên hà Thời Chung chiếm lĩnh một hành tinh mới. 60% diện tích hành tinh kia là biển, dưới đáy biển có rất nhiều tài nguyên như mạch khoáng, dầu mỏ. Nghe nói Đội đặc chiến đã xảy ra xung đột gay gắt với sinh vật vũ trụ, thương vong nặng nề, cuối cùng chỉ còn Đội trưởng và Dẫn đường sống sót trở về hành tinh Thủ đô.”

Dụ Nhiên nheo mắt, sao lại giống chuyện cậu và Lục Tắc Hiên tới chòm sao Kiếm Ngư quá vậy?

Chỉ có điều, Đội đặc chiến Liệp Ưng bị “tiêu diệt sạch” tại chòm sao Kiếm Ngư là màn kịch do Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên tạo ra, mọi người đều đang ẩn nấp ở hành tinh Nhện Đỏ. Nhưng năm xưa, Đội

đặc chiến của Quân đoàn Nhật Diệu lại “hy sinh gần hết” ở chòm sao Thời Chung, chỉ còn Đội trưởng và Dẫn đường sống sót là chuyện thực sự từng xảy ra.

Dụ Nhiên hỏi: “Đội trưởng Đội đặc chiến sống sót và trở về cùng Ludwig năm đó tên gì?”

Tần Tiêu nói: “Chính là Quân đoàn trưởng Quân đoàn Nhật Diệu hiện tại, Thượng tướng Auste.”

Tướng quân Auste, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Nhật Diệu, chồng bà Joseph. Lúc trước, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên từng tình cờ gặp ông ta ở công viên vịnh biển và trông thấy ông xuất hiện tại dạ tiệc cung điện Song Tử, có ấn tượng khá sâu về người đàn ông trông rất nghiêm nghị trong bộ quân phục kia.

Dụ Nhiên sắp xếp lại thông tin, dường như có một manh mối đang xâu chuỗi tất cả những điều này với nhau.

Cậu nhớ khi gặp nhau, Tổng thống giả từng nói: “Trong bốn quân đoàn lớn, Nhật Diệu đã thuộc phe chúng ta”. Nói cách khác, Tướng quân Auste của Quân đoàn Nhật Diệu là người của tổ chức hắc ám.

Vậy thì Ludwig từng kề vai chiến đấu lúc trẻ, Dẫn đường đồng hành cũ, hiện tại là Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường...

Có lẽ chính là con bạch tuộc biến hình nấp phía sau?

Dụ Nhiên nắm lấy manh mối quan trọng, hỏi: “Ông, ngoại hình Ludwig trong trí nhớ của ông có phải chưa từng thay đổi từ hồi xuất ngũ năm 27 tuổi đó đúng không?”

Tần Tiêu nói: “Đúng vậy. Năm đó, Đội đặc chiến Nhật Diệu tổn thất nặng nề. Khi trở về từ chòm sao Thời Chung, Thiếu tướng Auste và Dẫn đường Ludwig đều bị thương. Ông nhớ mặt Ludwig có vết thương do quái vật gây ra, đã chữa lành bằng khoang điều trị. Từ đó

về sau, ngoại hình anh ta không hề thay đổi, hơn nữa, anh ta còn nghỉ một năm mới trở lại làm việc trong Hiệp hội Dẫn đường.”

Dụ Nhiên nhìn Ludwig trong trí nhớ của ông nội, cảm thấy rất quái đản.

Cả chục năm trôi qua mà ông ta vẫn giữ mãi dáng vẻ khi 27 tuổi, ngay cả tình trạng làn da cũng chưa từng thay đổi...

Ông ta thực sự là một kẻ cố chấp quá đàng với dung mạo ư?

Hoặc ông ta có thực sự là “người” không?

Dụ Nhiên nhớ đến nhện chúa mình từng gặp trên hành tinh Nhện Đỏ. Trong vũ trụ có rất nhiều hành tinh chưa ai biết tới, đồng nghĩa với đó là cũng sẽ có rất nhiều sinh vật trí tuệ cao giống như nhện chúa. Năm đó, tại chòm sao Thời Chung, rốt cuộc Đội đặc chiến Nhật Diệu đã gặp phải chuyện gì?

Thiếu tướng Auste và Dẫn đường Ludwig thật sự là “người sống sót” sau trận chiến đó sao?

Một phỏng đoán táo bạo chợt lóe lên trong lòng Dụ Nhiên: “Có khi nào Ludwig đã hy sinh trong trận chiến kia, còn Ludwig xuất hiện trước mặt chúng ta bây giờ... không phải con người nữa không?”

Nghe vậy, Tần Tiêu cảm giác như có luồng khí lạnh lúi lên dọc sống lưng.

Ludwig dung mạo bất biến hơn mười năm... Dưới lớp da đẹp mã ấy thật sự còn là người không?

Dụ Nhiên phân tích: “Thực thể tinh thần bạch tuộc biến hình đã từng xuất hiện ở thế giới loài người. Có lẽ trong vũ trụ cũng tồn tại loài vật trí tuệ cao và khả năng ngụy trang cực xuất sắc tương tự, nó biến thành Ludwig, len lỏi vào xã hội. Nhưng nó mới chỉ trông thấy Ludwig

khi trẻ tuổi, không biết con người sẽ già đi như thế nào nên chỉ có thể ngụy trang thành dáng vẻ lúc trẻ của ông ta?”

Tần Tiêu nghe phỏng đoán của Dụ Nhiên, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Nhiên Nhiên nói rất đúng, nếu cậu có thể gặp được nhện chúa thông minh như thế trên hành tinh Nhện Đò, vậy đương nhiên trong vũ trụ sẽ không chỉ có một loài sinh vật có trí tuệ cao như nhện mắt đỏ. Chòm sao Thời Chung được nước biển bao phủ đến 60% diện tích, liệu biển ở đó có tồn tại sinh vật trí tuệ cao hay không, không ai biết được.

Năm đó, khi tới chòm sao Thời Chung, Quân đoàn Nhật Diệu hy sinh nhiều người đến thế rõ ràng vì nơi đó có sinh vật vũ trụ cực kỳ hung tàn. Có lẽ chỉ có Tướng quân Auste mới biết năm đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ông ta lại lựa chọn đứng về phe tổ chức hắc ám, hoặc cũng có thể là ông ta đã bị Ludwig khống chế.

Tần Tiêu nghi hoặc nói: “Nhưng hiện tại Ludwig vẫn có sức mạnh tinh thần, có thể chữa trị cho Lính gác. Nếu bên trong anh ta là sinh vật vũ trụ, đáng ra phải mất sức mạnh tinh thần vượt trội của Dẫn đường rồi mới đúng?”

Dụ Nhiên suy ngẫm cẩn thận rồi nói: “Nếu là ký sinh thì sao?”

Tần Tiêu nói: “Ý cháu là sinh vật trí tuệ ký sinh kia hoàn toàn kiểm soát cơ thể và ý thức của anh ta?”

Dụ Nhiên gật đầu, nói: “Cháu chỉ đoán vậy thôi, chủ yếu là vì diện mạo ông ta mãi không thay đổi rất quái lạ. Hơn nữa, sau khi trở về từ chòm sao Thời Chung năm đó, ông ta nghỉ ngơi những một năm... Cánh tay cụt của cháu mọc lại cũng chỉ cần nghỉ hai tháng. Theo như lời ông kể, ông ta chỉ bị cào rách mặt. Vết thương nhỏ này chỉ cần nghỉ một tuần là đủ rồi, tại sao ông ta lại nghỉ lâu đến thế?”

Tần Tiêu nói: “Nếu phỏng đoán của cháu chính xác, vậy rất có thể trong một năm kia, con quái vật kia đã trốn đi, lặng lẽ nghiên cứu quy tắc của xã hội loài người?”

Tượng tượng dưới ngoại hình đẹp đẽ kia là một sinh vật vũ trụ đáng sợ, hai ông cháu đều thấy lạnh cả người.

Toàn bộ bí mật đều nằm ở thiên hà Thời Chung.

Manh mối cha mẹ Dụ Nhiên tìm ra năm xưa cũng chỉ hướng đến khu vực đó. Họ điều tra được có lẽ có căn cứ thí nghiệm đầu não của tổ chức hắc ám nằm trên một hành tinh chưa khai phá ở chòm sao Thời Chung. Nhưng Quân đoàn Ánh Sao còn chưa tới được chòm sao Thời Chung đã bị lũ cướp vũ trụ mai phục đánh lén, phi thuyền cũng nổ tung...

Tần Tiêu quyết đoán nói: “Muốn biết chân tướng, phải tìm tới tận ngọn nguồn ở chòm sao Thời Chung.”

Dụ Nhiên vội nói: “Ông, ông không thể đi, quá nguy hiểm!”

Tần Tiêu cười cười, ôn hòa nhìn Dụ Nhiên được bao bọc trong bong bóng khí của thế giới tinh thần: “Nhiên Nhiên, cháu trẻ như thế còn không sợ chết, tự mình lèn vào tổ chức hắc ám nằm vùng, một ông già như ông thì có gì phải sợ?”

Giọng ông trầm thấp, bình tĩnh: “Ông là Thống soái của Liên bang, ông có trách nhiệm điều tra rõ chân tướng năm đó.”

Dụ Nhiên còn muốn nói nữa nhưng Tần Tiêu đã dứt khoát ngắt kết nối tinh thần.

Ông dẫn Dụ Nhiên trở lại phòng họp. Mọi người thấy mặt mũi Dụ Nhiên tái mét sau khi “bị dạy bảo”, trong lòng cũng thương thương.

Lục Tắc Hiên vội vàng tiến tới, nhẹ nhàng ôm vai Dụ Nhiên, hỏi: “Không sao chứ?”

Dụ Nhiên lắc đầu, đáp khế: “Không sao ạ. Nguyên soái nói đúng, em không nên đi theo anh mãi. Bắt đầu từ mai, em sẽ sang căn phòng bên cạnh chờ anh tan làm, không gây ảnh hưởng đến công việc của anh.”

Lục Tắc Hiên bất đắc dĩ gật đầu: “Ừ.”

Tần Tiêu hắng giọng một tiếng, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, nói: “Tướng quân Lục, tôi về đây. Nếu phía Quân đoàn Liệp Ưng cần hỗ trợ gì có thể liên lạc với tôi thông qua trợ lý.”

Lục Tắc Hiên cung kính nói: “Cảm ơn Nguyên soái quan tâm. Nguyên soái đi thông thả.”

Hắn tiễn Tần Tiêu đến tận cửa, bấy giờ mới trở lại văn phòng cùng Dụ Nhiên.

Trong đầu, cảm xúc nôn nóng của Dụ Nhiên khiến Lục Tắc Hiên cũng bất an theo. Hắn thấp giọng hỏi: “Nguyên soái thật sự muốn tới chòm sao Thời Chung?”

Tinh thần hai người đã liên kết, Lục Tắc Hiên nắm được toàn bộ nội dung cuộc đối thoại khi nãy của Dụ Nhiên với Nguyên soái.

Không ngờ sau khi sắp xếp lại manh mối và phân tích, Nhiên Nhiên lại suy đoán rằng trong cơ thể Ludwig có sinh vật trí tuệ cao ký sinh.

Đáp án cho tất cả những điều này đều nằm ở thiên hà Thời Chung.

“Ông muốn đích thân tới chòm sao Thời Chung điều tra.” Mặt Dụ Nhiên hơi tái, cậu siết chặt nắm tay, nói: “Thực thể tinh thần của ông là sửa biến sâu biết tàng hình, qua mắt nội gián của tổ chức hắc ám lén rời khỏi hành tinh Thủ đô không phải chuyện khó. Nhưng em lo nếu trên hành tinh kia thật sự có sinh vật trí tuệ cao đáng sợ nào đó, chưa biết chừng ông sẽ gặp nạn...”

“Nhưng tính cách Nguyên soái trước giờ rất cương quyết, nếu ông ấy đã quyết định phải đích thân điều tra thì chúng ta cũng không can nỏi.” Lục Tắc Hiên nhíu mày, nhẹ nhàng nắm lấy tay Dụ Nhiên, thấp giọng nói, “Ông ở hiền sẽ gặp lành thôi, hướng hồ thực thể tinh thần sủa của ông cũng có khả năng tàng hình mạnh nhất. Có lẽ tình hình không tệ như chúng ta nghĩ đâu.”

“... Hy vọng là vậy.” Dụ Nhiên nhắm mắt lại. Nếu phỏng đoán của cậu là đúng, có một sinh vật vũ trụ trí tuệ cao vừa mạnh mẽ vừa hung tàn ký sinh trong cơ thể Ludwig, hơn nữa còn biết bắt chước con người, vậy thì con thực lực con boss họ phải đối mặt thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng.

Hy vọng ông nội có thể bình an trở về.

Cậu thật sự không muốn mất thêm bất kỳ người thân nào nữa.

Chương 88: Gặp nạn

Sau khi trở về không lâu, Nguyên soái Tần Tiêu bắt đầu giả vờ bệnh nặng, nằm liệt giường suốt mấy ngày liên tục.

Trong thời gian ốm bệnh, ông đóng cửa không tiếp khách, chỉ cho quản gia mình tin tưởng nhất lo chuyện sinh hoạt hằng ngày. Ông cho loan tin ra ngoài rằng bản thân đã lớn tuổi, bất cẩn dầm mưa nhiễm lạnh, bệnh vào không dậy nổi. Thực tế, ông đang âm thầm tìm cách để bí mật rời khỏi hành tinh Thủ đô.

Ông là Nguyên soái của Liên bang, lái chiến hạm rời đi rất dễ khiến kẻ địch phát hiện. Cách tốt nhất là trà trộn vào với dân chúng, rời khỏi hành tinh Thủ đô bằng phi thuyền chở khách trước, sau khi đến một thiên hà xa xôi rồi mới đổi sang phương tiện khác để tới địa phận chòm sao Thời Chung.

Nếu đã có thể tạo thân phận giả cho Dụ Nhiên, Đường Sách, đương nhiên không khó để Tần Tiêu tạo cho mình một thân phận giả tương tự.

Chỉ trong vài ngày, giấy tờ tùy thân của thân phận giả này đã hoàn thành: Một thương nhân buôn hoa quả rất bình thường, quê ở thiên hà Mộc Phu*, ở đó có nông trường rất rộng, lần này tới hành tinh Thủ đô để bàn chuyện làm ăn.

* Chòm sao Mộc Phu là 1 trong 48 chòm sao cổ điển của Ptolemy, đồng thời là chòm sao xếp thứ 13 về diện tích trong 88 chòm sao hiện đại

Nghe tin Nguyên soái ốm bệnh phải nghỉ ở nhà, các quân đoàn lớn đều gửi thư thăm hỏi. Lục Tắc Hiên cũng chủ động gửi thư: “Mong

Nguyên soái giữ gìn sức khỏe. Nếu ngài xảy ra chuyện gì, chúng tôi sẽ rất đau lòng.”

Những lời này chắc hẳn là Dụ Nhiên nhờ hán nhân gửi. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Người thân của Nhiên Nhiên giờ chỉ còn ông nội và dì út Tạ Thần. Nếu ông gặp bất trắc, nhất định Nhiên Nhiên sẽ rất đau lòng, vậy nên lần này ông phải thật cẩn thận, cố gắng sống sót và mang manh mối quan trọng trở về.

Nghĩ đến Dụ Nhiên đang nằm vùng trong tổ chức hắc ám, Tần Tiêu lại không yên lòng. Nhiên Nhiên ông thương nhất mấy năm nay đã rất khổ rồi, giờ Nhiên Nhiên không thể rời khỏi hành tinh Thủ đô, vậy thì để ông đi tìm chứng cứ về chân tướng năm xưa.

Thân là Thống soái Liên bang, ông phải đòi lại công lý cho con trai con dâu, cho những chiến sĩ trong Quân đoàn Ánh Sao đã hy sinh và cho vô số Lính gác vô tội bị biến thành vật thí nghiệm, để an ủi linh hồn họ.

Mới đó mà đã sang tháng Bảy, bệnh tình của Nguyên soái càng ngày càng nghiêm trọng, nghe nói còn không dậy nổi khỏi giường.

Trợ lý ở lại giám sát nhìn bộ dạng như già đi cả chục tuổi của Tần Tiêu lén lút báo lại với Mạc Duy: “Xem ra Nguyên soái sắp đi rồi. Ông ta vốn có bệnh phổi, trận cảm này khiến phổi bị viêm nặng, trạng thái tinh thần cũng không ổn, cả ngày cứ mơ mơ màng màng, thời gian tỉnh táo không nổi 5 tiếng.”

Mạc Duy cảnh giác nói: “Thật hả? Ông ta không giả bệnh chứ?”

Trợ lý khẳng định chắc nịch: “Không đâu, tôi chính mắt trông thấy

ông ta nôn ra máu suốt mấy hôm nay. Quản gia ông ta tin tưởng nhất còn lén lau nước mắt, nói có nên chuẩn bị hậu sự cho Nguyên soái không. Bệnh của ông ta chắc hẳn là suy đa tạng, khoang điều trị cũng không chữa được, trừ khi tiến hành thay tạng mới.”

Mạc Duy xoa cằm ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nguyên soái chỉ nằm trong nhà sẽ không cản trở kế hoạch của chúng ta, thế là quá tốt rồi. Cậu tiếp tục theo dõi ông ta, có tình hình gì mới, lập tức báo lại cho tôi.”

Bọn họ không hề biết rằng chính hôm trợ lý rời khỏi nhà của Nguyên soái, Tần Tiêu “bệnh nặng liệt giường” đã lén lút thay một bộ quần áo bình thường, đội một chiếc mũ rộng vành, bí mật tới trạm vũ trụ hành tinh Thủ đô bằng căn cước mới.

Bước chân ông mạnh mẽ, dáng vẻ hiên ngang, làm gì giống một người ốm liệt giường?

Trạm vũ trụ tấp nập người đến người đi, giọng thông báo êm tai vang vọng: “Hành khách thân mến, phi thuyền khởi hành từ hành tinh Thủ đô tới hành tinh M-11 chòm sao Mộc Phu chuẩn bị check-in, kính mời hành khách đưa theo hành lý xếp hàng để vào cửa kiểm tra an ninh.”

Tần Tiêu đi lẩn giữa đám đông, xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh.

Khi bước qua cửa kiểm tra, tiếng “tích tích” quen tai vang lên, đã xác nhận thân phận thành công.

Nhân viên sân bay trả lại thẻ căn cước đã được kiểm tra cho Tần Tiêu. Tần Tiêu cười tủm tỉm nhận lấy, quay người lên phi thuyền chở khách theo đám đông.

Cùng lúc đó, trong nhà của Nguyên soái, thế thân cải trang thành Tần Tiêu đang nằm trong phòng ngủ, ho khù khụ như người bệnh nặng.

Sau vài tiếng di chuyển trong vũ trụ, Tần Tiêu đã tới thiên hà Mộc

Phu. Đây là vùng sản xuất nông nghiệp lớn nhất Liên bang, khắp hành tinh chỗ nào cũng là nông trường và vườn trái cây, trên đường đi cũng ngửi thấy hương thơm của các loại hoa quả.

Tần Tiêu chọn nơi này làm trạm trung chuyển, mua một chiếc tàu bay vũ trụ cao tốc siêu đắt tiền bằng thân phận thương nhân.

Tiếp đó, ông lái tàu bay tới chòm sao Nam Tam Giác – nơi có hành tinh Nhện Đỏ.

Tuy là một trong những Dẫn đường có sức mạnh tinh thần mạnh nhất Liên bang, nhưng ông không biết rốt cuộc có thứ gì tồn tại trên hành tinh mình sắp sửa tới. Ông không thể mạo hiểm một thân một mình, ông cần có sự trợ giúp. Đường Sách được Nhiên Nhiên giấu ở hành tinh Nhện Đỏ chính là trợ lực tốt nhất đối với ông.

3 giờ chiều ngày 10 tháng 7, Nguyên soái Tần Tiêu lái tàu bay cỡ nhỏ tới chòm sao Nam Tam Giác.

Ông thiết lập đường bay tự động, sau một khoảng thời gian di chuyển trong vũ trụ, mục tiêu không xác định bỗng xuất hiện trong tầm quét phía trước của radar, hơn nữa còn là rất nhiều mục tiêu. Trên màn hình chỉ chít những chấm tròn, Tần Tiêu lập tức bật hệ thống chống radar trên tàu bay, quan sát bằng kính viễn vọng.

Một chiếc phi thuyền khổng lồ lơ lửng giữa vũ trụ, trên thân có biểu tượng của Văn phòng Tổng thống. Lúc này, phi thuyền của Văn phòng Tổng thống đang bị bao vây, vài chiếc tàu chiến khắc hoa văn kỳ quặc hình sói của lũ cướp vũ trụ đang hung hãn nã pháo vào chiếc phi thuyền đã bị bao vây.

Đùng! Đùng!

Pháo điện tử nổ không ngừng, ánh lửa chói mắt sáng lòe cả khoảng

vũ trụ tối đen.

Đội hộ vệ của Tổng thống đang chiến đấu kịch liệt với lũ cướp vũ trụ.

Không ít chiến hạm đã bị phá hủy, xác hạm lẫn cả máu tươi trôi nổi vô định trong không gian, tình hình cuộc chiến vô cùng cam go. Nhưng rõ ràng lũ cướp vũ trụ rất đông, đội hộ vệ của Tổng thống đã rơi vào thế hạ phong.

Thấy cảnh này qua kính viễn vọng, Tần Tiêu cau mày. Tàu bay của ông chỉ là phương tiện dân dụng, không được trang bị bất kỳ loại vũ khí nào. Cũng chính vì nguyên nhân này, những người đang chiến đấu đều không để tâm đến sự hiện hữu của ông.

Tổng thống Harrison bị cướp vũ trụ bao vây?

Xem ra tổ chức hắc ám muốn giết chết Tổng thống thật, đưa Tổng thống giả lên thế chỗ Harrison trong cuộc tranh cử lần này?

Suy đoán này khiến Tần Tiêu lạnh cả người. Ông đang nghĩ làm sao để cứu được Tổng thống, đúng lúc ấy, một con nhện đen khổng lồ bỗng xuất hiện phía sau lũ cướp vũ trụ. Chính là thực thể tinh thần của Chu Thiên Dịch, Trưởng phòng Điều tra Liên bang.

Lúc này, nhện đen xuất hiện với kích thước thật của nó. Hình thể khổng lồ kia không thua kém gì tàu chiến của cướp vũ trụ. Tám cái chân vung nhanh giữa không gian như thanh đao điện từ sắc bén, nhoáng cái đã chém vài chiếc tàu chiến của cướp vũ trụ thành từng mảnh.

Thực thể tinh thần phối hợp tác chiến, Chu Thiên Dịch quyết định liều chết cứu người.

Con nhện khổng lồ đột ngột xuất hiện khiến lũ cướp luống cuống. Chu Thiên Dịch cưỡng chế mở đường máu thành công từ sau lưng bọn chúng. Hắc lái tàu chiến xé tan hàng phòng ngự của lũ cướp,

nhện đen đứng trên tàu chiến của hắn, phương tiện chiến đấu cỡ nhỏ kia lập tức bay đến bên cạnh phi thuyền Tổng thống.

Lúc này, Tổng thống Harrison đang đứng ở phòng điều khiển của phi thuyền với sắc mặt vô cùng khó coi.

Tuy đội hộ vệ Tổng thống đã được huấn luyện chuyên nghiệp nhưng so với lũ cướp liều chết kia, sức chiến đấu của họ thật sự không cùng cấp bậc. Không thể ngờ được bọn chúng lại khởi động chương trình tự hủy trên tàu chiến rồi lao thẳng vào họ.

Đội hộ vệ thương vong nghiêm trọng, lồng phòng ngự cũng đã vỡ vì liên tục bị va đập và phải hứng chịu những vụ nổ.

Thấy phi thuyền bắt đầu nghiêng ngả sắp rơi, Harrison hít thở sâu, nhắm mắt lại, chấp nhận mình sẽ chết tại đây.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên qua thiết bị liên lạc: “Tổng thống, vào khoang thoát hiểm nhanh, tôi sẽ đón ngài!”

... Là Chu Thiên Dịch?

Harrison mừng rỡ, vội vàng vào khoang thoát hiểm, khởi động hệ thống thoát nạn khẩn cấp.

Vừa rồi, bị cướp vũ trụ bao vây, khoang thoát hiểm không có tác dụng gì cả. Khoang thuyền được đẩy ra đó sẽ bị pháp laser của bọn chúng bắn nổ ngay tức thời. Nhưng giờ có Chu Thiên Dịch tiếp ứng, có lẽ ông vẫn còn hy vọng sống.

Khoang thoát hiểm của Harrison bị đẩy ra cực nhanh.

Chu Thiên Dịch lái tàu chiến linh hoạt di chuyển trong vũ trụ, đón lấy khoang thoát hiểm đang rơi xuống một cách vô cùng chuẩn xác.

Gần như cùng lúc đó, nhện đen của hãn phun ra tơ nhện màu trắng đặc quánh. Những sợi tơ kết thành mạng nhện dày cui cực kỳ nhanh, tạo thành một tấm lưới phòng ngự dày dặn, chắc chắn phía ngoài khoang thoát hiểm của Tổng thống.

Ầm!

Một quả pháo điện từ bay tới bị tơ nhện chặn lại. Ngọn lửa nhức mắt từ vụ nổ thiêu cháy mạng nhện chỉ trong nháy mắt nhưng khoang thoát hiểm đã không thấy đâu nữa.

Tiếng chửi bới vang lên giữa lũ cướp: “Mẹ kiếp! Đuổi theo cho tao!”

Ai cũng biết Chu Thiên Dịch là Lính gác cấp S, năng lực đặc biệt tiến hóa ra được của thực thể tinh thần là mạng nhện có thể trói người. Không ngờ khi thứ mạng nhện kia xếp chồng lên nhau còn có thể cản được một quả pháo truy kích ngay thời khắc mấu chốt?!

Pháo truy kích bị chặn lại, Chu Thiên Dịch lợi dụng hai giây ngắn ngủi đó tăng tốc tàu chiến lên ngưỡng tối đa, đưa khoang thoát hiểm của Tổng thống bỏ trốn nhanh như tên bắn, bay thẳng vào vũ trụ tăm tối.

Lũ cướp dần dần bị hãn bỏ xa.

Bấy giờ Chu Thiên Dịch mới mở cửa sổ nóc của tàu chiến, đưa Tổng thống Harrison vào trong.

Thấy sắc mặt hãn tái xanh, Harrison lập tức kết nối với tua ý thức với Chu Thiên Dịch.

Vừa rồi, vì bảo vệ hai người trốn thoát, nhện đen bị pháo laser nổ cho thương tích đầy mình, thậm chí rụng mất ba chân. Thực thể tinh thần bị thương sẽ khiến chủ nhân đau đớn. Lúc này, hang động trong thế giới tinh thần của Chu Thiên Dịch đang rung lắc như sắp sập.

Nhưng hắn vẫn kiên cường chịu đựng, nói: “Tổng thống, thành thật xin lỗi, tôi tới trễ. Phòng Điều tra có tay trong của bọn họ, tôi mất khá nhiều thời gian mới cắt đuôi được Kloger, tìm ra được vị trí ngài gửi tín hiệu cầu cứu.”

Harrison nghiêm túc nói: “Đừng nói nữa. Cậu tập trung lái tàu chiến đi, để tôi chữa trị cho cậu.”

Thế giới tinh thần của Chu Thiên Dịch là hang động khổng lồ như một mê cung sâu hun hút dưới lòng đất, nhện đen cũng đã trở về nơi này vì bị thương nặng. Harrison vươn tua ý thức màu xanh lục ra, nhẹ nhàng quấn quanh nhện. Vàng sáng dịu mắt mang theo cảm giác ấm áp len lỏi khắp mình nhện. Đồng thời, vô số sợi dây leo xanh biếc đang vươn dài, gia cố lại hang động lung lay sắp sập.

Năng lực chữa trị của Dẫn đường cấp S+ quả nhiên hùng mạnh, chỉ một lát thôi đã ổn định được thế giới tinh thần của Chu Thiên Dịch.

Harrison thở phào một hơi, bình tĩnh nói: “Không ngờ bọn chúng nắm được cả thông tin lịch trình di chuyển, cấu kết với cướp vũ trụ tập kích trên đường. Đội hộ vệ của tôi gần như bị tiêu diệt sạch.”

Chu Thiên Dịch thấp giọng nói: “May mà tôi kịp ra được nội gián trong Phòng Điều tra sớm, kịp cắt đuôi trước khi tên Kloger đó ra tay với tôi. Không thì...”

Không thì Tổng thống đã chôn thân ở khu không người ngoài vũ trụ, Chu Thiên Dịch cũng sẽ bị giết hoặc bị khống chế.

Hai người nhìn nhau, sắc mặt đều rất khó coi.

Harrison nói: “Chúng ta có thể trốn đi đâu đây? Chắc chắn lũ cướp đó sẽ truy sát.”

Chu Thiên Dịch cũng không biết hắn có thể đưa Tổng thống đi đâu. Hắn chỉ có một chiếc tàu chiến này, nhờ chẳng may bị lũ cướp đuổi

kip, hẳn phải ứng phó sao với cả trăm tên điên sẵn sàng liều chết kia?

Đúng lúc này, một chiếc tàu bay cỡ nhỏ bỗng xuất hiện ngay gần đó. Tốc độ của chiếc tàu bay kia không thua kém gì tàu chiến của Chu Thiên Dịch, hiển nhiên là phương tiện dân dụng có tốc độ cao nhất, giá cả siêu đắt đỏ, thường được các phú hào mua về sử dụng.

Chiếc tàu bay kia chủ động gửi đề nghị trò chuyện tới, thông tin văn tắt là: Trưởng phòng Chu, theo tôi.

Chu Thiên Dịch giật mình, lập tức kết nối. Một gương mặt lạ lẫm xuất hiện trên màn hình đối thoại. Người kia nuôi một bộ râu dài bạc trắng, lông mày rất rậm, trên mặt có nhiều nốt ruồi và nếp nhăn, hệt như một ông già bình thường. Nhưng đôi mắt kia lại bình tĩnh, sắc bén, trông cực kỳ quen.

Là Nguyên soái Tần Tiêu?

Nhiều năm làm Trưởng phòng Điều tra đủ giúp Chu Thiên Dịch nhận ra một người chỉ bằng ánh mắt.

Trong lúc hắn vẫn đang kinh ngạc, đối phương đã trầm giọng nói: “Lũ cướp vũ trụ đó sẽ không buông tha hai người đâu. Mau chuyển tiếp không gian tới chòm sao Nam Tam Giác theo tôi.”

Vừa dứt lời, tàu bay của ông lập tức biến mất khỏi tầm nhìn.

Ngay phía trước chính là điểm chuyển tiếp không gian, Chu Thiên Dịch quyết đoán đi theo.

Một điểm chuyển tiếp có thể đi tới nhiều thiên hà khác nhau, Chu Thiên Dịch chọn chòm sao Nam Tam Giác.

Kết quả, vừa chuyển tiếp xong chưa được bao lâu, bọn họ đã bị hút thẳng vào một lỗ sâu vũ trụ khổng lồ.

Tàu chiến bị hút vào vòng xoáy của lỗ sâu quay cuồng như con thuyền bị sóng đánh, Chu Thiên Dịch và Harrison hoảng đến mức suýt nôn mửa. Thấy không xa phía trước, tàu bay của Nguyên soái cũng đang lắc lư giữa lốc xoáy của lỗ sâu, Chu Thiên Dịch đành yên lặng mở lồng phòng ngự.

Hơn mười phút sau, tiếng động ruỳnh ruỳnh vang lên, bọn họ rơi xuống một hành tinh lạ.

[Lại có máy móc của con người rơi xuống nữa nữa nữa rồi!]

[Lần này vẫn là do Nhiên Nhiên đưa tới hả?]

[Cậu ấy sợ chúng mình buồn chán nên đưa bao nhiêu là người đến chơi cùng chúng mình đúng không?]

[Nhiên Nhiên tốt với chúng mình quá]

Bước ra từ tàu chiến, tàu bay, ba người trông thấy một khu rừng giăng kín sương đỏ.

Tiếng vo ve không ngừng vang lên trên đầu, sao trông đám côn trùng biết bay này có vẻ giống nhện thế nhỉ?

Chu Thiên Dịch và Harrison liếc nhìn nhau.

Chuyện gì thế này? Nguyên soái đã biết trước về nơi này sao?

Tần Tiêu không bận tâm đến ánh mắt nghi hoặc của hai người, ông nhìn rừng sương đỏ trước mặt với tâm trạng ngổn ngang.

Khi đó, Nhiên Nhiên của ông đã một mình sống ở đây suốt ba năm sao?

Chương 89: Đại bản doanh hành tinh Nhện Đỏ

Phản ứng của Tần Tiêu khiến Harrison và Chu Thiên Dịch thấy rất khó hiểu. Ông dẫn hai người vào lỗ sâu vũ trụ, rơi xuống hành tinh này, hiển nhiên ông đã biết trước về sự tồn tại của nó. Nhưng trong cơ sở dữ liệu vốn không có bất kỳ thông tin gì liên quan đến hành tinh này... Vậy rốt cuộc làm sao ông biết được?

Tần Tiêu ngoảnh lại, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của hai người, ông hỏi thăm: “Ngài Tổng thống không sao chứ?”

Harrison nghiêm túc đáp: “Tôi không sao. Sao Nguyên soái lại ở đây?”

Tuy Tần Tiêu đã dán râu, vẽ lông mày nhưng Harrison vẫn nhận ra đôi mắt ông.

Tần Tiêu bóc râu và lông mày giả ra, nói: “Chuyện này rất dài, tôi sẽ giải thích kỹ càng với ngài sau.” Ông đưa tay làm động tác “mời”, chỉ về phía màn sương đỏ. Chu Thiên Dịch và Harrison nhìn nhau, đành phải đi theo ông.

Sương đỏ phía trước chầm chậm tản ra như có linh tính, Tần Tiêu dẫn hai người vào trung tâm vùng sương mù.

Đi khoảng mấy trăm mét, họ bắt gặp một... Khu đóng quân?

Nơi này có rất nhiều căn nhà gỗ đơn sơ được dựng bởi cành và lá cây, cạnh nhà gỗ xếp vài cái sọt chứa đồ được làm bằng cành cây, bên trong là rất nhiều thứ quả kỳ lạ, còn có cả ống trúc dẫn dòng nước trong veo tới.

Trên bãi đất trống phía trước, mấy chục người ngồi quây thành vòng tròn, ở chính giữa, hai Lính gác một nam một nữ đang luyện tập kỹ thuật đấu đối kháng.

Một giọng nói quen thuộc vang lên: “Chim nhỏ, quyền pháp của cô tiến bộ nhiều đấy!”

Giọng nữ lạnh lạnh nói chuyện: “Cảm ơn Tướng quân khích lệ, nhưng cháu vẫn đánh không lại cậu Đường.”

Đường Sách cười nói: “Chị Chim, tôi chỉ có chút ưu thế thể lực thôi. Xét về tốc độ, chị mới là đỉnh nhất.”

Chu Thiên Dịch và Harrison nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh ngạc.

Đây chẳng phải Tướng quân Lục Đình Ngự của Quân đoàn Liệp Ưng mới qua đời cách đây không lâu, còn tổ chức cả lễ tang trọng thể rồi hay sao?! Rồi không phải Đội đặc chiến Liệp Ưng đã hy sinh hết ở chòm sao Kiếm Ngự à, sao lại còn sống đông đủ thế này?

Giữa ban ngày ban mặt, đột nhiên trông thấy nhiều “người chết sống lại” như thế, dù Trưởng phòng Chu có tâm lý cực vững cũng không kìm được mà giật giật môi.

Tuy Harrison vẫn giữ nguyên nét mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt đã hiện rõ vẻ ngỡ ngàng và khó hiểu.

Tần Tiêu đã đoán trước được về chuyện này, ông cao giọng đánh tiếng: “Tướng quân Lục, lâu rồi không gặp. Các ông ở đây nhàn nhã quá nhỉ?”

Nghe tiếng, mọi người đồng loạt ngoảnh lại, tròn mắt nhìn.

Vụ gì đây, sao lại thêm ba người nữa thế này? Nếu không nhìn nhầm thì đó là Tổng thống Harrison, Nguyên soái Tần Tiêu và cả Trưởng phòng Chu Thiên Dịch?

Hành tinh này biến thành thánh địa du lịch rồi à? Sao cứ hết người này đến người khác rơi xuống từ lỗ sâu vậy?

Lục Đình Ngự bước tới với vẻ kinh ngạc: “Nguyên soái? Tổng thống? Trưởng phòng Chu? Sao mọi người cũng tới đây?”

Tần Tiêu giải thích: “Tôi bí mật rời khỏi hành tinh Thủ đô, tới đây để tìm người. Còn Tổng thống và Trưởng phòng Chu...”

Chu Thiên Dịch cất tiếng, mặt lạnh tanh: “Chúng tôi chạy tới nơi này thoát thân.”

Mọi người: “...”

Bầu không khí bỗng trở nên kỳ quặc.

Bao nhiêu nhân vật tai to mặt lớn đều tập trung ở hành tinh Nhện Đỏ. Hành tinh này bỗng nhiên biến thành đại bản doanh của con người rồi.

Lục Đình Ngự chỉ ngậy ra một lát đã hiểu ngay, ông hạ giọng, hỏi: “Nguyên soái, tình hình ở hành tinh Thủ đô không ổn đúng không?” Bằng không, Tần Tiêu thân là Nguyên soái sao phải tự mình chạy tới tận hành tinh Nhện Đỏ.

Tần Tiêu gật đầu, nói: “Tướng quân Lục, ra chỗ khác nói chuyện đi.”

Lục Đình Ngự nói: “Mời qua bên này.”

Ông dẫn Tổng thống, Trưởng phòng Chu và Nguyên soái vào căn nhà gỗ của mình. Căn nhà này được dựng rất ra hình ra dạng, bên trong có giường trải bằng cỏ khô và một ít ghế ngồi, chậu rửa tiện từ gỗ. Xem ra Tướng quân Lục rất thoải mái với cuộc sống dã ngoại tại đây.

Tần Tiêu vươn tua ý thức màu lam ra, kéo cả ba người vào thế giới tinh thần của ông. Ba người chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái rồi đã

xuất hiện dưới biển, cơ thể được bong bóng khí trong suốt bao bọc, xung quanh là đàn sứa quen thuộc.

Cách trao đổi bí mật này sẽ không bị ai nghe trộm.

Tổng thống Harrison hiểu ra, hỏi: “VẬY tóm lại chuyện ĐỘI ĐẶC CHIẾN LIỆP ƯNG TỬ TRẬN VÀ TƯỚNG QUÂN LỤC HY SINH ĐỀU CHỈ LÀ MỘT MÀN KỊCH CHO KẼ ĐỊCH NHÌN?”

Lục Đình Ngự nói: “ĐÚNG VẬY, CHỈ CÓ THỂ THÌ NGƯỜI CỦA TỔ CHỨC HẮC ÁM MỚI LỢI LÒNG CẢNH GIÁC.”

Chu Thiên Dịch nghi hoặc: “NGUYÊN SOÁI, RỒT CUỘC ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?”

Tần Tiêu nói: “NGƯỜI PHE CHÚNG TA ĐIỀU TRA ĐƯỢC MỘT VÀI MANH MỐI QUAN TRỌNG. LÃNH ĐẠO TỔ CHỨC HẮC ÁM NGOẠI TRỪ NHÀ KHOA HỌC MẠC DUY CÒN MỘT NGƯỜI NỮA CÓ KHẢ NĂNG BẮT CHƯỚC RẤT GIỎI, CÓ THỂ TÙY Ý THAY ĐỔI NGOẠI HÌNH, GIẢ TRANG THÀNH BẤT KỲ NGƯỜI NÀO KẼ ĐÓ TỪNG TRÔNG THẤY.”

Nghe đến đó, cả ba người sửng sốt.

“LỢI HẠI HƠN CẢ THUẬT DỊCH DUNG, KẼ ĐÓ BẮT CHƯỚC ĐƯỢC CẢ GIỌNG NÓI.”
Tần Tiêu nhìn sang phía Harrison, hỏi: “NGÀI TỔNG THỐNG CÓ BAO GIỜ GẶP RIÊNG THIẾU TƯỚNG LỤC TẮC HIÊN CHƯA?”

Harrison trả lời rất chắc chắn: “TÔI MỚI CHỈ GẶP CẬU ẤY MỘT LẦN TRONG LỄ TANG, CHƯA BAO GIỜ GẶP RIÊNG.”

Tần Tiêu nói: “VẬY THÌ ĐÚNG RỒI. THIẾU TƯỚNG LỤC TẮC HIÊN LẠI TỪNG GẶP RIÊNG ÔNG, KẼ KIA CHÍNH LÀ TỔNG THỐNG GIẢ CỦA TỔ CHỨC HẮC ÁM.”

Tổng thống Harrison hít một hơi khí lạnh, nghĩ đến có kẻ đang giả dạng mình làm xằng làm bậy, ông không khỏi tức giận, siết chặt nắm tay: “THẾ NÊN KẼ ĐÓ MƯỢN DANH TÔI ĐI LÔI KÉO VÔ SỐ NGƯỜI?”

Tần Tiêu nói: “Đúng vậy, đó cũng là mấu chốt giúp cho tổ chức hắc ám có thể phát triển nhanh chóng, đồng thời cài người vào mọi lĩnh vực của Liên bang chỉ trong vòng vài năm.”

Nghe được kết luận ấy, mọi người đồng loạt nhìn nhau.

Cuối cùng Chu Thiên Dịch cũng hiểu tại sao tiến độ điều tra tổ chức này của hắn vẫn luôn trì trệ. Hóa ra đối phương đã mượn danh Tổng thống bố trí rất nhiều nội gián vào mọi cơ quan lớn của Liên bang. Nhưng trên thực tế, Tổng thống tuyệt nhiên không biết có một kẻ giả mạo đang âm thầm gây rối.

Harrison cau mày, nói: “Bảo sao bọn họ lại muốn ám sát tôi. Nếu tôi chết, kẻ giả mạo kia sẽ thế chỗ tôi tái đắc cử Tổng thống.”

Chu Thiên Dịch suy đoán: “Vậy nên bọn họ khống chế Lính gác cũng vì giành phiếu bầu?”

Lục Đình Ngự phân tích: “Sợ rằng thí nghiệm Lính gác của Mạc Duy chỉ là một phần thôi. Đến khi Tổng thống giả đắc cử rồi, bọn họ sẽ thực thi chính sách mới, chưa biết chừng sẽ diệt trừ hoàn toàn Lính gác từ mặt gen di truyền!” Nói tới đây, Tướng quân Lục cha trước nay luôn hiền hòa cũng phải phẫn nộ siết chặt nắm đấm, “Hình như tổ chức này cực kỳ căm thù Lính gác. Với manh mối tôi điều tra được trong những năm qua, số lượng Lính gác cuồng bạo do thí nghiệm của bọn họ ít cũng phải trên vạn người.”

Cả vạn người, không đơn thuần chỉ là con số này. Sau lưng họ là cả vạn gia đình tan nát...

Nghĩ đến những Lính gác biến dị vì thí nghiệm thất bại, mọi người đều cảm thấy vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Lũ người này thực sự đã điên cuồng đến mức mất sạch nhân tính!

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tần Tiêu hỏi: “Tướng quân Lục, ông còn nhớ lần Quân đoàn Nhật Diệt xuất chinh tới chòm sao Thời Chung hồi mười mấy năm trước không?”

Lục Đình Ngự vẫn nhớ như in chuyện này, ông nói: “Khi đó, 150 chiến sĩ của Đội đặc chiến Nhật Diệt đã hy sinh mất 148, chỉ còn 2 người là Auste và Ludwig sống sót quay về.”

Tần Tiêu nói: “Tướng quân Auste đã đầu quân cho tổ chức hắc ám. Mà Dẫn đường năm đó còn sống, cũng chính là Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường hiện tại, Ludwig, chúng tôi nghi ngờ ông ta đã bị sinh vật vũ trụ ký sinh.”

Câu nói này lại khiến mọi người tròn mắt chấn động lần nữa.

Ký sinh? Thế nên dung mạo Hội trưởng Ludwig nhiều năm không thay đổi là vì trong cơ thể ông ta có một sinh vật đáng sợ đến từ hành tinh lạ?

Tần Tiêu nói: “Lần này, tôi bí mật rời khỏi hành tinh Thủ đô là để tới chòm sao Thời Chung điều tra về sự thật năm đó. Tôi là Dẫn đường, sức mạnh tinh thần cao nhưng sức chiến đấu không mạnh. Tôi cần tìm vài Lính gác đáng tin cậy hành động cùng.”

Chu Thiên Dịch chủ động đề nghị: “Tôi đi cùng ngài.”

Tần Tiêu nói: “Không được, Trưởng phòng Chu vẫn nên ở lại bảo vệ Tổng thống.”

Harrison xoa tay: “Không cần lo cho tôi. Có Tướng quân Lục, tôi ở đây sẽ rất an toàn. Nếu phỏng đoán của Nguyên soái là chính xác, vậy thì vấn đề chúng ta đang phải đối mặt là sự tồn vong của vô số Lính gác! Để cậu Chu đi cùng ông đi, cậu ấy đã là Trưởng phòng Điều tra 7 năm nay rồi, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, khả năng quan sát xuất sắc, sẽ bảo vệ được ông.”

Sức chiến đấu của nhện đen quả thực rất mạnh, nếu có thể đi cùng cũng coi như một tầng bảo đảm. Tần Tiêu không phản đối nữa, nói: “Được, vậy Trưởng phòng Chu đi cùng tôi nhé.”

Chu Thiên Dịch gật đầu: “Tôi nhất định sẽ bảo vệ Nguyên soái thật tốt.”

Lục Đình Ngự nói: “Chim Ruồi là Lính gác có tốc độ nhanh nhất; Hai anh em kèn kèn Triệu Phong, Triệu Thuyên cũng là thân tín lâu năm của tôi, để họ đi cùng ông đi. Ông còn cần nhân tài về mặt nào nữa thì cứ trực tiếp điều động.”

Tần Tiêu cười nói: “Bảo cả cậu Đường đi cùng nữa.”

Lục Đình Ngự sửng ngờ: “Cậu Đường? Không phải cậu ta là tân binh mới tốt nghiệp Học viện Quân sự à?”

Tần Tiêu trả lời thẳng thắn: “Cậu ấy tên thật là Đường Sách, là nằm vùng tôi phái tới Quân đoàn Liệp Ưng của ông.”

Lục Đình Ngự: “...”

Ông nói thẳng mặt thế này thật sự khiến Quân đoàn trưởng là tôi khó xử lắm đấy.

Lục Đình Ngự gãi mũi, nói: “Ra là thế. Bảo sao mấy hôm nay luyện võ, cậu ta gần như chưa từng thua.”

Tần Tiêu để Tổng thống và Chu Thiên Dịch rời khỏi thế giới tinh thần, chỉ giữ lại một mình Lục Đình Ngự.

Ông nhìn đối phương, chân thành nói: “Tướng quân Lục, còn một bí mật tôi muốn nói riêng với ông. Dụ Nhiên... Thực ra cậu ấy tên Tạ Nhiên, là con một của Tạ Hi và Tần Lạc, đồng thời là nội gián cực kỳ xuất sắc tôi cài vào tổ chức hắc ám. Tất cả những gì tôi nói hôm nay đều do cậu ấy điều tra được, kể cả hành tinh Nhện Đỏ này cũng là cậu ấy phát hiện ra.”

Lục Đình Ngự không thể tin nổi: “Ông đang nói đến Dụ Nhiên? Cậu Dụ Nhiên Dẫn đường cấp C, người yêu của con tôi?”

Cậu Dẫn đường cấp C trông hồn nhiên, đáng yêu đó vậy mà lại là con trai của Tướng quân Tạ?

Tần Tiêu nói: “Đúng thế. mấy năm qua, đứa trẻ đó đã phải chịu rất nhiều khổ sở. Lỡ chẳng may... tôi nói lỡ như thôi, tôi gặp chuyện bất trắc trong nhiệm vụ lần này, mong rằng sau khi trở về hành tinh Thủ đô, ông có thể làm nhân chứng cho cậu ấy, công khai thân phận nằm vùng, để cậu ấy được khôi phục danh tính Tạ Nhiên.”

Sự đau lòng hiện lên trong mắt Tần Tiêu: “Cha mẹ cậu ấy đều đã mất, trên đời chẳng còn bao nhiêu người thân. Tôi thấy cậu ấy và con trai ông, Lục Tắc Hiên, tâm đầu ý hợp. Tương lai, sau khi tiêu diệt hết kẻ địch, nếu hai đứa nó vẫn bên nhau, ông là cha Lục Tắc Hiên, tôi hy vọng ông có thể đối xử với nó như con ruột, để Lục Tắc Hiên chăm sóc cho nó.”

Cách nói chuyện chẳng khác gì trăng trời trước khi lâm chung này khiến tim Lục Đình Ngự run lên.

Dụ Nhiên là con trai của Tướng quân Tạ. Ông khó lòng nào tưởng tượng nổi Tạ Nhiên khi chưa đầy 20 đã một mình sống sót ra sao để phát hiện ra hành tinh này rồi lại thay đổi ngoại hình, trở về tìm gặp được Nguyên soái, dùng thân phận giả tiến vào tổ chức hắc ám nằm vùng.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên sinh ra cùng năm cùng tháng.

So ra, chỉ ít mấy năm nay Lục Tắc Hiên vẫn có chiến hữu và thân nhân, nhưng Nhiên Nhiên thì sao?

Cậu một mình tiến bước như con sói cô độc, không biết đã trải qua bao nhiêu gian nan mới xâm nhập được tổ chức hắc ám, điều tra ra nhiều thông tin quan trọng đến vậy. Mấy năm nay, cậu luôn phải đối

diện với nguy hiểm trùng trùng mà ngay đến cái tên “Tạ Nhiên” cũng không thể nhắc đến với bất kỳ ai.

Nếu Tướng quân Tạ còn sống, biết con trai mình phải trải qua nhiều đau khổ đến vậy, nhất định sẽ đau lòng lắm.

Chính bản thân Lục Đình Ngự cũng không kìm được xót xa. Ông thờ sâu, nhìn Nguyên soái, nói: “Những lời ông nói tôi đều đã ghi nhớ. Nhưng nếu cậu ấy là nằm vùng do ông phái đi, tương lai vẫn nên là ông đích thân công bố thân phận của cậu ấy, trao tặng cậu ấy huân chương chiến công hạng nhất của Bộ Quân sự Liên bang. Tôi không muốn phải thay ông làm chuyện này, vậy nên mong ông nhất định sống sót trở về.”

Tần Tiêu im lặng một lát rồi thấp giọng nói: “Tôi sẽ cố hết sức. Tôi cũng hy vọng sẽ có ngày đó.”

Hy vọng một ngày kia, ông có thể nói một câu “Tạ Nhiên, mừng cháu về nhà” trước mặt mọi người.

Xế chiều hôm đó, Nguyên soái Tần Tiêu dẫn theo Chu Thiên Dịch, Đường Sách, Lâm Phong Dao và hai anh em Triệu Phong, Triệu Thuyên, thành lập tiểu đội tinh nhuệ sáu người, xuất phát từ hành tinh Nhện Đỏ tới thiên hà Thời Chung chưa được khai phá.

Cùng lúc đó, trong phòng họp Viện Khoa học Trung ương tại hành tinh Thủ đô, một người đàn ông ưa nhìn với mái tóc dài màu bạch kim đứng trước gương mỉm cười: “Chương ngại cần giải quyết đều đã giải quyết xong xuôi. Tiếp theo, chờ đến khi bầu cử Tổng thống, để Harrison tiếp tục tái đắc cử.”

Nói xong câu đó, ông ta nhìn thẳng vào gương.

Ngũ quan và cơ thể người đàn ông điển trai bắt đầu vụn vẹo, bên dưới làn da trắng trẻo như có những cái xúc tu kỳ quái đang cựa

quây.

Một bộ da người chậm chậm được trút xuống, một bộ da khác lại được phủ lên trên cơ thể.

Chỉ chốc lát sau, một người giống Tổng thống Harrison đến 99% đã xuất hiện trong gương.

Chương 90: Chòm sao Thời Chung

Đội sáu người của Nguyên soái Tần Tiêu lái chiếc tàu chiến lúc trước Lục Đình Ngự sử dụng bí mật tới hành tinh tài nguyên thuộc thiên hà Thời Chung. Từ xa nhìn lại, hành tinh kia trông như viên đá quý màu xanh nước nằm lơ lửng giữa vũ trụ.

Tần Tiêu nói: “60% diện tích bề mặt hành tinh này là biển, chúng ta tìm một vị trí hạ cánh an toàn trước rồi tìm cách xuống biển điều tra.”

Tàu chiến nhanh chóng xuyên qua tầng khí quyển, bay trên bầu trời của hành tinh. Để tránh xảy ra chuyện bị tập kích bất ngờ như ở chòm sao Kiếm Ngự, lần này mọi người cực kỳ cẩn trọng. Chim Ruồi và Đường Sách lái phương tiện bay cỡ nhỏ đi thăm dò một vòng, đảm bảo mặt đất không có gì nguy hiểm xong mới thông báo để phi thuyền đáp xuống.

Hành tinh này vô cùng kỳ quái. Bề mặt chỉ có vài loài thực vật cỡ nhỏ mọc loe ngoe, không khác gì cỏ úa giữa đồng hoang.

Sáu người đi tới bờ biển, dưới làn nước trong veo không thấy dấu hiệu của bất kỳ sinh vật sống nào, trên bờ cát cũng không có vỏ sò hay hang cua. Tần Tiêu cau mày nghi hoặc, nhìn sang phía Đường Sách: “Thiếu tá Đường, cậu xuống thăm dò trước.”

Đường Sách nói: “Rõ!”

Nghe ông gọi “Thiếu tá Đường”, Chim Ruồi tròn mắt, quay sang nhìn Đường Sách: “Cậu Đường?”

Đường Sách cười, vò đầu: “Xin lỗi, tôi được Nguyên soái phái tới. Chim Ruồi, mọi người đừng giận, tôi cũng phải chấp hành nhiệm vụ

đặc biệt.”

Tần Tiêu giải thích: “Cậu ấy là Thiếu tá Đường Sách của Quân đoàn Ánh Sao, chắc mọi người không biết đâu.”

Chim Ruồi và anh em họ Triệu nhìn nhau.

Bảo sao “cậu tân binh mới tốt nghiệp Học viện Quân sự” này lại xuất chúng như thế, hóa ra là người do Nguyên soái phái tới. Nhớ lại lúc Lục Tắc Hiên “đồ sát”, Đường Sách chính là người giả chết đầu tiên, giờ mọi người mới vỡ ra chắc chắn hẳn đã nắm được kế hoạch của Dự Nhiên và Lục Tắc Hiên từ trước.

Nhưng trong thời gian ở Đội đặc chiến Liệp Ưng, hẳn vẫn luôn giúp đỡ đồng đội. Khi bị tập kích ở chòm sao Kiếm Ngư, mạng Chim Ruồi cũng do hắn cứu về. Nghĩ thế, Chim Ruồi quan tâm dặn dò: “Anh chú ý an toàn nhé, cần trợ giúp thì liên hệ bọn tôi ngay.”

Đường Sách nói: “Yên tâm!”

Mặc dù kỳ không hàng rào chỉ là thực thể tinh thần cấp A+, sức chiến đấu không mạnh bằng cấp S nhưng vẫn có năng lực rất xuất sắc, đây cũng là lý do Tần Tiêu tìm tới hành tinh Nhện Đỏ đưa Đường Sách theo hiệp trợ ông.

Đường Sách có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh bằng năng lực của kỳ không hàng rào, nhiệt đới, địa cực, sa mạc, đại dương, dù ở đâu hẳn cũng có thể thay đổi màu sắc, nhiệt độ cơ thể cho phù hợp. Năng lực này cực kỳ hữu dụng khi đi thăm dò những môi trường mới.

Ngay khi vừa lặn xuống, cơ thể Đường Sách nhanh chóng hòa làm một với nước biển, biến thành trạng thái trong suốt. Đồng thời, nhiệt độ cơ thể hắn cũng được điều chỉnh, thích ứng với nhiệt độ nước biển.

Tần Tiêu đứng trên bờ cát gần như không thấy Đường Sách đang ở đâu.

Giọng Đường Sách vang lên trong tai nghe: “Nhiệt độ nước biển là khoảng 3 độ, hơi lạnh. Tôi sẽ lặn sâu xuống xem thử.”

Tần Tiêu nói: “Cẩn thận. Nếu gặp phải sinh vật chưa xác định thì khoan hãy tới gần.”

“Đã rõ.”

Hồi ở Quân đoàn Ánh Sao, khi dẫn đội đi trinh sát ở các hành tinh mới, Đường Sách cũng đã gặp khá nhiều vùng biển. Nhưng đại dương ở nơi này khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Dưới biển bình thường luôn có cá lớn, cá nhỏ, các loài tôm tép, rong tảo,... tạo thành một hệ sinh thái dưới nước. Nhưng đại dương này không khác gì một vũng nước đọng, không thấy loài sinh vật nào tồn tại. Lòng biển tĩnh lặng này khiến người ta nảy sinh nỗi bất an như thể có thứ gì đó đang ngủ say dưới đáy nước.

Đường Sách tiếp tục cẩn trọng lặn xuống. Vùng biển này rất sâu, hắn lặn mãi mà vẫn chưa thấy dấu hiệu tồn tại sinh vật sống.

Hắn không cam lòng, tiếp tục lặn sâu hơn nữa, đến tận độ sâu vài nghìn mét so với mặt nước biển.

Cảnh tượng trước mắt khiến Đường Sách toát mồ hôi hột. Không ngờ nơi đáy biển sâu thẳm lại bị chiếm cứ bởi một quái vật khổng lồ đến khó có thể hình dung nổi.

Nó to không khác gì một tòa nhà cao tầng, cơ thể được cấu thành bởi vô số xúc tu màu nâu sẫm. Những cái xúc tu đó vặn xoắn, chòng chéo lên nhau như một bầy rắn lúc nhúc, phủ bên trên là chi chít những chấm đen.

Đường như nó đang ngủ say. Đường Sách căng thẳng, vôi vàng rời khỏi đáy biển.

Những người khác đang lo lắng chờ đợi bên bờ biển. Thấy Đường Sách ngoi lên, Nguyên soái Tần Tiêu vội tiến tới hỏi: “Thế nào? Phát hiện được gì không?”

Đường Sách miêu tả lại: “Tôi không thấy bất kỳ loài cá nào dưới nước. Đáy biển có một quái vật khổng lồ, nó trông như con bạch tuộc được phóng đại mấy chục lần, hoặc là cả đàn rắn đông lúc nhúc dồn vào một chỗ. Nó có rất nhiều xúc tu màu nâu, bên trên phủ kín những chấm đen. Lúc tôi thấy nó, nó không có phản ứng gì cả, chắc đang ngủ.”

Nghe đến đó, Tần Tiêu biến sắc. Sợ rằng phỏng đoán của Nhiên Nhiên chính xác rồi.

Năm đó, Đội đặc chiến Nhật Diệu đổ bộ lên hành tinh này, nổ ra một trận chiến quyết liệt với sinh vật đáng sợ dưới đáy biển, rất nhiều lính gác đã bỏ mình, Ludwig bị sinh vật đó ký sinh, Tướng quân Auste không biết đã thỏa thuận gì với nó mà lại đưa nó về thế giới con người.

Tần Tiêu hít thở sâu, nói: “Chúng ta phải tìm hiểu về loài sinh vật này nhiều nhất có thể. Thiếu tá Đường, Trưởng phòng Chu, Chim Ruồi, Triệu Thuyên, bốn người xuống biển điều tra cùng tôi. Triệu Phong, cậu lái tàu chiến đổ phía trên mặt biển, sẵn sàng tiếp ứng.

Mọi người vào tư thế chiến đấu, nắm chặt vũ khí trong tay.

Các thực thể tinh thần nhện, chim ruồi, kền kền đều không có khả năng sinh tồn dưới nước nhưng Tần Tiêu là Dẫn đường cấp S+ với thực thể tinh thần là sứa biển sâu cực mạnh. Sau khi phối hợp tác chiến với thực thể tinh thần, ông có thể điều khiển đàn sứa tạo thành bong bóng khí trong suốt trùm lên những người khác, giúp họ lặn xuống biển trong trạng thái tàng hình.

Đương nhiên, thực thể tinh thần phối hợp tác chiến sẽ khiến sức mạnh tiêu hao nhanh gấp bội, giúp nhiều người tàng hình cùng một lúc như thế, Tần Tiêu chỉ duy trì được tối đa nửa tiếng. Nhưng Đường Sách đã thăm dò vị trí trước, bọn họ có thể đi thẳng tới đó, nửa tiếng chắc vẫn đủ.

Đường Sách bơi trước dẫn đường, những người khác theo sau.

Nhưng khi tới vị trí đáy biển như trong trí nhớ, Đường Sách kinh ngạc phát hiện nơi này trống không.

Sao có thể như thế? Mới nãy hắn còn trông thấy con quái vật khổng lồ ở ngay đây, sao chưa đầy mười phút đã mất tăm rồi?

Tần Tiêu nhận thấy điều bất thường, lập tức hạ lệnh trong đầu mọi người bằng tua ý thức: “Đừng động đây, ngừng suy nghĩ, khống chế cảm xúc!”

Gần như ngay lúc ông vừa dứt lời, một quái vật khổng lồ màu nâu đột ngột xuất hiện phía trên họ.

Nó lơ lửng giữa biển, chậm chậm di chuyển, đám xúc tu rậm rạp xò ra xung quanh như những cánh hoa. Số lượng xúc tu của nó nhiều không đếm xuể, mà những “cái chấm màu đen” Đường Sách miêu tả không ngờ chính là vô số đôi mắt.

Vừa rồi, khi Đường Sách lặn xuống, nó vẫn đang ngủ say. Nhưng giờ nó đã thức giấc.

Nguyên soái bao bọc mọi người bằng sứa trong suốt. Khả năng tàng hình của Dẫn đường là loại bỏ cảm giác tồn tại về mặt ý thức nên nó cũng không cảm nhận được trong lòng biển đang có nhiều thêm vài con người.

Tần Tiêu bảo mọi người không suy nghĩ gì cả là vì sợ loài vật trí tuệ này có thể cảm nhận được cảm xúc.

Tất cả cứng người chờ đợi dưới biển sâu, mắt mở trừng trừng nhìn nó từ tốn bơi qua trên đỉnh đầu. Vô số con mắt chi chít đang nhìn về phía mọi người khiến ai cũng sợ. May mà những người ở đây đều là Lính gác tinh anh với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nếu đổi thành người thường, có lẽ đã bị dọa cho chết khiếp rồi.

Quái vật kia có kích thước to lớn đến không tài nào tưởng tượng nổi.

Nó có rất nhiều đôi mắt, không biết đầu nằm ở đâu. Mọi người chỉ thấy đám xúc tu chằng chịt kia trôi qua mãi trên đỉnh đầu, hơn mười phút sau nó mới bơi hết cơ thể của mình đi.

Vốn tưởng nó sẽ bỏ tới nơi khác, ngờ đâu nó lại bơi ngược trở về.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sau đó, mọi người trông thấy một cảnh tượng cực kỳ gớm ghiếc.

Xúc tu của nó bắt đầu đứt rời ra, từng cái từng cái rụng khỏi cơ thể, rơi xuống đáy biển như cơn mưa lớn. Tiếp theo, những cái xúc tu đứt đó nhanh chóng di chuyển dưới đáy biển như những con rắn linh hoạt, chúng phát triển rồi lại phân tách thành nhiều xúc tu hơn nữa.

Mọi người khiếp sợ nhìn trân trân.

Nó đang làm gì? Những cái xúc tu đứt kia nhanh chóng biến thành một đám quái vật nhỏ.

Chẳng lẽ đây là phương thức ký sinh của nó?

Đưa ký sinh vào cơ thể người bằng xúc tu đứt rồi vật ký sinh đó sẽ lớn dần lên, ăn mòn ý thức của vật chủ?

Nghĩ đến trong cơ thể Ludwig là loài quái vật đáng sợ này, ngay đến Tần Tiêu với tố chất tâm lý cực vững cũng lạnh sống lưng, hướng chi những người khác.

Cảm xúc dao động mãnh liệt trong lòng biển khiến quái vật phát hiện ra.

Nó bỗng dừng khựng việc phân tách, vô số đôi mắt nhìn lom lom về phía Tàn Tiêu.

Tàn Tiêu căng thẳng, nói ngay lập tức: “Nó phát hiện ra chúng ta rồi, chạy mau!”

Đám xúc tu đồng loạt thu lại như có linh tính, bao vây lấy tất cả bọn họ.

Quái vật kia có quá nhiều xúc tu, tất cả chúng vươn hết về phía họ, gần như cuốn chặt lấy tất cả mọi người chỉ trong nháy mắt. Thấy Nguyên soái sắp bị xúc tu kéo xuống đáy biển, Chu Thiên Dịch rút đao điện từ, hét lớn: “Bảo vệ Nguyên soái!”

Nhện đen xuất hiện bên cạnh hắn, tám cái chân sắc như dao chém đứt lìa những cái xúc tu đang trói chặt Nguyên soái.

Chim Ruồi chớp thời cơ bơi lên phía trên quái vật nhanh như gió, tóm lấy một chiếc xúc tu, tập kích từ sau lưng nó.

Triệu Thuyên xông lên theo kế hở Chu Thiên Dịch chém ra, tóm lấy tay Nguyên soái, kéo ông bơi lên mặt nước.

Nhưng hai chân Tàn Tiêu vẫn bị xúc tu quấn chặt lấy, kéo thế nào cũng không lên được.

Những cái xúc tu kia trông tưởng mềm mà không ngờ lúc quấn chặt lại khó thoát như thế. Chu Thiên Dịch phản ứng cực nhanh, hắn cho nhện đen mở đường máu, bản thân thì xông thẳng tới bên cạnh Nguyên soái. Thanh đao sắc trong tay mau lẹ chém khắp xung quanh Tàn Tiêu, nhoáng cái đã chặt đứt toàn bộ đám xúc tu đang níu ông lại.

Đồng thời, Chim Ruồi linh hoạt chiến đấu ở phía trên, nhanh chóng mở được một con đường để ngoi lên mặt biển. Cô nói: “Anh Triệu, bên này!”

Triệu Thuyên nhân cơ hội kéo Nguyên soái khỏi vòng vây xúc tu, bơi lên mặt biển.

Trong đầu Đường Sách vang lên giọng nói bình tĩnh của Tần Tiêu: “Đường Sách, tìm xem đầu của nó ở đâu!”

Nhận được mệnh lệnh, Đường Sách lập tức đổi màu, ngụy trang bản thân thành một cái xúc tu, nhanh chóng tiếp cận quái vật. Quái vật kia thật sự có quá nhiều xúc tu, nó không hề phát hiện ra có một người đang trà trộn trong đó.

Đường Sách biến mình trông giống hình dạng một cái xúc tu, dường như những xúc tu xung quanh đã nhận định hẳn thuộc phe mình nên không hề tấn công. Hẳn nhân cơ hội đó bơi sâu vào trong, cuối cùng thấy được một con mắt tròn xoe to như quả bóng giữa đám xúc tu xếp tầng xếp lớp.

... Đây là đầu của nó ư?

Đường Sách còn chưa kịp ra tay, dường như cảm nhận được nguy hiểm, quái vật kia lập tức điều khiển xúc tu tụ lại bảo vệ “con mắt” đó.

Tần Tiêu nói: “Mau bỏ đi!”

Chim Ruồi có tốc độ nhanh nhất bơi trước mở đường, Triệu Thuyên đưa Nguyên soái bơi lên trên thật nhanh, Đường Sách linh hoạt hòa lẫn với nước biển, kịp thời thoát khỏi vòng vây trước khi bị nó bắt được, nhện của Chu Thiên Dịch phụ trách giăng một tấm lưới khổng lồ bọc hậu, ngăn đám xúc tu tấn công.

Năm người chạy trốn khỏi con quái vật kia bằng tốc độ nhanh nhất, ngoi lên mặt biển.

Nhận thấy tình hình không ổn, Triệu Phong đã lái sẵn tàu chiến lại đây. Triệu Thuyên đưa Nguyên soái vọt lên, nhảy thẳng vào phương tiện bay, những người khác cũng nhanh chóng bắt kịp. Tàu chiến mở cửa boong, bốn chiếc phương tiện bay lao về tàu chủ bằng tốc độ tối đa.

Ngay khi họ vừa kịp vào trong tàu chiến, quái vật khổng lồ kia cũng nổi lên trên mặt nước.

Khi trải rộng hết cỡ, cơ thể nó gần như trùm lấy hải vực rộng đến vài ki lô mét vuông. Đám quái vật con nó mới sinh ra cũng ngoi lên, bơi xung quanh nó. Những cái xúc tu màu nâu sẫm phần nộ vung lên cao, gần như chạm đến đáy tàu chiến.

Nếu không kịp thoát nhanh, có lẽ tàu chiến của họ đã bị lôi tuột xuống biển.

Mọi người hãi hùng nhìn khung cảnh dưới chân.

Quái vật kia đang phát ra những âm thanh kỳ quái.

Tần Tiêu cảm nhận bằng tua ý thức, không ngờ lại hiểu được tín hiệu nó truyền đi.

[Loài người, chúng mày lại đến quấy rầy tao]

[Lũ chúng mày đáng chết!]

Nghe âm thanh lạnh lùng như băng trong đầu, Tần Tiêu rùng mình.

Lại đến quấy rầy?

Vậy đúng là năm xưa, trong lúc khai phá hành tinh tài nguyên, Đội đặc chiến của Quân đoàn Nhật Diệu đã vô tình đánh thức nó đang ngủ say dưới đáy biển, thậm chí đã thương nó nên nó mới tiêu diệt sạch lực lượng này, đồng thời cho xúc tu của mình ký sinh trong cơ thể con người?

Chương 91: Đối thoại tinh thần

Qua ô cửa sổ bên thân tàu, nhìn con quái vật đang bập bênh trôi trên mặt biển, Đường Sách nhìn không được, nói: “Thứ kia gớm quá đi mất! Nhưng hình như cả hành tinh này chỉ có đúng một sinh vật là nó? Tôi không phát hiện tôm cá nào khác dưới biển, nó sống bằng gì nhỉ?”

Chu Thiên Dịch đoán: “Có lẽ nó không cần ăn, chỉ sống bằng ánh sáng và nước?”

Hiểu biết của con người với các loài sinh vật vũ trụ thực chất rất hữu hạn. Con quái vật này cũng là một giống loài lạ lẫm, chưa từng xuất hiện trong cơ sở dữ liệu.

Tần Tiêu dăm chiêu nhìn quái thú trên mặt biển rồi chợt nói: “Hạ độ cao tàu chiến xuống 100 mét, tôi muốn nói chuyện với nó.”

Triệu Phong đang điều khiển tàu chiến gần ra, căng thẳng nói: “Nguyên soái, giờ tàu chiến đang ở độ cao an toàn. Hạ xuống 100 mét, nhớ nó tấn công chúng ta thì làm sao?”

Tần Tiêu bình tĩnh nói: “Mở lồng phòng ngự, tranh thủ thời gian.”

Thấy thái độ ông rất kiên quyết, Triệu Phong đành làm theo lệnh, nhanh chóng hạ độ cao của tàu chiến.

Có vẻ quái vật kia cũng không ngờ đám người này sẽ quay lại nên thoáng sửng sốt. Tranh thủ cơ hội đó, Tần Tiêu nhanh chóng vươn tua ý thức màu lam ra khỏi khe hở của cửa sổ, xuyên qua tầng tầng lớp lớp xúc tu, tìm tới chỗ “con mắt” khi nãy Đường Sách phát hiện ra.

Đó là một con mắt to tầm quả bóng đá, khác hẳn những con mắt to bằng đồng xu chi chít khắp xung quanh.

Đường Sách đã tìm đúng, đây chính là đại não của nó.

Ngay khi bị tua ý thức tiếp cận, quái vật nghe như có một tiếng nổ vang lên trong đầu. Tiếp đó, một giọng nói ôn hòa vang lên: “Xin chào, tôi là Tần Tiêu, Thống soái Liên bang loài người. Chúng tôi không có ác ý với ngài, chỉ muốn tới để điều tra một sự thật trên hành tinh này.”

Quái vật kia lạnh lùng đáp lại: “Không có ác ý? Chính chúng mày đã giết chết không biết bao nhiêu thành viên trong đàn tao.”

Thành viên? Nó gọi những cái xúc tu đó là “thành viên”?

Đây chắc hẳn là một chủng loài sinh vật quần cư kỳ quái với con đầu đàn có trí tuệ siêu cao, tương tự như nhện chúa trên hành tinh Nhện Đỏ.

Nhưng cách sinh sản của nhện chúa là đẻ trứng, đám nhện con được sinh ra không phải dính trên người nó. Còn cách sinh sản của quái vật trước mặt là tự phân tách, bóc “hạt giống” từ chính cơ thể nó ra, những sinh mệnh mới xuất hiện này sẽ tụ lại cùng nó, hành động chung với nó.

Những cái xúc tu đó là “thành viên trong đàn” của nó, vậy thì sau khi xúc tu có được sự sống riêng, chúng cũng có khả năng hành động và tư duy độc lập.

Tần Tiêu thành khẩn hòa hoãn: “Thật sự xin lỗi, là ngài tấn công chúng tôi trước. Để đảm bảo tính mạng của bản thân, chúng tôi buộc phải phản kích và phòng ngự.”

Quái vật kia cười nhạt: “Là chúng mày xâm phạm hành tinh của tao trước nên tao mới tấn công chúng mày.”

Tần Tiêu: “...”

Nếu thật sự muốn tranh luận trình tự trước sau, quả thật con người là bên làm sai trước. Con người xâm phạm hành tinh của nó, nó tấn công đáp trả, con người lại phòng ngự phản kích, đôi bên đều tổn hại. Năm đó, Quân đoàn Nhật Diệu gần như bị diệt sạch, hôm nay, đội của Tần Tiêu cũng suýt nữa bỏ mạng lại đây.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do không thể trao đổi thông tin với nhau, tất cả đều hành động bằng bản năng.

Nhiều năm qua, con người không ngừng bành trướng trong vũ trụ, đã quen đưa các Đội đặc chiến Lính gác đi đổ bộ và chiếm lĩnh các hành tinh tài nguyên, dẫn đến rất nhiều sự đổ máu, hy sinh. Nếu đội quân đầu tiên được phái đi là Dẫn đường, trò chuyện một cách lịch sự, mềm mỏng, biểu đạt thành ý với nó, có lẽ bi kịch sẽ không phát sinh.

Dụ Nhiên đã từng nói khả năng đối thoại tinh thần của Dẫn đường là món quà quý giá nhất Thượng Đế ban cho con người.

Nhưng con người không biết tận dụng ưu thế của Dẫn đường mà cứ giấu tiệt họ ở hành tinh Thủ đô để hoành hành ngang ngược khắp vũ trụ bằng phương pháp thô bạo, ngu xuẩn nhất. Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn rồi sẽ đến ngày bị báo ứng.

Hiện giờ, quả báo đang gần ngay trước mắt.

Tần Tiêu đối thoại với quái vật không phải vì đàm phán mà là muốn xác định một vấn đề: Liệu nó đã từng gặp Dẫn đường hay chưa.

Vừa rồi, khi kết nối tinh thần, nó không hề tỏ ra kinh ngạc. Hiển nhiên, nó biết về sự tồn tại của Dẫn đường.

Chắc chắn Ludwig, Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng năm đó, đã đối thoại trong tâm trí với nó. Đó cũng là nguyên

nhân mẫu chốt của việc chỉ có Thiếu tướng Auste và Ludwig sống sót trở về hành tinh Thủ đô trong khi những chiến sĩ khác trong đội đều đã hy sinh.

Rất có thể bọn họ đã có một thỏa thuận gì đó với nhau nên nó mới tha mạng hai người.

Tần Tiêu bình tĩnh thăm dò: “Loài người đã từng xâm phạm lãnh thổ của ngài nên ngài cũng muốn tới thế giới loài người xem thử?”

Quái vật kia hỏi ngược lại: “Chỉ lũ người chúng mày được đến những hành tinh khác còn tao thì không thể đến hành tinh của chúng mày hay sao?”

Tần Tiêu thân nhiên nói: “Nếu chỉ là viếng thăm mang tính hữu nghị, đương nhiên chúng tôi rất hoan nghênh. Nhưng hiện tại xem ra thành viên mà ngài phái đi đang muốn chiếm lĩnh hành tinh Thủ đô của chúng tôi. Có phải nó còn muốn đón ngài đi sau khi kế hoạch thành công đúng không? Chắc đại dương của chúng tôi ở nơi đó càng phù hợp cho ngài sinh tồn hơn nhỉ?”

Phát hiện Tần Tiêu đang nói những câu rất khôn khéo, quái vật không thèm đáp lại nữa.

Tần Tiêu cười nói: “Đáng tiếc, các ngài vẫn đánh giá thấp trí tuệ của loài người. Đô hộ hành tinh của loài người chúng tôi không dễ vậy đâu.”

Nghe vậy, cảm xúc tức giận tột độ đột ngột xuất hiện trong thế giới tinh thần của quái vật. Xúc tu của nó bắt đầu điên cuồng tấn công về phía tàu chiến. Triệu Phong vội vàng lái tàu chiến bay lên cao, mạo hiểm tránh né được đòn công kích của nó.

Mọi người không biết Nguyên soái đã nói những gì, họ chỉ biết nó bị Nguyên soái chọc giận.

Tần Tiêu ngắt kết nối bằng tua ý thức, trán ướt đẫm mồ hôi lạnh. Khi này ông dùng sửa bảo vệ mọi người, giờ lại đối thoại tinh thần với sinh vật trí tuệ cao, sức mạnh đã gần như cạn kiệt.

Đường Sách nhanh tay rót nước, đỡ Nguyên soái ngồi xuống, quan tâm hỏi han: “Nguyên soái, nó nói gì vậy?”

Vẻ mặt Tần Tiêu rất nặng nề: “Tôi đoán đúng rồi. Năm đó, khi đối mặt với sống chết, Ludwig đã đối thoại tinh thần với nó, xin nó tha mạng cho mình. Điều kiện nó đưa ra chính là dẫn nó tới thế giới của con người.”

Mọi người: “...”

Những người trên chiếc tàu chiến này đều có thể tự hào nói rằng dù phải hy sinh, họ chắc chắn không bao giờ trở thành phản đồ.

Nhưng không phải ai cũng có tinh thần anh dũng bất khuất được như thế. Luôn có những người ham sống sợ chết, đưa ra lựa chọn có lợi cho bản thân khi đối mặt với sinh tử. Có lẽ năm đó Ludwig cũng không ngờ rằng loại sinh vật này lại kinh khủng đến thế, ông ta đơn giản là muốn giữ mạng mình nên mới đồng ý với điều kiện của đối phương.

Đáng tiếc, ông ta không hiểu được loài sinh vật vũ trụ này. Sau khi bị ký sinh, ý thức ông ta dần bị ăn mòn, bị thế chỗ, dung mạo cũng ngừng lão hóa. Con quái vật kia khoác lên mình bộ da của ông ta, ẩn nấp trong thế giới con người rất nhiều năm.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nó đã mưu toan lâu như thế, hơn nữa còn bắt tay với Mạc Duy thực hiện thí nghiệm đối với Lính gác để thôn tính toàn bộ hành tinh Thủ đô, biến đại dương ở đó thành ngôi nhà mới của nó. Nó muốn đô hộ hành tinh của con người, đồng thời khống chế, bắt con người cung phụng nó.

Con người luôn đi chiếm lĩnh các hành tinh trong vũ trụ, giờ cũng đã xuất hiện sinh vật hùng mạnh khác muốn xâm lược quê hương của con người.

Tần Tiêu ngồi bên cửa sổ, rơi vào trầm tư.

Đám quan chức sống an nhàn, sung sướng ở hành tinh Thủ đô thực chất còn chẳng thấu tình đạt lý được bằng Dụ Nhiên. Mà việc Dụ Nhiên có cái nhìn mới mẻ như thế cũng là vì cậu được nhện chúa giúp đỡ trong lúc nguy nan nhất.

Đều là sinh vật có trí tuệ cao trong vũ trụ, giống loài nào cũng bình đẳng như nhau, không ai cao quý hơn ai. Phương thức sinh tồn của những chủng loài kia khác với con người, chúng không có nền văn minh lâu đời và khoa học kỹ thuật tiên tiến, nhưng chúng cũng không đáng phải trở thành hòn đá lót đường cho con người.

Mảnh đất chúng khởi sinh và tồn tại, có gì phải dâng cho con người?

Khi bị xâm lăng, con người sẽ tìm mọi cách phản kích, chúng cũng chỉ đang bảo vệ hành tinh của mình giống như vậy mà thôi.

Nhân loại đứng đầu chuỗi thức ăn với thái độ kiêu ngạo quá lâu, chung quy sẽ có một ngày gặp báo ứng.

Có lẽ khi nhiệm kỳ Tổng thống tiếp theo bắt đầu cũng là lúc chính sách bành trướng khắp vũ trụ suốt mấy trăm phải thay đổi toàn diện.

Cùng lúc đó, tại hành tinh Thủ đô.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên nghe tin Nguyên soái ốm nặng liệt giường. Lục Tắc Hiên nói: “Nguyên soái đã giữ chắc hơn hai mươi năm, chắc chắn đã bồi dưỡng ra vài thân tín của riêng mình. Tôi đoán ông ấy đã bí mật rời khỏi hành tinh Thủ đô, để thể thân ở nhà giả bệnh qua mắt tay trong của tổ chức hắc ám.”

“Em lo là khi đến chòm sao Thời Chung, nhờ may ông đựng độ quái vật đáng sợ nào đó...” Dụ Nhiên nhắm mắt, không dám nói tiếp.

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng ôm Dụ Nhiên vào lòng, thấp giọng an ủi: “Đừng nghĩ nhiều quá, chắc chắn ông nội sẽ không sao đâu. Ông ấy là Dẫn đường cấp S+, sức mạnh tinh thần rất đáng gờm, sủa còn biết tàng hình nữa. Ông ấy sẽ không mạo hiểm một mình đâu, tôi đoán ông sẽ đến hành tinh Nhện Đỏ, đưa vài trợ thủ cùng đi điều tra.”

Nghe Lục Tắc Hiên bình tĩnh phân tích, nỗi lo âu trong lòng Dụ Nhiên vơi đi phần nào.

Ông đã rời khỏi hành tinh Thủ đô rồi, giờ cậu có lo cũng vô dụng, chẳng bằng tỉnh táo lại, làm tốt việc của bản thân.

Nghĩ thế, Dụ Nhiên nói sang chuyện khác: “Đợt diễn thuyết công khai đầu tiên của Tổng thống sắp kết thúc rồi, chỉ còn một tháng nữa là tới ngày bỏ phiếu, chắc hẳn tổ chức hắc ám sẽ tranh thủ ra tay sớm. Giết được Tổng thống rồi, bọn họ sẽ đẩy Tổng thống giả lên thế chỗ.”

Lục Tắc Hiên cau mày: “Kỳ lạ là dạo gần đây không có tin tức gì từ bên Văn phòng Tổng thống cả.”

Hai người đang nói chuyện, TV bỗng đưa tin: “Trên đường tới thiên hà Mục Phu diễn thuyết, Tổng thống Harrison bị thế lực chưa xác định tập kích, đội hộ vệ Tổng thống tử thương nghiêm trọng. Nhận được tín hiệu cầu cứu, Thượng tướng Auste, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Nhật Diệu đã tới hiện trường, cứu được Tổng thống. Hiện tại, Tổng thống đã trở về hành tinh Thủ đô an toàn. Phát ngôn viên của Văn phòng Tổng thống cho biết các buổi diễn thuyết công khai tiếp theo sẽ được tạm hoãn và tiến hành sau.”

Dưới bản tin này, rất nhiều cư dân mạng công kích đối thủ cạnh tranh còn lại.

“Vụ này chắc chắn do Mike làm rồi?”

“Ám sát Tổng thống Harrison để mọi người bỏ phiếu cho lão ấy hả? Đúng là hèn hạ!”

“Kẻ thù đoạn ti tiện như thế không thể trở thành Tổng thống Liên bang được.”

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhìn nhau. Chắc chắn chuyện này do tổ chức hắc ám gây ra, hơn nữa còn tiện tay hất nước bản sang đối thủ cạnh tranh. Tổng thống Harrison thật có lẽ đã gặp nạn rồi. Còn kẻ đang ở trong dinh Tổng thống lúc này đã được trao đổi thành kẻ giả mạo.

Chiêu ném đá giấu tay này đúng là cao minh. Hiện tại, tổ chức hắc ám đã khống chế được Quân đoàn trưởng các Quân đoàn Nhật Diệu, Lập Ứng và Ánh Sao, Nguyên soái bệnh liệt giường không còn làm gì được nữa, Tổng thống cũng đã bị giết, bọn chúng sẽ làm gì tiếp theo đây?

Dụ Nhiên nói: “Có phải bọn họ nên liên hệ em để bố trí kế hoạch tiếp theo không?”

Ngày mai chính là thứ Sáu, khi Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng tới trụ sở làm việc, Lính gác cấp A kia lại đến tìm Dụ Nhiên.

Từ sau lần Nguyên soái đến thanh tra, Dụ Nhiên không còn ngồi trong văn phòng của Lục Tắc Hiên mà chờ ở phòng bên cạnh, vờ như ngoan ngoãn, chăm chỉ đọc sách. Lúc trước, Dụ Nhiên đã nhờ Lính gác kia mua sách giúp cậu, hôm nay, tên đó lấy có đưa sách cho Dụ Nhiên, trộm nhét một tờ giấy vào tay cậu.

Dụ Nhiên mở ra, liền thấy trên giấy viết: Giáo sư Mạc Duy sẽ gặp cậu tại Sở Nghiên cứu Viện Khoa học Liên bang vào 10 giờ sáng thứ Bảy. Để Lục Tắc Hiên ngủ ở nhà, cậu tới đó một mình.

Dụ Nhiên xé nát tờ giấy rồi vút vào bồn cầu, nói trong đầu: “Mạc Duy hẹn gặp riêng em.”

Lục Tắc Hiên căng thẳng: “Em đi một mình sao? Tôi không yên tâm, tìm cách đưa tôi đi cùng đi, tôi sẽ tiếp tục sắm vai con rối.”

“Đừng lo, dù sao giờ em cũng là người điều khiển hai con rối quan trọng, tạm thời bọn họ sẽ không làm gì em đâu. Em đoán Mạc Duy muốn em tới là vì có chuyện quan trọng cần giao. Chẳng phải lão ta bảo muốn nhận em làm học trò út đấy sao?”

Nói đến đây, Dụ Nhiên cười nhạt: “Lão ta là thầy của cha em. Mai em sẽ tới đó, gặp “ông thầy” này.”

Chương 92: Bái sư

Sáng hôm sau, Dụ Nhiên tới Sở Nghiên cứu của Viện Khoa học Trung ương Liên bang đúng giờ.

Trước kia, cha cậu là nhân viên công tác ở Sở Nghiên cứu, là người phụ trách chính trong nhóm nghiên cứu “Khoang điều trị tái tạo” của Giáo sư Mạc Duy. Lúc nhỏ, Dụ Nhiên đã tới đây rất nhiều lần. Hiện tại, nhìn tòa nhà quen thuộc trước mặt, trong lòng Dụ Nhiên không còn cảm giác vui vẻ, hào hứng khi được tới đây nữa.

Cha cậu đã mất.

Mà người thầy cha kính trọng nhất, bên dưới vẻ ngoài hòa nhã, thiện lành lại là lòng tham và sự ngạo mạn mất sạch nhân tính.

Có lẽ quá trình trưởng thành từ Dẫn đường cấp C lên đến cấp S+ của Mạc Duy không thuận lợi nên mới tạo nên tính cách tự phụ đến mức cực đoan, cho rằng Dẫn đường mới là người tiến hóa ưu tú nhất, Lính gác chỉ là “đám rác rưởi khuyết tật gen không nên tồn tại” và muốn khống chế Lính gác thành con rối của mình.

Thứ thuốc lão ta nghiên cứu ra đã giết chết bao nhiêu Lính gác vô tội, phá hủy bao nhiêu gia đình?

Kẻ tên Mạc Duy này thực sự đáng bị băm vằm thành trăm mảnh.

Dụ Nhiên nhắm mắt, giấu sạch nỗi thống hận với Mạc Duy vào sâu trong lòng, vờ như bình tĩnh bước vào trụ sở của Sở Nghiên cứu.

Có người đón cậu từ ngoài cửa, là một nữ Dẫn đường trẻ tuổi với thực thể tinh thần cá thồn bơn. Trông cô chỉ khoảng hai mươi mấy

tuổi, khoác áo blouse trắng, tươi cười nói chuyện với Dụ Nhiên: “Dụ Nhiên, Giáo sư Mạc Duy đang chờ trên tầng, để tôi dẫn cậu tới.”

Dụ Nhiên gật đầu, theo cô ta vào thang máy đi lên tầng cao nhất.

Tòa nhà của Sở nghiên cứu có tổng cộng 68 tầng. Trên tầng cao nhất có một mặt tường kính có thể quan sát toàn bộ quang cảnh bên ngoài. Đứng từ tầng cao nhất nhìn xuống, người đi đường và những chiếc xe bay chạy trên cao tốc trên không đều trông nhỏ xíu như những con kiến.

Mạc Duy đang đứng trước cửa sổ sát đất, híp mắt nhìn ra bên ngoài. Cảm giác đứng ở nơi cao quan sát vạn vật rất thú vị, lão ta luôn tin rằng đứng chỗ cao sẽ trông được xa. Lão đã mừng tưng ra được thí nghiệm của lão sẽ là phát minh vĩ đại nhất lịch sử loài người.

Nghe tiếng gõ cửa, Mạc Duy ngoảnh lại, bắt gặp một đôi mắt hai màu sáng ngời.

Đôi mắt này rất đặc biệt, mắt phải trong veo như hổ phách, mắt trái lại như pha lê đỏ. Lần đầu trông thấy mắt hai màu, người ta sẽ cảm thấy rất kỳ quái, nhưng càng nhìn lâu lại càng thấy đẹp.

Mạc Duy mỉm cười, vẫy tay gọi Dụ Nhiên: “Dụ Nhiên, mau qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chào Giáo sư.” Dụ Nhiên đặt giỏ trái cây lên bàn, “Đây là trái cây trong vườn nhà họ Lục, em tự tay hái tới mời thầy.”

Mạc Duy nhìn trái cây tươi rói trong giỏ, cười nói: “Cậu còn mang quà tới nữa à?”

Dụ Nhiên nói: “Chẳng phải thầy bảo muốn nhận em làm học trò út còn gì? Học trò lần đầu ra mắt thầy giáo sao có thể đi tay không?”

Nghe đến đó, Mạc Duy càng cười sung sướng hơn, lão vỗ vai Dụ Nhiên: “Đúng là đứa trẻ ngoan. Tình hình Lục Tắc Hiên sao rồi?”

Dụ Nhiên nói: “Hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, em đã thôi miên hẳn ta. Giờ chắc hẳn vẫn đang ngủ mê mệt trong nhà.”

Mạc Duy gật đầu vui mừng: “Rất tốt. Không hổ là người tôi coi trọng, quả nhiên làm việc rất cẩn thận.” Lão ta ngồi xuống trước bàn làm việc, nói: “Nếu nhận cậu làm học trò, vậy cậu kính thầy một chén trà theo đúng quy củ đi.”

Năm xưa, cha cậu cũng kính trà lão ta ở đây sao?

Dụ Nhiên quay đi, giấu tiết gai góc trong mắt, ngoan ngoãn đi tới máy nước tự động pha một chén trà nóng rồi bùng tới, lễ phép mời Mạc Duy: “Mời thầy uống trà.”

Mạc Duy cười tủm tỉm nhận chén trà, uống một hớp, cảm thán: “Không ngờ đã ngoài bảy mươi, tôi lại có được cậu học trò út vừa ý thế này. Nói chứ, hồi xưa, tôi có cậu học trò cả tâm đắc lắm... Aiz, tiếc thật, cậu ta chẳng chịu nghe lời gì cả.”

Dụ Nhiên cười khẩy trong lòng.

Ông ấy không nghe lời, âm thầm điều tra ông nên ông mới diệt khẩu cả nhà họ?!

Chắc ông không tài nào ngờ được cậu học trò út đang đứng trước mặt ông chính là con trai của cậu học trò cả kia đâu nhỉ.

Mạc Duy ngẩng đầu, nhìn Dụ Nhiên, nói: “Dụ Nhiên, kế hoạch vĩ đại nhằm thay đổi tương lai thế giới cần phải nỗ lực duy trì thực hiện khoảng hai đời người thì mới có thể diệt sạch toàn bộ Lính gác. Cậu chính là hạt giống tốt tôi xem trọng, kể từ hôm nay, cậu tiếp tục giám sát Lục Tắc Hiên vào các ngày làm việc, cuối tuần thì theo tôi học hỏi. Với khả năng ghi nhớ và tiếp thu của Dẫn đường cấp S, tôi tin cậu sẽ học được nhanh thôi.”

Dụ Nhiên giả vờ như rất hào hứng: “Em nhất định sẽ chăm chỉ học hành, không phụ sự ưu ái của thầy.”

Mạc Duy gật đầu rất hài lòng: “Phải rồi, vì tới năm vùng bên cạnh Lục Tắc Hiên, cậu vẫn luôn thể hiện mình là Dẫn đường cấp C. Tôi không thể nhận một Dẫn đường cấp C năng lực tầm thường làm học trò được...”

Lão ta cau mày trầm tư rồi nảy ra một cách: “Chi bằng cậu nói với mọi người rằng cậu chính là Dẫn đường kiểu phát triển hiếm gặp giống tôi. Tôi phát hiện ra thiên phú của cậu nên mới muốn tập trung bồi dưỡng. Như thế, cậu phát triển thành Dẫn đường cấp S sẽ không bị nghi ngờ.”

Dụ Nhiên cười nói: “Em cũng nghĩ vậy. Thực ra lúc còn ở Học viện Dẫn đường, em đã nói với chủ nhiệm lớp và Giám đốc Tạ rằng em là Dẫn đường kiểu phát triển nên ông ta mới dạy riêng và cho em tốt nghiệp sớm. Nhưng khi tốt nghiệp, sức mạnh tinh thần em thể hiện ra mới chỉ là cấp B. Giờ em có thể nói rằng mình đã phát triển lên cấp A, sang tháng lại lên cấp S nhờ sự bồi dưỡng của thầy, thầy thấy sao?”

Mạc Duy nói: “Rất tốt! Hai thầy trò chúng ta hợp ý nhau đấy chứ, Dẫn đường kiểu phát triển đúng là cái có hoàn hảo.”

Dụ Nhiên hiếu kỳ hỏi: “Thầy ơi, hồi trước thầy từ cấp C dần dần phát triển lên cấp S+ ạ?”

Mạc Duy xoa cằm, cười nhạt: “Lúc thức tỉnh, tôi đã 16 tuổi rồi, ban đầu chỉ là một Dẫn đường cấp C, bị kỳ thị đủ đường. Về sau, khi sức mạnh tinh thần của tôi dần tăng lên, thái độ của những kẻ khác cũng thay đổi theo. Cậu nói xem, có phải rất thú vị không?”

Dụ Nhiên nhướn mày: “Đám người đó đúng là có mắt như mù, không nhìn ra thiên phú của thầy.”

Mạc Duy khẽ cười, thờ dài: “Đúng vậy. Thế nên tôi mới biến đám Lính gác hồi nhỏ khinh thường tôi thành vật thí nghiệm đợt đầu tiên. Lúc bọn chúng cuồng bạo, cái vẻ mặt vừa đau đớn vừa hãi hùng ấy trông hay ho lắm.”

Dụ Nhiên: “...”

Xem ra trong “quá trình phát triển”, Mạc Duy đã chịu không ít uất ức nên tâm lý mới biến thái như vậy.

Mạc Duy đứng dậy: “Đi thôi, tôi dẫn cậu đi tham quan phòng thí nghiệm của chúng ta.”

Dụ Nhiên theo sau Mạc Duy, tới phòng thí nghiệm bí mật trong Sở Nghiên cứu.

Phòng thí nghiệm này được cài đặt mật mã rất mạnh, Mạc Duy mở khóa bằng đồng tử, Dụ Nhiên theo lão vào trong. Vài nhà khoa học đang chăm chú làm thí nghiệm, trên mặt bàn trắng phau là các thiết bị thí nghiệm tiên tiến, ống nghiệm và các loại thuốc nhiều màu được sắp xếp gọn gàng, trông không khác gì một phòng thí nghiệm bình thường.

Không một ai biết bọn họ đang nghiên cứu thứ thuốc kinh khủng cỡ nào.

Dụ Nhiên yên lặng tham quan phòng thí nghiệm cùng Mạc Duy. Mạc Duy giới thiệu các thành viên trong nhóm thí nghiệm cho cậu:

“Những người này đều là thành viên cốt cán trong nhóm thí nghiệm của chúng ta. Đây là Dụ Nhiên, học trò mới của tôi, Dẫn đường kiểu phát triển, hiện đã lên đến cấp A, mọi người làm quen nhau nào.”

Dụ Nhiên lễ phép chào hỏi: “Chào các anh các chị, mong được giúp đỡ nhiều ạ.”

Mọi người cười, nói đùa: “Hay quá, chúc mừng Giáo sư có học trò mới! Lực lượng nghiên cứu khoa học chúng ta lại được bổ sung

nhân lực rồi.”

“Giáo sư, cho Dự Nhiên tham gia vào thí nghiệm gen kế tiếp ạ?”

Mạc Duy trả lời rất quyết đoán: “Đương nhiên, Dự Nhiên sẽ là người phụ trách chính trong giai đoạn về sau của thí nghiệm. Mấy cô mấy cậu nói tỉ mỉ kỹ càng nội dung, trình tự thí nghiệm cho cậu ấy một lượt. Từ tuần sau, cho Dự Nhiên tham dự luôn, tôi tin cậu ấy sẽ học được nhanh thôi.”

Thí nghiệm gen? Đáy lòng Dự Nhiên lạnh toát. Cậu tò mò hỏi: “Thí nghiệm gen là gì ạ?”

Một Dẫn đường mỉm cười, giải thích: “Vì gen của Linh gác bị khuyết tật nên mới cuồng bạo. Chúng ta sẽ giảm tỉ lệ sinh ra Linh gác từ mặt gen di truyền, thay đổi hoàn toàn cấu trúc dân số con người.”

Dự Nhiên: “...”

Muốn thí nghiệm cả bào thai còn chưa chào đời ư? Đám người này thật sự điên rồi!

Mạc Duy say sưa tưởng tượng: “Chừng 100 năm sau, trong xã hội loài người sẽ không còn tồn tại Linh gác nữa, thay vào đó là rất nhiều Dẫn đường ưu tú. Không có Linh gác, kết hợp nhiệt phiến tối nhất đối với Dẫn đường cũng sẽ biến mất triệt để.”

Dự Nhiên nhìn Mạc Duy với vẻ sùng bái: “Giáo sư, chắc chắn thầy chính là nhà khoa học vĩ đại nhất lịch sử nhân loại.”

Được cậu tăng bốc, tâm trạng Mạc Duy càng sung sướng hơn. Cậu học trò út này vừa thông minh lanh lợi, vừa ngoan ngoãn khéo miệng, giết người lại quyết tuyệt gọn gàng, đúng là học trò cưng lý tưởng trong lòng lão.

Tìm được hậu bối có tư tưởng hợp mình thế này thật sự không dễ dàng gì.

Sau khi dẫn Dụ Nhiên đi tham quan toàn bộ phòng thí nghiệm và được cậu phỉnh cho sướng cả người, Mạc Duy lại tiết lộ cho Dụ Nhiên một thông tin quan trọng: “Phải rồi, cuối tháng này sẽ tổ chức bầu Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường mới.”

Dụ Nhiên thắc mắc: “Bầu mới? Không phải ngài Ludwig đang đương nhiệm sao?”

Mạc Duy buột miệng: “Ông ấy bận quá, không kham nổi.” Nhận ra mình lỡ lời, Mạc Duy vội bổ sung: “Ludwig đã làm Hội trưởng mười mấy năm rồi, muốn từ chức để nghỉ ngơi. Người ứng cử của phe ta hiện tại là Adeline. Sau lưng cô ta có nguồn tài lực hùng hậu ủng hộ, chỉ cần thuận lợi vào chức Hội trưởng, Hiệp hội Dẫn đường sẽ tiếp tục bị chúng ta khống chế.”

Dụ Nhiên nói: “Adeline cũng có tiếng tăm rất tốt vì thường xuyên đi làm từ thiện. Để cô ấy tranh cử Hội trưởng, chắc chắn không thành vấn đề.”

Mạc Duy vỗ vai Dụ Nhiên, dặn dò: “Cậu còn trẻ, giờ cứ làm thí nghiệm cùng nhóm nghiên cứu trước đã. Chờ đến khi Adeline rút lui, tôi sẽ đề cử cậu đảm nhiệm vị trí Hội trưởng đời kế tiếp.”

Dụ Nhiên tươi cười xán lạn: “Cảm ơn thầy đã ưu ái. Nếu có thể lên làm Hội trưởng, vậy coi như em chính là tên cướp vũ trụ có tiền đồ nhất rồi!”

Mạc Duy nói: “Phải rồi, cậu xuất thân từ cướp vũ trụ, cho cậu biết một tin tốt. Sau khi tái đắc cử, Tổng thống sẽ hủy bỏ kế hoạch tiêu diệt cướp vũ trụ, cướp vũ trụ sẽ không phải trốn chui trốn lủi khắp nơi nữa. Nói chứ, mấy năm qua, cướp vũ trụ đã giúp tôi khá nhiều việc, giờ tôi lại nhận một cướp vũ trụ làm học trò, cũng coi như là có duyên!”

Buổi trưa, trong lúc ăn cơm tại Sở Nghiên cứu, Dụ Nhiên âm thầm quan sát những nhân viên nghiên cứu khoa học ở đây.

Chắc chắn Sở Nghiên cứu này có đặc công nằm vùng của Quân đoàn Ánh Sao và Quân đoàn Liệp Ưng. Nhưng giờ chưa phải lúc để liên lạc với những người đó, tránh việc bại lộ thân phận. Thời gian khá gấp gáp, cậu cần mau chóng tìm ra danh sách thành viên của tổ chức hắc ám.

Giọng Lục Tắc Hiên vang lên trong đầu: “Nhiên Nhiên, em ổn chứ?”

Dụ Nhiên nói: “Không sao, em nói chuyện cả sáng với Mạc Duy, cuối cùng cũng hiểu tại sao bọn họ lại tự nguyện gia nhập tổ chức hắc ám.”

Adeline của cái thừa mứa nhưng lại khao khát quyền lực, thế nên bọn họ hứa hẹn sẽ cho cô ta trở thành Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường. Cướp vũ trụ có sức chiến đấu đáng gờm nhưng luôn bị các quân đoàn của Liên bang bao vây, càn quét, thế nên bọn họ đảm bảo sẽ hủy bỏ kế hoạch tiêu diệt, để cướp vũ trụ được tự do hoạt động.

Mỗi người lại có một khát vọng riêng, khó trách bọn họ chịu làm việc cho Mạc Duy.

Ludwig bận quá? Đương nhiên rồi, ông ta phải giả trang thành Tổng thống, tiếp tục đi diễn thuyết mà. Thế nên ông ta cần chuyển giao chức vụ Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường cho Adeline càng sớm càng tốt để chuyên tâm sắm vai Tổng thống.

Cảm nhận được suy nghĩ của Dụ Nhiên, Lục Tắc Hiên nói: “Kế hoạch của bọn chúng chặt chẽ thật đấy. Xem ra Tổng thống Harrison đã gặp nạn rồi. Sau khi bầu lại Hội trưởng, Ludwig có thể biến mất, hoàn toàn thế chỗ cho Tổng thống.”

Dụ Nhiên nói: “Chúng ta nhất định phải vạch mặt bọn họ trước khi cuộc bầu cử Tổng thống diễn ra. Trong khoảng thời gian này, em sẽ cố gắng tìm cho ra danh sách tổ chức hắc ám.”

Lục Tác Hiên nhắc nhở: “Đẫn đường tên Lục Tinh Duyệt có thực thể tinh thần là bọ rùa bảy đốm ở Sở nghiên cứu, tốt nghiệp từ khoa Sinh mệnh Học viện Y học Dẫn đường, là đặc công của nhà họ Lục. Chắc cô ấy sẽ giúp được em?”

Dụ Nhiên nói: “Tạm thời em chưa thể tiếp xúc với những người khác, tránh cho Mạc Duy sinh nghi. Chờ em tương đối quen mặt ở Sở nghiên cứu rồi sẽ nghĩ cách liên lạc với cô ấy.”

Lục Tác Hiên nói: “Được, nhớ cẩn trọng.”

Cùng lúc đó, đội sáu người của Nguyên soái Tần Tiêu đã trở lại căn cứ hành tinh Nhện đỏ một cách an toàn.

Thấy ông bình an trở về, cuối cùng Tướng quân Lục Đình Ngự cũng được thở phào một hơi.

Tần Tiêu đưa Tổng thống, Tướng quân Lục và cả Đường Sách, Chu Thiên Dịch vào thế giới tinh thần họ. Tướng quân Lục vội hỏi: “Sao rồi Nguyên soái? Ông điều tra ra chân tướng ở chòm sao Thời Chung không?”

Tần Tiêu khẳng định: “Ludwig thực sự đã bị sinh vật vũ trụ ký sinh. Cách ký sinh của quái vật trí tuệ cao này cực kỳ hung tàn, nó có thể tách các chi của mình ra, nuôi thành cá thể sống mới. Mục tiêu cuối cùng của nó là chiếm lĩnh hành tinh Thủ đô, biến đại dương ở đó thành ngôi nhà mới của nó.”

Lục Đình Ngự và Harrison quay sang nhìn nhau.

Tần Tiêu nhìn Đường Sách, nghiêm túc nói: “Tiếp theo, Thiếu tá Đường bí mật trở về hành tinh Thủ đô một chuyến, tìm cách báo lại toàn bộ kết quả điều tra cho Lục Tác Hiên và Dụ Nhiên. Chờ khi họ

tra được danh sách của tổ chức hắc ám rồi, chúng ta sẽ tiến hành phản kích.”

Đường Sách đáp rất đống dạc: “Rõ! Tôi sẽ xuất phát ngay hôm nay.”

Kỳ không hàng rào có khả năng tàng hình cực mạnh. Để Đường Sách một mình trở về báo tin sẽ ít gây ra sự chú ý.

Tần Tiêu nhìn sang Tổng thống Harrison, nói: “Chúng ta cũng nên chính thức tới chào hỏi một vị đồng minh của loài người.”

Harrison giật mình: “Đồng minh của loài người?”

Tần Tiêu nói: “Mọi người không thấy chúng ta sống ở đây cực kỳ yên ổn à? Làm gì có dã thú nào tìm tới tấn công.”

Lục Đình Ngự ngẫm lại, quả đúng là như vậy. Rõ ràng trên hành tinh này có vài loài động vật nhỏ nhưng chúng đều tự giác tránh xa con người. Côn trùng biết bay trên không lại thường bay tới vây quanh họ vo ve một lúc rồi lữ lượt rời đi.

Nghe Moore kể lại, khi Lục Tác Hiên diễn cảnh cuồng bạo đi đồ sát đã đâm bị thương khá nhiều đồng đội. Tuy vết thương không nguy hiểm tính mạng nhưng vẫn có nguy cơ bị nhiễm trùng, cuối cùng được một đám nhện kỳ lạ bò tới giúp băng bó, cầm máu?

Chu Thiên Dịch bần khoản: “Chẳng lẽ đồng minh của loài người mà Nguyên nói chính là sinh vật vũ trụ?”

Tần Tiêu nhìn Trưởng phòng Chu, cười nói: “Kể ra bà ấy cũng có họ hàng với thực thể tinh thần của cậu ấy... Bà ấy cũng là một loài nhện.”

Chương 93: Truyền thông tin

Chu Thiên Dịch tò mò hỏi: “Nhện? Ý ông là ngoại hình nó trông giống nhện?”

Tần Tiêu nói: “Tôi cũng chưa gặp lần nào, chỉ biết nó được gọi là nhện chúa, là con đầu đàn của loài nhện trên hành tinh này.”

Nhện chúa âm thầm hỗ trợ mọi người nhưng trước nay chưa từng xuất hiện, Lục Đình Ngự cũng không biết đến sự tồn tại của nó. Giờ nghe Tần Tiêu nói như vậy, ông đã hiểu được tất cả. Xem ra Tắc Hiên và Dụ Nhiên dám “đồ sát” trên trên hành tinh Nhện Đỏ là vì chúng chắc chắn rằng nhện chúa sẽ đỡ.

Đảm bảo Lục Tắc Hiên không thể biết trước nơi này có loài nhện, vậy xem ra là khi chạy thoát thân năm đó, Dụ Nhiên đã tình cờ tới đây, kết bạn với con đầu đàn của loài nhện trên hành tinh này. Đó cũng là nguyên nhân mấu chốt giúp cậu sống sót chăng?

Không ngờ con trai của Tướng quân Tạ còn có kỳ ngộ như vậy, đúng là trời không tuyệt đường người.

Tần Tiêu tạm thời ngừng liên kết tinh thần với bốn người, ông đứng dậy, nói: “Đi thôi, tôi thử hỏi chuyện xem bà ấy có muốn gặp chúng ta không.”

Mấy người ra khỏi căn nhà gỗ, theo Tần Tiêu đi vào màn sương đỏ trong rừng rậm. Màn sương đỏ này rất kỳ quái, càng vào sâu, màu sắc càng đậm hơn. Để tránh đụng độ nguy hiểm, thời gian qua Lục Đình Ngự cấm mọi người tự tiện đi vào sâu trong màn sương ấy.

Tần Tiêu vươn tua ý thức màu lam ra, dò vào trong màn sương.

Kỳ diệu thay, khi chạm đến tua ý thức của ông, lớp sương kia lại tự giác tản sang hai bên, hé ra một lối đi.

Tần Tiêu quyết đoán bước vào trong. Những người còn lại liếc nhau, theo ông đi vào sâu trong vùng sương.

Những con côn trùng bay trên đầu vẫn không ngừng kêu vo ve. Tần Tiêu giải thích: “Tiếng vo ve này là ngôn ngữ của loài nhện, nhưng vì chưa liên kết tinh thần với nhện chúa nên tôi không biết chúng đang nói gì... Chắc đang tò mò về đám người hai chân chúng ta chẳng hạn?”

Chu Thiên Dịch nhìn đám nhện bay trên đầu, không khỏi băn khoăn: Đám nhện này nhỏ quá nhỉ? Còn chẳng to hơn muỗi nữa. So với thực thể tinh thần nhện đen của hắn, đám nhện này căn bản không cùng đẳng cấp. Chẳng lẽ con đầu đàn của chúng cũng là một con côn trùng bay bé xíu à?

Không biết đi mất bao nhiêu lâu, hình như tua ý thức của Tần Tiêu chạm phải thứ gì đó, một âm thanh ôn hòa bỗng truyền tới từ giữa rừng sâu: “Ông là Dẫn đường trong loài người, bạn của Nhiên Nhiên?”

Tần Tiêu nói: “Chào nữ hoàng, tôi là ông nội của Nhiên Nhiên, chúng ta có thể gặp nhau không?”

Nhện chúa ngừng một lát rồi mới nói: “Ông nội? Nhiên Nhiên từng kể về ông với tôi. Được, mọi người lại đây đi.”

Sương đổ lại tiếp tục tản ra, đám côn trùng bay trên đầu bay vào sâu trong rừng như đang dẫn đường cho họ. Mọi người rảo bước đi theo, vào tận sâu hun hút trong rừng để rồi... Ai nấy đều kinh ngạc tròn mắt nhìn.

Trước mặt là một con nhện cao hơn cả một tòa nhà mười tầng. Tám cái chân trắng kiện như những thân cây được lớp vỏ cứng bao bên

ngoài, mắt nó đỏ tươi như máu, mạng nhện đỏ giăng dày quanh người.

Nếu Nguyên soái không nói trước rằng bà là đồng minh của con người, bỗng nhiên trông thấy quái vật đáng sợ như thế, chắc chắn mọi người sẽ bỏ chạy ngay lập tức. Mà giờ khắc này, những người đang có mặt tại đây cố gắng gạt bỏ chướng ngại tâm lý, dùng bước với sự bình tĩnh nhất có thể.

Tâm trạng Chu Thiên Dịch rất rối ren, khi nãy hẳn còn cho rằng con đầu đàn cũng là côn trùng bay nhỏ xíu, không ngờ kích thích của nữ hoàng lại khổng lồ tới vậy.

Nhện đen hẳn lấy làm kiêu ngạo thật sự chẳng khác gì đứa trẻ sơ sinh trước mặt nữ hoàng...

Nhện đen cũng tự nhận thấy bản thân quá “nhỏ bé” khi đứng trước bà, thế là xấu hổ trốn mất.

Nhện chúa cười nói: “Sao không thấy con nhện đen kia nữa rồi? Tôi còn chưa kịp ngắm nó cho kỹ.”

Tần Tiêu nói: “Chắc trông thấy bà nên nó hơi xấu hổ?”

Nhện chúa nói: “Tuy đều là nhện nhưng giống loài khác nhau. Cơ thể màu đen và con mắt xanh lục của nó cũng đáng yêu lắm.”

Tần Tiêu nhìn về phía Chu Thiên Dịch, nói: “Nữ hoàng khen nhện của cậu đáng yêu.”

Chu Thiên Dịch: “...”

Trông thấy nhện đen của Trưởng phòng Chu, đánh giá của mọi người đều là “khủng bố”, “hung tàn”, “đáng sợ”, lần đầu tiên hẳn nghe được đánh giá “đáng yêu” thế này. Có lẽ trong mắt nhện chúa khổng lồ, nhện đen của hẳn... Rất đáng yêu nhỉ?

Chu Thiên Dịch xấu hổ gãi mũi, lại gọi nhện của mình ra chào hỏi nữ hoàng. Nhện đen đánh bạo vươn chân ra thử chạm vào nữ hoàng, nữ hoàng rất thân thiện, đưa nó lên lưng mình chơi. Đây thật sự hết như sự nuông chiều của người lớn dành cho trẻ nhỏ.

Thấy cảnh tượng này, ai cũng quay ra nhìn nhau.

Tần Tiêu nói: “Tổng thống, ngài cũng có thể thử trò chuyện với bà ấy bằng tua ý thức.”

Harrison ngẩng đầu nhìn quái vật trước mặt, thử vươn tua ý thức ra.

Tổng thống và Nguyên soái, hai lãnh đạo cao nhất của con người, tiến hành đối thoại tinh thần với nhện chúa trên hành tinh Nhện Đỏ.

Nữ hoàng hòa nhã kể lại: “Năm đó, khi tôi trong kỳ đẻ trứng, Nhiên Nhiên đã giết chết thiên địch giúp tôi, cứu hàng vạn con cháu của tôi, tôi sẽ hỗ trợ loài người các vị bằng hết khả năng. Lúc rời đi, cậu ấy đã nhờ tôi để tâm tới mọi người. Nhưng tôi lo về ngoài không phù hợp với thẩm mỹ loài người này sẽ khiến các vị sợ thế nên vẫn chưa từng lộ diện suốt khoảng thời gian qua.

Nghe tiếng nói trong đầu, tâm trạng Harrison và Tần Tiêu rất phức tạp.

Quái vật vũ trụ trông thì đáng sợ nhưng nội tâm lại chu đáo, dịu dàng đến vậy. Lệ nóng dâng lên trong mắt Tần Tiêu, ông thành khẩn nói: “Cảm ơn bà khi trước đã cứu Nhiên Nhiên. Nếu không có bà, chắc cháu ấy không sống qua nổi mấy năm gian khổ kia.”

Nữ hoàng cười nói: “Không cần khách khí. Nhiên Nhiên từng giúp tôi, tôi sẽ giúp lại cậu ấy, đây là trao đổi lợi ích cực kỳ bình thường. Trên hành tinh này, sẽ không ai quý rầy các vị, các vị có thể yên tâm nghỉ ngơi. Phải rồi, vị Dẫn đường này là?”

Tần Tiêu giới thiệu: “Ông ấy là Tổng thống, chính là lãnh tụ của loài người chúng tôi.”

Nữ hoàng thân thiện vươn chân tới, nhẹ nhàng chạm vào sợi tua màu xanh lục của Harrison: “Xin chào Tổng thống, hân hạnh được làm quen với ông.”

Mặt Harrison lúc thì đỏ, lúc lại trắng. Trong tám năm giữ chức Tổng Thống, ông vẫn duy trì chính sách bành trướng của Liên bang đã có từ trước đó, phái đi không biết bao nhiêu lực lượng đặc chiến, chiếm lĩnh rất nhiều hành tinh tài nguyên, giết chết vô số sinh vật vũ trụ...

Vốn tưởng rằng tất cả những sinh vật đó đều là quái vật đáng sợ, là mối uy hiếp đối với con người.

Nhưng quái vật trước mặt lại dịu dàng, thân thiện đến thế...

Chuyện này gần như khiến nhận thức của ông đảo điên. Đây cũng là lần đầu tiên ông bình tĩnh đối thoại với sinh vật vũ trụ như thế này.

Tuy ngôn ngữ bất đồng nhưng Dẫn đường có khả năng trò chuyện bằng tâm trí trời ban, giúp ông dễ dàng hiểu được điều đối phương muốn nói. Cảm giác này thật sự quá lạ kỳ.

Harrison vượt qua chướng ngại tâm lý, đáp lại: “Tôi cũng rất vui khi được làm quen với bà.”

Tần Tiêu nói: “Nữ hoàng cứ yên tâm, tôi đảm bảo con người sẽ không bao giờ chiếm lĩnh quê nhà của bà. Hành tinh này thuộc về bà, chúng tôi chỉ là khách qua đường. Thật lòng cảm ơn bà đã cho chúng tôi cứ điếm lâm thời này và giúp đỡ chúng tôi rất nhiều chuyện.”

Harrison cũng cúi người với nhện chúa, lịch sự bày tỏ lòng cảm kích: “Cảm ơn sự trợ giúp của bà dành cho loài người.” Nhện chúa vui vẻ cười nói: “Đừng khách khí. Tôi sống ở đây cũng rất buồn chán. Làm quen được với loài người cũng là chuyện thú vị nhất trong hơn 500 năm cuộc đời đã qua của tôi.”

Lục Đình Ngự, Đường Sách và Chu Thiên Dịch thấy hành động đó của họ đều chấn động: Hai lãnh đạo tối cao của loài người thực sự có thể trò chuyện hữu nghị cùng một con nhện khổng lồ? Nếu hình ảnh này được gửi về hành tinh Thủ đô, chắc chắn mọi người sẽ không thể tin vào mắt mình.

Nhưng cảnh tượng ấy thật sự đã xảy ra.

Thực thể tinh thần của Chu Thiên Dịch giờ đang chơi trên lưng nữ hoàng, hấn thấp giọng nói: “Nữ hoàng rất mạnh, nhện đen của tôi chắc chắn không phải đối thủ của bà ấy. Nếu chúng ta thật sự giao chiến, có lẽ... Tất cả sẽ chết sạch ở đây.”

Mồ hôi lạnh cũng chảy thành dòng từ trên trán Đường Sách: “May mà bà ấy không có ác ý gì với chúng ta.”

Tần Tiêu lên tiếng: “Được rồi, chúng ta không nên quấy rầy bà ấy nữa.”

Nhóm người chào tạm biệt nữ hoàng rồi rời khỏi rừng sương đỏ.

Trên đường trở về, Lục Đình Ngự bỗng chống cằm, nghiêm túc đánh giá: “Nhện chúa này có thể coi như lãnh tụ sinh vật vũ trụ đầu tiên chúng ta thành lập được quan hệ ngoại giao đúng không?”

Tần Tiêu cảm thán: “Đúng vậy. Nếu có thể phát huy, chắc chắn bạn bè trong vũ trụ của chúng ta sẽ ngày một nhiều hơn.” Ông nhìn Tổng thống Harrison, nói: “Tổng thống, tôi biết thói quen đã duy trì vài trăm năm rất khó để thay đổi ngay, nhưng chúng ta có thể thử bắt đầu. Dẹp bỏ chính sách bành trướng bằng vũ lực của các Đội đặc chiến Lính gác, thành lập quân đoàn Dẫn đường đi ngoại giao sẽ tránh được rất nhiều cuộc chiến không đáng có.”

Ông dừng bước, ngoảnh lại nhìn về phía nhện chúa, thấp giọng nói: “Trong thời đại vũ trụ, Dẫn đường chính là nhà ngoại giao xuất sắc nhất, ông có thấy vậy không?”

Nhà ngoại giao?

Harrison im lặng rất lâu rồi mới khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy. Khi một số quan niệm đã trở nên lỗi thời thì chính là lúc cần cải cách toàn diện.”

Ngày 20 tháng 6, Tổng thống Harrison lần đầu tiên diễn thuyết công khai trở lại sau khi bị ám sát, phóng viên truyền thông chen chúc nhau dưới sân khấu.

Đứng trên bục phát biểu, vẻ mặt Tổng thống rất nghiêm túc. Ông cầm micro, lên án chuyện mình gặp phải, hất bát nước bắn bị cướp vũ trụ ám sát sang phía đối thủ cạnh tranh, đồng thời bày tỏ sự tiếc thương đối với đội hộ vệ đã hy sinh.

Những ngày tiếp theo, tên Tổng thống giả này bắt đầu hoạt động mạnh. Gã ta đi diễn thuyết khắp nơi, hứa hẹn sẽ mang tới nền hòa bình thực sự cho mọi người nếu có thể tái đắc cử. Gã ta còn nói rằng Viện Khoa học Liên bang đã nghiên cứu ra thuốc giải quyết vấn đề cường bạo của Lính gác, đến khi đó sẽ cấp phát miễn phí cho Lính gác. Sau khi uống thứ thuốc này, Lính gác sẽ không bao giờ phải lo về nguy cơ cường bạo nữa.

Nhìn Tổng thống giống thật đến 99% trên tivi đang ra vẻ trước mặt giới truyền thông, Dụ Nhiên cười khẩy: “Uống xong thì biến thành con rối luôn? Phương pháp giải quyết vấn đề cường bạo ở Lính gác này của gã đúng là “làm một mẹ, khỏe cả đời”.

Lục Tác Hiên nhíu mày, lo lắng: “Nếu tên Tổng thống giả này tái đắc cử, cấp phát thuốc đặc hiệu cho Lính gác trên khắp Liên bang, vậy thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi. Tổng thống Harrison thật có còn sống không? Nếu Tổng thống đã mất thì chúng ta phải bầu cho Mike đắc cử Tổng thống nhiệm kỳ tới.”

Dụ Nhiên lắc đầu, nói: “Mike là Lính gác, một khi kẻ giả mạo kia tranh cử thất bại, gã ta có thể khống chế Lính gác, tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình. Kế hoạch này của bọn họ ngay từ đầu đã là bảo hiểm hai lớp rồi.”

Lần này, dù là ai trong hai đối thủ cạnh tranh giành được vị trí Tổng thống thì đều không thoát được vận mệnh bị tổ chức hắc ám khống chế. Tổng thống Harrison thật đang ở đâu, Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên không nắm được thông tin. Hai người vẫn rất lo lắng về an nguy của ông nội và Tổng thống.

Ngay lúc hai người đang lo sốt vó, vừa về đến nhà, một giọng nói khiến hai người mừng quýnh bỗng vang lên bên tai: “Dụ Nhiên, Nguyên soái phái tôi về báo tin.”

Là Thiếu tá Đường Sách.

Dụ Nhiên vội vàng dẫn hắc lên thư phòng trên tầng hai. Đến lúc này, Đường Sách đang hòa mình thành bức tường cuối cùng cũng hiện hình.

Lục Tắc Hiên nhìn “lính mới” trước mắt, thản nhiên nói: “Diễn xuất không tồi. Tôi cũng không phát hiện ra anh là nằm vùng.”

Đường Sách cười khà khà: “Tướng quân Lục quá khen.”

Dụ Nhiên gấp gáp hỏi: “Nguyên soái vẫn ổn chứ?”

Đường Sách nói: “Ông ấy và cả Tướng quân Lục, ngài Tổng thống đều ổn. Mọi người đều tập trung ở hành tinh Nhện Đỏ. Chỗ của nữ hoàng đã biến thành đại bản doanh sau lưng chúng ta.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên nhìn nhau, cùng thở phào một hơi.

Tốt quá rồi! Ông nội vẫn ổn, Tổng thống cũng không sao. Thế này thì tốt hơn nhiều rồi.

Đường Sách nói: “Nguyên soái nhờ tôi báo lại với cậu, phỏng đoán của cậu đúng rồi. Chòm sao Thời Chung có một quái vật kh ụng bố trông giống bạch tuộc, trên người có rất nhiều đôi mắt và tế bào sắc tố. Cách thức ký sinh của nó là tự phân tách bản thân, mỗi cái xúc tu đều có thể phát triển thành cá thể sống mới.”

Nghe đến đó, Dụ Nhiên không khỏi sờn gai ốc. Bảo sao Thượng tướng Auste cũng bị khống chế. Cách khống chế người khác của “con bạch tuộc” kia có lẽ chính là cho xúc tu của mình ký sinh trong cơ thể đối phương?

Đường Sách nói tiếp: “Nó là sinh vật trí tuệ cao, đại não là một kết cấu hình con mắt to tầm bằng quả bóng, được tầng tầng lớp lớp xúc tu bảo vệ. Mục đích cuối cùng khi trà trộn vào thế giới loài người là chiếm lĩnh hành tinh Thủ đô. Vậy nên một khi bị bại lộ, rất có thể nó sẽ bất chấp tất cả giết hết những kẻ cản trở nó. Hai người nhất định phải cực kỳ cẩn trọng!”

Dụ Nhiên gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Nguyên soái có kế hoạch gì?”

Đường Sách trả lời: “Nguyên soái nói chờ cậu điều tra ra danh sách thành viên tổ chức hắc ám rồi chúng ta sẽ phản kích.”

Dụ Nhiên suy ngẫm một lát rồi nói: “Ngày mai vừa hay là thứ Bảy, tôi sẽ tới Sở Nghiên cứu làm thí nghiệm. Tôi đã liên hệ với đặc công của nhà họ Lục ở Sở Nghiên cứu, mai cô ấy cũng sẽ tới tặng ca. Thiếu tá Đường, anh đi cùng tôi, phối hợp hành động.”

Lục Tắc Hiên nhìn Dụ Nhiên: “Em biết danh sách thành viên được cất ở đây à?”

Dụ Nhiên nói: “Trong máy tính quang học ở văn phòng của Mạc Duy có thư mục bị mã hóa, bên trong chắc hẳn là kế hoạch chi tiết và danh sách thành viên của tổ chức hắc ám. Em sẽ tìm cách kéo lão ta rời đi, Thiếu tá Đường trộm tài liệu, nhất định phải tranh thủ thời gian.”

Thân là Trại trưởng Trại Trinh sát của Quân đoàn Anh Sao, Đường Sách rất thạo những việc phá mật mã, trộm tài liệu này. Kỳ không của hắn có thể ẩn mình hoàn hảo vào môi trường xung quanh, giúp hắn đánh cắp tài liệu trong tình huống thần không biết quỷ không hay.

Nhưng Mạc Duy cực kỳ cảnh giác, chỉ dựa vào khả năng ẩn thân thôi thì chưa đủ cho Đường Sách qua mắt được lão. Nếu phối hợp thêm năng tàng hình từ cáo chín đuôi của Dụ Nhiên, Dẫn đường giúp xóa bỏ cảm giác tồn tại của Đường Sách về mặt ý thức, Đường Sách lại ngụy trang hoàn hảo vào với môi trường xung quanh, kể cả là Mạc Duy thì cũng rất khó có thể phát hiện ra.

Dụ Nhiên vẫn luôn muốn tìm một người hỗ trợ, Đường Sách trở về hành tinh Thủ đô rất đúng lúc, giải quyết vấn đề khẩn cấp lúc này của cậu.

Ngày mai chính là phân đoạn quan trọng nhất trong quá trình cậu nằm vùng tại tổ chức hắc ám: Lấy được tài liệu thành viên tổ chức. Bước tiếp theo sẽ là diệt trừ tận gốc tổ chức này.

Chương 94: Danh sách quan trọng

Sáng sớm hôm sau, Dụ Nhiên lái xe tới Sở Nghiên cứu thuộc Viện Khoa học Liên bang. Đường Sách đổi màu, hợp thể với ghế phó lái. Từ bên ngoài nhìn vào, trong xe chỉ có một mình Dụ Nhiên, thế nên xe của cậu thuận lợi qua cửa kiểm tra an ninh rất nhanh rồi đỗ lại ở bãi xe riêng của Sở Nghiên cứu.

Gần đây, cuối tuần nào Dụ Nhiên cũng tới theo Giáo sư Mạc Duy học tập. Người trong Sở Nghiên cứu đều biết cậu là học trò Giáo sư Mạc Duy mới nhận.

Sau khi vào đại sảnh ở tầng 1, Dụ Nhiên thấy trong phòng trực ban có bốn nhân viên công tác mặc áo blouse. Cậu đưa giỏ trái cây ra, nhiệt tình bắt chuyện: “Các anh chị cuối tuần vẫn trực ban ạ, vất vả rồi. Em có ít trái cây hái từ nhà, mời các anh chị nếm thử.”

Nghe đồn Tướng quân Lục cha rất đam mê trồng trọt, trong vườn nhà có rất nhiều loại rau dưa, trái cây. Mọi người đều biết Dụ Nhiên sống chung với Lục Tắc Hiên, lần nào đến Sở Nghiên cứu cậu cũng hái một ít trái cây tươi từ vườn nhà họ Lục tới mời mọi người.

Nghe tiếng Dụ Nhiên, mấy nhân viên trực ban lập tức chạy qua, nhận trái cây Dụ Nhiên mang đến, vui vẻ ăn thử.

Những nhân viên trực ban này không phải thành viên nhóm thí nghiệm bí mật của Mạc Duy mà là những nhà khoa học phụ trách các đề tài nghiên cứu khác. Trong số những người này có cả nữ Dẫn đường trẻ tên Lục Tinh Duyệt với thực thể tinh thần bộ rùa bảy đốm, đặc công của Quân đoàn Liệp Ưng cài cấy vào.

Có rất nhiều người mang họ Lục ở hành tinh Thủ đô, lý lịch của cô cũng không liên quan gì đến Lục Tắc Hiên. Thời gian qua, Dụ Nhiên đã rất quen mặt với người thuộc Sở Nghiên cứu, cũng từng nói chuyện riêng với cô. Lục Tinh Duyệt đã làm việc nhiều năm trong Sở Nghiên cứu nhưng cô chưa bao giờ tiếp xúc được với nhóm thí nghiệm của Mạc Duy, chỉ biết Mạc Duy là một người cực kỳ cẩn trọng, văn phòng nằm trên tầng cao nhất được cài đặt mật mã rất mạnh, người ngoài tuyệt đối không được vào.

Đối diện với ánh mắt Dụ Nhiên, Lục Tinh Duyệt cười hỏi: “Dụ Nhiên, lần nào cậu cũng hái trái cây đến mời chúng tôi, Tướng quân Lục nhà cậu không ý kiến gì à?”

Dụ Nhiên gãi đầu, nói: “Thực ra là anh ấy bảo em hái đến mời mọi người. Sau khi biết em được Giáo sư Mạc Duy nhận làm học trò, anh ấy vui lắm. Nếu không vì bận việc, anh ấy còn muốn đích thân tới Sở Nghiên cứu thăm Giáo sư nữa.”

Lục Tinh Duyệt xuýt xoa: “Tình cảm hai người thắm thiết thật đấy. Bao giờ tôi mới tìm được Lính gác tốt với tôi như thế nhỉ?”

Dụ Nhiên cười nói: “Chị Tinh xinh thế sớm muộn gì cũng tìm được thôi... Phải rồi, Giáo sư Mạc Duy đến chưa vậy chị?”

Lục Tinh Duyệt chớp chớp đôi mắt, nói: “Hôm nay ông ấy vẫn chưa tới. Nhưng mà nhóm thí nghiệm đã đến đông đủ rồi.”

Dụ Nhiên gật đầu: “Ồ, vậy em lên phòng thí nghiệm chờ.”

Tranh thủ lúc Dụ Nhiên nói chuyện với mọi người, Đường Sách nhanh chóng biến thành màu trần nhà, lặng lẽ bò đến trước cửa thang máy. Dụ Nhiên lẳng lẳng liếc thoáng một cái, nói: “Em lên tầng trước đây, lúc khác lại nói chuyện với mọi người.”

Dụ Nhiên đến chỗ thang máy, ấn nút mở cửa. Chờ Đường Sách lườn vào xong, Dụ Nhiên mới ấn tầng 68. Cậu không nói gì mà chỉ làm dấu tay ra hiệu cho Đường Sách nấp đi trước.

Thang máy lên tới tầng 68 rất nhanh, Dụ Nhiên đi tới văn phòng của Mạc Duy. Cậu đã quan sát cánh cửa này rất cẩn thận, trên cửa có hai lớp khóa mở bằng đồng tử và vân tay, hơn nữa còn được kết nối trực tiếp với thiết bị truyền tin của Mạc Duy. Một khi có người cố tình mở cửa, Mạc Duy sẽ nhận được tin cảnh báo ngay lập tức.

Vậy nên phải để Mạc Duy tự mở cánh cửa này.

Hành lang không một bóng người, Dụ Nhiên vươn tua ý thức ra, chạm vào một mảng tường màu xám, đó chính là nơi Đường Sách đang ẩn thân.

Giọng cậu vang lên trong đầu Đường Sách: “Chờ lát nữa tôi sẽ tìm cơ để nói chuyện riêng với Giáo sư Mạc Duy. Anh chờ sẵn ở đây, sau khi lão ta mở cửa, tôi sẽ giữ cửa thêm vài giây, anh nhanh chóng lén vào ngay lúc đó.”

Đường Sách đáp trong đầu: “Tôi hiểu rồi. Chờ lão ta rời đi, tôi sẽ tranh thủ thời gian sao chép tài liệu. Sau đó tôi sẽ ra ngoài thế nào?”

Dụ Nhiên nói: “Anh không cần gấp gáp ra ngoài, cứ ở trong đó đợi tôi quay lại đón.”

Mạc Duy này cực kỳ cảnh giác, cửa ra vào và cửa sổ phòng làm việc đều được trang bị hệ thống an ninh cao cấp nhất, dù là phá cửa vào hay nhảy cửa sổ ra ngoài, một khi bị phát hiện thì sẽ xói hỏng bồng không. Cách tốt nhất là chờ lúc lão ta mở cửa rồi lén vào trong.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dụ Nhiên dặn dò lại: “Mạc Duy cực kỳ cảnh giác, rất có thể sẽ đi rồi quay lại nhiều lần, anh nhất định phải chú ý động tĩnh ngoài cửa. Một khi thấy bất thường phải dừng tay ngay, ẩn nấp thật kỹ.”

Đường Sách nói: “Được, tôi biết phải làm gì rồi.”

Đúng lúc này, thang máy phía xa vang lên tiếng một tiếng “ding”. Dụ Nhiên lập tức thu tua ý thức lại, đi về hướng đó.

Mạc Duy bước ra khỏi thang máy, lão ta mặc áo blouse trắng phẳng phiu, nụ cười mím treo trên môi, trông có vẻ đang rất vui. Dụ Nhiên bước nhanh tới, chào: “Thầy đến rồi?”

Mạc Duy cười nói: “Ừ, sao hôm nay cậu tới sớm vậy?”

Dụ Nhiên nhắc giỏ trái cây lên cao, nói: “Sáng nay em ra vườn hái quả. Nghe nói thầy thích ăn nho nên em hái riêng tới mời thầy. Nho trong vườn nhà họ Lục ngọt lắm, thầy thử xem.”

Mạc Duy cười tủm tỉm, nhận lấy: “Có tâm quá.”

Lão ta đi về phía văn phòng của mình, mở cửa bằng đồng tử và vân tay. Dụ Nhiên đi theo đằng sau lão.

Mạc Duy đi thẳng tới chỗ bàn làm việc. Dụ Nhiên giữ cửa mở khoảng ba giây rồi mới đóng lại.

Đường Sách hòa làm một với màu trần nhà, lúc này, Dụ Nhiên lại triển khai khả năng tàng hình của cáo chín đuôi để hỗ trợ Đường Sách. Thế nên Mạc Duy không hề nhận ra rằng trong ba giây cậu giữ cửa kia, có một Lính gác đã lẳng lặng bò vào từ trên cao.

Mạc Duy ngồi xuống trước bàn làm việc, ăn vài quả nho, khen: “Quả nhà trồng đúng là không tồi.”

Dụ Nhiên nói: “Nếu thầy thích, về sau em sẽ hái tiếp.”

Mạc Duy vẫy tay gọi Dụ Nhiên tới chỗ lão ta.

Dụ Nhiên ngồi xuống đối diện lão, hỏi: “Thầy có việc gì cần dặn dò?”

Mạc Duy nhắc nhở: “Việc đi diễn thuyết của Tổng thống đang tiến triển rất thuận lợi. Sang tháng, khi bắt đầu bỏ phiếu, cậu điều khiển

Lục Tắc Hiên và Tạ Thần tỏ thái độ ủng hộ Tổng thống tái đắc cử. Cứ thế, đại đa số Lính gác đều sẽ bầu theo Quân đoàn trưởng.”

Dụ Nhiên nói: “Thầy yên tâm, em sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Cậu ngừng một lát, lại nói tiếp: “À thầy ơi, có mấy chỗ em vẫn chưa hiểu lắm nội dung thí nghiệm chất độc thần kinh mọi người nói, thầy có thể cho em xin một ít tài liệu về các trường hợp thí nghiệm để nghiên cứu thêm được không?”

Cậu tỏ ra rất nghiêm túc, hiếu học.

Mạc Duy cũng không nghi ngờ gì, hỏi: “Cậu cần tài liệu gì?”

Dụ Nhiên nói: “Chính là những trường hợp thí nghiệm thất bại lúc trước ấy. Em khá tò mò, muốn tìm hiểu nguyên nhân thất bại.

Mạc Duy gạt đầu, bật máy tính quang học trên bàn lên.

Màn hình trong suốt màu lam xuất hiện trước mắt, hai tay Mạc Duy nhập mật khẩu rất nhanh. Từ góc nhìn của Dụ Nhiên, cậu không thể trông thấy lão ta đã nhập những gì, nhưng Đường Sách đang bám trên trần nhà lại nhìn rõ mồn một.

Trong máy tính quang học của Mạc Duy có vài thư mục, tất cả đều được mã hóa.

Lão ta lại nhập mật mã, mở một thư mục tài liệu thí nghiệm ra, lấy một con chip từ trong ngăn kéo kết nối với máy tính, sao chép toàn bộ tài liệu trường hợp thí nghiệm cho Dụ Nhiên: “Đây là báo cáo các trường hợp thất bại trong những lần trước, cứ nghiên cứu từ từ.”

Dụ Nhiên nhận lấy con chip: “Cảm ơn thầy.”

Mạc Duy tắt máy tính quang học, đứng dậy, nói: “Được rồi, sang phòng thí nghiệm đi. Tổng thống đã đồng ý sẽ cấp phát miễn phí thuốc cho tất cả Lính gác trong Liên bang. Bên chúng ta cũng cần đẩy nhanh tiến độ, không thì sẽ không kịp sản xuất thuốc cung ứng.”

Dụ Nhiên theo lão ta rời khỏi văn phòng.

Lát sau, khi phòng làm việc đã im lìm, một bóng người trong suốt nháy xuống từ trên trần nhà, đi tới trước bàn, bật máy tính quang học lên.

Đường Sách nhập lại mật mã mười ký tự phức tạp đã ghi nhớ, quả nhiên có thể thuận lợi truy cập máy tính.

Hắn mở thư mục tài liệu mật của Mạc Duy theo trí nhớ, sau đó lấy một con chip từ trong ví ra, kết nối với máy tính. Những tệp tin này đều được bảo vệ bằng mật mã, nhưng việc phá giải chỉ là vấn đề thời gian với Đường Sách.

Đường Sách bật chương trình phá khóa lên, ngón tay gõ nhanh thoăn thoắt trên bàn phím ảo.

Bên ngoài, Mạc Duy dẫn Dụ Nhiên đi về phía phòng thí nghiệm. Vừa tới cửa, lão ta bỗng khựng lại, cười nói: “Phải rồi, hôm nay cần họp bàn một chút, cậu vào trước đi, tôi quay lại lấy ít tài liệu.”

Dụ Nhiên: “...”

Lão ta sẽ quên mang tài liệu ư? Chắc chắn không thể nào. Dẫn đường bình thường đã có trí nhớ rất xuất sắc, huống hồ là Dẫn đường cấp S+.

Chắc chắn Mạc Duy đã nhận thấy có gì đó bất thường hoặc tính cách lão ta vốn cảnh giác đến mức biến thái như vậy, tự nhiên sinh nghi nên mới muốn quay lại kiểm tra. Dụ Nhiên không thể chạy theo khiến lão nghi ngờ, bèn cao giọng nói: “VẬY em vào phòng thí nghiệm chờ thầy trước nhé.”

Trong phòng làm việc, Đường Sách đang sao chép tài liệu lập tức ngừng tay, khôi phục máy tính quang học về nguyên trạng rồi nhanh chóng nấp đi.

Gần như ngay lúc hấn vừa trốn xong, Mạc Duy liền đẩy cửa bước vào. Lão ta đảo cặp mắt sắc lẹm quan sát khắp xung quanh. Quái lạ, rõ ràng nơi này không có gì bất thường nhưng giác quan thứ sáu nhạy bén của Dẫn đường cấp S+ vẫn khiến lão luôn cảm thấy có gì đó không đúng trong phòng làm việc.

Lão ta híp mắt, thản nhiên nói: “Tìm thử xem.”

“Cá heo nhỏ” đáng yêu bên cạnh lão bắt đầu di chuyển quanh căn phòng để tìm tòi, còn lão cũng vờn tua ý thức màu lam ra cẩn thận tra xét trên mặt sàn, trần nhà. Chỉ cần có người đang ở đây, chắc chắn tua ý thức của lão sẽ phát hiện ra.

Vô số tua ý thức nhanh chóng tản đi khắp nơi, gần như phủ kín cả căn phòng.

Sức mạnh tinh thần của Dẫn đường cấp S+ đúng là đáng sợ.

Mặt sàn, trần nhà, vách tường, gầm bàn... Kỳ lạ, không có gì cả.

Mạc Duy thu tua ý thức lại, day day huyết thái dương: “Chắc mình đa nghi quá. Thời điểm mọi chuyện càng thuận lợi, càng dễ sợ bóng sợ gió.” Lão quay người, vẫy tay với “cá heo nhỏ” của mình: “Đi thôi.”

Mạc Duy và cá heo ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Vừa định nhảy xuống, Đường Sách sực nhớ ra Dụ Nhiên đã nói Mạc Duy cực kỳ cẩn trọng, vậy nên tiếp tục ở yên tại chỗ chờ đợi.

Quả nhiên, ra khỏi phòng chưa đầy mười giây, Mạc Duy lại lần nữa mở cửa, dò xét.

Vẫn không có gì cả.

Mạc Duy cười cười, lần này đã hoàn toàn yên tâm, đi thẳng đến phòng thí nghiệm.

Mà trong lúc đó, lòng bàn tay Đường Sách đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tính cảnh giác của lão biến thái này ghê gớm thật, đã đi rồi còn quay trở lại, hơn nữa còn là hai lần liên tục.

May mà Dụ Nhiên đã dặn trước, bảo Đường Sách chú ý tiếng bước chân ngoài cửa, thấy bất thường là phải trốn ngay. Thính lực của Lính gác nhạy gấp mấy chục lần Dẫn đường, Đường Sách vừa nghe tiếng chân Mạc Duy đang đi về phía này bèn núp ngay lập tức.

Hắn trốn ở một vị trí rất xảo quyệt: Ngay chỗ cửa sổ của căn phòng.

Hắn biến cơ thể mình thành màu trong suốt, áp sát người trên tấm kính cửa sổ.

Khi nãy, tua ý thức của Mạc Duy trườn qua ngay sát bên tai hắn, chỉ kém một li thôi là sẽ phát hiện ra.

Cũng may Dụ Nhiên đã có phương án phòng bị, tạo một kết giới ẩn thân cỡ nhỏ trong này từ trước. Khả năng tàng hình của cáo chín đuôi kết hợp với khả năng biến đổi theo môi trường xung quanh của Đường Sách khiến Mạc Duy tự động bỏ qua tất cả những thứ nằm trong phạm vi kết giới đó.

Hướng hồ cửa kính vốn đã trong suốt, Mạc Duy chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là thấy được bầu trời xanh ngắt bên ngoài, đại não sẽ phán định nơi đó không có gì theo bản năng.

Lão ta không hề biết rằng chính ô cửa kính đó lại là nơi cáo chín đuôi và kỳ nhông hàng rào phối hợp ẩn mình.

Đúng là một phen thót tim.

Đường Sách nhẹ nhàng thở phào một hơi, tiếp tục trở lại trước máy tính quang học.

Cùng lúc đó, Mạc Duy bước vào phòng thí nghiệm, mỉm cười vỗ tay: “Nào, chúng ta họp một chút, làm rõ lại phân công nhiệm vụ.”

Dụ Nhiên căng thẳng siết chặt nắm tay, lòng bàn tay cũng ướt mồ hôi lạnh. Thấy Mạc Duy không phát hiện ra Đường Sách, bấy giờ cậu mới yên tâm.

Đường Sách nấp trong phòng làm việc đến tận giờ cơm trưa mới nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc.

Giọng Dụ Nhiên vang lên ngoài cửa: “Thầy ơi, trong cuộc họp ban nãy có mấy chỗ em vẫn chưa rõ lắm, em hỏi thêm thầy một chút được không.”

Mạc Duy mở cửa, mỉm cười, nói: “Được, có vấn đề gì cứ hỏi.”

Đường Sách đã chờ sẵn ở chỗ trần nhà trên cửa ra vào. Ngay khi Dụ Nhiên vừa đẩy cửa để Mạc Duy vào phòng, hắn lập tức lẩn ra ngoài trong lúc lão ta đưa lưng về phía mình.

Cửa phòng làm việc sau lưng hắn chậm chậm đóng lại.

Đúng lúc ấy, Dẫn đường tên Lục Tinh Duyệt kia đi thang máy lên tầng 68 đưa đồ ăn cho Dụ Nhiên.

Đường Sách lướt qua cô, bò vào trong, chờ thang máy tự chạy xuống tầng một.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong yên lặng. Lúc này, Mạc Duy đang thảo luận về “kế hoạch cải tổ loài người vĩ đại” với Dụ Nhiên trong phòng làm việc không hề phát hiện ra một phần tài liệu mật trong máy tính của mình đã được sao chép lại thông qua màn phối hợp âm thầm của ba người.

Chương 95: Kế hoạch cuối cùng

Sau khi ra ngoài, Đường Sách lợi dụng khả năng leo trèo, bật nhảy của kỳ nhông để rời khỏi Sở Nghiên cứu thật nhanh.

Lục Tắc Hiên đã bố trí xe tới đón hắn, Đường Sách lên xe, về thẳng trang viên nhà họ Lục. Sau khi về được nơi ở của Lục Tắc Hiên, hắn giao con chip cho đối phương. Lục Tắc Hiên và Đường Sách lập tức vào thư phòng, mở tài liệu trong chip bằng máy tính quang học của cha.

Nơi này có toàn bộ các bản ghi chép số liệu các thí nghiệm tổ chức hắc ám đã thực hiện, là chứng cứ phạm tội của Mạc Duy.

Không ngờ bọn họ bắt đầu nghiên cứu thứ thuốc khống chế Lính gác này từ tận tám năm trước. Thí nghiệm đã thất bại vô số lần, có đến hơn 1000 “sản phẩm lỗi” được ghi lại. Vậy thì Lính gác cấp C không được ghi chép sẽ càng nhiều không đếm xuể.

Mạc Duy đúng là một kẻ thần kinh coi mạng người như cỏ rác. Nhìn từng dòng “liều lượng thuốc”, “thời gian cường bạo”, “loại hình biến dị” trong từng bản ghi, Lục Tắc Hiên và Đường Sách đều lạnh cả người. Tất cả những người đang sống sờ sờ ấy chỉ là một đồng số liệu thí nghiệm trong mắt Mạc Duy?

Ngoài ra, Đường Sách còn sao chép một bản danh sách chi tiết thành viên tổ chức hắc ám.

Những cái tên trong danh sách này bao gồm cả anh em Adeline, quản lý cấp cao của một số công ty y dược, người cầm đầu tập đoàn tài chính nổi tiếng trong Liên bang, Nghị sĩ Quốc hội, nội gián ở

Phòng Điều tra,... Mạc Duy ghi chép rất tỉ mỉ về bọn họ, có lẽ để sau này luận công khen thưởng.

Lục Tắc Hiên bình tĩnh đọc hết tập tài liệu, thấp giọng nói: “Vất vả rồi. Hành động thuận lợi chứ?”

Đường Sách vỗ ngực thở phào: “Một phen hú vía. Lão bi ến thái Mạc Duy kia đi rồi quay lại, hơn nữa còn là tận hai lần, tôi suýt thì lộ rồi. May mà Dụ Nhiên đoán được trước, để cáo chín đuôi yếm họ nên tôi mới trốn trót lọt.”

Lục Tắc Hiên nói: “Vì năm xưa Giáo sư Tần Lạc từng âm thầm điều tra lão nên Mạc Duy cực kỳ cảnh giác với những người xung quanh. Lần này Nhiên Nhiên thể hiện cực kỳ xuất sắc, giành được sự tín nhiệm, được lão ta nhận làm học trò nên lão mới để Nhiên Nhiên vào phòng làm việc. Không thì chúng ta thật sự không có cơ hội.”

Đường Sách phục sát đất: “Đúng vậy. Dụ Nhiên quá giỏi, diễn xuất đỉnh cao.”

Tinh thần Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên đã liên kết, lúc này, những thông tin hẩn nấp được cũng đồng thời truyền tới cho Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên ngoài mặt đang nói chuyện về số liệu thí nghiệm với Giáo sư Mạc Duy, trong đầu cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi: “Lấy được tài liệu là tốt rồi.”

Đến tối, Dụ Nhiên trở về trang viên nhà họ Lục. Đọc hết những tài liệu kia, cậu bắt đầu trầm ngâm.

Lục Tắc Hiên không cắt ngang mạch suy nghĩ của cậu. Một lát sau, Dụ Nhiên lên tiếng: “Tổ chức hắc ám đã ẩn nấp nhiều năm, thế lực khổng lồ, có rất nhiều cái tên em tuyệt nhiên không nghĩ tới... Nếu chúng ta đối đầu trực diện với bọn họ, chắc chắn sẽ tổn thất rất nặng nề.”

Lục Tắc Hiên đồng tình: “Đúng vậy. Theo như Thiếu tá Đường miêu tả lại, quái vật ký sinh trong cơ thể Ludwig cực kỳ kinh khủng. Với khả năng tự phân tách, một khi chúng ta chọc giận, khiến nó hiện nguyên hình, bất chấp tất cả, rất có thể sẽ có thêm nhiều người chết hơn nữa.”

Đường Sách nói rất nghiêm túc: “Quái vật kia quả thật rất mạnh. Chúng tôi đã tận mắt chứng kiến cảnh xúc tu của nó rụng xuống tạo thành cá thể mới, nó gọi những cái xúc tu đó là thành viên trong đàn của nó. Nhờ chẳng may nó gọi thêm rất nhiều con khác ra hiệp trợ bằng cách tách xúc tu hoặc để chúng ký sinh vào những người khác, tất cả chúng ta hợp sức cũng chưa chắc chế ngự được!”

Họ đã hy sinh, mất mát quá nhiều.

Cha mẹ Dụ Nhiên, mấy trăm binh sĩ Quân đoàn Ánh Sao, Lục Thành An biến dị và biết bao nhiêu Lính gác bị coi là vật thí nghiệm.

Trận ác chiến này nhất định phải thắng. Nhưng họ không muốn có thêm nhiều người phải bỏ mạng thêm nữa. Loài người đã phải trả cái giá quá đắt, không nên tiếp tục có thêm bia bộ xuất hiện tại nghĩa trang Nam Sơn.

Ba người nhìn nhau, nhanh chóng đạt được quyết định chung.

Đường Sách nói: “Cố gắng giảm thương vong và tổn thất xuống mức thấp nhất, ra tay ở nơi vắng người? Bằng không, một khi nó chạy ra đường lớn, sẽ có rất nhiều người dân vô tội bị nó giết chết, hành tinh Thủ đô rất dễ vỡ trận.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, quay sang nhìn Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, em thấy lúc nào ra tay thì hợp lý nhất?”

Dụ Nhiên cân nhắc, trả lời: “Trước khi công bố kết quả bầu cử chắc chắn không được. Khi đó có rất nhiều người dân xuống đường ủng hộ Tổng thống, Quốc hội Liên bang cũng có hơn một nghìn Nghị sĩ. Những người đó đều không có năng lực chiến đấu, nếu bạch tuộc

biến hình ngay tại chỗ, có lẽ sẽ san bằng luôn khu trung tâm hành tinh Thủ đô. Vậy nên, theo ý em thì sẽ chờ tổng tuyển cử xong xuôi mới động thủ.”

Lục Tác Hiên nói: “Ý em là chờ kẻ đó thuận lợi tái đắc cử Tổng thống? Khiến gã tưởng mình đã thành công rồi chúng ta mới bí mật tiêu diệt sau, đổi Tổng thống thật trở lại?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Nếu kẻ đó có thể đánh lặn con đen giả mạo Tổng thống thì chúng ta cũng có thể tương kế tựu kế đổi Tổng thống thật lại tương tự. Em đoán sau khi thuận lợi đắc cử, gã ta chắc chắn sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng mời rất nhiều thành viên tổ chức hắc ám tham gia, đó chính là cơ hội tuyệt vời để chúng ta ra tay.”

Đường Sách kích động: “Tiệc chúc mừng, diệt gọn cả mẻ, tôi thấy cách này khả thi đấy!”

Đó cũng là phương pháp không gây ảnh hưởng đến người dân vô tội và giảm thiểu thương vong xuống mức thấp nhất Dụ Nhiên có thể nghĩ ra.

Ra tay trước khi tổng tuyển cử chắc chắn sẽ khiến bạch tuộc nổi giận, lạm sát vô số người. Đợi đến khi cuộc tranh cử Tổng thống đã ngã ngũ, để nó tiến hành thành công một phần kế hoạch, trở thành Tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo, chắc chắn nó sẽ cho rằng mọi chuyện đã nằm gọn trong tầm kiểm soát.

Đến khi đó mới tập kích bất ngờ, xử lý nó, đổi Tổng thống thật về...

Thế là một phen tất tả của bạch tuộc lại thành giúp người khác không công.

Tháng Bảy, cuộc tổng tuyển cử Tổng thống Liên bang năm thứ 500 chính thức bắt đầu.

Các thiên hà khác tiến hành thống kê phiếu bầu của cư dân bình thường, đồng thời, Lính gác thuộc các quân đoàn lớn ở hành tinh Thủ đô cũng nhận nhiệm đi bỏ phiếu.

Lục Tác Hiên bỏ phiếu cho Tổng thống Harrison, hơn nữa còn công khai bày tỏ sự ủng hộ: “Tôi cho rằng Dẫn đường đảm nhiệm vị trí Tổng thống là lựa chọn phù hợp nhất. Tổng thống Harrison có trí tuệ và năng lực tư duy vượt trội, có thể bình tĩnh giải quyết rất nhiều công việc. Gần đây, tôi luôn chú ý lắng nghe các bài diễn thuyết của Tổng thống Harrison, ông ấy nói rằng có thể hỗ trợ Lính gác giải quyết vấn đề cuồng bạo, đưa nhân loại đến với nền hòa bình thực sự. Tôi cực kỳ mong chờ điều này.”

Ngay sau đó, Tạ Thần cũng bỏ lá phiếu quan trọng của mình: “Trong tám năm tại vị, Tổng thống Harrison đã giải quyết vấn đề việc làm cho người dân bình thường rất hiệu quả, dân chúng ở đại đa số các trường sao đều an cư lạc nghiệp. Ông ấy là một Tổng thống rất nhân đức, tôi ủng hộ ông ấy tái đắc cử.”

Đương nhiên khỏi cần nói đến Tướng quân Auste của Quân đoàn Nhật Diệu, dù gì ông ta vốn đã là người của tổ chức hắc ám.

Không ngờ có đến ba trong số bốn vị Quân đoàn trưởng của các quân đoàn lớn công khai ủng hộ Harrison tái đắc cử.

Chỉ còn Quân đoàn trưởng của Báo Tuyết vẫn chậm chạp chưa bày tỏ thái độ. Có vẻ vị Quân đoàn trưởng bí ẩn kia đã nhận ra mối nguy hiểm nên bao lâu nay vẫn chưa trở lại hành tinh Thủ đô, không tham gia cả lễ tang Tướng quân Lục Đình Ngự. Lần này, ông ta cũng dứt khoát bỏ phiếu trắng.

Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường – Ludwig, Giáo sư Mạc Duy của Viện Khoa học Liên bang đều công khai ủng hộ Tổng thống Harrison.

Dưới sự kêu gọi của những người có tiếng nói đó, ngay từ khi bắt đầu bầu chọn, số phiếu của Tổng thống Harrison đã chiếm áp đảo. Đối thủ cạnh tranh kia hoàn toàn không phải đối thủ.

Trong Văn phòng Tổng thống, một người đàn ông có mái tóc dài màu bạch kim đang ngồi trên sofa nhà nhả híp mát, nhâm nhi tách trà chiều.

Loài người đúng là giống loài thú vị nhất trần đời, chỉ đồ ăn thức uống thôi mà đã vô cùng phong phú, đa dạng, hành tinh Thủ đô bọn họ xây dựng nên cũng cực kỳ náo nhiệt, phồn hoa. Đại dương ở đây có vô số loài san hô, rong tảo đẹp mắt và các giống cá muôn màu muôn vẻ, thú vị hơn đại dương ở chòm sao Thời Chung nhiều.

Nếu biến nơi này thành ngôi nhà mới, chắc thành viên trong đàn nó sẽ vui lắm nhỉ?

Khóe môi người đàn ông tóc bạch kim cong lên thành một nụ cười có thể miêu tả là ôn hòa.

Lúc trước, nó trà trộn vào thế giới loài người theo chỉ thị của cha, tốn mất một năm trời để bắt chước hành vi, động tác của con người. Ban đầu, nó rất khó kiểm soát được những biểu cảm phức tạp đó, lần nào mỉm cười trông cũng rất quái đản.

Nó luyện tập trước gương rất lâu, mỉm cười, nghiêm túc, hòa nhã, những sự kết hợp các hình dạng ngũ quan khác nhau sẽ biểu hiện thành các cảm xúc đa dạng của con người. Đến hôm nay, hành động, vẻ mặt nó đã không khác gì người bình thường, không thể soi ra được sơ hở nào dù là nhỏ nhất.

Thiên phú giống loài chúng sở hữu chính là khả năng bắt chước cực kỳ tài ba.

Ngay cả tay hợp tác lâu năm với nó, Mạc Duy, cũng không biết bên dưới bộ da người này thực chất là một loài sinh vật khác.

Sau khi trở thành con đầu đàn của loài người – bọn họ gọi vị trí này là Tổng thống, nó sẽ để Mạc Duy phối hợp cấp phát “thuốc giải quyết

vấn đề cuồng bạo” cho tất cả Lính gác trong Liên bang. Đến lúc đó, toàn bộ Lính gác sẽ bị khống chế.

Bị khống chế bởi thuốc của Mạc Duy hoặc bởi xúc tu ký sinh của nó.

Nó sẽ trở lại chòm sao Thời Chung, đích thân đón toàn bộ thành viên trong đàn đi.

Đàn của nó sẽ được di cư đến thiên hà Phượng Hoàng với điều kiện sống lý tưởng hơn, trở thành bá chủ thực sự của hành tinh này.

Người đàn ông tóc bạch kim vui vẻ tìm một tấm chăn đắp lên người, nhắm mắt, thoải mái say ngủ.

Ngày 15 tháng 7, Nguyên soái Liên bang, Tần Tiêu, bí mật trở về hành tinh Thủ đô dưới sự hộ tống của Đường Sách.

Nguyên soái có năng lực tàng hình về mặt ý thức cực mạnh, cơ thể Đường Sách lại có thể đổi màu, hai người lái chiếc xe Lục Tắc Hiên đã sắp xếp sẵn tới trang viên nhà họ Lục ở vùng ngoại thành. Thấy ông nội bình yên vô sự xuất hiện trước mặt, Dụ Nhiên không kìm được mà bổ nhào tới, ôm ghì lấy ông: “Ông ơi, ông không sao là tốt rồi!”

Trong khoảng thời gian này, Dụ Nhiên vẫn luôn lo lắng không yên. Giờ nhìn thấy ông nội, nỗi thấp thòm trong lòng cậu cuối cùng cũng biến mất.

Hốc mắt Tần Tiêu cay cay, ông dịu dàng xoa đầu Dụ Nhiên: “Nhiên Nhiên, vất vả cho cháu phải ẩn nấp bên cạnh Mạc Duy suốt khoảng thời gian này.”

Dụ Nhiên nói: “Không vất vả gì cả. Giờ Mạc Duy cực kỳ tin tưởng cháu, đã coi cháu là truyền nhân của lão ta.”

Anh mắt Tần Tiêu rất phức tạp: “Chắc lão ta có năm mơ cũng không ngờ cháu chính là con trai cậu học trò đầu tiên của lão.”

Trên đường trở về, Tần Tiêu đã nói rõ về lai lịch của Dụ Nhiên với Đường Sách. Lúc này, nhìn khuôn mặt lạ lẫm của Dụ Nhiên, khóe mắt Đường Sách hơi hoe đỏ, thấp giọng hỏi: “Cậu thật sự là con trai của Tướng quân Tạ?”

Dụ Nhiên nói: “Đúng vậy. Thiếu tá Đường, hồi ở Quân đoàn Ánh Sao, chúng ta đã từng gặp nhau.”

Năm đó, khi Tướng quân Tạ dẫn Tạ Nhiên mới tốt nghiệp Học viện Quân sự đến Quân đoàn Ánh Sao, toàn thể tướng sĩ đều cảm thấy cậu là thiếu niên rực rỡ như ánh nắng chói chang, nụ cười tươi rói, thân thiện với mọi người, ai cũng quý mến cậu.

Không ngờ nhiều năm trôi qua, vẻ ngoài của cậu đã thay đổi hoàn toàn, trên gương mặt cũng không còn nụ cười tươi tắn năm xưa.

Chắc hẳn những năm qua cậu đã trải qua rất nhiều trắc trở nên mới thay đổi nhiều đến thế, khiến người khác không tài nào nhận ra nổi?

Đường Sách xót xa khịt khịt mũi, giọng hơi khàn đi: “Chúng ta chính là hai người duy nhất sống sót trong tai nạn năm đó... Nếu Tướng quân Tạ trên trời có linh thiêng, biết cậu điều tra được tường tận tổ chức hắc ám, chắc chắn sẽ vui mừng lắm.”

Thế nhưng để tra ra toàn bộ chân tướng ấy, Dụ Nhiên cũng đã phải trả giá rất nhiều.

May thay, lúc này đây, tài liệu quan trọng rốt cuộc đã nằm trong tay, chỉ còn đúng một bước cuối cùng.

Dụ Nhiên hít thở sâu, bình tĩnh nhìn Nguyên soái Tần Tiêu: “Ông sẽ về phủ Nguyên soái ạ?”

Tần Tiêu cười nói: “Đúng vậy, thể thân giả bệnh giúp ông ngày nào cũng ho hen, ói máu, cũng đến lúc ông nên quay về rồi.”

Ngừng một lát, ánh mắt ông trở nên sắc bén hẳn, trầm giọng nói: “Sau cuộc tổng tuyển cử, chắc hẳn Ludwig sẽ mời đám người Mạc Duy tới Văn phòng Tổng thống tổ chức tiệc chúc mừng. Đến lúc đó, Quân đoàn Liệp Ưng và Quân đoàn Ánh Sao sẽ bao vây Văn phòng Tổng thống, không cho bất kỳ kẻ nào trong tổ chức hắc ám chạy thoát.”

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên nhìn nhau.

Tiệc chúc mừng chính là thời điểm đẹp nhất để ra tay. Tổng thống giả thuận lợi tái đắc cử, chắc chắn thành viên quan trọng của tổ chức hắc ám sẽ tới Văn phòng Tổng thống chúc mừng thắng lợi này.

Giữa lúc bọn họ hào hứng cho rằng mình đã thành công, Nguyên soái dẫn quân tới bao vây, đánh úp bọn họ một phen không kịp trở tay.

Đến khi đó, liệu con bạch tuộc đang nổi điên kia có xé toạc lớp da người ra luôn không?

Chương 96: Tiệc chúc mừng

Ván cờ này đã được tổ chức hắc ám sắp xếp tỉ mỉ, số lượng người tiến hóa ủng hộ Tổng thống Harrison vượt xa đối thủ cạnh tranh là Mike. Dù kết quả vẫn chưa được công bố nhưng chuyện Harrison tái đắc cử Tổng thống chẳng khác gì ván đã đóng thuyền, chỉ còn Quốc hội chính thức tuyên bố mà thôi.

Một tháng bỏ phiếu kết thúc, các thiên hà lớn đều đã thống kê số phiếu xong xuôi và chuyển kết quả về hành tinh Thủ đô.

Ngày 10 tháng 8, nhóm Lục Đình Ngự, Harrison chuẩn bị trở về hành tinh Thủ đô, bố trí đợt hành động cuối cùng.

Đêm trước khi xuất phát, Lục Đình Ngự gặp riêng Moore, thấp giọng hỏi: “Moore, cậu về với chúng tôi không?”

“Không, cháu muốn ở lại đây.” Moore nhìn về phía hang núi, ánh mắt dịu dàng khó tả xiết, “Một Dẫn đường loại hình chữa trị cấp A như cháu về hành tinh Thủ đô cũng không giúp được gì nhiều, chẳng bằng ở lại với anh ấy. Cháu không muốn bỏ anh ấy lại đây một mình.”

“Anh ấy” mà Moore nhắc đến là ai, Lục Đình Ngự hiểu rất rõ.

Lục Đình Ngự đưa mắt nhìn đại bàng vàng được giấu trong hang núi. Suốt khoảng thời gian này, ngày nào Moore cũng tới thăm hấn, cẩn thận băng bó vết thương trên người hấn bằng tơ mà nhện chúa cho, còn đút hấn ăn một ít trái cây. Tuy hấn không thích ăn nhưng Moore vẫn rất kiên nhẫn, đối xử với hấn như với người bình thường.

Đó là người anh thích chứ không phải thú biến dị xấu xí.

Lục Đình Ngự thấp giọng nói: “Nó biến thành như vậy rồi mà cậu vẫn không xa lánh... Thật sự vất vả cho cậu rồi.”

Moore mỉm cười, nói: “Tướng quân Lục đừng khách khí. Ở lại chăm sóc anh ấy là nguyện vọng của cá nhân cháu. Tương lai, nếu có thể, hy vọng mọi người sẽ tìm được cách chữa cho anh ấy. Nhớ may...”

Nói tới đây, Moore lộ rõ vẻ mất mát nhưng ánh mắt vẫn rất kiên định: “Nhớ may không chữa được, cháu sẽ ở lại hành tinh Nhện Đỏ với anh ấy cả đời.”

Lục Đình Ngự nhói lòng, vỗ nhẹ lên vai Moore: “Chúng tôi chắc chắn sẽ tìm cách.”

Ngoại trừ Moore, toàn bộ thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đều bí mật trở về hành tinh Thủ đô cùng Tướng quân Lục và Tổng thống.

Chỉ còn vài ngày nữa thôi, họ cần chuẩn bị đầu vào đầy cho cuộc chiến cuối cùng.

Nguyên soái Tần Tiêu đã bố trí tiếp ứng mọi người tại hành tinh Thủ đô xong xuôi. Vừa tập hợp, đôi bên liền gấp rút bàn bạc kế hoạch.

Hành động lần này không thể để lọt bất kỳ thông tin nào, vậy nên những người tham gia phải được chọn lựa cực kỳ nghiêm ngặt, có tinh thần bảo mật cao, tốt nhất là điều động toàn bộ lực lượng đặc công tinh nhuệ của nhà họ Lục và họ Tạ.

Hôm nay, ngày 15 tháng 8, Quốc hội Liên bang mở hội nghị toàn thể Nghị sĩ, đại diện của Bộ Quân sự cũng được mời tham dự hội nghị.

Trên màn hình lớn, sổ phiếu bầu liên tục được cộng vào.

Hơn mười phút sau, phiếu bầu đến từ tất cả các thiên hà đã được tính toán hoàn tất.

Chủ tịch Quốc hội cao giọng tuyên bố: “Tiếp theo đây tôi xin tuyên bố, trong cuộc tổng tuyển cử Tổng thống năm thiên văn thứ 500, ngài Harrison giành được 2 tỷ 578 triệu 963 nghìn 200 phiếu bầu, chiếm tỷ lệ 75% tổng số phiếu! Ngài Harrison chính thức được bầu làm Tổng thống Liên bang nhiệm kỳ thứ 101!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên trong phòng nghị sự Quốc hội, Dự Nhiên và Lục Tắc Hiên cũng vỗ tay chúc mừng theo.

Harrison đứng dậy giữa những tràng pháo tay, mỉm cười bước lên sân khấu, bắt đầu bài phát biểu nhậm chức: “Tôi rất vinh hạnh khi được bầu chọn làm Tổng thống Liên bang nhiệm kỳ mới. Lúc này, tôi xin bày tỏ lòng biết ơn của mình đến tất cả những công dân Liên bang đã ủng hộ tôi!”

Gã ta cúi gập người cảm ơn, tiếng vỗ tay càng thêm giòn giã. ---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chắc hẳn bài phát biểu này đã được chuẩn bị từ trước. Harrison hứa hẹn sau khi được bầu làm Tổng thống, gã ta sẽ giải quyết vấn đề y tế, việc làm cho người dân, đồng thời sẽ cấp phát miễn phí loại thuốc mới được nghiên cứu cho toàn thể Lính gác Liên bang, loại bỏ phiền não về vấn đề cuồng bạo của họ.

Bài phát biểu hùng hồn dài hơn mười phút với cảm xúc thể hiện đầu vào đầy đang được phát trực tiếp trên tất cả các đài truyền hình của Liên bang.

Lúc này, Tổng thống Harrison thật đã bí mật trở về hành tinh Thủ đô đang xem chương trình trực tiếp trên tivi có vẻ mặt cực kỳ rối ren. Ông nhìn kẻ giống mình đến 99% trong màn ảnh, lẩm bẩm: “Đến tôi cũng phải nghi ngờ, tưởng mình có anh em song sinh.”

Lục Đình Ngự sừng sốt: “Nếu không có nhóm Nhiên Nhiên điều tra ra chân tướng, tôi cũng không thể ngờ được đó là kẻ giả mạo.”

Chu Thiên Dịch bình tĩnh nói: “Ngón áp út tay trái kẻ đó lệch 0,5cm so với ngài Tổng thống.”

Harrison đưa tay lên, quan sát tỉ mỉ một hồi rồi lại nhìn người trên tivi... 0,5cm, chênh lệch đó cực kỳ nhỏ bé. Trừ khi lấy thước ra đo, còn không thì không thể phát hiện ra bằng mắt thường.

Ông rất hiếm khi gặp Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường Ludwig, cũng chỉ bắt tay với đối phương bằng tay phải. Có lẽ chính bởi nguyên nhân này nên quái vật ẩn nấp trong cơ thể Ludwig không biết được vấn đề bên tay trái.

Hiển nhiên nó không thể ngờ được hai tay của Tổng thống lại không giống hệt nhau.

Lục Đình Ngự phỏng đoán: “Chắc Tắc Hiên gặp được Tổng thống thật trong lễ tang rồi sau đó gặp kẻ giả mạo kia và phát hiện ra tiểu tiết khác biệt này?”

Chu Thiên Dịch nói: “Chim ưng của Tướng quân Lục có đôi mắt tinh tường hơn nhện của tôi. Tôi thường xuyên tiếp xúc với Tổng thống, hiểu rất rõ về ngài ấy nên mới chú ý tới độ dài ngón tay. Tướng quân Lục chỉ gặp đúng một lần mà đã nhớ kỹ mọi chi tiết, có lẽ đó cũng là mấu chốt để họ phân biệt Tổng thống thật – giả.”

Harrison nhìn tay trái của mình, dờ khóc dờ cười. Không ngờ chút khác thường này lại cứu mạng ông.

Trong phòng nghị sự của trụ sở Quốc hội, sau khi Harrison phát biểu nhiệm chức xong, hội nghị Nghị sĩ Quốc hội cũng chính thức kết thúc trong tiếng vỗ tay.

Có rất nhiều dân chúng hành tinh Thủ đô ủng hộ Tổng thống, họ diễu

hành trên đường, tạo nên cảnh tượng mừng vui, phấn khởi. Lúc này, không một ai hay biết bên dưới bộ da Tổng thống là một quái vật khổng lồ và đáng sợ đến cỡ nào đang ẩn nấp.

Kết thúc hội nghị, Dụ Nhiên nhận được thông báo đúng như dự kiến: Tổng thống Harrison sẽ tổ chức tiệc chúc mừng vào 8 giờ tối nay tại Văn phòng Tổng thống. Khách tham dự buổi tiệc này hầu hết đều là thành viên tổ chức hắc ám, ngoài ra còn có một số kẻ muốn xu nịnh Tổng thống.

Dụ Nhiên về nhà thay lễ phục, đến giờ cơm chiều thì đưa Lục Tắc Hiên cùng tới dự tiệc.

Tối đó, đèn hoa sáng rực khắp Văn phòng Tổng thống, bầu không khí huyên náo, rộn ràng, nơi tổ chức tiệc được bài trí cực kỳ sang trọng với thảm đỏ được trải dài từ cửa Văn phòng Tổng thống đến tận sảnh tiệc.

Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng nhau tham dự tiệc tối, hai người mặc Âu phục được may đo riêng nhưng cũng không quá nổi bật giữa đám đông. Người tới dự bữa tiệc tối nay không giàu thì sang, Lục Tắc Hiên được xem như một tướng quân non trẻ nhất nơi này.

Trong sảnh tiệc, rất nhiều khách tới sớm đang trò chuyện cùng nhau.

Dụ Nhiên đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên không thấy bóng dáng Ludwig đâu. Hội trưởng Hiệp hội Dẫn đường hiện tại là quý cô Adeline, Ludwig chủ động “từ chức”, đã khá lâu rồi không lộ mặt. Dù sao gã ta cũng phải tập trung sắm vai Tổng thống, để Ludwig biến mất là biện pháp tốt nhất.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sau khi trông thấy Dụ Nhiên giữa đám đông, Adeline mỉm cười nâng ly đi tới, khẽ nói: “Dụ Nhiên, lần này Tổng thống có thể thuận lợi đắc cử chắc chắn phải kể đến công lao của cậu. Lại nói, hồi trước ở thiên

hà Củ Xích, tôi chính là người cứu cậu, dẫn dắt cậu gia nhập tổ chức, tôi rất tinh mắt đấy chứ.”

Dụ Nhiên trầm nghĩ: Mắt cô thì tinh rồi, dẫn hẳn một tay nằm vùng xuất sắc nhất vào cơ mà.

Ngoài mặt, cậu vẫn khách khí cụng ly với Adeline, nói: “Cha mẹ tôi đều mất, không nơi nương tựa, ít nhiều nhờ cô dẫn dắt. Ân tình này tôi sẽ không quên.”

Nghe cậu nói thế, Adeline rất sung sướng: “Sau này cứ theo thầy học tập cho tốt, chắc chắn cậu không thiệt đâu.”

Đúng lúc này, Kloger cũng đi tới, cười nói: “Dụ Nhiên, lúc trước tôi thẩm vấn cậu kiểu bạo lực thực ra chỉ là muốn thăm dò lai lịch của cậu một chút. Cậu đừng để bụng nhé.”

Hôm nay Kloger mặc một bộ Âu phục trắng tinh trông rất phong độ, nền nã, đàn bướm sặc sỡ vây quanh người. Những con bướm kia chủ động bay vòng quanh cáo của Dụ Nhiên với thái độ thân thiện. Cáo đỏ cũng nể tình quơ quơ cái đuôi với chúng.

Dụ Nhiên thoải mái nói: “Tôi đâu phải người nhỏ nhen thế. Chúc mừng anh trở thành Trưởng phòng mới của Phòng Điều tra.”

Kloger cụng ly với cậu, cười tủm tỉm: “Con nhện đen đáng ghét kia đã bị lỗ sâu nghiền nát rồi. Giờ tôi thành Trưởng phòng, chắc chắn sẽ phối hợp hành động với mọi người. Cậu cứ yên tâm, chuyện bị thẩm vấn sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu.”

Đang tán gẫu, Mạc Duy cũng đã xuất hiện tại bữa tiệc: “Các cô cậu đang nói chuyện gì với học trò của tôi đấy?”

Adeline đùa: “Giáo sư đừng căng thẳng, cậu ấy là học trò của ông, không ai dám cướp đâu.”

Mạc Duy khoái chí cười ha hả, cụng ly với mấy người. Hôm nay tâm trạng lão ta rất tốt, Harrison thuận lợi đặc cử, còn đồng ý sẽ rút tiền từ ngân sách chính phủ để thành lập các căn cứ thí nghiệm chuyên môn tại các thiên hà. Kế hoạch vĩ đại của bọn họ cuối cùng cũng có được bước tiến cực kỳ quan trọng.

Nhìn dáng vẻ hồ hởi của những kẻ kia, Dụ Nhiên không khỏi cười khẩy trong lòng. Các người cứ tranh thủ cười thêm vài phút bây giờ đi, sợ là về sau muốn cười cũng không cười nổi nữa.

Lát sau, nhân vật chính của tối nay, Tổng thống Harrison, tới sảnh tiệc. Harrison cười nói: “Mời mọi người nhập tiệc, tôi đã mời các đầu bếp chuyên nghiệp tới chuẩn bị bữa tiệc thịnh soạn này để chiêu đãi, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!”

Tiếng vỗ tay giòn giã và những tiếng hô hào ủng hộ vang lên trong đám đông.

Có kẻ nhân cơ hội ton hót: “Có thể góp sức giúp ngài tái đắc cử chính là vinh hạnh của chúng tôi!” “Đúng vậy, Tổng thống Harrison là anh tài trăm năm hiếm gặp, nhất định sẽ ghi dấu ấn vào sử sách Liên bang.”

Dụ Nhiên bình thản dẫn “con rối Lục Tắc Hiên” tới ngồi cùng bàn với Mạc Duy.

Cùng lúc đó, bên ngoài Văn phòng Tổng thống.

Tạ Thần đích thân suất lĩnh lực lượng tinh nhuệ của Quân đoàn Ánh Sao bao vây toàn bộ Văn phòng Tổng thống bằng tốc độ cực nhanh. Trên bầu trời là đội quân tinh nhuệ của Quân đoàn Liệp Ưng do Tư lệnh Lục Đình Ngự dẫn đầu, phong tỏa mọi con đường đào tẩu trên không. Dưới lòng đất, Chu Thiên Dịch chỉ huy Phòng Điều tra trải sẵn thiên la địa võng, tránh việc để lọt lưới bằng đường ngầm như vụ ở chỗ Adeline hồi trước.

Văn phòng Tổng thống đã bị vây kín như bưng.

Đường đi, lòng đất, không trung, bao vây tiêu diệt theo mọi hướng, kể cả một con ruồi cũng không thể thoát.

Trong Văn phòng, tiệc tùng linh đình cực kỳ náo nhiệt.

Harrison mỉm cười, nói: “Tiệc tối chính thức bắt đầu. Đêm nay mọi người cứ uống cho thỏa thuê, chúc mừng thắng lợi cuộc tổng tuyển cử lần này!”

Khách khứa lại vỗ tay rào rào như sấm nổ.

Nhưng tiếng vỗ tay còn chưa dứt, vài người bỗng xuất hiện ngay cửa lớn.

Một người giống hệt Harrison trên bục phát biểu lạnh lùng nói: “Khoan đã. Vở diễn của anh nên hạ màn rồi.”

Ai nấy đều ngoảnh phắt lại, không ít người sửng sờ kinh ngạc, một số còn há hốc miệng.

Chuyện gì thế này?! Sao lại có thêm một Tổng thống Harrison nữa?

Không phải Nguyên soái Tần Tiêu bệnh tình nguy kịch nằm liệt giường ư? Sao lại đang đứng bên cạnh Harrison kia?

Không phải Tướng quân Lục Đình Ngự đã hy sinh rồi à? Sao cũng xuất hiện luôn vậy?

Không phải Trưởng phòng Chu của Phòng Điều tra đã chủ động từ chức, giao lại chức Trưởng phòng cho Kloger sao? Rồi cả Tướng quân Tạ Thần, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Ánh Sao đang nghỉ ốm tại nhà nữa, quái nào lại có mặt đông đủ tại buổi tiệc chúc mừng này vậy?

Cả đám người ngơ ngác nhìn nhau.

Ngay sau đó, Nguyên soái Tần Tiêu hạ lệnh đồng dục: “Hành động!”

Vừa dứt lời, “con rối” Lục Tắc Hiên luôn ngời đờ dẫn một bên đột ngột bật người nhảy lên. Hắn nhảy thẳng qua bàn tiệc, bóp cổ Giáo sư Mạc Duy bằng một chiêu cầm nã thủ nhanh như chớp.

Cổ Mạc Duy bị bóp chặt đến mức hai con mắt lão sắp rơi luôn ra ngoài.

Chương 97: Trận chiến cuối cùng

Mạc Duy nằm mơ cũng không ngờ được rằng biến cố sẽ phát sinh ngay thời điểm lão xúc động, hoan hỉ nhất trong đời.

Ngón tay Lục Tắc Hiên bở cổ lão cứng như kìm thép, lão chỉ cảm thấy cổ mình sắp bị bẻ làm đôi, đến thờ thôi cũng chật vật. Mạc Duy trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Dụ Nhiên, cố gắng gằn từng tiếng: “Dụ Nhiên, mau bảo hắn thả ra!”

Lão tưởng rằng Lục Tắc Hiên đang bị Dụ Nhiên điều khiển.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt cậu học trò út luôn cung kính, nghe lời bỗng trở nên lạnh lùng như băng, ánh nhìn trả lại cho lão là sự sắc bén trước nay chưa từng có. Chẳng những không bảo Lục Tắc Hiên buông lão ra, Dụ Nhiên còn vươn tua ý thức tới, xâm nhập thẳng vào đại não Mạc Duy không chút do dự.

Mạc Duy chỉ cảm thấy đầu mình như bị điện giật, đau đớn truyền đến từ sâu trong óc.

Trong thế giới tinh thần của lão, vô số quả cầu lửa giáng xuống như thiên thạch. Cáo chín đuôi khổng lồ lơ lửng trên mặt nước, chín cái đuôi rực lửa của nó vồng cao, trông hệt như thần linh giáng thế.

Vô số sợi tua hệ lửa cháy tấn công về phía mặt biển, biển rộng của lão bị ánh lửa chói mắt bao trùm hoàn toàn.

Nước biển bốc hơi chỉ trong nháy mắt, thế giới tinh thần của Mạc Duy bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Mạc Duy thực sự chấn động trước cảnh tượng này. Lão vẫn biết Dụ Nhiên là một Dẫn đường cấp S nhưng sức mạnh tinh thần Dụ Nhiên thể hiện ra lúc này thật sự khiến lão phải run sợ. Lực công kích đó chắc chắn phải trên cấp S, thì ra Dụ Nhiên vẫn luôn lừa lão.

“Mày là nội gián?” Đến giờ khắc này, cuối cùng Mạc Duy cũng hiểu ra mọi chuyện.

Lục Đình Ngự chưa chết, Nguyên soái không lâm bệnh nặng, Tổng thống cũng không bị lỗ sâu nghiêm sát. Trưởng phòng Điều tra Chu Thiên Dịch bị hút vào lỗ sâu cùng Tổng thống và toàn thể Đội đặc chiến Liệp Ưng “đã bị tiêu diệt” đều bình an vô sự xuất hiện tại hiện trường tổ chức tiệc, bao vây toàn bộ khách khứa đang có mặt tại đây.

Tất cả chuyện này đều do Dụ Nhiên âm thầm dàn xếp.

Là Dụ Nhiên nói sẽ khiến Lục Đình Ngự “gặp tai nạn”, là Dụ Nhiên nói toàn bộ Đội đặc chiến Liệp Ưng đã bị Lục Tắc Hiên giết t chết...

Cậu ta đang nói dối. Cậu ta cố tình tiếp cận chỉ để có được sự tín nhiệm từ lão?

Ngẫm nghĩ kỹ càng chuyện này, Mạc Duy tức điên người. Cơ phần nộ ngút trời dâng lên khiến sức mạnh tinh thần lão ta bùng nổ trong nháy mắt. Khoảnh khắc ấy, “cá heo nhỏ” theo bên cạnh lão cũng đột ngột phóng đại mấy chục lần, cơ thể nhanh chóng biến đổi, lộ ra hình dạng vốn có.

Không ngờ nó lại là một con cá voi sát thủ khổng lồ, hung tàn với hàm răng sắc nhọn có thể xé nát mọi thứ.

Thực thể tinh thần cấp S+ xuất hiện khiến khách tiệc hoảng hốt.

Ngay cả đám Adeline, Kloger từng làm việc rất gần bên cạnh Mạc Duy cũng chết trân vì không thể tin nổi.

Mạc Duy không phải Dẫn đường loại hình chữa trị à? Sao lại là cá voi sát thủ?

Ngay sau đó, Mạc Duy vươn tua ý thức màu lam ra, điên cuồng phản kích Dụ Nhiên.

Thế giới tinh thần của Dụ Nhiên nhanh chóng bị nước biển nhấn chìm. Mạc Duy muốn bắt chắp tất cả giành lại quyền chủ động. Lão ta mặc kệ biển của mình bị lửa thiêu đốt, chỉ chăm chăm tấn công thế giới tinh thần của Dụ Nhiên.

Dụ Nhiên cười lạnh trong bụng, chỉ chờ lão mắc câu thôi đấy.

Cậu vờ như tháo chạy, gọi cáo chín đuôi quay trở lại.

Áp lực trong thế giới tinh thần Mạc Duy giảm đi, lão lập tức cho cá voi sát thủ tiến vào rừng rậm của Dụ Nhiên, từng bước áp sát. Nước biển liên tục tràn khắp rừng rậm, gây nên từng đợt sóng thần, nhấn chìm vô số hoa cỏ, cây cối.

Cáo chín đuôi của Dụ Nhiên nhanh chóng lùi về sau, cá voi sát thủ truy sát nó, thề phải xé xác nó.

Cá voi sát thủ hung tàn há cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, đuổi theo cáo chín đuôi vào tận sâu trong rừng. Nhưng ngay lúc lão cho rằng bản thân đã nắm chắc phần thắng, một con cáo trắng muốt đột ngột xuất hiện trước mặt, tua ý thức mềm mại như những sợi dây leo màu xanh lục nhanh chóng trói chặt cá voi sát thủ.

Mạc Duy trợn trừng mắt không tin nổi.

Sao có thể như thế? Cậu ta có đến hai thực thể tinh thần?

Cáo chín đuôi và cáo trắng cùng xuất hiện, cáo trắng dùng dây leo trói chặt, kéo cá voi sát thủ xuống. Mà đúng lúc này, một tiếng hót lạnh lóe vang lên giữa không trung, một con chim ưng oai phong lao xuống từ trên cao.

Sương mù nơi rừng sâu nhanh chóng tan đi, Mạc Duy trông thấy núi tuyết trải dài vô tận được giấu trong rừng rậm.

Mạc Duy: "..."

Mỏ chim ưng hết như mũi khoan sắc nhọn, nó lao xuống nhanh như chớp, đôi cánh khổng lồ cuốn theo gió dữ. Cá voi sát thủ nhất thời không thoát được khỏi dây leo, bị chim ưng hung hãn mổ một lỗ máu sâu hoắm trên đầu.

Cơn đau khi thực thể tinh thần bị thương truyền về não Mạc Duy, lão cảm tưởng như đầu mình cũng bị bổ đôi.

Cơn ớn lạnh lan từ đỉnh đầu xuống tận lòng bàn chân.

Dụ Nhiên dẫn cá voi sát thủ vào rừng sâu, giao cho cáo trắng và chim ưng phối hợp tấn công. Đồng thời, cáo chín đuôi lần nữa khởi xướng phản kích, hung hãn tấn công vùng biển trong thế giới tinh thần của Mạc Duy. Lửa cháy ngút trời hừng hực thiêu đốt, không có cá voi sát thủ bảo vệ, thế giới tinh thần của Mạc Duy sụp đổ chỉ trong chớp mắt.

Lửa cháy đốt tới đáy biển.

Từng sợi dây thần kinh đều đang đau đớn vì bị thiêu bỏng khiến Mạc Duy khổ sở ôm đầu, hét lên thảm thiết: "AAAAAAAAA"

Nhất thời, lão không biết rốt cuộc mình đang kinh ngạc, phẫn nộ hay đau đớn nhiều hơn.

Dụ Nhiên có hai thực thể tinh thần, chim ưng và núi tuyết của Lục Tắc Hiên cũng ở trong thế giới tinh thần của cậu. Không ngờ hai tên khốn kiếp này lại liên kết tinh thần, lửa gạt lão bằng diễn xuất đỉnh cao.

Mà lúc này, bàn tay bóp chặt cổ Mạc Duy của Lục Tắc Hiên vẫn không buông ra. Hắc lạnh lùng nhìn lão: “Không ngờ đúng không? Trước nay tôi chưa bao giờ là con rối.”

Mạc Duy nổi giận gầm lên: “Hai thằng khốn chúng mày!”

Trong thế giới tinh thần của Dụ Nhiên, vô số ký ức bỗng xuất hiện, cá voi sát thủ nhìn rõ mồn một hai gương mặt quen thuộc trong bóng bóng ký ức của cậu: Là Tần Lạc và Tạ Hi, những người Mạc Duy đã tự tay trừ khử.

Dụ Nhiên lạnh lùng nói: “Mạc Duy, còn nhớ tôi chứ? Tôi tên Tạ Nhiên.”

Mạc Duy: “...”

Tạ Nhiên, vậy mà cậu ta chính là Tạ Nhiên, con trai ruột của Tần Lạc?!

Năm xưa, lão nhận Tần Lạc làm học trò đầu tiên rồi lại diệt trừ chướng ngại này, hiện tại, con trai Tần Lạc trở thành học trò út của lão. Không ngờ sự nghiệp cả đời của lão lại bị hủy trong tay học trò út này, đúng là nhân quả tuần hoàn.

Dụ Nhiên nói: “Năm đó ông điên cuồng giết chết hàng trăm tướng sĩ Quân đoàn Ánh Sao, hôm nay chính là lúc ông phải trả giá cho tất cả những chuyện ấy!”

Vừa dứt lời, cáo chín đuôi tấn công thẳng vào lòng biển không chút nề nang.

Chín cái đuôi đỏ xòe rộng như chiếc ô khổng lồ, nhanh chóng che lấp toàn bộ ánh nắng trên mặt biển, phá hủy thế giới tinh thần của Mạc Duy từng chút một. Cơ đau truyền đến từ lòng đại dương khiến Mạc Duy thống khổ tột độ nhưng lại không thốt ra nổi dù chỉ một chữ.

Lão chỉ có thể trợn trừng mắt, nhìn Dụ Nhiên đầy căm phẫn.

Dưới sự tập kích của sức mạnh tinh thần đáng sợ, đáy biển bắt đầu sụp đổ. San hô, rong tảo đẹp mắt đều bị hủy diệt, mặt biển đen ngòm như biến thành một vũng nước đọng.

Cá voi sát thủ của Mạc Duy cũng bị cáo trắng và chim ưng phối hợp tấn công, trên người chỉ chít những vết chim mổ. Thế giới tinh thần của chủ nhân đã sụp đổ, sức chiến đấu của cá voi sát thủ cũng càng lúc càng yếu. Nó bị phần gằm gừ, cơ thể chuyển sang trạng thái nửa trong suốt, rõ ràng đã không còn chống đỡ nổi nữa.

Ánh mắt Mạc Duy dần dần trở nên đờ đẫn, ý chí lão ta tan rã, suy sụp ngồi bệt xuống ghế.

Dụ Nhiên thu hồi sức mạnh tinh thần, thản nhiên nói: “Tôi sẽ không giết ông, chỉ hủy diệt thế giới tinh thần của ông thôi. Ông chờ bị xét xử công khai đi, đến khi đó, chúng tôi sẽ công bố tội trạng của ông cho cả Liên bang biết, để họ thấy ông là nỗi ô nhục của nhân loại.”

Nỗi ô nhục? Không thể nào, rõ ràng suy nghĩ của lão rất vĩ đại.

Mạc Duy muốn phản bác nhưng lại không nói nổi lời nào.

Lục Tắc Hiên xách cổ Mạc Duy nhấc lên như nhấc một con gà, ném mạnh sang phía Chu Thiên Dịch.

Nhện đen lập tức giăng tơ trói gô Mạc Duy lại. Chu Thiên Dịch phát tay, nói với cấp dưới: “Đưa đi!”

Nhân viên Phòng Điều tra lập tức tống Mạc Duy lên xe tù bay chuyên dùng để áp giải phạm nhân, người của Quân đoàn Liệp Ưng tiếp ứng từ trên không trung.

Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi.

Thực lực khi Dụ Nhiên phối hợp cùng Lục Tắc Hiên quá đáng sợ, có thể phế bỏ sức mạnh tinh thần của Mạc Duy ngay lập tức.

Trông thấy thế, thành viên tổ chức hắc ám đều biết tình hình không ổn. Adeline là một Dẫn đường loại hình chữa trị, không có khả năng tấn công. Cô ta ẩn thân, muốn chạy trốn nhưng lại bị tơ nhện trắng quấn chặt lại ngay tức khắc. Chu Thiên Dịch lạnh lùng nói: “Quý cô Adeline định đi đâu vậy?”

Mặt mày Adeline xám ngoét.

Kloger biết không chạy thoát được bèn điều khiển đàn bướm sắc sỡ tấn công Dự Nhiên.

Dự Nhiên lập tức cho cáo chín đuôi rục lửa xông thẳng vào vườn hoa tinh thần của Kloger. Vườn hoa nơi đàn bướm sinh sống nhanh chóng bị thiêu rụi một khoảng rộng. Dự Nhiên đang dùng hành động thực tế cho đối phương biết đâu mới là thủ đoạn công kích bạo lực nhất.

Đàn bướm cấp A+ thật sự không chịu nổi một đòn khi đối diện với cáo chín đuôi cấp S.

Hai thành viên cấp cao Adeline và Kloger bị tóm gọn chỉ trong nháy mắt. Những thành viên khác trong tổ chức nhận thấy nguy hiểm bèn điên cuồng tháo chạy. Đáng tiếc, toàn bộ Văn phòng Tổng thống đã bị Quân đoàn Ánh Sao, Quân đoàn Liệp Ưng và Phòng Điều tra bao vây không một kẽ hở, bọn họ muốn trốn cũng không thoát nổi.

Cũng chính lúc này, phát hiện thế thắng không còn giữ được trong tay nữa, “Tổng thống Harrison” đứng giữa sảnh tiệc nhếch môi nở nụ cười quái dị. Ngay sau đó, mọi người được chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ tởm lợm.

Chỉ thấy bộ da “Tổng thống Harrison” bắt đầu rụng xuống lả tả như từng mảng sơn tróc khỏi bức tường. Tiếp theo, cơ thể gã bỗng phình to ra. Vô số xúc tu màu nâu chống ngược lên, lật tung nóc Văn phòng Tổng thống chỉ trong nháy mắt.

Quái vật khổng lồ trước mắt có kích thước gần như chiếm trọn cả sảnh tiệc. Đám quan chức mới nãy còn cụng ly, chúc rượu gã đều kinh hoàng, một kẻ đứng gần nhất còn sốc há ngoác miệng. Nhưng ngay sau đó, một cái xúc tu cắm thẳng vào miệng hắn.

Bên dưới lớp da của tay quan chức bị xúc tu tấn công như có thứ gì đó đang nhúc nhích. Nhoáng cái, hắn ta cũng biến thành một con quái vật xúc tu. Tuy kích thước khá nhỏ nhưng cảnh tượng đáng sợ khi con người đột ngột biến thành quái vật vẫn khiến những người trông thấy thét lên từng tiếng đinh tai nhức óc.

“AAAA QUÁI VẬT!”

“Chạy mau, là quái vật đấy!”

Mọi người bắt đầu điên cuồng tháo chạy. Những cái xúc tu màu nâu vẫn truy đuổi gắt gao, chỉ vài giây thôi mà đã có thêm vài quan chức bị ký sinh.

Tần Tiêu lạnh lùng nói: “Cẩn thận đừng để xúc tu chạm vào người!”

Chu Thiên Dịch lập tức giang một tấm lưới lớn bảo vệ Nguyên soái và Tổng thống thật. Đồng thời, nghe tiếng động, Đường Sách, Chim Ruồi và Triệu Phong, Triệu Thuyên nhanh chóng leo lên những bức tường bao quanh sảnh tiệc, bắt gọn những kẻ đang chạy trốn.

Xúc tu của bạch tuộc biến hình bắt đầu tấn công tất cả những người đang có mặt tại đây.

Nó có rất nhiều xúc tu, trên mỗi xúc tu lại chi chít những đôi mắt màu đen có thể nhìn rõ tất cả mọi chuyển động xung quanh.

Thành viên tổ chức hắc ám từng đi theo cũng không được nó tha cho, từng người lần lượt bị xúc tu tấn công, ký sinh. Trong nháy mắt, sảnh tiệc đã xuất hiện mười mấy quái vật xúc tu, tốc độ phân tách để sinh sản của nó thật sự nhanh đến khiếp hồn.

Giọng quái vật trầm đục, khàn khàn như đến từ một nơi xa xôi ngoài vũ trụ: “Loài người, chúng mày đúng là một lũ phiến toái. Nếu đã thế thì chết hết đi! Để hành tinh này trở thành lãnh địa của bọn tao.”

Tất cả Dẫn đường ở đây đều cảm nhận được tín hiệu tinh thần nó phát ra.

Giọng nói lạnh tanh của Dụ Nhiên vang lên: “Mày đừng mơ!”

Dường như quái vật đã bị chọc giận, vô số xúc tu hung hãn lao thẳng về phía Dụ Nhiên.

Nhưng ngay lúc ấy, một con cá mập đen biển sâu khổng lồ xuất hiện trước mặt cậu, cắn đứt toàn bộ những cái xúc tu đang vươn đến.

Dụ Nhiên ngoảnh lại nhìn, bắt gặp ánh mắt phức tạp của Tạ Thần.

Cô đã biết thân phận thật của Dụ Nhiên, không ngờ cậu lại là con trai của chị gái, là đứa cháu cô thương nhất. Tâm trạng Tạ Thần rất rối ren, vừa thấy may mắn khi đứa trẻ ấy vẫn còn sống, đồng thời cũng xót xa cho biết bao đau khổ Dụ Nhiên phải chịu đựng một mình suốt mấy năm nay.

Cô sao có thể để con trai của chị mình phải chịu tổn thương thêm?!

Thế giới tinh thần của Tạ Thần đã được Tổng thống chữa trị. Lúc này, cô đã khôi phục sức chiến đấu của Lính gác cấp S.

Sau khi cá mập đen cắn xúc tu lao tới tấn công lại, Tạ Thần rút thanh đao sắc lẹm trong tay ra, lạnh lùng nói: “Nhiên Nhiên, cháu tấn công vào não nó, đám xúc tu đáng ghét kia cứ giao cho Lính gác bọn dì!”

Tạ Thần vừa ra lệnh, mười mấy Lính gác tinh nhuệ của Quân đoàn Ánh Sao lập tức xông vào sảnh tiệc, liền chết chiến đấu với đám xúc tu.

Gần như cùng lúc đó, một tiếng rít vang lên giữa trời cao. Đại bàng vàng khổng lồ đáp xuống từ nóc nhà đã thủng, móng vuốt sắc nhọn lập tức chém phăng vài xúc tu của quái vật. Lục Đình Ngự quát: “Ai cho thứ súc sinh mà nói xằng nói bậy ở đây!”

Đám Chu Thiên Dịch, Đường Sách phụ trách bắt thành viên tổ chức hắc ám đang chạy trốn. Cha của Lục Tắc Hiên và dì út của Dụ Nhiên dẫn theo đội quân Lính gác tinh nhuệ trở thành hậu thuẫn vững chắc nhất của hai người.

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên nhìn nhau.

Tinh thần cả hai đã nối liền, hiểu rất rõ suy nghĩ của đối phương lúc này.

Bắt giặc phải bắt vua trước, nếu đã là sinh vật trí tuệ cao thì cứ tấn công thẳng vào não nó.

Lục Tắc Hiên vươn tay, bế Dụ Nhiên lên. Lính gác cấp S giang rộng đôi cánh, đưa Dụ Nhiên bay lên cao, lơ lửng phía trên quái vật. Cùng lúc đó, thực thể tinh thần của hai người cũng đồng thời xuất hiện.

Những người đang có mặt tại đây được chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ chấn động.

Một cáo chín đuôi đỏ hừng hực lửa cháy, một cáo trắng với cái đuôi lớn xù lông xuất hiện một trái một phải bên cạnh Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên. Chim ưng của Lục Tắc Hiên thì bay trên đỉnh đầu hai người, đôi cánh khổng lồ hệt như tấm khiên chắn an toàn nhất.

Ba thực thể tinh thần.

“... Dụ Nhiên có hai thực thể tinh thần sao?”

“Trời ơi, cậu ấy có tận hai con cáo!”

Mọi người còn chưa kịp thôi kinh ngạc, Lục Tắc Hiên đã ôm Dụ Nhiên lao xuống cực nhanh.

Đao điện từ trong tay người đàn ông vẽ nên vệt sáng đẹp mắt, chém đứt rất nhiều xúc tu, mở ra một con đường máu.

Dụ Nhiên cũng phối hợp tác chiến với thực thể tinh thần, cáo trắng hỗ trợ sau lưng, cáo chín đuôi xông vào giữa đám xúc tu cùng chủ nhân.

Bọn họ phải tìm ra vị trí đại não của con quái vật này thật nhanh.

Lúc này, Tạ Thần trên mặt đất và Lục Đình Ngự trên không trung dẫn dắt các Linh gác liên tục chém đứt các xúc tu, giảm bớt áp lực giúp Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên. Dưới sự phối hợp của mọi người, nhất thời, xúc tu bị chém đứt rơi lộp bộp như mưa lớn.

Nhưng xúc tu bị chém đứt vẫn chưa chết hẳn, chúng trườn bò khắp nơi như muốn tìm kiếm mục tiêu mới.

Tần Tiêu nói: “Mọi người ngừng phản kháng, lập tức rời khỏi sảnh tiệc!”

Giọng Nguyên soái vang như chuông đồng. Tiếng hô bằng sức mạnh tinh thần này truyền thẳng vào não tất cả mọi người.

Các thành viên tổ chức hắc ám không trốn chạy nữa mà rời khỏi sảnh tiệc theo nhóm Chu Thiên Dịch, Đường Sách, lần lượt chịu áp giải vào xe bay. Chu Thiên Dịch giăng mạng nhện kín kẽ vòng quanh sảnh tiệc, đảm bảo không có cái xúc tu nào lọt được ra ngoài.

Tần Tiêu tiến lên trước, sửa biến sâu trong suốt dập dờn xung quanh, tác động sức mạnh tinh thần to lớn của mình khiến đám quái vật nhỏ mới rơi xuống này mất khả năng tư duy ngay lập tức. Tổng thống Harrison vươn tua ý thức màu xanh lục loại hình chữa trị ra, kết nối với đại não Dụ Nhiên, liên tục bổ sung sức mạnh tinh thần cho cậu.

Rất nhiều cao thủ cùng hợp sức đánh đuổi kẻ xâm lăng hùng mạnh này.

Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên mang trọng trách lớn nhất, tinh thần hai người đã liên kết, từng hành động đều đồng bộ, ăn ý. Lục Tắc Hiên ôm Dụ Nhiên, chém rưng hết đám xúc tu quấy nhiễu xung quanh. Dụ Nhiên tranh thủ thời cơ đó nhanh chóng tìm ra vị trí đại não của quái vật.

Lúc chiến đấu với Mạc Duy, cậu dùng kế “dụ địch mắc câu” với lão nên chỉ tiêu tốn phân nửa sức mạnh tinh thần. Có cáo trắng nhanh chóng chữa trị, lại thêm Dẫn đường cấp S+ là Tổng thống bổ sung sức mạnh, giờ cậu vẫn rất sung sức.

Lục Tắc Hiên chém sạch đám xúc tu xung quanh, đưa Dụ Nhiên vọt vào sâu bên trong.

Theo những gì Đường Sách miêu tả lại, đại não nó có kích thước tầm bằng quả bóng, được bảo vệ cực kỳ kín kẽ. Việc Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên muốn tiếp cận vị trí đại não khiến con quái vật trở nên hung tàn hơn thấy rõ.

Dường như nhận ra Dụ Nhiên mới là mấu chốt, nó điều động mười mấy xúc tu đồng thời tấn công Dụ Nhiên.

Trong khoảnh khắc ấy, Lục Tắc Hiên ôm chặt lấy Dụ Nhiên không chút do dự, cẩn thận dùng thân thể mình bảo vệ cậu. Dụ Nhiên nghe tiếng da thịt bị xé toạc vang lên bên tai, liên kết tinh thần giúp cậu ngay lập tức nhận biết được rằng một chân Lục Tắc Hiên đã bị xúc tu kéo đứt lìa từ phần dưới đầu gối.

Tim Dụ Nhiên run lên: “Tắc Hiên!”

Lục Tắc Hiên không rảnh bận tâm đến đau đớn, thấp giọng nói trong đầu: “Đừng lo cho tôi, đối phó với nó đi.”

Tuy bị thương nhưng tay hãn vẫn ôm Dụ Nhiên rất vững. Dụ Nhiên cố nén cảm giác đau lòng, hít sâu, vươn tua ý thức màu đỏ ra tìm kiếm trung tâm cảm xúc của quái vật.

Cuối cùng, nhờ Lục Tắc Hiên chém thêm vài cái xúc tu nữa, Dụ Nhiên rốt cuộc cũng tìm ra não nó. Cái thứ mang hình dạng con mắt to bằng quả bóng kia chỉ chọt lóe qua trước mặt nhưng Dụ Nhiên lập tức chớp được thời cơ.

Tua ý thức lửa cháy nháy mắt luồn đến nhanh như con rắn linh hoạt, kết nối chuẩn xác với đại não nó.

“Gràoooo gràoooo...”

Quái vật phát ra tiếng rít gào đau đớn.

Sức mạnh tinh thần cường hãn của Dụ Nhiên đánh úp vào óc nó, ngọn lửa bốc lên ngàn ngọn thiêu đốt khắp nơi.

Nhưng con quái vật đến từ hành tinh khác này có sức mạnh tinh thần cực lớn, hết như một đại dương mênh mông hợp thành từ sức mạnh của vô số quái vật nhỏ. Lửa của Dụ Nhiên đốt khắp thế giới tinh thần của nó, từng con quái vật nhỏ bị thiêu cháy rồi lại có nguồn sức mạnh tinh thần mới tiếp tục được sinh ra.

Bảo sao nó có thể phân tách để sinh sản. Thế giới tinh thần của nó hoàn toàn khác với loài người. Mỗi con người là một cá thể độc lập nhưng nó lại sinh tồn theo hình thức “bầy đàn quần cư”, trong đầu nó chứa đựng ý thức của rất nhiều thành viên trong đàn.

Thấy được sự khó khăn của Dụ Nhiên, Tổng thống Harrison lập tức hạ lệnh: “Tất cả Dẫn đường loại hình chữa trị đang ở đây lập tức tới cạnh tôi hỗ trợ Dụ Nhiên!”

Mỗi người là một cá thể riêng.

Nhưng khi thực sự đối mặt với nguy nan, con người cũng có thể đoàn kết đến khó tin.

Rất nhiều Dẫn đường thuộc Quân đoàn Liệp Ưng, Quân đoàn Ánh Sao, Phòng Điều tra và cả Chính phủ, giới kinh doanh lập tức tập trung lại bằng tốc độ nhanh nhất.

Các loại tua ý thức màu lam, màu lục, màu trắng nhanh chóng len lỏi qua tầng tầng lớp lớp vật cản theo sự chỉ dẫn của Tổng thống, kết nối với Dụ Nhiên.

Sức mạnh tinh thần liên tục được bổ sung như dòng chảy cuồn cuộn.

Giờ khắc này, đôi mắt hai màu của Dụ Nhiên bỗng sáng rực lên.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tấn công thẳng vào óc con quái vật, đốt trụi ý thức của vô số quái vật nhỏ. Theo ngọn lửa điên cuồng lan khắp đại não quái vật, cuối cùng Dụ Nhiên cũng tìm được trung tâm ý thức của nó.

Đó chính là nơi cư ngụ của ý thức đầu đàn.

Dụ Nhiên lạnh lùng ra lệnh: “Cáo chín đuôi, giết nó!”

Cáo chín đuôi xuất hiện trong đầu quái vật. Với sức mạnh tinh thần liên tục được bổ sung, lúc này, kích thích của nó đã to hơn cả con quái vật trước mắt. Chín cái đuôi đồng loạt xòe rộng ra rồi chụm lại, quật thẳng về phía trung tâm ý thức kia, bao trọn ý thức của con quái vật vào trong như đang gói sủi cảo.

Lửa lớn hung hãn đốt cháy ý thức của đối phương.

Quái vật phát ra những âm thanh thảm thiết, đau đớn.

Tiếng kêu ấy dội thẳng vào đầu tất cả những Dẫn đường đang có mặt. Mất sự chỉ huy đến từ con đầu đàn, đám “con cháu” đang

giương nanh múa vuốt trong sảnh tiệc cũng trở nên hỗn loạn, bị Tạ Thần và Lục Đình Ngự xử lý rất nhanh gọn.

Dụ Nhiên vẫn tiếp tục tấn công không ngừng cho đến khi ý thức nằm sâu trong óc con quái vật dần dần bị tiêu diệt.

Nó rít lên đầy căm phẫn: “Sao có thể như thế?”

Dụ Nhiên bình tĩnh nói: “Từng người đơn lẻ có lẽ rất yếu ớt. Nhưng toàn thể loài người mạnh hơn mây tưởng nhiều.”

Biết mình không thắng được Dụ Nhiên, quái vật bắt đầu kỳ kèo thương lượng: “Mày thả tao về đi, tao sẽ cung cấp rất nhiều tài nguyên cho chúng mày.”

Dụ Nhiên nói: “Tao không thể để mày trở lại chòm sao Thời Chung khi mày đã biết nhiều bí mật về thế giới con người như thế. Hưởng hồ trong suốt thời gian ẩn nấp tại hành tinh Thủ đô, mày đã hại chết bao nhiêu người vô tội? Dựa theo luật lệ của thế giới loài người bọn tao, giết người phải đền mạng. Mạng một mình mày không đủ thì nộp mạng cả đàn của mày cùng đền!”

Vừa dứt lời, sức mạnh tinh thần lại truyền tới theo ngọn lửa cháy bùng bùng.

Chút ý thức cuối cùng còn lại của quái vật rốt cuộc đã bị thiêu rụi.

Sảnh tiệc bỗng yên ắng hẳn.

Quái vật khổng lồ rơi xuống, toàn bộ xúc tu trên người nó héo quắt ngay lập tức, sống soài buông dài ra mặt sàn. Gạt đám xúc tu ra, Lục Tắc Hiên cả người đầy máu ôm Dụ Nhiên bay đến bên cạnh Tổng thống và Nguyên soái.

Một chân của hắn bị xúc tu kéo đứt, đã đau đến trắng bệch cả mặt nhưng cánh tay đang ôm chặt Dụ Nhiên vẫn không hề buông lỏng.

Dụ Nhiên nắm lấy tay Lục Tắc Hiên, mắt đỏ hoe: “Anh sao rồi?”

Giọng cậu run rẩy, tim còn đau hơn cả lúc mình bị kéo đứt tay khi xưa.

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa tóc cậu, mỉm cười: “Tôi không sao. Tôi đã nói sẽ bảo vệ em.”

Sẽ không bao giờ để em bị thương nữa.

Dụ Nhiên ôm siết lấy hắn: “Không sao đâu, em đưa anh đi chữa ngay bây giờ.”

Thấy chân con trai bị kéo đứt, Lục Đình Ngự vội vàng bay tới: “Nhanh nhanh nhanh, đưa Thiếu tướng Lục Tắc Hiên vào khoang điều trị!”

Lần hành động này được lên kế hoạch rất chặt chẽ, đương nhiên phải có đội y tế khẩn cấp chờ sẵn ở bên ngoài.

Đường Sách lập tức chạy tới đỡ Lục Tắc Hiên vào khoang điều trị.

Tần Tiêu và Tổng thống Harrison cùng tiến lại, nhìn Dụ Nhiên, hỏi: “Nó chết rồi à?”

Dụ Nhiên gật đầu: “Đúng vậy. Ý thức của nó đã bị thiêu hủy hoàn toàn.”

Tất cả Dẫn đường ở nơi này đồng loạt thở phào một hơi.

Mọi người ngoảnh lại, nhìn về phía sảnh tiệc. Nơi này đã bị nó phá tan hoang, nóc nhà thủng một lỗ lớn, bàn ghế bị quật nát, trên sàn vương vãi đầy xúc tu, cơ thể của mười mấy người nó ký sinh đã bị ăn mòn đến chết, máu tươi chảy ra lênh láng.

Hồi tưởng lại khung cảnh vừa rồi, mọi người chỉ cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Hiện tại, ý thức của quái vật đã bị tiêu diệt, đám xúc tu còn lại cũng không ngộ nguậy nữa. Xác quái vật khổng lồ chiếm hết cả sảnh tiệc, những cặp mắt chi chít trên cơ thể màu nâu vẫn trợn trừng như chết không nhắm mắt. Hình ảnh ấy trông vô cùng kinh khủng.

Harrison thấp giọng nói: “Nhiên Nhiên, may mà có cậu.”

Dụ Nhiên nói: “Nhờ mọi người liên tục bổ sung sức mạnh tinh thần nên tôi mới giết được quái vật này.”

Cậu nói không sai, sức lực của một mình cậu rất hữu hạn. Nhưng tiềm lực của toàn thể nhân loại là vô hạn.

Con người là giống loài phức tạp nhất trong vũ trụ. Khi bình thường, âm mưu đấu đá, hại chết đồng bào vì mục đích cá nhân là những chuyện chẳng hề hiếm thấy. Nhưng khi đối mặt với mối nguy chung, vẫn sẽ có rất nhiều người xông pha bảo vệ quê hương dù có phải hy sinh.

Có kẻ hại chết người vô tội vì tư lợi; có người không màng sống chết quả cảm đứng lên.

Trong nhân loại, kẻ phản bội và tội phạm luôn tồn tại nhưng cũng không hề thiếu những anh hùng hào kiệt.

Tần Tiêu nhìn quái vật trên mặt đất, cau mày: “Phải xử lý thi thể thứ này sao đây?”

Harrison nói: “Thieu rụi sảnh tiệc của Văn phòng Tổng thống đi. Không được để sót lại dù chỉ là một cái xúc tu, tránh tai họa về sau.”

Mọi người nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Chu Thiên Dịch gọi người mang xăng đến đốt.

Nhìn ngọn lửa cháy hừng hực trước mắt đang nuốt trọn sảnh tiệc của Văn phòng Tổng thống, ai cũng mang trong mình tâm trạng rối ren vì đã sống sót sau đại nạn.

Thật sự là một phen hú vía.

May mà Nguyên soái và Tổng thống đã vạch ra kế hoạch đầu vào đấy, may mà có hai đặc vụ ngầm là Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên nên mới tránh được bi kịch phát sinh.

Tất cả những người có mặt tại hiện trường tối nay cả đời cũng không quên được trận chiến ác liệt này.

Họ sẽ nhớ mãi Lục Tắc Hiên và Dụ Nhiên không màng tính mạng bản thân xông vào giữa bầy quái vật giết chết ý thức của con đầu đàn.

Hai người họ sẽ là những tồn tại khiến người ta kiêu ngạo nhất trong số các Lính gác và Dẫn đường.

Dụ Nhiên quay đi, quyết đoán chạy thẳng về phía khoang điều trị của đội y tế khẩn cấp đưa tới.

Trận chiến đã kết thúc, cậu muốn mau chóng đến gặp Lính gác của cậu.

Lính gác luôn kiên định bên cậu, dùng cả tính mạng bảo vệ cậu.

Chương 98: Huân chương vinh quang

Trên đường được Đường Sách và Chu Thiên Dịch đỡ đến khoang điều trị, trán Lục Tắc Hiên đổ mồ hôi lạnh ròng ròng. Cảm giác đứt lìa xương thịt ở chân đau đến mức khiến hắn chỉ muốn ngất lịm nhưng hắn vẫn gắng gượng níu lại một chút ý thức, giữ cho bản thân luôn tỉnh táo.

Hắn chợt nghĩ đến Dụ Nhiên bị kéo đứt tay trên hành tinh Nhện đó năm xưa, khi ấy Dụ Nhiên cũng từng phải chịu đựng đau đớn thế này đúng không? Hơn nữa Nhiên Nhiên còn vừa mất cha mẹ, một thân một mình lưu lạc đến hành tinh lạ, sự thống khổ và tuyệt vọng về tâm lý còn lớn hơn cả đau đớn thể xác.

Vừa nghĩ đến thiếu niên cô độc bị thương trên hành tinh nhện đỏ ấy, Lục Tắc Hiên liền xót xa vô cùng.

So ra, tuy giờ hắn bị thương nhưng cha mẹ vẫn khỏe mạnh, có đội y tế túc trực sẵn bên cạnh, hắn sẽ được chữa trị bằng công nghệ tiên tiến nhất ngay lập tức... Chút đau này thật sự không đáng kể gì so với những điều Nhiên Nhiên phải trải qua mấy năm nay.

Đường Sách và Chu Thiên Dịch nhanh chóng đỡ Lục Tắc Hiên tới chỗ đội y tế. Nhân viên y tế khẩn cấp thấy máu me be bét khắp người hắn liền vội vàng đưa vào khoang điều trị, cầm máu, băng bó, bắt đầu khởi động hệ thống tái tạo chi gãy. Mấy nhân viên y tế tất tả sơ cứu, tiêm thuốc tê cho Lục Tắc Hiên.

Nhưng các giác quan của Linh giác cực kỳ nhạy bén, tác dụng gây tê cục bộ rất hữu hạn, không thể hoàn toàn xóa bỏ cảm giác đau. Có một Dẫn đường loại hình chữa trị bước tới, đề nghị: “Tướng quân Lục, cần tôi chặn cảm giác đau lại giúp anh không?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Không cần.”

Hắn sẽ không cho bất kỳ Dẫn đường nào khác bước vào thế giới tinh thần của mình.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía ngoài cửa với vẻ lo lắng: “Tướng quân Lục sao rồi?”

Bác sĩ nói: “Đã đưa vào khoang điều trị kịp thời, chân anh ấy sẽ mọc lại nhanh thôi. Nhưng muốn hồi phục hoàn toàn thì vẫn cần một khoảng thời gian.”

Dụ Nhiên đẩy cửa bước vào, bắt gặp ánh mắt của Lục Tắc Hiên.

Cậu rảo bước tiến tới, nắm chặt tay Lục Tắc Hiên, lo lắng tràn ngập trong mắt: “Đau lắm đúng không?”

Tâm trí cả hai đã nối liền, Dụ Nhiên có thể cảm nhận rất rõ Lục Tắc Hiên đau đến mức nào.

Cậu cũng từng phải trải qua đau đớn đứt lìa xương thịt. Các giác quan của Linh gác rất nhạy, cảm giác đau khi bị thương lớn gấp mười lần người bình thường. Dụ Nhiên nhìn người đàn ông nằm trong khoang điều trị, lòng xót không tả được: “Rõ ràng lúc đó anh có thể tránh...”

Lục Tắc Hiên nắm lấy tay Dụ Nhiên, thấp giọng nói: “Nhưng nếu tôi tránh, người bị thương sẽ là em.”

Con quái vật kia cực kỳ xảo trá, nó biết Dụ Nhiên muốn tấn công đại não mình nên điều tất cả xúc tu xung quanh đồng loạt tấn công thẳng về phía cậu. Lục Tắc Hiên dùng thân thể mình bảo vệ Dụ Nhiên kín kẽ nên mới bị thương nặng.

May mà trong vòng tay hắn, Dụ Nhiên không hề hấn gì dù là chỉ một vết xây xước.

Dụ Nhiên nhìn đối phương với tâm trạng rối bời. Ánh mắt hai người hướng thẳng vào nhau, Lục Tắc Hiên thấy Dụ Nhiên buồn, bèn đưa trong đầu: “Em mất tay, tôi mất chân, có phải chúng ta càng xứng đôi hơn rồi không?”

“...” Dụ Nhiên dờ khóc dờ cười, câu đùa của Tướng quân Lục thật sự rất nhạt nhẽo.

Cậu vươn tua ý thức ra, để nó lan khắp tâm trí cực nhanh. Chẳng mấy chốc, cảm giác đau đớn ở sâu trong núi tuyết đã được chặn lại.

Lục Tắc Hiên không cảm thấy bất kỳ cơn đau nào nữa, hắn nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tôi chịu được mà. Em mới tiêu tốn nhiều sức mạnh tinh thần vậy rồi, việc gì phải phí phạm thêm để chặn cảm giác đau giúp tôi.”

Dụ Nhiên liếc hắn một cái, nói: “Anh chịu được là chuyện của anh. Chặn giúp anh là trách nhiệm của em. Vì em là Dẫn đường của anh.”

Dẫn đường xót Lính gác của mình, chặn cảm giác đau giúp hắn chẳng phải là chuyện rất đương nhiên sao?

Nhận thấy suy nghĩ thẳng thắn đó của Dụ Nhiên, lòng Lục Tắc Hiên mềm nhũn, hắn nắm chặt tay Dụ Nhiên.

Ngoài cửa, Lục Đình Ngự vội vàng chạy đến thăm con trai trông thấy khung cảnh tay trong tay ấm áp này không khỏi cong môi cười. Xem ra ông nên chuẩn bị sẵn sàng để tới gặp Nguyên soái và Tả Tướng quân đề nghị kết thông gia thôi.

Đêm 15 tháng 8 năm thiên văn thứ 500, sảnh tiệc Văn phòng Tổng thống xảy ra hỏa hoạn, cháy lớn đến tận 3 giờ sáng.

Không ít dân chúng hành tinh Thủ đô nhìn thấy lửa cháy ở Văn phòng Tổng thống, họ vừa khó hiểu, vừa căng thẳng, trên mạng toàn là những lời bàn tán xôn xao về trận hỏa hoạn này. Để giữ yên lòng dân, tin tức nhanh chóng được phát lên sóng truyền hình: “Sảnh tiệc Văn phòng Tổng thống bất ngờ gặp hỏa hoạn. Hiện đám cháy đã được dập tắt, các nhân viên công tác đã rời khỏi hiện trường an toàn. Có mười hai người gặp nạn trong sự cố lần này. Nguyên nhân gây ra cháy đang được điều tra làm rõ.”

Những quan chức “gặp nạn” kia đều là những người bị bạch tuộc ký sinh rồi giết chết.

Sau khi thương lượng với Tần Tiêu, Harrison quyết định giấu kín chuyện quái vật giả mạo Tổng thống nhằm tránh gây ra khủng hoảng trong dân chúng. Chờ đến khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa rồi công bố chân tướng quái vật tấn công sau cũng không muộn.

Thi thể con quái vật kia bị thiêu hủy hoàn toàn. Sức mạnh tinh thần của Mạc Duy đã bị Dụ Nhiên phá hủy. Lão ta như đột ngột già đi mười mấy tuổi, đờ đẫn nhìn sảnh tiệc đã cháy thành tro mà không nói nổi một chữ.

Tần Tiêu bước tới phía lão ta, lạnh lùng nói: “Mạc Duy, từ trước tới nay anh chưa bao giờ là nhà khoa học vĩ đại. Anh chỉ là một tên phản đồ bị quái vật vũ trụ lừa gạt, lợi dụng, suýt chút nữa đã khiến loài người rơi vào vực sâu vạn kiếp không góc đầu lên được.”

Mí mắt Mạc Duy giật giật. Lý tưởng lão ta luôn kiên trì rốt cuộc sụp đổ ngay vào giờ khắc này.

Thời điểm chứng kiến Tổng thống Harrison kia cởi bỏ bộ da người, biến thành quái vật xúc tu, lão ta không tài nào tin nổi. Vốn chỉ tưởng rằng Ludwig có thực thể tinh thần với khả năng ngụy trang đặc biệt, nào ngờ Ludwig còn không phải nhân loại.

Đồng bọn lão bắt tay hợp tác lại là một quái vật ghê tởm đến thế.

Mạc Duy thờ người, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sao có thể như vậy... Sao có thể như vậy?”

Lão ta như đã phát điên, Chu Thiên Dịch áp giải cả lão và thành viên tổ chức hắc ám về Phòng Điều tra thẩm vấn. Ông anh trai chết giả của Adeline vốn định đào tẩu bằng đường hầm cũng bị đồng nghiệp đã mai phục sẵn của Chu Thiên Dịch tóm gọn.

Những kẻ có chức vị cao trong tổ chức hắc ám bị diệt sạch.

Có một số tay nội gián, nhân viên nghiên cứu hạng tôm tép không tới Văn phòng Tổng thống tối nay nhưng Chu Thiên Dịch đã được Dụ Nhiên đưa cho bản danh sách chi tiết. Nhân viên trong Phòng Điều tra bí mật lùng bắt cả đêm, đến hừng đông, tất cả đều đã sa lưới.

Trong Văn phòng Tổng thống, Harrison và Tần Tiêu cùng đi thăm Lục Tắc Hiên.

Có Dụ Nhiên bên cạnh, sắc mặt Lục Tắc Hiên trông đã ổn hơn nhiều. Tay hai người vẫn đan chặt vào nhau, tuy không nói tiếng nào nhưng mọi người đều biết cả hai đang trò chuyện trong thế giới tinh thần.

Tần Tiêu bước tới, nhìn Lục Tắc Hiên: “Tướng quân Lục, vất vả cậu bảo vệ Nhiên Nhiên.”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc đáp lời: “Nguyên soái, đây là chuyện tôi phải làm.”

Lục Đình Ngự cười tủm tỉm, nói: “Đúng thế đúng thế, có thể bảo vệ Dụ Nhiên là phúc của nó.”

Tổng thống Harrison hắng giọng một tiếng, nói: “Tướng quân Lục không sao thì tốt rồi. Chúng ta vẫn nên ra ngoài thôi, đừng quấy rầy đôi bạn trẻ ở bên nhau.”

Người lớn ăn ý tránh đi.

Đối diện ánh mắt dịu dàng của Lục Tắc Hiên, tai Dụ Nhiên hơi nóng lên.

Ban đầu, hai người chỉ đóng giả làm người yêu vì nhiệm vụ nằm vùng. Dụ Nhiên không ngờ rằng cứ diễn mãi cuối cùng lại biến thành sự thật.

Giờ ai cũng biết hai người là một đôi, dù có muốn giải thích cũng không giải thích nổi.

Vậy thì khỏi giải thích luôn.

Hai người nhìn nhau cười, tay càng đan chặt hơn.

Ba ngày sau, Phòng Điều tra Liên bang bất ngờ công bố một tin tức cực kỳ chấn động.

Giáo sư Mạc Duy của Viện Khoa học Trung ương Liên bang lợi dụng chức vị, bí mật nghiên cứu thuốc khống chế và tiến hành các thí nghiệm bất hợp pháp đối với Lính gác, khiến tổng cộng hơn 20.000 Lính gác cuồng bạo và hơn 5.000 người vô tội hy sinh. Ông ta còn hợp tác với quái vật vũ trụ, trợ giúp quái vật thực hiện kế hoạch diệt trừ toàn bộ Lính gác để quái vật đô hộ, biến hành tinh Thủ đô thành lãnh địa của chúng.

Nhóm nghiên cứu khoa học của Mạc Duy và những kẻ đồng lõa bao gồm anh em Adeline, Andre, Chuyên viên thẩm vấn Kloger của Phòng Điều tra và vài người cầm quyền tập đoàn tài chính đã bị truy tố với các tội danh gây nguy hiểm cho an ninh xã hội, cố ý giết người và chống lại nền hòa bình Liên bang, đang chờ xét xử khẩn cấp.

Ảnh chụp con quái vật kia cũng được đăng tải. Những cái xúc tu gớm ghiếc chi chít mắt khiến vô số dân chung Liên bang thấy mà ghê.

“Tôi là người nhà của nạn nhân, lão súc sinh Mạc Duy kia chắc chắn không được chết tử tế!”

“Con quái vật này trông gớm quá đi mất! Trời ơi, may mà đã giải quyết được nó rồi, không thì có khi chúng ta bị ăn thịt luôn nhỉ?”

“Một người bạn Lính gác của tôi gần đây bỗng nhiên cuồng bạo không rõ lý do. Cậu ấy mới có 20 tuổi thôi, lão Mạc Duy kia đúng là loại vô nhân tính!”

“Lấy Lính gác làm vật thí nghiệm, còn bắt tay với quái vật vũ trụ, sao lại có một kẻ điên cuồng đến thế cơ chứ?”

“Adeline cũng là thành viên của tổ chức luôn. Tôi đúng là bị vỏ bọc của cô ta lừa gạt, còn quyên góp tiền cho quỹ từ thiện cô ta đứng tên nữa chứ!”

Biết được tin tức này, tâm trạng dân chúng Liên bang vô cùng kích động, chửi mắng té tát đám người thuộc tổ chức hắc ám.

Bộ dạng con quái vật kia cũng tạo thành nỗi ám ảnh lớn trong lòng người. Trước nay ai cũng cho rằng con người chính là sinh vật đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn. Thế mà hôm nay đã xuất hiện sinh vật vũ trụ khác nhằm nhe muốn chiếm môi trường sống của con người?!

Nỗi bất an bao trùm khắp hành tinh Thủ đô cho đến tận khi Tổng thống Harrison công khai phát biểu, tuyên bố Chính phủ sẽ cân nhắc lại kế hoạch mở rộng ra vũ trụ và khẳng định rằng quái vật đã bị diệt trừ hoàn toàn. Bấy giờ cảm xúc của người dân mới dịu xuống.

Hôm sau, Tòa án Liên bang tối cao tuyên án, những lãnh đạo cốt cán trong tổ chức hắc ám đều bị phán tử hình.

Dụ Nhiên đích thân tới nhà giam trọng phạm Liên bang gặp Mạc Duy lần cuối. Mạc Duy đã điên điên khùng khùng, miệng liên tục lẩm bẩm “sao có thể”. Nhìn bộ dạng này của lão ta, Dụ Nhiên chẳng thèm nói thêm câu nào nữa.

Không ngờ khi trở ra, cậu lại trông thấy bà Joseph và mèo Ragdoll.

Bà Joseph là bạn bè thân thiết với Adeline, hơn nữa Tướng quân Auste cũng bị bắt, hôm nay bà tới đây là để tiễn hai người này nốt đoạn đường cuối.

Nhìn vẻ mắt mát của bà, lại nhớ đến những sự quan tâm vị trưởng bộ phận nhân sự này từng dành cho mình, Dụ Nhiên tiến tới an ủi: “Phu nhân, bà trước nay không hề biết những chuyện này đúng không? Đừng đau lòng quá.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chồng bà, Thượng tướng Auste, là đồng lõa của Ludwig, tuy không bị ký sinh nhưng vẫn luôn bị quái vật kia khống chế. Người bạn thân nhất, Adeline, lại là kẻ khoác lên mình vỏ bọc nhân nghĩa giả tạo trong khi lén lút làm những việc cùng hung cực ác.

Chắc hẳn bà đã phải chịu đả kích rất nặng nề?

Bà Joseph nhìn Dụ Nhiên, cười khổ: “Thực ra tôi đã nhận thấy Auste bất thường lâu rồi. Từ sau lần trở về từ chòm sao Thời Chung năm đó, ông ta rất ít khi gặp tôi, ngày nào cũng quay cuồng với công việc. Tình cảm vợ chồng giữa tôi và ông ta đã sớm chỉ còn trên danh nghĩa, đằm thắm trước mặt mọi người đều là ông ta bảo tôi diễn. Cuộc hôn nhân này trở thành vỏ bọc hình thức từ lâu, giờ ông ta gieo gió gặt bão tôi cũng không quá đau lòng.”

Bà gục đầu, khẽ nói: “Adeline cũng thế, lừa tôi suốt bao nhiêu năm trời. Lúc anh trai cô ta chết, tôi còn ở bên cạnh an ủi, dạ tiệc từ thiện hằng năm tôi đều giúp cô ta thu xếp, thật sự nghĩ lại mà thấy kinh tởm...”

Bà Joseph là một người cực kỳ nhiệt tình, thường xuyên giúp đỡ chuyện hôn nhân cho các Linh gác và Dẫn đường độc thân. Người như bà thật sự rất dễ bị lừa.

Dụ Nhiên khẽ hỏi: “Sau này bà dự định thế nào?”

Bà Joseph nói: “Tôi đã từ chức Trưởng bộ phận Nhân sự rồi, định sẽ tới chòm sao Mộc Phu mở một vườn trái cây chuyên trồng đào, đó mới là cuộc sống tôi luôn hướng đến.” Bà khẽ cười, nói: “Sau này nếu có thời gian, hoan nghênh cháu và Tướng quân Lục tới chơi. Kể ra thì tôi chính là nhân chứng cho độ phù hợp 98% của hai người đấy, đến khi kết hôn đừng quên mời tôi nhé.”

Dụ Nhiên tiến tới, nhẹ nhàng ôm bà: “Sẽ không quên đâu. Cảm ơn bà vì đã từng giúp đỡ, bà nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ, cháu cũng giữ gìn sức khỏe.” Mắt bà Joseph hoe đỏ, bà vỗ nhẹ lên vai Dụ Nhiên rồi quay đi, bước lên xe bay.

Ngày 20 tháng 8, các thành viên trung tâm của tổ chức hắc ám bị xử quyết tập thể.

Qua vài ngày nghỉ ngơi, Lục Tắc Hiên cũng đã thuận lợi xuất viện. Chân hắc đã mọc lại nhưng muốn hồi phục chức năng như trước thì còn phải luyện tập thêm một thời gian nữa.

Sau khi Lục Tắc Hiên xuất viện không lâu, Nguyên soái Tần Tiêu tổ chức hội nghị toàn thể Bộ Quân sự Liên bang.

Trong hội nghị, Nguyên soái nghiêm khắc lên án những thí nghiệm vô nhân đạo kia, đồng thời cũng chính thức khen thưởng cho những quân nhân Liên bang đã có cống hiến trong nhiệm vụ lần này.

Dụ Nhiên hôm nay trông khác hẳn ngày thường.

Rốt cuộc cậu lại được mặc lên mình bộ quân phục màu lam sẫm của Quân đoàn Ánh Sao, hơn nữa còn ngồi bên cạnh Quân đoàn trưởng Tạ Thần. Cậu không còn là Dẫn đường đồng hành bé nhỏ của Đội

đặc chiến Liệp Ưng. Cậu là Thiếu tướng của Quân đoàn Ánh Sao, là người con độc nhất của Tướng quân Tạ Hi quá cố.

Trên bục phát biểu, Tần Tiêu cầm micro, giọng nói vang dội vọng khắp hội trường.

“Trong chiến dịch tiêu diệt tổ chức hắc ám lần này, rất nhiều quân nhân Liên bang đã thể hiện tinh thần quả cảm không sợ hy sinh. Chúng tôi quyết định khen thưởng xứng đáng cho những quân nhân đã có cống hiến xuất sắc ấy!”

“Quân đoàn Liệp Ưng, Lâm Phong Dao, Triệu Phong, Triệu Thuyên hiệp trợ điều tra chòm sao Thời Chung và liêu chết bảo vệ Nguyên soái, trao tặng Huân chương Quân công hạng hai. Quân đoàn Ánh Sao, Thiếu tá Đường Sách nhiều lần di chuyển trong vũ trụ truyền thông tin, lấy được tài liệu quan trọng về tổ chức hắc ám, trao tặng Huân chương Quân công hạng nhất.”

“Ngoài ra, với những cống hiến xuất sắc đã có, đồng thời trao tặng Thiếu tá Đường Sách quân hàm Thiếu tướng và cho phép tiếp nhận lại chức vị Trại trưởng Trại trinh sát Quân đoàn Ánh Sao.”

Những người được đọc tên bước lên bục lĩnh thưởng. Hôm nay Đường Sách cũng mặc quân phục của Quân đoàn Ánh Sao, trông rất phấn chấn, hăng hái. Khi được Nguyên soái trao huân chương, lệ nóng dâng lên trong mắt, hấn cúi gập người trước Nguyên soái.

Nguyên soái vỗ vai, cài huân chương màu vàng kim lên ngực áo hấn: “Đường Sách, sau này theo Tướng quân Tạ Thần tiếp tục phát huy.”

Đường Sách cười, gật đầu: “Đương nhiên rồi. Tôi rất quen với Trại Trinh sát, cuối cùng cũng được trở về vị trí ban đầu. Cảm ơn Nguyên soái.”

Sau khi những người này đi xuống, Nguyên soái Tần Tiêu nhìn sang phía Dụ Nhiên, tiếp tục nói: “Tạ Nhiên, con trai Tướng quân Tạ Hi, Quân đoàn trưởng tiền nhiệm của Quân đoàn Ánh Sao, nhiều năm

qua năm vùng trong tổ chức hắc ám, xâm nhập được nội bộ kẻ địch sau nhiều gian khổ, giành được sự tín nhiệm của đối phương. Trong thời gian nằm vùng, Tạ Nhiên không nao núng trước cái chết, cơ trí quả cảm, thành công ngăn chặn kế hoạch điên cuồng của tổ chức hắc ám, tiêu diệt thú vũ trụ đầu đàn, đảm bảo nền hòa bình, có những cống hiến vô cùng lớn lao đối với Liên bang!”

“Quân đoàn Liệp Ưng, Thiếu tướng Lục Tắc Hiên phối hợp với Tạ Nhiên bằng thân phận con rối, nhiều lần bảo vệ Tạ Nhiên thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ; Cùng Tạ Nhiên phá hủy sức mạnh tinh thần của Mạc Duy, tiêu diệt thú vũ trụ đầu đàn trong trận quyết chiến cuối cùng, cũng có những cống hiến lớn lao không kém!”

“Qua quá trình thảo luận, Bộ Quân sự Liên bang quyết định trao tặng cả hai Huân chương Quân công hạng đặc biệt và quân hàm Trung tướng!”

Quân công hạng đặc biệt, đây là vinh quang trăm năm hiếm gặp.

Khi xưa, tổ tiên họ Tạ và họ Lục từng nhận được vinh qua ấy sau cuộc binh định phản loạn 200 năm trước, hiện tại, hai người thế hệ trẻ thật sự là hậu sinh khả úy. Cảnh tượng hai người liên thủ giết chết quái vật xúc tu được in sâu trong lòng mọi người.

Họ không chỉ là niềm kiêu hãnh của quân nhân Liên bang mà còn là anh hùng của nhân loại.

Tiếng pháo tay giòn giã vang lên, đặc biệt là các Lính gác và Dẫn đường trẻ tuổi, bọn họ gần như vỡ đến mức sưng cả tay.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng đứng dậy, bước lên bục lĩnh thưởng trong tiếng hoan hô nhiệt liệt. Màu sắc quân phục trên người họ khác nhau, chiều cao chênh lệch 20cm, lúc này đứng sừng vai trên bục lĩnh thưởng, cả ngoại hình và khí chất của hai người đều trông cực kỳ đẹp đôi.

Lệ nóng ngân ngấn trong mắt Nguyên soái Tần Tiêu, ông trao hai chiếc huân chương vàng kim cho Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên từ Thiếu tướng được sắc phong thành Trung tướng. Tạ Nhiên lại chính là Trung tướng Dẫn đường đầu tiên được sắc phong trong lịch sử Bộ Quân sự Liên bang. Quân hàm một gạch một sao biểu trưng cho Trung tướng cũng được Nguyên soái Tần Tiêu tự tay đeo lên vai hai người.

Ông ôm chặt lấy Tạ Nhiên trong bộ quân phục, khẽ nói bên tai cậu: “Nhiên Nhiên, mừng cháu trở về. Ông nội tự hào về cháu.”

Chương 99: Chương kết

Sau khi hội nghị khen thưởng kết thúc, Tạ Nhiên, dì út và ông nội cùng mang hoa tươi tới nghĩa trang Nam Sơn của hành tinh Thủ đô.

Cậu đã được khôi phục thân phận Tạ Nhiên, rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại tới tế bái cha mẹ tại nghĩa trang liệt sĩ.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu được đứng trước mộ cha mẹ mình kể từ khi hai người qua đời.

Nhìn di ảnh Tần Lạc và Tạ Hi trên bia mộ, đáy lòng Tạ Nhiên xót xa. Cậu đặt hoa tươi trước mộ, cúi gập người chào, nghẹn ngào nói: “Cha, mẹ, thù con đã báo... Mong cha mẹ được yên nghỉ.”

Cậu đã chờ để được nói ra điều này lâu lắm rồi.

Nhìn dáng vẻ này của cậu, Tạ Thần đau lòng vô cùng. Cô khẽ nói trước bia mộ: “Chị, anh rể, mấy năm qua Nhiên Nhiên đã chịu rất nhiều khổ sở, may mà giờ mọi chuyện đều đã được giải quyết. Cháu ấy khôi phục thân phận Tạ Nhiên, nhận được Quân công hạng đặc biệt, còn trở thành Trung tướng... Con trai của anh chị thật sự rất giỏi. Anh chị cứ yên tâm, sau này chắc chắn em sẽ chăm sóc tốt cho cháu.”

Lệ nóng dâng lên viền mi Tần Tiêu, ông vỗ vai Tạ Nhiên, nói: “Cha mẹ cháu trên trời có linh thiêng chắc chắn sẽ rất mừng.”

Tạ Nhiên đứng yên lặng rất lâu trước mộ cha mẹ rồi mới rời đi.

Tổ chức hắc ám đã bị diệt trừ tận gốc. Cậu tin cha mẹ trên trời có linh thiêng nhất định đã có thể yên nghỉ.

Ngày 25 tháng 8, Quốc hội Liên bang triệu tập đại hội Nghị sĩ lần thứ hai. Tổng thống Harrison phát biểu đề án tại đại hội, đề nghị hủy bỏ chính sách bành trướng đã duy trì hai trăm năm nay của Liên bang, thành lập quân đoàn ngoại giao đặc biệt với Dẫn đường là lực lượng chủ chốt để viếng thăm và tiến hành đối thoại tinh thần với các sinh vật vũ trụ.

Đề án này bị rất nhiều người thuộc cánh bảo thủ phản đối nhưng lại có không ít người ủng hộ.

Không lâu trước, một con quái vật xúc tu đáng sợ suýt chút nữa đã chiếm lĩnh hành tinh Thủ đô, biến loài người thành con rối. Nhiều năm qua, nhân loại đã giết hại vô số sinh vật vũ trụ, cứ thế mãi ắt sẽ có ngày gặp báo ứng. Và lại, số lượng hành tinh tài nguyên con người chiếm lĩnh hiện nay đã là rất nhiều rồi, không nhất thiết phải tiếp tục bành trướng một cách tàn bạo.

Sau một ngày bàn thảo, cuối cùng đề án của Tổng thống Harrison đã thuận lợi được thông qua với tỉ lệ ủng hộ là 70%.

Quân đoàn ngoại giao đầu tiên của Liên bang chính thức được thành lập.

Quân đoàn này được đặt tên là Linh Hồ, do Trung tướng Tạ Nhiên với thực thể tinh thần cáo chín đuôi và cáo trắng đảm nhiệm vị trí Quân đoàn trưởng.

Tạ Nhiên nhận huy hiệu Quân đoàn Linh Hồ từ tay Nguyên soái, làm động tác chào chuẩn chỉ theo nghi thức quân đội.

Năm thiên văn thứ 500, Liên bang thành lập quân đoàn thứ năm: Quân đoàn Linh Hồ đặc biệt cấu thành từ Dẫn đường. Tạ Nhiên cũng trở thành nhà ngoại giao vũ trụ đầu tiên trong lịch sử nhân loại.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đêm 26 tháng 8, Văn phòng Tổng thống đột nhiên nghênh đón hai vị khách, chính là Tướng quân Tạ Nhiên – Quân đoàn trưởng Quân đoàn Linh Hồ và Tướng quân Lục Tắc Hiên – Quân đoàn trưởng đương nhiệm của Quân đoàn Liệp Ưng. Nhận được tin báo hai người muốn gặp mặt, Tổng thống Harrison lập tức điều người tới tiếp đón trước.

Trong phòng họp bí mật của Văn phòng Tổng thống, Harrison mời hai người ngồi, sai người rót trà rồi mới hỏi: “Hai Tướng quân đêm khuya bỗng nhiên tới là vì có chuyện gấp gì sao?”

Tạ Nhiên nghiêm túc nói rõ: “Ngài Tổng thống, lần này chúng tôi tới gặp không phải vì việc công mà có việc tư muốn nhờ ngài hỗ trợ.”

Harrison giật mình: “Việc tư?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đúng vậy. Tôi có một người anh trai năm xưa bị tổ chức hắc ám hãm hại, đột ngột cuồng bạo trong lúc chiến đấu, cuối cùng biến dị thành hình thái nửa người nửa chim, bị Mạc Duy nhất trong căn cứ thí nghiệm hơn 6 năm. Lần trước, khi tới căn cứ B-73, tôi và Nhiên Nhiên đã cứu anh ấy ra, giấu ở hành tinh Nhện Đỏ, tạm thời đang được Moore chăm nom.”

Tạ Nhiên bổ sung: “Tôi đã kiểm tra thế giới tinh thần của anh ấy, nơi đó đã hoàn toàn sụp đổ. Một mình tôi không đủ sức nhưng tôi nghĩ nếu hai Dẫn đường loại hình chữa trị cấp S+ phối hợp liệu có thể nào... Vẫn còn hy vọng cứu được anh ấy?”

Harrison hiểu ngay: “Người hai cậu nhắc đến là Thiếu tướng Lục Thành An phải không?”

Cả hai cùng gật đầu. Lục Tắc Hiên trầm giọng nói: “Tôi biết ngài Tổng thống dạo gần đây bận trăm công nghìn việc nên vẫn chưa dám tới

quấy rầy. Lần này mạo muội xin nhờ ngài giúp cũng là nguyện vọng riêng của chúng tôi, hy vọng ngài có thể ra tay cứu anh trai tôi một mạng.”

Dẫn đường có sức mạnh tinh thần cấp S+ của Liên bang hiện chỉ còn 3 người. Tần Tiêu là Dẫn đường loại hình công kích, Tạ Nhiên có đồng thời cả sức mạnh công kích và chữa trị, Tổng thống Harrison là loại hình chữa trị. Lục Tắc Hiên đã bàn bạc với Tạ Nhiên, quyết định tới xin Tổng thống hỗ trợ.

Liệu Tổng thống có giúp hay không, họ không dám chắc. Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, chắc chắn hai người sẽ không buông bỏ.

Nghe xong, Harrison nhận lời ngay không chút do dự: “Được, tôi đi cùng hai cậu.”

Hai người mừng rỡ nhìn nhau.

Harrison nói: “Thiếu tướng Lục Thành An cũng là một quân nhân rất xuất sắc của Liên bang. Tuy chưa từng có tiền lệ Lính gác cấp S đã biến dị được chữa khỏi nhưng Liên bang cũng chưa khi nào có hai Dẫn đường loại hình chữa trị cấp S+ hợp tác với nhau... Nếu hai cậu đã tin là có hy vọng, vậy thì cứ thử một lần xem sao.”

Lục Tắc Hiên kích động đứng dậy cúi đầu trước Tổng thống: “Cảm ơn ngài!”

Harrison cười nói: “Nếu không có hai cậu thì tôi cũng không thể sống sót quay lại hành tinh Thủ đô. Về tình về lý, tôi đều nên giúp các cậu hết sức. Hai cậu cứ quyết định thời gian rồi báo trước với tôi, tôi cần sắp xếp lịch trình.”

Cuối tháng Tám, Tạ Nhiên, Lục Tắc Hiên và Tổng thống Harrison giành ra vài ngày bí mật tới hành tinh Nhện Đỏ. Chu Thiên Dịch đã

thăng chức thành Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia cũng đi cùng, phụ trách bảo vệ an toàn cho Tổng thống.

Hành tinh Nhện Đỏ vẫn hệt như trong ký ức. Khi họ vừa đáp xuống, đám nhện nhỏ lại bắt đầu vo ve không ngừng.

[Lại có người rơi xuống nữa nữa nữa nè!]

[Hình như lần này là Nhiên Nhiên?]

[Nhiên Nhiên, bọn tớ nhớ cậu lắm. Về báo với mẹ nhanh lên!]

Tạ Nhiên mỉm cười nhìn về nơi sâu trong màn sương đỏ, vươn tua ý thức ra, nói chuyện với nhện chúa: “Nữ hoàng, lâu ngày không gặp.”

Giọng nói dịu dàng của nữ hoàng truyền tới: “Nhiên Nhiên, trông cậu có vẻ rất vui, mọi chuyện đã giải quyết xong cả rồi à?”

Tạ Nhiên nói: “Đều đã giải quyết xong, ít nhiều cũng nhờ bà trợ giúp.”

Nhện đen của Chu Thiên Dịch chủ động chạy vào sâu trong màn sương chơi với nữ hoàng. Từ sau lần được khen là “đáng yêu”, chú nhện đen này đã trở thành fan trung thành của nữ hoàng.

Tạ Nhiên không tới quấy rầy nữ hoàng, cậu nói: “Chúng tôi tới cứu một người.”

Nhện chúa nói: “Người được giấu trong hang núi phải không? Vị Dẫn đường kia của các cậu vẫn luôn chăm sóc cho cậu ta.”

Nhóm người Tạ Nhiên tìm tới hang núi theo sự chỉ dẫn của nữ hoàng, quả nhiên trông thấy Moore đang đút cho Lục Thành An đã biến dị ăn.

Ánh mắt Moore sau cặp kính trông rất dịu dàng, anh ôn tồn nói chuyện như đang dỗ trẻ nhỏ: “Anh ăn một miếng nhé? Quả này ngon lắm. Tuy giờ anh không phải con người nhưng cứ không ăn gì mãi thế chẳng lẽ không đói sao?”

Quái vật đầu người mình chim kia lạnh lùng liếc nhìn Moore.

Moore thử bóc vỏ ra, đưa trái cây tới bên miệng, đút cho nó. Nó nhìn chăm chăm thứ quả kia rất lâu... Không ngờ lại thật sự chịu ăn.

Nhìn cảnh tượng kỳ diệu ấy, mọi người đều quay ra nhìn nhau. Chẳng lẽ... Lính gác biến dị vẫn còn chút ý thức sót lại?

Nghe thấy tiếng bước chân, Moore ngoảnh lại. Sau khi trông thấy Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên, anh kích động tiến tới: “Ngài Tổng thống, Trưởng phòng Chu, Nhiên Nhiên, Tắc Hiên... Sao mọi người lại tới đây? Có phải Thành An vẫn còn hy vọng không?”

Tổng thống Harrison nhìn sinh vật biến dị trong hang núi, giọng hơi khàn đi: “Có lẽ cậu ấy thật sự vẫn còn cứu được.”

Tim Moore run lên, vội vàng nhường đường: “Cảm ơn mọi người! Mau thử xem, tôi cũng cảm giác anh ấy vẫn còn cứu được!”

Tạ Nhiên và Harrison nhìn nhau, cùng vươn tua ý thức ra.

Hai người vừa khéo đều có năng lực chữa trị hệ rừng rậm. Dây leo xanh lục của Tạ Nhiên đang lan khắp thảo nguyên khô cằn, Tổng thống Harrison phụ trách chữa trị bầu trời đã vỡ nát thành từng mảnh. Hai Dẫn đường loại hình chữa trị cấp S+ phối hợp, thế giới tinh thần vốn đã sụp đổ được kiến tạo lại từng chút một cực kỳ nhanh.

Mặt đất nứt nẻ được san phẳng, không trung ảm thấp, vỡ vụn cũng được vá lại, đám mây trắng phau đã xuất hiện.

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đã liên kết tinh thần, nhận thấy anh trai có hy vọng khôi phục ý thức, hấn vội cho chim ưng trắng bay vào thảo nguyên quen thuộc kia, gọi từng tiếng: “Anh, anh mau tỉnh lại đi. Có rất nhiều người đang lo cho anh, đang chờ anh tỉnh lại.”

Moore không được tham gia vào nên chỉ có thể ngồi bên cạnh căng thẳng chờ đợi.

Chu Thiên Dịch nhìn anh, thấp giọng nói: “Hồi ở Phòng Điều tra, tôi từng thẩm vấn một số Lính gác. Có một số điều được họ cất giấu sâu trong tiềm thức, là bí mật không cho bất kỳ ai chạm vào. Chi bằng... Anh cũng thử xem?”

Moore hít thở sâu, kiên trì kết nối vào đại não Lục Thành An bằng tua ý thức màu trắng.

Một chú hươu trắng đáng yêu xuất hiện giữa thảo nguyên.

Moore run giọng gọi: “Lục Thành An, em là Moore đây, anh còn nhớ em không?”

Dường như ở một nơi nằm sâu phía dưới thảo nguyên có thứ gì đó bắt đầu rục rịch. Tạ Nhiên và Harrison nhận thấy được dao động mong manh này, lập tức cho dây leo luồn vào lòng đất. Quả nhiên, họ phát hiện ra một bong bóng ký ức được giấu kỹ bên dưới.

Đó là bí mật được chôn sâu trong lòng Lục Thành An.

Là bí mật hẳn chưa kịp nói thành lời trước khi biến dị.

Sau khi bí mật này được tìm thấy, vô số bong bóng ký ức cũng xuất hiện trở lại trong thế giới tinh thần của Lục Thành An. Chính giữa thảo nguyên vốn đang căn cối bỗng đâm chồi biếc, từng ngọn cỏ nhỏ nhanh chóng vươn lên, thảo nguyên lại lần nữa sáng bừng sức sống.

Moore thực sự kinh ngạc trước những gì mình đang trông thấy.

Lục Thành An thật sự có hy vọng được cứu sống!

Quá trình phối hợp chữa trị của Tạ Nhiên và Harrison kéo dài liên tục ba ngày ba đêm mới trùng kiến xong thế giới tinh thần rộng lớn của

Lục Thành An. Trên thảo nguyên bao la bát ngát, cỏ non mới nhú, giữa bầu trời khoáng đạt, ánh nắng vàng tươi trải đầy.

Một con đại bàng vàng lần nữa xuất hiện trên bầu trời của thảo nguyên. Trông nó khá yếu ớt, kích thước cũng nhỏ đi đáng kể. Nhưng thấy nó gắng sức bay lượn trên bầu trời, Lục Tắc Hiên và Moore đều không kìm được xúc động.

Thực thể tinh thần đã quay về thảo nguyên rộng lớn, ý thức của Lục Thành An đã trở lại.

Tiệc một nỗi thời gian hẫng biến dị quá dài nên phần ý thức tìm về được kia rất yếu. Hẫng chìm vào hôn mê, được mọi người đưa về hành tinh Thủ đô chữa trị.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một tháng sau, cơ thể Lục Thành An đã khôi phục dáng vẻ vốn có, tinh thần cũng khá lên rất nhiều.

Hẫng chọn một ngày đẹp trời cùng Lục Tắc Hiên tới nghĩa trang ở hành tinh Thủ đô, nhìn bia mộ của bản thân mà nói: “Tắc Hiên, có phải mấy năm nay cậu vẫn luôn áy náy chuyện anh hy sinh vì cứu cậu không?”

Lục Tắc Hiên gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Đúng thế. Em thường xuyên mơ thấy cảnh anh bị quái vật bao vây vì cứu em rồi choàng tỉnh giữa đêm.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lục Thành An cười, vỗ vai hẫng: “Anh là anh của cậu, em trai gặp nguy hiểm, anh trai xông tới cứu là chuyện rất bình thường. Đổi thành anh gặp nguy hiểm, chắc chắn cậu cũng sẽ bất chấp nguy hiểm cứu anh. Thế nên giữa anh em chúng ta không việc gì phải khách khí như thế. Chuyện đã qua rồi thì cứ quên đi.”

Lục Tắc Hiên quay người lại, ôm chầm lấy anh trai: “Vâng.”

Lát sau, Lục Thành An liếc nhìn bia mộ, chê bai: “Cậu chọn cái ảnh trông thường quá, sau phải đổi ảnh khác đẹp trai hơn để tương lai anh chết thật thì lại chôn ở chỗ này.” Hấn chỉ vào chỗ trống bên cạnh: “Cậu muốn nằm cạnh anh không? Chọn sẵn chỗ đặt mộ cũng không tồi đâu, ha ha ha.”

Lục Tắc Hiên dờ khóc dờ cười.

Tính cách tùy tiện này của anh hẳn thật sự chẳng thay đổi gì cả!

Sau khi trở thành Quân đoàn trưởng đời đầu tiên của Quân đoàn Linh Hồ, Tạ Nhiên bận tối mắt tối mũi với công việc.

Nhân loại bắt đầu đặt bước chân đầu tiên lên con đường “ngoại giao vũ trụ”, là Quân đoàn trưởng của Quân đoàn Dẫn đường ngoại giao đầu tiên, cậu phải mày mò xây dựng quy tắc mới, hoạch định trình tự thăm viếng, đồng thời còn phải phân công công việc.

Biết cậu là Dẫn đường cấp SS đầu tiên, hơn nữa còn giết chết ý thức đầu đàn của sinh vật vũ trụ trong trận quyết chiến, rất nhiều học sinh sinh viên Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô đã trở thành fan cuồng của cậu. Số lượng Dẫn đường xin gia nhập Quân đoàn Linh Hồ nhiều không đếm xuể, chỉ sơ yếu lý lịch thôi mà đã khiến Tạ Nhiên đọc mãi không xong.

Đi út đón cậu về cùng sống trong nhà họ Tạ, Lục Tắc Hiên không được gặp cậu mỗi ngày như trước, bụng rất bất bình: “Bỗng nhiên tôi nhớ thời gian làm nội gián cùng em ghê. Tôi là con rối của em, ngày nào chúng ta cũng được kề cận bên nhau.”

Nghe hấn phàn nàn, Tạ Nhiên hơi mềm lòng, nói trong đầu: “Tuy không được gặp mặt nhưng tâm trí vẫn được liên kết với nhau đấy

thôi. Anh có thể tìm được em trong thế giới tinh thần bất cứ lúc nào mà.”

Lục Tắc Hiên nói: “Gặp trong thế giới tinh thần đâu tính là gặp. Vậy đi, em chờ lại ngày thứ Bảy đi ăn với tôi được chứ?”

Tạ Nhiên nghĩ một lát, đành xin lỗi: “Thứ Bảy em đã hẹn sẽ họp với vài Dẫn đường mất rồi.”

Lục Tắc Hiên hỏi: “Họp đến khi nào?”

Tạ Nhiên đáp: “Chắc sẽ kết thúc trước giờ cơm tối.”

Lục Tắc Hiên nói: “Được, tôi tới đón em.”

Hôm thứ Bảy, Lục Tắc Hiên mặc quân phục chỉnh tề, lái xe tới trụ sở làm việc của Tạ Nhiên đón cậu. Tạ Nhiên vốn tưởng cuộc họp sẽ kết thúc trước giờ cơm tối, không ngờ khi thảo luận vấn đề lại mỗi người một ý, họp liền tù tì đến tận 8 giờ tối mới xong.”

Lúc vội vàng chạy xuống sảnh, Tạ Nhiên lập tức trông thấy Lục Tắc Hiên đang ngồi đó kiên nhẫn đợi mình.

Cậu bước nhanh tới, lên tiếng: “Đợi lâu lắm rồi đúng không? Xin lỗi em tan trễ, bữa này để em mời.”

Lục Tắc Hiên mỉm cười, nắm tay cậu: “Không sao, chờ em bao lâu cũng được hết. Đi thôi, tôi đã đặt bàn sẵn rồi.”

Hai người lên xe bay, Lục Tắc Hiên cài đặt tuyến đường di chuyển. Cuối cùng, xe dừng lại ở bãi đỗ xe trên không của khách sạn Hoggert.

Đây là khách sạn xa hoa nhất Liên bang, tạo hình trông như một thân cây cổ thụ khổng lồ vươn thẳng lên trời. Điều nổi tiếng nhất ở khách sạn này chính là vũ hội tốt nghiệp hằng năm của hành tinh Thủ đô luôn được tổ chức tại đây.

Nhìn những phòng ăn lơ lửng trên không trung như bong bóng, Tạ Nhiên không khỏi thắc mắc: “Sao lại tới đây?”

Lục Tắc Hiên nhìn cậu: “Nơi chúng ta hẹn hò lần đầu tiên chính là chỗ này.”

Tạ Nhiên khẽ cười, nói: “Lần đó làm gì tính là hẹn hò được? Khi ấy anh vẫn nghi ngờ lai lịch của em, cố tình đưa em đến đây để thăm dò.”

Lục Tắc Hiên ho một tiếng chữa ngượng, nắm tay cậu đi lên thẳng nhà hàng trên không ở tầng cao nhất của khách sạn.

Không ngờ nơi này lại được bài trí hệt như vũ hội tốt nghiệp của hành tinh Thủ đô. Bàn ghế được dẹp hết đi, để chỗ cho sân nhảy rất rộng nằm chính giữa, xung quanh bày đầy hoa tươi đẹp mắt, trông giống hệt buổi vũ hội hồi sáu năm trước trong trí nhớ.

Trong vũ hội năm đó, hai người từng lướt qua nhau.

Hiện tại, một lần nữa trở lại nơi này, Tạ Nhiên chợt cảm thấy như thời gian đã trôi qua rất lâu.

Khung cảnh xung quanh vẫn y nguyên như thế nhưng hai người đã không còn là thiếu niên khi xưa.

Lục Tắc Hiên dẫn Tạ Nhiên bước vào sân nhảy ở chính giữa. Hấn lịch thiệp khom người, vờn tay phải ra, làm một động tác mời rất phong độ: “Bạn Tạ Nhiên, tôi có thể mời bạn cùng khiêu vũ một điệu không?”

Hình ảnh tựa như giấc mơ được quay lại thời sinh viên.

Trong vũ hội tốt nghiệp thường niên của hành tinh Thủ đô, nếu Linh gác và Dẫn đường gặp được người vừa ý có thể chủ động mời đối

phương khiêu vũ, theo đuổi đối phương, phát triển quan hệ yêu đương.

Năm đó, Lục Tắc Hiên bỏ lỡ mất Tạ Nhiên 19 tuổi tại hiện trường vũ hội.

Hiện tại, Lục Tắc Hiên chắc chắn sẽ không để vuột mất Dẫn đường định mệnh của mình thêm nữa.

Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt Tạ Nhiên bằng đôi mắt sâu đong đầy vẻ dịu dàng, chờ đợi câu trả lời của đối phương. Tim Tạ Nhiên khẽ rung động, nhẹ nhàng vươn tay ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay dày rộng của Lục Tắc Hiên, nói: “Rất vinh hạnh.”

Lục Tắc Hiên nắm tay cậu bắt đầu khiêu vũ trong sân nhảy giống như những Linh gác và Dẫn đường mện mộ nhau trong vũ hội tốt nghiệp năm đó.

Rốt cuộc hai người đã bù lại được điều nhảy đến muộn nhiều năm này.

Chỉ khác ở một chỗ là sân nhảy lần này không có bất kỳ ai khác làm phiền, sảnh vũ hội lãng mạn này chỉ thuộc về riêng hai người họ.

Đối diện với ánh mắt Lục Tắc Hiên, tim Tạ Nhiên không khỏi đập dồn dập.

Nếu trong vũ hội tốt nghiệp năm đó Lục Tắc Hiên bất thành linh mòi cậu khiêu vũ, chắc chắn cậu sẽ từ chối. Vậy nên hai người không thể gọi là từng bỏ lỡ mà phải là gặp lại nhau vào một thời điểm khác khi đã trưởng thành, để tình cảm đôi bên có được định nghĩa mới.

Đã từng cùng nhau trải qua bao trắc trở, đau thương, sự tin tưởng hai người dành cho nhau càng thêm sâu sắc. Dù nhiệm vụ đã hoàn thành nhưng chẳng một ai đề cập tới chuyện hủy liên kết tinh thần. Liên kết này đã trở thành thứ mà họ khó lòng nào dứt bỏ.

Chim ưng trắng đã quen tự do bay lượn khắp rừng rậm, hai chú cáo cũng quen có chim làm bạn.

Nếu phải chia xa sẽ rất luyến tiếc.

Tiếng nhạc du dương vang lên, hai người cùng tận hưởng khoảng thời gian ngọt ngào hiếm hoi.

Một bài nhảy kết thúc, Lục Tắc Hiên bồng quỳ một gối trước mặt Tạ Nhiên, lấy một chiếc nhẫn từ trong túi ra.

Tạ Nhiên ngẩn người.

Lục Tắc Hiên ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt vô cùng chân thành: “Nhiên Nhiên, tôi yêu em. Em đồng ý kết hôn với tôi chứ?”

Hắn cầu hôn ngay tại đây? Chắc chắn người này đã lên tới đây sắp xếp tất cả trong lúc cậu đang ngủ.

Tạ Nhiên hoàn hồn, vành tai hơi đỏ lên vì xấu hổ: “Tâm trí em đã liên kết với anh rồi, em nghĩ sao anh còn phải hỏi ư?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi muốn nghe em chính miệng nói ra.”

Tạ Nhiên dứt khoát nhận lấy nhẫn, đeo lên ngón tay mình, nói: “Em đồng ý.”

Nhìn động tác dứt khoát, quyết đoán của cậu, Lục Tắc Hiên đứng dậy, ôm cậu vào lòng, hôn một nụ hôn thật sâu.

Hiện tại, Tạ Nhiên mặc trên mình bộ quân phục mới tinh của Quân đoàn Linh Hồ, đẹp trai đến mức khiến người ta không nở rời mắt.

Nụ hôn của Lục Tắc Hiên tràn ngập ham muốn chiếm hữu. Tạ Nhiên bị hôn đến mềm cả người nhưng nhất quyết không chịu thua, chủ động hôn trả lại.

Trong sân nhảy của tầng thượng khách sạn, hai tướng quân trẻ tuổi quần quýt hôn môi. Thời gian để lại trên người họ rất nhiều vết thương nhưng cũng giúp họ càng thêm cơ trí, bình tĩnh.

Tình cảm của họ không có hiểu lầm, không có phản bội, chỉ có sóng vai chiến đấu, sống chết bên nhau, tin tưởng và ủng hộ tuyệt đối.

An toàn tính mạng của em để tôi bảo vệ.

Thế giới tinh thần của anh để em chải vuốt.

Lính gác và Dẫn đường một cặp trời sinh không thể tách rời. Tinh thần hai người đã liên kết với nhau, từ nay về sau, cả hai sẽ cùng đối mặt với mọi gian khó, cùng chia sẻ mọi niềm vui.

Gặp được nhau là món quà quý giá nhất trời cao ban tặng.

[Kết thúc chính truyện]

Chương 100: Ngoại truyện 1 Phần 01: Nhà ngoại giao vũ trụ

Ngoại truyện 1: Hôn lễ và cuộc sống sau khi kết hôn

(CP: Lục Tắc Hiên x Tạ Nhiên)

Sau khi cầu hôn thành công, Lục Tắc Hiên đưa Tạ Nhiên tới một khu biệt thự liền kề sang trọng ở hành tinh Thủ đô.

Tạ Nhiên thắc mắc: “Không phải anh liên kết tinh thần với em rồi à, sao còn có nhiều bí mật thế này?”

Lục Tắc Hiên nói: “Dạo gần đây em bận quá, không phân tâm được. Thế nên tôi đã lén chuẩn bị một bất ngờ cho em.”

Hai người tới trước một căn biệt thự bốn tầng, Lục Tắc Hiên mở cửa, dẫn Tạ Nhiên vào trong.

Căn nhà được trang hoàng theo phong cách ấm cúng. Tầng 1 là phòng khách mở đón sáng, phòng bếp và phòng tập thể thao; Tầng 2 được ngăn ra thành ba căn phòng độc lập có thể bố trí tùy theo sở thích; Cả tầng 3 là phòng ngủ chính; Tầng 4 trên cùng là sân thượng, mùa hè có thể hóng gió, ngắm sao trời rực rỡ ở đây.

Tạ Nhiên đi thang máy lên xem từng tầng của căn biệt thự, cuối cùng đứng lại ở sân thượng, hóng gió đêm mát mẻ: “Đây là nhà anh mua à?”

Lục Tắc Hiên mỉm cười: “Là nhà cưới của chúng ta.”

Tạ Nhiên giật mình, kinh ngạc nhìn Lục Tắc Hiên: “Anh chuẩn bị nhà cưới sớm vậy sao?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, chỗ này rất gần nơi làm việc, là thế giới của riêng hai chúng ta. Sau khi kết hôn, chúng ta sẽ sống ở đây, mỗi tối về nhà tôi sẽ xuống bếp nấu ăn cho em. Rảnh rỗi còn có thể trồng ít hoa cỏ ngoài vườn hoặc lên sân thượng uống trà, nói chuyện.”

Trong khoảng thời gian này, Tạ Nhiên bận rộn lo công việc trong Quân đoàn Linh Hồ, không rảnh chú ý tới Lục Tắc Hiên. Không ngờ Lục Tắc Hiên đã chuẩn bị nhà cưới xong xuôi.

Tất cả mọi chuyện đều được hắn lo toan chu đáo đến thế.

Lòng Tạ Nhiên vừa ấm áp, vừa vui vẻ, cậu quay sang ôm lấy người đàn ông trước mặt: “Vất vả rồi. Chắc anh tốn không ít công sức mới chọn được căn nhà này nhỉ?”

Lục Tắc Hiên ôn hòa nói: “Chuyện nên làm mà.”

Chim ưng trắng và hai chú cáo chạy chơi quanh sân, rất vừa lòng với ngôi nhà mới này.

Đây là khoảng trời nhỏ của riêng họ.

Hai người ôm nhau trên sân thượng, thật lâu sau Tạ Nhiên mới buông đối phương ra, hỏi: “Anh định khi nào kết hôn?”

Tuy cậu cũng rất muốn dọn tới ngôi nhà mới này cùng Lục Tắc Hiên... Nhưng nghĩ đến dì út, Tạ Nhiên lại thấy hơi ngần ngại.

Lục Tắc Hiên cảm nhận được tâm trạng rối ren của cậu, bèn thấp giọng nói: “Không vội. Tuy tôi rất muốn ở bên em nhưng em đã phải chia cách khỏi gia đình quá lâu. Mấy năm nay em luôn sống trong thân phận Dụ Nhiên, có nhà không được về, có người thân không được nhận, chắc chắn em rất nhớ dì út và ông nội. Vậy nên tôi nghĩ

em cứ ở bên người nhà một thời gian nữa đã, qua vài năm rồi chúng ta tổ chức hôn lễ sau.”

Sự chu đáo của Lục Tắc Hiên khiến Tạ Nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Cậu đã rời xa nhà họ Tạ sáu năm, mới đoàn tụ được với dì út chưa đầy hai tháng. Nếu giờ gấp gáp kết hôn, chắc dì út sẽ buồn lắm?

Dì út kề cận cậu từ bé đến lớn, khi nhỏ còn thường xuyên chơi cùng, chăm bẵm cậu, là người thân cậu yêu quý nhất.

Sau khi cha mẹ qua đời, dì út phải tiếp nhận vị trí Quân đoàn trưởng từ khi còn rất trẻ, có lẽ mấy năm qua cũng phải gồng gánh rất nhiều áp lực.

Giờ khó khăn lắm mới được đoàn tụ, cậu cũng muốn ở bên cạnh dì nhiều một chút.

May mà Lục Tắc Hiên thấu hiểu, hơn nữa còn chủ động đề nghị gác chuyện kết hôn lại sau.

Tạ Nhiên khẽ nói: “Hai năm nữa kết hôn, anh chờ được không?”

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa tóc Tạ Nhiên: “Bao lâu cũng được.”

So với thời gian sáu năm Tạ Nhiên phải rời xa gia đình, hai năm có đáng là bao? Hướng hồ hai người cũng không thực sự phải cách xa, cả hai đều làm việc ở hành tinh Thủ đô, có thể gặp nhau bất cứ lúc nào.

Căn nhà cưới này cứ tạm thời để đó, rồi sẽ đến một ngày hai người dọn về đây, chung sống bên nhau.

Tạ Nhiên trở về nhà họ Tạ.

Tạ Thần thấy cậu thì thở phào một hơi, nói: “Nhiên Nhiên, cháu đi ăn với Lục Tắc Hiên mà lâu thế cơ à?”

Đại khái dì út đang mang tâm trạng “con cháu ra ngoài hẹn hò, người lớn không yên tâm nổi” nhỉ? Không ngờ dì vẫn ngồi trong phòng khách chờ Tạ Nhiên về.

Tạ Nhiên ngồi xuống cạnh cô, khẽ nói: “Dì à, Tắc Hiên cầu hôn cháu.”

Tạ Thần ngây ra như phỗng. Cô vẫn biết Lục Tắc Hiên và Nhiên Nhiên có tình cảm sâu đậm, thậm chí lúc tấn công quái vật xúc tu, Lục Tắc Hiên còn không tiếc mạng mình bảo vệ Nhiên Nhiên. Cả hai cũng liên kết tinh thần từ lâu rồi, cầu hôn âu cũng là chuyện đương nhiên.

Giọng cô hơi trầm xuống: “Cháu nhận lời rồi à?”

Tạ Nhiên nói: “Nhận lời rồi ạ.”

Tạ Thần: “...”

Tạ Nhiên cảm nhận rất rõ cảm xúc rối ren như thế “bé con nhà mình bị cướp đi mất” này.

Tạ Nhiên mỉm cười, nắm chặt tay dì út, nói: “Dì yên tâm, cháu chỉ nhận lời cầu hôn, cho anh ấy một câu trả lời rõ ràng thôi. Bọn cháu chưa định sẽ kết hôn ngay. Đầu tiên là vì chúng cháu còn trẻ, cháu mới trở thành Quân đoàn trưởng của Linh Hồ, có rất nhiều việc cần giải quyết. Thứ nữa là đã xa ông, xa dì nhiều năm như vậy, lúc nào cháu cũng nhớ hai người, muốn có thời gian ở bên gia đình mình nhiều hơn.”

Nghe đến đó, cuối cùng Tạ Thần cũng thoải mái hơn.

Mắt cô hơi hoe đỏ, nghẹn ngào nói: “Không phải dì cấm cản cháu với Lục Tắc Hiên đâu, chỉ là... Dì thật sự không nở. Mấy năm qua dì luôn cho rằng cháu đã chết, thường xuyên mơ thấy cháu và anh chị...”

Tạ Nhiên quay sang, nhẹ nhàng ôm lấy dì: “Cháu biết mà. Cháu vẫn còn sống, Tạ Nhiên đã trở về với dì út rồi đây.”

Tạ Thần ôm cậu thật chặt.

Khi Tạ Nhiên còn bé, cha mẹ cậu bận rộn công việc, thời gian dì út ở cạnh còn nhiều hơn. Dì út còn thường xuyên ôm cậu, kể cậu nghe những câu chuyện thú vị, dẫn cậu tới khu vui chơi. Cậu rất yêu quý dì út, có chuyện gì cũng thích kể với dì.

Khi đó, mọi người đều sống trong nhà họ Tạ, ông ngoại vẫn còn khỏe mạnh, cuối tuần cả nhà sẽ quây quần bên nhau ăn lẩu, bầu không khí vô cùng ấm áp, náo nhiệt.

Hiện tại, nhà họ Tạ chỉ còn một mình dì út, sao cậu nỡ bỏ đi sớm như vậy?

Một lúc lâu sau Tạ Thần mới buông cậu ra, dịu dàng nói: “Nhiên Nhiên, cháu về là tốt rồi, nơi này sẽ mãi mãi là nhà của cháu. Mấy năm nay dì vẫn cho người quét dọn phòng của cháu định kỳ, trong đó vẫn y nguyên như cũ. Chỉ có cây trong vườn là cao thêm khá nhiều, dì vẫn nhớ cái cây đó hồi xưa chính cha cháu đã hướng dẫn cháu trồng.”

“Vâng, mọi thứ ở đây cháu vẫn nhớ rất kỹ.” Tạ Nhiên đặt một phần đồ ăn lên bàn, nói: “Dì út ăn chút đi. Cháu mua loại bánh dì thích nhất đấy.”

Nhìn logo hình cánh hoa quen thuộc trên vỏ hộp, hốc mắt Tạ Thần cay cay. Nhiên Nhiên vẫn nhớ tiệm bánh cô thích nhất, còn mua về mời cô ăn khuya.

Lòng Tạ Thần vui thế nào khỏi cần phải nói.

Mất đi rồi tìm lại được thực sự là chuyện tuyệt vời nhất trong cuộc sống.

Tạ Nhiên trở về sống trong nhà họ Tạ, Nguyên soái Tần Tiêu cũng thường xuyên ghé chơi. Bình thường cả ba người đều bận rộn công việc nhưng cứ ngày nghỉ, hai người lớn lại nấu đủ các món khác nhau cho Tạ Nhiên ăn.

Một bữa lẩu lại được tổ chức trong vườn. Giống như nhiều năm trước, ba người quây quần bên nhau ăn lẩu rất vui vẻ, yên ấm.

Cây vót thơm cha cậu tự tay trồng càng ngày càng tươi tốt. Mỗi khi đứng dưới tán lá, nhìn hoa tươi nở rộ trên cành, Tạ Nhiên đều cảm thấy mọi thứ đã thay đổi quá nhiều. Nếu năm đó chưa từng có chuyện gì xảy ra, cha mẹ cậu vẫn còn, liệu giờ sẽ là khung cảnh ra sao?

Cậu không thể tận mắt chứng kiến.

Chỉ có thể thử vẽ nên cảnh tượng tốt đẹp ấy trong mơ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, dì út đã trở thành Thượng tướng, quân hàm ngang với Tướng quân Lục cha.

Khoảng thời gian quá thành thoi ở hành tinh Nhện Đỏ kia khiến Tướng quân Lục Đình Ngự vô cùng muốn được nghỉ hưu sớm để về trồng rau nuôi gà. Nhưng Liên bang chưa từng có tiền lệ Tướng quân nghỉ hưu sớm khi vẫn còn khỏe mạnh, huống hồ, nếu ông nghỉ, áp lực đổ lên vai Lục Tắc Hiên sẽ rất lớn.

Thế nên Lục Đình Ngự đành phải trở lại Quân đoàn Liệp Ưng, một lần nữa tiếp nhận chức vị Quân đoàn trưởng dù không mấy tình nguyện.

Sau khi bình phục hoàn toàn, Lục Thành An lựa chọn tiếp tục dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng. Hãn và Moore lại cùng trở về trên phi thuyền Liệp Ưng.

Kể từ đó, Lục Tắc Hiên bỗng rảnh rang hẳn.

Đúng lúc này, Quân đoàn Linh Hồ vừa hay công khai chiêu mộ một Đội đặc chiến Lính gác phụ trách bảo đảm an toàn cho các Dẫn đường khi tới các hành tinh lạ.

Dẫn đường có sức mạnh tinh thần rất lớn nhưng sức chiến đấu không thể bì được với Lính gác. Đặc biệt là khi dụng độ sinh vật trí tuệ cao có tính công kích mạnh, rất có thể họ còn chưa kịp kết nối vào đại não đối phương, tiến hành đối thoại thì đã bị quái vật quét sạch.

Thông tin Quân đoàn Linh Hồ tuyển người được công bố, lập tức thu hút sự chú ý của không ít Lính gác.

Rất nhiều người tới báo danh.

Thứ nhất, Tạ Nhiên là Dẫn đường với hai thực thể tinh thần đầu tiên của Liên bang, còn tiêu diệt được ý thức của quái vật trong trận đại chiến, giành được Huân chương Quân công hạng đặc biệt, là nam thần trong lòng rất nhiều Lính gác.

Thứ hai, Quân đoàn Linh Hồ là quân đoàn tập trung nhiều Dẫn đường nhất của Liên bang. Đương nhiên các Lính gác muốn tòng quân trong quân đoàn đông Dẫn đường, biết đâu còn tiện thể giải quyết được vấn đề chung thân đại sự.

Số lượng người đăng ký quá nhiều, Tạ Nhiên đọc thông tin cũng đau cả đầu.

Qua nhiều vòng sàng lọc, tuyển chọn, Tạ Nhiên chọn ra 100 Lính gác xuất sắc cấp A trở lên vào vòng phỏng vấn cuối cùng.

Thế nhưng đúng hôm phỏng vấn, một vị sĩ quan đột ngột xuất hiện khiến ai chú ý.

Các Linh gác xì xào bàn tán: “Sao Tướng quân Lục cũng tới đây?”

“Anh ấy đến bàn việc với Tướng quân Tạ à?”

“Mấy cậu nhìn quân phục ảnh mặc mà coi, có biểu tượng Quân đoàn Linh Hồ kia! Chắc ảnh chính là Quân đoàn phó “nhảy dù” được đồn đại đó!”

Trong phòng họp, nhìn Lục Tắc Hiên trong bộ quân phục mới, Tạ Nhiên rất bất đắc dĩ: “Việc gì anh phải xin Nguyên soái điều sang chỗ em thế này?”

Lục Tắc Hiên nói rất nghiêm túc, đứng đắn: “Quân đoàn Linh Hồ công khai tuyển Đội đặc chiến Linh gác, tôi đã dẫn đội nhiều năm, có kinh nghiệm chiến đấu với sinh vật vũ trụ vô cùng phong phú, đủ khả năng xử lý tốt mọi tình huống bất ngờ. Tôi có thể đảm nhiệm vị trí Đội trưởng Đội đặc chiến này, bảo đảm an toàn của Tướng quân Tạ là em nên Nguyên soái mới phê duyệt lệnh điều động tôi.”

Tạ Nhiên: “...”

Anh đủ lắm rồi đó. Mặc kệ vị trí Quân đoàn trưởng của Lập Ưng không thêm lo, nhất quyết gọi cha về phụ trách còn bản thân lại chạy sang Quân đoàn Linh Hồ ứng tuyển?

Thấy Nhiên Nhiên lạnh lùng nhìn mình, Lục Tắc Hiên lập tức sửa lời: “Khụ, thực ra là vì tôi đã quen dẫn đội xuất chinh rồi. Ngày nào cũng ngồi trong văn phòng đọc tài liệu chán chết được. Dù sao cha tôi cũng về làm Quân đoàn trưởng tiếp nên tôi muốn tới cạnh em.”

“Tới cạnh em” mới là điểm mấu chốt.

Cảm nhận được suy nghĩ của hắn, lòng Tạ Nhiên rất ấm áp: “Được rồi, chúng ta cùng tới các hành tinh lạ quả thật sẽ có phần thắng lớn. Nếu Nguyên soái đã phê duyệt lệnh điều động anh thì em cũng không ý kiến thêm nữa.”

Cậu chìa tay với Lục Tắc Hiên, mỉm cười: “Trung tướng Lục Tắc Hiên, chào mừng gia nhập Quân đoàn Linh Hồ.”

Lục Tắc Hiên cũng, nắm chặt tay Tạ Nhiên.

Trong phút chốc, hai người đều nhớ về quá khứ.

Lúc Dẫn đường cấp C mà Tạ Nhiên sắm vai giành được sự tín nhiệm của Lục Tắc Hiên, Lục Tắc Hiên cũng chìa tay ra, chào mừng cậu gia nhập Quân đoàn Liệp Ưng giống như vậy.

Hiện tại, người nói những điều này đổi thành Tạ Nhiên.

Hai con người trẻ tuổi trở thành Quân đoàn trưởng và Quân đoàn phó của Quân đoàn ngoại giao đặc biệt nhất lịch sử Liên bang.

Quân phục cả hai đã thay màu, quân hàm cũng được thăng lên thành Trung tướng.

Điều không thay đổi là sự bảo vệ ăn ý cả hai trao nhau và tinh thần vốn có của quân nhân.

Từ nay về sau, cả hai lại tiếp tục sóng vai chiến đấu.

Là Lính gác và Dẫn đường đại diện trong quân đoàn ngoại giao của nhân loại, cả hai sẽ cùng ghé thăm nhiều hành tinh, trải qua cuộc sống thú vị muôn màu muôn vẻ.

Sau khi trở thành Quân đoàn phó của Quân đoàn Linh Hồ, ngày nào Lục Tắc Hiên đi làm cũng được gặp Tạ Nhiên. Tuy ai cũng biết hai người là một cặp nhưng cả hai cũng không thể tình tứ ngay trước mặt cấp dưới. Khi giải quyết công việc, hai người vẫn giữ thái độ vô cùng nghiêm túc, trách nhiệm.

Cuối cùng, Quân đoàn Linh Hồ tuyển chọn 50 Lính gác cấp A trở lên; số lượng Dẫn đường cũng là 50. Là quân đoàn đặc biệt với số lượng

Lính gác và Dẫn đường bằng nhau đầu tiên ở Liên bang, nhất cử nhất động của họ đều rất được mọi người chú ý.

Ngày 1 tháng 10, Tạ Nhiên tổ chức đại hội tập hợp toàn thể Quân đoàn Linh Hồ lần đầu tiên.

Cậu mặc bộ quân phục được cắt may vừa người, vóc dáng cao ráo, phong độ xuất chúng, rất có dáng dấp của mẹ mình, Tướng quân Tạ Hi. Lục Tắc Hiên bên cạnh cậu cũng mặc bộ quân phục tương tự, hình ảnh hai người sừng vai tiến vào khiến không ít Lính gác và Dẫn đường đứng phía dưới kích động.

Dưới sân khấu, các quân đoàn viên xếp thành đội ngũ vuông vắn, giờ tay chào hai người cực kỳ đồng bộ: “Tướng quân!”

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên cũng chào lại họ bằng động tác chào kiểu quân đội rất đúng tiêu chuẩn.

Tạ Nhiên cất cao giọng, nói: “Hoan nghênh mọi người gia nhập Quân đoàn Linh Hồ. Tôi là Quân đoàn trưởng, Trung tướng Tạ Nhiên. Vị này chính là Quân đoàn phó của chúng ta, Trung tướng Lục Tắc Hiên.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên dưới sân khấu.

Tạ Nhiên chờ tràng pháo tay kết thúc mới tiếp tục nói: “Quân đoàn Linh Hồ là quân đoàn vừa được thành lập trong năm nay, quân số ít nhất trong các quân đoàn hiện có của Liên bang nhưng lại mang trách nhiệm vô cùng lớn lao. Là quân đoàn ngoại giao đầu tiên trong lịch sử Liên bang, chúng ta sẽ tới thăm viếng các hành tinh khác trong vũ trụ, trao đổi với sinh vật vũ trụ thông qua ý thức, đây là nhiệm vụ mang ý nghĩa vượt thời đại.”

“Mỗi người các bạn đều là mỗi chiến sĩ ưu tú nhất của Liên bang. Hy vọng kể từ giờ các bạn có thể hỗ trợ nhau cùng tiến bước!”

Tạ Nhiên rất trẻ, mới 26 tuổi đã trở thành Quân đoàn trưởng. Có lẽ được di truyền thiên phú từ mẹ, cậu bình tĩnh, quả quyết khi đứng trên bục phát biểu, mang đậm phong thái một vị đại tướng. Lục Tắc Hiên nhìn dáng vẻ siêu ngầu ấy của cậu, lòng càng tán thưởng, yêu thích hơn.

Nói xong, Tạ Nhiên nhìn về phía Lục Tắc Hiên: “Tiếp theo đây xin mời Tướng quân Lục phát biểu đôi lời với mọi người.”

Lục Tắc Hiên bước tới bên cạnh Tạ Nhiên, nói: “Nhiệm vụ của Quân đoàn Linh Hồ là tới các hành tinh mới, thành lập quan hệ ngoại giao với sinh vật vũ trụ, chúng ta sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm chưa xác định ngoài không gian. Hiểu biết của con người về vũ trụ vô cùng hạn hẹp, đã từng xảy ra chuyện sinh vật vũ trụ muốn xâm chiếm hành tinh của chúng ta, suýt nữa gây ra bi kịch không thể vãn hồi ở hành tinh Thủ đô. Vậy nên dù đối mặt với bất kỳ sinh vật vũ trụ nào, mọi người luôn phải cảnh giác cao độ, tuyệt đối không được sơ suất, khinh địch.”

Lục Tắc Hiên đưa mắt nhìn tất cả quân đoàn viên đang có mặt: “Toàn bộ Lính gác, bước ra khỏi hàng!”

Hắn vừa ra mệnh lệnh, 50 Lính gác tinh nhuệ của Quân đoàn Linh Hồ đồng loạt tiến lên một bước.

Lục Tắc Hiên nói: “Bảo vệ Dẫn đường là chức trách của Lính gác. Kể từ giờ, tôi chính là người phụ trách trực tiếp Đội đặc chiến Lính gác của Quân đoàn Linh Hồ, mọi người sẽ dốc toàn lực bảo đảm an toàn cho các Dẫn đường theo sự chỉ huy của tôi. Rõ cả chưa?”

Tiếng hô đồng thanh của Lính gác vang vọng đến tận mây xanh: “Rõ!”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Rất tốt.”

Hắn quay sang nhìn Tạ Nhiên, nói trong đầu: “Tướng quân Tạ, tôi nói xong rồi.”

Tạ Nhiên mỉm cười, nói với quân đoàn viên dưới sân khấu: “Cho mọi người một ngày chuẩn bị, đúng 8 giờ sáng mai tập hợp tại sân bay tầng 100 của Tháp Trắng. Tan họp!”

Hai người sóng vai rời đi, các quân nhân bên dưới vẫn nhìn theo bóng họ mãi.

Có người thì thầm nhận xét: “Hai người họ ăn ý thật đấy!”

“Tôi có thể nói là tôi nhìn họ tình tứ mà ngọt ê cả răng không?”

“Khụ, đồng chí vào Quân đoàn Linh Hồ tòng quân hay đến ăn cơm chó vậy?”

Đang bàn tán, một giọng nữ trong veo vang lên: “Vào quân đoàn tòng quân với hóng CP cũng có xung đột nhau đâu!”

Bay bên cạnh cô là một con chim ruồi linh hoạt.

Xung quanh có người nhận ra cô, hào hứng chạy tới bắt chuyện: “Chị Chim, chị cũng tới Quân đoàn Linh Hồ à!”

Chim Ruồi cười he he, “Quân đoàn Linh Hồ tuyển quân công khai mà, thế là chị đăng ký luôn.” Là fan số một của CP Lục Tắc Hiên và Nhiên Nhiên, cô sao có thể bỏ qua cơ hội ăn cơm chó tuyệt vời này? Tuy Đội đặc chiến Liệp Ưng có rất nhiều đồng đội lâu năm nhưng cô vẫn muốn đi bảo vệ Nhiên Nhiên hơn.

Đương nhiên, chuyện bảo vệ Nhiên Nhiên cũng không tới phiên cô, dù gì Tướng quân Lục và Tướng quân Tạ cũng như hình với bóng, chắc chắn sẽ bảo vệ nhau. Nhưng có thể nhìn thấy hai người họ ở Quân đoàn Linh Hồ, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Không ít người tụ lại, bắt đầu dò đoán chuyện tình cảm của Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên.

Sau khi trở lại văn phòng, Tạ Nhiên kiểm tra lại mọi vấn đề liên quan đến cuộc xuất chinh, đảm bảo không sơ sót điều gì rồi mới yên tâm.

Sau khi thảo luận cẩn thận, hai người quyết định chọn hành tinh S-107 thuộc chòm sao Kiếm Ngư làm đích đến cho lần ra quân đầu tiên.

Lúc trước, Đội đặc chiến Liệp Ưng nhận nhiệm vụ đổ bộ lên hành tinh này điều tra, kết quả lại bị sinh vật vũ trụ nguy trang thành thực vật bao vây do thiếu cảnh giác. Vì cứu Lục Tắc Hiên, Tạ Nhiên đã bất chấp nguy cơ bại lộ thân phận, xông vào giữa đàn quái vật. Đó cũng là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên nhìn thấy cáo chín đuôi của cậu.

Sau khi thoát nạn, trở về hành tinh Thủ đô, Đội đặc chiến Liệp Ưng lại nhận nhiệm vụ bắt sinh vật ở nơi đó về cho các nhà khoa học nghiên cứu. Bọn họ từng bắt hai quái thú nhỏ, Tạ Nhiên đã tiến hành đối thoại với chúng, xác nhận có thể trao đổi trong tinh thần với sinh vật này.

Hơn nữa, khi cứu Lục Tắc Hiên, cậu đã từng thôi miên con đầu đàn của loài thú này. Sức mạnh tinh thần của con đầu đàn kia kém xa nhện chúa và bạch tuộc xúc tu, Tạ Nhiên tin chắc mình có thể ứng phó tốt.

Lần này, Tạ Nhiên quyết định trở lại chòm sao Kiếm Ngư vì hành tinh kia có ý nghĩa rất quan trọng đối với Liên bang. Đài quan trắc đã phát hiện ra nguồn tài nguyên khoáng sản hiếm, có thể cải tiến toàn diện phi thuyền và phương tiện vận chuyển, giúp tăng đáng kể tốc độ di chuyển trong vũ trụ trên hành tinh này.

Hơn nữa, khi thả hai quái vật con kia trở lại hành tinh mẹ hồi trước, cậu nhận thấy quái vật này không quá hiếu chiến. Sau khi bị con người bắt cũng chỉ khóc trông rất đáng thương, chưa biết chừng sẽ đàm phán được hiệp nghị hợp tác.

Nếu thành công được như vậy, đây sẽ là một bước đột phá lớn lao, mang tính lịch sử đối với toàn thể Liên bang.

Lục Tắc Hiên hoàn toàn ủng hộ quyết định của Tạ Nhiên. Hai người bàn bạc cẩn thận, vạch ra kế hoạch xuất quân cực kỳ chi tiết, tỉ mỉ.

Đêm đó, Tạ Nhiên trở về nhà họ Tạ chào tạm biệt dì út: “Dì, đây là lần đầu tiên cháu chính thức tới hành tinh khác kể từ khi đảm nhiệm vị trí Quân đoàn trưởng đến giờ, chưa biết sẽ phải đi bao lâu. Dì nhớ giữ sức khỏe.”

Tuy Tạ Thần không nỡ để cậu đi nhưng cô cũng biết Tạ Nhiên không thể ở trong nhà mãi. Cậu có sự nghiệp và mơ ước của riêng mình.

Cô ôm lấy Tạ Nhiên, nói: “Cháu cũng phải thật cẩn thận, chú ý an toàn.”

Tạ Nhiên nói: “Dì cứ yên tâm, Quân đoàn Linh Hồ mới chiêu mộ 50 Lính gác cực kỳ xuất sắc do Tắc Hiên đích thân dẫn đầu. Những năm qua anh ấy đã tích lũy kinh nghiệm chiến đấu với sinh vật vũ trụ cực kỳ phong phú, lại thêm hành tinh lần này chúng cháu tới cũng không hoàn toàn lạ lẫm, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Nghe đến đó, Tạ Thần tạm thời thở phào một hơi, nói: “Ừ. Dì ở hành tinh Thủ đô chờ các cháu chiến thắng trở về.”

Ngày 2 tháng 10 năm thiên văn thứ 500, Trung tướng Tạ Nhiên và Trung tướng Lục Tắc Hiên suất lĩnh Quân đoàn Linh Hồ chính thức tới thiên hà Kiếm Ngư thành lập quan hệ ngoại giao.

8 giờ sáng, mọi người tập trung trước chiến hạm Linh Hồ tại sân bay Tháp Trắng đúng giờ.

Hai bên chiến hạm đều được vẽ hoa văn hình ngọn lửa rất đẹp mắt trông như cáo chín đuôi xòe rộng những cái đuôi của mình. Chiến hạm được phối hai màu sơn đỏ và trắng, tượng trưng cho hai thực thể tinh thần cáo trắng và cáo chín đuôi của Tạ Nhiên.

Đây là chiến hạm do Bộ Kỹ thuật Cơ giới Liên bang nghiên cứu và chế tạo riêng cho Quân đoàn Linh Hồ.

Vì quân số của Quân đoàn Linh Hồ rất ít nên kích thước của chiến hạm Linh Hồ cũng nhỏ nhất trong số năm hạm chủ của các quân đoàn lớn. Tuy vậy, nó lại có tốc độ cực nhanh, phương thức chiến đấu linh hoạt, được trang bị rất nhiều vũ khí tấn công hỏa lực nặng đủ sức khiến cả một thành phố nổ tung trong nháy mắt.

Khi chiến hạm cất cánh, những cái đuôi màu lửa sẽ đong đưa nhẹ nhàng giống như một con cáo linh hoạt chạy nhảy giữa không gian.

Tạ Nhiên rất thích thiết kế của chiến hạm này, cậu nói trong đầu: “Sau này chúng ta sẽ làm việc tại đây.”

Lục Tắc Hiên đáp: “Ừ, hy vọng chiếc chiến hạm này có thể làm bạn với chúng ta cho đến lúc về hưu.”

Hai người nhìn nhau cười, sóng vai bước lên chiến hạm.

Quân đoàn viên đã tập trung đông đủ, thấy họ xuất hiện, mọi người đồng loạt đứng nghiêm, chào. Tạ Nhiên cũng chào lại mọi người, nói: “Đích đến của chuyến đi là hành tinh S-107 thuộc thiên hà Kiếm Ngư. Tôi sẽ giới thiệu sơ lược về hành tinh này.”

Vô số thực vật hình nhánh cây xuất hiện trên màn hình thực tế ảo trước mặt, Tạ Nhiên chỉ vào loài “thực vật” màu tím đậm đó, nói: “Những thứ trông giống như cây cối này thực chất là nanh vuốt của một loài sinh vật vũ trụ. Chúng sống quần cư, có trí tuệ cao và con đầu đàn. Chúng đã từng ngụy trang thành dáng vẻ của thực vật, tập kích bất ngờ sau khi con người tiến sâu vào lãnh địa của chúng, suýt nữa đã tiêu diệt toàn bộ Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Tạ Nhiên ngừng một lát rồi nói tiếp: “Chúng ta phải biết nể trọng sinh vật vũ trụ, không được hành động thiếu suy nghĩ. Chiều nay, sau khi tới chòm sao Kiếm Ngư, tất cả Lính gác nghe theo chỉ huy của Tướng quân Lục, tất cả Dẫn đường hành động cùng tôi.”

Mọi người đồng thanh đáp: “Rõ!”

Chiến hạm Linh Hồ có tốc độ rất cao, sau 6 tiếng di chuyển trong vũ trụ, mọi người tới thiên hà Kiếm Ngư vào 2 giờ chiều cùng ngày.

Chiến hạm bay chậm trên bầu trời hành tinh S-107. Lục Tắc Hiên cho máy bay không người lái ra ngoài điều tra, quả nhiên phát hiện những sinh vật vũ trụ đó vẫn ngụy trang thành dáng vẻ thực vật, đứng im lìm trên đất như đang ngủ chẳng khác gì lần trước.

Tạ Nhiên thấp giọng nói: “Chuẩn bị hành động.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, quay lại nhìn mọi người: “Lâm Phong Dao, Kalman, Kaiser, mỗi người dẫn một đội đi tiên phong theo trận hình tam giác. Hiện tại bắt đầu chia nhóm, mỗi Lính gác phụ trách bảo vệ một Dẫn đường. Nhớ duy trì độ cao di chuyển của phương tiện bay là 100m, không được tấn công sinh vật vũ trụ!”

“Rõ!” Các Lính gác và Dẫn đường trong quân đoàn bắt đầu chia nhóm, mỗi cặp lên cùng một phương tiện bay.

Lục Tắc Hiên cũng lên phương tiện bay cùng Tạ Nhiên, đích thân bảo vệ cậu.

Gần 50 phương tiện bay của Quân đoàn Linh Hồ xếp thành đội hình tam giác đồng loạt xuất phát, bay trên tầng trời thấp với độ cao cố định là 100m.

Giọng Tạ Nhiên vang lên trong tai nghe không dây: “Tất cả Dẫn đường đưa tua ý thức xuống đất tìm đại não của sinh vật này. Chú ý, đầu của chúng có dạng hình cầu với đôi mắt tròn rất to.”

Mọi người lập tức làm theo mệnh lệnh.

Nhưng có vẻ như đám sinh vật này đã rúc đầu xuống lòng đất, các Dẫn đường mất khá nhiều thời gian nhưng vẫn chưa tìm ra cách kết

nối với chúng.

Lục Tắc Hiên thấp giọng nói: “Em lái đi, tôi dụ chúng ra.”

Tạ Nhiên nhìn đối phương, nói: “Chú ý an toàn.”

Lục Tắc Hiên ra hiệu rằng cậu cứ yên tâm rồi nhảy ra khỏi phương tiện bay. Một đôi cánh lớn màu trắng dang ra từ hai bên vai người đàn ông, hất lao nhanh xuống, đao điện từ trong tay vẽ nên một vết sáng mượt mà giữa không trung.

Quả nhiên, nhận thấy có người tới gần, đám quái vật đang giả vờ ngủ lập tức tấn công đồng loạt.

Dưới lòng đất như có thứ gì đó đang rục rịch, từ trên cao nhìn xuống, cả hành tinh này trông như đang rung chuyển mãnh liệt. Từng con quái vật trồi lên, điên cuồng vờn những cái vuốt sắc hình nhánh cây lên cao khua khoắng. Bên dưới sự bảo vệ của những nanh vuốt đó lơ mơ thấy được cái đầu hình tròn của chúng.

Lục Tắc Hiên nhử đánh một lát, “kích hoạt” chúng xong liền lùi lại ngay lập tức.

Hắn nhanh chóng bay trở về phương tiện bay. Tạ Nhiên của một đường hình chữ S vô cùng đẹp mắt trên không trung, mở cửa sổ nóc, vững vàng đón được hắn.

Hai người đã liên kết tinh thần nên không cần nói gì nhiều. Lục Tắc Hiên nhảy về khoang điều khiển, nhận lại bàn điều khiển từ tay Tạ Nhiên. Tạ Nhiên lập tức vờn tua ý thức ra, tua ý thức đồ uốn lượn trong không trung như những sợi tơ, nhanh chóng kết nối vào não một con quái vật.

Cùng lúc đó, các Dẫn đường khác của Quân đoàn Linh Hồ cũng nhanh nhẹn vờn tua ý thức các màu ra, kết nối với những quái vật khác.

Có Lính gác phụ trách lái phương tiện bay và bảo đảm an toàn, các Dẫn đường có thể tập trung tinh thần đối thoại với chúng.

“Xin chào, chúng tôi là loài người đến từ thiên hà Phượng Hoàng.”

“Đừng nổi nóng, chúng tôi không có ác ý với các bạn, sẽ không tấn công các bạn đâu.”

“Bình tĩnh một chút được không?”

Sức mạnh kết nối tinh thần của Dẫn đường quả nhiên rất đỉnh. Dưới sự kết hợp cả ám thị tâm lý và trấn an cảm xúc của mấy chục Dẫn đường, đàn quái vật vốn đang liều mạng muốn tấn công đã từ từ bình tĩnh trở lại.

Một quái vật nhỏ bồng nói: “Tớ biết anh kia kìa, anh ấy từng thả tớ về đó!”

Giọng một nữ Dẫn đường vang lên trong tai nghe: “Tướng quân Tạ, ở đây có một quái vật nhỏ nói rằng nó quen anh.”

Lục Tắc Hiên lập tức lái phương tiện bay tới đó. Tạ Nhiên kết nối vào não nó, quả nhiên có cảm giác rất quen.

Cậu thấy được ký ức về Đội đặc chiến Liệp Ưng và chuyện cậu thả nó về trong đầu quái vật. Màn hình trước mặt cũng đang chiếu hình ảnh quay được dưới mặt đất: Đôi mắt to của con quái vật ngân ngấn nước như sắp khóc đến nơi.

Tạ Nhiên mỉm cười, nói: “Là em à? Nửa năm không gặp, sao em vẫn dễ khóc quá vậy?”

Quái vật nhỏ kia nức nở: “... Em đang sợ chứ sao! Không phải các anh lại tới bắt em nữa hả?”

Tạ Nhiên đáp: “Không đâu. Em nhìn đi, lần này bọn anh không mang theo cái lưới nào hết, cũng không tấn công các em. Ngoan, nói anh

nghe thủ lĩnh của các em ở đâu? Anh cần nói chuyện với vị ấy.”

Quái vật kia dáo dác nhìn Tạ Nhiên: “Không phải tới bắt em thật hả?”

Tạ Nhiên dịu giọng dỗ nó: “Tin anh đi, chẳng phải lần trước anh đã thả em về đấy còn gì?”

Quái vật đảo đôi mắt to tròn, ngẫm nghĩ một hồi rồi mới đáp: “Được, để em dẫn anh tới chỗ mẹ.”

Giữa đàn thú, một con quái vật nhỏ bắt đầu bò thẳng theo một hướng. Lục Tắc Hiên lái phương tiện bay đi theo, Tạ Nhiên vào sâu trong đàn thú cùng nó, trông thấy một quái vật còn nhỏ hơn nữa.

Thủ lĩnh của loài sinh vật này rất khác với nhện chúa, có vẻ con nào có kích thước càng nhỏ lại càng thông minh hơn? Tạ Nhiên kết nối với đại não của con đầu đàn đó, giọng cực kỳ hòa nhã: “Chào bà, làm phiền rồi, chúng tôi là loài người đến từ thiên hà Phượng Hoàng, muốn trao đổi với bà vài chuyện.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu: “Loài người? Lần trước bị chúng tôi đuổi đi rồi mà còn dám quay lại?”

Tạ Nhiên nói: “Lần trước là hiểu lầm thôi. Chúng tôi cần một loại khoáng thạch màu đen trên hành tinh này. Chắc những khoáng thạch đó cũng không có tác dụng gì với loài của bà đúng không?”

Quái vật rất bất ngờ: “Mấy cục đá vớ vẩn ấy hả? Các cậu cần đồng đá đó?”

Tạ Nhiên nói: “Đúng vậy, tôi muốn bàn bạc rõ điều kiện trao đổi với bà, phân chia ra một khu vực an toàn cho phép loài người phái quân đội tới khai thác khoáng thạch trên hành tinh này, loài của bà không được công kích họ trong khu vực an toàn, loài người cũng sẽ không xâm lấn lãnh địa sống của loài các bà. Vì là trao đổi lợi ích, chúng tôi có thể cung cấp một số thứ hữu dụng đối với loài của bà.”

Quái vật dẫn đo một lúc rồi mới dò hỏi: “Chúng tôi cần nước, cậu cung cấp được không?” Hành tinh này vô cùng khô hạn, nguồn nước càng ngày càng ít, đó cũng là nguyên nhân khiến chúng phải vùi người dưới đất vì bên trên quá nóng.

Tạ Nhiên trả lời rất dứt khoát: “Không thành vấn đề, chúng tôi có nguồn tài nguyên nước biển rất dồi dào để cung cấp cho loài của bà.”

Dường như vị thủ lĩnh kia vẫn hơi do dự.

Tạ Nhiên hòa nhã nói: “Bà dùng vài cục đá vô ích đổi lấy nguồn nước bất tận rõ ràng không thiệt chút nào, chi bằng cân nhắc thật kỹ càng xem. Chúng ta có thể thành lập hiệp nghị, đôi bên đều phải tuân thủ. Nếu có người làm trái luật, xâm phạm lãnh địa của bà, bà giết họ, loài người sẽ không truy cứu.”

Quái vật nhỏ bên cạnh khẽ nói: “Mẹ, lần trước anh ấy thả con về đó. Chắc là tin tưởng được.”

Thủ lĩnh hỏi: “Cậu là thủ lĩnh loài người? Có thể quyết định mọi chuyện?”

Tạ Nhiên nói: “Tôi là đại sứ ngoại giao, lãnh tụ cho phép tôi tự quyết.”

Quái vật lại tiếp tục cân nhắc. Cuối cùng, nó gật đầu, nói: “Được, lấy gò núi trước mặt kia làm mốc, các cậu không được vượt qua dù chỉ một bước, bằng không, kẻ nào vượt qua chúng tôi sẽ giết luôn kẻ đó. Đá ở những chỗ khác các cậu cứ việc lấy, tôi sẽ không can thiệp. Ngoài ra, các cậu phải trả cho chúng tôi lượng nước tương đương.”

Tạ Nhiên cười nói: “Được, không thành vấn đề.”

Cuộc đàm phán giữa cậu và quái vật trong thế giới tinh thần không một ai nghe được. Mọi người chỉ thấy Tướng quân Tạ vươn tua ý thức ra trao đổi với đối phương rất lâu rồi lại thu tua ý thức về, nói vào tai nghe: “Được rồi, rút về phía bên kia gò núi, xác định biên giới khu vực an toàn.”

Mọi người: “...”

Thế là xong rồi?!

Lục Tắc Hiên nhìn Dẫn đường bên cạnh mình bằng ánh mắt rất phức tạp. Nhiên Nhiên thật sự đã thành lập được hiệp nghị với quái vật này sao?

Nghĩ đến những cuộc chiến tranh đẫm máu của con người trên những hành tinh khác, tất cả không thể tin nổi khung cảnh hòa bình trước mắt. Sớm biết năng lực trao đổi trong tâm trí của Dẫn đường mạnh đến thế thì việc gì phải đẩy bao nhiêu Lính gác ra tiền tuyến đương đầu với cái chết?

Tin Quân đoàn Linh Hồ tới thăm thiên hà Kiếm Ngự rất được giới truyền thông và cư dân Liên bang chú ý.

Đây là lần đầu tiên Tạ Nhiên dẫn quân tới thăm viếng hành tinh khác, đối thoại với sinh vật vũ trụ sau khi trở thành Quân đoàn trưởng của Linh Hồ. Mọi người ai cũng lo ngay ngáy, sợ đối phương không thêm quan tâm đến chuyện nhân loại muốn đàm phán mà thẳng tay tấn công, vậy chẳng phải Quân đoàn Linh Hồ sẽ rất nguy hiểm hay sao?

Nguyên soái Tần Tiêu, Tướng quân Tạ Thần, Tướng quân Lục Đình Ngự và cả Tổng thống Harrison đều thấp thỏm chờ tin của Quân đoàn Linh Hồ.

Vốn tướng Tạ Nhiên sẽ phải trải qua một cuộc chiến cam go mới có thể trở về.

Không ai ngờ rằng chỉ sau đúng một ngày, Tạ Nhiên đã bình an quay lại hành tinh Thủ đô với một tin tốt: “Sinh vật ở chòm sao Kiếm Ngự thiếu nước, yêu cầu dùng lượng nước tương đương để đổi lấy “những tảng đá” vô ích đối với chúng. Tôi đã thỏa thuận biên giới khu

vực an toàn với chúng, đồng thời đảm bảo con người sẽ không vượt khỏi phạm vi này. Tiếp theo, chúng ta chỉ cần thực hiện theo đúng thỏa thuận.”

Mọi người: “...”

Đàm phán thành công rồi? Hơn nữa chỉ mất một ngày!

Bất đồng ngôn ngữ cũng không sao hết, Dẫn đường có thể nói chuyện bằng sức mạnh tinh thần. Không ngờ Tạ Nhiên thật sự trao đổi được với sinh vật vũ trụ, tránh gây ra chiến tranh mất mát, lấy được tài nguyên cực kỳ cần thiết cho con người thông qua phương thức trao đổi lợi ích hòa bình.

Không một ai phải hy sinh.

Thậm chí còn không tốn dù chỉ một viên đạn.

Tổng thống Harrison kích động nắm chặt tay Tạ Nhiên: “Tốt quá rồi! Tướng quân Tạ, cậu hoàn toàn xứng đáng là một đại sứ ngoại giao!”

Tần Tiêu cũng bước tới, mỉm cười: “Đây đúng là một khởi đầu đẹp đối với Quân đoàn Linh Hồ.”

Tạ Thần nhìn cháu trai với vẻ mừng rỡ. Trong bất tri bất giác, Nhiên Nhiên đã trưởng thành rồi, Quân đoàn Linh Hồ do cháu ấy dẫn đầu đã khai sáng thời đại ngoại giao vũ trụ hoàn toàn mới do Dẫn đường phụ trách. Chị và anh rể trên trời có lẽ đang rất tự hào đúng không?

Tạ Nhiên và Lục Tác Hiên nhìn nhau.

Lần đàm phán này được thuận lợi như thế cốt yếu cũng vì đây đã là lần thứ ba họ giao tiếp với sinh vật trên chòm sao Kiếm Ngư. Tạ Nhiên khá hiểu về chúng, cũng biết chúng không phải giống loài hiếu chiến, hung tàn nên mới có thể dùng đạo lý thuyết phục đối phương trao đổi lợi ích.

Về sau, đối mặt với những hành tin h hoàn toàn xa lạ và những sinh vật chưa từng gặp bao giờ, chưa chắc đã có thể thuận lợi được thế này.

Nhưng đã có con đường trao đổi bằng tinh thần, chí ít sẽ tránh được rất nhiều cuộc chiến không đáng có.

Quân đoàn Linh Hồ thành công thành lập hiệp nghị với sinh vật vũ trụ mà không xảy ra thương vong, tin tức chấn động này nhanh chóng lan truyền khắp Liên bang. Không ít người trở thành fan trung thành của Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên, Quân đoàn Linh Hồ cũng trở thành quân đoàn ngoại giao Liên bang nhận về rất nhiều lời khen.

Tên của Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên chắc chắn sẽ được lưu lại trong sử sách Liên bang.

Có lẽ vài trăm năm sau, người ta vẫn nhớ rõ đã từng có một cặp đôi Lính gác Dẫn đường đã tới rất nhiều hành tinh lạ với thân phận nhà ngoại giao. Những điều kỳ diệu họ từng trải qua trong vũ trụ cũng trở thành những truyền kỳ để người đời sau say sưa kể mãi.

Chương 101: Ngoại truyện 1 Phần 02: Hôn lễ thế kỷ

Tạ Nhiên quyết định ở trong nhà họ Tạ. Có thể thường xuyên gặp mặt dì út và ông nội là chuyện vô cùng quan trọng đối với cậu.

Dì út tiếp nhận vị trí Quân đoàn trưởng từ khi còn rất trẻ, mấy năm qua luôn gánh mối thù không đội trời chung trên lưng, phải chịu đựng áp lực tâm lý rất lớn. Tuy có rất nhiều người theo đuổi nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của riêng mình, đến giờ vẫn còn độc thân.

Hiện tại mọi phong ba đều đã dẹp yên, rốt cuộc cô cũng đã nhận lời theo đuổi của Tổ trưởng Tổ Y tế Quân đoàn Ánh Sao.

Tính cách vị bác sĩ kia rất ôn hòa, mấy năm nay thường xuyên chải vuốt tinh thần giúp cô, vô cùng quan tâm cô. Anh làm việc trong Quân đoàn Ánh Sao sáu năm, một mực lặng lẽ hỗ trợ cô trong khoảng thời gian khó khăn nhất. Giờ hai người có thể nên duyên, biết được điều ấy, Tạ Nhiên cũng mừng cho dì út.

Hai năm nay, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên đã ghé thăm khá nhiều hành tinh. Ngoại trừ chòm sao Kiếm Ngự, họ còn thành công thỏa thuận hiệp nghị trao đổi với chủ nhân của hai hành tinh khác.

Nguyên soái Tần Tiêu cũng bắt đầu cải cách hoàn toàn Bộ Quân sự. Sau khi Học viện Quân Y Dẫn đường trực thuộc Bộ Quân sự chính thức hoàn thành, ngôi trường này chuyên tuyển sinh và đào tạo ra các bác sĩ Dẫn đường, kể cả Dẫn đường cấp C cũng được đăng ký. Tất cả sinh viên tốt nghiệp sẽ được bố trí vào biên chế các quân đoàn lớn với vai trò bác sĩ quân y.

Hiện tại, Tạ Nhiên, nhà ngoại giao vũ trụ đầu tiên của loài người, đã trở thành thần tượng trong lòng rất nhiều Dẫn đường nhỏ tuổi.

Số thí sinh đăng ký nguyện vọng vào Học viện Quân Y Dẫn đường năm nay vượt ngoài mong đợi. Rất nhiều Dẫn đường nhỏ tuổi đồng loạt lựa chọn ngôi trường này, bao gồm cả ba cậu nhóc cùng ký túc xá Tạ Nhiên hồi trước.

Sau khi biết tin, Tạ Nhiên rất mừng.

Mối quan hệ giữa Dẫn đường và Linh gác vốn dĩ là khăng khít, không thể tách rời. Dưới sự nỗ lực của rất nhiều người, về sau sẽ ngày càng có nhiều Dẫn đường đồng hành xuất chinh, các Linh gác cũng sẽ được chữa trị kịp thời. Trong vài tháng gần đây, tỉ lệ Linh gác cuồng bạo đã giảm xuống mức thấp hơn 2%, là con số trước kia mọi người chưa bao giờ dám mơ tới. Ảnh hưởng do tổ chức hắc ám gây ra dần dần được xóa bỏ, Liên bang cũng bước vào thời đại phồn vinh, hòa bình hơn.

Tháng 8 năm thiên văn thứ 502, Quân đoàn Linh Hồ có vài ngày nghỉ.

Sau khi về nhà, Lục Tắc Hiên lập tức bàn bạc chuyện tới nhà họ Tạ bàn chuyện cưới xin. Ước định hai năm lúc trước của Tạ Nhiên đã đến hạn, dĩ nhiên đã có người yêu, giờ cũng đã đến lúc hai người chính thức kết hôn, hưởng thụ thế giới riêng ngọt ngào.

Lục Đình Ngự vẫn mong ngóng hai người có thể mau chóng kết hôn. Nghe con trai nói đến chuyện tới nhà bàn việc cưới xin, ông mừng quýnh, hào hứng vỗ vai Lục Tắc Hiên: “Quá tốt, luật ngầm không được kết hôn giữa các quân đoàn đã bị dẹp bỏ lâu rồi. Đến cả Tổng thống còn nhắc khi nào hai đứa mới cưới kia kìa! Bố vốn định sang bàn chuyện từ năm ngoái cơ, thế mà bên con lại chẳng thấy có động tĩnh gì làm bố sốt ruột gần chết!”

Tiêu Thước bình tĩnh nói: “Hai năm trước, Nhiên Nhiên vừa khôi phục thân phận Tạ Nhiên. Thăng bé ở lại nhà họ Tạ với dì út nhiều thêm ít lâu sau thời gian dài xa cách cũng là việc nên làm. Mẹ thấy chờ qua hai năm mới kết hôn thế này rất ổn.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Mẹ nói đúng, lúc đó con và Nhiên Nhiên đã hẹn nhau như vậy. Ngày mai con sẽ chính thức tới chào hỏi ông nội và dì út của em ấy. Em ấy chỉ còn hai người thân là họ, con phải thể hiện rõ thái độ, khiến họ yên tâm giao Nhiên Nhiên cho con.”

Lục Đình Ngự quay sang nhìn bà xã: “Em chuẩn bị quà lễ xong xuôi cả rồi đúng không?”

Tiêu Thước nói: “Chuẩn bị xong hết rồi, có thể sang hỏi chuyện bất cứ lúc nào.” Bà hỏi Lục Tắc Hiên, “Sau khi cưới, hai con định sống ở đâu?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Con đã chuẩn bị nhà cưới rồi, là một căn biệt thự nhỏ. Bọn con sẽ ở riêng với nhau một thời gian đã.”

Lục Đình Ngự và Tiêu Thước nhìn nhau, không ngờ con trai đã âm thầm lo xong nhà cưới từ lúc nào.

Lục Đình Ngự cười tủm tỉm: “Vợ chồng son quấn quýt nhau, ở cùng phụ huynh đúng là không tiện lắm. Bố cũng đồng ý chuyện hai đứa dọn ra ở riêng.”

Tiêu Thước dặn dò: “Ở riêng thì nhớ chăm sóc Nhiên Nhiên cho tốt.”

Lục Tắc Hiên nói: “Mẹ yên tâm, con sẽ tự tay lo chuyện cơm nước.”

Trưa hôm sau, Lục Đình Ngự và cha mẹ cùng tới nhà họ Tạ thưa chuyện, khi đi còn chở theo hẳn một xe quà cáp đề huề.

Tần Tiêu và Tạ Thần hiểu mục đích khi nhà bên tới đây, tâm trạng đều rất phức tạp: Có lẽ là muốn đến bàn chuyện kết hôn rồi?

Tạ Thần lịch sự mời ba người vào phòng khách uống trà.

Hai bên gia đình trò chuyện một hồi, Lục Đình Ngự mới cười tủm tỉm, đề nghị: “Nguyên soái, Tướng quân Tạ, hôm nay gia đình chúng tôi với nhà thăm hỏi là muốn chính thức bàn chuyện kết hôn Tạ Nhiên. Đã qua hai năm kể từ khi tổ chức hắc ám bị tiêu diệt, tình cảm đôi trẻ cũng ổn định, thân là bậc phụ huynh, chúng ta cũng nên tính đến chuyện đám cưới.”

Tạ Nhiên ngồi cạnh dì út hơi xấu hổ. Được gia đình bên kia tới tận cửa xin cưới? Chuyện này cứ lạ lắm làm sao ấy. Cậu ngại không dám nhìn thẳng vào người lớn, thế nên chỉ cúi đầu nhấp trà, tai vẫn dựng lên nghe mọi người thảo luận.

Lục Tắc Hiên nhìn người lớn đang ngồi đây, nói chuyện rất chân thành: “Cháu và Nhiên Nhiên đã đồng sinh cộng tử cùng nhau, tình cảm sâu đậm, em ấy chính là người cháu chắc chắn sẽ bảo vệ cả đời. Mong Nguyên soái và Tướng quân Tạ đồng ý cho chúng cháu kết hôn. Cháu đảm bảo sẽ đối tốt với em ấy, không để em ấy phải chịu chút uất ức nào.”

Tần Tiêu và Tạ Thần nhìn nhau, tình cảm đôi trẻ mọi người đều thấy rõ.

Cả hai đã từng nằm vùng trong tổ chức hắc ám, trải qua vô số trắc trở, gập ghềnh. Lục Tắc Hiên ủng hộ Tạ Nhiên hết mình, thậm chí chấp nhận làm “con rối” của cậu. Khi đối mặt với nguy hiểm còn không màng bản thân sẽ bị thương, bảo vệ đối phương bằng hết khả năng, liệu có bao nhiêu người làm được như thế?

Hai năm nay, khi mọi sóng gió đã qua, cả hai lại tiếp tục sóng vai tới nhiều hành tinh khác.

Nhiên Nhiên ở đâu cũng sẽ có Lục Tắc Hiên ở ngay đó.

Hai người như hình với bóng, ăn ý khăng khít, thậm chí trở thành cặp đôi được đông đảo dân chúng yêu mến.

Trên mạng cũng không thiếu người hâm mộ thảo luận: “Tướng quân Tạ và Tướng quân Lục quá là đẹp đôi!”

“Hôm nay Tướng quân Lục và Tướng quân Tạ kết hôn chưa?”

“Chim ưng và cáo sẽ sinh ra đời con là gì, tò mò quá đi thôi!”

“Tướng quân Tạ là Dẫn đường cấp SS, Tướng quân Lục là Lính gác cấp S, gen đời con mạnh ác luôn.”

Lính gác như Lục Tắc Hiên chính là người bạn đời đủ khiến các bậc phụ huynh hoàn toàn yên tâm. Nhưng trong lòng, Tần Tiêu và Tạ Thần vẫn cực kỳ không nở.

Nhiên Nhiên họ cứng như trứng trong lòng bàn tay mà lớn, sau khi trải qua nhiều đau khổ như vậy, giờ đã sắp lập gia đình rồi sao?

Vừa nghĩ đến chuyện Nhiên Nhiên sắp rời đi, Tạ Thần bỗng thấy hơi buồn. Cô im lặng một lúc rồi mới nói: “Tắc Hiên, đương nhiên dì không nghi ngờ tình cảm cháu dành cho Nhiên Nhiên. Nếu Tướng quân Lục đã đích thân tới nhà bàn chuyện... Vậy chuyện cưới xin này, chỉ cần Nhiên Nhiên đồng ý, dì sẽ không phản đối.”

Nghe được câu này, cuối cùng Lục Tắc Hiên cũng có thể thở phào một hơi.

Tần Tiêu từ tốn nói chuyện: “Hai đứa đã trải qua rất nhiều chuyện, có thể cùng nhau đi đến hiện tại cũng không dễ dàng gì. Chuyện kết hôn cứ để xem Nhiên Nhiên nghĩ thế nào đi.” Ông nhìn sang phía Tạ Nhiên, “Nhiên Nhiên, cháu chắc chắn muốn kết hôn với Lục Tắc Hiên à?”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tạ Nhiên.

Không biết có phải vì làm tướng quân rồi hay không, dáng vẻ cậu càng ngày càng giống Tạ Hi lúc trẻ. Nhất là khi mặc lên mình bộ quân

phục, vẻ cứng cỏi, hiên ngang, bình tĩnh, quả cảm của quân nhân này thật sự y hệt mẹ cậu.

Trước ánh mắt của mọi người, Tạ Nhiên không hề luống cuống, chần chừ. Cậu ngẩng đầu, nói rất bình tĩnh: “Ông, cháu chắc chắn. Tắc Hiên là người cháu đã chọn, cháu sẽ chỉ kết hôn với anh ấy. Cháu sẽ bàn bạc với Tắc Hiên về thời gian và hình thức lễ cưới.”

Nghe cậu khẳng định rành rọt như vậy, Lục Tắc Hiên vui thế nào khỏi phải bàn.

Đây chính là Dẫn đường hấn yêu. Vào thời khắc máu chót, cậu sẽ đứng về phía hấn không chút do dự, cùng hấn đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Hai người đã hẹn ước bên nhau từ lâu, nếu phụ huynh còn ngăn cản nữa thì rất quá đáng.

Tần Tiêu cười bất đắc dĩ: “Được rồi, nếu Nhiên Nhiên đã quyết thì ông cũng không nói thêm nữa. Hai đứa đều là người rất có chủ kiến, hôn lễ tổ chức ra sao cứ tự quyết định.” Ông ngừng một lát, lại nói, “Phải rồi, Tắc Hiên, nhớ cùng Nhiên Nhiên tới nghĩa trang báo chuyện vui này với cha mẹ nó một chuyến.”

Lục Tắc Hiên vội nói: “Tất nhiên rồi ạ. Chiều nay chúng cháu sẽ tới nghĩa trang luôn.”

Hai bên gia đình vui vẻ cùng ăn cơm. Sau bữa trưa, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng đi xe tới nghĩa trang ở vùng ngoại ô phía Nam.

Giờ đang là mùa hạ, cây cối trong nghĩa trang xanh rì, tươi tốt, không khí trên núi cũng trong lành khác lạ.

Tạ Nhiên dẫn Lục Tắc Hiên tới trước mộ Tạ Hi và Tần Lạc, nhìn di ảnh cha mẹ mình, khẽ giới thiệu: “Ba, mẹ, đây là Linh gác con đã lựa chọn. Anh ấy là Lục Tắc Hiên, con trai Tướng quân Lục, chúng con sắp kết hôn rồi... Mắt nhìn của con không tệ đúng không?”

Lục Tắc Hiên cúi gập người trước mộ, thấp giọng nói: “Tướng quân Tạ, Giáo sư Tần, xin hai người cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc Nhiên Nhiên thật tốt. Cháu rất thương em ấy, cả đời này chỉ thương một mình em ấy.”

Tạ Nhiên nhướn mày, liếc nhìn Lục Tắc Hiên: “Còn gọi Tướng quân Tạ, Giáo sư Tần à?”

Lục Tắc Hiên sực nhận ra, lập tức sửa lại: “Xin bố mẹ cứ yên tâm, con sẽ mãi mãi ở cạnh Nhiên Nhiên.”

Tạ Nhiên thấy ấm nóng trong tim, cậu nhẹ nhàng nắm tay Lục Tắc Hiên trước mộ bia.

Đáng tiếc, cha mẹ yêu thương cậu nhất lại không thể chứng kiến hôn lễ của cậu. Nhưng Tạ Nhiên tin chắc rằng nếu cha mẹ vẫn còn đó, hai người họ nhất định cũng sẽ chúc phúc cho cậu và Lục Tắc Hiên. Hai người thật lòng yêu nhau, cũng đã hứa hẹn đồng sinh cộng tử.

Có một Linh gác quan tâm, bầu bạn bên cạnh con trai họ như vậy, cha mẹ trên trời có linh thiêng cũng sẽ rất mừng đúng không?

Sau khi rời khỏi nghĩa trang, Lục Tắc Hiên đưa Tạ Nhiên đi đặt lễ phục kết hôn. Hai người chọn Âu phục cùng kiểu khác màu để nhà thiết kế cắt may. Nhẫn cưới cũng đã chuẩn bị xong xuôi, là một cặp nhẫn kiểu dáng đơn giản, mặt trong khắc hình vẽ cáo nhỏ và chim ưng, để các thực thể tinh thần cũng được vui chung.

Chim ưng trắng sung sướng nhất, nó cười không ngừng trong đầu: “Hà hà hà, tôi chính là thực thể tinh thần mỹ mãn nhất, có tận hai bạn đời!”

Đuôi của cáo chín đuôi bỗng nhiên xòe ra, ngọn lửa cháy bùng bùng bỗng ập tới như vũ bão khiến chim ưng hốt hoảng bay tán loạn để trốn.

Cáo trắng lập tức vươn dây leo xanh lục ra trói chặt nó lại, mỉm cười hỏi: “Vui chưa?”

Chim ưng trắng: “U hu hu chúng nó bắt nạt tôi! Hai đánh một không công bằng gì cả!”

Giữa các thực thể tinh thần, vì bất đồng giống loài nên sẽ không phát sinh quan hệ thể xác mà chỉ tồn tại mối quan hệ giống như “bạn bè” trong thế giới tinh thần. Chim ưng trắng có cáo làm bạn, lần nào cũng phải một chọn hai, đúng là vừa đau lại vừa sướng.

Lục Tắc Hiên mỉm cười, mặc kệ trò đùa giỡn của các thực thể tinh thần. Hắn nhìn Tạ Nhiên, khẽ hỏi: “Hay là tổ chức hôn lễ vào 30 tháng 10, ngày sinh nhật của chúng ta, được không?”

Tạ Nhiên nghĩ một lát, đáp: “Được, chọn ngày đó đi.”

Hai người sinh ra cùng tháng cùng năm, có lẽ duyên phận của cả hai đã được định trước ngay từ thời điểm đó. Ngày 30 tháng 10 năm nay chính là ngày hai người tròn 28 tuổi. Tổ chức hôn lễ vào đúng sinh nhật, từ nay về sau, thế giới của bản thân luôn có đối phương, ngày này lại càng thêm ý nghĩa.

Về hình thức hôn lễ, Tạ Nhiên muốn làm đơn giản một chút, chỉ mời gia đình, bạn bè thân thiết tham dự.

Cậu cân nhắc hồi lâu rồi mới nói: “Địa điểm thì chọn hành tinh Nhện Đỏ, anh thấy sao?”

Tổng thống Harrison đã đồng ý với hai người sẽ không công khai vị trí của hành tinh Nhện Đỏ, đồng thời còn để hành tinh ấy trở thành bí mật được giữ gìn cẩn thận. Nếu tiết lộ bí mật, đó sẽ là trọng tội của quân nhân. Vậy nên đến nay chỉ có rất ít người biết vị trí của hành tinh Nhện Đỏ, hệ sinh thái ở đó cũng được bảo tồn nguyên vẹn.

Lục Tắc Hiên rất hiểu vì sao Nhiên Nhiên lại muốn chọn hành tinh Nhện Đỏ làm địa điểm tổ chức hôn lễ.

Đối với Nhiên Nhiên, nhện chúa giống như một người mẹ khác của cậu. Năm xưa, vào thời điểm cậu tuyệt vọng, khổ sở nhất, nhện chúa đã đưa cậu thoát khỏi đêm đen, trao cho cậu hy vọng tái sinh. Về sau, Tạ Nhiên có thể hoàn thành kế hoạch nằm vùng, diệt trừ tổ chức hắc ám một cách thuận lợi, không thể không kể đến sự tương trợ của nhện chúa.

Mấy năm nay bận rộn dẫn dắt Quân đoàn Linh Hồ tới rất nhiều hành tinh lạ, rất lâu rồi chưa gặp lại nữ hoàng, Tạ Nhiên cũng thấy khá nhớ bà ấy.

Kết hôn là chuyện trọng đại của đời người, sao có thể thiếu người bạn vũ trụ cực kỳ quan trọng này được?

Lục Tắc Hiên hoàn toàn tôn trọng và ủng hộ quyết định của Nhiên Nhiên, hắn nói: “Không thành vấn đề. Nếu đã chọn hành tinh Nhện Đỏ thì không thuê đơn vị tổ chức sự kiện nữa. Chúng ta tự làm một hôn lễ ấm áp nho nhỏ, mặt cỏ là thảm đỏ, đám nhện con chính là phù rể của chúng ta?”

Tạ Nhiên tưởng tượng hình ảnh đám nhện con bay rợp trời cùng họ đi trên thảm cỏ, không khỏi háo hức: “Thế mới là hôn lễ độc nhất vô nhị trong vũ trụ. Anh nói xem, liệu nữ hoàng có thấy chúng ta phiền phức không? Kiểu “sao đám người này lại mò tới đây nữa vậy” ấy?”

Lục Tắc Hiên dịu dàng ôm vai Tạ Nhiên, nói: “Không đâu. Em cũng là người bạn cực kỳ thân thiết của bà ấy mà. Chắc chắn bà ấy sẽ rất vui khi em đã có được hạnh phúc của riêng mình.”

Hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Tạ Nhiên là nhà ngoại giao vũ trụ đầu tiên của Liên bang. Thế nên hôn lễ của Tạ Nhiên được tổ chức tại hành tinh khác cũng coi như hợp phong cách riêng.

Đến khi đó, cậu sẽ mời nhện chúa, người bạn vũ trụ của mình, làm người chứng kiến cho cuộc hôn nhân này.

Sau khi quyết định hình thức cũng như thời gian tổ chức hôn lễ, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên bắt đầu lên danh sách khách mời.

Vì hôn lễ được tổ chức trên hành tinh Nhện Đỏ không thể tiết lộ vị trí, khách mời lần này đều là người thân, bạn tốt của cả hai. Ngoại trừ gia đình đôi bên, Tổng thống Harrison cũng đã nói sẽ tới tham dự hôn lễ. Ngài Tổng thống đã nể mặt như vậy thì cả hai cùng bàn bạc rồi quyết định mời ông làm chủ hôn.

Ngoài ra, lúc trước bà Joseph cũng đã dặn đừng quên bà. Dù sao bà ấy cũng là chứng nhân đầu tiên cho độ phù hợp 98% của hai người, tuy bà đã rời khỏi hành tinh Thủ đô nhưng thiệp mời nhất định phải gửi tận tay.

Những người hỗ trợ kế hoạch nằm vùng của họ, Chu Thiên Dịch, Đường Sách, đương nhiên phải mời; rồi cả bạn bè thân thiết trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, Quân đoàn Linh Hồ cũng không thể thiếu.

Liệt kê hết khách khứa quan trọng, danh sách đã có gần 50 cái tên.

Với thân phận của hai người, đây đã là hôn lễ với quy mô siêu nhỏ rồi. Rất nhiều tướng sĩ của Quân đoàn Liệp Ưng và Linh Hồ đều chưa mời, đến khi quay về hành tinh Thủ đô, chắc chắn họ còn phải tổ chức một buổi tiệc khác bù lại.

Ngày 28 tháng 10, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên tới hành tinh Nhện Đỏ trước. Ngay khi phi thuyền của hai người đáp xuống, tiếng vo ve quen thuộc lại vang lên khắp xung quanh.

[Nhiên Nhiên tới kìa!]

[Có cả Lính gác biết bay kia nữa?]

[Về báo với mẹ nhanh lên, Nhiên Nhiên đến thăm chúng mình!]

Sương đỏ trong rừng tự động tách ra thành một lối đi, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên sóng vai tiến vào rừng sâu. Nhện chúa vẫn ở trong tổ của mình như trước. Tuổi thọ của nhện mắt đỏ lên đến hàng trăm năm, mỗi lần gặp, Tạ Nhiên đều thấy bà chẳng hề thay đổi chút nào.

Giọng nói dịu dàng của nhện chúa vang lên trong đầu: “Nhiên Nhiên, lần này cậu tới thăm tôi hay có chuyện cần nhờ tôi giúp?”

Tạ Nhiên cười, đáp: “Cả hai.” Cậu nhìn người đàn ông bên cạnh mình, nói: “Chắc bà vẫn nhớ Lục Tắc Hiên đúng không? Anh ấy là Lính gác của tôi, chúng tôi đã quyết định kết hôn.”

Nhện chúa không hiểu kết hôn là gì nên rất thắc mắc: “Kết hôn? Nghĩa là sao?”

Tạ Nhiên giải thích: “Đó là một tập tục của loài người chúng tôi. Hai người yêu thương nhau sẽ lập nên một gia đình, ở bên đối phương cho đến mãi về sau.”

Có vẻ nhện chúa đã hiểu, bà mỉm cười, hỏi: “Vậy hai cậu sẽ sinh đẻ đúng không?”

Tại Tạ Nhiên hơi hồng lên, cố gắng giải thích: “Cách để tạo ra con cái của loài người khá khác loài nhện, cần phải kết hợp thân thể. Sau khi đánh dấu lẫn nhau, Lính gác và Dẫn đường có thể thai nghén thành con.”

Nhện chúa tò mò hỏi: “Một lần tôi có thể đẻ hơn chục nghìn trứng nhện, các cậu thì sao?”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán Tạ Nhiên, cậu đáp: “Loài người một lần chỉ đẻ được một con thôi. Cũng có trường hợp nhiều hơn, thường là hai, hơn nữa thì rất hiếm.”

Nhện chúa nói với về tiệc cưới: “Thế thì hiệu suất sinh đẻ của các cậu thấp quá.”

“...” Tạ Nhiên dờ khóc dờ cười. Mỗi loài lại có một cách thức duy trì nòi giống riêng, thảo luận về vấn đề này kỳ quặc quá đi mất.

Lục Tắc Hiên đã liên kết tinh thần với Tạ Nhiên, có thể biết được nội dung trò chuyện giữa cậu và Tạ Nhiên. Nghe đến đó, hấn không khỏi ngỡ ngàng ngừng gãi mũi, nói: “Nhện chúa tò mò ghê. Sau này, có con rồi, chúng ta cũng đưa đứa bé tới cho bà ấy gặp nhé.”

Tạ Nhiên ho khẽ một tiếng, chuyển đề tài về chuyện chính: “Nữ hoàng, kết hôn là chuyện rất trọng đại đối với loài người chúng tôi. Bà là bạn vũ trụ tốt nhất của tôi nên tôi muốn chia sẻ niềm vui này cùng bà, chọn hành tinh Nhện Đỏ làm nơi tổ chức hôn lễ. Bà thấy vậy có được không?”

Nhện chúa đồng ý ngay: “Đương nhiên quá được. Chỗ tôi bình thường cũng chẳng có ai ghé tới, không ngờ cậu lại chọn hành tinh của tôi làm nơi kết hôn. Tôi chưa thấy hôn lễ của loài người bao giờ, cần tôi giúp gì không?”

Được bà đồng ý, Tạ Nhiên rất vui, nói: “Đến lúc đó chúng tôi sẽ cử hành một nghi thức đơn giản, nhờ nhện con làm bạn đồng hành với chúng tôi là được. Bà có thể làm nhân chứng hôn lễ cho chúng tôi.”

Nhện chúa mỉm cười: “Không thành vấn đề, hôn lễ của loài người các cậu chắc chắn sẽ rất thú vị.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên ở lại hành tinh Nhện Đỏ trong nhà gỗ Đội đặc chiến Liệp Ưng dựng lên khi trường.

Sáng sớm ngày 30 tháng 10 năm thiên văn thứ 502, tất cả khách mời tập trung tại địa điểm được chỉ định, lên chiến hạm rời khỏi hành tinh Thủ đô. Khi được biết hôn lễ sẽ tổ chức trên hành tinh lạ, ngoại trừ

những người hồi trước đã từng đến hành tinh Nhện Đỏ, tâm trạng của những vị khách khác vừa kích động, vừa hồi hộp.

Đây chính là hôn lễ đầu tiên được tổ chức tại lãnh địa của sinh vật vũ trụ trong lịch sử Liên bang đó!

Có người lên nhận xét: “Tổ chức hôn lễ trên đất của sinh vật vũ trụ luôn, hai người họ bạo gan thật đấy!” “Nhiên Nhiên là đại sứ ngoại giao mà, chắc chắn phải có bạn bè ngoài vũ trụ, hôn lễ như thế mới ấn tượng chứ.”

Sau hai tiếng di chuyển trên đường hàng không vũ trụ, chiến hạm đã tới thiên hà Nam Tam Giác.

Thấy chiến hạm lao thẳng vào lỗ sâu vũ trụ, bắt đầu lắc lư giữa dòng khí, thậm chí còn quay tròn, chống ngược, những vị khách lần đầu trải nghiệm cảm giác mạo hiểm này đều sợ xanh cả mặt. Tổ chức một buổi hôn lễ thôi mà chơi dữ quá vậy?!

Người bình thường đi đám cưới đều lái xe bay, cùng lắm thì đi du thuyền, phi thuyền.

Hai người lại cho khách đi xuyên qua lỗ sâu luôn?!

Sau vài phút quay cuồng, cuối cùng chiến hạm Linh Hồ đã mở lồng phòng ngự cũng hạ cánh vững vàng. Trái tim treo lơ lửng của khách mời rốt cuộc được về với đúng vị trí của nó.

Lục Đình Ngự cười khà khà, nói: “Các vị khách quý chắc đã hoảng hồn một phen nhỉ. Mời mọi người qua bên này nghỉ ngơi chút đã.”

Hơn năm mươi khách mời lần lượt xuống khỏi chiến hạm. Nhìn khu rừng rậm phủ kín sương đỏ, mọi người ai cũng vừa hào hứng, vừa căng thẳng. Rất nhiều người lần đầu tiên đặt chân tới địa bàn của sinh vật vũ trụ, cứ cảm thấy hết như đang đi du lịch khám phá.

Tiêu Thước nhìn khung cảnh trước mắt, khẽ hỏi: “Hồi đó các ông dùng nơi này làm doanh địa à?”

“Đúng thế, môi trường ở đây rất khá, bọn tôi dựng vài căn nhà gỗ, hằng ngày ăn nắm với quả dại.” Lục Đình Ngự nhìn về phía nhà gỗ, nhớ lại, khoảng thời gian đó đúng là nhàn nhã vô cùng.

Bà Joseph đi tới, hỏi chuyện: “Tướng quân Lục, đây là hành tinh Nhện Đỏ à? Nhện chúa mọi người hay kể ở đâu vậy?”

Lục Đình Ngự cười tủm tỉm: “Chắc chờ đến khi nghi thức bắt đầu, bà ấy sẽ xuất hiện thôi. Mọi người chuẩn bị tâm lý nhé, đừng có sợ quá.”

Ở nơi không ai trông thấy, nhện đen của Chu Thiên Dịch đã tót tới chỗ nhện chúa chơi.

Chủ hôn của lễ cưới lần này do Tổng thống Harrison đích thân đảm nhiệm. Đây cũng là lần đầu tiên ông làm chủ hôn kể từ khi giữ cương vị Tổng thống.

Đúng 12 giờ trưa, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Đây là hiện trường hôn lễ đặc biệt nhất mọi người từng được nhìn thấy. Không có bóng bay, thảm đỏ, không có bục tuyên thệ hay nhà thờ, chỉ có hoa tươi, cây xanh và mặt cỏ hoàn toàn tự nhiên. Những sợi tơ đỏ trong veo, phát sáng chằng đầy trên cây trở thành đồ trang trí đẹp nhất của hôn lễ. Sương đỏ tự động tản ra chính là tấm “thảm đỏ” dẫn thẳng đến hạnh phúc của hai chú rể.

Tổng thống Harrison đứng ở đầu lối đi tách từ sương đỏ, cất giọng: “Hôm nay là ngày 30 tháng 10 năm thiên văn thứ 502, đồng thời là sinh nhật 28 tuổi của hai chú rể Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên. Cảm ơn các vị khách quý đã dành thời gian tới tham dự hôn lễ của đôi bạn trẻ.”

“Trải qua rất nhiều thăng trầm, cuối cùng hai chú rể đã có thể về bên nhau. Tôi rất vui khi có thể đứng tại đây với vai trò chủ hôn, cùng các

vị khách quý chứng kiến hôn lễ đặc biệt này của họ. Tiếp theo, xin mời hai chú rể tiến vào!”

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên sóng vai bước ra từ nhà gỗ.

Hai người mặc bộ Âu phục cùng kiểu dáng, thắt cà vạt cùng hoa văn. Hình ảnh Lĩnh gác anh tuấn và Dẫn đường điển trai đi bên nhau thật sự vô cùng đẹp đôi.

Lục Tắc Hiên nhìn Dẫn đường bên cạnh bằng ánh mắt rất dịu dàng, chủ động nắm tay cậu. Tạ Nhiên cũng nắm lại tay đối phương, mười ngón đan vào nhau.

Trong tiếng pháo tay của tất cả khách mời, hai người tay trong tay cùng bước vào theo con đường sương đỏ.

Trên đầu, đám nhện con mắt đỏ bay thành đàn. Chúng xếp làm hai hàng ngay ngắn, bay bên cạnh Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên như đang hoan nghênh hai chú rể. Tiếng vo ve trở thành bản nhạc đệm êm tai nhất cho hôn lễ.

[Đây là hôn lễ của con người hả? Thú vị quá!]

[Hôm nay đông vui thật đấy, nhiều người quá chừng luôn kìa?]

[Chúc mừng đám cưới của Nhiên Nhiên!]

[Lục Tắc Hiên, nể mặt Nhiên Nhiên, cũng chúc mừng anh.]

Nghe tiếng líu ríu của chúng, Tạ Nhiên không khỏi nhoẻn miệng cười.

Đoàn người tiến vào khu rừng phủ đầy sương đỏ. Những sợi tơ nhện trong veo lấp lánh, cây cối xung quanh cành lá đan vào nhau, hoa tươi trên mặt đất cũng là những chủng loại chưa bao giờ trông thấy, cảnh sắc mỹ lệ này khiến những vị khách lần đầu tới hành tinh Nhện Đỏ kinh ngạc không thôi.

Càng bất ngờ hơn là phía trước, cuối con đường sương đỏ, lại có một quái vật khổng lồ.

Quái vật kia hệt như một tòa nhà cao tầng sừng sững giữa rừng. Lớp vỏ cứng bao bên ngoài tám cái chân sắc nhọn, đôi mắt đỏ au, to như cái chậu rửa mặt đang lẳng lẳng nhìn mọi người. Ai cũng biến sắc khi vừa trông thấy nó, còn toan bỏ chạy.

Nhưng nhớ ra nó chính là nhện chúa từng cứu Tạ Nhiên và giúp mọi người ẩn náu tại đây để đối phó với tổ chức hắc ám, bấy giờ khách khứa mới bình tĩnh hơn chút mà đứng lại, tò mò ngược nhìn con đầu đàn mạnh mẽ của loài sinh vật vũ trụ này.

Harrison dừng bước, thân thiện chào hỏi nữ hoàng rồi giới thiệu: “Hôm nay, chúng ta vinh hạnh mời nhện chúa, lãnh tụ của hành tinh Nhện Đỏ, tới làm chứng cho hôn lễ của Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên!”

“Nữ hoàng đã từng trao cho Tạ Nhiên sự động viên và hỗ trợ ấm áp nhất khi cậu ấy tuyệt vọng, giúp Tạ Nhiên tìm được cuộc sống mới giữa tuyệt cảnh; Bà ấy cũng từng giúp Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên có thể bí mật hoàn thành liên kết tinh thần. Vậy nên, đối với hai chú rể, nhện chúa chính là đồng minh quan trọng nhất.”

Hôm nay, hành tinh Nhện Đỏ vô cùng náo nhiệt, trông nữ hoàng cũng có vẻ rất vui.

Bà phát ra tín hiệu tinh thần, giọng nói vẫn dịu dàng hệt như trong ký ức: “Nhiên Nhiên, năm đó, khi cậu tới hành tinh Nhện Đỏ chỉ có một thân một mình lại còn bị thương nặng. Tôi đã rất lo rằng cậu sẽ không thể sống sót nổi. Hiện giờ, thấy cậu đã tìm được bạn đời của mình, tôi cũng rất mừng cho cậu. Chúc hai cậu hạnh phúc.”

Tạ Nhiên vui vẻ nhìn về phía bà, nghiêm túc nói: “Cảm ơn bà, chúng tôi sẽ hạnh phúc.”

Tất cả Dẫn đường ở đây đều cảm nhận được tín hiệu tinh thần của bà.

Quái vật trông thì to lớn, đáng sợ nhưng thế giới tinh thần lại ôn tồn như mẹ hiền.

Cha mẹ Tạ Nhiên đều đã mất, đối với cậu, có lẽ nhận chúa cũng không khác gì người thân nhỉ? Mọi người nhìn Tạ Nhiên trò chuyện với nữ hoàng, rốt cuộc cũng hiểu vì sao cậu lại muốn chọn nơi này làm địa điểm tổ chức hôn lễ.

Tần Tiêu và Tạ Thần nhìn nhau, may mà Nhiên Nhiên gặp được rất nhiều chuyện tốt trên hành tinh Nhện Đỏ, bằng không, có lẽ họ đã mất cậu từ lâu rồi. Giờ nhìn Nhiên Nhiên trở lại đây kết hôn, là người lớn trong gia đình, họ cũng rất mừng.

“Mời hai chú rể chính thức tuyên thệ.” Harrison nghiêm giọng hỏi: “Anh Lục Tắc Hiên, anh có đồng ý kết duyên với anh Tạ Nhiên, từ nay về sau sẽ sẻ chia mọi vui sướng, cùng đối mặt mọi gian khổ, thấu hiểu nhau, bầu bạn bên nhau, chăm sóc đối phương cả đời không?”

Lục Tắc Hiên nhìn Tạ Nhiên, trong đôi mắt sâu tràn ngập vẻ yêu thương: “Tôi đồng ý.”

Harrison tiếp tục: “Anh Tạ Nhiên, anh có đồng ý kết duyên với anh Lục Tắc Hiên, từ nay về sau sẽ sẻ chia mọi vui sướng, cùng đối mặt mọi gian khổ, thấu hiểu nhau, bầu bạn bên nhau, chăm sóc đối phương cả đời không?”

Tạ Nhiên mỉm cười, đáp rất kiên định: “Tôi đồng ý.”

Harrison đưa mắt nhìn về phía khách mời, hỏi: “Có ai đang có mặt tại đây phản đối hai người họ thành đôi không?”

Tiếng cười vang lên trong đám đông: “Cực kỳ ủng hộ!” “Ba thực thể tinh thần đang nhìn chăm chăm kia kìa, ai mà dám phản đối!”

Chim ưng trắng liếc nhìn vị khách kia bằng ánh mắt như muốn nói “Coi như anh thức thờ”.

Harrison nhìn các thực thể tinh thần bên cạnh hai người, cười nói: “Sau đây tôi xin tuyên bố, dưới sự chứng kiến của nhện chúa và toàn bộ khách mời tại hiện trường, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên chính thức trở thành một cặp hợp pháp!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang khắp địa điểm tổ chức hôn lễ. Đám nhện con cũng hào hứng kêu vo ve không ngừng.

Đến cả nhện chúa cũng phát ra tiếng cười vui sướng. Bà đột ngột vươn chân tới, đưa luôn hai chú rết lên lưng mình.

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên nhìn nhau, có thể thấy rất rõ hình ảnh phản chiếu của bản thân trong mắt đối phương.

Lúc trước, trên lưng nhện chúa, hai người bí mật hoàn thành liên kết tinh thần.

Hiện tại, lại đứng ở vị trí tương tự, lưng của nhện chúa vẫn hệt như trước kia, lớp lông tơ dày hệt như tấm thảm mềm mại. Lục Tắc Hiên vươn tay ôm eo Tạ Nhiên. Ngay sau đó, nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông lập tức đặt trên môi Tạ Nhiên.

Lông mi Tạ Nhiên hơi run nhẹ, cậu nhắm mắt, ôm lấy Lục Tắc Hiên, nghiêm túc đáp lại.

Hai người quấn quýt, thân mật bên nhau không thể tách rời.

Khách khứa vô cùng sửng sốt trước hình ảnh đang diễn ra: Hai con người đang ngọt ngào ôm hôn nhau trên lưng một quái vật vũ trụ khổng lồ. Cảnh tượng này trông thì cực kỳ đối lập nhưng không hiểu sao lại hài hòa khác lạ.

Có vẻ nữ hoàng rất vui lòng làm “thú cưỡi” cho hai người họ? Hai người kia cũng rất quen với việc đứng trên lưng bà ấy?

Nghĩ đến phía dưới còn có người lớn hai nhà, Lục Tác Hiên chỉ hôn Nhiên Nhiên một lát rồi tách ra.

Hắn nhìn Tạ Nhiên, dịu dàng nói: “Nhiên Nhiên, tôi yêu em.”

Tạ Nhiên mỉm cười: “Em cũng yêu anh.”

Chim ưng trắng dang rộng đôi cánh, miệng cất tiếng kêu sung sướng. Cáo chín đuôi và cáo trắng chạy đuổi theo nó, ba thực thể tinh thần vui vẻ chơi đùa trong rừng rậm. Hai người đứng trên lưng nhện chúa trông thấy cảnh tượng đó, không khỏi nhìn nhau cười.

Từ nay về sau, thế giới tinh thần của cả hai sẽ không còn cô quạnh nữa.

Họ sẽ mãi mãi bầu bạn bên nhau. Chim ưng trắng và cáo cũng trở thành bạn đời tinh thần không gì có thể chia lìa.

Chú ý: Chương sau bắt đầu xuất hiện tình tiết công thụ có con (bầu giai đoạn đầu sau đó nuôi phôi ngoài cơ thể bằng công nghệ cao).

Nếu không thích dạng tình tiết này mời chủ động bỏ qua.

Chương 102: Ngoại truyện 1 Phần 03: Kết hợp nhiệt

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên chào tạm biệt nhện chúa rồi đưa toàn bộ khách khứa trở về hành tinh Thủ đô.

Trên hành tinh Nhện Đỏ có rất ít đồ ăn, đâu thể để khách mời ăn quá đại với nắm.

Tiệc cưới được hai người lựa chọn tổ chức tại nhà hàng trên tầng thượng khách sạn Hoggert. Đây là nơi khi trước Lục Tắc Hiên đã cầu hôn Tạ Nhiên thành công, cũng là nơi hai người từng lướt qua nhau trong buổi vũ hội tốt nghiệp năm xưa, mang ý nghĩa cực kỳ đặc biệt với cả hai.

Vì nghi thức thành hôn được cử hành ở chỗ của nhện chúa, số lượng khách mời đã tinh giản đi rất nhiều nhưng tiệc cưới vẫn phải tổ chức với quy mô bình thường, tương xứng vị trí của hai chú rể. Có đến hơn một nghìn khách tham dự tiệc cưới, rất nhiều tướng sĩ của Quân đoàn Liệp Ưng và Quân đoàn Linh Hồ đều đến chúc mừng.

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên bắt đầu đi mời rượu từ bàn gia đình. Tạ Thần cộng ly với hắn, nghiêm túc nói: “Kết hôn rồi thì sau này phải đối tốt với Nhiên Nhiên đấy, không được bắt nạt nó, biết chưa?”

Lục Tắc Hiên cung kính đáp: “Cháu biết rồi thưa dì.”

Lục Đình Ngự nhìn Tạ Nhiên, cười nói: “Nhiên Nhiên, con cũng nên đổi cách gọi rồi nhỉ?”

Tại Tạ Nhiên hơi đỏ lên, chủ động gọi: “Ba, mẹ.”

Nghe cách xưng hô này, Lục Đình Ngự vui trông rõ, đến ánh mắt cũng cười: “Hay quá. Tôi có thêm một cậu con trai nữa, quá tuyệt luôn!”

Tiêu Thước đứng dậy, tặng cho Tạ Nhiên một sợi dây chuyền, hòa nhã nói: “Nhiên Nhiên, về sau mẹ và bố chính là bố mẹ của con, con có gì tủ thân cứ nói với bố mẹ. Đây là đôi dây chuyền hộ mệnh của Tắc Hiên được mẹ đặt làm từ khi còn nhỏ, nó đeo một sợi, sợi còn lại tặng con. Hy vọng sau khi kết hôn hai con sẽ sống hạnh phúc yên ấm, bình an thuận lợi.”

Tạ Nhiên nhận lấy sợi dây chuyền bà đưa, đeo lên cổ, nghiêm túc nói: “Cảm ơn mẹ.”

Lục Thành An đùa: “Gọi “anh” một tiếng cho anh nghe với nào?”

Tạ Nhiên nhìn sang hẳn, gọi: “Anh.”

Lục Thành An vỗ vai Lục Tắc Hiên, thấp giọng nói: “Sau này không được bắt nạt Nhiên Nhiên... Nhưng mà anh thấy khả năng em ấy bắt nạt cậu vẫn cao hơn. Dù gì em ấy cũng có tận hai thực thể tinh thần trong khi cậu có mỗi một thôi. Hà hà hà, cậu tự cầu phúc đi.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Anh trai nói quá đúng, hẳn làm gì dám bắt nạt Tạ Nhiên? Nguyên soái, Tướng quân Tạ đều chăm chăm quan sát hẳn kìa, rồi cha mẹ cũng đối xử với Nhiên Nhiên như con ruột, nếu hẳn bắt nạt Nhiên Nhiên, dù là sứa hay cá mập thì đều có thể “làm gỏi” luôn hẳn cực kỳ đơn giản.

Huống hồ Nhiên Nhiên đã phải trải qua nhiều đau khổ đến thế, hẳn thương còn không hết ấy chứ.

Lúc tiệc cưới kết thúc thì đã là hơn 3 giờ chiều. Khách khứa đã tan, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cũng về căn nhà cưới.

Vì hôm nay là tân hôn, nhà cưới cùng được bày rất nhiều hoa tươi cho phù hợp, vừa vào cửa đã có thể ngửi được hương hoa khoan khoái, dễ chịu. Lục Tắc Hiên cúi người lấy dép lê cho Tạ Nhiên, dắt tay cậu bước vào trong.

“Từ giờ trở đi, nơi này chính là nhà của chúng ta.” Lục Tắc Hiên mỉm cười, “Là thế giới thuộc về riêng hai ta.”

“Hoa này do anh trang trí à?” Tạ Nhiên nhìn xung quanh, hỏi.

“Ừ, trang trí đơn giản, tạo bầu không khí một chút.” Hắn dẫn Tạ Nhiên lên phòng ngủ chính trên tầng 3, Tạ Nhiên phát hiện khắp sàn nhà, trên giường đều được phủ đầy cánh hoa tươi. Chắc Lục Tắc Hiên cảm thấy trang trí phòng thế này sẽ rất lãng mạn?

Nghĩ đến đêm nay chính là đêm tân hôn, mặt hai người bỗng nóng lên.

Tạ Nhiên vội vàng xoa ý nghĩ kỳ lạ trong đầu đi, nói: “Em hơi mệt, đi tắm trước đã.”

Cậu cởi bộ lễ phục, bước vào phòng tắm trong phòng ngủ, ngâm mình trong bồn tắm lớn để thư giãn.

Hai năm nay, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên thường xuyên gặp mặt, lại cùng nhau tới nhiều hành tinh khác. Nhưng vì Tạ Nhiên vẫn sống trong nhà họ Tạ, trong thời gian đi làm nhiệm vụ không thể thân mật, về nhà lại có dì út bên cạnh, hai người vẫn chưa hoàn thành kết hợp thân thể và đánh dấu lẫn nhau.

Lính gác tinh lực dồi dào, nhu cầu sinh lý cũng cao hơn hẳn Dẫn đường.

Hai năm qua họ cùng lắm cũng chỉ ôm ấp, hôn môi, Tạ Nhiên biết Lục Tắc Hiên vẫn luôn phải kiềm chế. Rất nhiều đêm, Lục Tắc Hiên không nhịn được nên đã kéo Tạ Nhiên vào những giấc mơ nóng bỏng.

Cả hai đã liên kết tinh thần từ lâu, giấc mơ của Lục Tắc Hiên cũng sẽ tác động tới Tạ Nhiên. Chuyện mơ chung một giấc đó đã diễn ra rất nhiều lần, cả hai cũng từng thử đánh dấu nhau trong mơ.

Nhưng dù sao mơ cũng chỉ là mơ. Giấc mơ dù thật đến đâu cũng không thể có cảm giác giống như thực sự được ôm ấp, đụng chạm đối phương.

Đêm nay là đêm tân hôn của hai người, vậy thì trải nghiệm thực tế chút? Xem thử đánh dấu thật khác đánh dấu trong mơ thế nào?

Nghĩ đến đó, tim Tạ Nhiên không khỏi đập dồn dập, vành tai cũng hồng lên, nhưng trong lòng lại không tìm được tò mò và chờ mong. Hồi xưa, lúc ở Học viện Dẫn đường, cậu luôn đạt điểm tuyệt đối các môn sinh lý. Khi yêu nhau sâu đậm, giữa Lính gác và Dẫn đường sẽ xảy ra phát nhiệt, đến lúc đó cần đánh dấu lẫn nhau mới có thể giải tỏa.

Kết hợp nhiệt là cảm giác thế nào? Cậu chưa bao giờ trải nghiệm.

Có lẽ cậu bẩm sinh không mấy hứng thú với chuyện này hoặc vì phải luôn phải căng thẳng với việc nằm vùng nên không còn sức nghĩ đến điều đó.

Nhưng giờ thì khác rồi, cậu gặp được một Lính gác nguyện bên cậu trọn đời, cả hai cũng đã liên kết tinh thần, cậu cũng rất muốn kết hợp thân thể với đối phương, cùng làm chuyện thật mật nhất trên đời.

Có lẽ hai người cũng sẽ thai nghén ra những đứa con của mình.

Con cái của Lính gác và Dẫn đường sẽ di truyền thực thể tinh thần của bố mẹ. Năm xưa, khi vừa sinh ra, cậu đã được di truyền năng lực tấn công hệ lửa cháy từ thực thể tinh thần sói lửa của mẹ và khả năng tàng hình từ thực thể tinh thần sứa của cha, kết hợp thành một chú cáo lửa biết tàng hình.

Vậy liệu con của cậu và Lục Tắc Hiên sẽ được di truyền thiên phú gì đây?

Cậu rất tò mò. Với bộ gen xuất sắc của hai người họ, đứa bé chỉ ít cũng phải là Lính gác hoặc Dẫn đường cấp S nhỉ...

Tạ Nhiên ngâm mình trong bồn tắm, suy nghĩ miên man.

Lục Tắc Hiên: "..."

Tâm trí hai người tương thông với nhau, Nhiên Nhiên nghĩ gì, Lục Tắc Hiên đều cảm nhận được hết.

Không ngờ em ấy lại mong chờ chuyện kết hợp nhiệt đến thế? Còn tò mò cảm giác thực sự đánh dấu nhau sẽ như thế nào?

Lục Tắc Hiên sững sốt trước suy nghĩ đó của cậu nhưng lại không tìm được cong khóe môi cười. Nhiên Nhiên đã thẳng thắn như thế, vậy thì thân là Lính gác của cậu, có phải hẳn nên thỏa mãn sự chờ mong này không?

Lục Tắc Hiên sung sướng vào bếp, lấy nguyên liệu tươi rói trong tủ ra, nấu một bữa tối thật thịnh soạn.

Khi tắm xong, quay ra ngoài, Tạ Nhiên lập tức ngửi thấy mùi hương thơm phức. Cậu xuống tầng 1 thì thấy đã có bốn món thức ăn và một món canh được bày trên bàn. Lục Tắc Hiên ngoảnh sang nhìn cậu, nói: "Ăn cơm thôi nào, trong buổi tiệc cưới cứ phải đi chúc rượu liên tục, còn chẳng kịp ăn no."

Tạ Nhiên ngồi xuống trước bàn ăn, nhận đôi đũa hẳn đưa cho, hỏi: "Chúng ta có mỗi hai người thôi, sao anh nấu nhiều món quá vậy?"

Lục Tắc Hiên cười nói: "Ăn nhiều một chút, bổ sung thể lực."

Hiểu được hẳn muốn "bổ sung thể lực" để làm gì, tai Tạ Nhiên đỏ lên, cuống quýt cúi đầu ăn cơm.

Chết dở, chắc Lục Tắc Hiên đã biết hết những điều cậu nghĩ ban nãy rồi?

Biết cũng không sao cả, chẳng phải Lục Tắc Hiên cũng rất muốn còn gì? Hơn nữa còn thường xuyên mơ giấc mơ xấu hổ đó và kéo cậu vào chung.

Hai người yên lặng cúi đầu ăn cơm. Ánh đèn vàng trong phòng an phủ lên hai người trông vừa ấm áp, vừa mập mờ.

Sau khi ăn xong, Lục Tắc Hiên rửa dọn bát đĩa sạch sẽ rồi nắm tay Tạ Nhiên cùng lên phòng ngủ chính trên tầng 3.

Khi này Lục Tắc Hiên đã tắm ở phòng tắm dưới tầng 1, hiện tại hai người mặc áo ngủ đôi, bước vào căn phòng ngủ phủ đầy cánh hoa.

Nhìn phòng tân hôn lãng mạn với hoa tươi, mặt Tạ Nhiên nóng bừng bừng, lòng Lục Tắc Hiên cũng rục rịch không yên. Ngay khi vừa bước qua cánh cửa, hấn lập tức đè Tạ Nhiên lên tường hôn say đắm.

“Ừm...” Tạ Nhiên bị kẹp giữa người đàn ông và vách tường, nhiệt độ truyền đến từ đôi môi khiến cơ thể cậu run lên khe khẽ.

Khác với nụ hôn nhẹ nhàng, lịch thiệp trong hôn lễ, nụ hôn tràn ngập dục vọng chiếm hữu như muốn hòa tan cơ thể cậu vào với mình của Lục Tắc Hiên hiện tại làm hai chân Tạ Nhiên mềm ra, gần như không còn đứng thẳng nổi.

Nhưng tính cách Tạ Nhiên vốn rất hiếu thắng, sao cậu có thể mặc kệ cho Linh gác nắm hết quyền chủ động như thế.

Vậy nên cậu cũng hôn trả lại.

Trong căn phòng nồng nàn hương hoa hồng, nụ hôn đáp lại của Tạ Nhiên hệt như đổ thêm dầu vào lửa, khát vọng chiếm hữu chôn sâu

trong lòng Lục Tắc Hiên bị đốt cháy hừng hực chỉ trong nháy mắt.

Lục Tắc Hiên đưa tay bế bổng Tạ Nhiên lên, bước nhanh qua sà n hoa, đặt cậu nằm trên giường.

Cánh hoa hồng trải trên giường đều là hoa tươi mới hái sáng nay nên vừa xinh đẹp, vừa ướn át, tôn lên ngũ quan ưa nhìn và làn da trắng trẻo của Tạ Nhiên. Con mắt đỏ của cậu như bị phủ một màn hơi nước, đẹp động lòng người.

Lục Tắc Hiên cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mắt cậu, dịu dàng nói: “Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta. Tôi sẽ đánh dấu em hoàn toàn, được chứ?”

Tạ Nhiên mỉm cười: “Em cũng muốn đánh dấu anh.”

Lục Tắc Hiên rất kích động, lại một lần nữa hôn cuồng nhiệt.

Những cánh hoa trên giường nhanh chóng loạn hết vào nhau.

Cơ thể Tạ Nhiên nóng lên, nhiệt độ dần dần tăng cao. Cảm giác ấm nóng chưa từng trải qua này khiến đầu óc cậu bắt đầu trở nên mơ màng. Cậu ngỡ ngẩn băn khoăn đây chính là phát nhiệt sao? Mong ngóng được đối phương đụng chạm không cách nào kiềm chế, khao khát sâu trong nội tâm như mãnh thú xổ lồng không gì cản nổi.

Cảm giác được Lục Tắc Hiên ôm vào lòng thật sự khiến người ta vô cùng yên tâm.

Tạ Nhiên nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vòng tay lên cổ Lục Tắc Hiên: “Em... Khó chịu quá.”

Giọng Lục Tắc Hiên đã trở nên trầm khàn khác lạ: “Tôi cũng vậy.”

Lông mi Tạ Nhiên run lên, cậu ghé vào bên tai hắn, thì thầm: “Vậy anh còn chờ gì nữa? Sao chưa đánh dấu em.”

Lục Tắc Hiên khẽ cười, thấp giọng nói: “Tuân lệnh Tướng quân Tạ.”

Được Tạ Nhiên cho phép, Lục Tắc Hiên không còn chần chừ thêm nữa, nhiệt tình chiếm lấy cậu.

Khoảnh khắc được đánh dấu hoàn toàn, Tạ Nhiên nghe giọng nói trầm ấm dịu dàng của Lính gác vang lên bên tai: “Nhiên Nhiên, tôi yêu em... Từ giờ trở đi, cả thân thể và tinh thần tôi đều thuộc về em.”

Trong lòng Tạ Nhiên rất ấm áp, cậu ôm lấy Lục Tắc Hiên càng chặt hơn.

Tiếp xúc chân thật này mới là thứ cậu muốn chứ không phải những cảm giác mơ hồ trong mơ.

Cả cơ thể và linh hồn cùng hòa vào nhau khiến cả hai cực kỳ thân mật.

Trong thế giới tinh thần, chim ưng trắng kích động lao xuống, dang rộng đôi cánh như đang bảo vệ, hoặc cũng có thể là chiếm hữu. Nó nhẹ nhàng ôm lấy hai cáo bằng đôi cánh, cáo chín đuôi và cáo trắng cũng thoải mái nhảy lên trên cánh nó chơi đùa.

Sâu trong sương mù là núi tuyết nguy nga trải dài, ánh nắng chiếu rọi trên nền tuyết trắng, phản chiếu ra những vầng sáng vàng rực rỡ. Dưới chân núi là rừng rậm xanh tốt um tùm, rừng rậm xanh biếc và núi tuyết trắng phau tôn nhau lên, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Tiếng thở gấp dồn dập không ngừng vang lên trong phòng ngủ.

Mãi đến rất khuya, những âm thanh ấy mới dần lắng xuống.

Thế lực của Lính gác tuyệt đối không khiến người ta phải thất vọng.

Kỳ nghỉ sau khi kết hôn của Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên kéo dài tận một tháng, đây chính là khoảng thời gian Nguyên soái cố tình dành cho hai người.

Bận rộn nhiều năm như vậy, hiếm lắm mới có được kỳ nghỉ dài, hai người quyết định ở nhà tận hưởng thế giới riêng ấm áp.

Sau khi nếm được ngon ngọt trong đêm tân hôn, “thú tính” trong xương Lính gác đã bị kích thích, cứ cách một hai hôm lại quần lấy Tạ Nhiên đòi thân mật. Hồi còn độc thân, Lục Tắc Hiên rất hay tập thể hình trước khi ngủ để tiêu hao bớt thể lực dư thừa, giờ thì hay rồi, dư bao nhiêu là tiêu hao lên người Tạ Nhiên hết.

Tạ Nhiên bị hấn đòi hỏi rất nhiều lần nhưng cậu không nở từ chối. Và lại, Lục Tắc Hiên rất chu đáo nên cậu cũng rất thích.

Thế là hai người cùng trải qua quãng thời gian tân hôn mặn nồng, tình tứ, tìm hiểu tường tận từng chi tiết dù là nhỏ nhất trên cơ thể đối phương.

Chỉ một tháng thôi mà không biết đã làm đến bao nhiêu lần.

Đến khi kỳ nghỉ kết hôn sắp kết thúc, Tạ Nhiên định trở lại Quân đoàn Linh Hồ trước. Nhưng sáng nay thức dậy, lúc ăn cháo Lục Tắc Hiên nấu cho, cậu cứ cảm thấy dạ dày bất ổn, cau mày vào nhà vệ sinh nôn liên tục.

Lục Tắc Hiên sốt sắng chạy vào cùng, xoa nhẹ lên lưng cậu: “Sao vậy? Bụng dạ khó chịu à?”

Sắc mặt Tạ Nhiên trắng nhợt, nôn mãi mà chẳng nôn được gì ra. Cậu tạt nước lạnh lên rửa mặt, nhìn bản thân trong gương, tay phải vô thức đặt lên bụng... Hay là có rồi? Nghĩ lại khoảng thời gian này Lục Tắc Hiên chẳng biết kiềm chế gì cả, hơn nữa lần nào cũng...

Nhớ đến những chuyện thân mật mỗi đêm, tai Tạ Nhiên nóng bừng.

Thấy vành tai cậu chuyển màu hồng đỏ, tim Lục Tắc Hiên đập loạn, căng thẳng nói: “Tôi đưa em đến viện khám thử.”

Lục Tắc Hiên lái xe đưa Tạ Nhiên đến bệnh viện Dẫn đường kiểm tra máu.

Kết quả kiểm tra máu được trả về rất nhanh, quả nhiên chỉ số pheromone Dẫn đường đang bất thường. Bác sĩ lại đưa Tạ Nhiên đi siêu âm.

Lục Tắc Hiên lo lắng đi qua đi lại trong hành lang. Một lát sau, bác sĩ và Tạ Nhiên với vẻ mặt phức tạp đã trở ra, báo tin vui cho Lục Tắc Hiên: “Chúc mừng hai vị, Tướng quân Tạ mang thai rồi, là thai đôi.”

Lục Tắc Hiên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn Tạ Nhiên.

Nhiên Nhiên có em bé nhanh vậy sao? Lại còn là thai đôi luôn?

Lục Tắc Hiên dè dặt ôm vai Tạ Nhiên, kích động nói: “Chúng ta có con rồi!”

Tạ Nhiên nhìn hấn bằng ánh mắt rất rối ren, trong đầu lại tự đùa: “Em có hai thực thể tinh thần, mang thai đôi cũng là chuyện hợp lý?”

Lục Tắc Hiên phì cười trước câu đùa đó. Hấn nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, khẽ nói: “Tôi rất mong chờ, không biết con của chúng ta sẽ được di truyền thực thể tinh thần như thế nào.”

Tạ Nhiên cười nói: “Em cũng rất tò mò.”

Đến bây giờ khoa học vẫn chưa nghiên cứu ra được quy luật di truyền thực thể tinh thần của Lính gác và Dẫn đường. Ví dụ như Lục Tắc Hiên, thực thể tinh thần của cha mẹ hấn đều thuộc loài chim nên chim ưng của hấn rất dễ giải thích. Nhưng còn hai người họ, thực thể tinh thần có cả chim bay lẫn thú trên mặt đất, liệu đời con sinh ra sẽ là thế nào?

Tưởng tượng hai bé con di truyền thiên phú và ngoại hình của họ sắp chào đời, lòng Tạ Nhiên mềm nhũn. Cậu nhìn sang phía Lục Tắc

Hiên, nói: “Nhà cưới của chúng ta cần sắp xếp lại rồi. Làm hai phòng trẻ em ở tầng 2 nhé.”

Lục Tắc Hiên nắm chặt tay cậu: “Được, về sẽ sửa lại luôn.”

Chương 103: Ngoại truyện 1 - Phần 04: Em bé chào đời

Theo lời bác sĩ, Nhiên Nhiên đã mang thai một tháng. Vậy nghĩa là ngay lần đánh dấu hoàn toàn trong đêm tân hôn cậu đã có bầu luôn?

Có thể là vì độ phù hợp giữa hai người cực cao, ngay khi kết hợp thân thể, Thượng Đế đã lập tức ban cho họ những sinh linh bé nhỏ. Mới nghĩ đến chuyện sẽ có hai đứa bé giống Nhiên Nhiên đến với thế giới này, lòng Lục Tắc Hiên vui sướng vô cùng.

Cảm nhận được suy nghĩ của hắn, Tạ Nhiên bỗng nói: “Biết đâu lại giống anh thì sao?”

Lục Tắc Hiên cười, “Giống em thì đáng yêu hơn.”

Tạ Nhiên nhướn mày, nói: “Hồi bé em không đáng yêu đâu, bướng lắm, còn lén lút gây ra bao nhiêu chuyện. Ví dụ như đào một lối ngầm ở Học viện Dẫn đường để sang Học viện Lính gác ngó trộm... Anh chắc chắn muốn sinh ra một đứa nhóc giống em à?”

Lục Tắc Hiên không biết quá nhiều về chuyện của Nhiên Nhiên hồi nhỏ. Hắn chỉ gặp cậu nhóc ăn vụng đùi gà trong buổi gặp gỡ thường niên của Bộ Quân sự đúng một lần và nhìn thấy vài ký ức tuổi thơ trong đầu Nhiên Nhiên.

Khi hai người chính thức quen biết, Tạ Nhiên đã là năm vùng. Vì trải qua rất nhiều gập ghềnh trắc trở, cậu đã trở nên cơ trí sắc sảo, quyết đoán, kiên định, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ “bất hảo” nữa.

Nhưng nghĩ đến chuyện cậu từ đào đường hầm thông sang Học viện Lính gác và từng thuần phục toàn bộ Dẫn đường lớp công kích

bằng thực lực khi còn đi học tại Viện Thánh, chắc hẳn Tạ Nhiên lúc ấy chính là “đại ca” khiến tất cả bạn bè cùng lứa đều phải e sợ nhỉ.

Lục Tắc Hiên khế cười, nói: “Sinh ra nhóc bướng bỉnh cũng được, chúng ta cùng nuôi dạy con trưởng thành.”

Nghe vậy, Tạ Nhiên thấy rất ấm áp. Cậu tin chắc rằng Lục Tắc Hiên sẽ là một người cha vô cùng trách nhiệm, sẽ dạy dỗ con cái nên người.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, hai người lại cùng tới siêu thị nội thất, chuẩn bị sắp xếp các căn phòng trống ở tầng 2 thành phòng trẻ em. Tạ Nhiên nhìn giường em bé đủ các loại màu sắc sắc sỡ được trưng bày ở sảnh, nói: “Giờ còn chưa xác định được là con trai hay con gái, chọn màu trung tính nhé?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, chọn màu cả trai cả gái đều dùng được.”

Nhân viên bán hàng nhiệt tình chào mời: “Hai anh đang chọn giường cho bé ạ?”

“Đúng vậy, giới thiệu cho chúng tôi vài mẫu.” Lục Tắc Hiên thấp giọng nói, “Chúng tôi muốn mua hai chiếc giường trẻ em.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên là cặp đôi nổi tiếng toàn dân, rất nhiều người đều biết mặt họ. Nhân viên bán hàng cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động, giới thiệu rất nhiều sản phẩm cho hai người. Tạ Nhiên cân nhắc kỹ càng, cuối cùng chọn hai chiếc giường trẻ em màu kem.

Bên cạnh có người thì thầm bàn tán: “Sao lại mua tận hai cái giường? Định dùng thay đổi à?”

“Có khi là thai đôi đấy!”

“Trời ạ, thai đôi thật hả?”

“Tướng quân Tạ có hai thực thể tinh thần mà. Mang thai đôi cho thấy tình cảm giữa chim ưng trắng và hai cáo siêu siêu tốt.”

Nghe tiếng bàn tán của các cô, chim ưng trắng sững phải biết. Nó kích động bay vòng quanh rừng rậm: “Tôi có hai bạn đời tinh thần, một lần sinh liền hai bé con, quá hợp lý! Một bé di truyền đặc điểm của tôi với cáo chín đuôi, bé còn lại thì của tôi với cáo trắng. Chủ nhân, anh nói xem, có phải vô cùng công bằng không?”

Lục Tắc Hiên còn chưa kịp nói gì, hai cáo đã bao vây nó.

Cáo chín đuôi nói: “Anh mơ đẹp quá.”

Cáo trắng cười tủm tỉm: “Thực thể tinh thần của em bé chắc chắn phải thuộc họ cáo, không được là chim.”

Cáo chín đuôi nói: “Đúng thế, gen của bọn tôi mạnh hơn.”

Chim ưng trắng bị tua ý thức trói chặt kêu oai oái: “Hu hu, hai đánh một, hai cậu chơi xấu!”

Lục Tắc Hiên dờ khóc dờ cười với cảnh tượng trong thế giới tinh thần.

Hắn bỗng cảm thấy bé con di truyền thực thể tinh thần của Nhiên Nhiên có lẽ vẫn hơn? Chỉ số thông minh của chim ưng trắng thật sự rất đáng quan ngại.

Sau khi mua giường trẻ em xong, Lục Tắc Hiên báo tin Nhiên Nhiên mang thai cho Nguyên soái, Tướng quân Tạ và cả cha mẹ mình. Đến tối, bốn người lớn đều mang quà tới căn nhà cưới thăm Tạ Nhiên.

Lục Đình Ngự cười sung sướng: “Thế là bố lên chức ông nội rồi. Khà khà, hai đứa nhanh nhẹn thật đấy, mới cưới một tháng đã có bầu luôn rồi.”

Nguyên soái Tần Tiêu cũng rất vui: “Thế thì ông thành cụ ngoại của đám nhóc rồi? Vai vế lại lên hẳn một bậc.”

Tiêu Thước chu đáo mang đến cho Tạ Nhiên khá nhiều thuốc bổ, bà là Trưởng khoa Y hệ Dẫn đường của Học viện, biết rõ giai đoạn đầu thai kỳ nên bổ sung những gì. Tướng quân Tạ Thần mang đến hai chiếc xe đẩy được chọn lựa rất kỹ càng, Nhiên Nhiên có thể đưa bé con ra ngoài tắm nắng bằng xe đẩy.

Lục Tác Hiên và Tạ Nhiên nhìn nhau, mỉm cười.

Con của họ vẫn chưa sinh ra nhưng đã mọi người quan tâm nhiều đến thế. Chắc chắn sau này chúng sẽ được lớn lên trong môi trường hạnh phúc, vui vẻ.

Ngày 30 tháng 11 năm thiên văn thứ 502, diễn đàn các quân đoàn lớn của Liên bang đều đăng tải thông tin Tướng quân Tạ mang thai. Rất nhiều người dân hào hứng bàn luận.

“Nhan sắc của Tướng quân Lục và Tướng quân Tạ thì khỏi phải bàn rồi, chắc chắn con của họ siêu đẹp luôn! Tôi chỉ tò mò về thực thể tinh thần thôi.”

“Đời con của thực thể tinh thần cáo và chim liệu sẽ là gì nhỉ?”

“Cáo có cánh hả?”

“Căn cứ theo quy luật di truyền gần trăm năm nay, khả năng cao sẽ không xuất hiện loài mới đâu.”

“Cũng có thể là di truyền đặc thù của một bên nào đó, là họ cáo hoặc họ chim thôi.”

“Thực thể tinh thần của bố tôi là sói, của mẹ tôi là cá, tôi di truyền cá, hu hu hu.”

Trên mạng, mọi người thảo luận rất hăng say. Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên lại ở nhà yên tâm dưỡng thai.

Vì Tướng quân Tạ mang thai, kỳ nghỉ kết hôn tự động được kéo dài thành 3 tháng. Gần đây cũng không có kế hoạch sẽ đến hành tinh mới nào, Tạ Nhiên bèn giao sự vụ hằng ngày trong Quân đoàn Linh Hồ cho một Dẫn đường đáng tin cậy lo liệu thay.

Trong giai đoạn đầu thai kỳ, pheromone Dẫn đường trong cơ thể thay đổi rất nhiều. Tạ Nhiên bắt đầu ham ngủ hơn, sức ăn cũng tăng rõ rệt. Điều này khiến cậu cảm nhận vô cùng rõ ràng rằng trong cơ thể mình đang nuôi dưỡng hai sinh mệnh bé nhỏ của cậu và Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên chăm sóc Tạ Nhiên một tấc không rời, chỉ sợ nhớ chẳng may cậu gặp chuyện gì.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, hai người tới bệnh viện khám, hai đứa bé đã hoàn toàn ổn định, có thể nuôi trong môi trường nhân tạo.

Công nghệ tiên tiến hiện tại giúp Tạ Nhiên không cần trải qua quá trình mang thai 9 tháng và sinh nở vất vả nữa. Sau khi phôi hình thành được 3 tháng, chỉ cần thai đã ổn định là có thể đưa vào khoang nuôi dưỡng. Khoang nuôi dưỡng mô phỏng lại môi trường giống hệt bên trong cơ thể người mang thai để các thai nhi có thể bình an phát triển trong đó.

Như vậy, Tạ Nhiên có thể đi làm bình thường, sinh hoạt tình d*ch cũng không bị ảnh hưởng. Quan trọng hơn nữa là hai người có thể quan sát toàn bộ quá trình phát triển của em bé, nhìn thấy con của mình lớn lên từng chút một trong khoang nuôi dưỡng ra sao, thuận tiện hơn quan sát thông qua siêu âm rất nhiều.

Bệnh viện dùng khoang nuôi dưỡng cỡ lớn cho trường hợp của hai người vì thai đôi của Tạ Nhiên cần được nằm chung với nhau.

Hôm nay chính là ngày đưa thai vào khoang nuôi dưỡng, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên tới bệnh viện từ sớm, rất mong chờ được mau mau thấy bé con.

Trong khoang nuôi dưỡng trong suốt, cơ thể hai đứa bé chỉ to cỡ lòng bàn tay, đôi mắt, cái mũi còn chưa nhìn rõ nhưng đã có thể phân biệt được giới tính. Bác sĩ mỉm cười, nói: “Tướng quân Lục, Tướng quân Tạ, là hai bé gái.”

Lục Tắc Hiên rất mừng: “Chị em sinh đôi à? Tốt quá rồi!”

Tạ Nhiên nhìn hai sinh mệnh bé nhỏ trong khoang nuôi dưỡng, lòng ngập tràn ấm áp.

Là con gái, cậu và Lục Tắc Hiên có hai thiên thần nhỏ.

Thực chất Tạ Nhiên cũng rất muốn có con gái, sau này con sinh ra, cậu có thể mặc cho các bé bộ đồ thật là xinh, chải kiểu tóc thật đẹp. Con gái của cậu chắc chắn phải là công chúa nhỏ đáng yêu nhất trường.

Hai ông bố đứng trước khoang nuôi dưỡng, chăm chú quan sát hai sinh mệnh bé nhỏ vẫn chưa hoàn toàn thành hình.

Nhìn dáng vẻ chờ mong của họ, bác sĩ cười nói: “Hai vị cứ yên tâm, chúng tôi sẽ theo dõi các chỉ số cơ thể của hai bé sát sao, đảm bảo đến tháng 7 sang năm sẽ thuận lợi chào đời.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên nhìn nhau, vô cùng mong chờ ngày ấy mau tới.

Kể từ đó, cuối tuần nào Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cũng vào viện thăm con gái đang nằm trong khoang nuôi dưỡng.

Thật kỳ diệu, mỗi lần gặp con, hai người đều cảm thấy chúng đã lớn hơn lần trước một chút.

Khoang nuôi dưỡng có thể ghi lại toàn bộ quá trình phát triển của thai nhi, Tạ Nhiên nhìn hai sinh mệnh bé nhỏ đang không ngừng hấp thụ chất dinh dưỡng, nỗ lực phát triển, dần dần xuất hiện ngũ quan, tứ chi và cả những sợi tóc rõ ràng qua mặt kính... Kết cấu cơ thể vừa phức tạp, vừa tinh tế của con người đang hoàn thiện từng chút một.

Từ kích thước bé xíu như cái nắm tay, sau 9 tháng phát triển, hai bé sẽ trở thành hai đứa trẻ sơ sinh có diện mạo rõ ràng.

Mặt mũi của thai nhi trong khoang nuôi dưỡng vẫn còn nhú vào nhau, người cũng cuộn tròn lại, trông không đẹp lắm, nhưng cậu tin rằng sau khi chào đời, con gái cậu chắc chắn sẽ càng ngày càng xinh.

Ngày 10 tháng 7, ngày hai con gái chào đời, không chỉ có Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên xuất hiện, Nguyên soái Tần Tiêu, vợ chồng Lục Đình Ngự và Tướng quân Tạ Thần cũng tới bệnh viện, chào đón sự xuất hiện của hai cục cưng.

Bên ngoài phòng sinh, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đều khá căng thẳng. Hai người nắm chặt tay nhau, sợ bé con xảy ra vấn đề gì.

Tuy khoa học kỹ thuật giờ đã rất phát triển, có thể giúp con người không phải trải qua thai kỳ và quá trình sinh nở vất vả, nguy hiểm, việc đưa trẻ sơ sinh ra khỏi khoang nuôi dưỡng cũng rất đơn giản, an toàn nhưng hai ông bố vẫn không kìm được cảm giác lo lắng. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hai người làm cha.

Hơn mười phút sau, tiếng khóc lớn bỗng vang lên trong phòng sinh.

Bác sĩ bế hai đứa bé ra, cười nói: “Chúc mừng hai tướng quân, cả hai bé đều rất khỏe mạnh.”

Tạ Nhiên vội tiến tới, nhẹ nhàng đón lấy bé chị được quấn trong tã, Lục Tắc Hiên thì cẩn thận bế bé em. Tiếng khóc của cả hai bé gái đều rất vang, xem ra đã phát triển rất ổn.

Ngay khi được cha bế, bên cạnh hai đứa bé đồng xuất hiện thực thể tinh thần cộng sinh. Tiếng hót véo von vang lên, tuy âm thanh ấy còn rất non nớt nhưng chỉ cần nghe thôi đã biết nó thuộc loài chim.

Lục Đình Ngự bước tới, phấn khởi nói: “Thực thể tinh thần xuất hiện sớm vậy à? Thiên phú của hai đứa bé mạnh quá rồi!”

Hầu hết Dẫn đường và Lính gác phải đến giai đoạn mẫu giáo mới từ từ thức tỉnh thực thể tinh thần. Chỉ một số ít thiên tài như Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên mới thức tỉnh thực thể tinh thần ngay khi vừa sinh ra. Quả nhiên, con của thiên tài có gen rất xuất sắc.

Tạ Nhiên nhìn kỹ, phát hiện thực thể tinh thần của bé chị là một chú chim nhỏ toàn thân rực lửa. Trông nó chỉ to cỡ một bàn tay nhưng tiếng hót lạnh lốt rất vang và ngọn lửa đẹp mắt bao quanh người cũng đủ cho mọi người đoán được nó sẽ mạnh đến cỡ nào khi trưởng thành.

Tạ Nhiên băn khoăn: “Chim nhỏ có lửa trên người?”

Tần Tiêu sững sốt nhìn bé gái trong lòng Tạ Nhiên, nói: “Loài chim rực lửa... Đây là phượng hoàng sao?”

Lục Đình Ngự nói: “Đúng vậy, là phượng hoàng.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên kinh ngạc nhìn đứa bé đang ôm trên tay. Chim nhỏ bên cạnh bé có lửa cháy bao quanh người, cái đuôi dài cực kỳ đẹp, đường nét đôi cánh hoàn hảo, đầu có mào hình ngọn lửa. Đúng là vua của các loài chim: Phượng hoàng.

Đời sau của chim ưng và cáo lửa chín đuôi kế thừa khả năng bay lượn và ngọn lửa. Phượng hoàng là biểu tượng của niết bàn tái sinh, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể bên nhau, dường như thực thể tinh thần của đứa bé này cũng mang ngụ ý đặc biệt.

Bé gái này là một Lính gác với thực thể tinh thần phượng hoàng.

Tạ Thần tiến tới, nói: “Mau xem thực thể tinh thần của bé em là gì?”

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn bé gái trong lòng Lục Tắc Hiên.

Thực thể tinh thần của cô bé là một cục xù lông không có khả năng bay lượn, hiển nhiên không thuộc họ chim, khả năng cao là di truyền họ cáo của Tạ Nhiên. Lục Tắc Hiên chạm nhẹ vào cục lông xù, thú con bé xiu như cảm nhận được cha đang gọi mình, mơ mơ màng màng mở mắt.

Sau khi tỉnh giấc, cái đuôi của nó cũng chầm chầm xòe rộng ra.

Một, hai... Chín cái đuôi?

Lục Tắc Hiên kinh ngạc trước những gì mình đang thấy: “Cáo trắng chín đuôi bẩm sinh à?”

Tần Tiêu cười nói: “Hồi trước, Nhiên Nhiên đối mặt với tuyệt cảnh mới thức tỉnh được cáo lửa chín đuôi. Đứa bé này có cáo trắng chín đuôi bẩm sinh, hiển nhiên đã kế thừa thiên phú chữa trị siêu mạnh của Nhiên Nhiên. Rất có thể nó sẽ trở thành Dẫn đường hệ chữa trị mạnh nhất Liên bang.”

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên nhìn hai chị em sinh đôi đang ôm trong lòng, tâm trạng vô cùng kích động.

Bé chị là Linh gác với thực thể tinh thần phượng hoàng lửa siêu mạnh, bé em là Dẫn đường loại hình chữa trị với thực thể tinh thần cáo chín đuôi trắng. Hai con gái đã chào đời, từ nay về sau, chắc chắn cuộc sống gia đình họ sẽ càng náo nhiệt, thú vị hơn.

Chương 104: Ngoại truyện 1 - Phần 05: Cuộc sống của gia đình bốn người

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên đã chọn xong tên cho hai con gái từ lâu, bé chị Linh gác tên Lục Hoan, bé em Dẫn đường tên Tạ Lạc, đơn giản dễ nhớ. Cái tên ấy gửi gắm hy vọng rằng con gái của họ có thể trưởng thành trong vui vẻ.

Hai chị em là sinh đôi cùng trứng, gương mặt gương mặt trông giống hệt nhau. Để phân biệt, Tạ Nhiên quyết định cho hai bé mặc quần áo khác màu, bé chị mặc màu xanh lam, bé em mặc màu hồng nhạt. Giường cũng được phân chia tương tự.

Mỗi lần thấy hai bé sơ sinh trông y hệt ở cạnh nhau, trong lòng hai người lại ngập tràn ấm áp.

Ngũ quan của hai bé phát triển dần, mắt và miệng giống Tạ Nhiên, mũi và lông mày lại giống Lục Tắc Hiên. Sự thần kỳ của hòa trộn gen chính là đây, chung quy rất dễ thấy được đường nét nào đó của hai người cha từ diện mạo những đứa trẻ.

Hai người không có chút kinh nghiệm chăm trẻ nào, bèn thuê hai bảo mẫu chuyên nghiệp về phụ trách việc chăm bé.

Từ bé, tiếng khóc của Lục Hoan đã cực kỳ vang, nằm trên giường trẻ em cũng không bao giờ chịu yên, đến lúc biết đi rồi thì càng chạy nhảy nghịch ngợm khắp sân nhà, các bảo mẫu muốn chạy theo cũng không kịp. Rõ ràng thể lực dồi dào của Linh gác ở bé được di truyền từ người cha Lục Tắc Hiên. Mới bé xíu mà trèo tường leo cây không chuyện gì không làm được.

Ngược lại, bé em Tạ Lạc ngoan từ nhỏ, lúc cười tươi còn có hai má lúm đồng tiền, đáng yêu hết như búp bê.

Thiên phú của cả hai chị em đều rất xuất chúng. Trẻ nhỏ chưa biết khống chế năng lực của bản thân, dễ ngộ thương người khác, thế nên Tạ Nhiên phối hợp với Lục Tắc Hiên tạm thời phong ấn sức mạnh của hai con gái lại. Thế giới tinh thần của con gái lớn là không trung, của con gái nhỏ là rừng nguyên sinh di truyền từ Tạ Nhiên. Có thể đoán được sau này lớn lên, chắc chắn thế giới tinh thần của hai cô bé sẽ bao la bạt ngàn hết như hai người cha.

Hai đứa trẻ đến với thế giới này đã gia tăng rất nhiều niềm vui trong cuộc sống của Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên.

Ví dụ như con gái Lính gác nghịch ngợm ngày nào cũng quấn lấy Lục Tắc Hiên đòi đưa bé đi trèo cây, luyện võ; con gái Dẫn đường nhu mì thì loanh quanh bên Tạ Nhiên muốn cha kể chuyện đồng thoại cho nghe, đôi lúc lại hỏi những vấn đề không ai nghĩ ra nổi.

Mỗi khi tan làm về nhà, thấy hai bé con đứng chờ trước cửa, nghe các con gái gọi “Ba ơ” bằng chất giọng non nớt, ngây ngô, hai người thấy lòng mình ấm áp vô cùng. Đây là gia đình của họ, gia đình bốn người vui vầy bên nhau.

Lúc Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên còn nhỏ, cha mẹ cả hai đều tất bật với công việc, không có nhiều thời gian ở cùng các con, thế nên khi trở thành phụ huynh, hai người cực kỳ coi trọng vấn đề giáo dục con cái. Cả hai sẽ dành nhiều thời gian làm bạn với các con hơn vì một khi quá trình trưởng thành của con gái bị bỏ lỡ thì sẽ không thể có lại lần hai.

Hơn nữa, hiện tại Liên bang đã hòa bình, yên ổn, không có thù trong giặc ngoài, công việc của hai người cũng không bận rộn như xưa.

Những đứa trẻ của thế hệ này có được một tuổi thơ vô ưu vô lo, không phải trải qua nỗi đau khi người thân hy sinh trên chiến trường. Để chúng được lớn lên trong hạnh phúc, sống một đời bình an, chính

là ý nghĩa tiêu diệt sạch tổ chức hắc ám bằng biết bao nỗ lực của các bậc cha chú.

Vài năm trôi qua chỉ trong chớp mắt, hai cô bé đã đến tuổi đi học.

Dựa theo quy định của Liên bang, trẻ em 3 tuổi vào mẫu giáo, 6 đến 12 tuổi học tiểu học, 13 tuổi chính thức tới Viện Thánh.

Ngày đầu tiên Lục Hoan đi mẫu giáo, Tạ Nhiên đã nhận được một cuộc gọi từ số lạ: “Chào anh, xin hỏi anh có phải phụ huynh của cháu Lục Hoan không? Tôi họ Trần, giáo viên chủ nhiệm lớp mẫu giáo 1.”

Tạ Nhiên căng thẳng, còn tưởng con gái bị làm sao, vội hỏi: “Chào cô Trần, tôi là ba của cháu, cháu bị làm sao ạ?”

Cô chủ nhiệm nói: “Con gái anh đánh ba bạn cùng lớp bị thương, mời anh đến trường một chuyến.”

Tạ Nhiên: “...”

Bé Lục Hoan giỏi quá nhỉ, ngày đầu tiên đi học đã bị mời phụ huynh rồi.

Tạ Nhiên bước vào văn phòng của trường mẫu giáo liền thấy Lục Hoan đang giấu đôi tay bé xíu ra sau lưng, đôi mắt mở to nhìn cậu trông như vô tội lắm. Ba bé trai bị cô bé đánh thâm tím cả mặt mũi, trông đến là thảm.

Tạ Nhiên lạnh lùng hỏi: “Sao con lại đánh bạn?”

Lục Hoan nói: “Tại các bạn ấy giật rối tóc của em gái, còn làm hỏng ba lô của em ấy nữa.”

Tạ Lạc tủi thân nhìn ba, nước mắt đã chã rơi từng giọt, nghẹn ngào: “Đều là lỗi của con, ba đừng mắng chị.”

Thấy mái tóc của con gái rối tung, Tạ Nhiên mềm lòng, bước tới chải gọn lại cho bé. Cậu nhìn phụ huynh của các bé kia, nghiêm túc nói:

“Nhà tôi sẽ bồi thường tiền thuốc cho con các anh chị. Thành thật xin lỗi, trẻ con còn chưa biết gì, sau này phải nhờ cô giáo quản lý chặt hơn.”

Cậu tới đây rất vội, không kịp thay đồ, trên người vẫn mặc nguyên bộ quân phục của Quân đoàn Linh Hồ.

Người đàn ông trước mặt trông rất trẻ trung, dáng người cao ráo, diện mạo điển trai, chính là Trung tướng Tạ Nhiên, Quân đoàn trưởng của Quân đoàn Linh Hồ Liên bang. Phụ huynh của ba bé trai kia bị chấn động bởi khí thế của Tạ Nhiên, đồng loạt cười nói trẻ con không biết gì, đồng ý bắt tay giảng hòa, sau này đừng đánh nhau nữa là được.

Chuyện được giải quyết cực kỳ thuận lợi.

Tạ Nhiên đưa hai con gái về nhà, trên đường, cậu thản nhiên hỏi: “Các bạn giật tóc em, thế là con đánh bạn luôn à?”

Lục Hoan gật đầu: “Đúng, con đánh cho sưng cả mặt luôn.”

Tạ Nhiên cau mày, nói: “Con có thể dùng cách khác mà, ví dụ như thưa với cô hoặc về nhà nói với các bố. Sao lại đánh bạn?”

Lục Hoan nói với vẻ mặt cực kỳ đơng nhiên: “Bố bảo Lính gác phải nói chuyện bằng nắm đấm! Lính gác như con nên dùng sức mạnh bảo vệ người mình muốn bảo vệ! Hôm nay con một chọi ba, đánh cả ba bạn kia nằm bò luôn, không hề làm bố mất mặt.”

Tạ Nhiên: “...”

Lục Tắc Hiên, anh dạy con gái cái quái gì thế hả?

Cảm xúc của Tạ Nhiên nhanh chóng được Lục Tắc Hiên cảm nhận thấy. Giọng nói điềm đạm của Lính gác vang lên trong đầu: “Đừng cáu, để tôi về giải quyết.”

Buổi tối, khi về đến nhà, Lục Tắc Hiên cảm thấy bầu không khí rất không ổn. Nhiên Nhiên bình thản ngồi trên ghế sofa xem tin thời sự, con gái lớn không biết đã trốn đi đâu, con gái nhỏ thì thập thò trước cửa, giả vờ đưa dép lê cho hẳn để tranh thủ ghé vào tai thì thầm: “Ba đang giận đấy. Tại vì hôm nay chị đánh ba bạn cùng lớp, còn bảo là bố dạy Lính gác phải nói chuyện bằng nắm đấm.”

“Cảm ơn con gái đã mật báo.” Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa đầu con gái, cười nói: “Bố và ba Nhiên Nhiên của con đã liên kết tinh thần rồi, ba con nghĩ gì bố đều biết cả. Yên tâm, bọn bố sẽ không cãi nhau đâu.”

Bé gái gật đầu, chạy biến nhanh như chớp.

Lục Tắc Hiên bước tới chỗ sofa, ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ôm vai Tạ Nhiên: “Nhiên Nhiên, đừng giận. Mấy đứa nhóc bị thương nặng lắm không?”

Tạ Nhiên lạnh lùng nói: “Lính gác phải nói chuyện bằng nắm đấm, là anh dạy?”

Lục Tắc Hiên cười gượng, gãi mũi: “Chẳng phải vì tôi sợ con gái đi học bị bắt nạt à? Nên tôi mới dạy con vài chiêu. Ai ngờ ngay hôm đầu đi học nó đã đánh bạn luôn rồi? Lại còn một đánh ba, ngẫu quá... À không, hư quá! Hoan Hoan, lăn ra đây cho bố!”

Một cục tròn tròn nhanh chóng lăn đến trước mặt hai người.

Thế mà nhóc này thật sự cuộn người lại, lăn thẳng đến bên cạnh sofa, giọng giòn tan: “Báo cáo Tướng quân Lục, con lăn tới rồi đây!”

Trông thấy cảnh tượng này, Tạ Nhiên nhất thời dờ khóc dờ cười. Nhưng con gái không bị xây xát gì, cậu cũng không cáu nữa, bắt đắc dĩ day thái dương, nói: “Thôi, dù sao cũng vì bảo vệ em nên mới đánh bạn. Nhưng mà cách làm quá ngốc.”

Lục Tắc Hiên lập tức hòa theo: “Đúng thế. Suy nghĩ muốn bảo vệ em là tốt, nhưng cách thức quá thô bạo. Đánh người không được đánh vào mặt, nhỡ làm mất hay mũi của bạn bị thương thì sao? Phải cải tiến chiêu thức.”

Lục Hoan cười tủm tỉm, nói: “VẬY bố dạy con vài chiêu nhé?”

Lục Tắc Hiên đứng dậy, dẫn cô bé ra sân: “Nào, để bố dạy con đánh thế nào không để lại vết, vào viện khám cũng chỉ xác định là vết thương nhẹ mà lại khiến người bị đánh đau đến mức nhớ như in.”

Tạ Nhiên: “...”

Chờ chút, anh dạy con gái kiểu đấy mà không sợ khiến con phát triển lệch lạc à?

Nhưng mà nghĩ lại thì con gái thấy em bị bạn bắt nạt, chủ động đứng ra bảo vệ vẫn tốt hơn nhịn nhục ôm uất ức trong lòng. Tính cách thẳng thắn, ra tay không chút chần chừ của cô bé giống y xì đúc Lục Tắc Hiên.

Nghĩ vậy, Tạ Nhiên cũng yên lòng, đi lên tầng hai dạy con gái đọc sách tranh.

Đến 10 giờ tối, khi hai con đã ngủ, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên mới về phòng.

Tắm rửa xong, Tạ Nhiên đang ngồi bên giường sấy tóc, Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng bóp vai cho cậu: “Hôm nay bị mời đến trường, mệt lắm đúng không?”

Tạ Nhiên thở ra một hơi: “Cũng bình thường. Cô giáo vẫn nể mặt em, không phạt Hoan Hoan, các phụ huynh kia cũng rất thiện chí.”

Lục Tắc Hiên thấp giọng nói: “Nhóc Lục Hoan này đúng là rất quậy. Từ bé, Lính gác đã dồi dào năng lượng nên chuyện này cũng bình thường thôi. Cũng may con bé rất có nguyên tắc, người không phạm

ta, ta không phạm người; nếu đã dám va chạm thì sẽ phải nhận hậu quả gấp bội. Đây đều là tôi dạy con bé, hy vọng nó sẽ trở thành một Lính gác đáng tin cậy.”

Tạ Nhiên gật đầu: “Ừ, con bé không đi bắt nạt bạn là được.”

Lục Tắc Hiên xoa bóp rất thoải mái. Tạ Nhiên híp mắt, hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp này.

Xoa xoa bóp bóp một hồi, cơ thể cả hai đều nóng lên. Lục Tắc Hiên kéo tuột cậu vào trong ổ chăn.

Lát sau, những âm thanh nghe mà đỏ mặt vang lên trong phòng ngủ.

Suốt mấy năm nay, tình cảm hai người vẫn rất mặn nồng, liên kết tinh thần cũng không hề bị xóa bỏ. Chính vì điều đó nên sau khi kết hôn, hai người chưa bao giờ cãi nhau. Dù gì cả hai luôn có thể nắm được cảm xúc của đối phương ngay lập tức, đồng thời hiểu rõ vì sao người kia lại giận.

Tâm trí được liên kết như vậy nghe thì có vẻ không có chút riêng tư nào.

Nhưng từ khi kè vai chiến đấu năm xưa, hai người đã liên kết tinh thần, cũng quen có một người khác tồn tại trong tâm trí mình. Nếu đột ngột tách riêng ra thì lại thấy không quen.

Ví dụ như Lục Tắc Hiên nấu cơm dưới bếp, Tạ Nhiên tắm rửa trên tầng 3, hai người không cần nói cũng nắm được tiến độ của nhau. Tạ Nhiên dự định cuối tuần sẽ đưa các con đến thăm dì út, cậu không cần báo trước nhưng Lục Tắc Hiên vẫn sẽ lái xe đưa cả nhà về nhà họ Tạ rất đúng giờ. Sắp đến sinh nhật của cha mẹ Lục Tắc Hiên, hẳn không cần dặn trước nhưng Nhiên Nhiên đã chuẩn bị quà xong xuôi.

Sự tương thông tâm trí đó chỉ tồn tại giữa các Lính gác và Dẫn đường đã liên kết tinh thần.

Cuộc sống trở nên thuận tiện hơn nhiều, hơn nữa, lúc thân mật cũng vô cùng dễ chịu. Lục Tắc Hiên hiểu mọi vị trí nhạy cảm trên người Tạ Nhiên, Tạ Nhiên cũng biết cách khiến Lính gác này phấn khích.

Cuộc sống của họ dần trở nên bình dị nhưng từng góc ngách đều đầy ắp sự ấm áp.

Chuyện duy nhất khiến họ đau đầu chính là những cuộc điện thoại của giáo viên chủ nhiệm.

“Chào anh, anh là phụ huynh Lục Hoan đúng không? Lục Hoan ném bóng rổ vỡ cửa sổ của trường.”

“Lục Hoan và bạn cùng lớp rủ nhau trèo cây, làm gãy luôn cả cây trong trường...”

“Lúc Lục Hoan biểu diễn lộn nhào bất cẩn bị ngã gãy xương!”

Tạ Nhiên thật sự rất muốn hỏi: “Con gái con đứa sao lại nghịch như khi thế này? Không ngoan ngoãn một chút được hay sao?”

Hai người cài nhạc chuông riêng cho sổ của giáo viên chủ nhiệm. Mỗi lần tiếng chuông đó vang lên, các tướng sĩ của Quân đoàn Linh Hồ lại được trông thấy vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ của hai tướng quân. Cô con gái Lính gác nhà họ thành trùm trường luôn rồi. Hoạt bát hiếu động, bướng bỉnh nghịch ngợm, dăm ba hôm lại bị mời phụ huynh. Ấy thế nhưng thành tích học tập của đứa bé này rất tốt, lần nào cũng xếp hạng hai.

Đương nhiên, hạng nhất chính là cô con gái Dẫn đường, là “học sinh ba tốt” trong mắt giáo viên, Tạ Lạc. Khác với cô chị tinh quái, Tạ Lạc cực kỳ hiền lành, lúc nào cũng tập trung nghe giảng, tan học còn phụ đạo thêm cho bạn, ngoan đến mức không có gì để chê.

Chẳng mấy chốc, hai con gái đã 13 tuổi, đến tuổi nhập học Viện Thánh.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên dỡ bỏ phong ấn tinh thần của hai con, để thực thể tinh thần có thể hiện hình. Ngay hôm đầu tiên vào Viện Thánh, hai chị em đã được giáo viên và bạn cùng trường chú ý.

Lính gác có thực thể tinh thần là phượng hoàng, Dẫn đường có thực thể tinh thần là cáo chín đuôi trắng.

Thực thể tinh thần cấp S hiếm gặp này khiến đám trẻ cực kỳ hâm mộ.

Nhưng hôm nhập học, hai chị em đều không vui. Mất Tạ Lạc đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Từ bé đến giờ em với chị luôn ở cạnh nhau như hình với bóng. Giờ lại phải đi học riêng ở Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác, bình thường chẳng gặp được nhau.”

Lục Hoan vỗ vai em gái: “Yên tâm, ai dám bắt nạt em, em cứ nói với chị. Kể cả có phải trèo tường chị cũng sẽ sang đánh nó!”

Ánh mắt hai ông bố lập tức nhìn chăm chăm vào cô bé. Giọng Lục Hoan nhỏ dần: “Con... Con chỉ nói thế thôi. Đương nhiên con sẽ không trèo tường đâu, bị giáo viên mời phụ huynh nữa thì xấu hổ chết, hì hì.”

Tạ Nhiên thản nhiên nói: “Con cũng biết hai bố suốt ngày bị mời lên trường cơ à? Sau này ngoan ngoãn chút, lo học hành chăm chỉ trong Học viện Lính gác.”

Lục Hoan gật đầu như già tỏi: “Chắc chắn con sẽ nghe lời thầy cô!”

Sau khi đưa con đến từng trường, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên vẫn không yên tâm lắm, quyết định tới gặp Giám đốc Học viện Lính gác nhờ cậy: “Con gái lớn nhà chúng tôi rất thừa năng lượng, nghịch ngợm hiếu động, nhờ Giám đốc dặn các giáo viên để ý con bé nhiều hơn, đừng để nó gây chuyện.”

Giám đốc đáp rất thoải mái: “Hai Tướng quân yên tâm, tôi sẽ chú ý Lục Hoan sát sao.”

Suốt một tháng sau khi khai giảng, nhạc chuông đặc biệt trong máy hai người chưa một lần vang lên.

Tạ Nhiên rất băn khoăn: “Con bé này vào Học viện Lính gác xong lại ngoan thế cơ à? Cả tháng không bị mời phụ huynh lần nào, tự nhiên em thấy lạ lạ.”

Lục Tắc Hiên cười nói: “Con bé lớn rồi, cũng nên ngoan ngoãn hơn ấy mà.”

Sau khi khai giảng một tháng, hai cô bé đều giành được hạng nhất trong đợt thi khảo sát thường kỳ của Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác. Đây vốn là chuyện rất đáng mừng nhưng Tạ Nhiên cứ có dự cảm không lành.

Cuối tuần, lúc tới trường thăm con, Lục Tắc Hiên tinh mắt nhận ra tóc hai đứa đã dài bằng nhau. Hắn không khỏi khó hiểu, hỏi con gái lớn: “Lục Hoan, con thích để tóc ngắn cơ mà, sao dạo này lại nuôi tóc dài rồi?”

Lục Hoan cười nói: “Con thấy Lính gác buộc tóc đuôi ngựa cũng rất ngẫu nên nuôi tóc.”

Từ bé Tạ Lạc đã thích để tóc dài, mặc bộ đầm liền trắng tinh, mái tóc dài đến eo, còn nhỏ tuổi đã trở thành hoa khôi của Học viện Dẫn đường. Hôm nay Lục Hoan buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, tuy sinh đôi cùng trứng có dung mạo rất giống nhau nhưng kiểu tóc, phong thái lại khác biệt hoàn toàn.

Lục Tắc Hiên cũng không nghĩ gì nhiều.

Cho đến một buổi chiều nọ của một tuần sau, tiếng chuông đặc biệt ở thiết bị truyền tin của cả hai người cùng vang lên.

“Chào anh, anh là Tướng quân Lục Tắc Hiên, phụ huynh em Lục Hoan đúng không? Tôi là Giám đốc Học viện Lính gác.”

“Chào cậu, cậu là Tướng quân Tạ Nhiên, phụ huynh em Tạ Lạc đúng không? Tôi là Giám đốc Học viện Dẫn đường.”

Lúc đó, hai người đang bàn về kế hoạch ghé thăm một hành tinh mới trong phòng làm việc. Đồng thời nhận được điện thoại, lại còn là do Giám đốc đích thân gọi tới, dự cảm không lành lập tức dâng lên. Hai người nhìn nhau, cùng trả lời: “Chào Giám đốc, tôi là phụ huynh của cháu đây, có vấn đề gì vậy ạ?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia vô cùng bất đắc dĩ: “Con gái cậu đào lại lối ngầm thông giữa Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác.”

Một tháng liền không bị mời phụ huynh là vì hai đứa đang gồng đại chiêu này đấy hả?!

Giám đốc nói: “Trong khoảng thời gian này, Tạ Lạc dùng khả năng tàng hình của cáo chín đuôi hỗ trợ chị gái Lục Hoan. Hai chị em tráo đổi thân phận, Tạ Lạc sang Học viện Lính gác học các môn chiến đấu, Lục Hoan chạy tới Học viện Dẫn đường học các môn rèn luyện sức mạnh tinh thần. Giáo viên không hề phát hiện ra.”

Hai ông bố: “...”

Hai cái đứa tai quái này!

Đúng là gan to bằng trời, thế mà lại dám tráo đổi thân phận, Dẫn đường chạy sang Học viện Lính gác, Lính gác thì trà trộn vào Học viện Dẫn đường?

Tạ Nhiên sầm mặt: “Hai đứa nó tráo đổi thân phận bao lâu rồi?”

Giám đốc Học viện Dẫn đường cười khỏ, nói: “Một tuần. Nếu không phải hôm nay tôi bỗng nhớ đến lối ngầm đi, đi kiểm tra xung quanh, bắt được tại trận thì e là các thầy cô cũng không phát hiện ra. Hai đứa nó trông y hệt nhau, còn đổi sang kiểu tóc của đối phương nữa.”

Lối ngằm kia chẳng phải do chính người ba ruột thiên tài, Tạ Nhiên, đào trộm hồi còn học ở Học viện Dẫn đường sao? Sau này, vì tài liệu bị đánh cắp, lối ngằm đã bị lấp kín. Giờ thì hay rồi, hiện tại lại bị hai cô con gái đào ra.

Lục Tác Hiên cúp điện thoại, nhìn Tạ Nhiên đang xanh mặt, bèn đùa: “Hai đứa nó đúng là con gái ruột của em.”

Mặt Tạ Nhiên lạnh tanh: “... Thì cũng là của anh còn gì?”

Lục Tác Hiên bất đắc dĩ đỡ trán: “Aiz, con gái chúng ta một đứa vũ lực mạnh, một đứa mưu trí hơn người. Cái trò tráo đổi thân phận sang trường nhau học này chắc chắn do Lạc Lạc nghĩ ra. Kỹ năng diễn xuất của con bé không kém em chút nào luôn.”

Tạ Nhiên vẫn luôn cho rằng Tạ Lạc là một Dẫn đường hiền lành, ngoan ngoãn, đáng yêu.

Đến giờ cậu mới phát hiện mình đã đánh giá thấp cô con gái này. Nhóc này ngoài mặt thì ra vẻ ngây thơ vô tội, khiến người ta không hề đề phòng, nhưng thực ra, chính cô bé mới là đầu sỏ bụng đầy ý xấu.

Tạ Nhiên chưa bao giờ đề cập về lối ngằm kia với con.

Thế mà hai cô nhóc này lại đào thông lối ngằm cậu đào hồi trước. Không hổ là con gái ruột của cậu, chuyện ba đã từng làm, hai cô bé cũng không chịu kém cạnh.

Vì đào trộm lối ngằm, hai chị em sinh đôi sẽ bị phạt. Nhưng vì cả hai chưa tạo ra ảnh hưởng nghiêm trọng gì, chỉ lén qua trường bên học môn của nhau, trường học cũng nể mặt hai ông bố của các cô bé nên không phạt quá nặng.

Tạ Nhiên vốn định răn dạy hai con gái nhưng bản thân cậu cũng hơi chột dạ... Dù gì hồi xưa cậu cũng từng làm chuyện y như thế.

Vậy là cậu bèn thầy cho Lục Tắc Hiên phê bình hai cô nhóc.

Ba tháng sau, Lục Hoan và Tạ Lạc đồng thời tốt nghiệp Viện Thánh.

Hai cô bé cũng tốt nghiệp Viện Thánh chỉ sau ba tháng nhập học giống như Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên.

Hai cô bé kế thừa bộ gen xuất sắc và thiên phú vượt trội của hai người cha, thực thể tinh thần cũng phát triển thành hình thái trưởng thành. Đôi cánh của phượng hoàng lửa đủ che trời lấp đất, sức mạnh chữa trị cực mạnh của cáo chín đuôi trắng đủ sức trùng kiến thế giới tinh thần của Lính gác đã biến dị.

Lục Hoan đăng ký thi vào Chuyên ngành Chỉ huy của Học viện Quân sự không chút do dự, Tạ Lạc thì vào Học viện Y học Dẫn đường. Ở trường, hai cô được nghe rất nhiều câu chuyện kể về hai người cha, hai người cha luôn là thần tượng trong lòng hai cô.

Nền hòa bình kiến tạo nên bởi bao gian lao của bậc cha ông, về sau sẽ giao cho thế hệ trẻ các cô bảo vệ.

[Kết thúc ngoại truyện 1]

Chương 105: Ngoại truyện 2 - Phần 01: Mới quen

Ngoại truyện 2: Thế giới giả thiết

(CP: Lục Tắc Hiên x Dụ Nhiên; Thể loại: Thanh mai trúc mã, học đường, ấ m á p)

Ngoại truyện 2

Lời tác giả:

Thế giới giả thiết này không có tổ chức hắc ám, cha mẹ sẽ không hy sinh, Nhiên Nhiên và Tắc Hiên sẽ là đôi bạn thân cùng trưởng thành.

Nhiên Nhiên vẫn thích dùng thân phận giả như trước. Cáo tinh ranh cuối cùng sẽ bị chim ưng trắng chân thành lay động.

Phần 01: Mới quen

Ngày 30 tháng 10 năm thiên văn thứ 474, tại khu khoang nuôi dưỡng bệnh viện Trung ương của hành tinh Thủ đô Liên bang, Lục Đình Ngự và Tiêu Thước nôn nóng chờ trước cửa phòng sinh, ở hành lang bên cạnh, Tần Lạc và Tạ Hi cũng đang sốt ruột ngóng con chào đời.

Đúng 7 giờ tối, một tiếng khóc vang lên.

Tần Lạc mừng rỡ: “Con chào đời rồi hả?”

Tạ Hi bình tĩnh nói: “Anh nghe nhầm rồi, là tiếng khóc từ phòng bên cạnh. Con nhà mình vẫn chưa ra.”

Tuy nét mặt cô trông có vẻ rất bình tĩnh nhưng những ngón tay đang đan chặt vào nhau vẫn để lộ sự căng thẳng. Bé con sẽ không sao đâu nhỉ? Chắc không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đâu đúng không?

Đang nghĩ vậy, một tiếng khóc khác lại vang lên trong vòng sinh. Lần này cô nghe rất rõ, đúng là con trai của cô. Tạ Hi vội vàng tiến tới, bác sĩ bế một bé sơ sinh nhỏ xíu bước ra, cười nói: “Tướng quân Tạ, Giáo sư Tần, chúc mừng anh chị, em bé rất khỏe mạnh.”

Tạ Hi đón lấy đứa bé thật cẩn thận.

Tần Lạc cũng tiến tới, nhẹ nhàng cầm tay con trai. Đứa bé đang khóc bỗng ngưng bật, cố gắng mở mắt tò mò nhìn anh. Tần Lạc thấy cứng lắm, dùng đưa bàn tay bé nhỏ của con, dịu dàng nói: “Bé cưng, chào mừng con đã đến với thế giới này. Ba là ba của con, Tần Lạc, đây là mẹ con, Tạ Hi.”

Tạ Hi nhìn đứa bé đang ôm trong lòng, nói thẳng toẹt: “Sao lại trông xấu thế này?”

Tần Lạc mỉm cười, ôm vai cô: “Trẻ con mới sinh đều vậy cả. Em nghĩ mà xem, ngâm trong khoang nuôi dưỡng lâu như thế, da nhăn nheo hết lại, sao mà xinh được? Đợi lớn thêm chút nữa chắc chắn sẽ rất đáng yêu.”

Đúng lúc này, tiếng khóc lại vang lên ở hành lang bên kia. Tiếng khóc của đứa bé ấy cực kỳ vang, nghe là biết đã phát triển rất khỏe mạnh.

Không biết có phải bị bên đó ảnh hưởng không, đứa bé Tạ Hi đang bế cũng khóc ré lên.

“Oe oe...”

“Oe oe oe...”

Hai em bé như đang thi đấu với nhau, đứa nào cũng cố khóc thật to hơn đứa con lại.

Tần Lạc dỗ con mãi không được, bất đắc dĩ nói: “Không biết đứa bé ở phòng sinh bên kia là con nhà ai, chào đời cùng ngày với Nhiên Nhiên nhà mình này.”

Vừa dứt lời, chợt nghe một giọng nam vang lên từ bên đó: “Chuyện gì vậy, hình như có bé nào đang thi với bé nhà mình hả, khóc to quá luôn kìa?”

Lục Đình Ngự và Tiêu Thước bước qua khúc ngoặt, đứng ngay phải hai đôi mắt rất quen.

Không ngờ chính là Tạ Hi và Tần Lạc.

Lục Đình Ngự kinh ngạc: “Hóa ra là con của Tướng quân Tạ à?”

Tạ Hi gật đầu với hắn, lịch sự chào: “Tướng quân Lục, đã lâu không gặp.”

Tần Lạc nhìn Tiêu Thước, hỏi: “Trùng hợp vậy sao? Bé nhà chị cũng sinh vào hôm nay à?”

Tiêu Thước mỉm cười: “Đúng là trùng hợp thật.”

Lục Đình Ngự bước nhanh tới đối diện hai người, nhìn đứa bé trong lòng Tạ Hi, nói: “Con tôi tên Lục Tắc Hiên, bé nhà cô tên gì vậy?”

Tạ Hi nói: “Tên mẹ là Nhiên Nhiên, vẫn chưa đặt tên khai sinh.”

Đúng lúc này, một chú cáo đỏ nhỏ xíu xuất hiện bên cạnh đứa bé. Xung quanh cáo là ánh lửa cháy, màu lửa đỏ trông cực kỳ chói mắt.

Lục Đình Ngự kinh ngạc: “Đây là thực thể tinh thần cộng sinh à? Trời! Bé nhà cô vừa sinh ra đã có sức mạnh tinh thần lớn vậy rồi!”

Gần như cùng lúc đó, bên cạnh em bé trong lòng Tiêu Thước cũng xuất hiện một chú chim nhỏ màu trắng. Tuy nó vẫn còn bé tí xíu nhưng đã có thể chầm chậm bay quanh chủ nhân. Tiêu Thước vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ trước cảnh tượng ấy: “Thực thể tinh thần của con trai cũng xuất hiện rồi.”

Tạ Hi nói: “Xem ra bé nhà anh cũng thức tỉnh rồi. Đây là... Chim ưng à?”

Lục Đình Ngự nói: “Đúng chuẩn chim ưng rồi!”

Phụ huynh hai nhà quay ra nhìn nhau.

Sao hai đứa bé này cứ như đang cạnh tranh với nhau, lần lượt thức tỉnh thành Dẫn đường và Lính gác vậy.

Tần Lạc mỉm cười: “Xem ra hai đứa bé này có duyên lắm đấy. Sinh ra cùng ngày rồi còn thức tỉnh cùng lúc nữa.”

Tạ Hi nhìn cáo lửa của con trai, nói: “Thực thể tinh thần của con là cáo lửa, chi bằng đặt tên là Tạ Nhiên đi, “nhiên” mang ý nghĩa thiêu đốt ấy.”

Tần Lạc gật đầu: “Được.” Anh dịu dàng xoa nhẹ lên đầu con trai: “Đừng khóc, Nhiên Nhiên ngoan, nín khóc nào.”

Tiêu Thước cũng đã đỡ được đứa bé trong lòng. Hai em bé đồng loạt ngừng khóc, tò mò nhìn đối phương.

Lục Đình Ngự cười nói: “Hai đứa có duyên quá, tự nhiên tôi muốn cho chúng nó đính hôn từ bé luôn.”

Tiêu Thước ho khẽ một tiếng ngắt lời hẳn, nói: “Về nhà thôi.”

Tạ Hi lịch sự chào tạm biệt Lục Đình Ngự: “Tướng quân Lục, chúng tôi cũng phải về đây. Tạm biệt.”

Phụ huynh từng nhà bế con mình rời đi.

Trên đường về, Tiêu Thước lờm Lục Đình Ngự một cái, bình tĩnh nói: “Tắc Hiên và Tạ Nhiên sau này sẽ về Quân đoàn Liệp Ưng và Quân đoàn Ánh Sao. Anh quên là không được liên hôn giữa các quân đoàn à? Còn kêu đính hôn cái gì?”

Lục Đình Ngự gãi mũi, cười trừ: “Ày, tôi chỉ đùa chút thôi mà. Em không thấy hai đứa bé chào đời cùng năm cùng tháng, lại cùng thức tỉnh được thực thể tinh thần Lính gác và Dẫn đường rất giống duyên phận định mệnh à?”

Tiêu Thước nhìn bé con đã ngủ trong lòng, nói: “Đúng là rất có duyên. Nhưng sau này ra sao không ai đoán trước được. Chỉ mong chúng nó đều có thể lớn lên thật khỏe mạnh, vui vẻ. Dù không thành đôi được thì chắc vẫn có thể làm bạn thân?”

Lục Đình Ngự nhẹ nhàng ôm vai vợ: “Cũng đúng. Con cháu của lãnh đạo cấp cao các quân đoàn không được cưới nhau, luật ngầm này vẫn chưa thể nào xóa bỏ. Nếu Tắc Hiên có được người bạn tốt sinh cùng ngày cùng năm cũng không tệ.”

Cùng lúc đó, trên đường về nhà họ Tạ, Tần Lạc gửi tin nhắn cho cha mình: “Cháu đã chào đời rồi, tên Tạ Nhiên. Vừa sinh ra đã thức tỉnh thực thể tinh thần cáo lửa, là một Dẫn đường cấp S.”

Nguyên soái Tần Tiêu phấn khởi trả lời: “Tốt quá, tối nay ba sẽ bí mật về thăm cháu nội!”

Tối hôm đó, Nguyên soái Tần Tiêu tự lái xe, bí mật tới nhà họ Tạ. Quân đoàn trưởng Quân đoàn Ánh Sao, Tướng quân Tạ Nghị, chuẩn bị một bữa thật thịnh soạn, cô con gái út, Tạ Thần, cũng xin phép trường cho về nhà. Cả gia đình quây quần bên nhau rất vui vẻ.

Tần Tiêu bế cháu, nói: “Nhiên Nhiên có thực thể tinh thần loại hình công kích nhĩ. Thức tỉnh ngay khi sinh ra, sau này lớn lên chắc chắn sẽ rất mạnh.”

Tướng quân Tạ Nghị cười tủm tỉm: “Nghe nói con trai của Lục Đình Ngự cũng sinh vào hôm nay?”

Tạ Hi nói: “Đúng vậy đó ba, bọn con gặp Thiếu tướng Lục Đình Ngự trong bệnh viện. Con trai họ thức thiên phú Lính gác cấp S, thực thể tinh thần là chim ưng, vua của bầu trời.”

Nguyên soái Tần Tiêu vui vẻ nói: “Con cái của các con, đứa nào cũng xuất sắc.”

Tin hai đứa bé nhà họ Tạ và họ Lục chào đời và thức tỉnh trong cùng một ngày nhanh chóng được lan truyền. Rất nhiều tướng lĩnh trong Bộ Quân sự đều chúc mừng các ông bố bà mẹ trẻ. Sau khi hai đứa bé đầy tháng, cha mẹ cũng đi làm trở lại, việc trong nhà giao cho bảo mẫu phụ trách.

Vài năm trôi qua, hai đứa bé vẫn chưa lần nào gặp nhau.

Tuy vậy, cả hai đều đã được nghe về đối phương.

Vì thiên phú của cả hai quá vượt trội nhưng tuổi nhỏ chưa biết khống chế sức mạnh, dễ ngộ thương bản thân, Tạ Nhiên và Lục Tác Hiên đều được phụ huynh tạm thời phong ấn thực thể tinh thần. Cáo lừa và chim ưng trắng chỉ có thể làm bạn với chủ nhân trong thế giới tinh thần, không thể xuất hiện trước mặt người khác.

Nhìn từ mặt ngoài, hai đứa trẻ đều bình thường như tất cả bạn bè cùng trang lứa.

Cuối năm, Bộ Quân sự Liên bang sẽ tổ chức đại hội tổng kết và gặp mặt thường niên. Bình thường, các quân đoàn lớn đều có công việc riêng, rất ít cơ hội gặp mặt nhau. Đại hội cuối năm của Bộ Quân sự chính là dịp long trọng, náo nhiệt nhất, sau đại hội còn có tiệc chúc mừng, lãnh đạo cấp cao của các quân đoàn đều phải tham dự, hơn nữa có thể đưa theo người nhà.

Hôm nay, Lục Tác Hiên 6 tuổi đang luyện võ ở nhà.

Tuy còn nhỏ nhưng khả năng tiếp thu của cậu rất tốt, những thế võ cha dạy, cậu chỉ cần nhìn một lần là đã học được. Lục Đình Ngự thấy đáng vẻ nghiêm túc tập luyện của con trai, bèn hỏi: “Tác Hiên, con muốn tới tiệc gặp gỡ năm nay không?”

Lục Tác Hiên thản nhiên nói: “Không thích ạ.”

Lục Đình Ngự đùa: “Sao con mới bé tí xíu mà cứ xì cái mặt ra như ông già thế.”

Lục Tác Hiên quay sang nhìn cha: “Không phải bố dạy con là Lính gác phải nói chuyện bằng thực lực à? Con đang tận dụng thời gian rèn luyện bản thân. Chỉ cần con đủ mạnh, sau này sẽ không ai dám bắt nạt con và người con quan tâm.”

Lục Đình Ngự dờ khóc dờ cười. Đáng vẻ nghiêm túc như ông cụ non này giống hệt tính cách của mẹ bé.

Lục Đình Ngự xoa đầu con trai, nói: “Tác Hiên này, thời gian qua con đã luyện tập rất chăm chỉ, đã có trình độ giỏi nhất so với bạn bè cùng tuổi. Lần này coi như bố thưởng cho con đến buổi gặp mặt chơi một hôm để học hỏi thêm nhiều điều mới.”

Lục Tác Hiên ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu: “VẬY CON ĐI.”

Bên nhà họ Tạ, Tạ Nhiên lại chủ động xin ba mẹ cho theo đến buổi gặp gỡ thường niên: “Ba ơi, con 6 tuổi rồi mà, chắc chắn sẽ không phá phách gì, ba đưa con theo đi!”

Tạ Nhiên có một đôi mắt trong veo rất xinh, ngoại hình lại đáng yêu. Bị đứa nhỏ này nhìn với vẻ trông mong như thế, không ai nỡ từ chối yêu cầu của cậu. Tàn Lạc lập tức mềm lòng, xoa đầu con: “Đưa con đi cũng được, nhưng con phải hứa với ba sẽ không chạy lung tung.”

Tạ Nhiên giơ cao cánh tay, nghiêm túc cam đoan: “Chắc chắn con sẽ không chạy lung tung!”

Ngày 30 tháng 12 năm thiên văn thứ 480, đại hội thường niên của Bộ Quân sự Liên bang được tổ chức tại trụ sở nằm ở hành tinh Thủ đô. Các sĩ quan có quân hàm từ Thiếu tướng trở lên đều nhận được thư mời, hội trường tổ chức được trang trí rất đẹp mắt, khách tham dự cũng ăn mặc vô cùng sang trọng.

Tần Lạc đặt may cho con trai một bộ lễ phục nhỏ. Da Tạ Nhiên vốn trắng, khuôn mặt lại ưa nhìn, mặc lễ phục trông không khác gì hoàng tử bé cưng ơi là cưng.

Tần Lạc dắt tay con trai, cùng Tạ Hi tiến vào sảnh tiệc của Bộ Quân sự.

Khách tham dự buổi tiệc này đông vô cùng, ai quen nhau sẽ chào hỏi, trò chuyện, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt. Tạ Hi và Tần Lạc là cặp đôi tài sắc không ai trong Bộ Quân sự không biết, không ít người tiến tới mời rượu họ.

8 giờ mới chính thức khai tiệc, nhưng bình thường Tạ Nhiên toàn ăn cơm lúc 6 giờ, đi theo ba mẹ chào hỏi các chú các bác, bụng cậu đã đói cồn cào. Thế là tranh thủ lúc không ai để ý, cậu lén thả tay ba mình ra, lén lút lén vào khu buffet.

Nơi này đã được bày đầy đồ ăn ngon, từ các món mặn đến bánh ngọt, nước uống, trái cây khiến Tạ Nhiên nhìn mãi không hết.

Vóc dáng Tạ Nhiên khá nhỏ, ngồi xổm dưới bàn tiệc rồi thì không ai trông thấy được nữa.

Lát sau, một nhân viên phục vụ bê một nồi đùi gà sốt vừa nấu xong tới, đổ vào nồi giữ nhiệt rồi đập vung kim loại lại.

Tạ Nhiên ngồi im tại chỗ, kiên nhẫn chờ đợi. Đến tận khi nhân viên phục vụ rời đi cậu mới lảng lạng vươn đôi tay bé xíu ra, nhấc vung lên, trộm một cái đùi gà bằng tốc độ nhanh như chớp.

Động tác vô cùng thuần thục, gọn gàng, sau khi trộm được đùi gà, cậu lập tức trốn xuống góc bàn, thích thú gặm gạp.

Lúc này, Lục Đình Ngự và Tiêu Thước cũng đang trò chuyện với đồng nghiệp. Lục Tắc Hiên bình thản đứng cạnh cha mẹ, khuôn mặt bé nhỏ cứ đờ như tượng, mới tí tuổi mà trông đã lạnh lùng khó gần, khá nhiều người lớn đều tò mò tới ngó cậu.

“Đây là con trai của Tướng quân Lục à? Đáng yêu quá.”

“Mặt mũi thì giống Tướng quân Lục mà hình như tính cách giống Trưởng khoa Tiêu hơn nhỉ?”

“Sang năm là vào tiểu học đúng không?”

Lục Tắc Hiên cảm thấy bản thân như con tinh tinh bị vây xem trong vườn thú. Tiệc tùng của người lớn đúng là chán chết đi được. Cậu không vui, bèn giật giật tay áo cha, nói: “Bố, con đi vệ sinh một lát.”

Tranh thủ lúc cha mẹ không nghi ngờ gì, Lục Tắc Hiên nhanh chóng lẩn đi.

Sau khi rời khỏi đám đông, cậu thở phào một hơi thật dài, bắt đầu đi tìm một chỗ yên tĩnh.

Lúc đi ngang qua khu buffer, cậu bỗng nghe thấy tiếng nhóp nhép rất bé ở trong góc phòng, rất giống tiếng con vật nhỏ nào đó đang gặm thức ăn. Lục Tắc Hiên nghi hoặc dừng bước, thầm nghĩ sao trụ sở Bộ Quân sự mà lại có chuột?

Cậu bước tới theo hướng tiếng động, đến trước một chiếc bàn ăn nằm trong góc, đưa tay lật khăn trải bàn trắng tinh lên.

Lục Tắc Hiên kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Trốn dưới bàn là một cậu nhóc đang gặm đùi gà rất ngon lành. Nhóc kia mặt một bộ lễ phục nhỏ rất đẹp nhưng động tác gặm gà trông không mấy lịch sự, chắc đang đói bụng lắm. Thấy khăn trải bàn bị lật lên, cậu nhóc ngẩng đầu, Lục Tắc Hiên trông thấy một đôi mắt trong veo rất đẹp.

Cậu nhóc kia không hề hoảng sợ khi bị bắt quả tang, ngược lại, cậu còn chớp chớp mắt với Lục Tắc Hiên, đưa tay lên môi ra hiệu “suyt”, thì thầm: “Tớ đói quá nên kiếm ít đồ ăn. Cậu đừng nói với ai nhé, coi như không hề phát hiện ra tớ được không? Không thì ba tớ sẽ mất tớ mất.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Lần đầu thấy một đứa trẻ “thiếu nề nếp” thế này, nhất thời cậu không biết phải xử trí ra sao.

Nhưng nhìn vào đôi mắt xinh xắn kia, chẳng hiểu sao Lục Tắc Hiên lại mềm lòng.

Nói xong, Tạ Nhiên lại tiếp tục cúi đầu gặm gà. Dáng vẻ bình thản, điềm nhiên đó cứ như không phải cậu đang ăn vụng dưới gầm bàn mà là đang quang minh chính đại ăn trong phòng ăn nhà mình.

Lục Tắc Hiên chần chừ một lát rồi mới nói: “Cậu là... Con của tướng quân nào?”

Cậu nhóc nói: “Tớ là con của Tướng quân Tần, tên Tần Tiểu Lạc.”

Tướng quân Tần? Chưa nghe bao giờ. Nhưng Lục Tắc Hiên còn rất bé, không biết gì nhiều về các quân đoàn lớn. Suy nghĩ của cậu rất đơn thuần, nhanh chóng tin lời Tạ Nhiên, nói: “Tôi tên Lục Tắc Hiên, là con trai của Tướng quân Lục thuộc Quân đoàn Liệp Ưng.”

Tạ Nhiên đang gặm đùi gà bỗng khựng lại.

Lục Tắc Hiên? Hóa ra chính là cái cậu Lính gác chào đời cùng ngày cùng tháng cùng năm với mình?

Tạ Nhiên từng nghe người lớn trong nhà nhắc về cậu ta, còn kể hôm chào đời, hai đứa nhóc còn thi nhau khóc, thực thể tinh thần cũng thức tỉnh cùng lúc. Tạ Nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Tắc Hiên... Cậu bạn này có vẻ hơi ngốc nhỉ? Công khai thân phận trước mặt người lạ, chẳng biết cảnh giác gì cả.

Tạ Nhiên cong mắt cười, nói với vẻ rất hâm mộ: “Hóa ra là con trai của Tướng quân Lục à. Tớ từng nghe kể về cậu, cậu là Lính gác xuất sắc nhất thế hệ này đấy, vừa chào đời đã thức tỉnh thực thể tinh thần, giỏi quá chừng luôn!”

Được Tạ Nhiên nhìn với ánh mắt sùng bái và nghe lời khen kia, Lục Tắc Hiên đỏ mặt. Cậu hắng giọng một tiếng, nghiêm trang chững chạc nói: “Gen là của bố mẹ cho nhưng tương lai mạnh yếu ra sao thì phải tự mình nỗ lực.”

Tạ Nhiên đáp cho có lệ: “... Cậu nói rất đúng.”

Dứt lời, cậu lại tiếp tục cúi đầu gặm đùi gà, toàn bộ lực chú ý đều dồn hết vào đồ ăn.

Cậu nhanh chóng giải quyết xong một cái đùi gà, cẩn thận gói xương vào trong tờ giấy ăn.

Thấy cậu ăn ngon lành như thế, bụng Lục Tắc Hiên bỗng réo ọt ọt. Ngay sau đó, cậu thấy Tạ Nhiên thò đầu ra dáo dác ngó xung quanh, đảm bảo không có ai khác, cậu ta lập tức vươn tay trộm lấy hai miếng cánh gà trong nồi giữ nhiệt bên cạnh cực kỳ nhanh.

Cậu còn vui vẻ chia cho Lục Tắc Hiên một miếng, tươi cười nói: “Ăn đi này, cậu không đói hả?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Nhìn miếng cánh gà bị nhét vào tay, mặt cậu cứng đờ ra.

Cậu rất ưa sạch sẽ, lúc ăn mấy món gà như thế này ở nhà, chắc hẳn cậu sẽ đeo găng nilon. Nhưng hôm nay cậu nhóc kia lại nhét thẳng miếng cánh gà vào tay cậu, nước sốt dính hẳn hết lòng bàn tay. Lục Tắc Hiên cau mày muốn vứt đi nhưng lại không dám lãng phí đồ ăn, nhất thời không biết phải làm sao.

Nhìn vẻ mặt đờ ra đó của cậu, Tạ Nhiên thích chí lắm.

Cái cậu Lục Tắc Hiên này mới vẻ tí mà mặt mày đã lạnh lùng như thế, sau này lớn lên chắc chắn tính cách cũng chán òm!

Chương 106: Ngoại truyện 2 - Phần 02: Thanh mai trúc mã

Lục Tắc Hiên luống cuống cầm miếng cánh gà Tạ Nhiên đưa cho, đứng sững bên cạnh bàn. Phía xa, nhân viên phục vụ lại bê thêm món mới nấu xong lên, Tạ Nhiên kéo cậu, khẽ nói: “Cậu còn đứng đờ ra đó nữa? Mau trốn đi chứ!”

Lục Tắc Hiên hoàn hồn, trốn xuống gầm bàn với vẻ mặt cứng ngắc.

Bàn ở khu buffet không quá rộng, tuy khăn trải bàn che được cho hai cậu nhóc đang trốn nhưng không gian dưới gầm bàn rất hữu hạn. Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên chen chúc cùng nhau, không tránh khỏi đụng vào người đối phương.

Giác quan của Linh gác vốn nhạy bén hơn người bình thường, cảm nhận được cơ thể ấm áp của đối phương đã tựa vào tay mình, sắc mặt Lục Tắc Hiên càng khó coi hơn. Cậu cố ngồi thật thẳng lưng, im lìm như bức tượng.

Trái lại, thái độ của Tạ Nhiên rất bình thường, tiếp tục cúi đầu gặm cánh gà.

Lục Tắc Hiên quy củ từ bé, là một đứa con ngoan, biết nghe lời trong mắt cha mẹ. Đây là lần đầu tiên cậu làm một chuyện “trái quy tắc” thế này. Trốn dưới gầm bàn ăn vụng? Dù có là ác mộng thì cậu cũng chưa mơ thấy bao giờ.

Lục Tắc Hiên nhìn cậu nhóc bên cạnh với vẻ rối bời. Dưới gầm bàn khá tối nhưng cả hai đang ở quá gần nhau, thậm chí cậu có thể nhìn rõ mồn một hàng lông mi vừa dài vừa dày và đôi mắt rất đẹp của đối phương.

Trông cậu ấy đáng yêu ghê...

Tần Tiểu Lạc? Là con của Tướng quân Tần nào nhỉ, bố mẹ dạy dỗ cậu nhóc này kiểu gì vậy?

Phát hiện Lục Tắc Hiên cứ nhìn mình chăm chăm, Tạ Nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu, cười nói: “Sao vậy? Sợ bị phát hiện à?” Lục Tắc Hiên còn chưa kịp giải thích đã nghe đối phương điềm nhiên nói tiếp: “Không sao đâu, 8 giờ mới bắt đầu tiệc cơ. Trước khi người lớn đến đây, chúng mình sẽ lên về, không để lại dấu vết gì cả. Mau ăn đi, cậu không đói bụng sao?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Đúng là cậu cũng hơi đói.

Thấy “Tần Tiểu Lạc” ăn rõ ngon lành, Lục Tắc Hiên không chống cự được sức hấp dẫn của đồ ăn nữa, quyết định yên lặng cúi đầu gặm gà. Dù gì cánh gà cũng bị nhét tận tay rồi, cậu đâu thể vứt đi được?

Không biết có phải vì ăn vụng hay không, miếng cánh gà này bỗng ngon lạ thường.

Lục Tắc Hiên đã đói meo, một miếng cánh gà còn con chỉ đủ nhét kẽ răng, ăn xong, cậu vẫn chưa đã miệng. Ngay sau đó, cậu nhóc bên cạnh lại vươn tay ra nhanh như chớp, lấy liền mấy xiên thịt nướng trong nồi giữ nhiệt gần đó xuống, chia cho Lục Tắc Hiên một nửa.

Sao động tác cậu ấy thuần thục quá vậy? Chắc chắn đây không phải lần đầu “gây án” rồi. Có lẽ bình thường ở nhà cũng thường xuyên xuống bếp ăn vụng đồ ăn nhỉ?

Có đồ ăn ngon vào bụng, cơ thể cứng đờ của Lục Tắc Hiên dần mềm ra.

Hai cậu nhóc trốn dưới bàn ăn vụng rất ngon lành. Đến khi ăn xong, Tạ Nhiên đưa một tờ giấy ướt cho Lục Tắc Hiên lau tay rồi gom hết xương xẩu vào một cái túi nilon nhỏ. Thấy xung quanh không có ai, cậu linh hoạt chui ra khỏi gầm bàn, tiện tay vứt túi rác đi.

Lục Tắc Hiên cũng chui ra theo.

Tạ Nhiên vẫy tay chào: “Tớ đi nhé, không thì ba mẹ sẽ đi tìm. Tạm biệt.”

“... Tạm biệt.”

Cậu nhóc bình thản rời đi, nụ cười tươi rói còn treo trên môi như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lục Tắc Hiên nhìn theo bóng lưng đối phương, tâm trạng rối bời. Cậu luôn cho rằng con cái của các tướng quân ai cũng như cậu, bị dạy dỗ, uốn nắn từ bé, ngoan ngoãn nghe lời thì sau này lớn lên mới có thể trở thành quân nhân ưu tú của Liên bang.

Không ngờ trong số con cái của các tướng quân lại có một nhóc dám ăn vụng ngay giữa buổi tiệc thường niên.

Nhưng chính cậu cũng bị cậu ấy kéo xuống bùn, ăn vụng kha khá thứ...

Tại Lục Tắc Hiên hơi đỏ lên, nhanh chóng lau sạch miệng rồi trở lại bên cạnh bố mẹ như chưa làm gì cả.

Thấy cậu quay lại, Lục Đình Ngự cười hỏi: “Sao đi vệ sinh lâu thế?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu: “Bụng... Bụng con hơi... hơi khó chịu.”

Đây là lần đầu tiên cậu nói dối, rất chột dạ, không dám nhìn vào mắt cha dù một giây.

Nhưng Lục Đình Ngự cũng không nhận thấy sự khác lạ của con trai, còn tưởng con khó chịu nên mặt mới tái như thế. Ông vỗ vai Lục Tắc

Hiên, nói: “Con sang bên kia ngồi với mẹ đi, tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Lục Tắc Hiên theo mẹ sang khu nghỉ ngơi bên cạnh, bồn chồn uống nước trái cây.

Tiêu Thước thấy cậu thất thần, bèn hỏi: “Tắc Hiên sao vậy?”

Lục Tắc Hiên hoàn hồn, hỏi: “Mẹ, mẹ biết Tướng quân Tần không?”

Tiêu Thước nói: “Có khá nhiều tướng quân họ Tần, con muốn hỏi Tướng quân Tần nào?”

Lục Tắc Hiên nói: “Con cũng không biết tướng quân đó tên gì, nhưng mà con trai tướng quân ấy tầm bằng tuổi con.”

Tiêu Thước nhìn Lục Tắc Hiên bằng ánh mắt khó hiểu: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

Lục Tắc Hiên chột dạ gục đầu xuống: “Không có gì. Chỉ là lúc nãy đi vệ sinh con gặp cậu bạn kia. Cậu ấy tên Tần Tiểu Lạc, mẹ có nghe đến bao giờ chưa?”

Tiêu Thước trả lời ngay: “Chưa, mẹ không biết tên của đứa trẻ con nhiều lắm. Con muốn kết bạn với bạn kia à?”

Lục Tắc Hiên do dự một lát rồi gật đầu.

Tiêu Thước nói: “Sau Tết là con đi học rồi. Nếu bạn kia cũng là con trai của tướng quân thì chắc các con sẽ gặp được nhau ở trường.”

Nghe thế, Lục Tắc Hiên bỗng thấy khá mong chờ.

Lạ thật đấy, bình thường cậu không hề thích những đứa trẻ bướng bỉnh, nghịch ngợm thế này. Nhưng khi này, cảnh tượng cùng trốn đi ăn vụng với cậu nhóc kia lúc nãy lại khiến cậu khó lòng quên được: Căng thẳng, lo lắng nhưng cũng rất mới mẻ, thú vị.

Nhớ đến nụ cười tươi rói của “Tần Tiểu Lạc”, Lục Tắc Hiên bỗng nghĩ có khi có thể kết bạn với cậu ấy cũng nên?

Sau khi buổi tiệc bắt đầu, Lục Tắc Hiên không gặp lại cậu nhóc kia nữa, không biết có phải cậu đã theo bố mẹ về trước rồi hay không.

Khoảng thời gian kế tiếp cảm tưởng như rất dài, Lục Tắc Hiên cứ ngóng trông ngày khai giảng mãi. Các trường tiểu học ở hành tinh Thủ đô sẽ chính thức khai giảng sau Tết Dương lịch nửa tháng, chính là ngày 15 tháng 1. Trẻ em đã tròn 6 tuổi sẽ được nhập học.

Thông thường, con cái của các tướng lĩnh Bộ Quân sự đều học ở Học viện St. Paul của hành tinh Thủ đô. Những đứa trẻ này sẽ học tập tại đây 6 năm, tiếp thu kiến thức cơ bản về các môn văn hóa như toán học, lịch sử, thiên văn, sinh vật,... Đến năm 13 tuổi, sau khi gỡ bỏ phong ấn, học sinh lại thống nhất nhập học Viện Thánh để được dạy các kiến thức, kỹ năng liên quan đến sức mạnh của Lính gác và Dẫn đường. Sau khi tốt nghiệp Viện Thánh vào năm 15 tuổi, các học sinh có thể thi luôn vào các trường đại học đặc biệt tương ứng cho Lính gác và Dẫn đường.

Chương trình giáo dục đối với người tiến hóa ngắn hơn người bình thường vài năm là vì tốc độ tiếp thu kiến thức của họ vốn nhanh hơn người thường vài lần.

Ngày 15 tháng 1, Học viện St. Paul chính thức khai giảng.

Đây là một Học viện giảng dạy theo hình thức nội trú, 100% học sinh của ngôi trường này đều là người tiến hóa. Chỉ là sức mạnh của đám trẻ đều tạm thời bị phong ấn, không phân biệt được là Lính gác hay Dẫn đường, cũng không thể trông thấy thực thể tinh thần.

Lục Tắc Hiên đeo ba lô, đưa mắt nhìn khắp nơi. Phát hiện hình như con trai đang tìm ai đó, Lục Đình Ngự bèn hỏi: “Con tìm gì vậy?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không có gì, quan sát khuôn viên trường chút thôi ạ.”

Lục Đình Ngự mỉm cười, nhìn con trai: “Ở trường phải nghe lời thầy cô, hòa đồng với bạn bè, biết chưa?”

Lục Tắc Hiên ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, con biết rồi.”

Cùng thời gian đó, Tạ Thần đã đưa cháu trai tới cổng trường. Hôm nay Tạ Nhiên mặc một bộ đồ thể thao, lưng đeo ba lô, trông tràn đầy sức sống, lúc cười tươi còn có má lúm đồng tiền, khiến người lớn ai thấy cũng yêu.

Nhưng Tạ Thần biết vẻ ngoài đura nhóc này có tính đánh lừa rất mạnh. Nhóc con trông ngây thơ, đáng yêu đó thực chất trong đầu đầy những trò nghịch phá, mỗi lần gây chuyện còn không để lại dấu vết gì, thực sự là một nhóc quỷ khiến người ta đau đầu.

Tạ Thần không yên tâm, bèn dặn: “Nhiên Nhiên, cháu đi học rồi thì đừng nghịch như ở nhà. Không được đến canteen ăn vụng, không được trèo tường leo cây, không được trốn học đánh nhau, không được bắt nạt bạn bè, nghe chưa?”

Tạ Nhiên nhìn Tạ Thần bằng ánh mắt vô tội: “Dì út, cháu làm gì hư đến thế?”

Tạ Thần nghiêm túc nói: “Cháu nói xem.”

Tạ Nhiên ngoan ngoãn cúi đầu: “Cháu biết rồi, cháu sẽ nghe lời mà.”

Tạ Thần vẫn không thể hoàn toàn yên tâm. Cô đưa cậu đến thẳng ký túc xá, sắp xếp mọi thứ xong xuôi rồi mới rời đi.

Cô gặp cha con Lục Đình Ngự ở cổng trường, Tướng quân Lục chủ động bắt chuyện: “Tạ Thần? Sao cô lại ở đây?”

Tạ Thần giải thích: “Chào Tướng quân Lục, chị em dẫn binh tới địa điểm đóng quân, anh rể cũng có ca trực nên em đưa cháu đến trường.”

Lục Đình Ngự hiểu ra: “À, Tạ Nhiên nhà cô bằng tuổi Tắc Hiên nhà tôi mà, cũng nhập học đợt này nhỉ.”

Tạ Thần nói: “Đúng vậy, cháu ấy ở lớp 16.”

Lục Tắc Hiên vênh tai nghe cha nói chuyện với Tạ Thần, thầm nghĩ: Tạ Nhiên? Chính là con trai của Tướng quân Tạ sinh ra cùng ngày với mình? Nghe nói cậu ta là một Dẫn đường có thiên phú cực kỳ nổi trội, có lẽ sau này cậu ta sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của mình ở trường.

Sau khi tới báo danh, các học sinh sẽ được xếp phòng ký túc. Lục Tắc Hiên ở tòa số 1, Tạ Nhiên ở tòa số 2.

Lục Tắc Hiên mãi vẫn chưa gặp được Tần Tiểu Lạc từng quen trong buổi tiệc, chẳng hiểu sao lại thấy hơi buồn. Nhưng chiều hôm đó, khi vừa ra ban công định phơi bộ đồng phục mới, cậu lập tức trông thấy một bóng người rất quen ở ban công tòa ký túc số 2 bên kia.

Cậu nhóc kia đang tựa người vào lan can phơi nắng, dáng vẻ khoan khoái thích chí, gương mặt còn mang nét cười.

Hai mắt Lục Tắc Hiên sáng ngời, cậu gọi to: “Tần Tiểu Lạc.”

Tạ Nhiên nghe có người gọi tên này nhưng không để ý. Cho đến khi đối phương gọi “Tần Tiểu Lạc!” lần nữa mới sực nhận ra.

Đây chẳng phải cái tên cậu bịa bừa à? Tần Tiểu Lạc, con trai của Tần Lạc.

Tạ Nhiên ngoảnh lại, bắt gặp một đôi mắt quen thuộc. Cậu mỉm cười, chào: “Lục Tắc Hiên, trùng hợp quá vậy.”

Lục Tắc Hiên lại nhớ đến hình ảnh trốn dưới bàn gặm thịt gà hôm tiệc, tai hơi nóng lên, hắng giọng một tiếng: “Trùng hợp thật. Cậu ở lớp mấy vậy?”

Tạ Nhiên nói: “Lớp 16, cậu thì sao?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi ở lớp 6. Phải rồi, cậu thức tỉnh thiên phú của Lính gác hay Dẫn đường?”

Tạ Nhiên chớp chớp đôi mắt, nghiêm túc trả lời: “Ờ là Lính gác. Thế còn cậu?”

Lục Tắc Hiên rất vui: “Tôi cũng là Lính gác.”

Tạ Nhiên thầm nghĩ may mà không cùng lớp, không thì giáo viên điểm danh một cái là lộ ngay!

Bắt đầu từ hôm đó, hai người trở thành bạn bè. Chí ít, theo Lục Tắc Hiên, hai người là bạn rất tốt của nhau.

Tuy không học cùng lớp nhưng cứ đến giờ cơm, Tạ Nhiên sẽ chủ động tìm Lục Tắc Hiên ăn cùng. Lục Tắc Hiên cũng sẽ hẹn “Tần Tiểu Lạc” tới thư viện đọc sách, thảo luận nội dung hôm nay giáo viên mới giảng.

Trong giai đoạn tiểu học, chương trình học của Lính gác và Dẫn đường vẫn giống hệt nhau, tất cả đều là các môn văn hóa, lớp cũng được gom chung rồi chia ra. Dù sao thực thể tinh thần của lũ trẻ cũng bị phong ấn trong thế giới tinh thần, học chung với nhau cũng không vấn đề gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới đợt khảo sát hằng tháng đầu tiên.

Hai ngày sau đợt khảo sát, trường học công bố bảng xếp hạng 100 học sinh có thành tích cao nhất của mỗi khối.

Tạ Nhiên đạt điểm tuyệt đối ở tất cả các môn, tên nằm chễm chệ trên hạng nhất của bảng. Lục Tác Hiên làm sai một bài toán, thứ hạng nằm ngoài 30.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Lục Tác Hiên rầu rĩ thấy rõ. Cậu cúi đầu gảy đồ ăn trong đũa, trông rất bồn chồn, lo lắng.

Tạ Nhiên thấy mặt cậu xị ra, bèn hỏi thăm: “Sao vậy, cậu buồn chuyện gì à?”

Lục Tác Hiên cau mày: “Tổng điểm của tôi kém cậu Tạ Nhiên kia hơn 20 điểm.”

Tạ Nhiên giật thót. “Cậu Tạ Nhiên kia” đang ngồi ngay trước mặt cậu đây này.

Lục Tác Hiên cúi đầu, nói với giọng rất buồn: “Chắc hẳn thiên phú của tôi với cậu ấy không chênh lệch nhau là mấy, nhưng tại sao thành tích của tôi lại kém cậu ấy nhiều thế? Tôi cũng rất nghiêm túc nghe giảng, chăm chỉ học hành mà...”

Tạ Nhiên vỗ vai hắn, an ủi: “Tạ Nhiên là Dẫn đường, trí nhớ tốt bẩm sinh, thầy cô giảng một lần là đã nhớ như in. Cậu là Linh gác, ưu thế nằm ở sức vóc, chắc chắn trí nhớ không bằng cậu ta. Thành tích học tập của Linh gác chúng mình kém Dẫn đường là chuyện rất bình thường phải không nào?”

Nghe cậu an ủi, tâm trạng Lục Tác Hiên thoải mái hơn nhiều: “Phải rồi, Tạ Nhiên cũng học lớp 16, là bạn cùng lớp cậu. Bình thường cậu ấy thế nào?”

Tạ Nhiên khó hiểu: “Sao cậu để tâm tới cậu Tạ Nhiên kia thế? Cậu quen với cậu ta lắm hả?”

“Không quen, tôi cũng không biết mặt mũi cậu ấy trông sao.” Lục Tác Hiên gãi đầu, nói: “Chẳng qua tôi với cậu ấy sinh ra cùng ngày, lại cùng thức tỉnh. Sau này lớn lên, bọn tôi sẽ là người thừa kế của

Quân đoàn Liệp Ưng và Quân đoàn Anh Sao... Tôi muốn so kèò với cậu ấy một lần thôi.”

Tạ Nhiên cười khế: “Hiếu thắng vậy luôn?”

Lục Tắc Hiên nói: “Có cạnh tranh mới có tiến bộ, bố tôi đã dạy như thế.”

Tạ Nhiên nghiêm túc nói: “Cái cậu Tạ Nhiên đó ở lớp 4 đáng ghét lắm, kiêu căng cực kỳ luôn, chẳng bạn nào trong lớp muốn nói chuyện với cậu ta cả, cậu dễ gần hơn cậu ta nhiều. Lính gác không nhất thiết phải so bì thành tích học tập với Dẫn đường, sau này dẫn quân chiến đấu, chắc chắn cậu giỏi hơn cậu ta.”

Lục Tắc Hiên được khen mà sượng lằng lằng, cảm giác buồn bã khi thi không tốt cũng bay biến sạch.

Trong đầu, cáo lừa không nhin được, bình luận: “Chủ nhân, anh dõ Lính gác giỏi quá nhỉ, Lục Tắc Hiên bị anh lừa xoay mòng mòng luôn.”

Tạ Nhiên cười nói: “Em không biết cậu ta rất ngốc, rất đáng yêu à? Anh nói gì cậu ta cũng tin răm rắp.”

Khi đó, Lục Tắc Hiên chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ qua lớp 16 ngó thứ Tạ Nhiên trông ra sao. Dù gì phòng học của lớp 6 và lớp 16 cũng cách nhau tận hai tầng lầu, cậu không có cơ hội gặp mặt Tạ Nhiên. Thế nên toàn bộ hiểu biết của cậu về Tạ Nhiên đều đến từ lời miêu tả của cậu bạn “Tần Tiểu Lạc” kia.

Tạ Nhiên tự bôi xấu bản thân không chút do dự.

Mỗi lần Lục Tắc Hiên thi kém hơn Tạ Nhiên, cậu sẽ bịa cả đống chuyện vớ vẩn về Tạ Nhiên cho Lục Tắc Hiên nghe.

Dần dần, trong lòng Lục Tắc Hiên, Tạ Nhiên đã trở thành một cậu Dẫn đường kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, không ai muốn

chơi cùng.

Lời tác giả:

Chờ Nhiên Nhiên bị lật tẩy ~

Chương 107: Ngoại truyện 2 - Phần 03: Hiện trường bị lật tẩy

Tạ Nhiên có thiên phú Dẫn đường cấp S, dù thực thể tinh thần bị phong ấn trong đầu, không thể sử dụng sức mạnh nhưng trí nhớ, khả năng tiếp thu và chỉ số thông minh của Dẫn đường đều rất vượt trội. Chính vì vậy, cậu học các kiến thức cơ bản cực kỳ dễ dàng, chỉ cần nghe giáo viên giảng một lần là nhớ như in.

Bài tập về nhà mà giáo viên giao, bạn học khác có lẽ phải mất một tiếng mới làm xong, Tạ Nhiên chỉ cần mười mấy phút.

Thời gian rảnh rỗi, cậu lại tới chơi cùng Lục Tắc Hiên.

Học viện St. Paul có quy định sẽ tổ chức thi khảo sát hằng tháng. Trong đợt thi đầu tiên, Tạ Nhiên đạt điểm tuyệt đối tất cả các môn, xếp hạng nhất với thành tích cực cao nhưng Lục Tắc Hiên làm sai một bài, kết quả chỉ đứng hạng ngoài 30.

Lúc ăn cơm cùng nhau hôm nay, sợ Lục Tắc Hiên buồn bực không vui, Tạ Nhiên chủ động an ủi: “Cái cậu Tạ Nhiên kia tuy thi được hạng nhất nhưng tính cách đáng ghét lắm, chẳng ai ưa cậu ta. Tuy thành tích của cậu không tốt bằng nhưng các phương diện khác đều hơn đứt cậu ta.”

Lục Tắc Hiên nhìn người đang nghiêm túc động viên mình, trong lòng rất ấm áp, bèn nói: “Cảm ơn Tiểu Lạc. Tôi cũng nghĩ kỹ rồi, Lính gác học các môn văn hóa không giỏi bằng Dẫn đường là rất bình thường, sau này tôi không so sánh thành tích với Tạ Nhiên nữa.”

Tạ Nhiên mỉm cười: “Thế mới đúng chứ, để ý cậu ta làm gì. Rảnh thì đi đánh cầu với tớ đây này.”

“Được, tối nhé.”

7 giờ tối, hai cậu nhóc cùng tới sân thể thao đánh cầu lông. Thiên phú vận động của Lục Tắc Hiên xuất sắc từ nhỏ, mới ít tuổi mà đã phát cầu rất dứt khoát, gọn gàng, đường cầu cũng rất xảo quyệt. Tạ Nhiên nhất thời không đỡ được, vừa vào séc đã bị đánh liền 4:0.

Tạ Nhiên không nhịn được, nói: “Cậu đừng có phát cầu ác như thế được không, nhường tớ chút đi!”

Lục Tắc Hiên khựng lại, nói: “Bình thường tôi toàn đánh như vậy.”

Tạ Nhiên nói: “Chúng mình chỉ chơi cho vui thôi mà, có thi đấu đâu. Tớ không đỡ được quả nào của cậu thì còn chơi làm gì nữa?”

Lục Tắc Hiên thấy cũng hợp lý, bèn thu bớt sức lại, cố gắng đánh nhẹ nhàng hơn. Rốt cuộc Tạ Nhiên cũng đỡ được cầu của cậu, đánh trả lại rất gắt. Lục Tắc Hiên vốn có thể đỡ được quả này, nhưng nhìn tỉ số 4:0 trên bảng điện tử, cậu bỗng mềm lòng, cố tình bỏ qua.

Cuối cùng Tạ Nhiên cũng giành được 1 điểm.

Nhìn “Tần Tiểu Lạc” cười toe toét, tâm trạng Lục Tắc Hiên cũng vui hơn hẳn.

Tiểu Lạc cười tươi trông rất dễ thương. Lục Tắc Hiên thầm nghĩ nhường cậu ấy một chút cũng không sao, dù gì cũng chỉ chơi cho vui thôi, cậu ấy thích là được.

Hai người đánh qua đánh lại suốt 40 phút, Lục Tắc Hiên không thấy mệt chút nào nhưng Tạ Nhiên đã thở hồng hộc, ngồi sang bên cạnh nghỉ ngơi. Cậu nhìn khuôn mặt vẫn thoải mái như không của Lục Tắc Hiên, nhỏ giọng cảm ràm: “Thể lực của Lính gác đúng là trâu bò, đánh lâu như thế mà vẫn chưa mệt.”

Nghe thấy câu cảm rằm đó, Lục Tắc Hiên thắc mắc: “Chẳng phải cậu cũng là Linh gác à?”

Tạ Nhiên chợt dạ lảng đi: “Thiên phú của tớ bì với cậu thế nào được, cậu là Linh gác cấp S lặn đó.”

Lục Tắc Hiên bước tới ngồi cạnh cậu, nói với về thông cảm: “Mệt thì không đánh nữa, đi dạo bộ rồi về ký túc nghỉ thôi.”

Hai người thu dọn vợt cầu lông, sóng vai rời khỏi sân thể thao.

Ngoài cổng sân thể thao, một cậu học sinh bỗng gọi to: “Tạ Nhiên, cậu cũng ở đây hả!”

Sống lưng Tạ Nhiên cứng đờ, vội kéo Lục Tắc Hiên chạy biến.

Lục Tắc Hiên chẳng hiểu gì cả: “Sao thế?”

Giọng nói phía sau vẫn đang gọi với theo: “Tạ Nhiên! Ê, tớ đang gọi cậu đấy!”

Tạ Nhiên chợt dạ, kéo Lục Tắc Hiên chạy càng nhanh hơn, vừa chạy vừa giải thích: “Tớ mót quá, mót quá!”

Lục Tắc Hiên trầm nghĩ chẳng phải có nhà vệ sinh trong sân thể thao à? Cậu mót sao lại chạy ra ngoài?

Cậu không kịp nói tiếng nào đã bị Tạ Nhiên kéo chạy như điên đến tận gần tòa nhà lớp học. Nhất thời, Lục Tắc Hiên hơi hoảng hồn, bị đối phương nắm chặt tay kéo đi, cậu có thể cảm nhận rất rõ rằng tay cậu ấy rất mềm, còn mang theo nhiệt độ nóng ấm của cơ thể.

Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với bạn bè thân mật đến thế.

Lục Tắc Hiên tương đối ưa sạch sẽ, lại không thích bị người khác đụng chạm vào mình, đột nhiên bị kéo tay như thế khiến cậu khá mất tự nhiên. Thế là Lục Tắc Hiên với khuôn mặt đang xị ra bị Tạ Nhiên kéo thẳng đến cửa khu vệ sinh tầng một của tòa nhà lớp học.

Lúc này Tạ Nhiên mới buông cậu ra, cười nói: “Tớ đi vệ sinh, cậu chờ xíu nhé.”

Nhoáng cái đã không thấy đối phương đâu. Lục Tắc Hiên đứng nguyên tại chỗ chờ cậu, còn tưởng cậu thật sự quá mót.

Trong phòng vệ sinh, Tạ Nhiên cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi. Người ban nãy gọi cậu là một bạn cùng lớp, may mà cậu phản ứng nhanh, chạy trốn kịp. Bằng không, nếu bị lật tẩy ngay tại trận thì cậu cũng không biết phải giải thích sao với Lục Tắc Hiên. Xem ra sau này nên ít tới mấy chỗ đông người thôi, tránh đụng mặt người quen.

Sau khi rửa tay xong, bước ra ngoài, thấy Lục Tắc Hiên vẫn kiên nhẫn đứng chờ, Tạ Nhiên hơi chột dạ dè dặt tầm mắt, nói: “Tớ hơi đau bụng. Sau này đừng đi đánh cầu nữa, ăn cơm chiều xong thì đến thư viện đọc sách nhé.”

Lục Tắc Hiên khó hiểu: “Sao tự nhiên lại muốn đến thư viện?” Từ khi quen nhau đến giờ, cậu nhớ Tần Tiểu Lạc chưa bao giờ chủ động đến thư viện, hình như cũng không hứng thú gì với việc học.

Tạ Nhiên nghiêm túc nói: “Thành tích tớ toàn xếp đáy trong lớp thôi. Kết thúc học kỳ này, bảng điểm sẽ được gửi về cho phụ huynh, ba mẹ tớ mà biết thể nào cũng mắng tớ. Nên là... Kể từ hôm nay, tớ muốn chăm chỉ học tập.”

Lục Tắc Hiên vui mừng nói: “Cậu quyết tâm được thế thì chắc chắn thành tích sẽ tiến bộ thôi.”

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi tối, sau khi ăn cơm xong, Tạ Nhiên lại hẹn Lục Tắc Hiên cùng tới thư viện.

Tầng 7 có một góc rất kín, cực hiếm người đi qua, đương nhiên sẽ khó mà đụng mặt bạn học khác. Tạ Nhiên chiếm luôn chỗ đó, ngồi học bài đối diện với Lục Tắc Hiên.

Lục Tắc Hiên học rất nghiêm túc, lúc đọc sách cực kỳ chăm chú thế nên cậu không hề phát hiện đằng sau sách giáo khoa của Tạ Nhiên là những quyển sách kỳ lạ “Cuộc phiêu lưu trong vũ trụ”, “Bách khoa toàn thư động vật”, “Hướng dẫn nuôi trồng thực vật vũ trụ”,... chẳng liên quan gì đến chương trình học.

Ngày nào hai người cũng đọc sách cùng nhau, tuy mỗi người đọc một thứ nhưng bầu không khí vẫn rất hài hòa.

Thình thoảng phát hiện Lục Tắc Hiên không biết cách giải một bài tập nào đó, Tạ Nhiên cũng sẽ vờ như “cùng nhau thảo luận”, vô tình gợi ý cho Lục Tắc Hiên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lục Tắc Hiên dần coi Tàn Tiểu Lạc là người bạn thân thiết nhất.

Một học kỳ trôi qua trong chớp mắt.

Đầu tháng Bảy, Học viện St. Paul tiến hành đợt thi khảo sát cuối kỳ, thi xong sẽ chính thức được nghỉ.

Trường học nội trú quản lý rất nghiêm ngặt, học sinh không được về nhà suốt nửa năm liền, thấy sắp được nghỉ, bạn nào cũng rất hào hứng. Nộp bài thi xong, Tạ Nhiên lập tức chạy đi tìm Lục Tắc Hiên, hỏi: “Kỳ nghỉ này cậu định làm gì? Tớ muốn đến khu vui chơi, cậu đi với tớ không?”

Lục Tắc Hiên không thích những nơi ồn ào, cũng không mấy hứng thú với khu vui chơi. Nhưng thấy đôi mắt trong veo tràn ngập vẻ mong chờ của Tạ Nhiên, cậu trả lời theo bản năng: “Được, đi cùng nhau.”

Mắt Tạ Nhiên lập tức hiện rõ ý cười: “Vậy thứ Bảy tuần này nhé, gặp nhau ở cổng khu vui chơi lúc 8 giờ.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Ừ, 8 giờ gặp.”

Hệ thống chấm điểm tự động của Học viện làm việc cực kỳ nhanh. Đến tối, kết quả thi và xếp hạng thành tích đã được công bố. Tạ Nhiên vẫn xếp hạng nhất toàn khối như trước, không ngờ Lục Tắc Hiên cũng nằm trong top 3.

Suốt khoảng thời gian qua, ngày nào cậu cũng đến thư viện học, lại thêm Tạ Nhiên lặng lẽ hướng dẫn, thành tích tiến bộ cực kỳ nhanh.

Tuy trí nhớ của Linh gác không được như Dẫn đường nhưng Lục Tắc Hiên luôn chăm chỉ, nỗ lực. Cậu tin vào câu “cần cù bù thông minh”, là con trai của Tướng quân Lục, trong lúc những người bạn 6 tuổi giống mình còn đang nghịch ngợm, ham chơi, Lục Tắc Hiên đã rất biết suy nghĩ, cũng tự yêu cầu bản thân cực kỳ nghiêm khắc.

Nhìn thứ hạng của mình, tâm trạng cậu rất vui.

Từ hạng 35 hồi mới khai giảng đến hạng 3 hiện tại khi kết thúc học kỳ, chắc hẳn cha mẹ sẽ rất vui mừng khi biết chuyện này.

Sáng hôm sau, nhà trường yêu cầu toàn thể học sinh tập trung tại hội trường lớn, tổ chức tổng kết theo từng khối.

Chủ nhiệm khối các lớp 1 đứng trên sân khấu dặn dò: “Các em sẽ nghỉ từ ngày 15 tháng 7, đến 30 tháng 8 khai giảng kỳ tiếp theo. Các em đều đã học tập chăm chỉ suốt một học kỳ, có thể nghỉ ngơi một chút trong khoảng thời gian này nhưng vẫn phải nhớ hoàn thành bài tập hè các thầy cô đã giao nhé. Nếu đi chơi, đi du lịch cũng phải chú ý an toàn...”

Hội trường khá tối, Tạ Nhiên ngồi dưới khán đài, lơ đãng nghe chủ nhiệm khối nói tràng giang đại hải, liên tục ngáp ngấn ngáp dài.

Một lúc sau, cuối cùng bài nói vừa dài vừa nhàm của chủ nhiệm khối cũng kết thúc. Ngay sau đó, thầy giáo kia bỗng chuyển chương trình, cất cao giọng: “Tiếp theo đây là phần tuyên dương các học sinh khối lớp 1 đã có thành tích xuất sắc.”

Tim Tạ Nhiên đập thành thịch, dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Chủ nhiệm khối nói: “Đã có tất cả 5 đợt khảo sát tháng được tiến hành trong học kỳ này. Nhà trường đã tổng hợp thành tích của cả 5 đợt thi, quyết định tuyên dương các em học sinh đã có thành tích nổi bật, mong rằng các em khác có thể coi các bạn là tấm gương để học hỏi!”

“Em Tần Vũ lớp 13, em Klein lớp 15,…”

Thầy giáo lần lượt đọc tên, từng bạn học sinh phấn khởi lên sân khấu nhận thưởng. Tạ Nhiên lại không vui nổi.

Giờ trốn còn kịp không?

“Em Lục Tắc Hiên giành được danh hiệu học sinh có tiến bộ vượt bậc của khối 1! Em Lục Tắc Hiên đã tiến bộ qua mỗi đợt thi, từ đợt thi đầu tiên chỉ xếp hạng 35, đến đợt thi cuối kỳ giành được hạng 3, em ấy đã rất nỗ lực, chăm chỉ chịu khó. Tất cả các thầy cô giáo đều thấy được sự tiến bộ này, hy vọng em Lục Tắc Hiên sẽ không ngừng cố gắng, cũng mong rằng các em học sinh khác sẽ học tập tinh thần này!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên trong hội trường Lục Tắc Hiên rảo bước tiến lên sân khấu, nhận tấm bằng khen vinh dự từ tay thầy chủ nhiệm khối.

Cậu vui vẻ nhìn xuống dưới khán đài, muốn tìm xem cậu bạn thân Tần Tiểu Lạc ở đâu. Đáng tiếc, dưới khán đài quá tối, cậu không tìm được Tiểu Lạc đang ngồi chỗ nào. Thôi thì chờ đến lúc kết thúc buổi tổng kết thì mời Tiểu Lạc ăn cơm sau vậy. Cậu có thể tiến bộ nhanh như thế cũng nhờ Tiểu Lạc ngày ngày gọi cậu đến thư viện học bài.

Lục Tắc Hiên đang nghĩ vậy, chủ nhiệm khối lại nói tiếp: “Sau đây, thầy sẽ công bố học danh hiệu học sinh xuất sắc nhất học kỳ này!”

“Em Tạ Nhiên, học sinh lớp 16 khối 1, từ khi khai giảng tới giờ luôn đạt điểm tuyệt đối trong tất cả các môn của các kỳ thi, chưa từng làm sai bất kỳ câu hỏi nào. Em Tạ Nhiên có thiên phú nổi trội, thông minh ngoan ngoãn, dù thành tích xuất sắc nhưng không kiêu căng ngạo mạn, thường xuyên chủ động giải đáp thắc mắc của các bạn cùng lớp, được thầy cô giáo và bạn bè yêu mến. Hy vọng các em có thể lấy em ấy làm tấm gương, cố gắng rèn giũa bản thân. Mời em Tạ Nhiên lên sân khấu nhận thưởng!”

Tiếng pháo tay nhiệt liệt vang lên.

Mặt Tạ Nhiên lúc thì đỏ, lúc lại trắng, nhất thời không dám ngẩng đầu lên.

“Mời em Tạ Nhiên lên sân khấu nhận thưởng!” Thầy chủ nhiệm khối nhắc lại.

Bạn học ngồi cạnh hào hứng đẩy cậu: “Anh Nhiên, gọi anh kìa, lên nhanh lên.” “Tạ Nhiên, đừng đờ ra nữa, gọi cậu lên nhận thưởng đó!”

Tạ Nhiên: “...”

Mình không nhận phần thưởng này được không?

Giữa tiếng vỗ tay giòn giã khắp hội trường, Tạ Nhiên đành phải đứng dậy, bước từng bước lên sân khấu.

Từ nhỏ cậu đã thông minh lanh lợi, dù trong tình huống nào cũng có thể ứng phó rất dễ dàng. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên cậu cảm thấy luống cuống tay chân.

Toang rồi toang rồi, Lục Tắc Hiên cũng đang đứng trên sân khấu kìa kìa, giờ cậu đi lên, chẳng phải sẽ bị lật tẩy thẳng mặt sao?

Đèn follow chiếu xuống, Tạ Nhiên bước từng bước một, rề rà tiến lên bục nhận thưởng.

Lục Tắc Hiên vốn đang đứng vỗ tay cùng các học sinh khác, muốn xem thử “bạn Tạ Nhiên trong lời đồn” rốt cuộc trông ra sao.

Cho đến khi cậu nhìn rõ gương mặt của người đang bước lên sân khấu.

Gương mặt trắng trẻo, ngũ quan xinh xắn, còn cả đôi mắt trong veo rất quen.

Lục Tắc Hiên: “...”

Tần Tiểu Lạc?!

Khoảnh khắc tầm mắt hai người chạm nhau, mặt Lục Tắc Hiên tái mét.

Tần Tiểu Lạc ngày nào cũng làm nhảm bên tai cậu “Tạ Nhiên rất xấu tính, rất đáng ghét” “Thành tích tởm lợm đáy trong lớp” thế mà lại chính là Tạ Nhiên?!

Trong phút chốc, đủ loại cảm xúc kinh ngạc, phẫn nộ, không thể tin nổi dâng lên trong lòng. Ánh mắt Lục Tắc Hiên nhìn Tạ Nhiên tràn ngập sự đau lòng, tức giận và cả khó chịu, ảo não khi bị lừa gạt. Lục Tắc Hiên 6 tuổi mắt đỏ hoe, nắm tay siết chặt như sắp tức phát khóc.

Tạ Nhiên: “...”

Chết rồi, con thuyền tình bạn bé nhỏ của hai cậu lật úp luôn rồi.

Chương 108: Ngoại truyện 2 - Phần 04: Cách dỗ dành Lính gác tức giận

Tạ Nhiên cố nặn ra một nụ cười, nhận lấy bằng khen rất vinh dự do thầy chủ nhiệm khối trao cho. Cậu đứng rất gần Lục Tắc Hiên, dưới ánh đèn sáng chói của sân khấu, cậu có thể trông rõ giọt nước mắt ngân ngấn trong đôi mắt hoe đỏ của Lục Tắc Hiên.

Tạ Nhiên: "..."

Thầy chủ nhiệm khối nói: "Chúng ta cùng dành cho các bạn được tuyên dương một tràng pháo tay nào!"

Dưới khán đài, tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên, Tạ Nhiên mặt thì tươi cười nhưng trong lòng lại vô cùng rối ren.

Dù gì cũng là do cậu nói dối trước, còn lừa Lục Tắc Hiên hơn nửa năm trời. Với tính cách thẳng thắn và lối suy nghĩ đơn thuần của bản thân, liệu Lục Tắc Hiên có cho rằng cậu đang cố tình bỡn cợt, không chịu tha thứ cho cậu, thậm chí từ nay về sau không thèm gặp cậu nữa không?

Đang nghĩ ngợi, chủ nhiệm khối đã nói: "Mời các em học sinh trở về chỗ ngồi."

Những đứa nhóc lớp một lần lượt xuống khỏi sân khấu. Trên lối đi lờ mờ tối, Tạ Nhiên gọi khẽ: "Tắc Hiên."

Sống lưng Lục Tắc Hiên cứng đờ, cậu vờ như không nghe thấy, tiếp tục bước nhanh về phía trước. Cậu đến khu ghế ngồi của lớp 6 rất nhanh, mặt lạnh tanh ngồi xuống ghế của mình. Trong hội trường

quá đông người, Tạ Nhiên không thể chen vào khu của lớp 6, đành bất đắc dĩ trở lại chỗ mình.

“Học kỳ đầu tiên đã kết thúc, kỳ nghỉ chính thức bắt đầu! Lớp trưởng các lớp chú ý duy trì trật tự, dẫn các bạn lần lượt rời khỏi hội trường.”

Sau câu tuyên bố của thầy chủ nhiệm khối, buổi tổng kết của khối 1 chính thức kết thúc, các học sinh có thể rời khỏi hội trường. Sau khi ra ngoài, Tạ Nhiên lập tức chạy về tòa ký túc, gõ cửa phòng Lục Tắc Hiên, hỏi: “Lục Tắc Hiên có đây không?”

Bạn cùng phòng nói: “Lục Tắc Hiên không về phòng.”

Tạ Nhiên cau mày, chạy đến tòa lớp học, canteen, sân thể thao, thư viện,...

Cậu tìm đến tất cả những nơi Lục Tắc Hiên thường đi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lục Tắc Hiên đâu.

Tạ Nhiên đứng trong sân thể thao của trường, lo lắng nhìn khắp xung quanh. Rốt cuộc Lục Tắc Hiên đi đâu mất rồi? Trốn vào một góc giận dữ à? Cậu lơ đãng ngẩng đầu, đột nhiên trông thấy một bóng người xẹt qua trên sân thượng của tòa nhà lớp học phía đối diện.

Tạ Nhiên giật mình, vội vàng chạy lên tầng thượng.

Lúc đẩy cửa sân thượng ra, cậu lập tức trông thấy Lục Tắc Hiên đang ngồi thu lu một góc, mắt đỏ hoe, trên má còn có vệt nước mắt chưa khô.

Tạ Nhiên: “...”

Bé Lục tức phát khóc thật rồi. Vì không muốn khóc trước mặt bạn khác nên trốn lên đây khóc một mình.

Tạ Nhiên nhất thời rối hết cả lên. Cậu tiến thêm một bước rồi dừng lại, lí nhí: “Xin lỗi.”

Lục Tắc Hiên chật vật dụi mắt, giọng nghèn nghẹn: “Cậu còn tìm tôi làm gì, đến châm chọc tôi chắc?”

Tạ Nhiên vội vàng xua tay: “Không đâu, tớ...”

Lục Tắc Hiên ngắt lời cậu: “Tần Tiểu Lạc, con trai Tướng quân Tần, thiên phú là Lĩnh gác, thành tích lót đáy trong lớp, lại còn ngày ngày nói với tôi Tạ Nhiên là tên xấu tính, kiêu ngạo, không ai thèm chơi cùng... Hóa ra cậu mới chính là Tạ Nhiên.”

Lục Tắc Hiên 6 tuổi ngẩng đầu, mắt ngân ngấn nước: “Cậu mới chính là Tạ Nhiên!”

“Tôi tin tưởng cậu như thế, không ngờ cậu luôn lừa tôi!”

Giọng Lục Tắc Hiên mang đầy sự phẫn nộ vì bị lừa. Cậu trừng mắt nhìn Tạ Nhiên rất hung hăng, dáng vẻ đau lòng đó lại càng khiến Tạ Nhiên chột dạ hơn.

“Có phải cậu thấy tôi rất ngốc, rất dần, suốt ngày bị cậu lừa cho không biết trời trăng gì đúng không?” Lục Tắc Hiên hít vào một hơi, mắt đỏ hoe, “Tôi coi cậu là bạn, thế mà cậu chỉ bỡn cợt tôi thôi...”

Trông Lục Tắc Hiên rất uất ức.

Tuy cậu hiểu chuyện từ bé nhưng dù sao vẫn còn là trẻ con, biết mình bị lừa vẫn không tránh khỏi đau lòng, khó chịu.

Tạ Nhiên tiến tới thêm bước nữa, dè dặt vươn tay ra vỗ vai cậu. Kết quả, Lục Tắc Hiên xị mặt tránh khỏi tay cậu. Tạ Nhiên xấu hổ rụt tay lại, khẽ nói: “Không phải tớ cố tình đâu, cũng không phải đang bỡn cợt cậu. Tớ cũng coi cậu là bạn, người bạn rất quan trọng.”

Lục Tắc Hiên ngoảnh sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Kể từ hôm nay, tôi sẽ không tin bất kỳ lời nào cậu nói nữa.”

Tạ Nhiên: “...”

Lục Tắc Hiên đứng dậy, bỏ đi. Tạ Nhiên lại mặt dày chặn cửa lại, không cho cậu đi.

Mắt Lục Tắc Hiên đỏ bừng: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Tạ Nhiên dịu giọng dỗ: “Xin lỗi, cho tớ giải thích hẳn hoi với cậu được không?”

Lục Tắc Hiên nhăn nhó: “Tôi không nghe cậu giải thích, tôi ghét nhất là kẻ lừa đảo!”

Tạ Nhiên nghiêm túc nói: “Thế thì tớ cứ giải thích đến khi nào cậu nghe thì thôi?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu chưa từng gặp ai mặt dày như thế.

Tạ Nhiên giải thích: “Trong buổi tiệc gặp gỡ của Bộ Quân sự, tớ trốn đi ăn vụng, bị cậu phát hiện. Tớ sợ cậu sẽ mách với ba mẹ nên mới bịa bừa một cái tên, lúc đó thật sự không cố tình muốn lừa cậu đâu. Sau này gặp lại trong trường, tớ vẫn không giải thích rõ ràng thì là lỗi của tớ.”

Lục Tắc Hiên không nói gì, nhìn cậu bằng vẻ mặt khó đăm đăm.

Tạ Nhiên giơ tay phải: “Tớ thề, tớ thật sự không cố tình lừa cậu đâu. Hồi thi thảng, thành tích của cậu kém Tạ Nhiên, tớ nói rất nhiều thứ linh tinh chỉ là vì muốn an ủi cậu, để cậu thấy thoải mái hơn thôi.”

Lục Tắc Hiên: “...” Có ai an ủi người khác như cậu hả?

Tạ Nhiên nghiêm túc hứa hẹn: “Tớ đảm bảo sau này sẽ không bao giờ lừa cậu nữa, chúng ta tiếp tục làm bạn được không?”

Lục Tắc Hiên nhìn người trước mặt bằng ánh mắt phức tạp. Mắt Tạ Nhiên rất đẹp, khi cậu nhìn người khác bằng đôi mắt này với vẻ khẩn

cầu, thật sự rất dễ khiến người ta mềm lòng. Lục Tắc Hiên cũng hơi dao động, nhưng vừa nghĩ đến chuyện người này đã lừa mình suốt nửa năm trời, Lục Tắc Hiên lại càng thấy tức.

Mình tin cậu ấy đến thế, vậy mà lời nào cậu ấy nói với mình cũng là nói dối!

Nếu hôm nay bằng lòng làm bạn tiếp, qua ít lâu nữa, thế nào cậu ấy cũng cười nhạo mình.

Lục Tắc Hiên quyết định đi vòng qua người Tạ Nhiên, lạnh lùng nói: “Tạ Nhiên, tôi coi như chưa bao giờ quen biết cậu.”

Nhìn bóng dáng cứng còng bỏ đi của Lục Tắc Hiên, Tạ Nhiên ảo não vò đầu.

Hồng rồi, thế này là muốn nghỉ chơi thật à?

Giọng của cáo lừa vang lên trong đầu: “Chủ nhân, hình như anh đùa hơi quá, khiến anh ta tức giận thật rồi.”

Tạ Nhiên day huyệt thái dương: “Nên dỗ dành Lính gác đang tức giận thế nào đây?”

Cáo lừa nói: “Chẳng phải anh hẹn anh ấy thứ Bảy này đi khu vui chơi à?”

Tạ Nhiên bất đắc dĩ thở dài: “Chắc chắn cậu ấy sẽ không đến đâu... Thôi, tạm thời không làm phiền cậu ấy, cho cậu ấy hai ngày bình tĩnh lại đã.”

Trong hai ngày tiếp đó, Tạ Nhiên không hề tìm gặp Lục Tắc Hiên.

Tần Lạc thấy rõ từ khi được nghỉ về nhà, con trai cứ bồn chồn không yên, ví dụ như lúc này, rõ ràng ngồi trong thư phòng đọc sách nhưng

lại cầm ngược. Tần Lạc khó hiểu: “Nhiên Nhiên, hai hôm nay con cứ thất thần suốt, có phải đã gây họa gì ở trường không?”

Phụ huynh nhà khác thấy con cái mình bồn chồn không yên chắc chắn sẽ nghĩ liệu có phải con bị bắt nạt ở trường không. Tần Lạc thì trái ngược hoàn toàn, hỏi thẳng có phải con đã gây họa rồi không. Đúng là không ai hiểu con bằng cha.

Tạ Nhiên ngập ngừng buông sách, nói: “Ba ơi, con quen một người bạn ở trường, quý cậu ấy lắm. Nhưng mà con lỡ lừa cậu ấy, hơn nữa không chỉ một lần... Sau khi biết chuyện, cậu ấy không tha lỗi cho con.”

Tần Lạc nhìn con trai bằng ánh mắt trách cứ: “Tại sao con lại lừa bạn? Chắc chắn bạn con đang buồn lắm.”

Tạ Nhiên cúi đầu, rầu rĩ: “Con cũng không cố tình đâu. Giờ cậu ấy không thèm để ý đến con nữa, con nên làm gì bây giờ?”

Tần Lạc hỏi: “Con thật sự rất muốn tạ lỗi với người bạn này đúng không?”

Tạ Nhiên gật đầu rất quyết đoán: “Vâng! Con rất thích chơi cùng cậu ấy.”

Tần Lạc mỉm cười, nói: “Thế này đi, muốn tạ lỗi với bạn thì phải có thành ý. Con mang quà tới, chính thức xin lỗi bạn, thử xem bạn có tha thứ, cho con một cơ hội không? Nếu thiếu tiền thì nói với ba, ba cho con ít tiền tiêu vặt.”

Tạ Nhiên hơi do dự. Đến tận nhà tìm, liệu cậu ấy có mở cửa cho mình không? Hay là để nhờ dì út dẫn sang nhỉ, dù sao Tướng quân Lục cũng phải nể mặt em gái của Tướng quân Tạ chứ nhỉ.

Nghĩ thế, Tạ Nhiên bèn mỉm cười, nhìn Tần Lạc: “Ba ơi, ba cho con nhiều tiền tiêu vặt xíu được không? Con nghĩ ra nên tặng quà gì cho cậu ấy rồi.”

Tần Lạc hào phóng chuyển cho Tạ Nhiên một khoản tinh tệ 5 con số: “Không được tiêu linh tinh đâu nhé.”

Tạ Nhiên nói: “Ba cứ yên tâm!”

Thứ Năm, Tạ Nhiên ra khỏi nhà một mình, tới một cửa hàng chuyên kinh doanh mô hình ở hành tinh Thủ đô.

Lục Tắc Hiên từng nói rằng cậu ấy rất thích các loại mô hình rô bốt, phi thuyền. Tạ Nhiên tra được thông tin hôm nay sẽ bày bán một mô hình phi thuyền phiên bản giới hạn chắc chắn Tắc Hiên sẽ thích. Thế nên Tạ Nhiên đã đi xếp hàng từ sáng sớm.

Chủ cửa hàng vừa mở cửa đã thấy một cậu nhóc đáng yêu xếp hàng ngay đầu tiên, bèn hỏi: “Bạn nhỏ, bố mẹ cháu đâu?”

Tạ Nhiên đặt đồng hồ thông minh vào nơi nhận thanh toán, nói: “Ba mẹ cháu cho cháu đi mua, cháu muốn mua mô hình phi thuyền phiên bản giới hạn.”

Ông chủ thấy số dư trong tài khoản đủ, thế là không hỏi thêm nữa, đưa mô hình mới tinh cho cậu: “Cầm chắc nhé, đừng đánh rơi!”

Tạ Nhiên cười nói: “Cảm ơn ông chủ!”

Sau khi mua được mô hình, Tạ Nhiên lại về nhà chuẩn bị một ít hoa quả, trưa hôm sau thì nhờ dì út đưa tới nhà Tướng quân Lục xin lỗi.

Tạ Thần khó hiểu: “Không phải cháu bảo đến nhà bạn học nhóm à? Sao còn mang cả quà lẫn hoa quả vậy. Đi làm bài tập thôi mà phải rườm rà thế à?”

Tạ Nhiên chột dạ gãi mũi: “Dù sao đây cũng là lần đầu cháu tới nhà người ta mà dì, đi tay không thì không hay lắm đúng không?”

Tạ Thần dờ khóc dờ cười: “Nhóc con như cháu mà lễ nghĩa cũng chu toàn quá nhỉ.”

Dì út lái xe bay đưa Tạ Nhiên đến cổng nhà họ Lục.

Nghe bảo Tạ Thần, em gái Tướng quân Tạ Hi, đến, Tướng quân Lục đang được nghỉ ở nhà chủ động ra cổng đón khách: “Tạ Thần, vào ngồi chơi đi.”

Tạ Thần nói: “Em không quấy rầy Tướng quân Lục đâu, Nhiên Nhiên tới học nhóm với Tắc Hiên nhà anh.”

Tướng quân Lục nhìn Tạ Nhiên với vẻ rất bất ngờ: “Cậu bé này chính là... Con trai của Tướng quân Tạ?”

Tạ Thần nói: “Đúng vậy, cháu nó chính là Nhiên Nhiên. Cháu ấy là bạn thân với Tắc Hiên nhà anh.”

Lục Đình Ngự: “... Thế mà tôi lại chưa nghe Tắc Hiên kể bao giờ!”

Tạ Nhiên chột dạ lảng đi. Đương nhiên cậu ấy sẽ không kể rồi, cậu ấy đang giận cậu, muốn nghỉ chơi kia kìa.

Lục Đình Ngự thấy Tạ Nhiên đưa theo rất nhiều hoa quả và bê hẳn một hộp quà tới, không khỏi bật cười: “Đến nhà bác chơi mà sao phải mang nhiều đồ vậy?”

Tạ Nhiên ngoan ngoãn trả lời: “Bác Lục ơi, hoa quả này biếu bác và bác gái ạ. Còn hộp quà là cháu tặng Tắc Hiên.”

Lục Đình Ngự nhìn cậu nhóc ngoan ngoãn, nghe lời, trong bụng thấy thích phải biết, vội nói: “Mau vào đi, Tắc Hiên nghỉ ở nhà đang chán rũ người đây. Hai đứa vừa học bài, vừa chơi với nhau cũng tốt.”

Tạ Thần nói: “Vậy em về trường đây, khoảng 6 giờ tối sẽ quay lại đón Nhiên Nhiên.”

Lục Đình Ngự nói: “Không thì qua 7 giờ hẵng về đón, để Nhiên Nhiên ăn cơm với nhà tôi.”

Tạ Thần nghĩ một lát, gật đầu: “Được, vậy làm phiền Tướng quân Lục.”

Lục Đình Ngự dẫn Tạ Nhiên vào nhà, mỉm cười rót nước cho cậu, nói chuyện: “Nói chứ, cháu sinh cùng ngày với Tắc Hiên nhà bác đấy. Không ngờ cũng thành bạn thân ở trường, có duyên ghê.”

Tạ Nhiên chột dạ nói: “Đúng ạ, rất có duyên.”

Lục Đình Ngự nói: “Nó ở trên thư phòng nhỏ trên tầng 3 ấy, để bác gọi nó xuống nhé?”

Tạ Nhiên nói: “Hay bác dẫn cháu lên chỗ cậu ấy đi ạ.”

Lục Đình Ngự dẫn Tạ Nhiên lên tầng 3, gõ cửa phòng Lục Tắc Hiên, cười tủm tỉm: “Tắc Hiên, đoán xem ai tới tìm con này?”

Lục Tắc Hiên đang ngồi đọc sách mà tâm trạng cứ không yên. Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu ngoảnh lại nhìn, đụng phải một đôi mắt quen thuộc.

Tạ Nhiên cười tươi rói: “Tắc Hiên, tớ tớ nè, chúng mình làm bài tập cùng nhau đi.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cái tên đối trá này thế mà dám tìm tớ tận cửa?

Lời tác giả:

Bé Lục: Sao lại có Dẫn đường tồi tệ như thế cơ chứ?

Chương 109: Ngoại truyện 2 - Phần 05: Món quà

Tâm trạng Lục Tắc Hiên hai hôm nay rất tệ, thậm chí cậu còn mất ngủ, quầng thâm hiện rõ mồn một ở bọng mắt.

Từ lần gặp “Tần Tiểu Lạc” trong buổi tiệc thường niên, cậu rất để tâm tới cậu ấy. Suy nghĩ của cậu rất ngây ngô, vì thích chơi cùng nên mới coi đối phương là người bạn thân nhất. Kết quả, Tần Tiểu Lạc lừa gạt cậu từ đầu đến cuối, tên, thân phận, thiên phú, thành tích, chẳng cái nào là thật!

Lục Tắc Hiên vừa tức vừa đau lòng. Bản thân cậu thì đối xử thật lòng, đối phương lại bỡn cợt, coi cậu là tên ngốc. Nghĩ thế, sắc mặt Lục Tắc Hiên trông cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: “Cậu còn tìm tôi làm gì?”

Lục Đình Ngự ngăn người, vốn tưởng Tắc Hiên sẽ rất vui khi có bạn tới chơi, ai ngờ cậu con trai lại sầm mặt, mắt cũng đỏ hoe vì tức. Hắn tò mò nhìn con trai rồi lại nhìn Tạ Nhiên, tinh thần hóng hớt dâng cao: “Hai đứa... Cãi nhau à?”

Tạ Nhiên cúi đầu, khẽ đáp: “Bác Lục ơi, tại cháu có lỗi với Tắc Hiên, hôm nay cháu tới để xin lỗi cậu ấy.”

Xem ra hai bạn nhỏ đang giận đối nhau đây mà.

Lục Đình Ngự cười nói: “Hai đứa nói chuyện nhé, bác đi làm việc.”

Tuy hắn rất muốn ngồi lại hóng thêm nhưng nhìn sắc mặt cứ xì ra của Lục Tắc Hiên, Lục Đình Ngự vẫn quyết định tránh đi, để thư

phòng nhỏ của tầng 3 lại cho hai cậu nhóc. Chuyện của lũ trẻ thì để chúng nó tự giải quyết, phụ huynh không nên nhúng tay vào.

Sau khi Lục Đình Ngự rời đi, Tạ Nhiên bước vào thư phòng, đưa tay đóng cửa lại.

Lục Tắc Hiên lạnh lùng nhìn Tạ Nhiên, ánh mắt đầy vẻ đề phòng như thể Tạ Nhiên sẽ hãm hại mình.

Tạ Nhiên hơi buồn khi bị nhìn bằng thái độ đó. Hồi trước, ánh mắt Lục Tắc Hiên nhìn cậu luôn tràn ngập sự tin tưởng. Đều tại cậu lừa Lục Tắc Hiên cả nửa năm trời, phát hiện ra chân tướng, Lục Tắc Hiên ghét cậu cũng là chuyện đương nhiên. Trẻ con yêu ghét gì cũng rõ ràng vậy đó.

Tạ Nhiên mặt dày bước tới rồi dừng lại cách Lục Tắc Hiên khoảng 1 mét, nghiêm túc nói: “Tắc Hiên, tớ đến để xin lỗi cậu, đây là quà tặng cậu nè.” Cậu lấy một hộp quà đẹp mắt ra khỏi túi, đưa tới trước mặt Lục Tắc Hiên bằng hai tay.

Lục Tắc Hiên liếc trộm một cái. Là mô hình phi thuyền phiên bản giới hạn?

Tạ Nhiên nói: “Hồi trước cậu bảo cậu thích mô hình phi thuyền, rô bốt nhất. 6 giờ sáng hôm qua tớ đã dậy xếp hàng để mua được mô hình phi thuyền này đấy. Nghe bảo cả Liên bang chỉ có 100 bộ thôi, khó mua lắm. Tớ tặng cậu, cậu đừng giận tớ nữa được không?”

Lục Tắc Hiên ngoảnh sang hướng khác. Còn lâu tôi mới bị cậu mua chuộc bằng quà cáp!

Thấy cậu không chịu nhận quà, Tạ Nhiên nói tiếp: “Mô hình này phải lắp thủ công đấy. Nghe nói là mô phỏng quá trình chế tạo phi thuyền, có tận mấy nghìn chi tiết cơ, cực kỳ khó lắp luôn. Cậu có biết lắp không?”

Lục Tắc Hiên buột miệng: “Đương nhiên biết, tôi chơi mấy thứ này suốt.”

Nói xong, phát hiện hình như mình đã bị bẫy, tai Lục Tắc Hiên hơi đỏ lên, bạnh hàm nói: “Tôi không thèm quà cậu tặng.”

Tạ Nhiên dịu giọng: “Thì cũng mua rồi, cậu không nhận, tớ lại không thích chơi thứ này, chẳng lẽ vứt đi?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Tạ Nhiên tiếp tục dỗ dành: “Nhận đi mà, đây là món quà đặc biệt tớ mua tặng cậu đó. Sau này cuối tuần nào tớ cũng tặng cậu một món bộ hình được không?”

Lục Tắc Hiên:??

Tuần nào cũng mua tặng một bộ? Vụ này... hấp dẫn quá đi.

Thấy ánh mắt Lục Tắc Hiên đã bắt đầu dao động, Tạ Nhiên tranh thủ bồi thêm vào ngay, giơ tay thề thốt: “Lúc trước lừa cậu là lỗi của tớ, tớ đảm bảo sẽ không bao giờ lừa cậu nữa đâu. Chúng mình lại làm bạn đi mà? Tớ thật sự thích chơi với cậu lắm đó.”

Lục Tắc Hiên dần dần mềm lòng. Thực ra hồi trước cậu phát hiện Tạ Nhiên đang ăn vụng đùi gà trong buổi tiệc thường niên, Tạ Nhiên sợ bị mách tội, bịa bừa một cái tên trong tình huống cấp bách cũng là chuyện có thể tha thứ về mặt tình cảm. Nhưng mà sau này đến trường, cậu ấy vẫn tiếp tục lừa cậu cả một học kỳ thì mới quá đáng.

Hiện tại Tạ Nhiên đến tận nhà xin lỗi, còn mua quà tặng cậu... Có nên tha thứ không đây? Thái độ của Tạ Nhiên rất chân thành, quà tặng cũng cực kỳ có tâm, nếu nhất quyết khước từ thì hình như cậu nh ỏ mọn quá rồi...

Lục Tắc Hiên cau mày, đây là lần đầu tiên cậu rối rắm đến thế từ khi bé tới giờ.

Tạ Nhiên đưa hộp quà tới trước mặt Lục Tắc Hiên: “Đừng giận nữa mà, tha lỗi cho tớ một lần đi, chúng mình bắt đầu lại từ đầu nhé.”

Lục Tắc Hiên đơ mắt, nói: “Sau này không được lừa tôi nữa, một câu cũng không được.”

Tạ Nhiên vui phơi phới: “Chắc chắn sẽ không lừa cậu!”

Lục Tắc Hiên nói: “Nếu lại lừa thì sao?”

Tạ Nhiên giơ tay thề: “VẬY TÙY CẬU XỬ LÝ, CẬU MUỐN PHẠT THẾ NÀO CŨNG ĐƯỢC.”

Bấy giờ Lục Tắc Hiên mới bằng lòng nhận lấy hộp mô hình phi thuyền trong tay Tạ Nhiên, vành tai chuyển màu hồng hồng: “Cảm... Cảm ơn món quà của cậu.”

Nhìn dáng vẻ xấu hổ đó, Tạ Nhiên cảm thấy bé Lục cực kỳ đáng yêu.

Cuối cùng Lục Tắc Hiên vẫn mềm lòng. Nửa năm vừa qua, dù Tạ Nhiên dùng thân phận giả nhưng tình bạn và những niềm vui khi ở cạnh nhau của hai người vẫn là thật. Tạ Nhiên không nỡ để mất người bạn này, Lục Tắc Hiên cũng tương tự.

Chút hiểu lầm con con, giải quyết trực tiếp với nhau, giải thích chân thành, thế là mọi chuyện đều xong xuôi.

Tạ Nhiên kéo một cái ghế tới ngồi cạnh Lục Tắc Hiên, giục: “Mở ra xem đi. Tớ chưa chơi mấy món mô hình này bao giờ đâu, cậu dạy tớ nhé.”

Lục Tắc Hiên mở hộp mô hình rất thành thạo, dọn sạch đồ đạc trên bàn rồi đổ hết linh kiện ra, nói: “Thực ra việc lắp ghép dễ lắm, cứ lắp từng bước theo tờ hướng dẫn là được. Giờ sẽ lắp hệ thống động cơ, hệ thống trọng lực trước...”

Lục Tắc Hiên kiên nhẫn hướng dẫn một lượt, Tạ Nhiên ngồi bên cạnh hiếu kỳ lắng nghe, ghi nhớ rất nhanh: “Nói cách khác, cái này mô phỏng quá trình chế tạo phi thuyền, lắp ráp từng hệ thống trước rồi mới ghép vào nhau, sau đó lắp vỏ phi thuyền bên ngoài, cố định toàn bộ lại là xong?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đúng vậy. Quá trình không được làm sai, nếu không thì phi thuyền sẽ không khởi động được sau khi ghép hoàn chỉnh.”

Tạ Nhiên nhìn mớ linh kiện với ánh mắt kinh ngạc: “Ghép xong còn khởi động được hả?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Ừ, có thể mô phỏng quá trình cất cánh và hạ cánh của phi thuyền.”

Tạ Nhiên rất hào hứng: “Hai chúng mình cùng lắp đi, tớ sẽ giúp cậu!”

Lục Tắc Hiên thắc mắc: “Không phải cậu bảo cậu không hứng thú với mấy món đồ chơi kiểu này à?”

Tạ Nhiên nói: “Chúng mình cùng lắp với nhau sẽ có ý nghĩa kỷ niệm. Với lại, lắp cùng cậu khiến tớ thấy thú vị hơn hẳn.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cái cậu Tạ Nhiên này láu cá cực kỳ, không biết những câu cậu ấy nói ra có bao nhiêu phần trăm là thật. Nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt trong veo, xinh xắn kia, Lục Tắc Hiên đều mềm lòng. Có lẽ người này chính là khắc tinh của mình nhỉ? Vốn đã quyết định sẽ không chơi với cậu ấy nữa, kết quả, được tặng một hộp quà, được dỗ dành vài câu, cơn giận của cậu lại bay sạch...

Lục Tắc Hiên nhìn đống mảnh ghép trên bàn với tâm trạng rối ren.

Nếu cậu ấy đã chủ động đề nghị muốn lắp cùng, Lục Tắc Hiên lập tức hào phóng chia một phần mảnh ghép trong đó sang: “Lần đầu

cậu chơi, lắp hệ thống cân bằng với hệ thống trọng lực khá đơn giản này trước đã. Tôi sẽ lắp động cơ.”

Tạ Nhiên đồng ý rất dứt khoát: “Được, cậu dạy tớ lắp nhé.”

Hai bạn nhỏ bắt đầu nghiêm túc lắp ghép từng chi tiết, Lục Tắc Hiên tự tay hướng dẫn Tạ Nhiên cách lắp ráp. Những chi tiết bé tí xíu này phức tạp hơn hẳn Tạ Nhiên nghĩ, có những cái trông hình dáng giống y như nhau, phải phân biệt bằng màu sắc chỉ khác nhau chút chút và kết cấu bên trong.

Lần đầu tiên lắp mô hình kiểu này, tốc độ của Tạ Nhiên khá chậm.

Lục Tắc Hiên lại cực kỳ thành thạo.

Ngón tay cậu vừa nhanh vừa chuẩn xác như đang làm ảo thuật, một mớ mảnh ghép nhỏ xíu trên bàn dần dần hợp lại thành hình dạng của hệ thống động cơ hoàn chỉnh. Thấy thế, Tạ Nhiên cất lời khen: “Khả năng vận dụng tay chân của Lính gác đỉnh thật đấy, mới thế mà đã lắp xong rồi!”

Dẫn đường có sở trường ghi nhớ kiến thức và nắm bắt cảm xúc, Lính gác lại giỏi vận dụng tay chân hơn. Hầu hết sinh viên ưu tú chuyên ngành Chế tạo máy móc của Liên bang đều là Lính gác, ngón tay họ có thể dễ dàng cảm nhận được sự khác biệt cực nhỏ của từng linh kiện, chế tạo ra các loại máy móc tinh vi nhất.

Tạ Nhiên nhận lấy động cơ Lục Tắc Hiên đã lắp xong, ngắm nghía tỉ mỉ một lượt: “Cậu giỏi thật đấy, động cơ phi thuyền trông cũng giống như thế này à?”

Lục Tắc Hiên rất sung sướng khi được khen, cậu nghiêm túc nói: “Các chi tiết của mô hình đã được đơn giản hóa rồi, phi thuyền thật chắc chắn phải phức tạp hơn nhiều.”

Tạ Nhiên hỏi: “Cậu từng thấy phi thuyền thật rồi à?”

Lục Tắc Hiên lắc đầu: “Tôi còn bé, cha chưa cho đi xem bao giờ.”

Tạ Nhiên cười nói: “Không sao, cậu là con trai của Tướng quân Lục mà. Sau này lớn lên, thế nào cậu cũng có phi thuyền của riêng mình.”

Lục Tắc Hiên nói với vẻ ao ước: “Tôi thích màu đen. Đến lúc đó sẽ sơn toàn bộ vỏ phi thuyền thành màu đen được không nhỉ?”

Tạ Nhiên nói: “Thế thì cực kỳ ngẫu luôn!”

Hai cậu vừa lắp mô hình, vừa nói chuyện phiếm, giận dỗi lúc trước đã sớm tan thành mây khói.

Lục Tắc Hiên không phải người thù dai, hoặc là không tha thứ, còn nếu đã chọn tha thứ thì cậu sẽ xí xóa chuyện Tạ Nhiên từng lừa mình, không bận tâm đến nó nữa. Giả sử sau này Tạ Nhiên lại lừa cậu, vậy thì cậu sẽ thực sự tuyệt giao với Tạ Nhiên. Suy nghĩ của cậu đơn giản như vậy đấy.

Hai cậu lắp mô hình suốt cả chiều, đến 6 giờ tối, Lục Đình Ngự tới gõ cửa: “Các bé ơi, ăn cơm nào!”

Lục Tắc Hiên cất gọn chỗ mảnh ghép chưa lắp xong lại, nói: “Bộ này nhiều chi tiết lắm, chắc phải mất một tuần mới lắp xong cơ.”

Tạ Nhiên cười nói: “Vậy mai tới lại tới lắp cùng cậu tiếp nhé.”

Lục Tắc Hiên nói: “Mai là thứ Bảy mà, chẳng phải cậu bảo muốn đi khu vui chơi sao?”

Tuy cậu ấy giận liền mấy hôm nhưng vẫn không quên lời hẹn trước đó. Tạ Nhiên vui lắm, nói: “Vé khu vui chơi đổi ngày được mà. Chúng mình lắp cho xong mô hình trước đã, cuối tuần tới lại đi khu vui chơi sau được không?”

Lục Tắc Hiên đáp khẽ một câu: “Cũng được.”

Chẳng mấy khi Lục Đình Ngự có tâm trạng đích thân xuống bếp nấu một bữa tối thịnh soạn. Hắn mỉm cười chỉ chỗ ngồi cho Tạ Nhiên: “Nhiên Nhiên, cháu là người bạn đầu tiên của Tắc Hiên tới nhà chơi đấy. Bác xuống bếp nấu mấy món, cháu ăn thử xem, sau lại đến chơi nhiều hơn nhé!”

Tạ Nhiên lễ phép trả lời: “Cảm ơn bác Lục. Mai cháu lại đến chơi với Tắc Hiên được không ạ?”

Lục Đình Ngự cười nói: “Được được. Tắc Hiên ở nhà một mình buồn lắm, có cháu đến chơi cùng chắc chắn nó vui lắm! Đúng không Tắc Hiên?”

Tại Lục Tắc Hiên hơi đỏ lên, lí nhí “vâng” một tiếng.

Lục Đình Ngự nhìn dáng vẻ lúng túng này của con trai thì thấy hơi buồn cười. Xem ra trước đó hai bạn nhỏ có chút xích mích với nhau, giờ Tạ Nhiên đã dỗ Lục Tắc Hiên nguôi rồi.

Tạ Nhiên vừa ăn vừa khen: “Thức ăn bác Lục nấu ngon quá!”

Đứa nhóc này cười tươi trông cực kỳ đáng yêu, Lục Đình Ngự rất vui khi được khen: “Vậy cháu ăn nhiều vào. Mấy đứa đang tuổi ăn tuổi lớn, thích ăn gì sau bác lại nấu cho.”

Tạ Nhiên chủ động gấp một miếng cánh gà cho Lục Tắc Hiên: “Tắc Hiên, cậu cũng ăn nhiều vào.”

Nhìn hình ảnh hai đứa nhóc vui vẻ chơi với nhau, tâm trạng Lục Đình Ngự hơi rối.

Người thừa kế của các quân đoàn lớn không được kết hôn với nhau là luật ngầm đã duy trì hai trăm năm nay, các Quân đoàn trưởng đều tự giác tuân thủ. Nhưng suy nghĩ của trẻ con rất đơn giản, chắc chắn chúng sẽ không tính toán nhiều đến thế. Nếu hai đứa trẻ muốn làm bạn với nhau, cha mẹ cũng không thể bắt chúng nghỉ chơi.

Hy vọng hai đứa nó chỉ là tình bạn đơn thuần.

Làm thanh mai trúc mã cùng trưởng thành, là anh em tốt không giấu giếm gì nhau thì quá ổn.

Lục Đình Ngự thầm cầu nguyện trong lòng: Ngàn vạn lần đừng có thích nhau đấy!

Chương 110: Ngoại truyện 2 - Phần 06: Viện Thánh

Kỳ nghỉ Hè đó là kỳ nghỉ vui nhất trong ký ức của Lục Tắc Hiên.

Ngày nào Tạ Nhiên cũng tới lắp mô hình cùng Lục Tắc Hiên. Hai cậu tốn một tuần để lắp mấy nghìn chi tiết thành một chiếc phi thuyền hoàn chỉnh. Khi phi thuyền chính thức cất cánh, trong lòng cả hai đều cảm thấy vô cùng thành công.

Lục Tắc Hiên cất kỹ chiếc phi thuyền lắp chung ấy vào tủ. Trong tủ, cậu có rất nhiều mô hình rô bốt, đều là quà sinh nhật cha mẹ tặng. Chiếc phi thuyền do cả hai góp sức ấy có ý nghĩa đặc biệt hơn hẳn, Lục Tắc Hiên đặt nó ở vị trí đẹp nhất, chỉ cần ngẩng đầu lên là trông thấy được ngay.

Sau khi lắp phi thuyền xong, hai cậu lại tới khu vui chơi.

Suốt kỳ nghỉ hè, hai cậu gần như suốt ngày dính với nhau. Cha mẹ đều bận công việc, hai cậu nhóc trở thành bạn bè thân thiết nhất.

Sau khi khai giảng, Tạ Nhiên cũng thường xuyên tới tìm Lục Tắc Hiên. Giờ thân phận đã sáng tỏ, cậu không cần giấu giếm gì nữa, có thể quang minh chính đại rủ Lục Tắc Hiên đi đánh cầu, đi bơi. Bạn cùng lớp của Lục Tắc Hiên đều biết Tạ Nhiên, mỗi lần thấy cậu xuất hiện ngoài cửa sẽ tự động đi gọi Lục Tắc Hiên: “Tạ Nhiên tới tìm cậu kìa.”

Tương tự, bạn cùng lớp của Tạ Nhiên đều biết Lục Tắc Hiên, chỉ cần trông thấy cậu, ai cũng biết cậu tới tìm Tạ Nhiên.

Cả khối đều biết chuyện Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên là bạn thân nhất của nhau.

Vì Linh gác và Dẫn đường nhỏ tuổi đều bị phong ấn sức mạnh nên không thấy được thực thể tinh thần của nhau. Trẻ con cũng không bị ảnh hưởng bởi pheromone Dẫn đường, hai đứa trẻ kết bạn với nhau là chuyện rất bình thường, không hề khiến phụ huynh lo lắng.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên như hình với bóng, tình bạn đó khiến không ít bạn khác ngưỡng mộ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tuổi thơ của cả hai rất vô tư, thoải mái. Hai cậu làm bạn với nhau suốt quá trình lớn lên cho đến ngày tốt nghiệp tiểu học. Tiến độ học tập của người tiến hóa nhanh gấp đôi người bình thường. Linh gác và Dẫn đường 13 tuổi đã hoàn thành toàn bộ chương trình học cấp hai và cấp ba, tiếp theo sẽ tới Viện Thánh để tiếp thu những kiến thức liên quan đến sức mạnh đặc biệt.

Kỳ nghỉ Đông năm 13 tuổi, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên lần lượt được cha mẹ gỡ bỏ phong ấn.

Rốt cuộc cáo lửa cũng được xuất hiện trở lại bên cạnh Tạ Nhiên. Qua mấy năm bồi dưỡng và học tập trong thế giới tinh thần, kích thước của cáo bây giờ to gấp mấy lần cục lông đỏ hồi trước, lúc đứng thẳng đã cao gần bằng Tạ Nhiên.

Tạ Nhiên mỉm cười xoa đầu cáo, thầm nghĩ có phải thực thể tinh thần của Lục Tắc Hiên cũng được thả ra rồi không?

Trưa hôm sau, Tạ Nhiên hẹn Lục Tắc Hiên với công viên vịnh biển.

Công viên vào mùa Đông trông rất tiêu điều, tối qua lại mới có tuyết rơi, tuyết trên đường đọng đến ngang mắt cá chân. Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng đi dạo trong rừng hoa mai, một con cáo lửa đỏ rực bỗng xuất hiện bên cạnh Tạ Nhiên. Dường như nó rất phấn khích, cứ chạy băng băng giữa nền tuyết.

Lục Tắc Hiên đã được Nhiên Nhiên kể thực thể tinh thần của cậu là cáo lửa từ lâu nhưng đây mới là lần đầu tiên trông thấy. Cậu nhìn chú cáo linh hoạt nhảy nhót giữa tuyết như ngọn lửa bập bùng, bèn khen: “Cáo của cậu có sức mạnh tinh thần mạnh thật đấy.”

Tạ Nhiên tò mò hỏi: “Chim ưng của cậu đâu? Thả ra cho tớ xem với.”

Cùng với tiếng hót lạnh lót vang lên, một con chim ưng trắng muốt xuất hiện trên bầu trời.

Chim ưng kia tung cánh bay quanh đỉnh đầu hai người một vòng rồi hào hứng đuổi theo cáo, miệng nói không ngừng: “Chào bạn cáo, tớ được nghe về cậu từ lâu rồi. Lần đầu gặp mặt, mong được giúp đỡ nhiều hơn!”

Cáo lửa ngẩng đầu liếc nhìn nó, nói: “Tớ cũng đã được nghe về cậu, sao cậu lại bé thế này?”

Chim ưng trắng buồn rầu nói: “Tớ vẫn chưa lớn hết. Chờ chủ nhân tớ trưởng thành, tớ sẽ to gấp cả chục lần bây giờ cơ.”

Cáo lửa chạy một vòng quanh rừng mai rồi trở lại bên cạnh Tạ Nhiên.

Lục Tắc Hiên ngoảnh sang nhìn cáo lửa, bộ lông trên người nó vừa dài vừa dày, xù tung mềm mượt, trông có vẻ sờ rất thích, màu đỏ lửa cũng cực kỳ đẹp. Lục Tắc Hiên khẽ nói: “Nó đáng yêu quá.”

Tạ Nhiên cũng nói: “Chim ưng trắng của cậu cũng rất đáng yêu.”

Vừa dứt lời, chim ưng trắng lập tức hăng hái bay qua đầu lên vai Tạ Nhiên, nói: “Cảm ơn cậu đã khen. Nhưng mà tớ không thích tính từ “đáng yêu” đó đâu, cậu có thể nói là chim ưng trắng rất ngầu, chim ưng trắng rất uy phong!”

Tạ Nhiên bật cười, đưa tay vuốt cánh nó: “Rồi rồi, cậu ngầu nhất.”

Cảm giác khi chạm lên cánh chim ưng trắng cũng rất thích, lớp lông vũ phủ bên trên vừa dày vừa mềm, xương cánh lại cứng cỏi, mạnh mẽ, dáng vẻ lúc dang rộng cánh bay thực sự rất ngầu.

Nhưng ngay sau đó, Tạ Nhiên thấy mặt Lục Tắc Hiên đỏ lựng lên.

Cảm giác của thực thể tinh thần và chủ nhân gắn liền với nhau. Từ nhỏ, thực thể tinh thần của Lục Tắc Hiên đã bị phong ấn trong thế giới tinh thần, đây là lần đầu tiên được người khác đụng chạm thân mật đến thế. Đối với Lục Tắc Hiên, ngón tay thon dài của Tạ Nhiên dịu dàng vuốt ve cánh chim ưng chẳng khác gì cậu đang nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay mình.

Tim Lục Tắc Hiên đập thành thịch, mặt đỏ tới tận mang tai: “Bố... Bố mẹ cậu không dặn là không được tùy tiện sờ thực thể tinh thần của người khác à?”

Tạ Nhiên thu tay lại: “Ngại quá, tại trông nó rất đáng yêu, lại đang đậu trên vai tớ nên tớ mới không kìm được mà sờ. Chim ưng này, cậu không giận đâu đúng không?”

Chim ưng trắng ngượng ngùng bay về trên vai Lục Tắc Hiên: “Không... không sao.”

Cảm giác được Tạ Nhiên vuốt ve hình như rất thích?

Lục Tắc Hiên hắng giọng một tiếng, bỏ qua sự khác thường trong lòng, lảng sang chuyện khác: “Tháng sau Viện Thánh khai giảng rồi.”

Tạ Nhiên nói: “Ừ, Viện Thánh tách riêng Dẫn đường và Linh gác ra, nghe bảo giữa hai Học viện còn có tường ngăn rất cao. Sau này chúng mình không được gặp nhau hằng ngày như trước nữa rồi.”

Lục Tắc Hiên nhìn Tạ Nhiên, ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối: “Cậu ở Học viện Dẫn đường nhớ giữ sức khỏe, nếu có ai bắt nạt cậu... Không đúng, chắc không ai dám bắt nạt cậu đâu, cậu không bắt nạt bạn khác là tốt rồi.”

Tạ Nhiên bật cười thành tiếng: “Tớ biết rồi, sẽ không bắt nạt bạn khác đâu.”

Hoa mai ở công viên vịnh biển còn chưa nở, cảnh tuyết lại rất trắng lệt. Hai người nhàn nhã dạo bộ giữa tuyết, in lại hai hàng dấu chân song song nhau. Hàng dấu chân kia nối thành một vòng kín quanh công viên, cuối cùng biến mất ở cổng ra vào.

Lúc lên xe bay rồi, Lục Tác Hiên còn ngoái lại hỏi: “Hôm nào cậu tới Viện Thánh?”

Tạ Nhiên đáp: “Ngày 14 tháng 1, đến sớm một hôm cho quen chỗ.”

Lục Tác Hiên nói: “VẬY 14 TÔI CŨNG TỚI.”

Tạ Nhiên thờ dài, nói: “Quy định tách Dẫn đường và Lính gác ra học riêng này chẳng hợp lý gì cả. Cậu tự chăm sóc tốt bản thân nhé.”

Lục Tác Hiên nói: “Ừ, cậu cũng vậy.”

Từ khi trở thành bạn bè hồi 6 tuổi, cả hai thường xuyên ở cạnh nhau. Giờ bỗng nhiên phải tách ra, hai cậu đều thấy không quen. Nhưng chung quy ai cũng phải lớn lên, thời gian học tập tại Viện Thánh cũng là giai đoạn bắt buộc phải trải qua.

Lục Tác Hiên lưu luyến chào tạm biệt Tạ Nhiên.

Một tuần sau, hai thiếu niên 13 tuổi chính thức tới Viện Thánh báo danh. Tần Lạc tự đưa con trai tới trường, mẹ Lục Tác Hiên cũng hỗ trợ cậu giải quyết thủ tục nhập học. Quá trình báo danh rất thuận lợi, từng người đều nhận được đồng phục của Học viện.

Ở Học viện Dẫn đường, các lớp từ 1 đến 5 là lớp của Dẫn đường loại hình chữa trị cấp A trở lên, lớp 6 và 7 là của Dẫn đường loại hình công kích. Tạ Nhiên được xếp vào lớp 7.

Sau khi khai giảng, cả hai đều tất bật với việc học.

Chương trình học của Viện Thánh không hề đơn giản. Các Dẫn đường mới được gỡ bỏ phong ấn cần học được cách xây dựng thế giới tinh thần, vận dụng sức mạnh và ngưng tụ tua ý thức. Các Linh gác phải nắm được cách vận dụng các giác quan nhạy bén, sử dụng thể lực hợp lý và nhuần nhuyễn rất nhiều kỹ thuật chiến đấu.

Tạ Nhiên học rất nhanh, giáo viên chỉ cần giảng một lần là cậu đã thuộc lòng, những nội dung giáo viên chưa giảng tới cậu cũng tự nắm được trước thông qua giáo trình. Chỉ nửa tháng ngắn ngủi sau khi khai giác, các bạn học khác còn đang chật vật với việc ngưng tụ tua ý thức, Tạ Nhiên đã mở rộng thế giới tinh thần của mình đến phạm vi bạn bè khó lòng với tới.

Trong rừng nguyên sinh của cậu, hoa cỏ nở rộ, cành lá giao hòa, các chi tiết vô cùng phong phú, đến cả giáo viên bộ môn cũng phải tán thưởng sức mạnh tinh thần của cậu không hổ là cấp S hiếm gặp.

Chủ nhiệm lớp chủ động gặp Giám đốc Học viện Dẫn đường báo lại tình hình: “Tiến độ học tập của Tạ Nhiên ở lớp em cực kỳ nhanh. Em mới giảng đến chương 5, em ấy đã học xong cả quyển sách...”

Gặp được học sinh thiên tài như thế, giáo viên cũng rất khó xử. Tiến độ giảng dạy của thầy cô giáo phải phù hợp với tốc độ tiếp thu của đa số học sinh trong lớp, Tạ Nhiên đã tự học xong hết những kiến thức kia, bắt cậu lên lớp nghe giảng lại toàn những điều đã biết chỉ khiến cậu phí phạm thời gian.

Giám đốc Tạ Thời Dật cân nhắc một lát, nói: “Thế này đi, trường hợp của Tạ Nhiên khá đặc biệt, lúc lên lớp em ấy muốn đọc sách gì thì cứ kệ, nhờ các giáo viên bộ môn đừng bận tâm. Hết giờ học chính khóa tôi sẽ bố trí thời gian phụ đạo riêng.” Ông ngừng một lát, lại nói, “Phải rồi, tình hình các học sinh lớp 7 ra sao?”

Chủ nhiệm lớp nói với vẻ rất đau khổ: “Mấy chục Dẫn đường loại hình công kích tụ tập vào một chỗ, có mấy em nóng tính rất hay đánh

nhau. Ngày nào em cũng phải xử lý đủ các vụ tranh cãi của các em ấy.”

Giám đốc Tạ đề nghị: “Hay là để Tạ Nhiên làm lớp trưởng hỗ trợ em quản lý kỷ luật xem sao.”

Khi mới khai giảng, lớp 7 đã bầu ban cán sự lâm thời. Chiều hôm đó, giáo viên chủ nhiệm tổ chức họp lớp, bầu ra ban cán sự chính thức. Tạ Nhiên không hề có hứng thú với chuyện này nhưng giáo viên chủ nhiệm đã chỉ đích danh cậu làm lớp trưởng nên cậu không thể từ chối thẳng, đành miễn cưỡng đồng ý.

Chủ nhiệm lớp gọi riêng Tạ Nhiên ra dặn dò: “Tạ Nhiên, tiến độ học tập của em là nhanh nhất, thiên phú cũng xuất sắc nhất. Cô chọn em làm lớp trưởng là hy vọng em sẽ giúp các thầy cô giáo quản lý kỷ luật của lớp 7, để các bạn học tập cùng nhau thật hòa thuận.”

Tạ Nhiên gật đầu rất nghiêm túc: “Cô cứ yên tâm, em sẽ làm hết sức.”

Hôm đó, sau khi tan học, vài tên Dẫn đường ngỗ nghịch hùa nhau bắt nạt hai bạn học có thực thể tinh thần yếu hơn.

Một nam sinh vóc dáng rất cao, có thực thể tinh thần là rắn độc dẫn đầu, vây chặt hai bạn kia lại, mỉa mai: “Đã khai giảng tận nửa tháng rồi mà chúng mày còn chưa ngưng tụ được tua ý thức thì đòi tấn công ai? Có khi sau này chỉ có thể gãi ngứa cho người ta ấy nhỉ?”

“Ha ha ha, với sức mạnh tinh thần của bọn nó, có gãi chưa chắc người khác đã cảm nhận được cơ.”

“Hai đứa thực thể tinh thần là mấy con sâu lít nhít, sức mạnh chỉ đạt cấp B chúng mày sao lại được xếp vào lớp 7 thế?”

“Hay là bên chữa trị đi dạt sang đây góp cho đủ sĩ số lớp? Mấy con sâu của chúng mày còn đếch đủ cho rắn của tao nhét kẽ răng!”

Hai học sinh bị bao vây cúi gằm đầu, sắp khóc đến nơi.

Đám nhóc 13 tuổi bộp trịch, hiếu thắng, hai bạn “có tiến độ học chậm nhất” này lập tức trở thành mục tiêu bắt nạt của những kẻ khác.

Tạ Nhiên lạnh lùng nhìn cảnh đó.

“Hay để tao dạy bọn mày cách dùng tua ý thức tấn công nhé?” Nam sinh kia đột ngột vươn tua ý thức màu tím tới.

Hai học sinh kia sợ tái cả mặt, cuống cuống lùi về đằng sau. Ngay khi tua ý thức hệ nọc độc của đối phương sắp chạm vào đầu mình, mấy sợi tua ý thức màu đỏ đột ngột lao tới từ đằng xa, cắt đứt chúng nhanh như chớp.

Đám học sinh xung quanh giật mình, đồng loạt ngoảnh sang nhìn.

Một con cáo khổng lồ rực lửa xuất hiện bên cạnh Tạ Nhiên, khoe môi cậu đang nhoẻn lên cười, ánh mắt đảo qua tất cả những người đang ở đây, nói: “Không phải muốn dạy bạn khác cách dùng tua ý thức để tấn công à? Để tôi dạy cậu chút này.”

Thằng nhãi cầm đầu vừa bị cắt đứt tua ý thức giờ đang thấy đầu mình đau như búa bổ. Nhưng Tạ Nhiên không hề định tấn công phá hỏng thế giới tinh thần của cậu ta, chỉ cắt đứt tua ý thức thôi thì nghỉ một hồi là sẽ ngưng tụ lại được.

Tạ Nhiên tiến thêm một bước, nhìn chăm chăm cậu ta: “Xin lỗi mau!”

Mặt cậu học sinh kia xanh mét nhưng vẫn trừng mắt gằm gằm nhìn Tạ Nhiên rất hung tợn: “Làm lớp trưởng thì oai lắm à? Mày chõ mũi vào làm gì! Anh em, cho nó biết sự lợi hại của loài rắn chúng ta!” Nói xong, cậu ta lại ngưng tụ một sợi tua ý thức mới.

Vài học sinh cũng có thực thể tinh thần là rắn đồng loạt vươn tua ý thức tới bao vây Tạ Nhiên.

Đúng lúc này, Tạ Nhiên bỗng xòe hai tay, vô số tua ý thức màu đỏ vươn ra từ lòng bàn tay cậu. Trên những sợi tua nhiều không đếm hết ấy còn có ngọn lửa cháy rực trông rất đẹp mắt.

Những sợi tua đỏ nhanh chóng lan khắp xung quanh, nhoáng cái đã đốt sạch tua ý thức của đám học sinh kia.

Cậu mỉm cười nhìn lướt qua vài người: “Sao đây, mấy cậu cũng muốn tôi bỏ túc à?”

Đám học sinh: “...”

Tạ Nhiên có thể ngưng tụ ra nhiều tua ý thức đến thế ư?

Bọn họ cùng lắm ngưng tụ được cỡ hai, ba sợi, sao sức mạnh tinh thần của Tạ Nhiên lại mạnh đến vậy?!

Đám học sinh đang có mặt tại đây đều sợ khiếp vía với những gì vừa trông thấy, lũ rắn con của bọn họ cũng hoảng loạn trốn biệt ra sau lưng chủ nhân khi trông thấy cáo lửa của Tạ Nhiên. Nam sinh kia biến sắc, vội kéo vài tên đồng bọn chạy biến, tốc độ chạy kia hệt như bị sói dữ đuổi sau lưng.

Tạ Nhiên thu tua ý thức lại, an ủi hai bạn học bị bắt nạt tập thể: “Mấy tên đó sẽ không bắt nạt các cậu nữa đâu. Tiến độ học tập của các cậu hơi chậm cũng không sao cả, có người bạn từng nói với tôi rằng gen là cha mẹ cho nhưng tương lai mạnh yếu ra sao đều do bản thân nỗ lực. Sau này học hành chăm chỉ nhé, có gì không hiểu cứ hỏi tôi.”

Hai bạn kia nhìn nhau, cảm kích đáp lời: “Cảm ơn lớp trưởng!”

Mấy tên nhãi thực thể tinh thần là rắn bị Tạ Nhiên dạy dỗ cũng chịu ngoan ngoãn ít hôm.

Tiếp đó lại có học sinh đánh nhau trong lớp sau giờ học. Hai nhóm tranh cãi với nhau xem thực thể tinh thần của ai mạnh hơn rồi động tay động chân luôn, phòng học loạn cào cào như cái chợ.

Tạ Nhiên bước vào lớp, tươi cười nói: “Các bạn cần cù chịu khó quá, hết giờ rồi vẫn đang học. Cho tôi học cùng với nhé.”

Ngay sau đó, vô số tua ý thức màu đỏ trong lòng bàn tay cậu nhanh chóng bao phủ cả phòng học như sóng thần.

Các bạn học: “...”

Một chọi một đám mà thắng gọn như thế, thực lực này đáng sợ quá rồi thì phải?

Tạ Nhiên hạ đo ván cả đám. Tất cả những học sinh gây chuyện đánh nhau nhìn thấy ánh mắt cậu mà như nhìn thấy ma.

Cậu đưa mắt nhìn từng người: “Còn không về ký túc xá đi?”

Học sinh trong lớp đảo dác ngó nhau, nhanh chóng cúp đuôi bỏ chạy.

Giáo viên chủ nhiệm phát hiện từ sau khi Tạ Nhiên làm lớp trưởng, kỷ luật của lớp 7 trở nên tốt hơn hẳn. Trước kia cứ hơi tí lại có học sinh tới văn phòng của cô mách đủ chuyện, nói bạn nào đang đánh bạn nào. Giờ thì tốt hơn hẳn, lớp học vô cùng yên bình, không xảy ra phi vụ ẩu đả nào hết.

Giáo viên chủ nhiệm gọi Tạ Nhiên tới hỏi chuyện: “Đạo này các bạn của lớp 7 ngoan quá nhỉ, trong giờ học thì nghiêm túc, tan tiết cũng nộp bài đúng giờ, nhiều ngày liền không đánh nhau, em quản lý các bạn thế nào vậy?”

Tạ Nhiên trả lời rất thản nhiên: “Em chỉ phụ đạo các bạn một chút sau giờ học thôi ấy mà.”

Cô giáo đâu biết Tạ Nhiên “phụ đạo” các bạn như thế nào.

Nhìn chung, học sinh trong lớp ai cũng kính nể cậu. Ngay đến thằng nhãi cầm đầu hội rần với tính cách kiêu căng, thích bắt nạt bạn khác kia thấy cậu là luôn miệng gọi “anh Nhiên” đến là thân thiết, ngày

ngày ngoan ngoãn bưng ly rót nước, cam tâm tình nguyện làm đàn em của Tạ Nhiên.

Vào giờ tự học buổi tối, cả lớp đang ồn ào cãi cọ, Tạ Nhiên vừa bước tới cửa là im phăng phắc ngay.

Hai đám học sinh nổi giận ùng ùng chuẩn bị lao vào đánh nhau, Tạ Nhiên vừa xuất hiện, đôi bên lập tức bắt tay giảng hòa như thể thân thiết, vui vẻ lắm.

Lớp 7 khóa đó, dưới sự “phụ đạo sau giờ học” của Tạ Nhiên, đã trở thành lớp có kỷ luật tốt nhất từ trước đến nay của Học viện Dẫn đường.

Giáo viên chủ nhiệm mừng ra mặt trước tình hình này.

Chương 111: Ngoại truyện 2 - Phần 07: Lối ngầm

Dưới sự “phụ đạo sau giờ học” của Tạ Nhiên, chẳng những các học sinh lớp 7 càng ngày càng nghe lời mà thành tích cũng tiến bộ vượt bậc.

Dẫn đường loại hình công kích có khả năng chữa trị nhất định. Tuy vậy, năng lực này khá yếu, các giáo viên cũng chỉ dạy nhóm học sinh này những kiến thức cơ bản nhất về chữa trị, chủ yếu là chải vuốt và giữ gìn thể giới tinh thần.

Các học sinh lớp 7 đều là Dẫn đường loại hình công kích, không hứng thú với kiến thức về chữa trị cho lắm. Trái lại, Tạ Nhiên nghe giảng rất nghiêm túc, ngoại trừ nội dung giáo viên dạy, cậu cũng tự đọc thêm khá nhiều sách, còn mượn giáo trình dành cho loại hình chữa trị từ thư viện.

Bạn cùng lớp đều nghĩ rằng Tạ Nhiên đã học xong hết chương trình học về công kích nên mới rảnh rỗi nghiên cứu về chữa trị cho đỡ chán. Họ đâu biết Tạ Nhiên tự học các kiến thức về chữa trị thực chất là vì cậu có một người bạn Lính gác vô cùng thân thiết.

Sức mạnh tinh thần của Lính gác bẩm sinh không ổn định, rất dễ sụp đổ, thậm chí cuồng bạo, biến dị. Lục Tắc Hiên là Lính gác cấp S, nhờ chẳng may sau này cuồng bạo, nếu không có Dẫn đường hiểu cực rõ về thể giới tinh thần cậu ấy hỗ trợ thì rất có thể sẽ không cứu nổi.

Tạ Nhiên không đời nào cho phép bi kịch đó xảy ra. Vậy nên cậu bắt đầu học kiến thức chữa trị từ khi còn rất bé.

Năng lực chữa trị của cậu hiện chỉ đạt cấp B nhưng Tạ Nhiên cảm thấy học nhiều cũng không thiệt gì. Nhớ tương lai Lục Tắc Hiên gặp chuyện hoặc chiến hữu Lính gác của cậu đối mặt với nguy cơ sụp đổ tinh thần, chí ít cậu cũng có thể hỗ trợ chứ không phải chỉ biết đứng một bên lo lắng suông.

Tuy khả năng chữa trị của cậu không mạnh nhưng khả năng tiếp thu kiến thức của cậu lại cực tốt, cậu chỉ cần đọc một lần là nắm được hết nội dung trong sách.

Học viện Dẫn đường có phòng thí nghiệm dành riêng cho môn chữa trị, trong đó có rất nhiều người máy trí tuệ nhân tạo để học sinh luyện tập mô phỏng tại đây. Ngày nào Tạ Nhiên cũng tới phòng thí nghiệm sau khi tan lớp, chọn một người máy Lính gác để thử chữa trị thế giới tinh thần.

Loại hình thế giới, cấp bậc sức mạnh của người máy có thể điều chỉnh tùy ý. Tạ Nhiên bắt đầu luyện tập từ mức độ đơn giản nhất. Làm nhiều thành quen, dần dần, Tạ Nhiên đã thành thạo việc chữa trị cho người máy cấp B và tiến hành chải vuốt tinh thần đơn giản cho người máy cấp A.

Nhưng cậu vẫn không tài nào đột phá được lá chắn tinh thần của Lính gác cấp S.

Nếu không thể đột phá bằng cách chữa trị thì thử dùng cách tấn công xem sao? Tạ Nhiên thiêu hủy gần nửa thế giới tinh thần của người máy bằng tua ý thức lửa cháy của cáo lửa rồi lại thử chữa trị. Dưới sự “tra tấn” không hồi kết cứ đánh rồi lại chữa đó của cậu, đèn cảnh báo trên gáy người máy nhấp nháy đỏ.

CẢNH BÁO! CẢNH BÁO! HỆ THỐNG GẶP TRỤC TRẠC!

Khi tới phòng thí nghiệm để thị sát, thầy Giám đốc vừa khéo trông thấy cảnh tượng này, ông cực kỳ cạn lời: “Em Tạ Nhiên kia làm gì mà khiến người máy báo hồng luôn thế này?” Ông đẩy cửa bước

vào, nhìn Tạ Nhiên, hỏi: “Tạ Nhiên, nghe nói dạo gần đây em đang học kiến thức về chữa trị?”

Tạ Nhiên nói: “Đúng thế thưa thầy. Còn về tấn công em đã học hòm hòm xong hết rồi.”

Nhanh đến vậy sao? Mới khai giảng được một tháng mà cậu đã có thể sử dụng tua ý thức cực kỳ thành thạo, đúng là thiên phú dị bẩm.

Giám đốc hỏi: “Sao tự nhiên em lại có hứng thú với kiến thức chữa trị?”

Tạ Nhiên trả lời: “Khả năng chữa trị của em không mạnh lắm nhưng cứ học thêm vài kỹ năng, biết đâu sau này lại hữu ích.”

Đối diện ánh mắt nghiêm túc của cậu, thầy Giám đốc mỉm cười, nói: “Thôi được rồi, em đừng hành hạ người máy nữa, để thầy dạy em.”

Giám đốc Tạ lúc nào cũng quý trọng người tài, ông vẫn luôn để ý tới tình hình của Tạ Nhiên. Bản thân ông là một Dẫn đường chữa trị cấp S, thực thể tinh thần là chim sẻ bạc má đuôi dài đáng yêu. Được ông đích thân hướng dẫn, khả năng vận dụng các kỹ thuật chữa trị của Tạ Nhiên cải thiện đáng kể.

Dần dần, Tạ Nhiên cảm thấy người máy trong phòng thí nghiệm là không đủ, chúng không có linh hồn.

Thế giới, tình huống bị thương, cấp bậc sức mạnh tinh thần của người máy đều có thể điều chỉnh thông qua máy tính quang học. Nhưng con người là một sinh vật cực kỳ phức tạp, đại đa số ca bệnh sẽ không phát sinh như lý thuyết trong sách vở, thế giới tinh thần và trạng thái tổn thương tinh thần của Linh gác cũng không rập khuôn như người máy.

Cậu muốn luyện tập với Linh gác thật.

Học sinh Lính gác bình thường chắc chắn sẽ không chịu làm “người mẫu luyện tập” cho một Dẫn đường non trẻ như cậu, chỉ có Lục Tắc Hiên mới sẵn sàng tin tưởng Tạ Nhiên.

Tiệc là trong thời gian học tập tại Viện Thánh, Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác không bao giờ có cơ hội tiếp xúc với nhau. Không biết Lục Tắc Hiên bên kia học hành ra sao rồi?

Tối đó, Tạ Nhiên nằm trên giường mà trằn trọc khó ngủ. Tại sao giữa Học viện Dẫn đường và Học viện Lính gác lại phải xây một bức tường ngăn cao chót vót như thế? Nếu Lính gác và Dẫn đường đã được định sẵn là quan hệ hỗ trợ, bảo vệ nhau, vậy chẳng phải bồi dưỡng sự ăn ý từ lúc còn nhỏ thì sẽ tốt hơn à?

Tạ Nhiên càng nghĩ càng thấy bất hợp lý. Một bức tường cách ly đứng sừng sững đó không chỉ ngăn cách tình bạn giữa Lính gác và Dẫn đường mà còn ngăn cách cả sự hiểu biết về nhau của đôi bên. Cậu thật sự rất muốn sang Học viện Lính gác xem thử, nhưng bức tường kia quá cao, thật sự không trèo qua nổi.

Nếu không trèo được, vậy... Đào đường hầm thì thế nào?

Ý tưởng vừa lóe lên trong đầu, Tạ Nhiên quyết định mai sẽ đi thăm dò các camera giám sát của trường rồi đến tối sẽ tìm cơ hội, thử xem có sang được bên đó bằng đường dưới lòng đất hay không.

Hôm sau, Tạ Nhiên giả vờ như dẫn các bạn trong lớp đi quét dọn vệ sinh, quan sát kỹ càng tất cả các camera giám sát trên mọi con đường từ ký túc xá đến bức tường cách ly. Ngoài cổng ký túc có một lối nhỏ camera không quay được đến, gần tường cách ly cũng có một cây cổ thụ vừa khéo chắn mất camera.

Tạ Nhiên hình dung tuyến đường di chuyển trong đầu, yên lặng dời tầm mắt.

Đêm hôm đó, 12 rưỡi, Tạ Nhiên lẳng lặng bò dậy, lén lút rời khỏi ký túc xá.

Giờ tắt đèn của Học viện Dẫn đường là 11 giờ đêm, lúc này, tất cả học sinh đều đã ngủ, cả Học viện im lìm không một bóng người. Tạ Nhiên gọi cáo lừa ra, xóa bỏ cảm giác tồn tại của bản thân, nhanh chóng đi tới khu vực ngăn cách men theo bức tường.

Cậu đã điều tra tỉ mỉ con đường này, đảm bảo sẽ không lọt vào tầm quay của camera.

Sau khi tới gần bức tường ngăn, Tạ Nhiên lách người lẩn ra sau thân cây, lấy một chiếc xẻng gấp từ trong túi ra, bắt đầu hì hục đào.

May mà chất đất ở chỗ này khá xốp nên đào không khó lắm.

Khổ nỗi sức lực của Tạ Nhiên chung quy không thể tốt được như Lính gác, đào cả tiếng đồng hồ mới được một cái hố nhỏ. Cậu tìm một tấm ván gỗ tời dậy lại, phủ thêm một lớp lá khô lên trên, ngụy trang miệng hố xong xuôi rồi mới quay về ký túc xá ngủ.

Đêm hôm sau, cậu lại lén tới chỗ cây đại thụ, lật ván gỗ lên, nhảy xuống hố đào tiếp...

Vì cáo lừa có thể giúp tàng hình, lại thêm bản thân cậu đã tránh né toàn bộ camera, chỉ lén đi đào vào đêm hôm khuya khoắt khi mọi học sinh đều đã ngủ, đã ba ngày rồi nhưng vẫn chưa ai phát hiện ra trò lén lút của cậu.

Hôm nay là thứ Sáu, rốt cuộc Tạ Nhiên cũng đào được thông sang Học viện Lính gác.

Trên đầu chỉ còn một tầng đất mỏng, chút nữa thôi là hoàn thành.

Tạ Nhiên vô cùng vui sướng, cậu vuốt mồ hôi trên trán, tiếp tục đào lên.

Cùng lúc đó, trong rừng cây gần tường cách ly của Học viện Lính gác, Lục Tắc Hiên đang luyện võ. Cậu tung cú đấm nhanh như điện xẹt, tuy còn nhỏ tuổi nhưng từng động tác đã gọn gàng, lưu loát, khí phách hệt như Tướng quân Lục.

Lục Tắc Hiên nghiêm mặt, chăm chỉ luyện tập.

Đột nhiên có tiếng sột soạt vang lên gần đó như có quái vật gì muốn đội đất chui lên.

Thính giác của Lính gác rất nhạy, Lục Tắc Hiên nhanh chóng phát hiện điều bất thường. Cậu đi về phía âm thanh phát ra, cau mày nhìn mặt đất, tay siết chặt thành nắm đấm, vào tư thế chuẩn bị tấn công, sẵn sàng đánh gục quái vật chui ra chỉ bằng một đòn.

Tiếng động dưới lòng đất càng lúc càng rõ.

Chẳng mấy chốc, “quái vật” kia đã đào đến mặt đất, lộ một cái đầu bù xù lên.

Lục Tắc Hiên vung quyền tới, lúc sắp đâm vào mặt đối phương thì khựng lại.

“... Nhiên Nhiên?” Lục Tắc Hiên nhìn người trước mắt với vẻ không tài nào tin nổi.

Tuy mặt mũi cậu lấm lem đầy đất cát nhưng Lục Tắc Hiên vẫn nhận ra ánh mắt kia ngay tức thời.

Tạ Nhiên mới chui đầu lên khỏi mặt đất và Lục Tắc Hiên ngòai phục sẵn bên hố trống mắt nhìn nhau.

Lát sau, Tạ Nhiên mới cảm rằm: “Nửa đêm nửa hôm cậu ở đây làm gì?”

Lục Tắc Hiên: “... Bạn Tạ Nhiên này, cậu này phải để tôi hỏi chứ?”

Tự nhiên chui từ dưới đất lên, cậu thật sự khiến người khác không biết phải nói sao nữa.

Học viện Dẫn đường không chứa nổi tên tai quái nhà cậu nên cậu đào hầm chui qua Học viện Lính gác?

Lục Tắc Hiên nhú mày nhìn cậu: “Sao cậu lại chui từ dưới đất lên?”

Thấy ánh mắt Lục Tắc Hiên cực kỳ rối ren, Tạ Nhiên cười toe toét: “Nếu tớ bảo tớ nhớ cậu nên đào đường hầm sang thăm thì cậu tin không?”

Lục Tắc Hiên: “...”

Tạ Nhiên cũng biết lý do này nghe quá điều, bèn háng giọng một tiếng, giải thích: “Tớ chỉ tò mò không biết rốt cuộc Học viện Lính gác dạy những gì, muốn qua xem thử, tiện thể thăm cậu, không ngờ cậu lại ở ngay đây...”

Thấy bộ dạng lem luốc của Tạ Nhiên, Lục Tắc Hiên đành kéo cậu ra khỏi lối ngầm, phủi sạch cỏ dại trên đầu giúp cậu, nói: “Cậu vi phạm nội quy nhà trường thế này, lỡ bị phát hiện, bị phạt thì sao?”

Tạ Nhiên ánh vào mắt Lục Tắc Hiên: “Chuyện này chỉ có tớ với cậu biết thôi. Chắc chắn cậu sẽ không bán đứng tớ đâu phải không?”

Lục Tắc Hiên cực kỳ bất đắc dĩ. Cậu Tạ Nhiên này từ bé đã quậy phá, vốn tưởng đến Viện Thánh sẽ chịu ngoan ngoãn học hành, ngờ đâu cậu lại đào hẳn một lối ngầm thông sang Học viện Lính gác, đúng là gan to bằng trời!

Nhưng đây mới đúng là Tạ Nhiên mà Lục Tắc Hiên biết: Không sợ trời không sợ đất, dám nghĩ dám làm.

Lục Tắc Hiên thở dài: “Thôi vậy. Tôi sẽ giữ bí mật chuyện này giúp cậu nhưng sau này cậu không được sang...”

Tạ Nhiên ngắt lời cậu: “Thế thì không được đâu. Hầm đào rồi mà không chui sang thì chẳng phải tốn công vô ích à?”

Lục Tắc Hiên dờ khóc dờ cười: “Cậu còn muốn tiếp tục chui sang Học viện Lính gác nữa à?”

Tạ Nhiên cười tủm tỉm: “Cho tớ một bản thời khóa biểu của Học viện Lính gác các cậu đi, để tớ xem thử có tiết nào chạy qua học ké được không. Với cả tớ đã học được kỹ thuật chữa trị rồi đấy, sau này có thể chài vượt thế giới tinh thần giúp cậu. Nể tình bạn bè nhiều năm cậu giúp tớ thực hành chút được không? Trình chữa trị của tớ giờ mới chỉ là cấp B thôi, đảm bảo sẽ không gây tổn thương thế giới tinh thần của cậu, dù có bị phát hiện cũng chắc chắn không liên lụy cậu đâu.”

Nhìn vào ánh mắt chân thành của Tạ Nhiên, Lục Tắc Hiên lại một lần nữa mềm lòng.

Chịu thôi, Tạ Nhiên chính là khắc tinh của cậu. Từ bé đến lớn, chỉ cần là chuyện Tạ Nhiên nhờ, cậu chưa bao giờ nở từ chối.

Thôi thì nếu giáo viên phát hiện chuyện Nhiên Nhiên đào hầm, thế nào cậu ấy cũng bị phạt. Chẳng bằng đến khi đó cứ bảo lối ngầm này là do cả hai cùng đào, gánh ít tội giúp cậu, có lẽ nhà trường sẽ phạt nhẹ hơn vì chuyện là do hai người gây ra.

Nghĩ vậy, Lục Tắc Hiên liền nói: “Được, tôi có thể giúp cậu. Nhưng cậu phải hứa với tôi không được sử dụng sức mạnh của Dẫn đường bừa bãi trong Học viện Lính gác. Ở đây không có Dẫn đường, chỉ cần cậu lộ tua ý thức ra một chút thôi là bị phát hiện ngay. Sau này muốn luyện tập thì tôi làm người mẫu cho, cậu cứ tìm tôi là được.”

Tạ Nhiên hào hứng nhào qua ôm chầm lấy Lục Tắc Hiên: “Tớ biết ngay cậu sẽ đồng ý mà!”

Tại Lục Tắc Hiên đỏ lên, mặt thì căng thẳng: “Cậu... Bỏ ra, người cậu toàn đất thôi!”

Tạ Nhiên buông cậu ra, nhìn đất cát đầy trên người mình, ngượng ngùng nói: “Quên mất tờ mới chui từ dưới lối ngằm lên nên hơi bẩn. Hi, à thì, để tờ giặt áo khoác cho cậu nhé?”

Lục Tắc Hiên vỗ sạch đất dính trên người: “Thôi, tờ tự giặt. Cậu mau về đi, đêm lạnh lắm, đừng để bị cảm.”

Được cậu quan tâm như thế, Tạ Nhiên thấy rất vui.

Quả nhiên, dù cậu có làm gì đi chăng nữa, Lục Tắc Hiên cũng không bao giờ trách cứ mà vẫn luôn bao dung, ủng hộ. Cũng chính vì được Lục Tắc Hiên dung túng từ bé như thế nên thời thơ ấu của Tạ Nhiên mới thực sự được thanh thoi, vô lo vô nghĩ, thích gì làm nấy.

Cậu biết đào đường hầm là vi phạm nội quy nhà trường, nhưng chỉ cần cậu không làm người khác bị thương thì vẫn còn đường sống. Kể cả có bị phạt, cùm lắ cũng chỉ bị ghi tội lại, bắt kiểm điểm trước trường. Mà có khi đến lúc nhà trường phát hiện ra, cậu đã tốt nghiệp rồi cũng nên.

Đã có lối ngằm này rồi, về sau đêm nào cậu cũng có thể lén tới gặp Lục Tắc Hiên.

Nghĩ vậy, Tạ Nhiên bỗng thấy vui hơn hẳn.

Lục Tắc Hiên thấy cậu cứ cười toe toét, bèn thắc mắc: “Cậu cười cái gì?”

Tạ Nhiên ngừng cười, đáp: “Tờ rất vui vì được gặp cậu ấy mà. Tờ đào đường hầm sang, người đầu tiên gặp được chính là cậu. Cậu nói xem, sao lại có chuyện trùng hợp đến thế cơ chứ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Chắc là có duyên? Chúng ta sinh ra cùng ngày vốn đã rất có duyên rồi.”

Tầm mắt hai người nhìn thẳng vào nhau. Mùa Đông vừa qua, thời tiết đêm đầu Xuân vẫn hơi lạnh, trên đầu sao sáng lấp lánh, khoảnh khắc đối diện nhau, dường như có thứ gì đó đã yên lặng bén rễ, nảy mầm trong lòng.

Duyên phận sinh ra cùng năm cùng tháng có lẽ đã được định sẵn từ lâu. Lúc bé, ở trường học, hai cậu vô tình ngoảnh lại là trông thấy bóng dáng đối phương như thể có linh cảm.

Lần bất ngờ gặp nhau này thực ra cũng không hẳn là trùng hợp.

Sở dĩ Lục Tắc Hiên đêm hôm còn ra ngoài luyện võ chứ chưa ngủ thực sự là vì nghĩ đến Tạ Nhiên.

Cậu nghĩ Nhiên Nhiên thông minh như thế, chắc chắn tiến độ học tập sẽ rất nhanh, chưa biết chừng có thể học hết toàn bộ chương trình học của Viện Thánh chỉ trong một tháng. Vậy thì cậu cũng không được phép tụt hậu, nếu Tạ Nhiên tốt nghiệp sớm, cậu cũng nhất định phải tốt nghiệp cùng cậu ấy, có thể thì mới tiếp tục gặp nhau ở đại học được.

Trong khoảng thời gian này, Tạ Nhiên luôn cố gắng học tập kiến thức về chữa trị, đồng thời Lục Tắc Hiên cũng chăm chỉ luyện tập cả ngày lẫn đêm. Nội dung thi tốt nghiệp của Lĩnh gác hầu hết đều là các môn thực hành. Từ bé cậu đã học rất nhiều kỹ xảo chiến đấu từ cha, lại thêm giờ nỗ lực rèn giũa, trình độ tăng tiến rất nhanh.

Tạ Nhiên học xong mọi kiến thức liên quan đến tua ý thức trong vòng một tháng, Lục Tắc Hiên cũng đã nhuần nhuyễn mọi kỹ thuật đấu đối kháng trong cùng khoảng thời gian.

Cả hai đều cố gắng vì đối phương, chỉ là đôi bên lại không biết điều đó.

Lục Tắc Hiên nhìn Tạ Nhiên, ánh mắt dần trở nên ôn hòa: “Mai còn phải đi học nữa. Cậu mau về tắm nước ấm rồi ngủ đi.”

Tạ Nhiên gật đầu: “Ừ, tớ về trước đây.”

Dứt lời, cậu lại chui xuống lối ngàm, chỉ còn mỗi cái đầu thò lên vẫn mỉm cười nói chuyện với Lục Tắc Hiên: “Tạm biệt, đêm mai tớ lại sang gặp cậu!”

Lục Tắc Hiên: “...”

Từ dưới đất chui lên không phải quái vật mà là một con người bằng xương bằng thịt.

Sau này, tối nào cậu ấy cũng sẽ chui từ đây lên ư?

Lục Tắc Hiên dở khóc dở cười day huyệt thái dương. Dám đào cả hầm? Không hổ là Tạ Nhiên.

Lời tác giả:

Niên Niên đội đất chui lên dọa bạn Lục một phen hú vía =))))

Chương 112: Ngoại truyện 2 - Phần 08: Hẹn hò đêm khuya

12 rưỡi đêm hôm sau, Tạ Nhiên lại tiếp tục chui sang Học viện Lính gác qua lối ngầm, quả nhiên Lục Tắc Hiên đang chờ cậu ở phía bên kia bức tường. Thấy cái đầu bù xù của Tạ Nhiên ló lên, Lục Tắc Hiên đành bước tới kéo cậu, hỏi: “Không bị phát hiện chứ?”

Tạ Nhiên nói: “Yên tâm, mọi người ngủ hết rồi. Cáo lừa của tớ có khả năng tàng hình, sẽ không bị phát hiện đâu.”

Lục Tắc Hiên thở phào một hơi, dẫn Tạ Nhiên tới góc rừng cây, tìm một tảng đá rồi ngồi xuống.

Tạ Nhiên quay sang nhìn Lục Tắc Hiên, lo lắng: “Phải hỏi cậu ấy. Lính gác thính tai lắm, cậu chạy từ ký túc xá ra đây không bị bạn cùng phòng phát hiện à?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không đâu, chờ bọn họ ngủ say rồi tôi mới đi.”

Hai cậu liếc nhau, khi đó cả hai vẫn còn nhỏ tuổi, chưa từng nghĩ đến vấn đề “yêu sớm”, chỉ cảm thấy lén gặp nhau trong rừng cây vừa lạ lẫm, vừa thú vị. Tạ Nhiên lắc đầu rũ bớt đất cát trên tóc, hỏi: “Đêm qua cậu bảo sẽ làm người mẫu cho tớ luyện tập, vẫn tính đấy chứ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Chuyện tôi đã đồng ý với cậu đương nhiên có hiệu lực. Cậu muốn luyện thế nào?”

Tạ Nhiên hưng phấn vươn tua ý thức ra: “Thế thì bắt đầu từ bước cơ bản nhất đi, tớ muốn làm quen với thế giới tinh thần của cậu chút.”

Lục Tắc Hiên gật đầu, điều chỉnh nhịp thở, sẵn sàng phối hợp với Tạ Nhiên.

Khi nhỏ, cậu từng được mẹ phong ấn sức mạnh, nhưng lúc ấy cậu còn rất bé, ký ức cũng đã trở nên mơ hồ. Ngoại trừ mẹ, chưa từng có Dẫn đường nào khác tiến vào thế giới tinh thần của cậu. Giờ có Dẫn đường muốn tiếp xúc với thế giới tinh thần cậu trong trạng thái tỉnh táo, đáy lòng Lục Tắc Hiên không khỏi hơi căng thẳng.

Tua ý thức màu đỏ của Tạ Nhiên áp lên trán cậu dương như còn mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Lục Tắc Hiên ngồi thẳng đơ người, chờ đợi thế giới tinh thần của mình bị Dẫn đường xâm lấn.

Nhưng đợi mãi một hồi lâu mà chẳng thấy có gì xảy ra.

Tầm mắt hai người ngang nhau, cứ tròn ra mà nhìn.

Lúc sau Lục Tắc Hiên mới hỏi với vẻ khó hiểu: “Sao cậu vẫn chưa vào?”

Tại Tạ Nhiên hơi đỏ lên, nói: “Lá chắn tinh thần của Lính gác cấp S dày quá, năng lực chữa trị của tớ không đủ mạnh, làm sao vào ngay được! Mà cậu ấy, dựng cái lá chắn dày như thế làm gì? Nừờng một tí cho tớ đột phá không được à?”

Cái thói “đánh không lại thì giở trò” này giống y hệt hồi bé.

Khi ấy, hai cậu đánh cầu lông với nhau, Tạ Nhiên không đỡ được cầu Lục Tắc Hiên phát qua, thế là đòi cậu phải nừờng như đúng rồi.

Nhớ lại cảnh tượng năm đó, khóe môi Lục Tắc Hiên không khỏi hơi nhếch lên. “Tôi còn tưởng cậu muốn khiêu chiến làm sao đột phá được lá chắn tinh thần của Lính gác cấp S chứ, thế này là khiêu chiến thất bại rồi à?”

Tạ Nhiên giận dữ: “Tớ mà tấn công bằng tua ý thức thì đương nhiên là phá cái một ngay ấy chứ, chẳng qua tớ không nở làm cậu bị thương đấy còn gì? Thiên phú của tớ là loại hình công kích, khả năng chữa trị giờ mới đến cấp B thôi.”

Thì ra là thế. Tạ Nhiên sợ lần đầu thực hành trên Lính gác thật sẽ không kiểm soát tốt sức mạnh, khiến Lục Tắc Hiên bị thương nên mới không dám đột phá lá chắn của cậu bằng khả năng tấn công. Tuy cậu ấy rất to gan, đến cả lối ngằm cũng dám đào, nhưng vẫn có nguyên tắc, sẽ không tùy tiện gây tổn thương người khác. Đặc biệt là trong tình huống Lục Tắc Hiên đã tin tưởng và đồng ý làm “người mẫu thực hành” cho mình, cậu càng không nở lòng nào khiến thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên bị thương.

Nghe những lời thẳng thắn đó của cậu, tim Lục Tắc Hiên rất ấm áp, chủ động gỡ lá chắn xuống: “Được rồi, giờ cậu thử lại xem.”

Tạ Nhiên thử đột phá lần nữa. Không ngờ lần này tám lá chắn dày cộp bên ngoài thế giới tinh thần lại tự động bỏ chạy, tua ý thức của Tạ Nhiên tiến vào rất thuận lợi, cáo lửa cũng xuất hiện dưới chân núi.

Tạ Nhiên bị choáng ngợp bởi khung cảnh trước mặt: “Thế giới của cậu là núi tuyết?”

Núi tuyết nguy nga trải dài, đưa mắt nhìn không thấy đâu là điểm cuối. Thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên mênh mông hơn hẳn mấy con người máy ở trường.

Giọng Lục Tắc Hiên vang lên trong thế giới tinh thần: “Đây là nhà tôi tạo nên cho chim ưng trắng, cậu thấy sao?”

Tạ Nhiên khen: “Rất đồ sộ.”

Cậu đi dạo loanh quanh dưới chân núi, hỏi: “Tớ vào trong xem được không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Đương nhiên là được.”

Tạ Nhiên dẫn cáo lừa đi vào sâu trong núi tuyết.

Nơi này có vô số ký ức của Lục Tắc Hiên, rất nhiều trong số đó có liên quan chặt chẽ với Tạ Nhiên.

Ví dụ như lần đầu gặp nhau trong buổi tiệc gặp gỡ thường niên của Bộ Quân sự, Tạ Nhiên trốn dưới gầm bàn gặp đùi gà, khóe miệng dính đầy nước sốt, còn kéo Lục Tắc Hiên vào ăn vụng cùng. Hay lại như lúc nhỏ hai cậu cùng nhau lắp mô hình phi thuyền, toàn bộ quá trình lắp ghép được Lục Tắc Hiên ghi nhớ đầy đủ trong đầu. Rồi cả lần đến khu vui chơi, lúc hai cậu chơi tàu lượn siêu tốc đã căng thẳng nắm chặt tay nhau.

Khi ấy, hai cậu ngày ngày cùng ăn cơm, cùng đến thư viện, cùng đánh cầu, leo núi,...

Nhìn những ký ức quen thuộc của hai người trong những bong bóng ký ức đó, Tạ Nhiên thấy vừa ấm áp, vừa vui vẻ, bèn hỏi khẽ: “Mấy chuyện từ hồi bé xíu này mà cậu vẫn nhớ rõ vậy à?”

Lục Tắc Hiên nghiêm túc nói: “Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nhớ rõ những chuyện này cũng rất bình thường mà?”

Tạ Nhiên cười nói: “Đúng ha, trong thế giới tinh thần của tớ cũng có rất nhiều ký ức về cậu.”

Lần đầu tiên tiến vào thế giới tinh thần của Linh gác, Tạ Nhiên tràn ngập lòng hiếu kỳ.

Lục Tắc Hiên thân thiện mở rộng thế giới tinh thần của mình, cho phép cậu thoải mái thăm thú, tìm hiểu. Cả hai vẫn còn nhỏ, đều chưa rõ việc một Linh gác hoàn toàn mở rộng thế giới tinh thần của mình với một Dẫn đường rốt cuộc có ý nghĩa ra sao.

Những ngọn núi tuyết trước mặt cao đến tận mây trời. Tạ Nhiên không leo lên được, bèn nói: “Đưa tớ lên đỉnh núi ngắm cảnh được không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Tôi vẫn chưa tiến hóa ra được khả năng bay lượn, để chim ưng trắng đưa chúng ta lên đi.”

Chim ưng trắng lập tức vui vẻ dang rộng đôi cánh, chở Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên bay lên trên đỉnh núi cao nhất.

Ánh nắng chiếu lên nền tuyết trắng tinh, phản xạ ra thành vàng sáng vàng lóa mắt, dưới chân là những dãy núi tuyết trải dài, giữa những khe núi còn có sương mù dày vờn quanh, trông không khác gì cảnh cõi tiên. Tạ Nhiên không khỏi cảm thán: “Nhìn từ trên đỉnh núi xuống đẹp quá, đây là lần đầu tiên tớ được ngắm cảnh tuyết đồ sộ như vậy đấy.”

Lục Tắc Hiên nói: “Nếu sau này cậu lại muốn vào xem thì nói với tôi một tiếng là được.”

Nghe được những lời này, tâm trạng Tạ Nhiên bỗng vô cùng vui sướng. Có một Linh gác tình nguyện mở rộng thế giới tinh thần với cậu, hơn nữa còn hứa hẹn rằng cậu có thể vào xem bất cứ lúc nào. Nhưng sự tín nhiệm không chút do dự này của Lục Tắc Hiên chỉ được phép dành cho một mình cậu thôi

Nghĩ đến đó, Tạ Nhiên nhấn mạnh: “Cậu không được cho Dẫn đường khác tùy ý vào xem thế giới tinh thần của cậu đâu đấy.”

Lục Tắc Hiên nói: “Yên tâm, tôi không bao giờ thoải mái với Dẫn đường khác như với cậu đâu, kể cả có là Dẫn đường cấp S cũng sẽ không đột phá được lá chắn tinh thần của tôi. Cũng chỉ có một mình cậu chơi xấu, đòi tôi nhường, tôi mới cho cậu vào.”

Tạ Nhiên ngụy biện: “Chơi xấu đâu mà chơi xấu? Yêu cầu của tớ hợp lý mà.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Cậu cảm thấy tất cả những chuyện đào hầm chui sang Học viện Lính gác, tìm một Lính gác cấp S luyện tập kỹ năng chữa trị, lúc không đột phá được lá chắn tinh thần của đối phương thì đòi đối phương phải tự gỡ lá chắn đều hợp lý hết hả?

Lục Tắc Hiên cạn lời. Nhưng nhìn vành tai hồng hồng của Tạ Nhiên, hiển nhiên cậu ấy đã tự biết chột dạ rồi, cậu cũng không truy cứu mấy chuyện vặt vãnh đó nữa.

Hai người ngồi trong rừng cây suốt một tiếng, đến 1 rưỡi sáng, Tạ Nhiên mới chui lối ngầm quay về.

Kể từ đó, đêm nào hai cậu cũng lén gặp nhau ở rừng cây gần bức tường cách ly.

Tạ Nhiên càng ngày càng quen với thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, cũng thử tiến hành chải vuốt cơ bản cho cậu. Vì Lục Tắc Hiên không hề có thái độ đề phòng, tuy khả năng chữa trị của Tạ Nhiên chỉ đạt cấp B nhưng cậu vẫn có thể chải vuốt thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên cực kỳ thuận lợi.

Đó cũng là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên nhận thấy rằng được Dẫn đường xoa dịu sẽ thoải mái đến thế.

Những mảng sương mù hỗn loạn trong thế giới tinh thần được xua tan hết, tâm trí trở nên vô cùng thông thoáng, dễ chịu. Trái tim Lục Tắc Hiên cũng trở nên bình tĩnh hơn như được làn gió lành thổi tan mọi tâm trạng rối ren.

Nếu như có thể khiến Nhiên Nhiên trở thành Dẫn đường của riêng mình thì tốt biết bao.

Suy nghĩ bất chợt xuất hiện ấy khiến Lục Tắc Hiên hoảng hốt. Tạ Nhiên chỉ đơn thuần là quá tò mò nên mới tìm cậu để luyện tập kỹ năng chữa trị thôi. Nhiên Nhiên mạnh nhất là tấn công, chắc chắn

sau này sẽ kế thừa Quân đoàn Anh Sao, đâu thể nào ở lại bên cạnh cậu, trở thành bác sĩ Dẫn đường của riêng cậu?

Nghĩ vậy, chẳng hiểu sao Lục Tắc Hiên lại thấy hơi hụt hẫng.

Sau này lớn lên, có lẽ hai cậu sẽ chẳng thể thân thiết, gần gũi như bây giờ được nữa nhỉ?

Thời gian trôi qua rất nhanh, tối nào hai cậu cũng lén lút gặp nhau lúc đêm khuya không người. Cáo lừa của Tạ Nhiên có khả năng tàng hình, tính cách Lục Tắc Hiên lại vô cùng cẩn thận, thế nên lối ngấm kia chưa bao giờ bị phát hiện.

Trình độ chữa trị của Tạ Nhiên tăng lên đáng kể, còn học được một vài ngón võ đơn giản từ Lục Tắc Hiên.

Mà Tạ Nhiên cũng dạy cho Lục Tắc Hiên rất nhiều mẹo ghi nhớ, giúp Lục Tắc Hiên nhanh chóng nắm vững tri thức của các môn lý thuyết, sau này sẽ dễ dàng ứng phó với kỳ thi.

Ba tháng sau khi khai giảng, Tạ Nhiên đã học xong toàn bộ chương trình học của Học viện Dẫn đường, Lục Tắc Hiên cũng hoàn thành mọi nội dung được dạy trong Học viện Lính gác.

Tối đó, Tạ Nhiên đột ngột đề nghị: “Tớ hiểu hết các kiến thức thầy cô giáo dạy rồi, nếu cứ học ở đây tiếp thì tớ thấy phí thời gian lắm. Hay là chúng mình xin được thi tốt nghiệp sớm đi!”

Lục Tắc Hiên kinh ngạc: “Thi tốt nghiệp sớm? Mới khai giảng có ba tháng thôi, liệu nhà trường có đồng ý không?”

Tạ Nhiên nói: “Thiên phú của mỗi học sinh là khác nhau. Học sinh thiên phú cấp S có tiến độ học tập khác xa học sinh thiên phú cấp C, trước đây cũng có những người hoàn thành toàn bộ chương trình học trong một năm, thậm chí nửa năm, và được tốt nghiệp sớm mà.

Nếu chúng mình có thể vượt qua bài thi tốt nghiệp chỉ sau ba tháng nhập học thì coi như là phá kỷ lục đó. Tớ nghĩ chỉ cần chúng mình viết đơn đề nghị thật chân thành, chắc nhà trường sẽ phê duyệt thôi.”

Lục Tắc Hiên nghĩ cũng thấy hợp lý. Đạo này, tuy ngày nào cậu cũng lên lớp rất chăm chỉ nhưng tất cả những gì thầy cô giáo dạy cậu đều đã hiểu hết từ lâu, ngủ gật thì ngại mà cứ cố ngồi nghe toàn những thứ đã biết đúng là rất lãng phí thời gian. Được tốt nghiệp sớm đồng nghĩa với việc được thi vào Học viện Quân sự sớm, vậy thì cậu sẽ lại được học cùng trường với Tạ Nhiên tiếp.

Lục Tắc Hiên nói: “Được, chúng ta cùng nộp đơn đề nghị. Cụ thể nên viết ra sao thì cậu chỉ cho tôi với nhé.”

“Không thành vấn đề, tớ sẽ viết trước một bản, cậu chỉnh sửa theo đó là được.” Tạ Nhiên ngừng một lát, lại tò mò hỏi: “Phải rồi, sau khi tốt nghiệp Viện Thánh, cậu định sẽ đăng ký thi vào trường nào?”

Lục Tắc Hiên nói: “Học viện Quân sự số 1 Liên bang. Cậu thì sao?”

Tạ Nhiên cong môi cười: “Tớ cũng thế. Sau này chúng mình lại được làm bạn học tiếp rồi.”

Con cháu của các tướng quân thi vào Học viện Quân sự là quyết định rất thường thấy. Nghĩ đến chuyện sau này vẫn tiếp tục được làm bạn học, hai cậu đều thấy vui vui trong lòng.

Sau khi trở về, hai cậu đồng loạt nộp đơn đề nghị được thi sớm. Lãnh đạo nhà trường đều biết hai học viên xuất sắc này đã hoàn thành toàn bộ chương trình học từ lâu, cuối cùng quyết định chấp nhận đề nghị sau khi đã thảo luận kỹ càng.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng tốt nghiệp với số điểm tuyệt đối ở tất cả các môn, trở thành những học viên truyền kỳ trong lịch sử Viện Thánh.

Cho đến tận khi tốt nghiệp, lối ngòm Tạ Nhiên đò ở trường vẫn không bị ai phát hiện ra.

Lối ngòm nằm khuất ở gần tường cách ly và rất nhiều đèm lén lút gặp nhau đã trở thành bí mật chỉ hai người biết.

Chương 113: Ngoại truyện 2 - Phần 09: Tình đầu chớm nở

Sau khi tốt nghiệp Viện Thánh, vì hai cậu còn quá nhỏ, không phù hợp yêu cầu tuyển sinh của Học viện Quân sự Liên bang, Lục Tắc Hiên được đưa về nhà tự học các kiến thức lý thuyết trong một năm; Tạ Nhiên cũng tạm thời phong ấn sức mạnh tinh thần, tới giáo đường học các kỹ xảo chiến đấu theo bố trí bí mật của Nguyên soái.

Đến năm 14 tuổi, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên mới cùng nhau tham dự cuộc thi tuyển sinh thống nhất của Học viện Quân sự.

Lục Tắc Hiên thi đỗ chuyên ngành Chỉ huy của Lính gác, Tạ Nhiên cũng vào chuyên ngành Chỉ huy của Dẫn đường.

Mỗi năm, chuyên ngành Chỉ huy của Dẫn đường chỉ tuyển khoảng 20 sinh viên để đào tạo riêng biệt từng người. Đây là chuyên ngành có đãi ngộ tốt nhất trong Học viện Quân sự, đồng thời chương trình học cũng nặng và phức tạp nhất.

Sau khi tốt nghiệp, những sinh viên này sẽ trở thành tham mưu, thậm chí là lãnh đạo cấp cao của các quân đoàn lớn. Chính vì vậy, họ chẳng những phải nắm vững kiến thức về thiên văn, địa lý, lịch sử, thông thạo việc phân tích địa hình chiến trường, bố trí kế hoạch tác chiến mà còn phải hiểu cơ bản về tâm lý học, y học Dẫn đường và động thực vật vũ trụ học.

Tương tự, chương trình học của chuyên ngành Chỉ huy dành cho Lính gác mà Lục Tắc Hiên đang theo cũng rất nặng. Bọn họ sẽ phải học cách thức sinh tồn trong rất nhiều hoàn cảnh khác nhau, học nguyên lý chế tạo, điều khiển và bảo vệ phi thuyền, thao tác thực

chiến đấu với các loại tàu chiến, máy móc, vũ khí đạn dược cũng phải luyện tập thật sự nhuần nhuyễn.

Chương trình học của Tạ Nhiên chủ yếu là các môn lý thuyết, của Lục Tắc Hiên lại chủ yếu là các môn thực hành.

Hai cậu thuộc hai chuyên ngành khác nhau, lịch học được xếp kín mít, thế nên sau khi khai giảng, thời gian có thể gặp mặt càng ít hơn trước.

Năm đó, hồi đi học ở Viện Thánh, vì tốc độ học tập của hai cậu đều cực kỳ nhanh, Tạ Nhiên còn đào một lối ngầm nên đêm nào cũng có thể lén lút gặp nhau.

Nhưng ở ngôi trường này thì khác, Học viện Quân sự số 1 Liên bang quản lý theo hình thức quân đội hóa cực kỳ nghiêm khắc, không được phép đi lung tung kể cả trong giờ nghỉ, sinh viên ở các tòa ký túc khác nhau muốn gặp mặt phải đăng ký với quản lý, hơn nữa còn bị hạn chế thời gian. Lại thêm chuyện hầu hết các môn của chuyên ngành Chỉ huy Lính gác bên phía Lục Tắc Hiên đều là môn thực hành, cứ đôi ba hôm lại được giáo quan đưa tới hành tinh hoang dã để luyện tập thực địa, Tạ Nhiên muốn cũng không gặp được cậu.

Bản thân Tạ Nhiên cũng vô cùng bận, chỉ riêng môn Y học Dẫn đường thôi đã bao gồm rất nhiều mảng kiến thức, ngoại trừ lý thuyết thì còn phải hiểu rõ về giải phẫu cơ thể người. Nhà trường cung cấp thi thể cho các cậu thực hành giải phẫu, gần như ngày nào Tạ Nhiên cũng chôn chân trong phòng thí nghiệm.

Tuy không thể gặp nhau nhưng cả hai vẫn duy trì liên lạc.

Gửi tin nhắn trò chuyện với đối phương trước khi đi ngủ mỗi tối đã trở thành thói quen của hai cậu.

Thời gian ở Học viện Quân sự vừa phong phú, vừa đa dạng, hai cậu dần dần trưởng thành, kiến thức tiếp thu được cũng ngày một nhiều hơn.

Chỉ mới đó thôi mà hai người đã lên năm 2, các Lính gác bắt đầu học điều khiển tàu chi3n.

Tháng Mười năm đó, Học viện Quân sự quyết định tổ chức một giải đấu sinh tồn trong môi trường tự nhiên dành riêng cho sinh viên năm 2, yêu cầu Lính gác và Dẫn đường bắt cặp đăng ký tham dự, địa điểm thi đấu nằm ở hành tinh hoang dã thuộc chòm sao Xà Phu. Dựa theo thời gian hoàn thành thử thách, các đội nhất, nhì, ba sẽ nhận được khoản tiền thưởng rất lớn, đồng thời Lính gác còn được lựa chọn một chiếc tàu chi3n để luyện tập điều khiển tại sân huấn luyện bất cứ lúc nào trong suốt thời gian theo học tại trường.

Khi thông tin về phần thưởng cực kỳ hấp dẫn ấy được công bố, các sinh viên đều hồ hởi chuẩn bị đăng ký tham gia.

Có một nữ Dẫn đường tìm gặp Lục Tắc Hiên, chủ động đề nghị: “Nghe nói cậu là Lính gác cấp S, tôi có thể ghép đội với cậu không? Tôi là Dẫn đường chữa trị cấp A+, năng lực của tôi có thể đảm bảo an toàn cho cậu.”

Lục Tắc Hiên lịch sự trả lời: “Xin lỗi, tôi có đồng đội rồi.”

Cô gái kia tò mò hỏi: “Tôi có thể biết người đó là ai không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Là một Dẫn đường... Cực kỳ hiểu, cực kỳ ăn ý với tôi.”

Cùng thời gian đó, cũng có người hỏi Tạ Nhiên: “Bạn Tạ Nhiên, bạn muốn làm đồng đội thi đấu cùng tôi không?”

Tạ Nhiên trả lời rất thẳng thừng: “Không.”

Đối phương: “...”

Khi ấy, Tạ Nhiên chưa hề nhận lời làm đồng đội với Lục Tắc Hiên, nhưng kỳ lạ là Lục Tắc Hiên cũng không muốn ghép đội với Dẫn

đường khác, càng không muốn cho Dẫn đường nào vào thế giới tinh thần của mình ngoại trừ Tạ Nhiên.

Nhà trường yêu cầu cặp dự thi phải là Lĩnh gác và Dẫn đường, nếu Nhiên Nhiên không muốn đi, vậy cùng lắm thì cậu không tham gia.

Kết quả, Lục Tắc Hiên còn chưa kịp hỏi, Tạ Nhiên đã chủ động nhắn tin tới: “Cậu muốn tham gia giải đấu sinh tồn lần này không?”

Lục Tắc Hiên lập tức trả lời: “Muốn chứ, cậu thì sao?”

Tạ Nhiên nhắn: “Chúng mình ghép đội đi.”

Lục Tắc Hiên rất vui: “Tuyệt quá, tôi cũng đang định hỏi cậu!”

Tạ Nhiên nói: “Tớ thấy trong số các giải thưởng có quyền sử dụng tàu chi3n luyện tập nên tớ đoán thể nào cậu cũng muốn giành được.”

Từ bé, Lục Tắc Hiên đã rất thích các loại mô hình phi thuyền, chiến cơ, giờ có thể giành được quyền sử dụng tàu chi3n, không phải xếp hàng chờ đến lượt huấn luyện như những sinh viên khác trong mấy năm theo học tại Học viện Quân sự, sao Lục Tắc Hiên có thể thờ ơ trước phần thưởng hấp dẫn đến thế.

Vậy nên ngay khi vừa nhìn thấy thông báo, Tạ Nhiên đã muốn giúp Lục Tắc Hiên hoàn thành nguyện vọng này.

Xế chiều hôm đó, hai cậu hẹn gặp nhau ở canteen, bàn bạc cụ thể chuyện tham dự rồi cùng điền bản đăng ký.

Giải đấu sẽ diễn ra hai ngày 29 và 30 tháng 10, địa điểm là hành tinh hoang dã số hiệu S-7 thuộc chòm sao Xà Phu. Môi trường trên hành tinh đó cực kỳ phức tạp, khí hậu biến đổi thất thường, có sa mạc hoang vắng, có rừng rậm đầy thú dữ, có đầm lầy sương giăng mù mịt, điều kiện sống vô cùng khắc nghiệt.

Để sinh tồn được ở môi trường tự nhiên nguy hiểm như vậy, chẳng những đòi hỏi kỹ năng cận chiến của Lính gác mà còn yêu cầu đồng đội Dẫn đường phải động não, phân tích mặt lợi mặt hại, tránh né những khu vực nguy hiểm, tìm ra con đường tốt nhất.

Rất nhiều Lính gác và Dẫn đường lần đầu tiên hợp tác, chưa biết chừng sẽ trách móc, thậm chí gây gổ với nhau khi đương đầu với thử thách. Nhưng Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên lớn lên bên nhau nên cực kỳ ăn ý, hai cậu cực kỳ vững tin vào chuyện sẽ giành được hạng nhất.

Ngày 28 tháng 10, toàn thể sinh viên đã đăng ký dự thi cùng di chuyển tới hành tinh S-7 thuộc chòm sao Xà Phu bằng phi thuyền.

Giám khảo công bố quy tắc thi đấu trong thời gian ở trên phi thuyền: “Cuộc thi sẽ bắt đầu từ 8 giờ sáng ngày 29 và kết thúc vào 8 giờ tối ngày 30 tháng 10, các bạn sẽ phải chọn và vượt qua 2 trong 3 khu vực khiêu chiến được chỉ định bao gồm sa mạc, rừng rậm và đầm lầy để tới điểm đích. Thiết bị theo dõi điện tử sẽ ghi lại thời gian tới đích và điểm cộng thêm của mỗi khu vực, từ đó tính toán ra tổng điểm cuối cùng để xếp hạng của các bạn.”

“Trong giải đấu sinh tồn lần này, khu vực rừng rậm và đầm lầy có rất nhiều thú dữ, khu vực sa mạc có thời tiết cực kỳ khắc nghiệt. Tất cả các bạn đều là chiến hữu, tuyển thủ không được phép tấn công nhau nhưng được phép phối hợp hành động. Khi gặp phải nguy hiểm không thể tự ứng phó, mời các bạn ấn nút xin trợ giúp khẩn cấp. Các giám khảo sẽ liên tục tuần tra trên không bằng máy bay trực thăng để đảm bảo an toàn tính mạng cho các bạn.”

“Tiếp theo, mời các bạn lên nhận ba lô vật phẩm.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên liếc nhìn nhau, cùng tiến lên nhận đồ. Ban tổ chức phát cho mỗi người một ba lô, bên trong có áo ngực trang,

một số món vũ khí, bản đồ, la bàn, đồng hồ, bật lửa, thiết bị theo dõi điện tử và vài đồ dùng cần thiết khác.

Đêm đó, phi thuyền đáp xuống doanh trại lâm thời trên hành tinh S-7, các sinh viên nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau sẽ xuất phát.

Thiếu niên 16 tuổi đã khá phổng phao, mặc đồ ngụy trang lên trông lại càng giỏi giang.

Tạ Nhiên mở bản đồ ra, phân tích: “Tớ đoán phần đa mọi người sẽ chọn khu vực sa mạc trong ngày đầu tiên vì bên đó ít quái thú nhất, khá an toàn, chỉ cần di chuyển nhanh, không lạc đường là sẽ thoát được, không cần chiến đấu quá vất vả. Khu vực rừng rậm có độ khó cấp A, đầm lầy là A+, chắc chắn có rất nhiều dã thú. Ngày đầu tiên chúng ta chọn rừng rậm, hôm sau chọn đầm lầy, cậu thấy sao?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Được, cứ tiến hành vậy đi.”

Hai cậu cùng tiến vào khu vực rừng rậm. Có Tạ Nhiên đọc bản đồ, phân tích tuyến đường, quá trình di chuyển của cả hai cực kỳ thuận lợi.

Cuộc thi lần này sẽ xếp hạng theo cả thời gian đến đích, nhớ chẳng may đụng phải đội khác, xảy ra tranh chấp thì chỉ tổ phí thời gian, gặp phải đồng đội ngu ngốc lại càng phiền toái. Số đội dự thi chọn rừng rậm cũng không ít, Lục Tắc Hiên có thị giác và thính giác xuất sắc, Tạ Nhiên lại có khả năng phát hiện cảm xúc cấp S của Dẫn đường, hai cậu gần như né tránh tất cả những thí sinh khác, hành động độc lập, lựa chọn tuyến đường tốt nhất.

Dọc đường đi, hai cậu gặp không ít rắn độc, thú dữ.

Lục Tắc Hiên lăm lăm đao điện từ trên tay đi bên cạnh Tạ Nhiên, động tác của cậu cực kỳ gọn gàng, lưu loát, lần nào cũng chém trúng đầu thú dữ. Có Linh gác cấp S bảo vệ, Tạ Nhiên cảm thấy vô cùng an toàn, chỉ cần tập trung phân tích đường đi.

7 giờ tối, hai cậu rời khỏi rừng rậm hoang dã đầu tiên.

Trong ngày thi đấu thứ nhất, thời gian tới đích của hai cậu là 11 tiếng 15 phút 17 giây, giành hạng 3 trong số tất cả các đội thi đấu.

Các đội xếp thứ nhất và thứ hai đều chọn khu vực sa mạc, bọn họ không phải chiến đấu nhiều nên tốc độ nhanh hơn hai cậu. Nhưng kết quả cuối sẽ gộp thành tích của cả hai ngày lại, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên không hề lo lắng.

Lục Tắc Hiên nói: “Vất vả cả ngày rồi, nghỉ ngơi đã. Cậu nhóm lửa đi, tôi kiếm đồ ăn.”

Tạ Nhiên chọn một khoảng đất trống, nhanh chóng nhóm lửa. Một lúc sau, Lục Tắc Hiên mang theo vài con cá và vài ống trúc chứa nước quay về.

“Tôi tìm thấy một dòng suối nhỏ, dưới suối có cá. Tối nay chúng ta nướng cá ăn.” Nói rồi cậu lại đưa ống trúc cho Tạ Nhiên: “Cậu uống nước đi, tôi mổ cá.”

Tạ Nhiên đã khát khô cổ, cậu nhận ống nước suối do Lục Tắc Hiên lấy về, uống vài hớp, cảm thấy nước rất ngọt lành. Thấy Lục Tắc Hiên xắn tay áo làm việc, Lục Tắc Hiên ngồi cạnh đống lửa cười hỏi: “Môn sinh tồn dã ngoại của các cậu còn dạy cách săn cá, nướng cá à?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, đều là những kiến thức cơ bản.”

Cậu thành thạo xử lý hết nội tạng rồi nướng cá. Chỉ chốc lát sau, Tạ Nhiên đã ngửi thấy mùi thơm bốc lên.

Trời dần tối đen, hai cậu ăn hết cá nướng một cách ngon lành rồi tựa lưng vào một gốc đại thụ nghỉ ngơi.

Ở ngoài trời vào ban đêm hơi lạnh, Lục Tắc Hiên chủ động cởi áo khoác của mình ra, choàng lên người Tạ Nhiên, khẽ nói: “Tôi là Linh

gác, khỏe hơn cậu, cậu cẩn thận đừng để bị cảm.”

Áo khoác vẫn còn vương nhiệt độ trên người Lục Tắc Hiên. Tạ Nhiên thấy trong lòng rất ấm áp, trêu đùa: “Tớ nhớ hồi bé chúng mình cũng từng đi cắm trại ngoài trời. Hồi đó là ở khu vực chuyên cắm trại của hành tinh Thủ đô, có lều, có chăn, có các loại đồ nướng ngon tuyệt, như hôm nay mới thực sự là dã ngoại thuần thiên nhiên nhỉ? Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, đến cả một tấm vải xoàng chắn gió cũng không có.”

Nghe cậu làm nhảm, Lục Tắc Hiên không nhịn được, mỉm cười: “Coi như là một trải nghiệm mới mẻ.”

Giữa thiên nhiên, mọi thứ thực sự vô cùng lạ lẫm, phấn khích, hai cậu cùng tựa vào thân cây lớn, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Bầu trời ở chòm sao Xà Phu rất khác với bầu trời ở hành tinh Thủ đô, sao sáng rực rỡ trải khắp nơi cảm tưởng như gần ngay trước mặt. Tạ Nhiên chỉ lên trời, nói: “Bên kia là chòm sao Nam Thập Tự kia, cậu nhìn xem, mấy ngôi sao ở gần nhau đó có phải trông rất giống hình chữ thập không?”

Thành tích môn thiên văn học của Nhiên Nhiên rất tốt, từ bé Lục Tắc Hiên đã nhận biết được rất nhiều chòm sao nhờ cậu.

“Chòm sao Bọ Cạp ở đâu?” Lục Tắc Hiên hỏi.

“Đợi tớ tìm chút.” Tạ Nhiên ngẩng đầu, cẩn thận quan sát bầu trời rồi chỉ tay về một hướng: “Ở chỗ đó đó, thấy chưa?”

“Ừ, thấy rồi.” Lục Tắc Hiên khẽ nói, “Đây là chòm sao của chúng ta.”

Hai cậu sinh ra cùng một ngày, đương nhiên cũng chung chòm sao, đều là Bọ Cạp. Nghe nói người thuộc cung Bọ Cạp khá độc lập, nhưng hai Bọ Cạp ở cạnh nhau sẽ vô thức bị thu hút bởi sự thần bí của đối phương.

Tạ Nhiên không tin vào những phân tích dựa theo cung hoàng đạo đó lắm, Liên bang có đến vài trăm triệu người thuộc cung Bọ Cạp, đâu thể ai cũng giống tính ai.

Nhưng cậu và Lục Tắc Hiên quả thật bị đối phương thu hút, trở thành bạn tốt nhất của nhau.

Tạ Nhiên ngoảnh sang nhìn Lục Tắc Hiên, Lục Tắc Hiên cũng đang nhìn cậu.

Kim giây trên đồng hồ nhẹ nhàng chuyển động, chẳng bao lâu sau đã chỉ về phía số 0.

0 giờ rạng sáng ngày 30 tháng 10 năm thiên văn thứ 490.

Hai cậu nhìn thẳng vào mắt nhau, Lục Tắc Hiên khẽ nói: “Nhiên Nhiên, sinh nhật vui vẻ.”

Tạ Nhiên gần như cũng lên tiếng cùng lúc: “Sinh nhật 16 tuổi vui vẻ.”

Trong khoảnh khắc đó, dường như hai cậu đều nghe được tiếng trái tim đập thành thạch trong lồng ngực.

Từ khi quen nhau hồi 6 tuổi, đến giờ đã được mười năm. Hai cậu chào đời cùng ngày cùng tháng cùng năm, vậy nên mỗi dịp sinh nhật, cả hai đều chờ đợi thời khắc tròn 0 giờ này để chúc đối phương câu “sinh nhật vui vẻ”.

Tình huống năm nay rất khác: Sinh nhật, hai cậu đang tham gia thi đấu trên một hành tinh hoang dã.

Hành tinh xa lạ, thiên nhiên nguy hiểm, hai thiếu niên ngồi dưới bầu trời sao, tựa lưng vào một thân cây lớn, mắt nhìn đối phương, cùng nói “chúc mừng sinh nhật”.

Cảnh tượng này in sâu vào tâm trí cả hai.

Trong vô thức, cả hai cậu đều đang trưởng thành từng chút một. Thiếu niên 16 tuổi tuy khuôn mặt vẫn còn vẻ ngây ngô, non nớt nhưng hình thể, đặc thù của Lính gác và Dẫn đường đã dần dần hiện rõ. Vóc dáng Lục Tắc Hiên cao to, càng lớn càng đẹp trai. Da Tạ Nhiên vốn trắng, khi lớn lên ngũ quan lại càng thanh tú, ưa nhìn.

Cảm giác trái tim đập thình thịch ngay khi đối diện nhau là điều trước kia chưa bao giờ cảm nhận được.

Xung quanh không một bóng người, chỉ thi thoảng có tiếng côn trùng lách rích.

Giữa đêm khuya tĩnh lặng ấy, hai thiếu niên nhìn vào mắt nhau, lần đầu tiên cảm thấy rung động.

Cả hai đã làm bạn bên nhau mười năm, cùng nhau trưởng thành. Tuy việc học hành bận rộn ở Học viện Quân sự khiến cơ hội gặp mặt giảm đi đáng kể nhưng hai cậu vẫn luôn là người mà đối phương quan tâm nhất.

Trong giải khiêu chiến sinh tồn nơi hoang dã do nhà trường tổ chức cho sinh viên năm hai này, có không ít Dẫn đường muốn lập đội cùng Lục Tắc Hiên, đồng thời cũng có kha khá Lính gác ngỏ ý với Tạ Nhiên. Nhưng ngay khi nhìn thấy thông báo giải đấu, hai cậu chỉ nghĩ đến nhau.

Lục Tắc Hiên chỉ muốn lập đội cùng Tạ Nhiên.

Mà Tạ Nhiên cũng chỉ muốn dự thi chung với Lục Tắc Hiên.

Hai cậu chỉ là bạn bè chứ không phải Lính gác và Dẫn đường đã buộc định với nhau nhưng kỳ lạ thay, cả hai đều không chấp nhận chuyện sẽ có một Lính gác hay Dẫn đường khác ở cạnh mình, luôn cảm thấy như vậy rất gượng gạo.

Có lẽ là vì chơi cùng nhau từ bé nên đã quá quen với đối phương?

Hoặc cũng có khi là... Cả hai đã lặng lẽ trở thành duy nhất trong lòng nhau từ lâu.

Lời tác giả:

Rung động năm 16 tuổi.

Trong thế giới giả thiết, hai người họ quen nhau từ nhỏ, lớn lên trong vô ưu vô lo, chắc chắn sẽ thích nhau, làm tất cả vì nhau.

Chương 114: Ngoại truyện 2 - Phần 10: Bảo vệ

Những năm trước, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên luôn mừng sinh nhật bên người thân. Sinh nhật năm 16 tuổi, hai cậu tham gia giải đấu sinh tồn, thiết bị truyền tin đã bị thu lại, không thể nhận được những lời chúc từ cha mẹ, cũng không có bánh kem, bữa tối chỉ ăn cá do Lục Tắc Hiên tự tay nướng.

Nhưng hai cậu đều không thấy tiếc nuối gì trước một sinh nhật đơn giản như thế bởi vì đây chính là lần đầu tiên hai cậu được ở cạnh đối phương trong ngày này. Trải qua sinh nhật với người bạn chào đời cùng ngày cùng tháng cùng năm cũng cực kỳ có ý nghĩa.

Hai cậu tựa vào cây đại thụ trong rừng nghỉ ngơi. Đêm rất lạnh, sau khi ngủ say, cơ thể Tạ Nhiên tự động tìm kiếm nguồn nhiệt, tựa lên vai Lục Tắc Hiên trong vô thức. Lục Tắc Hiên cũng vươn tay ra theo bản năng trong lúc ngủ, nhẹ nhàng ôm lấy Tạ Nhiên.

Hai thiếu niên kề cận bên nhau, cùng ngủ say dưới tán lá.

Đêm lạnh nơi rừng rậm trở nên ấm áp lạ kỳ vì có nhau.

Tạ Nhiên mơ một giấc mơ rất đẹp. Sáng sớm hôm sau, lúc tỉnh dậy, cậu phát hiện mình đang ngủ trong lòng Lục Tắc Hiên, điềm nhiên coi đối phương như gối ôm. Lục Tắc Hiên cũng thức giấc, cúi đầu nhìn cậu. Ánh mắt hai người chạm nhau, chẳng hiểu sao tai Tạ Nhiên bỗng nóng lên, vội vã rời khỏi vòng ôm của Lục Tắc Hiên.

Cậu đưa tay cào lại mái tóc rối bù xù, hắng giọng một tiếng: “Giờ kiểm ít đồ ăn đã, 8 giờ xuất phát.”

Lục Tắc Hiên đứng dậy đi bắt cá, chỉ chốc lát sau đã đưa về mấy con liền: “Quanh đây chỉ tìm được cá thoi, ăn nhiều một chút, bổ sung thể lực.”

Cá Lục Tắc Hiên nướng vừa tươi vừa ngon, Tạ Nhiên ăn liền mấy con cũng không thấy ngấy. Ăn xong, hai cậu thấy đã 8 giờ, quyết định chính thức xuất phát, tới khu vực đầm lầy có độ khó cấp A+ đã chọn để khiêu chiến vào hôm nay.

Tạ Nhiên mở bản đồ ra, xem kỹ lại một lần nữa, nói: “Chúng ta đi theo đường phía Đông đi. Nhìn trong bản đồ thì đường này là ngắn nhất.”

Lục Tắc Hiên nói: “Được.”

Tạ Nhiên nhắc nhở: “Đeo mặt nạ phòng độc lên. Khí mù trong đầm lầy rất có thể sẽ có độc.”

Nói rồi cậu nhanh nhẹn đeo mặt nạ phòng độc trong suốt lên.

Lục Tắc Hiên thấy dây mặt nạ của Nhiên Nhiên hơi lỏng, bèn chủ động vươn tay tới buộc lại giúp.

Ngón tay cậu vô tình sượt qua tai Tạ Nhiên, cảm giác ấm nóng khiến vành tai cậu không khỏi hồng lên. Quái lạ, sao hôm nay cứ động tí là lại đỏ tai vậy nhỉ?

Tạ Nhiên cup mắt, trả áo khoác trên người cho đối phương: “Áo của cậu này, cảm ơn nhé.”

Lục Tắc Hiên nhận lại áo, mặc vào, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Xuất phát thoi.”

Trời đã sáng rõ, hai người xuất phát, vừa di chuyển từ tốn vừa quan sát, dần tiến vào sâu trong khu vực đầm lầy. Sương mù ở đây rất kỳ lạ với màu tím đậm, có lẽ có chứa chất độc. May mà hai cậu khá cẩn thận, đeo mặt nạ phòng độc sẵn nên không bị ảnh hưởng.

Lúc đi qua một khu lùm cây, Lục Tắc Hiên bỗng nghe thấy xung quanh vang lên tiếng sột soạt. Cậu lập tức dừng bước, thấp giọng nói: “Cẩn thận.”

Cậu chặn phía trước bảo vệ Tạ Nhiên, tay nắm chặt dao điện từ, cẩn thận quan sát khắp xung quanh.

Các giác quan của Linh gác cực kỳ tinh tường, chỉ giây lát sau, cậu lập tức phát hiện ra con rắn độc trốn trong bụi cây. Con rắn kia đột ngột thò đầu ra, thè lưỡi, muốn đánh lén Lục Tắc Hiên từ sau lưng. Lục Tắc Hiên đã cảm nhận được sự tồn tại của nó từ trước, cậu quay phắt người lại, vung tay chém phăng đầu nó chỉ bằng một nhát dao.

Không ngờ con đường Tạ Nhiên chọn lại trùng phải hang ổ của bầy rắn.

Xung quanh càng lúc càng nhiều rắn, chúng kéo bầy kéo đàn đến bao vây hai cậu. Không chỉ có trong lùm cây mà bất kỳ chỗ nào cũng thấy rắn, kể cả tán lá trên đầu. Nhìn cảnh tượng như thế, Tạ Nhiên thấy gai hết cả người.

Lục Tắc Hiên tay phải cầm dao, tay trái nắm chặt tay Tạ Nhiên, hô: “Chạy mau!”

Tạ Nhiên điên cuồng chạy giữa khu vực lùm cây theo Lục Tắc Hiên. Bầy rắn sau lưng vẫn truy đuổi gắt gao, Lục Tắc Hiên vung tay chém cực nhanh, ánh dao trắng lóa biến thành vòng bảo vệ không một kẽ hở xung quanh hai cậu khiến lũ rắn độc không tài nào tới gần được.

Chạy suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng hai cậu cũng thoát khỏi lãnh địa của loài rắn.

Tạ Nhiên dừng lại thở, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Lục Tắc Hiên trông vẫn rất bình thường, cậu nhìn Tạ Nhiên, hỏi thăm: “Không sao chứ?”

Tạ Nhiên lắc đầu: “Không sao, chỉ là ban nãy chạy nhanh quá, hơi mệt. Đúng là thể lực của Dẫn đường không thể bì được với Linh gác.”

Lục Tắc Hiên nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.”

Lúc này cậu mới nhận ra tay hai người đang đan chặt vào nhau. Chẳng biết có phải vì chạy nhanh quá hay không, tim cả hai đều đập dồn dập, lòng bàn tay cũng cảm nhận rất rõ nhiệt độ ấm nóng của cơ thể đối phương.

Đây là lần đầu tiên hai cậu nắm tay nhau, cảm giác rất lạ, hết như có dòng điện lan đi tán loạn từ nơi đầu ngón tay.

Cả hai cùng ngưng ngưng buông tay nhau, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau một lúc nghỉ ngơi, hai cậu tiếp tục di chuyển.

Khắp đầm lầy chỗ nào cũng là hoa độc, côn trùng độc. Tạ Nhiên cố hết sức tránh mọi loại hoa cỏ, lựa chọn đường đi cực kỳ cẩn thận. Lục Tắc Hiên rất phục cậu, rõ ràng đây là lần đầu tiên Nhiên Nhiên đến hành tinh này nhưng cậu vẫn có thể nhận biết mọi loại thực vật ở đây. Trí não cậu ấy hết như một “kho dữ liệu”.

Có Tạ Nhiên dẫn đường, lộ trình tiếp theo cực kỳ thuận lợi.

2 giờ chiều, hai cậu đã tới khu vực rìa của đầm lầy.

Tạ Nhiên dừng lại xem bản đồ: “Sắp đến đích rồi, cùng lắm là nửa tiếng nữa thôi.”

Thông tin này khiến Lục Tắc Hiên thấy rất vui: “Chúng ta đẩy nhanh tốc độ đi, cố gắng giành hạng nhất.”

Hai cậu nhìn nhau, cùng rảo bước tiến lên.

Nhưng cả hai đều không ngờ rằng vô số con thú lớn có hình dạng tương tự như cá sấu bỗng nhiên lao lên từ dưới đầm lầy.

Loài thú này có lớp da dày như mặc giáp, màu sắc cơ thể trông không khác gì bùn lầy xung quanh. Chúng vẫn luôn nằm rạp trên đất không nhúc nhích, thế nên Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đều không nhận ra sự tồn tại của chúng.

Ngay lúc hai cậu sắp thoát khỏi đầm lầy, bầy thú lớn đồng loạt nhổm dậy.

Chúng nghe bộ răng sắc nhọn, hung hãn muốn cắn về phía Tạ Nhiên.

“Cẩn thận!” Lục Tắc Hiên kéo Tạ Nhiên ra sau lưng mình, đồng thời rút dao điện từ ra bổ thẳng vào gáy con thú lớn như phản xạ có điều kiện. Cậu kết liễu con thú kia cực nhanh nhưng chân vẫn bị nó cắn phải, máu tươi chảy ròng ròng.

Tạ Nhiên thấy máu trên đùi cậu thì căng thẳng, run giọng: “Tắc Hiên, chân cậu...”

Lục Tắc Hiên cắn răng nói: “Không sao, đi mau!”

Cậu cố chịu đựng cơn đau truyền đến từ vết thương, kéo Tạ Nhiên chạy nhanh về phía trước.

Hai cậu đã bị bầy thú bao vây. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Lục Tắc Hiên, Tạ Nhiên cực kỳ đau lòng. Cậu vươn tua ý thức màu đỏ tới, kết nối với thế giới tinh thần của Lục Tắc Hiên, nói trong đầu: “Tớ chặn cảm giác đau giúp cậu trước, chúng mình cố gắng thoát ra rồi xử lý vết thương!”

Tuy Tạ Nhiên là Dẫn đường nhưng cậu cũng đã được Nguyên soái huấn luyện chiến đấu.

Hiện tại Tắc Hiên bị thương, cậu phải đứng ra bảo vệ bạn mình. Nghĩ vậy, ánh mắt Tạ Nhiên trở nên sắc bén hơn hẳn. Cậu quyết

đoán rút vũ khí bên hông ra, một đao chém chết con mãnh thú đang nhăm nhe đánh lên từ bên hông Lục Tắc Hiên.

Hai cậu kề vai chiến đấu, tiến thẳng về phía trước.

Chân Lục Tắc Hiên chưa được băng bó, máu tươi chảy xuống đầy đất. May mà Tạ Nhiên chặn cảm giác đau trong thế giới tinh thần giúp nên cậu không hề thấy đau, dù chân bị thương nhưng tốc độ chiến đấu vẫn đáng sợ không khác gì bình thường, nhaoáng cái đã giết chết vài con thú lớn.

Trong trực thăng tuần tra, trợ lý giám khảo bồn chồn nói: “Nguy rồi, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên bị đàn thú bao vây, có nên xuống cứu không?”

Giám khảo chính lắc đầu: “Cứ quan sát đã. Dù sao hai cậu ấy cũng Lính gác và Dẫn đường cấp S, có lẽ vẫn tự vượt qua được ải khó này.”

Bầy dã thú ngửi thấy mùi máu tươi, đồng loạt vây lấy Lục Tắc Hiên.

Sắc mặt Lục Tắc Hiên tái nhợt, bàn tay siết chặt đao điện từ. Số lượng thú xung quanh càng lúc càng đông, nếu cậu ngã xuống, bọn chúng sẽ điên cuồng tấn công Nhiên Nhiên, khiến Nhiên Nhiên bị thương. Cậu là học viên tốt nghiệp Viện Thánh sớm nhất lịch sử, là Lính gác cấp S có thiên phú vượt trội.

Sao cậu có thể để Dẫn đường bên cạnh mình bị thương?!

Lục Tắc Hiên đan mắt, trong phút chốc, một nguồn lực bùng nổ từ trong tim, từng tế bào trên cơ thể Lính gác như được bổ sung cực kỳ nhiều dưỡng chất ngay tức khắc, sức mạnh cuồn cuộn chảy khắp người cậu như nước thủy triều.

Cuối cùng, nguồn sức mạnh ấy hội tụ ở vị trí bả vai, dường như có thứ gì đó sắp phá kén chui ra.

Tạ Nhiên nhận thấy được sự biến đổi của Lục Tắc Hiên từ trong thế giới tinh thần, cậu sững sốt nhìn đối phương.

“Soạt” một tiếng, một đôi cánh trắng to lớn bỗng dang rộng trên vai Lục Tắc Hiên.

Các giám khảo trên cao kinh ngạc nhìn nhau: “Đây... Là cánh của chim ưng?” “Cậu ấy thức tỉnh khả năng bay lượn!”

Lục Tắc Hiên vươn tay trái ôm chặt lấy Tạ Nhiên rồi nhảy vọt lên, đôi cánh trắng phau đưa cậu bay vút lên trời nhanh như chớp. Đám thú lớn hung dữ dưới mặt đất đồng loạt ngẩng đầu nhìn hai cậu nhưng không tài nào với tới được.

Cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm...

Lục Tắc Hiên yên tâm ôm Tạ Nhiên tiếp tục bay về phía trước.

Tạ Nhiên nhìn Lính gác bên cạnh bằng ánh mắt hết sức phức tạp. Không ngờ Lục Tắc Hiên lại thức tỉnh được năng lực cộng hưởng với thực thể tinh thần cấp S! Cậu ấy mới 16 tuổi thôi đó... Trong lịch sử Liên bang, Lính gác thức tỉnh năng lực cộng hưởng sớm nhất cũng phải tận 18 tuổi, Lục Tắc Hiên lại phá kỷ lục nữa rồi.

Nghe nói, Lính gác thường sẽ bùng nổ sức mạnh khi Dẫn đường của mình bị uy hiếp. Vừa rồi Tạ Nhiên cảm nhận được rất rõ sức mạnh của Lục Tắc Hiên đã bùng nổ. Vậy nghĩa là Tạ Nhiên nhiên cực kỳ quan trọng đối với Lục Tắc Hiên.

Tạ Nhiên thấy vừa xót vừa mừng, bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay Lục Tắc Hiên, dịu giọng hỏi han: “Khi này đau lắm đúng không?”

Lục Tắc Hiên đáp: “Không đến nỗi. Chỉ đau mấy giây thôi là cậu đã chặn lại giúp tôi rồi.”

Tạ Nhiên không nói gì, chỉ nắm chặt tay Lục Tắc Hiên hơn nữa.

Hai cậu bay tới đích, đồng hồ bấm giờ cho thấy cả hai chỉ tốn 6 tiếng 15 phút 7 giây để vượt ải, xếp hạng nhất.

Nhìn thành tích trên bảng điện tử, Lục Tắc Hiên thở phào một hơi, mỉm cười: “Chúng ta chính là quán quân.”

Tạ Nhiên nói: “Ngồi xuống mau, để tớ băng vết thương cho cậu.”

Cậu lấy băng gạc y tế trong ba lô ra, bảo Lục Tắc Hiên ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

Trên đùi chảy rất nhiều máu, quần ngự trang của Lục Tắc Hiên gần như bị dính cứng lại. Tạ Nhiên cầm kéo cắt ống quần ra, nhìn hình ảnh máu me be bét trước mặt, trái tim không khỏi run lên.

Rằng con thú lớn kia cực kỳ sắc, vừa rồi Tạ Nhiên không nhìn thấy rõ, chỉ biết là chân Lục Tắc Hiên bị thương. Giờ nhìn kỹ mới phát hiện thịt trên đùi cậu đã bị ngoạm mất hẳn một cục lớn, thậm chí lòi cả xương.

Hốc mắt Tạ Nhiên cay sè, cậu nhanh chóng rửa sạch thịt nát trên miệng vết thương, cầm máu khử trùng, băng bó, động tác vừa nhanh vừa thành thạo.

Chỉ là sắc mặt cậu trông rất tệ, lòng đau đến nghẹt thở.

Lục Tắc Hiên nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, vết thương ngoài da thôi.”

Tạ Nhiên quấn băng gạc cho cậu xong xuôi, buồn phiền nói: “Tớ chặn cảm giác đau giúp cậu tiếp. Về rồi vào khoang điều trị nằm, chắc sẽ lành nhanh thôi.” Cậu ngừng một lát, lại nói tiếp: “Rõ ràng ban nãy cậu có thể tránh.”

Lục Tắc Hiên dịu dàng nói: “Nếu tôi tránh, người bị quái vật kia cắn sẽ là cậu.”

Tạ Nhiên: “...”

Vậy nên cậu ấy bị thương, sau đó lại bùng nổ sức mạnh, thức tỉnh khả năng bay đều vì cậu?

Tạ Nhiên nhìn Linh gác trước mặt, cảm động khôn xiết, nhất thời không biết nói gì.

Lục Tắc Hiên, cậu đối tốt với tớ như thế, nhớ tớ không nở rời xa cậu thì sao?

Người thừa kế của các quân đoàn không thể cưới nhau, một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ có Dẫn đường cho riêng bản thân, tớ cũng có Linh gác của mình... Thế nhưng ngay khi vừa nghĩ đến chuyện có lẽ bên cạnh họ sẽ xuất hiện thêm người thứ ba, thứ tư, Tạ Nhiên liền thấy khó chịu.

Cậu không muốn thấy Lục Tắc Hiên ở bên Dẫn đường khác.

Cậu không tài nào tưởng tượng nổi cảnh Lục Tắc Hiên sẽ đối xử dịu dàng với một Dẫn đường khác, để đối phương tiến vào thế giới tinh thần của mình, thậm chí hôn môi, kết hôn, l@m tình, sinh con cùng đối phương... Đến khi đó, cậu sẽ tham dự hôn lễ của Lục Tắc Hiên bằng thân phận bạn bè ư?

Chắc chắn không được!

H@m muốn chiếm hữu mảnh liệt bỗng dâng lên trong lòng Tạ Nhiên. Nhìn Lục Tắc Hiên bị thương, cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất:

Lục Tắc Hiên tốt như thế, chắc chắn cậu sẽ không nhường cho bất kỳ ai khác.

Lời tác giả:

Nhiên Nhiên ở thế giới thật đã chịu rất nhiều đau khổ, đồng thời còn là nạn nhân do Nguyên soái phái đi, tính mạng luôn bị nguy hiểm

rình rập, không có sức lực suy nghĩ về chuyện tình cảm nên khá bị động trên phương diện này.

Trong thế giới giả thiết, cậu ấy được thoải mái trưởng thành, cha mẹ đều khỏe mạnh, sau khi nhận ra mình đã thích Lính gác thanh mai trúc mã rồi, chắc chắn sẽ chủ động hơn.

Dù sao thì trước khi cha mẹ gặp chuyện không may, tính cách cậu ấy thực ra rất phóng khoáng, bạo dạn. Đến đường hầm còn dám đào thì quy tắc ngầm không cho kết hôn có là gì đâu ~

Chương 115: Ngoại truyện 2 - Phần 11: Thăm mấn

Giám khảo tuần tra trên cao thấy Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đã tới đích thì lập tức bay đến.

Giáo quan chủ quản hỏi thăm: “Vết thương của Lục Tắc Hiên thế nào?”

Tạ Nhiên mặt mày tái nhợt, khế báo cáo: “Miệng vết thương dài 15cm, sâu đến tận xương, thịt đùi bị cắn mất một cục... Em đã khử trùng và băng bó sơ, cần nhanh chóng đưa tới bộ phận y tế.”

Các giáo quan nhìn nhau, lập tức đưa Lục Tắc Hiên tới bộ phận y tế.

Để dự phòng cho những tai nạn bất ngờ phát sinh trong quá trình thi đấu, phi thuyền có chở theo một khoang điều trị khẩn cấp. Lục Tắc Hiên được đưa vào khoang điều trị, máu ở chân nhanh chóng cầm lại, da thịt mới từ từ phát triển ra.

Tạ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên nằm trong khoang điều trị, tim đau nhói. Cậu ở bên cạnh Lục Tắc Hiên cho đến tận khi quá trình chữa trị kết thúc, nhân viên y tế băng bó lại cho Lục Tắc Hiên.

8 giờ tối, giải khiêu chiến chính thức kết thúc, xếp hạng thành tích của tất cả các thí sinh tham dự được công bố. Tổng thành tích trong hai ngày của Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên xếp hạng nhất, giành được giải quán quân.

Khi lễ trao giải được tiến hành, vết thương ở chân Lục Tắc Hiên còn chưa khỏi hẳn, cậu vẫn đi hơi khập khiễng. Tạ Nhiên dìu cậu cùng

tiến lên bục lĩnh thưởng, hai cậu nhận cúp quán quân, mười ngàn tinh tệ tiền thưởng và nhận khởi động tàu chiến huấn luyện riêng.

Lục Tắc Hiên thích thú vuốt ve chiếc nhẫn kia mãi, trông có vẻ rất vui. “Chiếc tàu chiến này thuộc về chúng ta rồi, muốn luyện tập lúc nào cũng được.”

Tạ Nhiên nói: “Cậu chờ lành thương hẳn đi đã, chuyện luyện tập tính sau.”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Ừ, biết rồi.”

Tuy bị thương trong giải khiêu chiến lần này nhưng Lục Tắc Hiên vẫn thu hoạch được khá nhiều. Không những hai cậu xếp hạng nhất, giành được phần thưởng hằng mong muốn, trong cái rủi có cái may, Lục Tắc Hiên còn thức tỉnh được khả năng bay lượn, tóm lại cũng không tệ.

Sau khi trở lại trường, tin Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên cùng giành hạng nhất giải khiêu chiến lập tức lan truyền khắp nơi. Bạn học ai cũng nể phục, cặp đôi Lĩnh gác và Dẫn đường cấp S đoạt quán quân cũng là chuyện đương nhiên.

Chân Lục Tắc Hiên cuốn băng gạc rất dày, cậu lê cái chân bị thương đi học, kết quả bị giáo quan đuổi về: “Vết thương trên chân cậu chưa khỏi, đi học làm gì? Về nghỉ ngơi cho tôi. Kể từ hôm nay, bạn Lục Tắc Hiên sẽ nghỉ phép một tuần.”

Lục Tắc Hiên hết cách, đành phải quay lại ký túc xá nghỉ ngơi. Chi gãy mọc lại mới cần vài tháng hồi phục, cũng may, xương đùi cậu không gãy, chỉ bị thương ở cơ bắp, nghỉ một tuần là tương đối ổn rồi.

Cậu ngồi trong ký túc xá xem video giảng dạy về chiến hạm trong sự chán chường đến tận giữa trưa mới tắt máy tính quang học, định xuống tầng đi ăn.

Lục Tắc Hiên đang chuẩn bị thay quần áo thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Cửa vừa mở ra, cậu lập tức trông thấy Tạ Nhiên cầm hộp cơm tới, cười nói: “Đói bụng rồi đúng không? Tớ đưa cơm tới cho cậu nè.”

Lục Tắc Hiên kinh ngạc nhìn cậu: “Sao cậu biết tôi ở ký túc xá?”

Tạ Nhiên nói: “Hỏi thăm mọi người. Nghe nói cậu đi học với cái chân bị thương rồi bị giáo quan đuổi về. Cậu cũng thật là, vết thương còn chưa khỏi mà còn cố đi học làm gì? Ngoan ngoãn nằm trong ký túc xá đi, cơm trưa cơm tối tớ sẽ đưa đến cho cậu.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Tuy bị Tạ Nhiên cầm rơm nhưng Lục Tắc Hiên lại thấy rất vui. Cậu khịt khịt mũi, hỏi: “Có phải cậu mua cá hấp không? Còn có cả thịt viên kho và cánh gà?”

“Mũi Lính gác các cậu là mũi chó đấy à?” Tạ Nhiên liếc nhìn cậu, “Thế mà cũng ngửi ra?”

Lục Tắc Hiên nhếch môi cười: “Cảm ơn, đều là món tôi thích.”

Tạ Nhiên ho nhẹ một tiếng: “Cậu bị thương vì tớ mà, mua đồ ăn ngon tới khao cậu là chuyện nên làm thôi. Tớ đã đăng ký với quản lý rồi, một tuần tiếp theo sẽ đưa cơm tới cho cậu, cậu đừng chê tớ phiền là được.”

Lục Tắc Hiên cảm thấy rất ấm áp: “Sao có thể chê cậu phiền được? Cậu tới thăm, tôi vui lắm luôn ấy.”

Hai cậu nhìn thẳng vào mắt nhau rồi lại ngượng ngùng lảng đi.

Tạ Nhiên xếp lần lượt từng hộp đồ ăn lên bàn, lấy đũa ra ăn cùng Lục Tắc Hiên, còn chủ động gắp cho cậu. Lục Tắc Hiên rất hưởng thụ việc được Tạ Nhiên “chăm sóc” như thế, cảm thấy bữa cơm này ngon lạ kỳ.

Kể từ hôm đó, mỗi bữa cơm trưa, cơm tối hằng ngày Tạ Nhiên luôn mang đồ đến ký túc xá Lục Tắc Hiên đúng giờ.

Bạn ký túc xá của Lục Tắc Hiên đều biết Tạ Nhiên, thậm chí toàn bộ sinh viên chuyên ngành Chỉ huy của Lính gác cũng biết chuyện này.

Dần dần, lời đồn lan khắp trường, rất nhiều bạn học đoán già đoán non về quan hệ của hai cậu.

Một tuần sau, chân Lục Tắc Hiên đã gần như khỏi hẳn. Cậu phải ở trong ký túc xá suốt cả tuần, chán đến phát điên nên sau khi ăn cơm tối xong liền đòi ra ngoài đi dạo. Tạ Nhiên thấy cậu đi đứng bình thường rồi nên cũng đồng ý.

Hai cậu đi bộ dưới bóng cây của trường, hành tinh Thủ đô giờ đã vào thu, gió chiều phả lên mặt cực kỳ mát mẻ. Lá cây bên đường đều đã chuyển màu vàng, rụng đầy trên đất như một tấm thảm nhung vàng óng thật dày.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên sóng vai bước đi trên con đường đó, cả hai không nói gì, chỉ là tim đập hơi nhanh.

Ở một góc phía xa bỗng vang lên tiếng bàn luận của vài bạn học.

“Có phải Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên kia đang yêu nhau không? Tôi thấy hôm nào Tạ Nhiên cũng đưa cơm tới cho Lục Tắc Hiên.”

“Hai người họ đều là cấp S đấy, ngoại hình cũng rất đẹp đôi.”

“Đừng có đùa, một người là người thừa kế Quân đoàn Liệp Ưng, một người là con trai của Quân đoàn trưởng Quân đoàn Ánh Sao, sao mà bên nhau được.”

“Đúng thế, người thừa kế của các quân đoàn không được cưới nhau đâu. Quy tắc này đã duy trì hơn hai trăm năm rồi, chắc bọn họ không to gan đến thế đâu?”

“Hai người họ chơi với nhau từ bé, chắc chỉ là bạn bè thân thiết thôi. Đến lúc kết hôn, có khi Tạ Nhiên còn mời Lục Tắc Hiên tới làm phù rể ấy chứ.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên: “...”

Nghe thấy những lời bàn tán này, cả hai người đều khá khó chịu.

Tạ Nhiên lảng lạng đổi tuyến đường, tránh mấy sinh viên thích lo chuyện bao đồng kia đi. Hai người vào trong một rừng cây, Tạ Nhiên lo chân Lục Tắc Hiên sẽ đau, bèn chủ động dừng lại, tìm một tảng đá để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tạ Nhiên giả vờ như lơ đãng hỏi: “Cậu nghe thấy mấy lời bàn tán khi nãy không?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu, giọng không vui: “Có nghe thấy.”

Tạ Nhiên đùa: “Mấy người đó nói chúng mình là bạn thân, sau này tới kết hôn sẽ mời cậu làm phù rể đó.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Nghe thấy hai chữ “phù rể” này, cảm giác chua xót bỗng dâng lên trong lòng cậu.

Chỉ vừa nghĩ đến chuyện sẽ có một Lính gác khác nắm tay Tạ Nhiên bước vào lễ đường, hai người họ sẽ tuyên thệ, hôn môi trước mặt người thân, bạn bè trong khi cậu chỉ có thể đứng một bên chúc phúc với thân phận phù rể, tâm trạng Lục Tắc Hiên bỗng bức dọc, hận không thể bắm vằm tên Lính gác trong tưởng tượng kia.

Cậu không thể chấp nhận Nhiên Nhiên sẽ thân mật như thế với người khác.

Nhưng về phương diện lý trí, cậu thừa biết người thừa kế của các quân đoàn không được phép kết hôn với nhau.

Lục Tắc Hiên 16 tuổi lần đầu tiên lo lắng về tương lai của cả hai, tâm trạng mâu thuẫn gần như hiện hết lên nét mặt.

Tạ Nhiên cẩn thận quan sát thái độ của cậu, lại thêm Dẫn đường vốn rất giỏi trong việc nhận biết cảm xúc, Tạ Nhiên cảm nhận được rất rõ rằng Lục Tắc Hiên đã tức giận khi cậu nói ra những lời này.

Nếu chỉ là bạn thân, đáng ra cậu ấy không nên tức giận.

Bạn thân tới dự hôn lễ, chúc đối phương hạnh phúc là chuyện rất bình thường. Trừ khi trong lòng cậu ấy có tình cảm khác với cậu... Nhận ra điều đó, Tạ Nhiên không khỏi nhếch môi cười, khẽ nói: “Đừng bận tâm mấy lời bàn tán vớ vẩn của người khác.”

Lục Tắc Hiên trầm giọng: “Không nói chuyện này nữa. Tôi muốn về ký túc xá, cậu cũng về nghỉ sớm đi.”

Nhìn cậu ấy rời đi trong không vui, Tạ Nhiên thở dài khe khẽ. Cậu nhận ra được Lục Tắc Hiên có tình cảm với cậu, chỉ là quy tắc ngầm không được phép kết hôn giữa các quân đoàn vẫn chưa thể phá bỏ ngay. Không sao, chỉ cần hai cậu đã nhận định phải là nhau, tương lai ắt sẽ tìm ra cách.

Sau khi về đến ký túc xá, Lục Tắc Hiên đi tắm rồi nằm lên giường.

Kể từ lúc nghe thấy những lời bàn tán của bạn học, tâm trạng cậu trở nên rất tệ. Cậu cứ trần trọc trên giường đến tận khuya mới mơ mơ màng màng ngủ.

Lục Tắc Hiên mơ một giấc mơ. Trong mơ, cậu xuất hiện tại hôn lễ của Tạ Nhiên đúng như những gì các bạn học nói.

Cậu không thấy rõ được Linh gác bên cạnh Tạ Nhiên là ai, chỉ cảm thấy hình ảnh Tạ Nhiên tay trong tay với người khác khiến trái tim cậu vừa đau đớn, vừa phẫn nộ như bị phản bội.

Tạ Nhiên và người kia tiến vào lễ đường, ánh nắng ấm áp chiếu xiên lên gương mặt cậu ấy qua ô cửa sổ. Tạ Nhiên trong bộ lễ phục tươi cười trông cực kỳ điển trai. Lính gác kia cúi xuống, hôn lên môi Tạ Nhiên, Lục Tắc Hiên cuống cuồng lao tới cản lại.

Nhưng ngay kia vừa tiến lên, rốt cuộc cậu cũng thấy rõ được khuôn mặt của Lính gác đó.

Lục Tắc Hiên choàng tỉnh dậy. Không ngờ cậu lại mơ thấy mình trở thành chú rể của Tạ Nhiên...

Tiếng tim đập thình thịch khiến Lục Tắc Hiên cau mày. Chết dở rồi, hình như cậu thích Nhiên Nhiên mất rồi. Suy nghĩ cực kỳ điên cuồng rằng “Nhiên Nhiên chỉ được phép ở bên cậu” thể hiện rõ mòn một trong giấc mơ. Đây không phải thái độ của bạn bè bình thường mà là h@m muốn độc chiếm của Lính gác đối với Dẫn đường mình thích.

Nhớ lại cảnh hôn lên môi Tạ Nhiên trong mơ, vành tai Lục Tắc Hiên đỏ bừng, đầu óc loạn hết cả lên.

Cậu không hề biết rằng đêm đó Tạ Nhiên cũng mơ một giấc tương tự.

Hơn nữa, Tạ Nhiên khá bạo dạn nên cảnh trong mơ cũng “thoáng” hơn hẳn. Cậu mơ thấy hai người cùng trải qua thời khắc sinh nhật trên hành tinh hoang dã kia, mập mờ hôn môi dưới tán cây, thậm chí còn làm những chuyện thân mật hơn. Vì hai thiếu niên nếm trái cấm trong mơ, sáng hôm sau tỉnh dậy, Tạ Nhiên thấy ga trải giường đã ướt một mảng.

Vành tai Tạ Nhiên đỏ chót, quỳnh quáng chạy đi tắm nước lạnh.

16 tuổi đúng là giai đoạn dậy thì, chóng yêu, rất nhiều Lính gác và Dẫn đường đều mơ thấy những giấc mơ tương tự như vậy trong thời kỳ này.

Mặt Tạ Nhiên đỏ lựng, cậu cố khiến bản thân bình tĩnh lại thật nhanh. Cảnh tượng trong mơ khiến cậu thấy vừa buồn vừa ngọt ngào. Cậu rất muốn biến nó thành sự thật nhưng lại lo bản thân bạo dạn quá sẽ chỉ khiến Lục Tắc Hiên phát hoảng trong khi cái đầu gỗ đó còn chưa hiểu được gì.

Hai cậu là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, lúc bé, Tạ Nhiên rất thích chơi đùa cùng Lục Tắc Hiên. Chỉ có Lục Tắc Hiên mới chịu dung túng mọi trò quậy phá điên rồ của cậu, kể cả khi phát hiện cậu đào hầm ở Viện Thánh cũng giấu giếm với giáo viên cùng cậu, chịu làm người mẫu cho cậu luyện tập suốt bao nhiêu lâu.

Ai mà không thích người bao bọc, ủng hộ mình vô điều kiện như thế?

Đến khi lớn lên, cậu bắt đầu có thái độ chiếm hữu cực kỳ mãnh liệt với Lính gác này, muốn mãi mãi ở bên đối phương cũng là chuyện rất bình thường.

Giữa trưa, Tạ Nhiên lại đưa cơm đến cho Lục Tắc Hiên.

Trong ký túc xá không có ai, hai cậu liếc nhìn nhau, nhớ đến giấc mơ đêm qua, cùng đỏ mặt.

Lục Tắc Hiên cúi đầu, nói: “Chân tôi đã khỏi rồi, từ mai sẽ xuống canteen ăn, cậu không cần đưa cơm đến nữa đâu.”

Tạ Nhiên đùa: “Chê tở à? Hay cậu rất để tâm chuyện có người gièm pha sau lưng?”

Lục Tắc Hiên giật mình, vội nói: “Đương nhiên không phải. Tôi chẳng thèm để tâm người khác nói gì đâu... Tôi sợ cậu giận thôi.”

“Tở cũng không để tâm.” Tạ Nhiên nhìn thẳng vào Lục Tắc Hiên, nghiêm túc nói: “Tắc Hiên, tớ không muốn bất kỳ người nào khác ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai chúng ta.”

“Ừ.” Tâm trạng Lục Tắc Hiên dần dần tốt lên. Thì ra Tạ Nhiên cũng giống cậu, không thèm quan tâm người khác bàn tán ra sao, càng không né tránh cậu chỉ vì những lời đồn đại. Tình cảm sâu đậm lớn lên cùng nhau từ bé đến giờ không phải thứ sẽ bị dao động chỉ vì vài ba câu nói.

Tạ Nhiên nói: “Không phải bọn họ thích lo chuyện bao đồng à? Cứ mặc kệ họ muốn nói gì thì nói. Từ ngày mai, đúng 8 giờ tối sẽ chờ cậu ở sân huấn luyện, cậu dạy tớ cách lái tàu chi3n nhé.”

Lục Tắc Hiên khá bất ngờ: “Ý cậu là muốn luyện tập cùng tôi?”

Tạ Nhiên nói: “Đương nhiên rồi, phần thưởng quán quân giải khiêu chiến này tớ cũng phải có phần chứ. Tàu chi3n huấn luyện kia là phần thưởng chung của bọn mình, chẳng lẽ cậu định chiếm riêng?”

Đối diện với đôi mắt trong veo của cậu, Lục Tắc Hiên mỉm cười: “Được, tôi dạy cậu. Chúng ta tập cùng nhau.”

Chẳng bao lâu sau, sinh viên Học viện Quân sự số 1 Liên bang phát hiện sau khi Lục Tắc Hiên lành thương, hai cậu không những không giữ ý vì những lời đồn mà lại càng thân thiết hơn. Tối nào cả hai cũng tới sân huấn luyện cùng tập điều khiển tàu chi3n, thậm chí Lục Tắc Hiên còn cầm tay Tạ Nhiên để hướng dẫn.

“Ai cũng đồn bọn họ yêu nhau mà bọn họ không sợ gì luôn?”

“Thế mới gọi là không thẹn với lương tâm. Mặc kệ người ngoài đồn đoán, mối quan hệ của hai người họ vẫn chẳng ảnh hưởng gì hết.”

“Vậy nghĩa là hai người họ rất quang minh lỗi lạc, mấy người dẹp hết đi!”

Vì Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên quá “quang minh chính đại” nên những bạn học khác lại cảm thấy hai cậu chỉ là bạn bè đơn thuần.

Lời đồn trong trường dần lắng xuống, mọi người bắt đầu hâm mộ “tình bạn vừa trong sáng, vừa bền chặt” của hai thiên tài cấp S.

Ngay cả phụ huynh hai bên cũng cho rằng nếu các cậu đã không hề ngần ngại trước mặt cả trường, ngày ngày huấn luyện cùng nhau thì cả hai chỉ là bạn bè bình thường, không có gì phải chột dạ. Bằng không, thân là người thừa kế của hai quân đoàn, nếu thật sự yêu đương thì ai dám nhờn nhờn như vậy?

Chiêu “hành động ngược hướng tư duy” này của Tạ Nhiên thành công qua mắt tất cả mọi người.

Trong suốt mấy năm học đại học, lúc nào Tạ Nhiên cũng như hình với bóng bên Lục Tắc Hiên.

Hình thức ở cạnh nhau của hai cậu rất vô tư, ai cũng tưởng cả hai chỉ là bạn bè.

Không ai biết, Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên đã xuất hiện trong vô số giấc mơ của nhau. Hai cậu đã làm đủ điều mập mờ, đủ chuyện thân mật, cuồng nhiệt chiếm hữu nhau trong mơ.

Nhưng khi gặp đối phương vào ban ngày, cả hai lại vờ như chỉ là hai người bạn bình thường, đến cả tay cũng không dám nắm.

Mấy năm ở Học viện Quân sự trôi qua rất nhanh. Cả hai ăn ý giấu kín tình cảm vào thật sâu trong lòng.

Hai cậu đều hiểu giờ chưa phải là lúc ngả bài. Phải tìm cách phá bỏ được luật ngầm không cho phép kết hôn giữa các quân đoàn trước đã. Hai cậu đều vô cùng trân trọng nhau nên không bao giờ muốn tình cảm này sẽ bị các vị phụ huynh bóp chết khi còn chưa kịp nảy mầm.

Hiện tại hai cậu còn quá yếu, không thể đối kháng trực diện với tất cả các thế lực khác.

Chờ sau này, khi hai cậu đã có đủ sức mạnh để bảo vệ đối phương... Đến khi đó, chắc hẳn cả hai sẽ nắm chặt tay nhau.

Chương 116: Ngoại truyện 2 - Phần 12: Vũ hội tốt nghiệp

Chỉ mới đó thôi, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đã học hết 5 năm đại học, chuẩn bị tốt nghiệp.

Hành tinh Thủ đô luôn tổ chức một buổi vũ hội tốt nghiệp cho sinh viên tốt nghiệp hằng năm, chỉ những sinh viên ưu tú cấp A+ trở lên tốt nghiệp trong đợt đầu tiên mỗi khóa của các trường mới được tham dự. Buổi vũ hội ấy còn được đám sinh viên gọi là “vũ hội xem mắt” vì nếu gặp được đối tượng ưng ý sẽ có thể chủ động theo đuổi đối phương.

Tạ Nhiên đề nghị: “Vũ hội yêu cầu mặc lễ phục, chúng mình cùng đi đặt may đi.”

Hai cậu hẹn ngày rồi cùng tới tiệm may Âu phục tại hành tinh Thủ đô. Bước vào trong, Tạ Nhiên chọn một mẫu Âu phục trông khá đơn giản, trang nhã rồi nhìn sang phía Lục Tắc Hiên: “Cậu mặc cái này chắc sẽ đẹp trai lắm luôn.”

“Ừ.” Đương nhiên Lục Tắc Hiên sẽ thích quần áo Nhiên Nhiên chọn cho mình, cậu quyết định luôn: “Chọn mẫu này đi.”

“Được.” Thợ may nhìn sang Tạ Nhiên, hỏi: “Anh muốn chọn mẫu khác không?”

“Tôi cũng lấy mẫu này giống cậu ấy.” Tạ Nhiên nói, “Đổi màu vải là được.”

“Tôi hiểu rồi, mời hai anh theo tôi.” Thợ may tỏ vẻ bình tĩnh và thấu hiểu như thế khiến Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên thấy hơi ngỡ ngàng

ngừng. Hai cậu một Lính gác một Dẫn đường cùng nhau đi đặt may lể phục, lại còn chọn cùng kiểu dáng như đồ đôi, trông sao cũng không giống bạn bè bình thường.

Trên đường về, hai cậu sóng vai bước cạnh nhau, Tạ Nhiên trêu đùa: “Cậu là Lính gác cấp S duy nhất trong vũ hội tốt nghiệp năm nay đấy, thể nào cũng trở thành trung tâm chú ý. Nếu có Dẫn đường chủ động mời cậu khiêu vũ, cậu có đồng ý không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không đâu.”

Tạ Nhiên tò mò hỏi: “Sao lại không? Từ chối người ta như thế không lịch sự lắm đâu?”

Lục Tắc Hiên nói: “Ý nghĩa của vũ hội này rất khác. Đồng ý khiêu vũ cùng người ta tương đương với việc cho phép đối phương theo đuổi mình. Tôi...” Cậu khựng lại giây lát rồi mới tỏ vẻ bình tĩnh để nói tiếp, “Tạm thời tôi chưa nghĩ đến chuyện yêu đương.”

Tạ Nhiên nhìn cậu, hỏi: “Thật sự chưa định yêu đương à? Hay là trong lòng có ai rồi, không muốn dây dưa với người khác?”

Tim Lục Tắc Hiên run lên, nhất thời cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Tạ Nhiên.

Quả thật cậu đã có người trong lòng, đó là thanh mai trúc mã của cậu, người ấy hoạt bát đáng yêu, thông minh phóng khoáng, khiến cậu ngày đêm nhung nhớ và không lúc nào yên lòng. Nhưng tự cậu cũng hiểu rất rõ rằng thân phận của mỗi người sẽ là trở ngại ngăn cả hai được về bên nhau. Hướng hồ cậu còn không biết Tạ Nhiên dành tình cảm gì cho cậu. Có lẽ Nhiên Nhiên tâm tính đơn giản như vậy chỉ coi cậu là bạn bè thôi.

Cậu cẩn thận giấu niềm cảm mến ấy thật sâu trong lòng, thậm chí không dám thổ lộ, sợ rằng cả hai sẽ chẳng thể làm bạn được nữa.

Giờ hai cậu chuẩn bị tốt nghiệp, mỗi người đi mỗi ngả, trong lòng Lục Tắc Hiên cực kỳ không ổn. Nhưng sinh ra đã là người thừa kế của hai quân đoàn lớn, đây là vận mệnh đã định sẵn từ khi hai cậu chào đời. Lục Tắc Hiên không thể mặc kệ Quân đoàn Liệp Ưng, Tạ Nhiên cũng không cách nào rời khỏi Quân đoàn Ánh Sao. Chung quy, một ngày nào đó hai cậu vẫn phải xa nhau.

Nghĩ đến đó, cảm giác chua xót bỗng dâng lên trong lòng Lục Tắc Hiên. Cậu cố kìm chế xúc động muốn ôm lấy Tạ Nhiên tỏ tình, thấp giọng nói: “Tôi không thích ai cả. Bố tôi đã sắp xếp cả rồi, tôi sẽ gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng sau khi tốt nghiệp để tích lũy kinh nghiệm. Chuyện tình cảm... Trước mắt tôi còn chưa nghĩ đến.”

Tạ Nhiên khẽ nói: “Ba mẹ tớ cũng đều tới Quân đoàn Ánh Sao tích lũy kinh nghiệm vài năm. Chắc sau này chúng mình ít có dịp gặp nhau lắm nhỉ?”

Lục Tắc Hiên trầm ngâm. Suốt bao năm qua, cậu đã quen có Tạ Nhiên tồn tại bên cạnh mình, gặp được chuyện gì cũng muốn chia sẻ với cậu ấy. Giờ sắp phải xa nhau, chẳng hiểu sao lòng cậu thấy rất trống rỗng, hết như có thứ gì đó vô cùng quan trọng bị khoét đi mất.

Hai cậu sóng vai đi đến bãi đỗ xe rồi tạm biệt nhau.

Mấy ngày kế tiếp, đêm nào Lục Tắc Hiên cũng mơ thấy Tạ Nhiên. Đến khi tỉnh dậy, trái tim cậu lại càng hụt hẫng, khổ sở hơn.

Lúc này, cậu mới chỉ 19 tuổi, luật ngầm không được kết hôn giữa các quân đoàn như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng. Và lại tình cảm Nhiên Nhiên dành cho cậu cũng không rõ ràng, nhất thời, cậu rất băn khoăn, không biết có nên nói ra hay không...

Lục Tắc Hiên tham gia vũ hội tốt nghiệp với một tâm trạng ngổn ngang.

Vũ hội tốt nghiệp được tổ chức tại nhà hàng vườn hoa trên tầng thượng của khách sạn. Mấy trăm sinh viên tốt nghiệp từ nhiều

trường đại học khác nhau cùng tham dự. Bao chàng trai cô gái ưa nhìn mặc lễ phục khiến người ta ngắm mãi không hết nhưng ngay khi nhìn vào đám đông, ánh mắt Lục Tắc Hiên đã ghim chặt vào vị trí của Tạ Nhiên.

Ngoại hình Tạ Nhiên vốn đã đẹp, mặc Âu phục lên người trông lại càng điển trai, xuất chúng.

Có Lính gác từ trường đại học khác tới trước mặt cậu nhiệt tình bắt chuyện: “Chào cậu, có thể mời cậu nhảy một điệu không?”

Lục Tắc Hiên cứng người, nắm tay siết chặt lại bên người, chân cũng vô thức bước thẳng đến chỗ Tạ Nhiên.

Tạ Nhiên thoáng liếc thấy Lục Tắc Hiên, bèn mỉm cười trả lời Lính gác kia: “Xin lỗi, chúng ta không hợp nhau đâu.”

Lính gác kia không cam tâm, nói tiếp: “Cậu chưa thử qua lại với tôi sao đã biết là không hợp?”

Tạ Nhiên nói: “Tôi không có cảm giác với cậu, đừng cố gượng ép.”

Đối phương chán nản bỏ đi.

Lục Tắc Hiên thấy Tạ Nhiên từ chối Lính gác kia thì mừng thầm trong bụng. Cậu bước tới bên cạnh Tạ Nhiên, gọi: “Nhiên Nhiên.”

Tạ Nhiên nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, quả nhiên mắt thẩm mỹ của mình không tòi, Lục Tắc Hiên mặc bộ Âu phục này trông đẹp trai thật đấy. Tạ Nhiên hỏi: “Vũ hội sắp bắt đầu rồi, sao giờ cậu mới đến?”

Lục Tắc Hiên nói: “Bị tắc đường mất một lúc.”

Hai cậu đang nói chuyện, một Dẫn đường bạo dạn tiến tới chỗ Lục Tắc Hiên, nói: “Lục Tắc Hiên, tôi Dẫn đường cấp A+ của chuyên

ngành Cấp cứu thuộc Học viện Y học Dẫn đường. Tôi đã để ý cậu lâu rồi, có thể mời cậu nhảy một điệu không?”

Lục Tắc Hiên lịch sự từ chối: “Xin lỗi, tôi có bạn nhảy rồi.”

“Làm phiền rồi.” Dẫn đường kia cũng rất biết ý, chỉ đưa mắt nhìn lướt qua Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên rồi rời đi luôn.

Hai cậu mặc Âu phục cùng kiểu đứng cạnh nhau trông rất giống một cặp. Nhưng bạn cùng trường Học viện Quân sự số 1 Liên bang biết hai cậu đều nghĩ rằng hai cậu chỉ là bạn bè vô tình đụng hàng nhau, liên tục có người tiến lại mời khiêu vũ, kết quả đều bị từ chối khéo.

Tạ Nhiên thấy khá phiền, bèn nói: “Chỗ này đông người quá, chúng mình sang bên kia đi.”

7 giờ tối, vũ hội chính thức bắt đầu, khúc dương cầm du dương vang lên, vài Lính gác và Dẫn đường đã tìm được bạn nhảy tiến vào sân nhảy ở giữa sảnh.

Tạ Nhiên tranh thủ lúc không có ai chú ý bèn kéo Lục Tắc Hiên vào ngồi trong góc của khu tiệc buffet, nói: “Nghe bảo tiệc buffet của vũ hội tốt nghiệp ngon lắm.”

Nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau trong buổi tiệc thường niên của Bộ Quân sự, hình ảnh Tạ Nhiên 6 tuổi trốn đi ăn vụng khiến khóe miệng Lục Tắc Hiên không khỏi nhếch lên cười: “Sự chú ý của cậu lại nằm ở đồ ăn. Thế tóm lại cậu tham dự vũ hội này để được ăn à?”

Tạ Nhiên nhướn mày: “Biết là được rồi, đừng có nói toạc ra.”

Lục Tắc Hiên chủ động đứng dậy lấy đồ ăn cho cậu, chỉ chốc lát sau đã bưng một đũa đầy những món Tạ Nhiên thích trở lại.

Trong sân nhảy, trai xinh gái đẹp đang lả lướt theo điệu nhạc, những người tạm thời chưa có bạn nhảy cũng tiếp tục tìm đối tượng phù

hợp giữa đám đông. Chỉ có Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên ngồi tít trong góc phòng tiệc như thể chẳng liên quan gì đến vũ hội lần này.

Tạ Nhiên lảng lạng sử dụng khả năng tàng hình của cáo lừa, xóa bỏ cảm giác tồn tại của bản thân và Lục Tắc Hiên. Xung quanh như có một kết giới trong suốt, ngăn cách ra một thế giới thuộc về riêng hai cậu.

Một lúc sau, điệu nhạc nhảy đầu tiên đã kết thúc.

Tạ Nhiên nhìn dáng vẻ rầu rĩ không vui của Lục Tắc Hiên, hỏi khẽ: “Sao vậy, không vui à?”

Lục Tắc Hiên nói: “Sắp tốt nghiệp rồi, tôi...”

Tôi không nỡ phải xa cậu.

Cậu không dám nói ra những lời này, chỉ cau mày uống cạn ly rượu vang.

Tạ Nhiên lảng lẽ vươn tua ý thức ra, nói: “Cậu mệt rồi, ngủ một lúc đi.”

10 giờ tối, vũ hội kết thúc, đám sinh viên lục tục rời đi, nhân viên phục vụ tới dọn dẹp. Khả năng tàng hình của cáo đỏ phát huy tác dụng, không ai phát hiện ra Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên ở trong góc phòng.

Một lát sau, nhân viên phục vụ dọn dẹp xong xuôi, tắt đèn rời đi. Xung quanh trở nên im lìm.

Tạ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên đang ngủ say, bèn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh tuấn kia, nói: “Tắc Hiên, tớ cũng không nỡ xa cậu...”

Lục Tắc Hiên mơ mơ màng màng ngủ không biết bao nhiêu lâu. Đến khi tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang ngồi giữa một khoảng tối mò, bèn cảnh giác nghe ngóng.

Tiếng bước chân bỗng vang lên gần đó, người kia đang bước về phía mình. Lục Tắc Hiên có thể nhìn được trong đêm, lướt mắt qua liềm thấy rõ đối phương là ai, cậu ngăn người giây lát rồi mới thấp giọng hỏi: “Nhiên Nhiên, vũ hội kết thúc rồi à, sao tôi lại ngủ quên mất?”

Tạ Nhiên khẽ nói: “Cậu vẫn chẳng để phòng tứ gì cả. Tứ chỉ dùng có chút xíu sức mạnh tinh thần đã thôi miên được cậu rồi.”

Lục Tắc Hiên nghi hoặc: “Cậu thôi miên tôi làm gì?”

Tạ Nhiên cong môi cười: “Tặng cậu một bất ngờ.”

Một tiếng “tách” khẽ vang lên bên tai, sân nhảy ở chính giữa bỗng sáng đèn. Tạ Nhiên chậm chậm bước tới trước mặt Lục Tắc Hiên, nhẹ nhàng vươn tay ra, lịch thiệp hỏi: “Lục Tắc Hiên, có thể mời cậu nhảy một điệu không?”

Ánh đèn ấm áp chiếu thẳng từ trên xuống như phủ lên người Tạ Nhiên một vàng sáng vàng nhu hòa. Ánh mắt cậu ấy trong veo, sáng ngời với nét cười quen thuộc cứ nhìn thẳng vào cậu. Trong khoảnh khắc, Lục Tắc Hiên còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Lục Tắc Hiên sững sốt nhìn Tạ Nhiên, nhất thời quên cả đáp lời.

Tạ Nhiên tiếp tục nói: “Vũ hội tốt nghiệp chỉ có hai ta. Cậu có đồng ý nhảy cùng tớ một điệu không?”

Tim Lục Tắc Hiên gần như ngừng đập, giọng nói cùng trở nên khàn khàn: “Nhiên Nhiên, cậu...?”

Tạ Nhiên không nói thêm nữa mà thẳng thắn kéo tay Lục Tắc Hiên, dẫn cậu xuống sân nhảy.

Vũ hội đã kết thúc, lúc này trong sân nhảy chỉ còn hai người các cậu.

Khúc nhạc du dương vang lên bên tai, Lục Tắc Hiên được kéo xuống sân nhảy mà tim đập dồn dập, tay lại ôm lấy eo Tạ Nhiên theo bản năng.

Những bước khiêu vũ đơn giản nhất đã luyện đi luyện lại rất nhiều lần trong thời gian học đại học, cơ thể đã hình thành nên ký ức cơ bắp. Dù là lần đầu tiên hai cậu khiêu vũ cùng nhau nhưng lại phối hợp cực kỳ ăn ý, nhanh chóng bắt kịp tiết tấu âm nhạc, chậm chậm di chuyển.

Bước đi, xoay tròn...

Không có ai khác quấy rầy, đây là vũ hội tốt nghiệp của riêng hai cậu.

Lục Tắc Hiên ngơ ngẩn, đầu óc cứ quay cuồng, không thể tin cảnh tượng đang diễn ra ngay giờ phút này là thật, cảm giác như đang mơ một giấc mơ thật đẹp.

Tạ Nhiên nhắm mắt, nắm chặt tay Lục Tắc Hiên, tận hưởng thời khắc ấm áp chỉ có nhau.

Sau khi khúc nhạc kết thúc, cuối cùng Lục Tắc Hiên cũng hoàn hồn, cậu dừng bước, hỏi: “Đây... Không phải mơ?”

Tạ Nhiên cười, ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu thường mơ thấy tớ lắm à?”

Tại Lục Tắc Hiên đỏ lựng: “Tôi...”

Tạ Nhiên thẳng thắn nói ra: “Tớ cũng rất hay mơ thấy cậu.” Không đợi Lục Tắc Hiên kịp phản ứng, Tạ Nhiên bất chợt kiễng chân, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Lục Tắc Hiên, môi kề môi nói chuyện: “Lục Tắc Hiên, tớ thích cậu.”

Nụ hôn phớt nhẹ như chiếc lông vũ phất qua lại khiến phòng tuyến tâm lý của Lục Tắc Hiên sụp đổ ngay lập tức.

Khoảng cách rất gần, hơi thở ấm nóng của Tạ Nhiên phả bên môi Lục Tắc Hiên, nhột, khiến đầu óc cậu loạn hết cả lên. Lục Tắc Hiên đứng sững tại chỗ, nhìn Tạ Nhiên bằng ánh mắt không thể tin nổi, môi cũng run run: “Nhiên Nhiên, cậu... Cậu đang nói gì thế?”

Tạ Nhiên nhắc lại: “Tớ nói: Tớ thích cậu.”

Lục Tắc Hiên mừng như điên.

Cậu không nghe nhầm, Nhiên Nhiên nói thích cậu. Hóa ra Tạ Nhiên không đơn thuần coi cậu là bạn thân, Tạ Nhiên cũng thích cậu!

Toàn bộ buồn phiền và luyến tiếc khi sắp phải chia xa giờ đều hóa thành ngọt ngào và vui sướng. Người mình thầm mến cũng thích mình, không chuyện gì khiến người ta vui hơn chuyện này.

Lục Tắc Hiên nắm lấy tay Tạ Nhiên thật chặt, kích động đến lạc cả giọng: “Tôi cũng thích cậu, Nhiên Nhiên, tôi thích cậu từ rất lâu rồi!”

“Sau khi tốt nghiệp, hai ta sẽ phải cách xa nhau. Tớ muốn cho cậu biết tấm lòng tớ, muốn cậu biết rằng tớ rất thích cậu, chỉ muốn ở bên cậu thôi.” Tạ Nhiên nhìn thẳng vào mắt đối phương, nghiêm túc nói: “Tắc Hiên, dù tương lai xảy ra chuyện gì đi nữa, hai ta sẽ cùng nhau đối mặt, được không?”

Nghe những lời kiên định của Tạ Nhiên, Lục Tắc Hiên thấy rất ấm lòng. Cậu thấp giọng đáp: “Được, chúng ta cùng nhau gánh vác.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau giữa sân nhảy trống trải.

Tạ Nhiên chớp chớp mắt, bạo dạn chủ động hôn Lục Tắc Hiên.

Rốt cuộc Lục Tắc Hiên cũng không kiềm chế được khát vọng trong lòng nữa, quyết đoán nâng cằm Tạ Nhiên lên, nhiệt tình hôn cậu.

Tạ Nhiên nhắm mắt lại, chủ động vòng tay qua cổ Lục Tắc Hiên.

Nụ hôn đầu vừa ngây ngô vừa ngọt ngào khiến tim cả hai đập dồn dập. Mặc dù đã chiếm lấy đối phương rất nhiều lần trong mơ nhưng dù sao cảm giác khi ấy cũng rất mơ hồ, đây vẫn là lần đầu tiên hai cậu tiếp xúc với nhau thân mật đến thế trong hiện thực.

“Ừm... Ừm...”

Giữa sân nhảy tĩnh lặng, chỉ có hai người họ đang thân mật ôm hôn.

Trước đây cứ băn khoăn quá nhiều, sợ đối phương không thích mình, lại sợ tình cảm này không đi được đến đích. Hiện tại, không còn nhân tố bên ngoài nào có thể quấy nhiễu, hai cậu rốt cuộc đã nói hết tình cảm dành cho nhau.

Tớ thích cậu.

Tôi cũng thích cậu.

Hai cậu đã thích nhau từ lâu, chỉ là vẫn chôn chặt tình cảm ấy trong lòng đến tận vũ hội tốt nghiệp mới đánh bạo nói ra thành lời.

Tốt nghiệp mang ý nghĩa chia xa, từ nay về sau, hai cậu sẽ gia nhập những quân đoàn khác nhau. Tuy người không còn ở gần nhau nhưng cả hai chưa bao giờ kè cận đến thế.

Một lúc lâu sau, Tạ Nhiên đẩy Lục Tác Hiên ra, khẽ thờ hớn hển từng hơi, hỏi: “Quà tốt nghiệp tặng cậu đó, thích không?”

Lục Tác Hiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Tạ Nhiên, bất đắc dĩ vò đầu cậu: “Cậu đúng là lắm chiêu trò, dùng khả năng tàng hình của cáo để qua mắt mọi người, còn thôi miên tôi, đợi đến tận lúc này mới lén nhảy với nhau một điệu.”

Thật sự không hổ là chuyện Tạ Nhiên có thể làm ra.

Tạ Nhiên nói: “Dù sao thì mối quan hệ của hai ta vẫn chưa thể công khai, chỉ có thể lén lút yêu đương trong tối thôi.”

Ánh mắt Lục Tắc Hiên rất dịu dàng, cậu vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Tạ Nhiên, thấp giọng thì thầm bên tai: “Nhiên Nhiên, có lẽ chúng ta... Sẽ rất khó để có thể ở bên nhau. Nhưng tôi tin chắc rằng chỉ cần chúng ta đồng lòng, dù có là khó khăn gì thì cũng sẽ tìm được cách vượt qua.”

Tạ Nhiên gật đầu thật mạnh: “Ừ, tớ tin cậu, cậu nhất định cũng phải tin vào quyết tâm của tớ đấy.”

Khung cảnh tỏ tình trong vũ hội tốt nghiệp ấy trở thành một phần vô cùng khó quên trong tâm trí nhau. Dù tiếp theo đây sẽ phải rời xa, đến những quân đoàn khác nhau, không thể gặp mặt, nhưng mỗi khi nhớ đến nụ hôn trong sân nhảy ấy, hai cậu đều thấy hạnh phúc đong đầy trong tim.

Người mình thích cũng thích mình, chỉ cần vậy thôi là đủ rồi.

Dù tương lai phải đương đầu với bao nhiêu áp lực, hai cậu vẫn sẽ kiên định đồng hành cùng đối phương.

Chương 117: Ngoại truyện 2 - Phần 13: Biến cố

Sau khi tốt nghiệp, Lục Tắc Hiên chính thức gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng theo sự sắp xếp của cha. Đội trưởng Đội đặc chiến là anh họ Lục Thành An của cậu, Lục Tắc Hiên sẽ đi theo anh học hỏi kinh nghiệm vài năm.

Tạ Nhiên tới Quân đoàn Ánh Sao trình diện, Tướng quân Tạ Hi muốn con trai theo Đường Sách tích lũy kinh nghiệm ở Trại Trinh sát một thời gian trước. Bà dự định sẽ lập ra một Đội đặc chiến gồm toàn Dẫn đường, tương lai sẽ giao chức vị đội trưởng cho Tạ Nhiên.

Nơi đóng trú của mỗi quân đoàn trong Liên bang cách khá xa nhau, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên thường xuyên đi làm nhiệm vụ cùng quân đoàn, cơ hội gặp nhau càng ngày càng ít nhưng hai cậu vẫn duy trì liên lạc. Đương nhiên, các cậu chỉ có thể giấu cha mẹ, đồng đội lên lút nhắn tin cho nhau, kể nhau biết tình hình gần đây của mình.

Đây không những là “yêu đương vụng trộm” mà còn là “yêu xa”, cực kỳ thử thách lòng quyết tâm của đôi bên. Nhưng hai cậu luôn tin tưởng đối phương sẽ kiên trì được. Nếu đã nhận định chắc chắn chỉ có thể là đối phương, vậy thì phải cùng nhau vun đắp. Chung quy ắt sẽ có một ngày tình cảm ấy thấy được trắng sáng khi mây tan.

Tối đó, Lục Tắc Hiên bỗng nhận được tin nhắn của Tạ Nhiên: “Tắc Hiên, tớ sắp phải đến chòm sao Thời Chung chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, không biết bao giờ mới về. Đến lúc tớ trở lại hành tinh Thủ đô, nếu cậu cũng đang ở đó thì chúng mình tìm cơ hội gặp nhau nhé.”

Chòm sao Thời Chung nằm ở một góc cực kỳ xa xôi của thiên cầu Nam, hiện chưa có tài liệu nào ghi chép thông tin về khu vực đó. Đọc

được tin nhắn ấy, Lục Tắc Hiên lập tức trả lời: “Nhớ cẩn thận, tôi chờ cậu trở về.”

Vừa gửi tin nhắn đi, lệnh triệu tập khẩn cấp của Đội đặc chiến bỗng vang lên bên tai. Lục Tắc Hiên nhanh chóng thay đồ, chạy tới cầu thang dẫn lên phi thuyền. Lục Thành An lướt mắt nhìn mọi người, cất cao giọng nói: “Nhận được nhiệm vụ khẩn cấp của Tháp Trắng, lập tức xuất phát đến thiên hà Nam Thập Tự điều tra vụ khu ô nhiễm lan rộng.”

Tại trạm vũ trụ hành tinh Thủ đô, chiến hạm Ánh Sao vừa cất cánh. Lần này, Tướng quân Tạ Hi đích thân ra trận, Đường Sách dẫn đầu Trại Trinh sát, Giáo sư Tần Lạc cùng đồng hành cùng đội. Ông đại diện cho Viện Khoa học Trung ương Liên bang tới chòm sao Thời Chung thu thập mẫu vật sinh vật vũ trụ.

Bên trong phòng chỉ huy, Tạ Hi bình tĩnh ra lệnh: “Chúng ta có rất ít thông tin về thiên hà Thời Chung, hành tinh chúng ta sẽ đáp xuống có đại dương bao phủ 60% diện tích về mặt. Sau khi tới nơi, Đường Sách, cậu dẫn vài thành viên có thực thể tinh thần thuộc loài cá đi trinh sát, tận dụng thật tốt khả năng bơi lặn và tàng hình, đừng kinh động đến sinh vật vũ trụ sống dưới biển nếu có.”

Đường Sách đáp rất rõ ràng: “Rõ thưa Tướng quân!”

Tạ Hi nhìn sang phía con trai, nói: “Tạ Nhiên, cậu cũng có khả năng tàng hình, đi theo hỗ trợ Thiếu tá Đường Sách.”

Tạ Nhiên đưa tay thực hiện một động tác chào chuẩn kiểu quân đội với mẹ: “Rõ!”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Tạ Hi cho cấp dưới trở về vị trí, Tần Lạc tiến đến bên cạnh vợ mình, nói: “Nhiên Nhiên vừa tốt nghiệp Học viện Quân sự, em để con đi theo Đường Sách làm nhiệm vụ trinh sát liệu có nguy hiểm quá không?”

Tạ Hi nói rất bình tĩnh: “Con còn nhỏ nên mới phải rèn luyện nhiều. Khả năng tấn công và tàng hình của cáo lửa đều rất xuất sắc, em tin con sẽ ứng phó được. Sao, anh lo à?”

Tần Lạc nhíu mày, nói: “Anh cứ có dự cảm không tốt. Có lẽ nhiệm vụ lần này sẽ không thuận lợi đâu, nhất định phải cẩn thận.”

Thiên phú dự cảm của Dẫn đường đôi khi sẽ cảm nhận được nguy hiểm từ sớm. Tạ Hi suy nghĩ một lát, bèn nói: “Anh nói đúng, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Em đi kiểm tra các bộ phận xem có gì sơ xuất không.”

Hành trình đến chòm sao Thời Chung rất dài. Tạ Nhiên mới tới Quân đoàn Ánh Sao không lâu nhưng mọi người đều biết cậu là con trai của Tướng quân Tạ Hi, ai cũng rất thân thiện với cậu. Lúc này, cậu đang ngồi ở ghế nghỉ, thích thú nghe Đường Sách kể lại một vài nhiệm vụ mạo hiểm từng thực hiện.

Khi đi ngang qua, Tạ Hi liếc nhìn cậu một cái, khóe môi hơi cong lên. Nhiên Nhiên đã trưởng thành rồi, với thành tích tốt nghiệp Học viện Quân sự bằng số điểm tuyệt đối, bà tin chỉ cần rèn luyện thêm đôi ba năm, chắc chắn con trai sẽ trở thành một tướng quân cực kỳ xuất sắc, có thể hỗ trợ bà quản lý tốt Quân đoàn Ánh Sao.

Tạ Nhiên vẫn luôn là cậu con trai khiến bà tự hào, cũng là người thừa kế Quân đoàn Ánh Sao phù hợp nhất.

Cùng lúc đó, trên phi thuyền của Đội đặc chiến Liệp Ưng, Lục Thành An đang tổ chức cuộc thi đấu đối kháng cho các Lính gác luyện tập.

Lục Thành An là một vị đội trưởng tính cách cởi mở, dưới sự lôi kéo của hắn, bầu không khí trong Đội đặc chiến Liệp Ưng lúc nào cũng náo nhiệt, giàu sức sống. Trên đường đi làm nhiệm vụ, mọi người luôn luyện tập võ thuật, tổ chức giao đấu luận bàn với nhau. Mỗi tội từ khi Lục Tắc Hiên gia nhập, chẳng ai đánh thắng được cậu.

Vài giờ trôi qua nhanh như chớp, phi thuyền Liệp Ưng đã sắp tới thiên hà Nam Tam Giác.

Nơi này có một điểm chuyển tiếp không gian có thể đi tới nhiều thiên hà khác nhau thuộc thiên cầu Nam.

Nhưng ngay khi Đội đặc chiến chuẩn bị thực hiện bước nhảy tới chòm sao Nam Tam Giác, ánh lửa chói mắt chợt bùng lên ở phía xa.

Lục Thành An cau mày, nói: “Lập tức báo cáo thông tin quan sát được.”

Kính quan sát trí tuệ nhân tạo của phi thuyền Liệp Ưng nhanh chóng chiếu hình ảnh đang diễn ra phía trước lên màn hình thực tế ảo. Lục Tắc Hiên nhìn thấy biểu tượng nổi bật trong đó, tim bỗng thất lại: “Là chiến hạm chủ của Quân đoàn Ánh Sao, họ bị cướp vũ trụ bao vây!”

Lục Thành An cau mày: “Quân đoàn Ánh Sao cũng làm nhiệm vụ ở đây? Đám tàu chi3n kia hẳn là một băng cướp vũ trụ.”

Trong hình chiếu, những chiếc tàu chi3n cỡ nhỏ đang vây chi chút quanh một chiến hạm chủ. Trên những chiếc tàu chi3n kia là biểu tượng rất lạ, không thuộc bất kỳ tổ chức chính quy nào của Liên bang, chắc chắn là lũ cướp vũ trụ.

Lúc này, chiến hạm Ánh Sao đã bị cướp vũ trụ vây chặt, Đường Sách đang dẫn dắt các chiến sĩ thuộc Trại Trinh sát liều chết chiến đấu với chúng.

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay. Ánh lửa liên tục bùng lên trong hình chiếu, tình hình chiến đấu vô cùng ác liệt. Chắc chắn Tạ Nhiên cũng đang ở trên chiến hạm của Quân đoàn Ánh Sao. Nơi này chính là điểm chuyển tiếp tốt nhất để tới được chòm sao Thời Chung, khớp với đích đến của nhiệm vụ Tạ Nhiên kể.

Lục Tắc Hiên nói: “Anh, bọn cướp vũ trụ kia đông lắm, chúng ta phải giúp họ!”

Lục Thành An nhíu mày, không có mệnh lệnh từ Tháp Trắng, đáng lý ra không được can dự vào chuyện của quân đoàn khác. Nhưng mọi người đều là chiến sĩ Liên bang, hiệp trợ nhau trong lúc hiểm nguy là chuyện nên làm. Thấy chiến hữu gặp nạn, sao có thể thờ ơ mặc kệ?

Lục Thành An nhìn cậu em trai, nhanh chóng quyết định: “Được, Tắc Hiên, lập tức dẫn quân tìm cách hỗ trợ chiến hạm Ánh Sao!”

Lục Tắc Hiên điểm danh vài đồng đội nhanh như chớp, lái tàu chiến vọt ra ngoài từ cửa phi thuyền.

Lúc này, Tạ Nhiên cũng đang lái tàu chiến yểm trợ cho Thiếu tá Đường Sách, nhanh chóng bay xuyên qua vòng vây của cướp vũ trụ.

Đột nhiên, một quả pháo điện từ bỗng nổ tung phía sau lũ cướp, ánh lửa sáng rực bùng lên. Tiếp đó, mấy chục chiếc tàu chiến màu đen phá tan trận hình của bọn cướp vũ trụ từ sau lưng, lao thẳng vào chiến trường tên bắn.

Trên chiến hạm chủ Ánh Sao, một gương mặt trẻ tuổi xuất hiện giữa màn hình: “Thiếu tướng Lục Thành An, Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng xin được kết nối.”

Tạ Hi lập tức nhận tín hiệu liên lạc.

Lục Thành An nói: “Tướng quân Tạ, Đội đặc chiến Liệp Ưng đã tới hỗ trợ, tập kích bất ngờ từ phía Đông Nam.”

Tạ Hi đưa tay chào kiểu quân đội: “Cảm ơn Thiếu tướng Lục cứu viện.”

Bà lập tức ra lệnh thông qua tai nghe không dây: “Mọi người, lập tức di chuyển phá vòng vây ở phía Tây Nam, đánh ra lỗ hổng bằng tốc độ nhanh nhất!”

Cướp vũ trụ bị tập kích bất ngờ từ sau lưng, trận hình đã rối loạn. Nhận được lệnh, Đường Sách lập tức chớp thời cơ mở đường từ bên hông.

Có sự hỗ trợ từ Đội đặc chiến Liệp Ưng, Quân đoàn Ánh Sao phản kích toàn diện, thế trận của băng cướp bị xé tan, rất nhiều tàu chi3n của chúng bị bắn nổ, trôi nổi khắp khoảng không vũ trụ xung quanh.

Lục Tắc Hiên lái tàu chi3n lao thẳng vào giữa vòng vây, hội hợp với chiến hạm của Quân đoàn Ánh Sao.

Đột nhiên, giống như có linh tính, cậu ngoảnh đầu sang, trông thấy một chiếc tàu chi3n khác lướt qua ngay bên cạnh mình.

Người mặc quân phục, nét mặt bình tĩnh trong khoang điều khiển của tàu chi3n chính là Tạ Nhiên cậu nhưng nhớ khôn nguôi.

Từ sau khi giải bày toàn bộ tâm ý trong buổi vũ hội tốt nghiệp, hai cậu vẫn chưa lần nào được gặp lại nhau. Không ngờ cảnh tượng khi tương ngộ lại là như thế này, hai chiếc tàu chi3n lướt qua, ánh mắt lập tức chạm nhau khiến trong lòng cả hai đồng loạt dâng lên cảm giác vui sướng vô cùng.

Là cậu ấy!

Tạ Nhiên bẻ một đường cua đẹp mắt giữa vũ trụ, lái tàu chi3n quay lại bên cạnh Lục Tắc Hiên.

Hai người lần nữa liếc nhìn nhau qua cửa sổ mạn tàu, cùng nở nụ cười.

Hai chiếc tàu chi3n bay song song nhau, tuy không thể nói chuyện nhưng giây phút ngắn ngủi được trông thấy nhau trên chiến trường còn hơn ngàn vạn lời nói.

Lũ cướp vũ trụ thù hằn các quân đoàn của Liên bang không phải chuyện mới diễn ra, lần này bọn chúng bao vây tập kích Quân đoàn Ánh Sao chính là để báo thù. Không ngờ Đội đặc chiến Liệp Ưng đúng lúc đi ngang qua đây, kịp thời cứu viện, phá hỏng kế hoạch của bọn chúng.

“Rút!” Mệnh lệnh được đưa ra, lũ cướp vũ trụ bắt đầu rút lui nhanh như chớp.

Tạ Nhiên vốn tưởng đã nắm chắc phần thắng, ngờ đâu ngay lúc này, một quả pháo định vị đột nhiên lao thẳng về phía tàu chi3n của cậu.

Lục Tắc Hiên nhận ra chuyện này rất nhanh, không kịp được mà hét lớn: “Nhiên Nhiên, cẩn thận!”

Pháo định vị sẽ khóa chặt mục tiêu bị nhắm đến. Lúc này, hai cậu đang bay giữa đội quân, một khi pháo định vị bắn trúng, rất nhiều chiến sĩ khác cũng sẽ hy sinh. Gần như đồng thời, hai cậu ăn ý lái tàu chi3n tránh đi theo hai hướng trái phải, lao ra khỏi vòng vây.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh để cắt đuôi được pháo định vị hoặc bắn nổ nó bằng hỏa lực của mình là sẽ giải quyết được.

Năm đó, khi còn học tại Học viện Quân sự, hai cậu thường xuyên luyện tập điều khiển tàu chi3n cùng nhau, lúc này, tuy là lần đầu tiên thực sự phối hợp tác chiến nhưng mức độ ăn ý đã vượt xa người thường. Tạ Nhiên bay sang trái, Lục Tắc Hiên bay sang phải, hai người cùng điều khiển phi thuyền tiến thẳng về phía trước, dẫn pháo định vị rời xa khỏi đồng đội bằng tốc độ cực nhanh.

Lục Tắc Hiên ngắm bắn quả pháo đang đuổi theo Tạ Nhiên, thầm nói trong lòng: “Nhiên Nhiên, chệch sang phải 15 độ, tôi sẽ giải quyết nó.”

Tuy Tạ Nhiên không nghe được điều Lục Tắc Hiên nói nhưng lại hành động đúng như cậu dự đoán.

Cậu điều khiển tàu chi3n lao nhanh trong vũ trụ, đánh lái nhẹ một cú cực kỳ mượt khiến quả pháo định vị đang đuổi theo lệch khỏi quỹ đạo 15 độ, vừa vặn tiến vào tầm bắn của Lục Tắc Hiên. Tạ Nhiên nói trong lòng: “Giao cho cậu!”

Quả nhiên, Lục Tắc Hiên ấn nút khai hỏa.

“Đoàng!”

Bom mini do tàu chi3n b ắn ra trúng phóc quả pháo định vị.

Ánh lửa đẹp mắt bùng lên từ quả pháo định vị đã bị bắn nổ sau lưng, Tạ Nhiên lái tàu chi3n lao ra khỏi vùng khói lửa như tên bắn.

Hợp tác thoát thân, một phen hú vía.

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên liếc nhìn nhau qua tấm kính, đáy lòng cùng thở phào một hơi. Kỹ thuật lái tàu chi3n của Tạ Nhiên đều do chính Lục Tắc Hiên dạy mà nên, may mà hai cậu vẫn rất ăn ý, không bị lũ cướp kia bẫy chết.

Đúng lúc này, mệnh lệnh từ mẹ bình tĩnh vang lên trong tai nghe của Tạ Nhiên: “Phát hiện lỗ sâu vũ trụ ở phía trước, mọi người lập tức trở về chiến hạm chủ!”

Trong tai nghe của Lục Tắc Hiên lại là tiếng gào lên của anh trai: “Tắc Hiên, đằng trước có lỗ sâu, mau quay về cho anh!”

Lỗ sâu vũ trụ?

Còn chưa kịp phản ứng, Tạ Nhiên đã bị một lực hút mạnh kéo tuột vào vùng tối mò.

Để tránh pháo định vị nổ khiến chiến hữu khác bị thương, vừa rồi hai cậu đã phối hợp lái tàu chi3n đi rất xa. Không ngờ thoát được tập kích từ pháo định vị thì lại tới nhằm khu vực gần lỗ sâu vũ trụ không xác định.

Lực hút của lỗ sâu khiến thân tàu chi3n chao đảo dữ dội, tầm nhìn của Tạ Nhiên quay cuồng. Cậu ngoảnh lại, bất ngờ trông thấy một chiếc tàu chi3n quen thuộc đang lao về phía mình. Tim Tạ Nhiên như sắp vỡ tung, cậu hét lớn: “Lục Tắc Hiên, cậu điên rồi! Cậu lao vào đây làm gì?”

Cậu biết Lục Tắc Hiên chẳng thể nghe được điều cậu nói.

Lúc này, lòng Lục Tắc Hiên tràn ngập lo lắng. Cậu tận mắt chứng kiến Nhiên Nhiên bị lỗ sâu hút vào, ngay khoảnh khắc ấy, cậu hành động còn nhanh hơn cả tư duy, gần như lao theo ngay lập tức không chút do dự, tung móc kéo ra níu chặt lấy đuôi cánh của chiếc tàu chi3n Tạ Nhiên đang lái.

Lục Tắc Hiên quay đầu tàu chi3n, tăng tốc tối đa lao về phía trước, muốn kéo Tạ Nhiên ra khỏi lỗ sâu.

Nhưng cậu vẫn chậm một giây.

Tạ Nhiên đã bị hút vào trong, động cơ tàu chi3n làm sao địch nổi lỗ sâu vũ trụ khổng lồ?

Cậu không những không kéo được Tạ Nhiên ra mà còn bị tàu chi3n của Tạ Nhiên lôi ngược vào trong lỗ sâu.

Hai chiếc tàu chi3n quay cuồng giữa lỗ sâu tăm tối.

Lục Tắc Hiên lập tức mở lồng phòng ngự, cậu nhìn chiếc tàu chi3n đang liên tục rơi xuống phía trước và những mảnh xác kim loại trôi nổi trong dòng khí xung quanh, ngón tay siết chặt lấy cần điều khiển, giọng khản đặc: “Nhiên Nhiên... Không ngờ lần gặp lại nhau sau khi tốt nghiệp lại là như thế này.”

Tạ Nhiên ngoảnh lại nhìn Lục Tắc Hiên, hốc mắt cay sè, thềm nói trong lòng: “Tắc Hiên, chúng ta sinh ra cùng ngày cùng tháng cùng năm, xem ra cũng sẽ cùng chết vào hôm nay...”

Lệ nóng ngân ngấn trong mắt Lục Tắc Hiên, cậu khế nói: “Được chết cùng cậu cũng không tệ.”

Thời gian vài phút mà dài như cả thế kỷ đã trôi qua.

Hai người đều đã sẵn sàng đối mặt với cái chết.

Không ngờ phía dưới lỗ sâu lại có một cửa ra.

Lỗ sâu khổng lồ “nhỏ” hai chiếc tàu chi3n ra ngoài. Tàu chi3n rơi xuống cực nhanh, hai cậu đều choáng đầu hoa mắt. Cuối cùng, chỉ nghe “rầm” một tiếng thật lớn, tàu chi3n đã rơi xuống giữa khu rừng lạ.

Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên: “...”

Thế mà hai cậu vẫn chưa chết?

Lời tác giả:

Hành tinh Nhện Đỏ quen thuộc tới rồi đây, he he. Nhưng lần này Nhiên Nhiên không rơi xuống một mình mà có Tắc Hiên bên cạnh.

Bối cảnh của thế giới giả thiết vẫn giống thế giới thật, đương nhiên nhện chúa cũng có mặt.

Chương 118: Ngoại truyện 2 - Phần 14: Kỳ ngộ trên hành tinh Nhện Đỏ

Tạ Nhiên choáng váng bò ra khỏi tàu chi3n, cách đó không xa, Lục Tắc Hiên cũng mở cửa khoang tàu. Hai cậu nhìn nhau, Lục Tắc Hiên bước nhanh sang phía Tạ Nhiên, căng thẳng giữ chặt vai cậu: “Nhiên Nhiên, không sao chứ?”

Tạ Nhiên nhìn đối phương bằng tâm trạng phức tạp: “Rõ ràng cậu chạy thoát được mà, lao vào chung làm gì?”

Lúc ấy, tàu chi3n của Tạ Nhiên ở quá gần lỗ sâu, chưa kịp làm gì đã bị hút thẳng vào. Nhưng tàu chi3n Lục Tắc Hiên ở xa hơn, nếu lập tức đổi hướng, vốn dĩ sẽ chẳng bị hút vào.

Lục Tắc Hiên nhìn thẳng vào mắt Tạ Nhiên, thấp giọng nói: “Sao tôi bỏ cậu lại để thoát thân một mình được? Nếu đổi lại là cậu, chẳng lẽ cậu sẽ bỏ mặc tôi?”

Nhất thời, Tạ Nhiên không biết phải nói gì. Nếu đổi thành Lục Tắc Hiên bị hút vào lỗ sâu, chắc chắn cậu cũng sẽ lao tới cứu không chút do dự chứ không phải chạy thoát thân một mình.

Hai cậu đã giao hẹn với nhau dù là khó khăn gì cũng phải cùng đối mặt.

Nghĩ vậy, Tạ Nhiên khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tắc Hiên, nói: “May mà hai ta không bị lỗ sâu xé nát.” Cậu đảo mắt quan sát xung quanh: “Chỗ nào thế này, sao đâu đâu cũng toàn là sương đỏ vậy?”

Lục Tắc Hiên đưa mắt nhìn theo cậu, quả nhiên trong khu rừng kỳ quái này toàn là sương mờ mù mịt, thực vật ở đây cũng rất lạ. Hiên nhiên, hai cậu đã bị lỗ sâu đưa đến một hành tinh chưa xác định.

Lục Tắc Hiên bật chức năng đo đạc trong thiết bị truyền tin đeo tay, giọng máy móc vang lên bên tai: “Hàm lượng dưỡng khí dồi dào, nhiệt độ môi trường là 27, độ ẩm 60%, tạm thời chưa phát hiện vật chất nguy hại.”

Lục Tắc Hiên nói: “Chắc hẳn là một hành tinh nằm bên dưới lỗ sâu. Nhiên Nhiên, cậu biết không?”

Dù trong lòng Lục Tắc Hiên, Tạ Nhiên thông minh hết như một cuốn bách khoa toàn thư nhưng cậu vẫn thấy hành tinh trước mặt hoàn toàn lạ lẫm. Cậu quan sát tỉ mỉ một hồi, lắc đầu nói: “Tớ chưa từng thấy hành tinh này xuất hiện trong bất kỳ tài liệu nào. Chúng mình nên cẩn thận chút.”

Lục Tắc Hiên nói: “Ừ, tôi xem thử tàu chi3n có hư hại nặng không đã.”

Cậu quay lại kiểm tra tàu chi3n của cả hai. Vì kịp thời mở lồng phòng ngự nên hư tổn không nghiêm trọng lắm, vẫn sửa chữa được. Nhưng dù sửa được tàu chi3n, hai cậu cũng không thể trở về theo con đường cũ, không thể đi ngược lực hút trong lỗ sâu. Sẽ phải nghĩ cách khác để rời khỏi hành tinh này.

Lục Tắc Hiên bỗng sầm mặt: “Cẩn thận, hình như trong khu rừng này có gì đó.”

Các giác quan của Linh giác rất nhạy, Lục Tắc Hiên nghe thấy tiếng vo ve kỳ quái truyền đến, âm thanh càng lúc càng rõ hơn. Lục Tắc Hiên ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên không trung có rất nhiều “côn trùng bay” màu đỏ. Chúng bay ra từ trong màn sương, lướt qua hai cậu.

Lục Tắc Hiên nói: “Rất nhiều côn trùng bay, trông khá giống nhện, không biết có độc hay không.”

Vừa nghĩ đến việc trong màn sương kia có lẽ sẽ có rất nhiều nhện, Tạ Nhiên không khỏi rùng mình, bèn nói: “Rời khỏi chỗ này trước rồi tính.”

Hai người rảo bước đi về phía ngược lại. Sau khi rời khỏi vùng sương mờ, thực vật phía trước càng lúc càng quái dị, những cái rễ cây có màu hệt như đất, rất khó để phân biệt bằng mắt thường.

Tạ Nhiên bất cẩn bị một cái gai nhọn trên sợi dây leo cứa vào cẳng chân, máu tươi chảy xuống thành dòng.

Lục Tắc Hiên dừng bước, nói: “Cậu bị thương rồi, để tôi xử lý giúp cho.”

Tạ Nhiên đang định tìm chỗ ngồi xuống, đám rễ cây xung quanh bất thình lình phát ra tiếng sột soạt như vừa được thứ gì đó kích hoạt.

Lục Tắc Hiên biến sắc: “Không ổn!”

Gần như ngay khi cậu vừa dứt lời, toàn bộ rễ cây chôn sâu dưới nền đất xung quanh đột ngột vùng dậy. Chúng như con quái vật đang giương nanh múa vuốt, nhanh chóng tụ lại với nhau, đan thành một tấm lưới lớn, vây chặt hai cậu vào trong.

Bấy giờ Tạ Nhiên mới thấy rõ trên những sợi “dây leo” kia chi chít những cái gai nhọn hoắt.

Đám dây leo đó đói khát khó nhịn, điên cuồng lao về phía hai cậu.

Lục Tắc Hiên rút dao điện từ ra bổ xuống một đường rất dứt khoát, chặt đứt hết mớ dây leo đang toan quẩn lấy cả hai.

Cậu vốn định ôm Tạ Nhiên bay khỏi khoảnh rừng này, nào ngờ ngay khi ấy, vô số sợi dây leo đột ngột lao tới từ đằng xa, đan kín trên đầu

hai cậu. Cả mảnh rừng như biến thành một tấm lưới khổng lồ còn hai cậu chính là con mồi lạc lối.

Tạ Nhiên nói: “Hắn là thực vật khát máu, rời khỏi đây mau!”

Sức chiến đấu của Lục Tắc Hiên rất đáng gờm, tốc độ cậu nhanh như điện xẹt, ánh đao loang loáng quanh người, tất cả những sợi dây leo mon men tới gần đều bị cậu chém đứt.

Nhưng số lượng dây leo thật sự quá nhiều, chỉ mới đó thôi mà ánh sáng trên đầu đã bị chúng chặn hết. Chúng gom cả Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên vào trong chằng khác gì đang gói sủi cảo.

Cánh tay Lục Tắc Hiên nổi gân xanh, trán ướt đẫm mồ hôi. Tầng tầng lớp lớp dây leo vây kín hai cậu không còn một kẽ hở. Tình hình này chắc chắn không chém hết được, cách tốt nhất là đột phá trên cao. Chỉ cần có thể đưa Nhiên bay lên, đám dây leo kia sẽ không với được đến nữa.

Lục Tắc Hiên quyết đoán gọi thực thể tinh thần của mình ra.

Tiếng hót lạnh lót vang lên giữa không trung, chim ưng dang cánh, phối hợp tấn công từ trên cao cùng chủ nhân. Mỏ ưng nhọn hoắt hung ác cắn vào đám dây leo đang khua khoắng, nhoáng cái đã xé đứt liền mấy lớp.

Lục Tắc Hiên đang muốn cùng chim ưng xé ra một khe hở từ trên cao sao?

Tạ Nhiên rất căng thẳng: “Tắc Hiên, cẩn thận!”

Khi phối hợp tác chiến với thực thể tinh thần, sức lực của Lính gác sẽ tiêu hao gấp bội. Một khi kiệt sức, Lính gác đó rất dễ cường bạo, thậm chí biến dị.

Tạ Nhiên nắm chặt tay trái của Lục Tắc Hiên lại phát hiện lòng bàn tay đối phương đã đầm mồ hôi lạnh.

Khi nãy, Lục Tắc Hiên vừa dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng đại chiến với lũ cướp vũ trụ một trận để cứu viện Quân đoàn Ánh Sao, tiếp đó lại phối hợp giải quyết pháo định vị cùng Tạ Nhiên, lao vào lỗ sâu cứu người. Cậu ấy vốn đã tiêu tốn quá nhiều sức mạnh, giờ lại gọi thực thể tinh thần ra phối hợp tác chiến, sức mạnh sẽ càng suy kiệt nhanh hơn nữa...

Sức mạnh tinh thần của cậu đã đến bờ vực sụp đổ, giờ chỉ còn là những sự cố gắng chống chịu cuối cùng.

Cậu ấy sẽ chẳng cố được bao lâu nữa, chắc chắn cậu không thể trở mắt nhìn Lục Tắc Hiên gặp chuyện.

Tim Tạ Nhiên run lên, vội vươn tua ý thức ra, nói: “Có lẽ thứ này là quái vật trí tuệ cao, tớ cảm nhận được dao động cảm xúc của nó. Nó rất đói, muốn ăn thịt hai ta. Tắc Hiên, bay lên đi, giúp tớ tìm ra đầu của nó!”

Lục Tắc Hiên hít sâu một hơi, tay trái ôm chặt eo Tạ Nhiên, tay phải nắm lấy đao điện từ, hung hãn vung một nhát chém lên cao tạo thành ánh đao sáng lóa. Gần như cùng lúc, chim ưng trên trời cũng cắn được một lỗ hổng giữa tầng tầng lớp lớp lưới dây leo, trùng khít với nhát chém vừa rời của chủ nhân.

Một tia sáng rọi vào từ lỗ hổng.

Ngay khoảnh khắc đó, Lục Tắc Hiên ôm lấy Tạ Nhiên, lao ra qua lỗ hổng vừa xuất hiện.

Đôi cánh trắng dang rộng từ hai vai của Lính gác, đưa Tạ Nhiên bay tít lên trời cao.

Lúc này, Lục Tắc Hiên đã gần như kiệt sức, đầu đau nhức từng cơn.

Tạ Nhiên được cậu đưa lên cao, tua ý thức màu đỏ nhanh chóng vươn dài từ lòng bàn tay, chạy ngược hướng những sợi dây leo, tìm

kiếm “đại não” của chúng.

Chưa đủ, khoảng cách vẫn chưa đủ.

Tắc Hiên sắp không cố nổi nữa rồi. Một khi ngã xuống, cả hai cậu chắc chắn sẽ chôn xác tại đây.

Tạ Nhiên tập trung sức mạnh tinh thần hết mức có thể.

Cậu bỗng nhớ chuyện năm đó, lúc cùng tham gia khiêu chiến sinh tồn, hai cậu bị quái vật vây hãm trong đầm lầy, Lục Tắc Hiên vẫn luôn bảo vệ mình, thức tỉnh khả năng bay lượn ngay thời khắc mấu chốt.

Suốt mười mấy năm qua, Linh gác này luôn luôn bảo vệ cậu, bao dung mọi trò xằng bậy của cậu.

Có Lục Tắc Hiên làm bạn, Tạ Nhiên được trải qua tuổi thơ và thời niên thiếu sung sướng nhất.

Tắc Hiên, cảm ơn cậu vẫn luôn dung túng, bảo vệ tớ.

Giờ đến lượt tớ bảo vệ cậu.

Sức mạnh tinh thần của Tạ Nhiên bỗng bùng nổ toàn diện.

Cáo đỏ xuất hiện sau lưng cậu, ngọn lửa cháy hừng hực trên đuôi nó. Cái đuôi kia bắt đầu tách ra làm hai, hai lại thành bốn... Cho đến khi chín cái đuôi cùng xòe rộng như một chiếc ô khổng lồ, che khuất cả hai người dưới ánh lửa.

Tua ý thức đỏ ồ ạt tuôn ra từ lòng bàn tay Tạ Nhiên như thủy triều, cuồn cuộn len lỏi khắp rừng rậm, nhanh chóng bao phủ toàn bộ đám dây leo. Chúng lao đi ngược hướng đám dây leo cho đến tận khi chạm đến đại não của con quái vật này.

Ánh mắt Tạ Nhiên lạnh tanh, tay phải phất ra đằng trước, tua ý thức chọc thủng lá chắn tinh thần của quái vật kia như mũi giáo.

Con quái vật tham lam khát máu kia cảm thấy lửa lớn bùng cháy rực trong đầu mình, cơn đau khi ý thức bị thiêu đốt khiến nó phát ra tiếng gầm gừ thống khổ.

Chỉ giây lát sau, khu rừng đã hoàn toàn yên tĩnh, tất cả dây leo buông thõng xuống như bị rút cạn sức sống, không còn động đậy nữa.

Lục Tắc Hiên tiêu hao sức mạnh quá độ, cố gắng lắm mới níu giữ được chút lý trí cuối cùng. Ngay trước khi mất ý thức, cậu trông thấy cáo của Nhiên Nhiên biến thành cáo chín đuôi...

“Tắc Hiên!” Phát hiện Lục Tắc Hiên đã hôn mê, Tạ Nhiên lập tức đưa tay ôm lấy cậu, nghiêm giọng nói: “Chim ưng, đưa bọn tôi đi!”

Chim ưng vẫn còn chút ý thức. Nghe được mệnh lệnh, nó lập tức lao xuống, chở hai cậu bay ra khỏi khu rừng này như một con thú cưỡi.

Cách đó không xa có một mặt cỏ trống trải, chim ưng thả hai cậu xuống. Cơ thể nó dần dần trở nên trong suốt, trước khi biến mất còn không quên dặn dò Tạ Nhiên: “Cứu chủ nhân của tôi!”

Tạ Nhiên phát hiện phía trước có một hang núi. Cậu thăm dò một lượt bằng tua ý thức, trong hang không có sinh vật sống. Lúc này Tạ Nhiên mới dìu Lục Tắc Hiên vào trong, tìm một tảng đá cho cậu dựa vào.

Quái lạ, theo lý thuyết, Linh gác tiêu hao sức mạnh quá độ sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo. Sao Lục Tắc Hiên không như thế mà chỉ ngất lịm đi?

Tạ Nhiên nâng mặt Lục Tắc Hiên lên quan sát cho kỹ thì thấy bên môi cậu ấy có một vết máu đỏ tươi. Vừa rồi, lúc chiến đấu với đám dây leo, trên thân chúng có rất nhiều gai nhọn, hai cậu đều bị thương ngoài da. Tạ Nhiên chảy không ít máu, máu của hai cậu lẫn lộn hết vào nhau...

Chẳng lẽ pheromone Dẫn đường trong máu của mình hữu dụng với Lục Tắc Hiên?

Nghe nói, nếu có độ phù hợp cao, pheromone trong máu của Dẫn đường chính là liều thuốc tốt có thể khống chế Lính gác cuồng bạo, khiến người kia nhanh chóng khôi phục lý trí và sức chiến đấu...

Nghĩ vậy, Tạ Nhiên quyết định cắn lên đầu ngón tay mình rồi đặt bên môi Lục Tắc Hiên, hút máu cho cậu.

Trong cơn mê man, Lục Tắc Hiên cảm thấy mình được nếm một thứ gì đó ngọt ngào đến tuyệt hảo, cảm giác ấy khiến toàn thân cậu đều khoan khoái, dễ chịu. Cậu hé miệng theo bản năng, ngậm lấy ngón tay Tạ Nhiên, nhẹ nhàng liếm láp.

Tại Tạ Nhiên hơi đỏ lên nhưng vẫn không rút tay về mà mặc cho Lục Tắc Hiên tiếp tục hấp thụ pheromone Dẫn đường trong máu của mình.

Quả nhiên pheromone Dẫn đường rất hữu dụng, chỉ chốc lát sau, Lục Tắc Hiên đã tỉnh lại.

Nhận thấy mình đang ngậm chặt ngón tay Tạ Nhiên, hai má Lục Tắc Hiên nóng bừng. Cậu vội vàng buông Tạ Nhiên ra: “Xin lỗi, sao tôi lại cắn cậu bị thương vậy?”

Tạ Nhiên rút tay lại, giải thích: “Là tớ tự cắn. Máu của tớ hữu dụng với cậu, có thể giúp cậu không cuồng bạo.”

Lục Tắc Hiên ngửi thấy mùi pheromone Dẫn đường rất đậm trong không khí, hương hoa mai nở rộ trong tuyết thơm ngát ấy khiến tâm trạng cậu rối hết cả. Tim đập càng lúc càng nhanh, cơ thể cũng dần nóng lên, cậu khàn giọng, nói: “Có lẽ pheromone Dẫn đường của cậu rất hợp với tôi?”

Vì ai cũng cho rằng hai cậu chỉ là bạn bè nên bọn họ cũng chưa bao giờ đi kiểm tra độ phù hợp.

Chắc là độ phù hợp của hai cậu thực sự rất cao?

Chứ không thì sao máu của Tạ Nhiên có thể giúp Lục Tắc Hiên tỉnh lại dễ dàng đến vậy?

Hai người nhìn nhau, tim Lục Tắc Hiên đập như trống dồn không tài nào không chế nổi, cậu lập tức dời tầm mắt.

Tạ Nhiên nhìn vết thương trên người cậu, khẽ nói: “C ở đồ ra để tớ kiểm tra vết thương cho.”

Nói rồi cậu lập tức vươn tay tới, định cởi quân phục của Lục Tắc Hiên. Nhưng khi tay cậu vừa chạm đến ngực áo, đối phương cuống cuồng rút người lại như bị điện giật, tai đỏ bừng lên, giọng cũng trầm khàn khác lạ: “Đừng, đừng, để tôi tự cởi.”

Tạ Nhiên khó hiểu: “Sao người cậu nóng thế, sốt à?”

Cậu áp tay lên trán Lục Tắc Hiên kiểm tra, quả nhiên nóng bừng. Nhưng là tố chất sức khỏe của Lĩnh gác rất tốt, bình thường làm gì dễ cảm sốt thế này, chẳng lẽ vết thương bị nhiễm trùng? Tạ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên rất lo lắng.

Sống lưng Lục Tắc Hiên cứng đờ, mặt càng lúc càng đỏ, nhịp thở bắt đầu hỗn loạn, luồng không khí phun ra cũng rất nóng, lồng ngực liên tục phập phồng như đang rất cố kiềm chế điều gì đó: “Nhiên Nhiên, tôi... Tôi không bị sốt, tôi đang...”

Rốt cuộc Tạ Nhiên đã hiểu: “Phát nhiệt?”

Đây là lần đầu tiên Lục Tắc Hiên phát nhiệt kể từ khi trưởng thành đến giờ, phản ứng sinh lý cực kỳ dữ dội, nhất thời khó lòng nào mở miệng được.

Cậu giãy giụa muốn tránh, Tạ Nhiên lại đột ngột kéo tay cậu lại.

“Buông ra...” Lục Tắc Hiên tuyệt nhiên không dám tiếp xúc quá nhiều với Tạ Nhiên. Cậu thích Tạ Nhiên rất nhiều năm, vừa nãy suýt nữa sụp đổ tinh thần thì được Tạ Nhiên cứu mạng bằng pheromone Dẫn đường. Có lẽ chính pheromone Dẫn đường của Tạ Nhiên đã khiến cậu phát nhiệt?

Nếu còn tiếp tục ở gần Tạ Nhiên thêm nữa, hậu quả thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Khi cơn phát nhiệt lên đến đỉnh điểm, Lính gác sẽ điên cuồng muốn chiếm lấy, đánh dấu Dẫn đường. Cậu không thể làm Nhiên Nhiên bị thương...

Lục Tắc Hiên gạt mạnh tay Tạ Nhiên ra, muốn rời khỏi hang núi.

Ngay sau đó, Tạ Nhiên ôm chặt lấy cậu từ sau lưng, nói: “Lục Tắc Hiên, ở đây không có bệnh viện, một mình chạy ra ngoài thì định khống chế cơn phát nhiệt thế nào? Chẳng lẽ cậu muốn sụp đổ tinh thần, biến thành kẻ điên hả?”

Lục Tắc Hiên: “... Cậu bỏ tay ra!”

Tạ Nhiên kéo ngược Lính gác vào trong, nhìn thẳng vào mắt cậu, nghiêm túc nói: “Cậu có thể đánh dấu tớ.”

Lục Tắc Hiên thực sự chấn động: “Nhiên Nhiên!”

Tạ Nhiên kiễng chân, chủ động hôn lên môi cậu, dịu dàng nói: “Tớ rất sẵn lòng được cậu đánh dấu.”

Lục Tắc Hiên: “...”

Thấy cậu cứ đứng đực ra đó, lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng, hiển nhiên còn đang cố nín nhịn, Tạ Nhiên cười khế, trêu chọc: “Đều lớn cả rồi, chẳng lẽ cậu còn xấu hổ? Hay là không học tốt môn sinh lý, cần tớ dạy cậu phải làm thế nào?”

Cuối cùng Lục Tắc Hiên không kìm nổi nữa, kéo mạnh Tạ Nhiên vào lòng, hôn điên cuồng.

Hơi thở nóng rực của cậu như sắp hòa tan Tạ Nhiên. Tạ Nhiên bị cậu hôn đến mức nhũn cả chân, chỉ có thể níu chặt lấy vai Lục Tắc Hiên.

Ánh mắt Lĩnh gác sâu thăm thẳm, giọng nói vừa trầm vừa khàn: “Cậu thật sự sẵn lòng? Một khi chúng ta kết hợp thân thể rồi thì không còn đường lui nữa...”

Tạ Nhiên nhìn cậu, mỉm cười: “Ở bên cậu, không cần đường lui.”

Tim Lục Tắc Hiên đập thình thịch, cậu cởi áo khoác trải lên tảng đá bên cạnh, nhẹ nhàng đè Tạ Nhiên xuống.

Trên hành tình xa lạ, trong hang núi giữa thiên nhiên, Lĩnh gác và Dẫn đường 19 tuổi quấn lấy nhau.

Ngoài trời chợt đổ cơn mưa lớn, tiếng mưa tuôn xối xả át hết tiếng thở gấp dồn dập trong hang.

Lời tác giả:

Niên Niên vừa bạo dạn vừa chủ động, Lục Tắc Hiên nhịn làm sao được ~

Chương 119: Ngoại truyện 2 - Phần 15: Vì nhau

Trời mưa rất lâu, đến tận khi màn đêm dần buông, Lục Tắc Hiên mới thỏa mãn ngừng lại.

Tạ Nhiên bủn rủn cả người, tựa vào ngực Lục Tắc Hiên th ở dốc khe khẽ. Lục Tắc Hiên sợ cậu bị cảm, vội cầm áo khoác tới quấn lên người cậu, xoa nhẹ mái tóc, thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Tạ Nhiên nhắm mắt lại, giọng hơi khản: “Vẫn ổn, không đau lắm.”

Lần kết hợp nhiệt này đến quá bất ngờ, hai cậu đều chưa chuẩn bị sẵn sàng, lại thêm lần đầu thiếu kinh nghiệm, trong hang núi trên một hành tinh xa lạ cũng chẳng có bất kỳ sản phẩm hỗ trợ gì, chắc chắn Tạ Nhiên bị đau.

May mà cậu không sợ đau, người đánh dấu cũng là Lính gác cậu thích nhiều năm, chút khó chịu ấy có thể bỏ qua hoàn toàn.

Tạ Nhiên cuộn người nằm trong lòng Lục Tắc Hiên, đưa tay ôm eo đối phương, nói: “Kể từ hôm nay, cậu chính thức thuộc về tớ rồi đúng không?”

Lục Tắc Hiên rất hạnh phúc, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu: “Ừ, tôi chỉ thuộc về cậu.”

Trong hang núi lờ mờ tối, hai cậu nhìn nhau, có lẽ vì đã kết hợp thân thể, giờ khắc này, cả hai đều cảm thấy linh hồn cũng gần gũi không gì sánh bằng. Tạ Nhiên không kìm lòng được, bèn ngẩng lên, hôn Lính gác của mình, Lục Tắc Hiên cũng nhiệt tình hôn lại cậu.

Nụ hôn này không mang chút d*o vọng nào, dịu dàng mà trong trẻo, hết như lời hứa hẹn và bày tỏ hai cậu trao nhau.

Lát sau, Tạ Nhiên nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Tớ mệt quá, muốn ngủ một lúc.”

Lục Tắc Hiên bế Tạ Nhiên vào sâu trong, ngồi xuống tựa vào vách hang để Tạ Nhiên ngủ trong lòng mình. Chim ưng trắng và cáo lửa gác đêm bên ngoài, hai chủ nhân ôm nhau ngủ trong hang.

Vì giết chết con quái vật kia, Tạ Nhiên đã bùng nổ hết khả năng, tấn công đại não nó bằng rất nhiều tua ý thức, sức mạnh tinh thần gần như cạn sạch, mới nãy lại bị Lục Tắc Hiên đánh dấu, thể lực cũng tiêu hao nghiêm trọng. Lúc này cậu đang kiệt sức, vừa nhắm mắt đã nặng nề chìm vào mê man.

Trong rừng nguyên sinh, cây cối gãy đổ cả mảng lớn, rất nhiều hoa cỏ đã héo rũ, đập vào mắt là một quang cảnh hỗn độn. Cậu cần nghỉ ngơi thật nhiều để khôi phục sức mạnh tinh thần.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Tạ Nhiên loáng thoáng trông thấy một chùm những đốm sáng trắng xuất hiện trong rừng sâu. Những đốm sáng kia dần dần tụ về cùng một chỗ, biến thành hình dáng một chú cáo. Tạ Nhiên sửng sốt, đứng trân trân nhìn cảnh tượng ấy cho đến tận khi chú cáo kia thành hình, xuất hiện trước mặt cậu bằng hình thái đầy đủ nhất.

Không ngờ lại là một chú cáo trắng bé nhỏ, đáng yêu.

Tạ Nhiên hoàn hồn: “Em là... Một thực thể tinh thần khác?”

“Đúng vậy đó chủ nhân!” Cáo trắng vồng đuôi lên, tua ý thức màu xanh lục bắt đầu từ từ chữa trị rừng rậm bị tổn thương.

Tạ Nhiên cũng không ngờ được rằng thế giới tinh thần của mình lại có tiềm lực lớn đến thế.

Lúc đó, để giải quyết con quái vật kia, sức mạnh tinh thần của cậu đã bùng nổ tức thời, cáo lửa thức tỉnh thành cáo chín đuôi, còn tiềm lực nằm sâu trong rừng rậm kết hợp với năng lượng cha và ông để lại khi phong ấn cậu năm xưa cùng tạo nên một thực thể tinh thần mới.

Cậu có đến hai thực thể tinh thần?

Tâm trạng Tạ Nhiên được lấp đầy bởi kinh ngạc và vui sướng. Nhưng cậu thật sự quá mệt mỏi, chỉ lát sau đã lại tiếp tục mê man.

Không biết giấc ngủ ấy dài bao nhiêu lâu, vô số hồi ức đẹp xuất hiện trong mơ...

Hôm sau, lúc tỉnh dậy, Tạ Nhiên cười rất tươi.

Chắc chắn cậu là một người cực kỳ may mắn, từ bé đã có bao nhiêu người thân quan tâm, chăm sóc, còn có trúc mã Lục Tắc Hiên trưởng thành cùng mình. Lần này, giữa lúc nguy nan, cả Lục Tắc Hiên và cậu cùng rơi vào lỗ sâu, hai cậu hoàn thành kết hợp thân thể ngoài ý muốn, cậu còn gặp may mắn, thức tỉnh được thực thể tinh thần thứ hai.

Tạ Nhiên kiểm tra thế giới tinh thần của bản thân một lượt. Dưới sự nỗ lực của cáo trắng nhỏ, sức mạnh tinh thần của cậu đã hồi phục cực kỳ nhanh.

Lục Tắc Hiên thấy nét mặt Tạ Nhiên cứ ngơ ngẩn, bèn hỏi khẽ: “Nhiên Nhiên, cậu ổn không? Cậu đã ngủ hơn 12 tiếng luôn đấy.”

Thời gian ngày đêm của hành tinh này khác hẳn hành tinh Thủ đô. Lục Tắc Hiên xem giờ bằng thiết bị truyền tin đeo tay, quả thật Tạ Nhiên đã ngủ liền 12 tiếng nên cậu rất lo lắng.

Đối diện với ánh mắt Lục Tắc Hiên, Tạ Nhiên khẽ mỉm cười: “Không sao đâu, hôm qua tở tiêu hao nhiều sức mạnh quá nên ngủ lâu hơn, thế giới tinh thần chỉ có thể chữa trị từ từ trong lúc ngủ mà.” Nói xong cậu lại gọi cáo trắng ra, “Nào, làm quen chút.”

Chim ưng đã thu nhỏ đậu trên vai Lục Tắc Hiên thấy một chú cáo trắng lông xù bỗng xuất hiện bên cạnh Tạ Nhiên thì không khỏi tròn mắt: “Không phải hôm qua cáo của cậu mới biến thành cáo chín đuôi à? Sao hôm nay còn có mỗi một đuôi, màu cũng khác luôn rồi?”

Nghe nó thắc mắc, Tạ Nhiên bật cười, gọi cả cáo chín đuôi ra: “Cáo chín đuôi đây, cáo trắng là khác.”

Chim ưng há hốc mỏ: “Hai, hai con luôn?!”

Lục Tắc Hiên cũng rất kinh ngạc: “Sao lại có thêm một thực thể tinh thần vậy?”

Tạ Nhiên giải thích: “Hôm qua, vì đối phó với con quái vật kia, tớ đã bùng nổ sức mạnh, tiềm lực trong thế giới tinh thần cũng được kích hoạt hết, thức tỉnh thực thể tinh thần thứ hai thuộc loại hình chữa trị... Cũng coi như trong cái rủi có cái may nhỉ?”

Lục Tắc Hiên nhìn hai chú cáo với tâm trạng ngổn ngang. Cậu vốn biết Nhiên Nhiên là Dẫn đường có thiên phú cực kỳ xuất sắc, không ngờ cậu ấy còn thức tỉnh được thực thể tinh thần trong thời khắc nguy nan.

Lần rơi vào lỗ sâu này thật sự đúng là trong cái rủi có cái may. Chẳng những sức mạnh của Nhiên Nhiên tăng lên đáng kể, thức tỉnh được thực thể tinh thần thứ hai, cậu cũng bất ngờ phát nhiệt, được đánh dấu người mình thương. Một khi đã kết hợp thân thể, Linh gác và Dẫn đường sẽ được ràng buộc chặt chẽ với nhau khó có thể chia tách.

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng ôm vai Tạ Nhiên, nói: “Tốt quá rồi. Giờ sức mạnh tinh thần của cậu chắc chắn phải mạnh nhất nhì Liên bang.”

Tạ Nhiên chẳng thèm quan tâm chuyện sức mạnh tinh thần có mạnh nhất hay không, nhưng chỉ khi mạnh mẽ hơn, cậu mới có thể bảo vệ được người mình yêu. Hiện giờ cậu đã thức tỉnh thực thể tinh thần

thứ hai, có lẽ cũng có nhiều vốn liếng để đàm phán với phụ huynh hơn hẳn.

Cậu và Lục Tắc Hiên vội vàng trao thân cho nhau như vậy chẳng khác “bỏ nhà theo trai” là bao, sau khi biết chuyện, chắc chắn cha mẹ sẽ giận lắm. Hai cậu phải tìm cách trở về hành tinh Thủ đô, rồi còn phải tiếp tục cân nhắc sẽ thừa nhận chuyện này ra sao sau khi về được.

Tạ Nhiên ngừng suy nghĩ, nói: “Quái vật hôm qua bị hai ta giết rồi, chắc trong rừng giờ đang tạm an toàn, đi tìm ít đồ ăn đi.”

Lục Tắc Hiên nói: “Cậu ở lại đây nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài tìm.”

“Tớ đi cùng cậu, nhớ gặp phải phiền phức gì thì hai ta có thể phối hợp với nhau giải quyết.” Tạ Nhiên nhìn Lục Tắc Hiên, ý cười hiện rõ trong mắt: “Dù sao cậu cũng biết bay, tớ đâu phải đi lại quá nhiều. Hơn nữa, sức mạnh tinh thần của tớ cũng hồi phục rồi mà.”

“Thôi được rồi.” Lục Tắc Hiên không ngần ngại thêm nữa, cậu ôm eo Tạ Nhiên bằng tay trái, tung cánh bay lên cao.

Được cơn mưa lớn gột rửa, không khí trong rừng rậm trở nên trong lành hơn hẳn. Hai cậu bay ngang vị trí giao chiến hôm qua, phát hiện đám dây leo đã chết héo hết, trong rừng không có dấu vết của thú dữ nào khác, ngược lại chỉ có rất nhiều côn trùng cứ bay bên cạnh hai cậu và kêu vo ve.

Lục Tắc Hiên khó hiểu: “Hình như đám côn trùng này đang dẫn đường cho chúng ta?”

Tạ Nhiên cũng phát hiện ra điều ấy, cậu cúi đầu nhìn xuống phía dưới: “Sương đọng trong rừng tản ra thành một lối đi rồi, xuống xem thử không?”

Lục Tắc Hiên nói: “Chưa biết chừng trong màn sương đó lại có quái vật gì khác, chúng ta vẫn nên cẩn thận chút.”

Hai cậu tiếp tục bay theo hướng sương đỏ đang tan, chẳng bao lâu sau đã đến nơi nằm rất sâu trong rừng sương, trông thấy một quái vật khổng lồ. Tám cái chân của quái vật kia được bao phủ bởi lớp giáp cứng màu đỏ, lưng có rất nhiều lông tơ, mắt đỏ tươi như máu.

Lục Tắc Hiên căng thẳng, tay phải lập tức siết chặt đao điện từ: “Là nhện?”

Cậu chưa bao giờ trông thấy một con nhện to đến như thế. Kích thước của nó phải ngang bằng một tòa nhà cao tầng.

Tạ Nhiên còn chưa kịp nói câu nào, tơ nhện đỏ đan chằng đan chịt đã rơi xuống từ trên cao, nhanh chóng tạo thành một tấm mạng lớn bao phủ hoàn toàn cả hai cậu. Lục Tắc Hiên lập tức vung đao muốn chém rách tấm mạng nhện, nhưng trên thứ tơ kia lại có một thứ chất nhầy rất kỳ quái trói chặt chân hai cậu lại như đóng kén.

Lục Tắc Hiên tái mặt, đang định tấn công thẳng vào quái vật khổng lồ kia thì chợt nghe Tạ Nhiên nói: “Tắc Hiên, đừng đánh nó.”

“...” Tuy rất khó hiểu nhưng Lục Tắc Hiên vẫn dừng tay.

“Nó đang nói chuyện với tớ bằng sức mạnh tinh thần.” Tạ Nhiên vươn tua ý thức ra, thử kết nối với não nó. Sau khi kết nối, quả nhiên cậu cảm nhận được tín hiệu tinh thần truyền vào đầu mình.

“Là các cậu đã giết dây leo ma, cứu mạng tôi?” Giọng nói ấy rất hòa nhã.

“Dây leo ma?” Tạ Nhiên hiểu ra ngay, “Ý bà là con quái vật có rất nhiều dây leo đã tấn công chúng tôi?”

“Đúng vậy. Ban đầu nó định tấn công tôi. Nhưng máu của các cậu đã thu hút sự chú ý của nó, khiến nó chuyển mục tiêu.” Con nhện khổng lồ dịu dàng nói. “Các cậu giết chết nó, giải quyết thiên địch giúp tôi, để tôi chữa trị vết thương cho các cậu.”

Tơ nhện đỏ quấn trên người, không ngờ những vết thương do bị gai cào đã bắt đầu liền lại.

Lục Tắc Hiên cực kỳ kinh ngạc trước cảnh tượng đang diễn ra.

Một lát sau, Tạ Nhiên mới lên tiếng: “Nó là thủ lĩnh của loài nhện trên hành tinh này. Quái vật dây leo hôm qua hai ta giết là thiên địch của nó, vậy nên nó đang chữa trị vết thương giúp.”

Lục Tắc Hiên không thể tin nổi: “Thủ lĩnh sinh vật vũ trụ lại chữa trị vết thương giúp chúng ta?”

Nhiều năm qua, vì muốn bành trướng khắp vũ trụ, con người đã giết chết rất nhiều sinh vật khác.

Lính gác là những chiến sĩ xông pha tuyến đầu, trong khoảng thời gian đi theo anh trai, Lục Tắc Hiên cũng đã tới vài hành tinh chưa khai phá, tận mắt chứng kiến cuộc chiến giữa con người và sinh vật vũ trụ. Cậu chưa một lần nghĩ sẽ có con thú vũ trụ đầu đàn nào thân thiện với con người đến thế.

Lục Tắc Hiên nhìn Tạ Nhiên với vẻ băn khoăn: “Cậu có thể giao tiếp tinh thần, hiểu được điều nó nói?”

Tạ Nhiên gật đầu: “Đúng vậy. Nó là một bà mẹ rất dịu dàng. Hôm qua chính là kỳ đẻ trứng của nó, chúng ta trùng hợp cứu nó nên nó thân thiện lắm. Tơ nhện này có công hiệu làm lành vết thương, nó đang chữa trị giúp hai ta đó.”

Dù những vết thương ở tay, ở chân đang dần dần liền lại, Lục Tắc Hiên vẫn không dám tin vào chuyện hoang đường “một con quái vật sẽ giúp đỡ con người”. Cậu nhìn Tạ Nhiên đầy lo lắng: “Lời con nhện đó nói có đáng tin không?”

Tạ Nhiên nói: “Yên tâm, tớ đã kết nối vào thế giới tinh thần của nó, biết nó đang nghĩ gì mà. Nó không có ác ý với chúng ta đâu.”

Nghe Tạ Nhiên nói vậy Lục Tắc Hiên mới yên lòng, đưa cả hai bay lên lưng nhện chúa theo chỉ thị của Tạ Nhiên.

Có vẻ Tạ Nhiên rất quý mến con nhện này, cứ nói chuyện với nó bằng tua ý thức mãi. Nhện chúa cũng chủ động kiếm ít đồ ăn cho các cậu.

Thấy nó không có bất kỳ hành vi mang tính công kích nào, Lục Tắc Hiên mới dần dần thả lỏng cảnh giác.

Thời gian ban ngày trôi qua rất nhanh, Tạ Nhiên ngồi trên lưng nhện chúa, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đăm chiêu.

Lục Tắc Hiên thấp giọng hỏi: “Cậu đang tìm đường về à?”

Tạ Nhiên nói: “Ừ. Tớ muốn tìm ra con đường rời khỏi đây dựa vào vị trí các thiên hà.”

Thành tích thiên văn học của cậu rất xuất sắc, Lục Tắc Hiên yên lặng ngồi một bên, chờ Tạ Nhiên quan sát.

Một lúc sau, Tạ Nhiên bỗng nói: “Đây chắc hẳn là một hành tinh thuộc chòm sao Nam Tam Giác. Vì không thể đi ngược chiều hút của lỗ sâu, chúng ta không quay về bằng đường cũ được, buộc phải tìm cách đi theo hướng ngược lại. Nhưng phía khác của chòm sao Nam Tam Giác lại không có tuyến đường vũ trụ an toàn do con người khai phá, rất khó xác định các mối nguy hiểm... Xem ra vẫn phải ở lại đây một thời gian, xem xét tỉ mỉ thêm nữa.”

Lục Tắc Hiên nói: “Hành tinh này dồi dào dưỡng khí, thức ăn nước uống cũng nó, nán lại một thời gian nữa cũng không thành vấn đề. Chỉ là... Bố mẹ cậu và cả anh trai tôi đều tận mắt trông thấy chúng ta bị hút vào lỗ sâu, chắc hẳn họ rất lo lắng, có khi còn đang tìm kiếm khắp nơi nữa.”

Tạ Nhiên bỗng nghiêng đầu sang bên cậu, hỏi: “Nếu có một ngày chúng ta có thể trở về, cậu định sẽ nói với ba mẹ thế nào?”

Lục Tắc Hiên giật mình, cậu đã kết hợp thân thể với Tạ Nhiên, đã nhận định nhau. Nhưng Liên bang có quy tắc ngầm không cho phép người thừa kế các quân đoàn kết hôn với nhau, nếu hai cậu công khai quan hệ, vậy chính là đối đầu trực diện với luật lệ.

Trừ khi hai cậu chủ động thoát ly quân đoàn mỗi bên.

Lục Tắc Hiên hít thở sâu, nghiêm túc nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Anh họ tôi cũng là Lính gác cấp S, năng lực ngang ngửa tôi, tôi sẽ thuyết phục anh ấy và khuyên bố để anh họ trở thành người thừa kế Quân đoàn Liệp Ưng. Tôi có thể rời khỏi Quân đoàn Liệp Ưng, gia nhập Quân đoàn Ánh Sao. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, dù phải làm gì tôi cũng sẽ làm.”

Nghe cậu nói thế, lo lắng bỗng dâng đầy trong lòng Tạ Nhiên.

Năm đó, sau khi ba cậu, Tần Lạc, yêu mẹ cậu, Tạ Hi, vì một người là con trai của Nguyên soái, một người là trưởng nữ của Tướng quân Tạ nên không thể kết hôn công khai. Cuối cùng, vì được ở bên Tạ Hi, Tần Lạc quyết định lặn lội vào nhà họ Tạ ở rể, thực thể tinh thần sửa biến sâu của ông cũng không bao giờ xuất hiện trước mặt người khác nữa.

Tạ Nhiên vẫn cảm thấy luật ngầm cấm người thuộc các quân đoàn kết hôn với nhau rất bất hợp lý. 200 năm trước, hai quân đoàn lớn cấu kết làm phản đâu có nghĩa là sau này các quân đoàn cũng sẽ cùng nhau làm phản vì liên hôn. Nhưng hiện tại, các cậu vẫn chưa thể thay đổi quy tắc này, muốn ở bên nhau, chung quy vẫn phải chấp nhận hy sinh một vài điều.

Tạ Nhiên nắm lấy tay Lục Tắc Hiên, mười ngón đan chặt vào nhau. Cậu bình tĩnh nói: “Ý của cậu cũng giống tớ. Cậu sẵn sàng bỏ lại thân phận người thừa kế vì tớ, tớ cũng có thể làm điều tương tự. Ngoại trừ tớ, Quân đoàn Ánh Sao còn có dì út. Dì ấy là Lính gác cấp

S, tớ tin chắc rằng dì ấy sẽ là người thừa kế phù hợp hơn nhiều. Đến khi đó, hai ta cùng rời khỏi quân đoàn, vậy không còn là liên hôn nữa rồi?”

Lục Tác Hiên cảm động, quay sang ôm chầm lấy Tạ Nhiên.

Cậu suy tính cho tương lai cả hai, Tạ Nhiên cũng chuẩn bị kỹ càng vì cuộc sống sau này.

Có lẽ đây mới chính là tình cảm đến từ hai phía.

Trong tương lai mà mỗi người hoạch định, phần quan trọng nhất chính là đối phương, cả hai cậu đều có thể thay đổi và hy sinh một số điều vì nhau. So với danh hiệu “người thừa kế” và thân phận “Quân đoàn trưởng”, điều hai cậu mong muốn hơn là được bên nhau đến già cùng người trong lòng.

Hai cậu ôm chầm lấy nhau trên lưng nhện chúa.

Tạ Nhiên nói: “Con đường sau này có lẽ sẽ rất gian nan, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ càng.”

Lục Tác Hiên gật đầu, nhẹ nhàng siết chặt vòng ôm thêm chút nữa: “Nhiên Nhiên, dù bị bao nhiêu người phản đối, tôi chắc chắn không bao giờ buông tay cậu.”

Chương 120: Ngoại truyện 2 - Phần 16: Năm tay đồng hành

Trong khi Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên đang cố tìm cách rời khỏi hành tinh lạ này, ở gần lỗ sâu vũ trụ của chòm sao Nam Tam Giác, Nguyên soái Liên bang Tần Tiêu, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Liệp Ưng – Tướng quân Lục Đình Ngự cũng đang dẫn đội cận vệ tới nơi xảy ra vụ việc.

Sau khi tin Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên cùng bị hút vào lỗ sâu vũ trụ truyền về hành tinh Thủ đô, cả Nguyên soái lẫn Tướng quân Lục đều lo lắng phát điên.

Lục Đình Ngự nhìn Tướng quân Tạ Hi bằng nét mặt khổ sở: “Tắc Hiên và Tạ Nhiên mới 19 tuổi, tôi thật sự không tin hai đứa nó sẽ chết như vậy. Tướng quân Tạ, chị có lòng tìm tàu chi3n của chúng nó kỹ chưa? Biết đâu bọn trẻ vẫn còn con đường sống?”

Sắc mặt Tướng quân Tạ rất khó coi, bà siết chặt nắm tay: “Tôi đã phải người tìm kiếm kỹ lưỡng ở xung quanh rồi, không phát hiện xác tàu chi3n nào. Khả năng lớn nhất chính là tàu chi3n của chúng đều bị hút vào lỗ sâu vũ trụ... Và đã bị dòng khí nghiền nát.”

Tần Lạc khế nói: “Tướng quân Lục, thật sự xin lỗi, con trai anh vì cứu Nhiên Nhiên nhà chúng tôi nên mới bị hút vào lỗ sâu.”

Lục Đình Ngự xua tay, giọng nghẹn ứ: “Đâu cần phải giải thích với tôi, đây cũng không phải lỗi của các anh chị.”

Nguyên soái Tần Tiêu tới tận hiện trường để tìm kiếm cứu nạn, ngoài mặt là vì “tiếc thương cấp dưới”, thực tế tâm trạng ông cũng đang vô

cùng đau khổ. Nhiên Nhiên lớn lên ngay dưới tầm mắt ông, là đứa cháu trai ông yêu nhất, sao có thể chết trẻ đến thế?

Bầu không khí nặng nề bao trùm khắp tàu chỉ huy. Nghĩ đến hai thiên tài mới 19 tuổi đã chết yểu, không ít bậc cha chú đều đỏ hoe mắt xót xa.

Một lúc sau, rốt cuộc đã bình tĩnh lại, Tần Tiêu bỗng nói: “Không tìm thấy xác tàu chi3n thì vẫn còn một khả năng khác: Hai cậu ấy chưa chết.”

Mọi người đồng loạt ngoảnh sang nhìn Nguyên soái.

Tần Lạc thấp giọng hỏi: “Ý ngài là có khả năng chúng bị lỗ sâu đưa đến hành tinh khác và vẫn còn sống?”

Tần Tiêu gật đầu, nói: “Đa số các lỗ sâu đều sẽ nghiền nát mọi thứ nó hút vào. Nhưng trường lực hút bên trong lỗ sâu ở chòm sao Nam Tam Giác rốt cuộc ra sao, chúng ta đều không có số liệu chính xác. Vậy nên không thể loại trừ khả năng hai cậu ấy còn sống.”

Nghe đến đó, hy vọng bỗng lóe lên trong lòng mọi người. Không tìm thấy thi thể, biết đâu thực sự vẫn còn sống?

Tướng quân Tạ Hi cũng bình tĩnh lại, bà quay sang phía Lục Đình Ngự, nói: “Chúng ta không thể phái người vào lỗ sâu điều tra nhưng có thể tiến hành tìm kiếm ở các hành tinh lân cận lỗ sâu này, chưa biết chừng sẽ tìm ra tung tích của chúng.”

Lục Đình Ngự lập tức nói: “Đúng vậy, tiếp tục tìm kiếm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Lục Tác Hiên và Tạ Nhiên đều có thiên phú cấp S hiếm gặp, lại là người thừa kế được tập trung bồi dưỡng của hai quân đoàn lớn, sống chết của hai cậu rất quan trọng, phải tìm được về bằng bất cứ giá nào.

Hai Quân đoàn trưởng đưa ra quyết định chung, Nguyên soái Tần Tiêu lập tức phân chia nhiệm vụ. Trại Trinh sát Quân đoàn Ánh Sao, Đội đặc chiến Liệp Ưng và đội cận vệ của hai Tướng quân đều được điều động, tiến hành tìm kiếm theo hình thức trải thảm đối với các hành tinh lân cận.

Các hành tinh lân cận chòm sao Nam Tam Giác đều là các hành tinh lạ chưa được Liên bang khai phá, vậy nên công tác tìm kiếm không hề dễ dàng gì. May mà hai quân đoàn phối hợp với nhau đều mạnh, lại thêm có Nguyên soái đích thân chỉ huy, mọi người nhanh chóng tìm kiếm từng hành tinh nằm lân cận lỗ sâu.

Một tuần sau, đội tìm kiếm cứu nạn cuối cùng cũng đáp xuống hành tinh Nhện Đỏ nằm phía dưới lỗ sâu theo một hướng khác.

Lúc này, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đang ôm nhau ngủ trên lưng nhện chúa.

Hành tinh này vô cùng kỳ quái, khắp nơi đều là sương đỏ. Nhưng thiết bị giám sát cho thấy hàm lượng dưỡng khí tại đây rất dồi dào, nhiệt độ và độ ẩm đều phù hợp cho con người sinh tồn. Nguyên soái Tần Tiêu rất mừng, nói: “Tranh thủ thời gian, tôi sẽ giúp mọi người tàng hình bằng sửa biến sâu, cố gắng tranh phát sinh xung đột với sinh vật vũ trụ nếu có. Một khi tìm được hai người kia, lập tức đưa họ trở về!”

Tạ Hi và Lục Đình Ngự đích thân dẫn quân, đeo mặt nạ phòng độc rồi nhanh chóng di chuyển vào sâu trong rừng.

Họ vượt qua tầng tầng lớp lớp sương mù, cuối cùng cũng vào được đến nơi sâu nhất. Vậy nhưng thứ xuất hiện trước mắt lại khiến người ta thảng thốt, hãi hùng.

Ngay đằng trước là một con nhện khổng lồ. Quái vật đó có hai mắt màu đỏ, những cái chân bọc trong lớp vỏ vừa cứng vừa sắc, trên lưng còn có lông tơ rất dày, trông cực kỳ đáng sợ.

Vì Nguyên soái đã hạ lệnh lần hành động này lấy tìm kiếm và cứu người làm trọng tâm, không lãng phí thời gian chiến đấu với sinh vật vũ trụ, hơn nữa tất cả mọi người đều đang trong trạng thái tàng hình, con nhện kia không phát hiện ra họ, họ cũng không chủ động công kích, chỉ cảnh giác quan sát nó.

Nhưng ngay sau đó, Tạ Hi bỗng siết chặt nắm tay: “Nhiên Nhiên ở phía trên!”

Bà nhìn thấy Tạ Nhiên trên lưng nhện. Lúc này, Tạ Nhiên đang nhắm mắt nằm trong lòng Lục Tắc Hiên, không rõ là đang ngủ hay đang hôn mê.

Gần như cùng lúc, Tướng quân Lục Đình Ngự cũng trông thấy con trai nhà mình.

Lục Đình Ngự tưởng rằng hai cậu bị quái vật kia khống chế, lập tức rút đao điện từ ra, đôi cánh vàng kim dang rộng trên vai. Ông lao lên, bay giữa không trung, hung hãn chém về phía con nhện.

Tuy Lục Tắc Hiên đang ngủ nhưng thính giác nhạy bén của cậu vẫn nghe thấy động tĩnh cực nhanh.

Vừa mở mắt, cậu lập tức trông thấy một người đàn ông quen thuộc đang bay tới, đao trong tay vung thẳng về phía nhện chúa. Chỉ trong chớp mắt, Lục Tắc Hiên rút đao điện từ ra theo phản xạ, chắn đàng trước nhện chúa.

Hai Lính gác đều có tốc độ cực nhanh, chỉ nghe “keng” một tiếng rõ vang, hai thanh đao va vào nhau, tia lửa chói mắt tóe ra.

Lục Đình Ngự không ngờ rằng con trai ông sẽ lao lên chặn cú chém đó, còn tưởng cậu bị quái vật điều khiển, bèn hét lớn: “Lục Tắc Hiên, con tỉnh lại cho bố!”

Lục Tắc Hiên vội vàng giải thích: “Bố, bố hiểu lầm rồi. Con nhện này là bạn của bọn con, bố đừng tấn công bà ấy!”

Tạ Nhiên cũng choàng tỉnh. Trông thấy ánh mắt lo lắng của Tướng quân Tạ Hi, cậu vội đứng dậy, nói: “Mẹ? Sao mẹ lại ở đây!” Thấy Lục Tắc Hiên và Tướng quân Lục cha đang giằng co, cậu quay sang nói: “Tướng quân Lục, đừng đánh, nhện chúa không làm hại bọn cháu, còn cứu bọn cháu nữa.”

Lục Đình Ngự và Tạ Hi đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không thể hiểu nổi.

Tạ Nhiên nói tiếp: “Bà ấy là thủ lĩnh của loài nhện ở đây, là sinh vật trí tuệ cao. Có Dẫn đường dưới đó không ạ? Chỉ cần nói chuyện với bà ấy một lát là mọi người sẽ hiểu ngay.”

Vài Dẫn đường cấp cao nửa tin nửa ngờ vươn tua ý thức ra, quả nhiên cảm nhận được sức mạnh tinh thần của nhện chúa.

“Tướng quân, đúng như Tạ Nhiên nói đấy ạ, bà ta đang bảo vệ Tạ Nhiên.”

Lục Đình Ngự thở phào một hơi, cất đao đi, quan tâm nhìn con trai: “Hai đứa không sao chứ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Không sao ạ, bọn con bị lỗ sâu hút đến đây. Bố và Tướng quân Tạ tới đây bằng cách nào vậy?”

Lục Đình Ngự xúc động nói: “Không chỉ có mình bố và Tướng quân Tạ thôi đâu, cả Nguyên soái cũng tới đây nữa đấy. Bọn bố triển khai tìm kiếm khắp các hành tinh thuộc thiên hà Nam Tam Giác, ròng rã cả tuần trời cuối cùng cũng thấy hai đứa. May quá, hai đứa vẫn còn sống!”

Tạ Nhiên nhảy xuống khỏi lưng nhện chúa, đi tới trước mặt mẹ mình: “Mẹ, con xin lỗi, khiến mẹ phải lo lắng rồi.”

Tạ Hi vò đầu cậu: “Nói vớ vẫn gì vậy chứ, hai đứa còn sống là tốt rồi.”

Cách đó không xa, Tần Tiêu, Tần Lạc trên tàu chỉ huy nhận được tín hiệu, lập tức di chuyển tới.

Tần Lạc thấy con trai vẫn bình an đứng đó không khỏi xúc động, nhẹ nhàng ôm Tạ Nhiên vào lòng, nghẹn ngào nói: “Nhiên Nhiên, con còn sống... Thật sự tốt quá rồi.”

Tạ Nhiên ông lấy ông, khẽ nói: “Ba, lần này con thật sự rất may mắn.”

Lục Đình Ngự cũng ôm chặt lấy con trai, cười nói: “Thằng nhóc thối, bố biết con không dễ hẹo thế đâu mà!”

Niềm vui sướng khi thấy cháu mình sống sót sau đại nạn khiến hốc mắt Nguyên soái Tần Tiêu cũng đỏ hoe. Ông bước tới, vỗ vai hai cậu, nhiều ngày vất vả làm giọng ông hơi khàn đi nhưng đáy mắt lại đong đầy sự mừng rỡ: “Hai cậu đại nạn không chết, về sau chắc chắn sẽ rất có phúc. Nghe nói vị nhện chúa này đã cứu hai cậu?”

Tạ Nhiên nói: “Đúng vậy thưa Nguyên soái. Bà ấy chữa trị vết thương giúp chúng cháu, giờ thương tích đều đã lành lại rồi.”

Tần Tiêu quay sang cúi gập người chào con nhện khổng lồ trước mặt, kết nối tua ý thức với nó: “Vô cùng cảm ơn bà đã chăm sóc hai đứa nó trong khoảng thời gian qua. Giờ tôi sẽ dẫn chúng về, sau này nếu có cơ hội, chúng sẽ lại tới thăm bà.”

Nhện chúa hòa nhã nói: “Đừng khách khí, tôi cũng rất vui khi được quen biết Nhiên Nhiên.”

Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên lưu luyến tạm biệt nhện chúa. Hai cậu liếc nhìn nhau, không nói thêm câu nào mà lần lượt lên chiến hạm Liệp Ưng và chiến hạm Ánh Sao cùng cha mẹ.

Thấy Tạ Nhiên đã trở về, các tướng sĩ trong Quân đoàn Ánh Sao đều rất vui, hồ hởi tụ lại tíu tít hỏi thăm.

Tạ Nhiên đang trò chuyện với mọi người, Tạ Hi bỗng gọi: “Nhiên Nhiên, đi theo mẹ.”

Tần Lạc thấy vẻ mặt vợ mình là lạ nên vội đi theo, đương nhiên Nguyên soái Tần Tiêu cũng không chậm trễ. Khi cả gia đình đã tập trung đông đủ trong phòng chỉ huy, Tạ Hi mới đưa tay đóng cửa lại rồi quay sang nhìn Tạ Nhiên, hỏi: “Lúc nãy, khi mọi người tìm thấy hai con, có phải con với Lục Tắc Hiên... Hơi thân mật quá rồi không?”

Tần Lạc và Tần Tiêu không trông thấy cảnh tượng lúc ấy, nghe vậy, Tần Lạc mỉm cười nói đỡ cho con: “Nhiên Nhiên với Tắc Hiên là bạn thân từ bé mà. Lần này hai đứa nó cùng chung hoạn nạn, thân thiết hơn chút cũng là bình thường phải không nào?”

Tạ Hi cau mày, nói: “Nó ngủ trong lòng Lục Tắc Hiên, còn nắm chặt tay cậu ta, anh thấy như thế vẫn là bình thường?”

Tần Lạc: “...” Thế này thì bất thường rồi!

Tần Tiêu sừng sốt, quay sang nhìn Tạ Nhiên, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Nhiên Nhiên này, cháu là Dẫn đường, nó là Lĩnh gác, tuy hai đứa chơi với nhau từ bé, tình cảm thân thiết nhưng lúc ở cạnh nhau vẫn phải chú ý khoảng cách. Có phải cháu không hiểu mấy chuyện này không? Đừng khiến mẹ cháu hiểu lầm.”

Tạ Nhiên nói: “Không phải hiểu lầm.”

Các vị phụ huynh còn chưa kịp phản ứng, Tạ Nhiên đã nói ra rất thẳng thắn: “Con đã đánh dấu cậu ấy rồi.”

Cả ba người:!!!

Nói ra chuyện này, Tạ Nhiên không xấu hổ một chút nào, ngược lại còn rất bình tĩnh: “Thực ra con và Lục Tắc Hiên đã thích nhau từ lâu rồi. Hôm đó con rơi vào lỗ sâu, vì muốn cứu con nên cậu ấy mới bị hút vào cùng. Sau khi rơi xuống hành tinh Nhện Đỏ, bọn con bị một quái vật dây leo tập kích, vì bảo vệ con, cậu ấy đã tiêu tốn rất nhiều

sức mạnh, suýt nữa cuồng bạo. Vào thời khắc mấu chốt, con thức tỉnh được cáo chín đuôi, xử lý quái vật kia...”

Dừng ở đây, tất cả những gì Tạ Nhiên nói đều là thật. Nhưng ngay sau đó, cập lập tức lái câu chuyện sang hướng khác: “Không ngờ con bất thành linh phát nhiệt. Lúc đó, trong tay bọn con không có bất kỳ thuốc men gì có thể khống chế, con lại thích cậu ấy nên đã ép cậu ấy đánh dấu con.”

Ba vị phụ huynh: “...”

Tạ Nhiên ngẩng đầu nhìn cha mẹ và ông nội, nét mặt rất thành khẩn: “Là do con chủ động. Cậu ấy giúp con nên mới kết hợp thân thể với con. Chuyện vốn do con gây ra, ba mẹ và ông đừng trách cứ Lục Tắc Hiên.”

Tạ Hi ghen một búng máu trong họng không nhổ ra được. Là con trai nhà mình chủ động? Vậy Lục Tắc Hiên là nạn nhân ư?

Tần Lạc đăm chiêu nhìn con trai, bán tín bán nghi. Với cá tính giỏi gây chuyện của Nhiên Nhiên, bất ngờ phát nhiệt rồi đòi Lục Tắc Hiên phải đánh dấu mình cũng là chuyện có thể xảy ra. Nhưng sao ông cứ cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy?

Vẻ mặt Tần Tiêu lại càng đau đớn như thể “sao cải thảo nhà mình lại tự dâng thân lên cho heo nhà khác gặm”: “Nhiên Nhiên, cháu... Trời ơi! Cháu có biết là kết hợp thân thể rồi thì Linh gác và Dẫn đường sẽ bị trói chặt với nhau không hả!”

Tạ Nhiên trả lời rất nghiêm túc: “Cháu biết chứ ạ. Cháu sẽ chịu trách nhiệm với Tắc Hiên.”

Cả ba người: “...”

Tạ Hi đau đầu ấn huyệt thái dương, không biết xử trí sao với con trai mình.

Tần Lạc nhẹ nhàng ôm vai vợ mình, dịu giọng an ủi: “Năm đó vì ở bên em, anh cũng quyết định che giấu thân phận của mình, về mặt này thì Nhiên Nhiên rất giống anh. Thực ra chuyện cũng không tới mức đó đâu, nếu hai đứa đã thích nhau, lại đánh dấu nhau luôn rồi, chúng ta có thể nghĩ cách giải quyết luật ngầm không được kết hôn giữa các quân đoàn mà.”

Tạ Hi im lặng một lát, nghĩ lại chuyện năm xưa của mình và Tần Lạc, lại không kìm được mà mềm lòng, nói: “Nếu ván đã đóng thuyền thì sang thừa chuyện rõ ràng với Tướng quân Lục rồi mọi người sẽ cùng nghĩ cách.”

Tạ Nhiên nhoèn miệng cười: “Cảm ơn ba mẹ, con biết ba mẹ sẽ giúp con mà.”

Cùng lúc đó, bên phía Quân đoàn Liệp Ưng, Lục Đình Ngự cũng đang chất vấn con trai: “Bố con không bị mù! Lúc đó bố bay lên không trung, thấy con đang ôm Tạ Nhiên, ôm rõ là chặt, lại còn đan tay vào với nhau... Nói! Rốt cuộc chuyện là sao?”

Lục Tắc Hiên bình tĩnh nói: “Sau khi bị hút tới hành tinh Nhện Đỏ, con bất ngờ phát nhiệt lần đầu tiên nên đã cưỡng chế đánh dấu Nhiên Nhiên. Chuyện này là lỗi của con, không trách cậu ấy được.”

Lục Đình Ngự trợn trừng hai mắt, quát: “Cái thằng trời đánh này vừa nói gì hả? Con cưỡng chế đánh dấu con trai nhà Tướng quân Tạ?”

Lục Tắc Hiên nói: “Lính gác phát nhiệt nếu không có thuốc thì chắc chắn không thể khống chế được. Con vốn đã thích Nhiên Nhiên từ trước, lúc ấy thật sự không kìm được lòng, hơn nữa Nhiên Nhiên cũng thích con, không từ chối, vậy nên bọn con đã đánh dấu nhau.”

Lục Đình Ngự tức dưng cả râu: “Con, con đúng thật là...”

Lục Tắc Hiên nói: “Con sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện đã làm. Lòng con đã quyết phải là Nhiên Nhiên từ lâu, hy vọng bố sẽ không phản đối chúng con bên nhau.”

Lục Đình Ngự thật không biết phải làm sao. Con trai nhà mình gây ra chuyện tà trời như thế, có phải ông nên gặp Tướng quân Tạ nhận tội không?

Hôm sau, Quân đoàn Ánh Sao và Quân đoàn Liệp Ưng về tới hành tinh Thủ đô.

Nghe tin Tạ Nhiên và Lục Tắc Hiên đại nạn không chết, người thân bạn bè, các tướng sĩ quân đoàn đều vô cùng vui mừng nhưng sắc mặt Tướng quân Tạ và Tướng quân Lục trông cứ khó đăm đăm. Dù sao thì hai vị Tướng quân đều bị con trai “tiền trăm hậu tấu” một pha không kịp trở tay.

Buổi tối, Lục Đình Ngự mang quà cáp tới nhà họ Tạ.

Gần như cùng thời gian đó, Tướng quân Tạ Hi cũng đang chuẩn bị tới nhà họ Lục thưa chuyện.

Kết quả bà còn chưa kịp ra khỏi nhà, Tướng quân Lục đã đến nơi trước. Lục Đình Ngự vô cùng khách khí mở lời: “Tướng quân Tạ, chuyện hai đứa chắc chị cũng biết rồi? Thành thật xin lỗi, do tôi dạy dỗ Tắc Hiên không đến nơi đến chốn, gây phiền toái cho nhà chị rồi.”

Tạ Hi lịch sự đáp: “Nào có nào có, là Nhiên Nhiên nhà tôi quá buông thả làm xằng làm bậy, Tắc Hiên cũng là vì cứu nó thôi. Khụ khụ, hai đứa nó vẫn còn sống là tốt rồi, đừng bận tâm những chuyện khác nhiều quá, hy vọng Tướng quân Lục bỏ qua cho.”

Lục Đình Ngự:??

Dễ nói chuyện vậy sao?

Tần Lạc nghe hai người đối thoại chỉ ngồi một bên cười cười, không nói gì.

Tạ Hi và Lục Đình Ngự bàn bạc biện pháp giải quyết, cả hai ông bà thông gia đều cho rằng là con trai nhà mình chủ động nên bầu không khí vô cùng hài hòa. Dù sao thì luật ngầm không được liên hôn vẫn tồn tại, muốn cho hai con về bên nhau, hai người họ sẽ phải cùng nhau đối mặt mọi lời dị nghị, phản đối.

Tần Lạc tìm được Tạ Nhiên đang ở trong thư phòng trên tầng hai, ông vò đầu con trai, nói: “Con muốn bảo vệ Lục Tắc Hiên nên mới cố tình nói với mẹ là do con chủ động chứ gì?”

Bị cha vạch trần, Tạ Nhiên cũng không thấy bất ngờ, cậu thản nhiên đáp: “Giải thích như thế sẽ khiến mẹ thấy dễ chấp nhận hơn chút.”

Thực ra chuyện này cũng không ai chịu thiệt cả, dù cả hai cũng tự nguyện. Lúc ấy, Lục Tắc Hiên phát nhiệt bất thành linh, vốn định tránh khỏi Tạ Nhiên, là chính Tạ Nhiên đã giữ cậu lại, để cậu đánh dấu mình. Dù là bên bị đánh dấu nhưng đúng là Tạ Nhiên rất chủ động...

Tần Lạc khế thờ dài: “Ba có thể nhìn ra được con rất thích Lục Tắc Hiên, không muốn cậu ấy phải chịu tội thân nên mới chủ động gánh trách nhiệm.”

Tạ Nhiên nói: “Con tin chắc cậu ấy cũng chủ động gánh trách nhiệm trước mặt ba mẹ mình nên Tướng quân Lục mới tới bàn cách giải quyết với mẹ. Chuyện tình cảm, hai người nên cùng nhau đối mặt mà. Hồi xưa, lúc ba và mẹ bên nhau, chẳng phải ban đầu hai bên ông bà cũng phản đối rất gay gắt nhưng sau này thấy ba mẹ rất quyết tâm nên ông bà mới chịu thỏa hiệp còn gì?”

Tần Lạc khá bất ngờ, bật cười: “Đúng vậy, không hổ là con trai do ba dạy dỗ.”

Năm đó, vì được ở bên Tạ Hi, Tần Lạc quyết tâm trả mọi giá, thậm chí chấp nhận cả đời này sẽ không công khai thân phận. Hiện giờ Tạ Nhiên cũng quyết đoán, kiên định trên phương diện tình cảm hết như

cha cậu. Cậu rất có trách nhiệm, sẵn sàng bảo vệ người mình yêu không bị tổn thương bằng hết khả năng.

Lục Tắc Hiên được Nhiên Nhiên bảo bọc đến thế thực sự rất có phúc.

Tuy trong lòng cực kỳ không nỡ nhưng con trai đã quyết định rồi, Tần Lạc cũng chỉ có thể ủng hộ.

Ông vỗ nhẹ lên vai Tạ Nhiên, hiền hòa nói: “Nhiên Nhiên, thực ra ba mẹ không hề bận tâm đến những lời gièm pha bên ngoài. Với cương vị người làm cha làm mẹ, ba mẹ chỉ mong con cả đời luôn vui vẻ, hạnh phúc. Nếu Lục Tắc Hiên thực sự là lựa chọn của con, vậy ba sẽ giúp đỡ con hết sức.”

Tạ Nhiên ôm chặt lấy người cha yêu thương cậu từ nhỏ, nói: “Cảm ơn ba.”

Được làm con của cha mẹ dịu dàng, bao dung như vậy là chuyện may mắn nhất đời con.

Một tháng sau, một thông tin bất ngờ truyền ra từ Bộ Quân sự: Con trai của Tướng quân Lục Đình Ngự, Lục Tắc Hiên rời khỏi Quân đoàn Liệp Ưng; Con trai của Tướng quân Tạ Hi, Tạ Nhiên, cũng rời khỏi Quân đoàn Ánh Sao. Hai người này hợp tác cùng nhau xây dựng một Đội đặc chiến riêng do Nguyên soái quản lý trực tiếp, phụ trách trinh sát biến động của sinh vật vũ trụ.

Đây là phương án tốt nhất được Tần Tiêu quyết định sau khi gia đình hai bên bàn bạc kỹ lưỡng với nhau.

Làm như vậy, sau này Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên kết hôn cũng không còn là liên hôn giữa các quân đoàn, hai cậu thuộc về lực lượng Đội đặc chiến hoàn toàn độc lập.

Đương nhiên, người tinh ý đều hiểu được đây là phụ huynh hai bên cố tình tác hợp. Vẫn có không ít lời dị nghị, phản đối nhưng Tướng quân Tạ Hi và Tướng quân Lục Đình Ngự đứng chung một chiến tuyến dẹp yên hết những âm thanh bàn tán không hay đó rất nhanh.

“Không được kết hôn giữa các quân đoàn” chỉ là quy tắc được mọi người ngầm thừa nhận chứ không hề được viết vào pháp luật Liên bang, nếu hai thanh niên kia đều đã buông bỏ thân phận người thừa kế quân đoàn, vậy thì các tướng quân của hai quân đoàn lớn còn lại cũng không còn gì để nói thêm nữa.

Khi Tổng thống Harrison biết tin này thì mọi chuyện đều đã xong xuôi, Đội đặc chiến độc lập của Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên đã được phê duyệt thành lập trong hội nghị của Bộ Quân sự, ngay cả phi thuyền cũng đã sắp chế tạo xong.

Tổng thống Harrison nhìn tài liệu Phòng Điều tra trình lên, cảm thán: “Hai cậu thanh niên này sinh ra cùng ngày cùng tháng cùng năm, là thanh mai trúc mã cùng trưởng thành, lại cùng vượt qua hoạn nạn trên hành tinh Nhện Đỏ, đánh dấu lẫn nhau, còn kết bạn với một con đầu đàn của sinh vật vũ trụ. Cha mẹ hai bên rơi vào đường cùng, phải thỉnh cầu Nguyên soái cho hai cậu ấy thành lập Đội đặc chiến của riêng mình, lấy đó làm cơ chận hết những lời dị nghị “không được kết hôn giữa các quân đoàn”... Đúng là một phen hao tâm tổn trí.”

Chu Thiên Dịch thấp giọng hỏi: “Ngài Tổng thống, có cần tiếp tục điều tra chuyện này không?”

Harrison cười, lắc đầu: “Không cần. Tôi rất coi trọng cặp đôi trẻ này, cứ để bọn họ dẫn dắt Đội đặc chiến hoàn toàn mới kia, biết đâu đấy lại thu hoạch được càng nhiều hơn.”

Bên trong xưởng chế tạo phi thuyền, được gấp lại sau một tháng xa cách, ngay khi vừa trông thấy nhau, Lục Tắc Hiên và Tạ Nhiên lập

tức không hẹn mà cùng chạy về phía nhau rồi dừng bước ngay trước mặt đối phương.

Lục Tắc Hiên nói: “Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến vậy, bố mẹ cậu không hề phản đối chúng ta bên nhau mà lại toàn lực hỗ trợ?”

Tạ Nhiên cười nói: “Vì tớ nói với ba mẹ là do tớ chủ động đánh dấu cậu nên tớ phải chịu trách nhiệm.”

Lục Tắc Hiên vui lắm, bèn ôm chầm lấy Tạ Nhiên: “Nhiên Nhiên, cậu tốt với tôi quá.”

Tạ Nhiên đùa: “Hồi bé tớ bắt nạt cậu suốt, nên giờ phải đối xử tốt với cậu một chút.”

Lục Tắc Hiên nhẹ nhàng xoa tóc cậu, hỏi: “Còn nhớ mô hình phi thuyền hồi bé cậu tặng tôi không?”

Tạ Nhiên nói: “Nhớ chứ sao không, chúng ta cùng lắp với nhau cơ mà.”

Lục Tắc Hiên lấy chiếc phi thuyền đó ra từ sau lưng, dù đã nhiều năm trôi qua, chiếc phi thuyền lắp chung hồi 6 tuổi giữ gìn rất cẩn thận, trông mới tinh như vừa mua về. Có thể thấy Lục Tắc Hiên đã trân trọng nó đến mức nào.

Tạ Nhiên nhẹ nhàng chạm lên những mảnh ghép của phi thuyền, cảnh tượng cùng nhau lắp ghép hồi bé hiện lên trước mắt. Bất tri bất giác, hai cậu đã sóng vai bên nhau nhiều năm đến thế.

Lục Tắc Hiên nói: “Lúc cậu tặng mô hình cho tôi có nói tương lai tôi sẽ có phi thuyền của riêng mình. Mong ước ấy giờ đã thành hiện thực rồi. Cậu xem, đó chính là phi thuyền của chúng ta.”

Lục Tắc Hiên ngoảnh lại, nhìn về phía xưởng chế tạo phi thuyền, hôm nay, một chiếc phi thuyền hoàn toàn mới sẽ chính thức hoàn thành. Đó là phi thuyền loại nhỏ được Nguyên soái phê duyệt chế tạo

riêng cho chiến đội mới của họ, phi thuyền có hai màu đỏ trắng đan xen, có tốc độ nhanh nhất vũ trụ.

Tạ Nhiên nhìn theo hướng cậu nhìn, mỉm cười, nói: “Hồi bé, chúng ta cùng nhau lắp mô hình phi thuyền. Hiện tại, chúng ta cũng có phi thuyền của mình.”

Lục Tắc Hiên nắm chặt tay cậu: “Con đường sau này hai ta sẽ cùng đi.”

Tạ Nhiên gật đầu: “Được.”

Ở thế giới này, hai cậu chào đời cùng ngày, trưởng thành cùng nhau.

Cha mẹ an khang, cuộc sống yên ổn, nắm tay người mình yêu sống hết quãng đời còn lại chính là niềm hạnh phúc lớn nhất.

[Hoàn thành ngoại truyện 2]

Lời tác giả:

Ở thế giới giả thiết, Nhiên Nhiên không phải trải qua nhiều đau khổ như thế giới thật, bên cạnh có người yêu bầu bạn, có cha mẹ ủng hộ, quả thật hạnh phúc hơn rất nhiều.

Coi như được hoàn thành mộng ước.

Chương 121: Ngoại truyện 3 - Phần 01: Lần gặp đầu

Ngoại truyện 3

(CP: Lục Thành An x Moore)

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên bên ngoài văn phòng của Trưởng khoa Y hệ Dẫn đường. Tiêu Thước đặt tài liệu đang cầm xuống, ngẩng đầu nói: “Mời vào.”

Người đẩy cửa bước vào chính là cậu sinh viên bà yêu quý nhất, Moore, đồng thời cũng là học trò út của bà.

Gia cảnh Moore rất đáng thương, mất cả cha lẫn mẹ năm 16 tuổi, thức tỉnh thành Dẫn đường, một mình tới Hiệp hội Dẫn đường ở hành tinh Thủ đô đăng ký thông tin, hoàn thành chương trình học của Viện Thánh chỉ trong một năm, sau đó thi đỗ vào khoa Y, hệ Dẫn đường của Học viện Quân sự.

Anh có thiên phú sức mạnh tinh thần cấp A, kém hơn Dẫn đường cấp S rất nhiều. Nhưng trong quá trình học tập, anh lúc nào cũng cần cù chịu khó, nghiêm túc nỗ lực, gần như dốc toàn bộ sức lực cho việc học. Thế nên, trong mỗi kỳ thi, anh luôn đạt điểm số tuyệt đối ở tất cả các môn, không hề lép vế so với các Dẫn đường cấp S cùng khóa.

Lúc lên năm 3, sinh viên cần lựa chọn giảng viên hướng dẫn, lúc điền nguyện vọng, Moore đã viết tên giảng viên anh kính trọng nhất, Tiêu Thước, vào tờ đăng ký. Anh vốn chẳng hy vọng quá nhiều, không ngờ Tiêu Thước lại nhìn trúng tính cách chịu thương chịu khó, nhận anh làm học trò út, đích thân hướng dẫn anh hai năm.

Hiện giờ, anh đã chuẩn bị tốt nghiệp.

Thấy là cậu học trò bà quý nhất, Tiêu Thước nở một nụ cười hiểm hoi, chỉ chiếc ghế sofa trước mặt, nói: “Ngồi đi. Đã cân nhắc kỹ định hướng công việc sau khi tốt nghiệp chưa?”

Moore đẩy kính, nghiêm túc nói: “Cô ạ, em muốn ra tiền tuyến.”

Tiêu Thước hơi nhíu mày: “Tiền tuyến rất nguy hiểm, rất dễ gặp chuyện bất trắc. Cô vẫn mong em sẽ ở lại trường, làm trợ giảng cho khoa Y chúng ta. Em chính là sinh viên ưu tú nhất cô hướng dẫn trong mấy năm gần đây, cô tin em cũng sẽ trở thành một giảng viên giỏi.”

Con người Moore vốn ôn hòa, tính cách cũng rất tốt, Tiêu Thước thực sự đã bồi dưỡng anh như người nối nghiệp mình. Không ngờ Moore lại muốn ra tiền tuyến, bà vẫn mong anh sẽ cân nhắc lại.

Moore nhìn Trưởng khoa Tiêu, giải thích: “Cô ạ, em biết cô lo lắng cho em. Nhưng em là một quân nhân, em hy vọng có thể áp dụng những kiến thức mình học được giúp đỡ cho nhiều Lính gác hơn. Em không còn cha mẹ, không có gì phải vướng bận nên cũng không sợ hy sinh, cô cứ để em đi đi.”

Tiêu Thước im lặng một lát rồi mới nói: “Nếu em đã quyết định rồi thì cô sẽ ủng hộ em. Thế này đi, vừa hay tháng sau Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng sẽ xuất ngũ, cô sẽ tiến cử em sang đó, tiếp nhận vị trí của cô ấy. Em về chuẩn bị một chút, tuần sau tới chiến đội trình diện.”

Hai mắt Moore sáng ngời, anh lập tức gật đầu: “Vâng, em cảm ơn cô.”

Anh đã nghe về Đội đặc chiến Liệp Ưng từ lâu. Đây là lực lượng tinh nhuệ của Quân đoàn Liệp Ưng, toàn bộ Lính gác trong đội đều có

thiên phú cấp A trở lên, hình như đội trưởng là một Lính gác cấp S, cháu trai của Tướng quân Lục, cụ thể tên là gì thì anh không nhớ rõ.

Với thiên phú của anh, chữa trị cho Lính gác cấp A hẳn không phải vấn đề. Tuy anh chưa có kinh nghiệm thực tiễn nhưng Dẫn đường đang làm việc còn một tháng nữa mới xuất ngũ, anh có thể thực tập trước trong đội.

Sau khi về ký túc xá, Moore nhanh nhẹn sắp xếp hành lý rồi đi hoàn thành thủ tục tốt nghiệp với học viện.

Trong đợt tốt nghiệp lần này, anh thuộc top 3 sinh viên ưu tú, năm nào cũng giành được học bổng. Thế nên sau khi xem hồ sơ của anh, Tướng quân Lục Đình Ngự cũng rất vừa lòng, lập tức đồng ý sự tiến cử của Tiêu Thước, cũng nói chuyện này với cháu trai mình, Lục Thành An.

Sáng thứ Hai, Moore tới trụ sở làm việc tại hành tinh Thủ đô của Quân đoàn Liệp Ưng để giải quyết thủ tục nhậm chức theo lời dặn của Trưởng khoa Tiêu.

Sau khi vào văn phòng của bộ phận nhân sự, anh lập tức trông thấy Lính gác đang đứng ở đó.

Lính gác kia mặc trên mình bộ quân phục màu đen phối viền vàng, thân hình cao lớn, diện mạo đẹp trai. Ngay khoảnh khắc chạm mắt nhau, tim Moore bỗng trật nhịp. Lính gác nở nụ cười tươi rói, chủ động bước tới trước mặt anh, vươn tay ra: “Cậu chính là Moore?”

Tính cách Moore vốn hướng nội, dễ ngại ngùng, bị đối phương cười tươi nhìn thẳng vào như thế, vành tai anh đỏ lên, vội vàng cúi đầu, căng thẳng bắt tay Lính gác kia, đáp: “Chào... Chào ngài, ngài là trưởng bộ phận nhân sự phải không? Tôi tới trình diện.”

Lính gác bật cười: “Tôi không phải người của bộ phận nhân sự. Tôi là Đội trưởng của cậu.”

Moore giật mình, ngẩng đầu nhìn đối phương bằng ánh mắt kinh ngạc: “Đội... Đội trưởng?”

Lính gác gật đầu, nói: “Làm quen chút nhé, tôi tên Lục Thành An. Tôi đã xem hồ sơ của cậu rồi, vừa hay hôm nay rảnh rỗi nên đích thân tới đây đón cậu.”

Lúc này Moore mới chú ý tới trên vai áo quân phục của Lính gác đối diện có ba ngôi sao: Là quân hàm Thiếu tướng của Liên bang. Mới trẻ như vậy mà đã lên đến quân hàm Thiếu tướng, quả nhiên chính là cháu ruột của Tướng quân Lục, Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, Lục Thành An.

Được coi trọng như vậy khiến Moore vừa mừng vừa sợ, anh đứng thật thẳng lưng, chào Lục Thành An theo nghi thức quân đội: “Tướng... Tướng quân Lục!”

Lục Thành An thấy anh căng thẳng đến tái cả mặt, không khỏi buồn cười: “Trông tôi đáng sợ lắm à?”

Moore giật mình, vội đáp: “Không đâu.”

Lục Thành An trêu đùa: “Vậy mặt mũi cậu trông cứ như gặp phải kẻ địch thế này là sao?”

Moore: “...”

Mấy năm qua anh chỉ biết vùi đầu vào học hành ở khoa Y hệ Dẫn đường, rất hiếm khi gặp Lính gác cấp cao. Lần đầu tiên tiếp xúc với một tướng quân Lính gác cấp S, quả thật anh khá căng thẳng. Moore đưa tay đẩy nhẹ gọng kính, hít thở sâu, nói: “Xin lỗi, tôi chỉ... hơi căng thẳng thôi.”

Lục Thành An cúi đầu nhìn về phía thực thể tinh thần bên cạnh Moore.

Đó là một con hươu trắng với vàng sáng trắng dịu mắt bao quanh người, trông vừa đáng yêu, vừa thánh khiết. Chỉ có điều, chịu ảnh hưởng từ cảm xúc của chủ nhân, lúc này chú hươu cũng căng thẳng nấp vào sau lưng Moore, chỉ lộ ra nửa cái đầu.

Lục Thành An cảm thấy rất thú vị, không khỏi ngắm nghía chú hươu kia nhiều hơn.

Kết quả, sau khi bị hấn nhìn chăm chăm, hươu ta rụt nốt nửa cái đầu lại, giấu tiệt bản thân đi.

Dẫn đường hiện đang làm việc tại Đội đặc chiến Liệp Ưng có tính cách cởi mở, thẳng thắn, đã thân thiết với các Lính gác trong đội từ lâu. Không ngờ người kế nhiệm do Trưởng khoa Tiêu tiến cử lại ngại ngùng dễ thẹn đến thế, nói có mấy câu thôi mà mặt đã đỏ chót cả ra.

Lục Thành An hắng giọng một tiếng, cố gắng nói chuyện bằng ngữ điệu ôn hòa nhất có thể: “Cậu đừng căng thẳng, thực ra tôi hòa đồng lắm. Cậu đã là Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng rồi, sau này chúng ta chúng là đồng chiến hữu với nhau cả.”

Hấn quay người, lấy một tờ khai trên bàn, nói: “Giờ làm thủ tục trước đã, điền thông tin nhé.”

Moore bước đến trước bàn làm việc, cúi đầu, nhanh chóng điền đầy đủ thông tin.

Lúc này, một nữ sĩ quan thuộc bộ phận nhân sự tiến vào văn phòng, đưa một túi đồ lớn cho Lục Thành An.

Lục Thành An cầm túi đồ, chuyển vào tay Moore, cười nói: “Đây là quân phục may riêng theo số đo của cậu. Hoan nghênh gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Moore lễ phép đón lấy bằng hai tay: “Cảm ơn Tướng quân.”

Lục Thành An giao tờ khai đã điền cho bộ phận nhân sự đóng dấu, xong xuôi mới dẫn Moore rời khỏi tòa nhà văn phòng.

Moore vốn định quay về trường nhưng Lục Thành An lại bảo anh lên xe bay của hắn, nói: “Đưa cậu tới xem ký túc xá mới. Tôi đã bố trí xong xuôi chỗ ở cho cậu tại Tháp Trắng rồi.”

Không ngờ đội trưởng lại coi trọng lính mới là anh đến thế, thậm chí còn sắp xếp mọi thứ ổn thỏa thay anh.

Moore rất cảm động nhưng anh không giỏi biểu đạt cảm xúc, lại còn là người khá chậm nhiệt thế nên suốt quãng đường xe đi đến Tháp Trắng, Moore chỉ cúi đầu ngoan ngoãn ngồi ở ghế phó lái, không nói một câu nào. Dường như thực thể tinh thần hươu trắng của anh đã nhận thấy Lính gác bên cạnh không có gì uy hiếp đến nó nên cũng chịu ló đầu ra.

Một người một hươu ngồi ngoan như pho tượng. Lục Thành An nghiêng đầu liếc nhìn cả hai, cảm thấy Dẫn đường này ít nói đến lạ kỳ.

Lục Thành An ho một cái đánh tiếng, chủ động bắt chuyện: “À thì, để tôi nói cậu nghe tình huống đại khái của Đội đặc chiến Liệp Ưng chúng ta. Hiện tại, ngoại trừ tôi, đội còn có 105 Lính gác, 100 người cấp A, 5 người cấp A+. Tôi xem hồ sơ của cậu rồi, là Dẫn đường loại hình chữa trị có sức mạnh cấp A. Dẫn đường cũ của đội chúng ta tháng sau mới xuất ngũ, cậu đi theo chị ấy học hỏi một thời gian, chắc đến khi chị ấy đi là cậu cũng học được hòm hòm rồi.”

Moore gật đầu: “Vâng, tôi biết rồi.”

Lục Thành An hỏi: “Đồ đạc trong phòng ký túc ở Tháp Trắng ai cũng giống ai. Lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, tuy không gian trên phi thuyền hữu hạn nhưng vẫn có phòng đôn cho mỗi người, cậu còn cần gì khác thì cứ nói với tôi.”

Moore đáp: “Không cần đâu.”

Lục Thành An: “...”

Nói chuyện với người hướng nội thể này mệt chết đi được, cứ được một tí là lại rơi vào ngõ cụt. Lục Thành An không nói nữa, tập trung lái xe thẳng vào Tháp Trắng, dẫn Moore tới ký túc xá rồi mới rời đi.

Ngay lúc hắn vừa quay người, Moore bất chợt lên tiếng: “À thì...
Tướng quân Lục, hôm nay, cảm ơn ngài.”

Lục Thành An ngoảnh lại, bắt gặp một đôi mắt trong veo.

Vẻ chân thành và cảm kích hiện hữu đầy trong đôi mắt ấy, chỉ là vành tai anh vẫn đỏ hồng, có vẻ rất ngượng.

“Làm phiền ngài phải dành thời gian tới đón tôi.” Moore nghiêm túc nói.

“... Không phiền.” Lục Thành An mỉm cười, vỗ vai anh, “Sau này gặp tôi đừng gọi Tướng quân Lục, cũng đừng dùng kính ngữ “ngài” này “ngài” kia. Cứ gọi Đội trưởng Lục hoặc anh Lục là được. Tôi chỉ hơn cậu vài tuổi thôi, không cần câu nệ quá như thế.”

“Vâng... vâng ạ.”

“Nghỉ ngơi sớm đi nhé. Nhớ đúng 8 giờ sáng mai tập trung tại sân bay phi thuyền cùng cả đội.” Lục Thành An cười cười, quay người rời đi.

Moore nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn, chẳng biết sao tim bỗng đập nhanh.

Sau khi đóng cửa ký túc, anh mới hít thở sâu cho nhịp tim bình ổn trở lại, nói trong thế giới tinh thần: “Không ngờ Thiếu tướng Lục Thành An lại có tính cách như vậy, chẳng làm cao gì cả, mà rất thân thiện, cởi mở...”

Hươu khẽ nói: “Anh ấy khác biệt thật đấy, ánh mắt ban nãy nhìn em cũng rất ôn hòa.”

Moore vốn tưởng rằng Lục Thành An là Lính gác cấp S, lại là cháu ruột của Tướng quân Lục, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Liệp Ưng, thân phận hiển hách như thế thì sẽ rất ngạo mạn, khó gần.

Nhưng sau khi gặp Lục Thành An hôm nay, anh phát hiện Lục Thành An rất hay cười, tính cách sáng sủa, hoạt ngôn, thái độ dành cho anh không có chút khinh thường nào mà rất lại rất nhiệt tình.

Nghĩ đến chuyện Lục Thành An đích thân lái xe đưa mình đến Tháp Trắng, cảm giác ấm áp bỗng dâng lên trong lòng Moore, anh mỉm cười: “Anh ấy đúng là một người rất tốt. Sau này được đi theo người đội trưởng như vậy, hẳn sẽ rất thoải mái.”

Hươu nhỏ lo lắng hỏi: “Nhưng anh ấy là Lính gác cấp S. Chủ nhân, anh có thể chải vuốt tinh thần cho anh ấy không?”

Moore ngẫm nghĩ, nói: “Với sức mạnh tinh thần của anh, sẽ rất khó để chữa trị toàn diện cho Lính gác cấp S. Nhưng nếu anh ấy đồng ý tin tưởng anh, chủ động buông lỏng phòng bị thì chắc chải vuốt tinh thần thông thường không khó đâu.”

Moore sắp xếp qua hành lý vào ký túc xá rồi đi ngủ.

Anh mơ thấy một cảnh tượng rất kỳ lạ, dường như có một người đang cười với anh. Anh cố gắng tiến lại gần đối phương, đến khi nhìn được rõ khuôn mặt ấy, vóc dáng cao to, ngũ quan anh tuấn, nụ cười xán lạn, rực rỡ, không ngờ lại chính là Lục Thành An mới quen.

Moore giật mình choàng tỉnh, hai má nóng bừng bừng.

Quái lạ, sao lại mơ thấy Tướng quân Lục? Moore thấy vừa xấu hổ vừa hoang mang.

Anh chưa bao giờ yêu đương, cũng không tin vào tình yêu sét đánh. Nhưng kể từ năm 16 tuổi đã bơ vơ không nơi nương tựa tới giờ, quả thực anh có ấn tượng đặc biệt tốt với Lục Thành An vừa gặp hôm qua.

Có lẽ vì vị đội trưởng ấy đích thân tới đón khi anh đến trình diện đội, thái độ dành cho anh cũng rất chu đáo nên mới khiến anh mơ thấy chẳng?

Moore cũng không nghĩ nhiều nữa, quay đi rửa mặt bằng nước lạnh rồi mới tới tập trung tại sân bay phi thuyền.

Chương 122: Ngoại truyện 3 - Phần 02: Chải vuốt tinh thần

Moore thay trang phục đi làm do Lục Thành An đưa cho, trước ngực áo blouse trắng có logo của Đội đặc chiến Liệp Ưng, chất vải rất đẹp, thẳng thớm đứng form, mặc lên cũng rất vừa người. Ngay khi vừa đẩy cửa bước ra, không ngờ anh lại bắt gặp một đôi mắt quen thuộc.

Đôi mắt ấy vừa sâu vừa hiền hòa, còn mang theo ý cười. Moore bỗng giật thót, vội vàng dời đường nhìn.

Lục Thành An mặc bộ đồ ngụy trang khỏe khoắn, trông rất cao to đẹp trai. Hắn đang đưa tay ra định gõ cửa thì Moore vừa khéo bước ra. Sự trùng hợp ấy khiến Lục Thành An nhoèn miệng cười: “Chào buổi sáng, tôi đang định tới gọi cậu.”

Moore cúi đầu, khẽ hỏi: “Đội trưởng Lục tìm tôi có việc gì sao?”

Lục Thành An nói: “Cậu mới tới Tháp Trắng, chưa quen đường đi lối lại trong này. Tôi đến dẫn cậu lên phi thuyền tập hợp, tiện thể đi ăn sáng luôn.”

Moore thấy rất ấm áp trong lòng: “Cảm ơn Đội trưởng Lục.”

Anh đi theo sau Lục Thành An, lần đầu tiên trông thấy thực thể tinh thần của hắn. Là một con đại bàng vàng uy phong, khí thế, vua của các loài chim dữ. Nó có bộ lông vũ rất dày, đậu trên vai chủ nhân, đôi mắt màu vàng kim đang hiếu kỳ quan sát hươu nhỏ.

Hươu nhỏ bị nó nhìn thì hơi căng thẳng, trốn ra sau chủ nhân. Đại bàng vàng cũng bay thẳng tới chằng hề khách khí, lượn vòng vòng trên đầu hươu.

Trông thấy thế, Lục Thành An bật cười: “Về đây, đừng có dọa bé hươu.”

Đại bàng vàng bay về trên vai chủ nhân dù không vui lắm.

Lục Thành An giải thích: “Hôm nay tập hợp cả đội cũng không có nhiệm vụ đặc biệt gì, chỉ giới thiệu cậu làm quen với mọi người, để cậu nhanh chóng bắt nhịp với tình hình của các chiến hữu. Cuối tuần chúng ta sẽ phải đi điều tra khu ô nhiễm ở hành tinh S-97 thuộc chòm sao Xà Phu, đến lúc đó cậu cũng phải xuất chinh cùng.”

Moore gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Hai người một trước một sau bước vào phi thuyền Liệp Ưng, những Lính gác khác đã tập trung đông đủ.

Vừa trông thấy Lục Thành An, mọi người lập tức xếp thành hàng, đồng thanh chào: “Đội trưởng Lục!”

Dù mồm thì chào đội trưởng nhưng mắt ai cũng dáo dác ngó trộm thanh niên trẻ bên cạnh Lục Thành An. Trông anh chỉ chừng 20 tuổi, ngũ quan thanh tú, đeo kính cận, trên người có cảm giác tri thức của sinh viên mới tốt nghiệp, khoác chiếc áo blouse trắng tinh, phong thái hòa nhã, trông không có tính công kích gì, thực thể tinh thần hươu nhỏ cũng vô cùng đáng yêu.

Moore hơi ngỡ ngàng khi bị mọi người nhìn, bèn đưa tay chỉnh gọng kính, đứng yên lặng bên cạnh Lục Thành An.

Lục Thành An liếc nhìn anh, cất cao giọng: “Giới thiệu một chút, đứng cạnh tôi là Moore, Dẫn đường mới của Đội đặc chiến Liệp Ưng chúng ta, vừa tốt nghiệp khoa Y hệ Dẫn đường năm nay, mọi người cùng chào mừng cậu ấy nào.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Moore lên tiếng chào: “Chào mọi người!”

Lục Thành An nhìn về phía một cô gái có mái tóc xoăn đứng trong đám người: “Chị Lâm, chị hướng dẫn Moore để cậu ấy làm quen tình hình nhé.”

Dẫn đường được gọi là “chị Lâm” khoảng 30 tuổi, để tóc xoăn buộc đuôi ngựa, nghe đến đó, cô lập tức đáp sang sảng: “Đã rồi, Đội trưởng Lục!”

Lục Thành An phát phát tay: “Đi ăn sáng trước đã, mọi người tự chủ động.”

Cả đội nhanh chóng đến phòng ăn trên phi thuyền ăn sáng.

Lục Thành An dẫn Moore tới phòng ăn, vừa ăn sáng vừa giới thiệu kết cấu trên phi thuyền. Moore mới tới, lạ lẫm với mọi thứ, ban đầu khó tránh khỏi hơi căng thẳng. Nhưng có Lục Thành An đích thân giới thiệu, anh dần bình tĩnh lại, cũng bắt đầu chủ động hỏi vài vấn đề.

“Nhiệm vụ của tôi là trực trong phòng y tế, tiến hành chải vuốt tinh thần cho các Linh gác à?”

“Chị Lâm sẽ dạy cậu. Thế này đi, ăn sáng xong, cậu lần lượt làm quen với thế giới tinh thần của các thành viên trong đội trước. Chỉ khi bác sĩ hiểu rõ người bệnh thì khi chữa trị mới có kê bốc thuốc đúng bệnh, nâng cao hiệu suất đúng không?”

“Vâng, tôi sẽ cố gắng nắm bắt tình hình của mọi người thật nhanh.” Moore nghiêm túc nói.

Lục Thành An phát hiện sau khi quen hơn rồi, Moore không còn căng thẳng như hôm qua nữa. Hắn chủ động đẩy một hộp đồ ăn đến trước mặt Moore: “Trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, chúng ta đều ăn mấy thứ này. Hôm nay cho cậu làm quen trước, thấy có ăn được không?”

“Khá ổn.” Lúc Moore cúi đầu ăn, động tác của anh rất lịch sự, trông cũng thấy thích mắt.

Lục Thành An mỉm cười, không khỏi ăn chậm lại, chờ Moore ăn xong rồi lại dẫn anh đi quanh phi thuyền, bố trí phòng nghỉ rồi mới đưa Moore tới phòng y tế nằm ở phía đuôi phi thuyền.

Lục Thành An nói: “Đây là chỗ làm việc sau này của cậu.”

Dẫn đường đồng hành Trâu Lâm vẫy tay gọi: “Moore, qua đây ngồi đi.”

Moore đi tới ngồi, lịch sự chào: “Chào chị Lâm.”

Trâu Lâm cười, nói: “Chị nghe kể về cậu rồi, là học trò của Trường khoa Tiêu, còn top 3 sinh viên ưu tú nhất của đợt tốt nghiệp này, giỏi quá chừng.”

Moore khiêm tốn đáp: “Em còn thiếu kinh nghiệm thực tế lắm, về sau vẫn phải học hỏi chị nhiều.”

Trâu Lâm cẩn thận quan sát anh, Moore vừa tốt nghiệp đại học, trên người vẫn còn nét ngây ngô của sinh viên nhưng thái độ khi nói chuyện lại rất nghiêm túc, chân thành. Sự hiền hòa, hiểu chuyện đó để lại cho người khác ấn tượng khá tốt.

Trâu Lâm bắt đầu giới thiệu các loại máy móc thiết bị thường dùng trong phòng y tế: “Đây là thiết bị đo thông minh, chắc cậu đã được học cách sử dụng ở trường rồi, phi thuyền chúng ta được trang bị loại tiên tiến nhất, để chị hướng dẫn cậu...”

Moore nghiêm túc nghe cô hướng dẫn, nhanh chóng quen với cách sử dụng các loại máy móc thiết bị y tế trên phi thuyền.

Anh không phải con mọt sách chỉ biết rao giảng lý thuyết, Moore rất thông minh, tốc độ học tập cực kỳ nhanh. Trâu Lâm vô cùng thích

cậu Dẫn đường mới tới này, sau khi hướng dẫn về các loại máy móc thiết bị xong xuôi lại chuyển sang hướng dẫn phân biệt các loại thuốc thường dùng...

Đến tận 10 giờ sáng, cô mới triệu tập các Lính gác xếp hàng để vào kiểm tra.

“Chải vuốt tinh thần cho các Lính gác trước khi xuất phát là công việc chính của Dẫn đường đồng hành chúng ta. Cậu phải nắm bắt được đặc điểm thế giới tinh thần của từng Lính gác thì sau này, khi họ bị thương hoặc sụp đổ tinh thần, cuồng bạo mới có thể ổn định thế giới tinh thần họ bằng tốc độ nhanh nhất.”

“Vâng, em hiểu rồi.”

“Cậu cứ kiểm tra thế giới tinh thần lần lượt từng người, có vấn đề gì thì gọi tôi.”

“Vâng.”

Moore bắt đầu kiểm tra thế giới tinh thần của các Lính gác.

Lần đầu tiên tiếp xúc với Dẫn đường mới này, các Lính gác thuộc Đội đặc chiến Liệp Ưng đều không kìm được mà quan sát Moore nhiều hơn.

Thanh niên đối diện khoác áo blouse trắng, nét mặt nghiêm túc, ngữ khí khi nói chuyện vô cùng hòa nhã.

“Thế giới tinh thần của anh đã được chải vuốt xong.”

“Thật ngại quá, hình như lúc dọn dẹp cảm xúc tiêu cực ban nãy đã khiến anh bị đau rồi phải không?”

“Đừng căng thẳng, tôi sẽ cố gắng làm chậm lại.”

Các Lính gác được đối xử dịu dàng: “...”

Đây chính xác là thiên thần do Thượng Đế phái xuống cứu vớt mọi người rồi!

Các Lính gác đã được chữa trị xong nhanh chóng tụ lại với nhau, lên lút bàn tán.

“Trời má ơi, cậu Moore đó tốt tính quá chừng luôn.”

“Cậu ấy lịch sự cực kỳ! Lúc vào sâu trong thế giới tinh thần tôi còn xin phép tôi nữa!”

“Lúc này chữa cho tôi, cậu ấy còn nhắc tôi nếu có bí mật gì không muốn bị lộ thì cứ cất đi.”

“Cậu ấy còn hỏi tôi có đau không, dịu dàng quá đi mất.”

“Còn nữa còn nữa, hươu nhỏ của cậu ấy siêu đáng yêu, muốn xoa đầu nó ghê...”

Dẫn đường đương nhiệm của Đội đặc chiến Liệp Ưng, Trâu Lâm, có tính cách phóng khoáng, thường dọn dẹp cảm xúc tiêu cực trong thế giới tinh thần của mọi người bằng cách làm nhanh gọn, xông xáo, chắc chắn không bao giờ hỏi thăm, động viên các Lính gác trong quá trình làm việc. Mọi người cũng đã quen với phương thức chữa trị đơn giản, mạnh bạo này lâu rồi.

Dù gì hầu hết thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng đều suồng sã, thoải mái, không bận tâm quá nhiều về quá trình chữa trị.

Giờ Moore tiếp nhận công việc chữa trị, không ngờ anh còn quan tâm hỏi thăm cảm nhận của mọi người bằng thái độ cực kỳ dịu dàng. Đầu cả đám Lính gác đều ngất ngư sung sướng như một bầy thú dữ được vuốt lông nhẹ nhàng.

Nghe tiếng bàn tán của họ, Lục Thành An không khỏi tò mò đi về phía phòng y tế.

Cả đám Lính gác với sức chiến đấu đáng gờm của Đội đặc chiến lại ngoan như đàn cháu nhỏ trước mặt Moore. Những người ngày thường thích quậy phá cãi cọ cũng yên lặng khác thường. Lính gác đã được chữa trị bước ra ngoài với khuôn mặt hạnh phúc, Lính gác chưa đến lượt thì mong ngóng chờ đợi.

Dường như ai cũng lo sẽ khiến bác sĩ mới tới bị hoảng nên rất ăn ý cùng nhau duy trì kỷ luật.

Lục Thành An dựa lưng vào tường như đang ngẫm nghĩ. Chờ đến khi tất cả các Lính gác đều được kiểm tra xong xuôi, hẳn bỗng tiến tới, chủ động ngồi xuống trước mặt Moore.

Moore khá bất ngờ, nhìn Lục Thành An: “Đội trưởng Lục cũng muốn kiểm tra sao?”

Lục Thành An mỉm cười: “Ừ, xem thử giúp tôi.”

Moore hơi xấu hổ, khẽ nói: “Sức mạnh tinh thần của tôi chỉ đạt cấp A thôi, anh là Lính gác cấp S, cần anh phối hợp thả lỏng phòng ngự một chút thì tôi mới vượt qua lá chắn tinh thần được. Yên tâm, tôi sẽ không dòm ngó bí mật của anh đâu, nếu anh thấy không thoải mái thì cứ chủ động cắt đứt liên kết bất cứ lúc nào.”

Lục Thành An: “...”

Bọn họ nói không sai, Dẫn đường này đúng là dịu dàng vô cùng.

Lục Thành An cười cười, chủ động dỡ lá chắn trong thế giới tinh thần xuống, nói: “Được, cậu vào đi.”

Moore vươn tua ý thức ra, nhẹ nhàng áp lên trán Lục Thành An. Một luồng sức mạnh tinh thần nhu hòa tràn vào đầu Lục Thành An, tua ý thức màu trắng chầm chậm vươn dài trong thế giới tinh thần như một dòng nước chảy êm đềm.

Thoải mái quá, cảm giác như có dòng nước ấm đang gột rửa từ trong đầu vậy...

Lục Thành An khoan khoái nhắm mắt lại.

Moore kiểm tra trong thế giới tinh thần của đối phương. Thế giới tinh thần của Lục Thành An là thảo nguyên bát ngát mênh mông, trên mặt cỏ xanh biếc là đủ loại hoa tươi nở rộ, bầu trời trên đầu có màu xanh ngắt với rất nhiều đám mây trắng bồng bênh như bông.

Một con đại bàng vàng đang chao liệng trên không trung. Kích thước thực sự của đại bàng vàng khi ở trong thế giới tinh thần vô cùng to lớn, đôi cánh dang rộng gần như che lấp cả bầu trời. Thế giới tinh thần của Lính gác cấp S rộng lớn và đồ sộ hơn hẳn những gì Moore tưởng tượng.

Moore tập trung tinh thần, kiểm tra thế giới tinh thần của Lục Thành An.

Không hề thấy bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào xuất hiện thế giới tinh thần của Lục Thành An. Rất nhiều ký ức không vui cũng được hẩn tự dọn dẹp sạch.

Khi thực tập tại bệnh viện, Moore đã gặp khá nhiều Lính gác, lại thêm 105 Lính gác của Đội đặc chiến Liệp Ưng mới kiểm tra hôm nay, không thể không nói, thế giới tinh thần của Lục Thành An là thế giới sáng sủa, sạch sẽ nhất trong số những Lính gác anh từng tiếp xúc.

Moore rút tua ý thức về, khẽ nói: “Đội trưởng Lục, thế giới tinh thần của anh rất sạch sẽ, tôi không phát hiện có chỗ nào cần chữa trị.”

Lục Thành An cười nói: “Ừ, làm phiền cậu rồi.”

Hẩn đứng dậy, rời khỏi phòng y tế. Moore ngoảnh sang nhìn Trâu Lâm, bần khoăn hỏi: “Chị Lâm, sao không thấy cảm xúc tiêu cực nào trong thế giới tinh thần của Đội trưởng Lục vậy?”

Trâu Lâm cười nói: “Vì anh ấy là người rất lạc quan, tâm tính cũng rất cởi mở. Anh ấy nói con người không thể sống mãi trong quá khứ, ký ức nào không vui thì cứ buông bỏ hết đi. Chẳng có cuộc sống của ai là hoàn hảo cả, cứ sống tốt từng ngày, làm chuyện không thẹn với lương tâm là đủ rồi.”

Moore thực sự bất ngờ. Lục Thành An hệt như một luồng sáng chói mắt có thể xua tan mọi tối tăm, tù mù. Vậy nên thế giới tinh thần của hắn mới sạch sẽ đến vậy? Lính gác tắm mình trong khói lửa nơi tiền tuyến mà vẫn giữ được tâm thế như vậy thật sự rất hiếm hoi.

Moore ngẩng đầu, nhìn theo bóng Lục Thành An.

Hắn đang khoác vai hai Lính gác, lôi kéo họ cùng tới phòng huấn luyện. Máy người xắn tay áo lên, bắt đầu luyện tập đấu đối kháng, anh qua tời lại, nói nói cười cười, bầu không khí vô cùng thoải mái. Lục Thành An trong giờ khắc này dường như không phải một tướng quân, cũng không phải đội trưởng mà là một người anh em tốt, một người bạn thân thiết.

Lính gác trẻ tuổi, nụ cười trên gương mặt cực kỳ xán lạn, rực rỡ.

Moore ngờ ngẩn nhìn hắn, nhất thời không dời nổi tầm mắt.

Lời tác giả:

Thực ra Moore với Lục Thành An là vừa gặp đã yêu, sau lại yên lặng thầm mến và chờ đợi rất nhiều năm. Đương nhiên cuối cùng sẽ HE.

Chương 123: Ngoại truyện 3 - Phần 03: Tâm trạng lo lắng

Vì cuối tuần Đội đặc chiến Liệp Ưng mới có nhiệm vụ, trong khoảng thời gian tiếp theo, Moore đi theo Trâu Lâm thực tập trên phi thuyền. Anh học tập với thái độ rất nghiêm túc, nỗ lực, tốc độ tiếp thu lại nhanh, chẳng mấy chốc đã quen với công việc hằng ngày.

Thế giới tinh thần của 105 Lính gác Đội đặc chiến Liệp Ưng mỗi người một kiểu, thực thể tinh thần cũng đủ loại khác nhau. Sau một tuần tìm hiểu, Moore đã ghi nhớ được chính xác đặc điểm của mỗi người, đồng thời xây dựng một kho thông tin khổng lồ trong đầu.

Một tuần trôi qua rất nhanh, sáng sớm hôm nay, toàn thể thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng tập hợp tại phi thuyền.

Trước khi xuất phát, Lục Thành An đột nhiên vẫy tay gọi Moore: “Moore, lại đây.”

Lúc ấy, Moore đang sắp xếp lại trang thiết bị trong phòng y tế, nghe đội trưởng Lục gọi, anh lập tức bước ra, hỏi: “Đội trưởng Lục gọi tôi có việc gì à?”

Lục Thành An cười nói: “Gọi cậu tới chụp ảnh.”

Moore chẳng hiểu gì cả, Lục Thành An thấp giọng giải thích: “Đây là truyền thống của Đội đặc chiến Liệp Ưng, trước khi xuất phát đi làm nhiệm vụ, mọi người sẽ chụp một tấm ảnh tập thể làm kỷ niệm. Cả đội cùng xuất phát thì cũng phải trở về an toàn, đầy đủ.”

Moore gật đầu: “Hóa ra là vậy.”

Anh định đứng sang một bên, không ngờ Lục Thành An lại giữ anh lại, nói: “Cậu là Dẫn đường, đứng cạnh tôi đi.”

Ngón tay Lục Thành An thon dài, có lực, lịch sự khoác lên vai Moore, kéo anh xích gần lại thêm một chút.

Tim Moore đập thành thịch, vành tai nóng lên, anh ngượng ngùng chỉnh lại kính, ngoan ngoãn đứng cạnh Lục Thành An. Không biết có phải vì áp sát vào Lục Thành An quá hay không, anh bỗng hoảng hốt một cách khó hiểu.

Mọi người nhanh chóng tập hợp đông đủ, máy ảnh cũng đã chụp xong tấm ảnh tập thể.

Lục Thành An rời tay khỏi vai Moore, nhìn anh rồi nói: “Đây là lần đầu cậu xuất chinh đi làm nhiệm vụ cùng đội, đừng lo lắng quá. Sau khi tới khu ô nhiễm, cậu và chị Lâm ở lại trên phi thuyền, sẽ có người bảo đảm an toàn cho cả hai.”

“Vâng.” Moore gật đầu, trở về phòng y tế.

Phi thuyền nhanh chóng cất cánh. Nhiệm vụ lần này là tới điều tra khu ô nhiễm ở hành tinh S-97 thuộc chòm sao Xà Phu. Nghe nói ở đó xuất hiện một vài quái thú có sức chiến đấu cao đã phá hủy lưới phòng ngự khu an toàn, còn tấn công khá nhiều cư dân địa phương.

Để tới được hành tinh đích, phi thuyền cần di chuyển 8 tiếng trong vũ trụ, Moore ngồi trong phòng y tế trò chuyện với Trâu Lâm.

Trâu Lâm bỗng tò mò hỏi: “Moore, chắc cậu có tham gia vũ hội tốt nghiệp năm nay nhỉ? Có phải có nhiều Lính gác mời cậu khiêu vũ lắm đúng không?”

Tuy diện mạo Moore không phải dạng đẹp xuất sắc nhưng phong thái nho nhã, gương mặt hài hòa của anh lại khiến người khác thấy rất dễ mến, sức mạnh tinh thần cấp A cũng coi như tương đối hiếm rồi, hẳn phải có nhiều Lính gác muốn theo đuổi lắm?

Moore ngại ngùng cười trừ, nói: “Đúng là có người mời em khiêu vũ thật, nhưng mà em từ chối rồi.”

Trâu Lâm khó hiểu: “Sao lại thế? Không ưng à?”

Moore nói: “Vâng, không hợp gu em lắm.”

Trâu Lâm cười, nói: “Thế à? Lính gác đội ta đều có thiên phú cấp A trở lên, năng lực nổi trội, trai xinh gái đẹp cũng không thiếu. Tuần vừa rồi em cũng đã làm quen với mọi người kha khá, thế đã ưng ai, thích ai chưa?”

Ưng, thích? Một bóng người chợt lóe lên trong đầu, người kia tươi cười trông rất sáng sủa, đẹp trai, cũng rất quan tâm anh... Moore tự hoảng hốt vì suy nghĩ của bản thân, vành tai lập tức chuyển màu đỏ chót.

Thấy anh như thế, Trâu Lâm cười cười: “Như này là thích ai rồi đúng không? Tiết lộ với chị người kia là ai đi, chị sẽ giúp hai người thành đôi.”

Moore bối rối tránh đi: “Không, không có đâu. Em vẫn còn trẻ con lắm, chưa định yêu đương gì hết.”

Lục Thành An vừa lúc đi ngang qua phòng y tế, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người bèn đùa: “Chị Lâm, sao chị lại vội vã mai mối cho người khác y hệt bà Joseph bên Hiệp hội Dẫn đường thế này? Tuy Lính gác độc thân trong đội ta khá đông nhưng Moore còn trẻ lắm, chị đừng làm hư cậu ấy.”

Trâu Lâm cười nói: “Tôi đùa chút thôi mà. Hai cậu nói chuyện nhé, tôi ra chỗ mọi người.”

Cô quay người rời khỏi phòng y tế, lúc này Lục Thành An mới bước vào, thấp giọng nói với Moore: “Cậu đừng để ý, chị Lâm quen bạn trai

trên phi thuyền này. Đại khái chị ấy hy vọng cậu cũng tìm được một lính gác phù hợp nên mới sốt sắng thế.”

Moore khá xấu hổ khi phải đối diện với Lục Thành An, anh nhanh chóng dời tầm mắt.

An hít thở sâu cho tim đập bình thường lại, lảng sang chuyện khác: “Bạn trai của chị Lâm là ai vậy?”

Lục Thành An nói: “Puster, hai người họ bên nhau mấy năm rồi, tháng sau sẽ xuất ngũ, về hành tinh Thủ đô tổ chức đám cưới.”

Moore có ấn tượng khá sâu với lính gác tên Puster này. Hắn có thực thể tinh thần là sư tử, ngoại hình cao lớn, anh tuấn, không nói cười tùy tiện. Mấy ngày qua, hôm nào anh cũng thấy người nọ đưa nước hoa quả, đồ ăn vặt tới phòng y tế, giờ thì Moore đã hiểu nguyên do: Đến quan tâm bạn gái.

Xem ra anh đã vô ý vô tứ làm kỳ đà cản mũi cả tuần trời rồi. Moore nói: “Hóa ra là anh ấy, hai người họ rất đẹp đôi.”

Lục Thành An cười nói: “Hai người họ là do tôi tác hợp đấy. Dẫn đường ra tiền tuyến phải đi lính đủ tám năm mới được xuất ngũ, nếu không có gì bất ngờ, cậu sẽ ở trong Đội đặc chiến Liệp Ưng chừng ấy thời gian. Giờ cậu còn trẻ, tạm thời chưa nghĩ đến chuyện tình cảm cũng bình thường. Sau này muốn tìm người yêu, gặp được người mình thích rồi nhớ phải nói với tôi, tôi sẽ kiểm tra giúp cho.”

Moore: “...”

Thấy mặt Moore đỏ rần, Lục Thành An không khỏi bật cười, vỗ vai anh: “Tôi biết cậu không còn người thân, hôn nhân đại sự cũng không có ai làm chủ cho. Sau này phi thuyền Liệp Ưng chính là nhà của cậu, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu.”

Đáy lòng Moore rất ấm áp, anh khẽ nói: “Cảm ơn Đội trưởng Lục quan tâm, tôi có chút việc đã.”

Nhìn theo bóng lưng “chạy biến” của anh, Lục Thành An thầm nghĩ chắc người này lại đang xấu hổ.

Moore vừa mới tốt nghiệp đại học, mới hơn 20 tuổi, vừa trong sáng, vừa ngây ngô. Lính gác cực kỳ thích Dẫn đường có tính cách ôn hòa như anh, Lục Thành An có thể thấy rõ đã có vài Lính gác độc thân trong đội rục rịch mấy hôm nay rồi, thậm chí có Lính gác bạo gan hơn còn muốn chủ động theo đuổi Moore, cuối cùng bị Lục Thành An cản lại bằng lý do “không được làm người mới hoảng”.

Trong mắt Lục Thành An, Moore hết như một cậu em trai cần anh quan tâm.

Thân là đội trưởng, đương nhiên hẳn cũng sẽ để mắt đến chuyện Moore muốn yêu đương với người nào.

Hơn 8 tiếng sau, phi thuyền tới hành tinh S-97.

Trong khu ô nhiễm của hành tinh này rải rác một loài sinh vật vũ trụ hung tàn, hình dạng của nó trông giống con trăn nhưng đáng sợ hơn trăn ở chỗ nó có thể tái sinh sau khi cơ thể bị chặt đứt, miệng cũng có răng nanh sắc bén.

Lục Thành An dẫn đội đi điều tra khu ô nhiễm, bất ngờ bị lũ trăn bao vây, phải trải qua một cuộc chiến đẫm máu.

Bác sĩ hậu cần Dẫn đường sẽ không tự mình chiến đấu với sinh vật vũ trụ khi đi làm nhiệm vụ. Moore ở lại trên phi thuyền, đợi rất lâu mà vẫn chưa thấy các Lính gác quay về.

Lòng Moore nóng như lửa đốt, sắc mặt cũng càng lúc càng tái: “Chị Lâm, sao mọi người vẫn chưa về? Hay là xảy ra chuyện gì rồi?”

Trâu Lâm nói: “Đừng lo lắng, Đội trưởng Lục có nhiều kinh nghiệm chiến đấu lắm, chắc không sao đâu.”

Nhưng Moore vẫn không dần nổi nỗi lo trong lòng xuống, anh đi đến trước cửa sổ bên mạn phi thuyền, cố gắng nhìn ra thật xa. Phía xa, ánh lửa chói mắt không ngừng bùng lên, tiếng súng đình tai nhức óc, tiếng nổ lớn liên tục truyền về, có thể thấy tình hình chiến đấu ở đó đang ác liệt đến độ nào.

Đáng tiếc, anh chỉ là Dẫn đường, không có năng lực chiến đấu với đám quái vật hung tàn, chỉ có thể chờ đợi trên phi thuyền.

Moore siết chặt bàn tay, thấp thòm chờ đợi.

Một tiếng chờ đợi mà dài như cả một thế kỷ.

Cuối cùng các Lính gác của Đội đặc chiến Liệp Ưng cũng lái phương tiện bay về đến phi thuyền, Moore vội vàng chạy ra đón. Thấy khắp người Lục Thành An toàn máu, giọng Moore run rẩy không thể khống chế được: “Đội... Đội trưởng Lục, anh bị thương?”

Lục Thành An xua tay, đáp rành rọt: “Tôi không sao, mau xử lý vết thương giúp mấy người kia, họ bị thương khá nặng.” Dứt lời, hấn lập tức đỡ một Lính gác máu đang tuôn đầm đìa trước ngực vào phòng y tế. Moore lập tức chạy vào theo, cầm máu, băng bó vết thương cho người kia.

Có bốn Lính gác bị thương trong nhiệm vụ lần này, hai Dẫn đường phân chia nhiệm vụ với nhau, nhanh chóng giải quyết ổn thỏa. Moore vẫn lo lắng về tình hình của Lục Thành An, quay lại nhìn, anh phát hiện Lục Thành An đang ngồi đó, nhãn mặt cầm kéo tự cắt ống tay áo, lớp vải kia đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Moore vội vàng bước tới, nói: “Đội trưởng Lục, để tôi giúp anh.”

Lục Thành An cười nói: “Không sao đâu, vết thương còn con thôi mà, tự tôi xử lý được.”

“Để tôi giúp anh.” Moore giành lấy cái kéo trong tay hắn. Đến khi cắt hở được tay áo ra, nhìn thấy hình ảnh trước mắt, sống lưng Moore cứng đờ: Vết thương trên tay Lục Thành An chẳng hề “cỏn con”, miệng vết thương đáng sợ dài đến 10cm vẫn đang rỉ máu không ngừng, răng nanh của con quái vật kia gần như xuyên thủng qua cánh tay hắn.

Tim Moore run lên, anh vội vàng lấy hòm thuốc tới, nhanh chóng cắt rời tay áo ra, khử trùng bằng tăm bông. Nhìn tăm bông bị máu tươi thấm đỏ ngay tức khắc, hốc mắt Moore cũng hoe đỏ theo.

Chắc hẳn anh ấy đau lắm đúng không? Thế mà vẫn cố chịu để các đồng đội bị thương khác được chữa trị trước.

Bảo sao các Lính gác trong Đội đặc chiến Liệp Ưng đều vô cùng kính nể Đội trưởng Lục. Đúng là một vị đội trưởng cực kỳ đáng tin cậy...

Moore hít thở sâu, cúi đầu tập trung xử lý vết thương giúp Lục Thành An. Ngón tay anh vô cùng linh hoạt, động tác thuần thục, chẳng mấy chốc máu đã cầm. Anh băng bó cẩn thận lại cho Lục Thành An bằng băng gạc sạch, dặn dò: “Bị thương phải kịp thời báo cho bác sĩ biết, đừng cố chịu một mình, nhớ vết thương bị nhiễm trùng thì phiền lắm.”

Anh ngẩng đầu, vừa khéo đối diện với tầm mắt của Lục Thành An.

Ánh mắt Lục Thành An mang ý cười, an ủi ngược lại anh: “Tôi da dày thịt béo, cơ thể khỏe mạnh, tốc độ hồi phục cực nhanh, mấy vết thương cỏn con này thật sự không đáng ngại, cậu đừng căng thẳng thế.”

Moore ngẩn người. Thật kỳ lạ, rõ ràng vết thương của bốn Lính gác ban nãy còn nghiêm trọng hơn Lục Thành An nhưng anh không hề có cảm giác căng thẳng chứ đừng nói là đau lòng. Khi đối mặt với những Lính gác đó, anh chỉ bình tĩnh xử lý vết thương bằng thái độ của bác sĩ đối với bệnh nhân.

Tại sao anh chỉ lo lắng, đau lòng đến thế khi thấy Lục Thành An bị thương?

Moore rút tay về, nói sang chuyện khác: “Có phải tình hình lúc này nguy hiểm lắm không? Tôi nghe bên đó cứ liên tục vang lên tiếng nổ.”

Lục Thành An nói: “Cũng không đến nỗi. Quái vật kia không thông minh lắm, đã bị bọn tôi đuổi đi rồi. Tiếp theo chỉ cần vá lại lưới phòng ngự là nơi này sẽ được an toàn.” Thấy sắc mặt Moore tái nhợt, Lục Thành An vỗ nhẹ lên vai anh, trấn an: “Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ tốt mọi người.”

Moore gật đầu, nói: “Chắc anh mệt lắm rồi? Mau về phòng nghỉ ngơi đi. Vết thương của mấy Lính gác kia đều đã xử lý xong, tôi và chị Lâm sẽ chú ý theo dõi.”

Lục Thành An cười: “Ừ, tôi về thay bộ đồ đã. Quần áo toàn máu thế này chắc khiến cậu hoảng rồi.”

Nhìn bóng dáng cao lớn của Lính gác đang rời đi, tâm trạng Moore bỗng rối tung hết cả lên.

Chắc chỉ vì anh khá dễ tâm đ ến an nguy của đội trưởng nên mới đau lòng như thế thôi nhỉ?

Khi ấy, suy nghĩ của Moore vẫn rất đơn giản, anh không hề nhận ra rằng hơn trăm Lính gác của Đội đặc chiến Liệp Ưng chỉ có một mình Lục Thành An mới có thể ảnh hưởng đến tâm trạng anh, trở thành sự tồn tại đặc biệt trong lòng anh.

Chương 124: Ngoại truyện 3 - Phần 04: Hôn lễ trong mơ

Nhiệm vụ lần này cũng coi như thuận lợi, tuy có vài Lính gác bị thương nhưng tình trạng không quá nghiêm trọng, xử lý kịp thời và nghỉ ngơi vài ngày là hồi phục.

Vết thương của Lục Thành An cũng nhanh chóng liền lại nhờ sự hỗ trợ của trang thiết bị y tế công nghệ cao. Moore kiểm tra lại giúp hắn, phần cơ bắp bị thương đã bình phục, cánh tay rắn chắc trông rất khỏe khoắn, đường cong bắp thịt cũng cực kỳ đẹp. Tổ chức cơ thể của Lính gác quả thật vượt trội hơn hẳn Dẫn đường.

Lục Thành An đánh đuổi hết đám thú vũ trụ đe dọa con người, vá lại lưới phòng ngự xong xuôi rồi mới đưa cả đội trở về hành tinh Thủ đô.

Tiếp đó, họ lại nhận được thêm vài nhiệm vụ từ Tháp Trắng. Vì Lục Thành An có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nên lần nào cũng có thể biến nguy thành an.

Một tháng trôi qua chỉ trong chớp mắt, đơn xin xuất ngũ của Trâu Lâm và Puster đã chính thức được phê duyệt, chuẩn bị rời khỏi Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Trâu Lâm là Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng, Puster là anh em tốt của Lục Thành An, đương nhiên Lục Thành An không thể vắng mặt trong hôn lễ của hai người. Thế nên Lục Thành An xin Tháp Trắng cho nghỉ phép hai hôm, đồng thời để các chiến hữu cũng có thể tới tham dự hôn lễ.

Thời gian Moore quen biết mọi người chưa dài, nhưng một tháng vừa qua, chị Lâm luôn kiên nhẫn chỉ bảo, hướng dẫn anh tất cả

những chuyện một Dẫn đường đồng hành cần chú ý. Từ lâu anh đã coi Trâu Lâm như cô giáo của mình, cũng muốn đích thân tới chúc mừng trong lễ cưới.

Không ngờ trước ngày tổ chức hôn lễ, Trâu Lâm bỗng gặp riêng anh, hỏi: “Moore, cậu ưa nhìn như thế, làm phù rể giúp bọn chị được không?”

Moore khá bất ngờ: “Phù rể ấy ạ? Em chưa làm phù rể bao giờ.”

Trâu Lâm cười nói: “Không sao đâu, quy mô hôn lễ này cũng nhỏ thôi, ngoài gia đình hai bên, khách mời toàn là chiến hữu em quen, đừng căng thẳng. Bọn chị sẽ chuẩn bị lễ phục cho phù rể, đến lúc đó em cứ làm như trình tự bình thường là được.”

Đối phương đã chủ động nhờ, Moore cũng ngại từ chối, bèn gật đầu. “Vâng. Cho em biết có tất cả mấy phù rể được không?”

Trâu Lâm nói: “Bốn phù dâu, bốn phù rể, toàn người quen trong đội mình cả. Đến hôm đó mọi người đi cùng nhau luôn.”

Nghe vậy Moore mới yên tâm. Nếu nhóm phù rể toàn người lạ, anh lo mình sẽ bị ngược. Đều là người quen thì tốt rồi.

Sáng sớm ngày 31 tháng 5, Moore thay bộ lễ phục của phù rể Trâu Lâm đã đưa. Đó là một bộ đồ Âu màu đen phối với cà vạt sọc đen đỏ, bộ đồ rất vừa người, trông vô cùng tươi tắn.

Moore chỉnh lại tóc cho gọn gàng trước gương. Đang chuẩn bị ra khỏi cửa, thiết bị truyền tin bỗng đổ chuông, giọng chú rể vang lên bên tai: “Moore, tập trung ở bãi đỗ xe nhé, đúng 8 giờ xuất phát đi đón dâu.”

Moore trả lời: “Vâng, tôi tới ngay đây.”

Lúc tới bãi đỗ xe, chú rể và các phù rể khác đã tập trung đông đủ.

Moore chỉ liếc qua đã nhận ra Lục Thành An giữa đám người ngay.

Không ngờ hôm nay Đội trưởng Lục cũng làm phù rể, anh còn tưởng đội trưởng sẽ làm chủ hôn cơ.

Lục Thành An mặc bộ đồ Âu giống hệt Moore, vẻ mặt rất vui, đang nói nói cười cười với chú rể.

Thấy Moore đi tới, Lục Thành An lập tức nhìn anh, ngấm nghĩa kỹ càng một lượt rồi trêu: “Bác sĩ Moore nhà ta bình thường chỉ mặc áo blouse trắng, không ngờ mặc đồ Âu lại đẹp trai thế này. Tí nữa phải giấu cậu đi thật kỹ, tránh việc bị khách khứa bắt cóc mất thôi.”

Mọi người cùng cười vang.

Mặt Moore đỏ chót, không dám nhìn thẳng vào Lục Thành An.

Chú rể lên tiếng: “Được rồi, mọi người đã đến đông đủ cả, chúng ta xuất phát thôi.”

Nhà trai sẽ phải tới nhà gái đón dâu rồi mới đến bờ biển cử hành hôn lễ, cả nhóm người cùng đi xe bay đến nhà của cô dâu. Hôm nay Trâu Lâm mặc trên mình bộ váy cưới, trông xinh đẹp gấp bội. Nhóm phù dâu bên cạnh cô cũng là bốn Lính gác thuộc Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Cô dâu chú rể đi xe hoa riêng, xe bay của phù dâu phù rể bảo vệ cả trước lẫn sau như đội hộ vệ.

Một loạt xe bay băng qua giao lộ ở hành tinh Thủ đô, thân xe được trang trí đầy hoa tươi trông rất hân hoan.

Có lẽ là bạn vui mình cũng vui lây, hôm nay Lục Thành An trông càng đẹp trai hơn hẳn, nét mặt hẳn rất tươi tỉnh, phấn khởi.

Sau khi tới bờ biển, mọi người chuẩn bị đón khách mời.

Moore và Lục Thành An đứng sòng vai nhau bên phải bàn tiếp khách với thân phận phù rể. Hai người mặc bộ lễ phục giống nhau trông cứ

như đồ chơi, Moore nhận thấy Lính gác bên cạnh cứ chăm chú nhìn mình, tim bỗng đập nhanh, ngại phải đối diện với hắn.

Lục Thành An tươi cười, ghé sát tới, thì thầm nói chuyện với Moore: “Lính gác và Dẫn đường ở tuyến đầu có thể thuận lợi xuất ngũ, lại còn được kết hôn với người mình yêu chính là cái kết hoàn hảo nhất đấy. Thật mừng cho họ.”

Hiện trường rất đông khách khứa nên rất ồn, Lục Thành An ghé sát lại nói chuyện, hơi thở ấm nóng gần như phả thẳng vào tai Moore.

Khoảng cách gần như vậy khiến tai Moore đỏ rực hết lên, anh khẽ nói: “Vâng, đúng vậy, hâm mộ họ ghê.”

Lục Thành An cười nói: “Cần gì phải hâm mộ. Tôi tin sau này chắc chắn cậu sẽ tìm được Lính gác mình thích, thuận lợi xuất ngũ, kết hôn. Đến khi đó tôi cũng sẽ tới dự hôn lễ của cậu.”

Moore không trả lời. Nơi tổ chức hôn lễ vừa ấm áp, vừa lãng mạn, thảm hoa tươi trải dài đến tận bờ biển, không khí cũng tràn ngập hương hoa, anh đứng sóng vai với Lục Thành An, tim đập càng lúc càng nhanh. Rõ ràng anh chỉ là phù rể, nhưng trong một khoảnh khắc, Moore lại mơ ước về hôn lễ của riêng mình. Tương lai, nếu anh kết hôn, Lính gác bên cạnh anh sẽ là ai?

Tâm trạng anh khá hỗn loạn nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười lịch sự, chào đón những vị khách tiến vào địa điểm tổ chức lễ cưới.

Giữa trưa, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Chủ hôn đứng trên bục, hỏi: “Cô Trâu Lâm, cô có nguyện kết duyên vợ chồng với anh Puster, từ nay về sau không bao giờ chia lìa, bầu bạn bên nhau đến già không?”

Tất cả khách khứa đều tập trung ánh nhìn vào cô dâu chú rể trên bục tuyên thệ.

Moore lại liếc trộm Lục Thành An. Không ngờ giác quan của Lục Thành An quá nhạy, lập tức phát hiện ra Moore liếc mình, bèn nhìn sang, hỏi bằng ánh mắt: “Sao vậy?”

Ngay khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, tim Moore run lên, anh vội vàng lảng đi.

Lục Thành An chẳng hiểu gì cả, tiếp tục nhìn lên bức tuyên thệ. Trên bức, cô dâu chú rể cất cao giọng, đáp: “Tôi đồng ý!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Lục Thành An cũng nhiệt tình vỗ tay chúc mừng đôi vợ chồng mới cưới. Là Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, hẳn rất mừng vì hai chiến hữu của mình có thể bình an xuất ngũ, hạnh phúc nên duyên. Chính vì vậy, trong suốt đám cưới, tâm trạng Lục Thành An luôn rất vui vẻ, nụ cười luôn treo trên môi.

Sau khi hôn lễ kết thúc, khách khứa lần lượt ra về.

Moore bỗng nhỏ giọng nói: “Đội trưởng Lục, có thể chụp một tấm ảnh chung với anh không? Cảm ơn anh đã quan tâm tôi suốt khoảng thời gian qua.”

Lục Thành An thoải mái đồng ý: “Đương nhiên là được.”

Moore đứng cạnh Lục Thành An, thợ chụp ảnh nhanh nhẹn bước tới chụp cho hai người.

Lục Thành An bỗng nhiên đưa tay tới trước ngực anh, Moore đứng sững tại chỗ không dám cựa quậy. Ngón tay thon dài của Lục Thành An đặt ngay cổ, chỉnh lại cà vạt giúp anh, hẳn cười khế: “Cà vạt của cậu bị lệch rồi.”

Moore: “...”

Hóa ra là chỉnh cà vạt giúp.

Động tác thân mật ấy khiến tim Moore bỗng loạn nhịp, vành tai lại đỏ bừng lên.

Thợ chụp ảnh đứng đằng trước hô: “Nào, hai cậu nhìn máy ảnh, cười lên!”

Hai người cùng nhìn về phía máy ảnh, anh thợ kia chụp liên tục vài bức rồi in ra ngay tại chỗ, đưa cho hai người.

Trong tấm ảnh, Lục Thành An tươi cười xán lạn trông rất đẹp trai, nụ cười của Moore lại rất ngại ngùng, thậm chí ánh mắt còn không nhìn thẳng vào ống kính trông khá ngượng. Hai người mặc bộ đồ Âu cùng kiểu dáng, chiều cao chênh lệch chừng 15cm, bối cảnh là hiện trường hôn lễ với mặt cỏ đầy hoa tươi và trời xanh mây trắng.

Nếu đưa tấm ảnh này cho người không biết, có khi người ta còn cho rằng hai người chính là một đôi.

Moore nhận lấy tấm ảnh rồi cất đi.

Lục Thành An không cảm thấy có gì khác thường, cười bình luận: “Chụp cũng được đấy chứ. Cậu mặc Âu phục trông đẹp trai hơn hẳn.”

Moore im lặng một lát rồi bỗng nói rất nghiêm túc: “Chị Lâm chính thức xuất ngũ rồi, về sau, tôi sẽ là Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng. Tuy tôi còn thiếu kinh nghiệm nhưng cũng đã học được rất nhiều điều trong khoảng thời gian qua, tôi sẽ cố gắng chăm sóc anh... các anh thật tốt.”

Lục Thành An nhìn anh, nói: “Ừ, thiên phú của cậu cũng không thua kém gì chị Lâm. Tôi tin cậu sẽ là một Dẫn đường đồng hành xuất sắc.”

Moore dặn dò: “Sau này chúng ta là chiến hữu chinh chiến cùng nhau, nếu anh bị thương, hoặc cảm xúc trong thế giới tinh thần bất

ồn thì nhất định phải nói với tôi ngay. Tôi mong rằng anh có thể thực sự tin tưởng tôi.”

Lục Thành An khẽ cười, gật đầu: “Được. Chiến hữu với nhau đương nhiên phải tin tưởng nhau rồi.”

Nghĩ đến chuyện sẽ được sóng vai chiến đấu cùng Linh gác trước mặt trong suốt tám năm tới, Moore bỗng thấy vui hẳn lên. Gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng, gặp được người đội trưởng tốt như vậy, có lẽ chính là may mắn của anh.

Sau hôn lễ, Moore trở về ký túc xá ở Tháp Trắng.

Phải đứng đón khách cả buổi sáng, chân anh đã tê rần. Tắm rửa xong, anh thay đồ, vào phòng ngủ một giấc.

Giữa lúc mơ màng, Moore mơ thấy mình và Lục Thành An đã quay lại hiện trường hôn lễ. Nhưng lần này họ không phải phù rể... Mà là chú rể.

Anh và Lục Thành An tay trong tay bước trên thảm hoa tươi, đi tới bục tuyên thệ bên bờ biển.

Chủ hôn hỏi: “Anh Moore, anh có nguyện kết duyên cùng anh Lục Thành An, từ nay về sau không bao giờ chia lìa, bầu bạn bên nhau đến già không?”

Moore mơ thấy bản thân khẽ trả lời: “Tôi đồng ý.”

Sau đó, Lục Thành An mỉm cười ghé tới, nhẹ nhàng hôn anh.

Nụ hôn ấy rất dịu dàng, cũng rất chân thật, hệt như Moore thực sự được hôn môi, khiến trái tim anh cứ run rẩy không ngừng.

Tiếp đó, anh mơ thấy Lục Thành An bế anh vào phòng tân hôn, động phòng hoa chúc cả đêm.

Đến lúc tỉnh dậy, quần áo Moore đã ướt đẫm mồ hôi. Anh vừa xấu hổ vừa buồn phiền, đành chạy đi tắm nước lạnh để bản thân bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên anh mơ kiểu giấc mơ này từ khi trưởng thành, không ngờ Linh gác trong mơ lại chính là Lục Thành An.

Moore nhìn gương mặt đỏ chót của bản thân trong gương, tim đập nhanh đến khó tin. Anh chạm lên đôi môi bị hôn trong mơ, sắc đỏ trên gương mặt lan sang tận mang tai. Cuối cùng anh cũng hiểu sự bất thường của mình dạo gần đây rốt cuộc là sao.

Hóa ra anh đã thích Lục Thành An.

Vì thích Lục Thành An nên khi ở trên phi thuyền, ánh mắt anh sẽ vô thức dõi theo bóng dáng đối phương; khi Lục Thành An bị thương, anh mới căng thẳng, đau lòng đến thế; lúc được Lục Thành An nhìn chăm chú, anh mới xấu hổ, tim đập nhanh.

Cũng vì đối tượng mà sâu trong tâm tưởng anh muốn được kết hôn cùng chính là Lục Thành An nên anh mới suy nghĩ miên man, mới liên tục thất thần trong lúc làm phù rể tại buổi hôn lễ lãng mạn ấy.

Cuối cùng, bức ảnh chụp chung với Lục Thành An cũng là bản năng muốn lưu giữ chút kỷ niệm.

Muốn giữ khoảng cách nhưng lại không kiềm lòng được mà xích tới gần.

Tâm trạng vừa mâu thuẫn, vừa thấp thỏm này có lẽ chính là thăm mẩn nhỉ?

Có lẽ ngay lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười tươi rói của Lục Thành An, trái tim anh đã rung động. Chỉ là anh không có kinh nghiệm yêu đương nên đến tận hôm nay mới hiểu ra.

Dù đã hiểu ra rồi nhưng anh cũng không dám chủ động tỏ tình. Lục Thành An là lính gác cấp S, lại còn là cháu ruột của Tướng quân Lục, còn anh thì không cha không mẹ, sức mạnh tinh thần cũng chỉ đạt cấp A. Dù là gia cảnh hay sức mạnh tinh thần, hai người chẳng có điểm nào cân xứng.

Huống hồ, Lục Thành An cũng không thích anh.

Đơn giản chỉ vì anh là lính mới nên Lục Thành An mới quan tâm hơn bằng cương vị đội trưởng mà thôi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Moore bỗng trùng hẫng xuống.

Khả năng anh và Lục Thành An có thể ở bên nhau là rất thấp. Nhưng không sao, ít nhất trong tám năm kế tiếp, anh sẽ luôn được đồng hành bên cạnh hắn... Được nhìn thấy người mình thích mỗi ngày, với anh, vậy là đủ rồi.

Lời tác giả:

Lục Thành An phóng khoáng, sáng sủa, nhiệt tình

Moore thì dễ xấu hổ, không dám nói ra

Thực ra hai người siêu đẹp đôi luôn ấy ~

Chương 125: Ngoại truyện 3 - Phần 05: Ghen

Sau khi chị Lâm xuất ngũ, Moore trở thành Dẫn đường đồng hành duy nhất của Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Một Dẫn đường phụ trách hơn trăm Lính gác, áp lực công việc khá nặng. Nhưng trước nay Moore luôn cẩn thận, lần nào trước khi xuất phát anh cũng kiểm tra tinh thần đơn giản cho các Lính gác, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng ai cũng quý mến anh.

Trong quá trình làm nhiệm vụ, bị thương là chuyện rất hay xảy ra.

Lục Thành An cũng bị thương nhẹ vài lần, lần nào Moore cũng sẽ tỉ mỉ sơ cứu vết thương, đích thân chăm sóc hẳn, còn chu đáo rót nước, đưa thuốc, Lục Thành An cũng rất vui với sự săn sóc ấy.

Các Lính gác thường lén lút bình luận với nhau: “Ai mà cưới được Moore thì sướng phải biết.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ mới đó thôi mà Moore đã làm việc trong Đội đặc chiến Liệp Ưng nửa năm. Chính vì từng được anh chữa trị tinh thần, tất cả Lính gác trong đội ai cũng rất kính trọng Moore.

Cuối năm, các quân đoàn lớn đều được nghỉ, Lục Thành An cũng triệu tập đông đủ đồng đội, dặn dò: “Mọi người bận rộn cả năm rồi, tôi đã xin 7 ngày nghỉ Đông cho đội ta. Mọi người về nhà ăn Tết, nghỉ ngơi ít hôm, đúng ngày 7 tháng 1 trở về đơn vị tập hợp.”

Chẳng mấy khi mới được nghỉ liền bảy ngày, hầu như ai cũng về nhà.

Nhưng Moore không có gia đình, cha mẹ đều đã mất, ở hành tinh Thủ đô cũng không có người thân nào, mấy năm trước, anh luôn ở lại trường làm thí nghiệm trong ngày nghỉ. Giờ tốt nghiệp đại học rồi, anh không thể trở về đó nên dự định sẽ ở lại trong ký túc xá Tháp Trắng qua năm mới một mình.

Lục Thành An quan tâm hỏi thăm: “Moore, ngày nghỉ cậu đi đâu? Có về quê không?”

Moore nói: “Không, về quê tôi cũng không có người thân, ở lại hành tinh Thủ đô thôi.”

Lục Thành An đề nghị: “Hay là cậu về nhà tôi ăn Tết đi? Ở một mình thế chán lắm.”

Moore sững sốt, vội từ chối: “Thôi thôi, như vậy quấy rầy mọi người.”

Lục Thành An cười nói: “Không sao đâu, chú tôi tốt tính lắm, thím lại là cô giáo của cậu, đợt trước thím còn hỏi thăm tôi về tình hình cậu, quan tâm cậu lắm. Cậu về ăn Tết với nhà tôi đi.”

Moore biết Lục Thành An chỉ coi anh là bạn tốt nên mới mời anh về nhà ăn Tết. Nhưng đến ăn Tết với nhà họ Lục, trong lòng anh không tìm được căng thẳng, cứ cảm giác như về ra mắt gia đình vậy.

“Thế nhé, tết nhất phải đông mới vui, đảm bảo chú thím sẽ rất chào đón cậu.” Lục Thành An quá nhiệt tình, cuối cùng Moore đành đồng ý với lời đề nghị của đối phương.

Buổi tối, Lục Thành An lái xe chở Moore về nhà cùng.

Tướng quân Lục cha, Trưởng khoa Tiêu và Lục Tắc Hiên đều ở nhà. Hiếm lắm mới có dịp cả gia đình quây quần, Lục Thành An chủ động giới thiệu: “Cháu dẫn một người bạn về nhà mình ăn Tết. Đây chính là Moore, Dẫn đường đồng hành của Đội đặc chiến Liệp Ưng.”

Thấy học trò của mình tới, Tiêu Thước tươi cười, chủ động gọi: “Moore, mau lại đây ngồi.”

Moore căng thẳng đặt giỏ quà đang xách lên bàn: “Cô Tiêu, Tướng quân Lục, chúc mừng năm mới.”

Lục Đình Ngự cười tủm tỉm: “Khách sáo thế làm gì, lại còn phải quà cáp?”

Moore đỏ mặt, nói: “Chỉ... Chỉ là ít thực phẩm dinh dưỡng với hoa quả thôi ạ.”

Lần này không phải ra mắt gia đình mà chỉ đến nhà Đội trưởng ăn Tết bằng thân phận bạn bè, Moore không biết nên mang quà gì tới, bèn mua ít đồ ăn để không đi tay không.

Lục Tác Hiên nhìn Lục Thành An, thắc mắc: “Anh, đây là lần đầu tiên anh đưa đồng đội về nhà ăn Tết nhỉ?”

Lục Thành An cười nói: “Ừ, quê Moore ở xa quá, hành tinh Thủ đô lại không có người thân nên anh đưa cậu ấy về nhà mình.”

Dứt lời, hần lập tức gọi Moore tới ngồi nói chuyện.

Trưởng khoa Tiêu hỏi thăm Moore: “Làm việc trên phi thuyền nửa năm đã quen chưa?”

Moore đáp: “Ồn lắm ạ, các Lính gác ai cũng phối hợp với em, Đội trưởng Lục cũng rất quan tâm em.”

Tiêu Thước dặn dò: “Hiện tại Đội đặc chiến Liệp Ưng chỉ có mình em là Dẫn đường đồng hành, áp lực công việc sẽ rất lớn. Nếu em có khó khăn gì thì cứ đề cập với Hiệp hội, xem thử Hiệp hội có bố trí thêm trợ thủ cho em được không.”

Moore gật đầu: “Vâng, giờ vẫn ổn, một mình em cũng lo liệu được.”

Lục Thành An tâm bực: “Thím yên tâm, nền tảng y học của Moore vững lắm, lại thông minh nữa, xử lý các ca bệnh cực thành thạo, các lính gác trong đội cháu thích cậu ấy lắm luôn.”

Vì có cô giáo trò chuyện cùng, sau vài câu, Moore dần dần bình tĩnh lại.

Ngay sau đó, anh bỗng nghe Tướng quân Lục nói: “Phải rồi, Thành An, mấy hôm trước bà Joseph mới gặp chú, bảo là đã kiểm tra độ phù hợp của cháu với một Dẫn đường cấp S, tỉ lệ cao hơn 90% rất hiếm đấy. Bình thường cháu cứ bận suốt, vừa hay đợt này được nghỉ, có muốn đi gặp người ta không?”

Lục Thành An rất bất đắc dĩ: “Chú, một năm cháu ở trên phi thuyền hơn 300 ngày, làm gì còn thời gian mà yêu đương. Đừng làm lỡ dở người ta thì hơn.”

Lục Đình Ngự nói ý: “Cháu cũng không còn nhỏ nữa, đâu thể cứ độc thân mãi. Lúc trước chú đã hứa với bố cháu sẽ nuôi nấng cháu thật tốt, đương nhiên cũng phải lo cả chuyện chung thân đại sự cho cháu. Dẫn đường bà Joseph làm việc ở Viện Khoa học hành tinh Thủ đô, năm nay 24 tuổi, gia cảnh, dung mạo đều rất khá. Cháu cứ gặp mặt con bé đi, thử xem có ưng không?”

Lục Thành An ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thôi được rồi, nể mặt bà Joseph vậy.”

Bấy giờ Lục Đình Ngự mới mỉm cười hài lòng: “Ừ, để chú nói với bà ấy bố trí cho hai đứa mai gặp nhau.”

Moore ngồi bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai chú cháu, tay lặng lẽ siết chặt lại, cảm giác xót xa dâng lên trong lòng.

Từ lâu anh đã biết mình và Lục Thành An chỉ có thể là bạn bè, đồng đội bởi dù là gia cảnh hay cấp bậc sức mạnh tinh thần, anh và hẳn chẳng có gì xứng đôi với nhau. Nhưng giờ chính tai nghe Tướng

quân Lục cha giới thiệu đối tượng cho Lục Thành An, anh vẫn cảm thấy rất khổ sở.

Thấy sắc mặt Moore khá tệ, Tiêu Thước liếc nhìn anh bằng ánh mắt bắn khoăn nhưng không nói gì.

Dường như Lục Tắc Hiên chẳng hề hứng thú gì với chuyện này, chỉ cúi đầu ăn hoa quả.

Một lát sau, người giúp việc bưng hết thức ăn lên, Tiêu Thước gọi cả nhà cùng vào ăn cơm.

Moore ngồi trong góc, khá câu nệ.

Lục Đình Ngự chủ động nâng ly, tươi cười nói: “Nào, cả nhà cùng nâng ly chào mừng Moore đến ăn với gia đình chúng ta. Chúc mừng năm mới.”

Moore cụng ly cùng mọi người, bầu không khí lễ tết rất vui vẻ nhưng anh biết anh chẳng qua chỉ là một “người ngoài”.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Thành An gọi anh ra vườn cùng đốt pháo hoa.

Những chùm pháo hoa rực rỡ nổ giữa không trung, Moore ngẩng đầu nhìn hoa lửa trên nền trời đêm, tâm trạng trầm mối ngổn ngang.

Trước kia, anh luôn đón Tết một mình, năm nay lại được Lục Thành An kéo về nhà. Tướng quân Lục cha không hề trịch thượng mà lại rất hiền hòa, dễ gần, Trưởng khoa Tiêu câu nào câu nấy đều quan tâm anh hết lòng, Lục Thành An nhiệt tình, chu đáo tiếp thức ăn, rót nước.

Năm mới vốn vui vẻ là thế nhưng vì Tướng quân Lục nói chuyện giới thiệu đối tượng cho Lục Thành An, tâm trạng Moore cứ khó chịu mãi. Có lẽ cảm giác này chính là ghen nhỉ? Nhưng anh lấy tư cách gì mà ghen kia chứ?

Lục Thành An xuề xòa, không hề nhận thấy tâm trạng Moore bất thường. Hắn ngẩng đầu nhìn lên cao, cười tươi rói: “Tôi thích bắn pháo hoa từ bé, Tết năm nào cũng mua rất nhiều, em trai tôi toàn chê tôi ngớ ngẩn! Thực ra đây chỉ là một nghi thức thôi, hy vọng pháo hoa sẽ xua tan mọi phiền muộn trong năm vừa qua để năm mới được thuận lợi.”

Lục Thành An rất để tâm những chuyện mang tính hình thức thế này. Trước mỗi lần Đội đặc chiến Liệp Ưng xuất phát, hắn luôn gọi cả đội ra chụp ảnh tập thể; Năm mới thì đốt pháo hoa; Bình thường đến sinh nhật của đồng đội hắn cũng chủ động mua bánh kem tới tổ chức cho mọi người trên phi thuyền.

Moore không kìm được mà đắm chìm vào những ấm áp Lục Thành An mang đến. Thế nhưng anh biết rất rõ Lục Thành An không dành cho anh bất cứ tình cảm nào ngoài tình đồng đội. Có lẽ anh chỉ có thể giấu giếm tình yêu này sâu dưới đáy lòng mình?

Moore một bên nhìn sườn mặt Lục Thành An, lặng lẽ giấu kín vẻ mắt mát trong đôi mắt.

Trưa hôm sau, Lục Thành An chuẩn bị lái xe đi gặp vị Dẫn đường đã hẹn kia. Moore cũng ngại ở lại nhà họ Lục một mình, bèn nói: “Đội trưởng Lục, tôi về đây.”

Lục Thành An hỏi: “Cậu về làm gì? Đợt này nghỉ tận 7 ngày, ở chơi thêm mấy hôm đã.”

Moore lắc đầu: “Thế thì phiền lắm.”

Thấy anh cương quyết như thế, Lục Thành An không cố giữ anh nữa: “Thôi được rồi, tôi tiện đường đưa cậu về luôn.”

Trên đường lái xe về Tháp Trắng, Moore tò mò hỏi: “Anh thật sự muốn gặp vị Dẫn đường kia à?”

Lục Thành An đầu đầu day huyệt thái dương: “Tôi cũng chẳng muốn đi đâu, nhưng mà bà Joseph nói chuyện này với tôi mấy lần rồi, chú cũng giục mãi nên phải nể mặt người lớn thôi. Gặp một lần, ứng phó cho xong chuyện ấy mà.”

Moore khẽ nói: “Hai người có độ phù hợp cao lắm, biết đâu gặp rồi lại thích thì sao?”

Lục Thành An cười, lắc đầu: “Không có chuyện đó đâu, tôi chẳng bao giờ tin vào tin yêu sét đánh cả.”

Moore siết chặt bàn tay, hồi trước anh cũng không tin, nhưng quả thực anh đã thích Lục Thành An ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hôm đến Quân đoàn Liệp Ưng trình diện, sau khi gặp Lục Thành An, anh đã nhưng nhớ không quên Lính gác này...

Thấy Moore bỗng im bặt, Lục Thành An không khỏi khó hiểu: “Sao thế?”

Moore ho khẽ một tiếng, nói: “Không có gì. Tự nhiên giờ tôi hơi đói, anh hẹn cô ấy đi ăn ở đâu vậy? Hay anh chờ tôi tới nhà hàng đó, tôi ăn trưa luôn... Yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy hai người đâu.”

Lục Thành An không nghĩ gì nhiều: “Được, vậy ăn xong tôi lại đưa cậu về.”

Hai người cùng đi xe đến nhà hàng đã hẹn, Moore tìm một bàn ở góc khác, gọi hai món thức ăn.

Một lát sau, Dẫn đường đã hẹn kia tới, Lục Thành An lịch sự chào hỏi cô rồi cùng ngồi xuống đối diện nhau. Cô gái kia mặc một chiếc áo len đỏ, dung mạo xinh xắn, ánh mắt trông rất lạnh lợi mỗi khi cười tươi. Cặp đôi trai tài gái sắc trông vô cùng hợp nhau.

Nhìn khung cảnh đó, Moore chỉ cảm thấy rất gai mắt.

Tâm trạng anh rơi xuống tận đáy vực, thỉnh thoảng lại liếc về phía Lục Thành An. Tính cách Đội trưởng Lục vốn cởi mở, nói chuyện với cô gái kia vài câu, dường như hai người đã thoải mái hơn hẳn, cứ vừa nói vừa cười. Moore cúi đầu, gẩy đồ ăn trong đũa mà lòng ngổn ngang.

Thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp, chẳng biết bao nhiêu lâu sau, Lục Thành An mới đứng dậy tiễn cô gái.

Cô gái chủ động vươn tay tới, nói: “Cảm ơn Tướng quân Lục đã mời cơm, có cơ hội sẽ gặp lại.”

Lục Thành An cười nói: “Được, lần sau mời tôi nhé.”

Cô gái đáp: “Không thành vấn đề!”

Sau khi cô đi rồi, Lục Thành An quay đi tìm Moore lại phát hiện sắc mặt anh rất tái.

Trông anh như thế, Lục Thành An bỗng lo lo, vội vàng hỏi: “Cậu sao vậy? Bị ốm à?”

Moore miễn cưỡng ép ra một nụ cười: “Không sao, chắc là không quen với hương vị đồ ăn của nhà hàng này.”

Lục Thành An cúi đầu nhìn, phát hiện hai đũa đồ ăn đều còn thừa đến một nửa, cơm cũng chỉ ăn vài thìa, xem ra thực sự không hợp khẩu vị Moore? Lục Thành An quan tâm đề nghị: “Cậu chưa ăn no đúng không? Hay sang nhà hàng khác?”

Moore lắc đầu, đứng dậy: “Không cần đâu, tôi muốn về nghỉ.”

Lục Thành An đành đưa anh về Tháp Trắng.

Suốt dọc đường đi, Moore luôn im lìm, cúi đầu như có tâm sự riêng, sắc mặt thì nhợt nhạt, trông có vẻ rất khó chịu.

Trong ấn tượng của hẳn, Moore là một người rất ôn hòa, tốt tính, rất cuộc là ai đã chọc giận người này?

Lục Thành An đưa anh về ký túc xá với tâm trạng bấn khoăn khó hiểu. Nghĩ đến chuyện lúc trưa Moore chẳng ăn được bao nhiêu, Lục Thành An lại lái xe đến cửa hàng gần đó, mua vài món ăn nhẹ bình thường Moore thích ăn định đưa cho anh.

Chương 126: Ngoại truyện 3 - Phần 06: Nụ hôn đầu

Sau khi về đến ký túc xá, Moore càng nghĩ càng buồn phiền. Lần đầu tiên anh thích một người nhưng lại biết chắc rằng mình và đối phương rất khó có kết quả. Vừa nghĩ đến chuyện tương lai Lục Thành An sẽ kết hôn với người khác, lòng ngực anh như bị tảng đá nặng trĩu đè ép đến mức gần như không thở nổi.

Không thể nghĩ tiếp nữa!

Moore rồi ren buồn bực mở tủ lạnh, bất chợt phát hiện trong tủ có một chai rượu. Đó là chai rượu bạn học tặng anh từ hồi tốt nghiệp, bình thường anh chẳng bao giờ uống nên cứ để mãi trong đó.

Có lẽ uống rượu sẽ giúp tâm trạng anh khá lên phần nào?

Moore lấy chai rượu ra, mở nút, tìm một cái ly rồi ngồi uống trên sofa.

Vị rượu cay nồng xộc thẳng vào họng, đầu lưỡi anh tê rần, dạ dày lại càng khó chịu như có lửa đốt. Moore nhắm mắt uống thêm nửa ly nữa, cảnh tượng trước mắt dần nhòe đi. Anh thầm nghĩ từu lượng của mình kém thật, mới uống có hai ly đã váng đầu rồi.

Nhưng người ta nói mượn rượu giải sầu quả không sai, uống vào rồi, đầu óc quay cuồng, lòng cũng không khó chịu như trước nữa.

Moore mơ mơ màng màng tiếp tục rót rượu uống, chẳng mấy chốc đã gục luôn trên ghế sofa.

2 giờ chiều, Lục Thành An mua đồ ăn nhẹ về, đưa tới phòng Moore vì lo buổi trưa anh ăn chưa đủ no.

Lục Thành An ấn chuông cửa, đợi mãi chẳng thấy ai đáp nên đành vươn tay tới gõ. Không ngờ ngay khi tay hắn vừa chạm vào cửa, cánh cửa bỗng bị đẩy vào một chút, không biết lúc trước Moore làm gì mà cửa cũng không khóa kỹ.

“Moore, cậu đâu rồi?” Lục Thành An nghi hoặc bước vào trong.

Chỉ thấy Moore đang ngủ gục trên ghế sofa, trên bàn là một chai rượu, bên cạnh có một chiếc ly thủy tinh đã đổ, rượu chảy hết xuống sàn.

Mùi rượu nồng khiến Lục Thành An khá sửng sốt. Hắn bước vội tới, hỏi: “Cậu uống rượu?”

Hiển nhiên Moore say rồi, hai má anh đỏ hây hây, mắt nhắm nghiền, lông mày cau lại như đang rất khó chịu. Lục Thành An thấy anh như thế, không hiểu sao lại hơi xót, giọng cũng vô thức nhẹ nhàng hơn: “Lên giường mà ngủ chứ, nằm đây bị cảm thì sao.”

Lục Thành An vươn tay bế bổng Moore lên, đưa vào trong phòng ngủ.

Moore nghe như có người đang gọi mình, bèn gắng gượng hé mắt, trông thấy một người rất quen.

Uống rượu rồi mà vẫn không quên nổi người này sao? Moore kinh ngạc nhìn Lục Thành An trước mắt, còn tưởng mình đang nằm mơ.

Lục Thành An bế anh về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên giường rồi lại tháo kính trên mắt anh ra, để lên cái tủ nhỏ bên cạnh. Đang định đi rót cho anh cốc nước, Moore đột ngột vươn tay tới, ôm chặt lấy Lục Thành An: “Đừng đi...”

Lục Thành An giật mình, cúi đầu nhìn người đang nằm trên giường.

Lúc này Moore đang nửa tỉnh nửa say, sau khi tháo kính ra, đôi mắt anh trông đẹp hơn hẳn ngày thường, chỉ là đôi mắt ấy giờ rất mơ màng, giọng cũng nhỏ xíu: “Em lại mơ thấy anh rồi... Nếu là mơ, anh có thể quay lại nhìn em không?”

Lục Thành An còn chưa kịp phản ứng, Moore đã chủ động áp môi tới.

Tim Lục Thành An đập thình thịch, sống lưng cứng đờ ngay tức khắc.

Rõ ràng anh vẫn cho rằng mình đang mơ nên lúc hôn môi Lục Thành An, động tác của anh vừa ngây ngô, vừa trân trọng, cẩn thận từng li từng tí như đang chạm vào một vàng sáng không thể với đến.

Moore dán môi mình trên môi Lục Thành An, hai má đỏ ửng, mắt ngân ngấn nước.

Thấy Lục Thành An không phản kháng, Moore đánh bạo nhẹ nhàng cạy khớp hàm đối phương ra bằng đầu lưỡi, khe hôn đối phương, phác họa lại hình dáng đôi môi kia thật tỉ mỉ như mọi giấc mơ khác.

Nụ hôn đầy vẻ lấy lòng ấy khiến nhịp thở của Lục Thành An dần dần hỗn loạn.

“Ừm...”

Lính gác vốn rất nhạy cảm, nụ hôn của Moore lại vừa thuần khiết, vừa say đắm, thậm chí Lục Thành An bị hôn đến mức xuất hiện phản ứng sinh lý.

Lục Thành An gượng gạo đẩy tay Moore ra, ấn anh nằm lại xuống giường, thấp giọng nói: “Cậu say rồi.”

Đầu óc Moore đã choáng váng vì men rượu sẵn, bị hấn đẩy ngược về, anh cũng chẳng còn sức làm gì thêm nữa, chỉ nằm im ở đó, nhìn

Lục Thành An bằng đôi mắt rưng rưng nước như rất tủi thân vì bị cắt ngang.

Đối diện với ánh mắt dịu dàng, ngoan ngoãn như chú hươu nhỏ của anh, Lục Thành An phát hoảng.

Nhớ đến nụ hôn khi nãy và cả câu nói “Lại mơ thấy anh rồi”, Lục Thành An bèn hỏi khẽ: “Cậu biết tôi là ai không?”

Moore trả lời theo bản năng: “Anh là Đội trưởng Lục.”

Giọng Lục Thành An khàn khàn: “Vậy là cậu rất hay... Mơ thấy tôi?”

Moore ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, từ lần đầu gặp em đã thường xuyên mơ thấy anh.”

Lục Thành An: “...”

Moore thích thềm hấn?!

Hiểu rõ điều này rồi, Lục Thành An cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hấn nhìn Dẫn đường đang mơ màng trên giường, bình thường người này rất nhỏ nhẹ, kín đáo, nếu hôm nay không say rượu, có lẽ Moore sẽ mãi mãi không nói ra bí mật này?

Nghĩ lại, Moore thật sự rất khác Dẫn đường tiền nhiệm. Hồi trước, chị Lâm thoải mái “nuôi thả” Lục Thành An, dấu sao nền sức khỏe của hấn cũng rất tốt, vài vết thương ngoài da thôi thì không việc gì phải căng thẳng.

Nhưng từ sau khi Moore tiếp nhận vị trí Dẫn đường đồng hành, mỗi lần Lục Thành An bị thương dù chỉ bị thương nhẹ thôi anh cũng rất căng thẳng.

Anh luôn xử lý vết thương giúp Lục Thành An rất chu đáo, còn đưa cho Lục Thành An vài món đồ ăn giàu dinh dưỡng, tự rót nước, đưa thuốc cho hấn, chăm sóc đội trưởng không chê vào đâu được, các

Lính gác khác trong đội cũng phải nhận xét Moore hết như quản gia riêng của Đội trưởng Lục.

Hắn còn tưởng đó chỉ là vì tính cách Moore khá ôn hòa, sẵn lòng quan tâm mọi người.

Không ngờ người này lại thích hắn?

Bảo sao hôm nay Moore cứ buồn bực cả ngày hôm nay. Hóa ra là vì hắn nhận lời bà Joseph đi gặp Dẫn đường khác nên anh mới khó chịu như vậy, còn lén lút uống rượu một mình?

Nghĩ vậy, Lục Thành An mềm lòng, không kiềm được mà vươn tay tới, nhẹ nhàng xoa đầu Moore. Tóc Moore rất mềm, lúc được xoa thì ngoan vô cùng, còn chủ động dựa vào lòng bàn tay Lục Thành An, hành động này khiến hắn lòng Lục Thành An mềm nhũn.

Người này say rượu rồi sao đáng yêu quá vậy?

Lục Thành An vò tóc Moore, thấp giọng nói: “Là tôi quá sơ ý hay là cậu giấu quá kỹ nhỉ?”

Moore mơ mơ màng màng ngủ. Anh gặp ác mộng, trong giấc mơ ấy, Lục Thành An và cô gái mới gặp hôm nay tay trong tay tiến vào lễ đường kết hôn. Hai người thân mật ôm hôn nhau giữa tiếng chúc mừng của người thân, bạn bè còn anh chỉ có thể mặc bộ đồ Âu, vỗ tay cho đôi vợ chồng mới cưới bằng thân phận phù rể.

Giấc mơ quá dài, rõ ràng là một buổi hôn lễ rất ấm áp, lãng mạn nhưng Moore lại thấy vô cùng khó chịu. Anh đứng trong hôn lễ của Lục Thành An như một người thừa thãi. Ánh mắt những vị khách khác nhìn anh hiện rõ vẻ trào phúng và thương hại.

Lúc tỉnh giấc, đầu Moore đau muốn nứt ra, trong não như có một con dao đang cắt xẻo từng sợi dây thần kinh.

Sau rượu xong khó chịu thật đấy. Moore cau mày bước xuống giường, định ra phòng khách rót nước uống thì lại bắt gặp một đôi mắt quá đỗi thân quen. Người đàn ông kia mặc tạp dề, tay cầm dao thái thức ăn trong bếp.

Ngay khi tầm mắt chạm nhau, Lục Thành An mỉm cười, nói: “Dậy rồi à?”

Moore sửng sốt, giọng hơi run rẩy: “Đội... Đội trưởng Lục? Sao anh lại... ở đây?”

Lục Thành An đáp rất thản nhiên: “Lúc chiều đưa đồ ăn nhẹ tới cho cậu, không ngờ lại thấy cậu uống rượu. Tôi lo nhớ cậu bị làm sao nên ở lại trông.” Hắn chỉ vào thức ăn trên thớt, nói: “Trong tủ có ít đồ ăn nên tôi tiện tay nấu luôn. Ăn cơm với nhau nhé.”

Moore chợt dạ lỏng sang hướng khác, nhỏ giọng hỏi: “Tôi... Uống say rồi không làm chuyện gì ngớ ngẩn chứ?”

Lục Thành An hắng giọng một cái, đáp: “Không đâu, cậu chỉ gục đầu ngủ mê mết thôi.”

Moore khẽ thở phào một hơi.

Lục Thành An nói: “Sức uống kém thế thì lần sau đừng uống nữa.”

Tại Moore đỏ ửng, lí nhí đáp: “Tại tôi thấy chai rượu cứ để mãi trong tủ lạnh thì lãng phí nên mới thử một chút.”

Lục Thành An không nói gì, chỉ nhanh nhẹn xào nấu rồi dọn ba món thức ăn thêm một tô canh lên bàn cơm: “Lúc trưa cậu chưa ăn no, chiều lại uống rượu, không tốt cho dạ dày đâu. Tôi nấu mấy món nhẹ bụng, ăn nhiều một chút.”

Nhìn nụ cười tươi của Lục Thành An, Moore bỗng thấy rất buồn. Anh biết Đội trưởng Lục thấy anh uống rượu nên ở lại chăm sóc vì trọng tình trọng nghĩa thôi. Nếu đổi thành bất kỳ chiến hữu nào khác trong

Đội đặc chiến Liệp Ưng, Lục Thành An cũng sẽ làm tương tự. Nhưng anh vẫn không cảm nổi lòng mà say mê chút ấm áp này.

Moore cúi đầu ăn cơm, trông vẫn không vui y hệt lúc trước.

Lục Thành An vờ như vui miệng kể chuyện: “Ày, Dẫn đường hôm nay tôi gặp là bạn tiểu học của tôi đấy.”

Lòng Moore rất chua xót, mỉm cười đầy miễn cưỡng: “Trông hai người rất đẹp đôi, nói chuyện vui lắm đúng không?”

Lục Thành An vội giải thích: “Không phải vậy đâu. Bọn tôi học chung lớp tiểu học, lâu lắm rồi không gặp nhau nên mới nói chuyện nhiều như thế. Tôi đã nói rõ với cô ấy rằng hai bọn tôi không hợp nhau, không muốn phí thời gian thêm, làm bạn thì tốt hơn.”

Moore giật mình, sao Đội trưởng Lục lại phải giải thích những chuyện này với anh? Đương nhiên, nghe hẳn giải thích như vậy, quả thực tâm trạng anh tốt hơn nhiều.

Thấy Moore không nói tiếng nào, Lục Thành An gãi mũi, nói tiếp: “Sau này tôi không đi ăn cơm riêng với Dẫn đường khác nữa đâu, cũng sẽ nói với bà Joseph đừng mai mối Dẫn đường cho tôi nữa, tôi không có hứng thú.”

Moore ngẩng đầu: “Anh không định yêu đương à?”

Lục Thành An cười cười: “... Không hẳn, tôi vẫn muốn cân nhắc thêm.”

Moore “À” một tiếng, không nói tiếp về chủ đề này nữa.

Hai người cùng ăn xong bữa cơm tối trong bầu không khí kỳ lạ, Lục Thành An trở về ký túc xá của mình.

Sau khi về phòng, hẳn đưa tay mân mê môi mình. Nhớ lại cảnh tượng bị Moore hôn lúc chiều, khóe miệng Lục Thành An nở một nụ

cười bất đắc dĩ. Đây là nụ hôn đầu của hắn đấy, không ngờ lại dâng cho một tên say rượu trong tình huống không kịp đề phòng.

Trước nay hắn luôn đối xử với Moore như với em trai. Hắn nghĩ một Dẫn đường như Moore phải hỗ trợ chài vượt tinh thần cho nhiều Lính gác thế sẽ rất vất vả nên hắn mới quan tâm Moore hơn chứ chưa bao giờ có suy nghĩ khác.

Nhưng hôm nay, hắn vô tình phát hiện ra một bí mật.

Không ngờ Moore vẫn luôn yêu thầm hắn.

Khi nãy hắn không nói toạc ra là muốn giữ thể diện cho Moore, không đến mức khiến anh rơi vào thế bí.

Hướng hồ hắn vẫn chưa hiểu rõ tình cảm trong mình, phải suy nghĩ cẩn thận lại đã.

Moore thích hắn một cách cực kỳ nghiêm túc nên hắn không thể tùy tiện. Nếu thật sự muốn bên nhau, hắn cũng phải toàn tâm toàn ý thì mới xứng với tấm chân tình này của Moore.

Chương 127: Ngoại truyện 3 - Phần 07: Ghen

Sau khi kỳ nghỉ Tết kết thúc, Đội đặc chiến Liệp Ưng lại tập hợp toàn bộ thành viên.

Moore mặc áo blouse trắng bước vào phòng y tế, tiến hành chải vuốt tinh thần cho các Lính gác như thường lệ. Hiện tại, Moore là bác sĩ Dẫn đường duy nhất của Đội đặc chiến, các Lính gác ai cũng rất tôn trọng và phối hợp với anh trong quá trình chữa trị.

Thực ra không cần phải kiểm tra kỹ càng, tỉ mỉ đến thế với những Lính gác có trạng thái tinh thần ổn định, nhưng Moore vẫn luôn tận chức tận trách, không bỏ qua bất kỳ tiểu tiết nào. Vài tiếng đồng hồ trôi qua, rõ ràng Moore đã thấm mệt, trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Lục Thành An đứng ngoài hành lang nhìn về phía phòng y tế, Moore mặc áo blouse trắng, đeo kính mắt mang đến cảm giác rất hòa nhã, dịu dàng. Đối diện với anh, các Lính gác đều tự động buông lỏng phòng bị, tiếp nhận sự chữa trị và trợ giúp của anh.

Lục Thành An nhìn một hồi, bất giác không dèi được tầm mắt.

“Đội trưởng Lục.” Tiếng gọi vang lên bên tai cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Thành An. Lục Thành An ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt trong veo sau cặp kính của Moore, tim hắn bỗng trật nhịp, bèn vội vàng hắng giọng một tiếng lấp liếm, hỏi: “Kiểm tra xong rồi à?”

Moore gật đầu, hỏi: “Anh có muốn kiểm tra một lượt không?”

Lục Thành An cười cười, gãi mũi: “Chắc không cần đâu nhỉ? Thế giới tinh thần của tôi vẫn rất ổn định.”

Moore im lặng một lát, nói: “Vâng, nếu anh thấy phiền, không muốn kiểm tra cũng không sao.”

Lục Thành An gấp gáp xoa tay: “Ý tôi không phải thế. Tôi chỉ... Sợ cậu mệt thôi.”

Thế giới tinh thần của Lính gác cấp S quá lớn, dù Moore chỉ chải vuốt đơn giản một lượt giúp hắn thôi cũng sẽ tốn rất nhiều sức. Lục Thành An quay đi rót cốc nước, đưa cho Moore: “Nghỉ ngơi một lát đi đã. Nhiệm vụ lần này cũng nhẹ nhàng thôi, cậu đừng lo lắng quá.”

Moore rũ mắt, nhận lấy cốc nước: “Cảm ơn.”

Ngón tay hai người vô tình chạm vào nhau bên thành cốc, Moore nhanh chóng rút tay về, cúi đầu uống nước vờ như không có chuyện gì xảy ra. Lục Thành An nhìn yết hầu Moore trượt lên xuống khi uống nước và cả đôi môi ướm át, nhất thời suy nghĩ miên man.

Chết dở, mấy ngày nay hắn cứ nhớ đến nụ hôn sau khi say rượu kia.

Khi ấy, Moore say rồi, không biết bản thân đang làm gì nhưng Lục Thành An lại cực kỳ tỉnh táo.

Có lẽ vì đó là nụ hôn đầu nên hắn mới ấn tượng mạnh đến thế chẳng? Hắn tuyệt nhiên không quên được cảm giác khi đó, thậm chí còn không tìm được lòng mà nhớ lại. Hiện tại, nhìn đôi môi ướm át lúc uống nước của Moore, Lục Thành An chỉ cảm thấy họng mình khô rang.

Hắn chột dạ lảng đi, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Uống xong nước, Moore thấy Lục Thành An vẫn đứng nguyên ở đó, không khỏi thắc mắc: “Đội trưởng Lục, còn việc gì sao?”

Lục Thành An hoàn hồn, tai hơi nóng lên: “Không. Sắp đến giờ cơm trưa rồi, cùng đi luôn nhé?”

Moore đáp: “Anh cứ đi trước đi, tôi sắp xếp lại tài liệu một chút đã.”

Lục Thành An đành phải đi đến nhà ăn một mình.

Giờ cơm trưa, các Lính gác đã tự giác tìm được chỗ ngồi trong phòng, có lính hậu cần phát đồ ăn cho mọi người. Đồ ăn trên phi thuyền rất đơn giản, đều là đồ hộp và bánh quy với nhiều hương vị khác nhau. Lục Thành An nhớ Moore thích ăn thịt bò, bèn lấy thêm một hộp cho anh.

Một Lính gác chủ động tiến tới ngồi cạnh Lục Thành An, nhiệt tình hỏi thăm: “Đội trưởng Lục, đợt nghỉ Tết vừa rồi anh đi đâu không?”

Lục Thành An đáp ngắn gọn: “Về nhà ăn Tết, chẳng đi đâu cả.”

Đối phương cười tủm tỉm, nói: “Sao tôi lại nghe nói bà Joseph ghép đôi anh với một Dẫn đường cấp S, anh còn đi hẹn hò với người ta cơ mà?”

Tại các Lính gác đều rất thính, nghe thấy có chuyện thú vị, vài người lập tức tò mò vây lại, tranh nhau hỏi chuyện Lục Thành An: “Sếp, mau nói nghe coi, Dẫn đường kia xinh không?”

“Bà Joseph quan tâm như thế, chắc Đội trưởng Lục nhà ta sắp thoát ế rồi?”

“Dẫn đường cấp S đó! Anh phải tranh thủ cơ hội, nhanh nhanh rước chị dâu về cho bọn tôi đi chứ!”

“Chuẩn chuẩn, có ảnh không? Cho các anh em ngắm xiu nào!”

Lúc rời khỏi phòng y tế để đến nhà ăn, Moore vừa khéo nghe được cuộc nói chuyện này.

Anh lảng lảng siết chặt nắm tay, rũ mắt xuống, bước nhanh lách khỏi chỗ Lục Thành An đang ngồi.

Lục Thành An nhảy bèn nhận ra Moore vừa đi qua sau lưng, vội vàng cắt ngang phi vụ hóng hớt này của đồng đội, giải thích: “Đừng có đoán bừa! Tôi chỉ đi gặp mặt Dẫn đường kia cho xong việc vì Hiệp hội đã sắp xếp thôi. Tôi còn chẳng lưu số cô ấy, không thấy rung rinh gì đâu!”

Đám người lại tiếp tục nhao nhao: “Tình cảm vun đắp từ từ cũng được!” “Dẫn đường cấp S siêu hiếm luôn đó, tôi thấy anh có thể thử trước mà.” “Đúng thế, người bà Joseph giới thiệu, chắc chắn có độ phù hợp cực cao với anh nhỉ?”

“Mấy cậu đừng quan tâm vớ vẩn nữa.” Lòng Lục Thành An bỗng bực dọc khó hiểu, hấn bưng luôn khay ăn lên, bỏ đi tìm Moore.

Lúc vào đến góc nhà ăn, hấn bỗng phát hiện Moore đang được các Lính gác vây quanh.

Tính cách Moore vốn ôn hòa, khoảng thời gian vừa qua lại chải vuốt thế giới tinh thần cho các Lính gác rất tận tâm. Vài Lính gác ân cần đưa các loại đồ ăn cho Moore, Moore cũng mỉm cười nhận ý tốt, trò chuyện với họ.

Nội dung trò chuyện đa phần đều liên quan đến các vấn đề y học như thế giới tinh thần, cảm xúc tiêu cực,...

Không biết tại sao, nhìn Moore được mọi người vây quanh như thế, Lục Thành An lại thấy hơi khó chịu. Hấn quay đi tìm một bàn trống, ăn hết bữa trưa với tâm trạng cáu kỉnh.

2 giờ chiều, phi thuyền Liệp Ưng tới hành tinh mục tiêu đúng như dự kiến.

Nhiệm vụ lần này không mấy nguy hiểm, động vật trên hành tinh có kích thước rất nhỏ, thấy con người cũng chỉ bỏ chạy. Lục Thành An không tấn công chúng, tập trung dẫn đội khảo sát ba ngày quanh hành tinh tài nguyên, sau khi xác định ra phạm vi khu an toàn liền khởi hành trở về hành tinh Thủ đô.

Phi thuyền trở về vào buổi tối, vì mọi người đã vất vả mấy ngày liền, Lục Thành An bèn cho các Lính gác giải tán về ký túc xá nghỉ ngơi.

10 giờ tối, Lục Thành An đang chuẩn bị đi ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Hắn dậy mở cửa, trông thấy một Lính gác cao to đang đứng bên ngoài. Lục Thành An khó hiểu: “Horst? Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Horst là bạn cùng lớp với Lục Thành An hồi còn học tại Học viện Quân sự, đã từng quân ba năm trong Đội đặc chiến Liệp Ưng. Hắn là một Lính gác cấp A+ có sức chiến đấu rất mạnh, tính cách sáng sủa, bình thường hai người cũng hay luyện võ cùng nhau, mối quan hệ rất thân thiết.

Horst vò đầu, có vẻ đang khá ngỡ ngàng: “Vào phòng rồi nói.”

Lục Thành An nhường đường cho hắn bước vào rồi đưa tay đóng cửa, rót cốc nước, cười hỏi: “Ông cứ lăm la lăm lét cái gì?”

Horst nói rất nghiêm túc: “Tôi muốn theo đuổi Moore. Ông làm mai giúp bọn tôi được không?”

Lục Thành An suýt nữa phun hết hớp nước vừa uống ra ngoài.

Horst không hề nhận thấy sự bất thường của hắn, nói tiếp: “Chị Lâm với bạn trai cũng do ông thúc đẩy mà. Ông là đội trưởng, nếu có ông tác hợp giúp, tôi nghĩ xác suất tôi چرا Moore sẽ rất cao.”

Lục Thành An sắp gồng không nổi nữa rồi, hắn nghiêng răng, trầm giọng hỏi: “Ông thích Moore?”

Horst nói: “Đúng thế! Ngoại hình cậu ấy rất hợp gu tôi, tính cách cũng là kiểu dịu dàng tôi thích nhất. Ông không biết chứ, từ khi cậu ấy vào đội, có nhiều người muốn theo đuổi lắm. Tôi quyết định phải ra tay đánh phủ đầu!”

Lục Thành An: "..."

Hắn thật sự đã quên mất vấn đề này. Đội đặc chiến Liệp Ưng có hơn trăm Lính gác độc thân nhưng lại chỉ có một mình Moore là Dẫn đường.

Tỉ lệ Lính gác và Dẫn đường ở lực lượng bộ đội tuyển đầu của Liên bang mất cân bằng cực kỳ nghiêm trọng. Trong tình huống đó, Dẫn đường độc thân, ưa nhìn, tính cách dễ chịu như Moore nghiêm nhiên sẽ trở thành đối tượng theo đuổi của các Lính gác.

Ngẫm nghĩ một lát, Lục Thành An thấy khó chịu vô cùng. Hắn nhíu mày, trầm giọng nói: "Ông đừng tăm tia Moore nữa, tiện thể nói luôn cho cả các anh em khác trong đội đừng quấy rầy Moore. Cậu ấy có đối tượng rồi, mọi người dẹp hết đi."

Horst ngơ ngác hỏi: "Cậu ấy thích ai rồi à? Sao ông biết vậy?"

Bởi vì cậu ấy thích tôi đấy...

Lục Thành An suýt nữa đã buột miệng nói ra. Hắn cố kìm lắm mới trả lời chung chung: "Hồi Tết, chính cậu ấy nói với tôi."

Horst gãi gãi đầu, khá ngạc nhiên: "Bọn tôi biết người kia không?"

Lục Thành An hắng giọng một tiếng: "Biết, trong đội chúng ta đấy. Nhưng Moore muốn giữ bí mật nên tôi không tiết lộ là ai được. Nhớ nhắc mọi người, đều là anh em vào sinh ra tử với nhau, nhất định không được nhăm nhe người yêu của đồng đội, hiểu chưa?"

Horst lập tức nghiêm túc hẳn: "Đã hiểu!"

Lục Thành An khoát tay, nói: "Được rồi. Để sau tôi nhờ bà Joseph giới thiệu đối tượng cho ông."

Horst ngơ ngác rời đi, Lục Thành An nhìn theo hắn, chột dạ gãi mũi.

Horst khá khờ, rất dễ lừa lại hay bép xép.

Đảm bảo chỉ trong vòng một hôm thôi, hắn sẽ loan tin “Moore thích ai đó rồi” đi khắp Đội đặc chiến Liệp Ưng...

Lục Thành An tiết lộ thông tin này, về sau sẽ không ai tiếp tục quấy rầy Moore nữa. Đương nhiên, hắn cũng có một chút ý đồ riêng, chẳng hiểu tại sao nhưng hắn không muốn trông thấy Lính gác khác quá gần gũi Moore.

Chỉ có điều, lén lút làm chuyện này sau lưng Moore có thực sự ổn không?

Lục Thành An càng nghĩ càng cáu kỉnh, nắm đấm cũng vô thức siết chặt lại. Nghĩ đến câu “Có rất nhiều người muốn theo đuổi Moore” của Horst ban nãy, hắn bỗng thấy giận, thậm chí trong lòng còn dâng lên cảm giác ghen tuông kỳ quái.

Chịu ảnh hưởng từ cảm xúc của chủ nhân, đại bàng vàng trên vai hắn cũng bực dọc đập cánh.

Lục Thành An nằm vật ra giường, nhắm mắt, lẩm bẩm trong đầu: “Hồi chị Lâm Dẫn đường nhiệm kỳ trước yêu đương, tôi chủ động tác hợp, còn nhận lời làm phù rể trong đám cưới của hai người họ. Nhưng nếu là Moore, tôi chắc chắn không muốn giới thiệu cậu ấy cho Lính gác khác...”

Giọng của đại bàng vàng vang lên trong đầu: “Có phải vì cậu ấy từng hôn anh không? Thế nên anh mới cảm thấy cậu ấy không được hôn người nào khác?”

Lục Thành An: “... Không biết nữa.”

Có thể phần nào đó chịu tác động bởi “hội chứng vịt con”, Moore lấy mất nụ hôn đầu của hắn, để lại một dấu ấn trong lòng hắn nên hắn đã nảy sinh tâm lý chiếm hữu kỳ lạ đối với Moore trong vô thức, không dễ chấp nhận việc có Lính gác khác ở bên Moore.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Thành An chưa từng tiếp xúc thân mật với Dẫn đường. Trong mấy năm học tập tại Học viện Quân sự, xung quanh hắn toàn Lính gác. Sau khi gia nhập Đội đặc chiến, 99% chiến hữu cũng là Lính gác. Dẫn đường nhiệm kỳ trước có tính cách rất hào sảng, hắn cũng chỉ coi cô như chị gái.

Hắn không có kinh nghiệm yêu đương, ở cạnh ai cũng trở thành anh em tốt, tính cách hắn thoải mái vô tư, chưa bao giờ nghĩ ngợi về chuyện tình cảm.

Bà Joseph giới thiệu đối tượng cho hắn đâu chỉ một lần, nhưng không lần nào hắn thấy hứng thú.

Chỉ có Moore và nụ hôn bất ngờ kia hoàn toàn khuấy đảo tâm trí Lục Thành An.

Chương 128: Ngoại truyện 3 - Phần 08: Rung động

Lục Thành An trần trọc đến tận khuya mới ngủ được.

Trong giấc mơ, hắn trở về ký túc xá của Moore. Moore say rượu hai má đỏ hây hây, đôi mắt bình thường trong veo, hòa nhã giờ như bị sương mù phủ kín. Anh nằm trên sofa không chút đề phòng, nhìn Lĩnh gác bằng ánh mắt say mê, miệng gọi khẽ: “Đội trưởng Lục... Đội trưởng Lục... Đừng đi...”

Lục Thành An trong mơ hoàn toàn đánh mất năng lực tự chủ.

Hắn thấy mình bước từng bước lại gần sofa, ôm Moore vào lòng và cúi xuống hôn.

Moore ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mặc cho hắn hôn, thậm chí không cả phản kháng trước những hành động càn rỡ hơn nữa của hắn...

Âm thanh mờ ám khiến người ta đỏ mặt vang lên trong phòng. Moore bị đè xuống sofa, ngoan ngoãn phối hợp từ đầu đến cuối, nhìn Lục Thành An bằng đôi mắt ngậm nước, âm thanh phát ra lại như dầu đổ vào lửa cháy.

Lục Thành An chứng kiến toàn bộ giấc mơ bằng góc nhìn thứ ba, cảm thấy toàn thân mình nóng bừng lên, tim đập như trống đánh.

Sáng sớm hôm sau, vừa tỉnh dậy, Lục Thành An xấu hổ lao đi tắm nước lạnh, thầm mắng bản thân vô liêm sỉ.

Từ khi trưởng thành tới giờ, rất hiếm khi nào hấn mơ thấy giấc mơ nóng bỏng như thế.

Lính gác phải chấp hành nhiệm vụ ngoài tiền tuyến mất ba trăm ngày mỗi năm như hấn chỉ toàn đối mặt với những loài sinh vật vũ trụ hung tàn nhất, cuộc sống cũng mạo hiểm như làm xiếc trên dây. Hấn tuyệt nhiên không có tâm sức đâu nghĩ về chuyện yêu đương ngọt ngào.

Đa phần các giấc mơ đều là hấn vung đao chém giết quái vật, thỉnh thoảng cũng có lúc mơ thấy người thân.

Đây là lần đầu tiên hấn mơ thấy mình triền miên thân mật với một Dẫn đường, hơn nữa đối phương còn có hình tượng cực kỳ rõ ràng.

Lục Thành An đứng trước gương, vô thức nghĩ về vài phân cảnh tình tứ trong mơ lại cảm thấy chưa đã. Nếu có một ngày hấn và Moore thật sự bên nhau, liệu khung cảnh đó sẽ ra sao? Moore cũng sẽ ngoan ngoãn phối hợp, mặc cho hấn đòi hỏi như trong mơ ư?

“Khụ khụ.” Lục Thành An vội vàng tạt nước lạnh lên rửa mặt. Nghĩ vớ nghĩ vẩn cái gì thế không biết?!

Lúc ra khỏi cửa, Lục Thành An đã khôi phục dáng vẻ bình thường.

Tướng quân trẻ tuổi, điển trai, hào sảng mặc lên mình bộ quân phục phảng phiu trông rất khí thế, uy nghiêm. Ngay khi nhìn thấy hấn, mọi người nhanh chóng xếp thành hai hàng, đồng loạt chào: “Tướng quân!”

Không ai ngờ được rằng đêm qua Tướng quân Lục đã làm chuyện vô liêm sỉ đến thế nào trong mơ.

Lục Thành An lơ đãng lướt mắt qua người Moore, hắng giọng một tiếng, nghiêm túc cất lời: “Nhiệm vụ lần này đã hoàn thành rất thuận lợi. Sau khi trở lại căn cứ, tôi sẽ đi báo cáo kết quả nhiệm vụ với cấp trên. Mọi người nghỉ ngơi một ngày, đợi lệnh phân công tiếp theo.”

Mọi người đồng thanh đáp: “Rõ!”

Lục Thành An đột nhiên nói: “Moore, cậu đi họp cùng tôi.”

Moore bị gọi tên thì khá bất ngờ, anh lễ phép đáp: “Vâng.”

Phi thuyền đáp xuống hành tinh Thủ đô, những đồng đội khác lần lượt trở về ký túc xá, Lục Thành An dẫn Moore cùng đi báo cáo kết quả nhiệm vụ. Trông hẳn rất nghiêm túc với công việc nên Moore cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn theo sau Tướng quân Lục.

Hai người cùng đi thang máy lên phòng họp. Lục Thành An báo cáo tình hình nhiệm vụ lần này một cách đơn giản, mạch lạc. Cán bộ cấp cao của Tháp Trắng rất hài lòng với hiệu suất làm việc của Đội đặc chiến Liệt Ưng, còn biểu dương Lục Thành An.

Moore không cần phải nói gì nên chẳng thể hiểu nổi tại sao Lục Thành An lại muốn dẫn mình đi cùng? Để làm vật trang trí à?

Trên đường trở về, Lục Thành An bỗng hỏi: “Ban nãy nghe bọn tôi họp chán lắm đúng không?”

Moore đáp: “Không chán, nhưng mà có rất nhiều chỗ không hiểu.”

Lục Thành An cười nói: “Không sao, sau này cậu cứ đi họp cùng tôi. Đi thêm mấy lần là hiểu cách xử lý nhiệm vụ ấy mà. Cậu thông minh thế, chắc chắn sẽ học nhanh thôi.”

Moore còn tưởng hẳn muốn bồi dưỡng mình thành trợ thủ nên không băn khoăn thêm nữa, anh gật đầu, nói: “Vâng.”

Lục Thành An chợt dạ lỏng đi, hỏi: “Chiều nay cậu có dự định gì không?”

Moore đáp: “Tôi định ra ngoài mua ít thức ăn rồi về ký túc xá nấu.”

Lục Thành An cười tươi rói: “An đồ hộp trên phi thuyền ba ngày liền phát chán luôn rồi. Nào, tôi đi cùng cậu.”

Thực ra Moore cũng rất muốn được ở cạnh Lục Thành An, chỉ là mỗi khi kề cận hẳn, trong lòng anh luôn thấp thỏm bất an, sợ mình càng ngày càng lún sâu hơn, sợ Lục Thành An sẽ nhìn thấu tình cảm anh chôn giấu, như vậy sẽ rất khó coi.

Thấy Moore còn do dự, Lục Thành An bèn nói: “Tôi nấu nướng khá ổn. Một mình cậu mua thức ăn về nấu, mua ít thì không hời, mua nhiều lại ăn không hết. Dù gì tôi cũng định tự nấu cơm tối nay, chỉ bằng ăn chung với nhau, thế thì sẽ làm được nhiều món hơn.”

Hắn nói rất hợp lý, Moore đành phải nghe theo.

Buổi chiều, Lục Thành An và Moore cùng đi siêu thị mua thức ăn. Hai người vào phòng ký túc của Moore, Lục Thành An lập tức xắn tay áo bắt đầu nấu nướng, Moore đứng bên cạnh hỗ trợ.

Nhìn Tướng quân Lục đeo tạp dề xào rau, Moore cảm thấy thật khó tin, cứ như thể anh đang nằm mơ chứ chẳng phải sự thực.

Lục Thành An thật sự là một Lính gác không có điểm nào có thể chê, năng lực mạnh, tính cách sáng sủa, xử sự chân thành, nấu ăn lại ngon. Được ở cạnh người hay cười như hắn, tâm trạng cũng vui lây... Không biết tương lai Dẫn đường nào sẽ có phúc có được Lính gác này cho riêng mình.

Lòng Moore chua chát, đầu óc dần dần quay cuồng.

Chẳng biết tại sao hôm nay anh cứ thấy tâm trí mình rất hỗn loạn, chẳng có tinh thần làm gì. Nhận thấy tình hình không ổn, Moore định lùi lại nhưng không ngờ chân lại loạng choạng suýt ngã. May mà Lục Thành An phản ứng nhanh, kịp thời vươn tay đỡ lấy eo Moore: “Cẩn thận.”

Lúc này, Lục Thành An phát hiện người hấn đang đỡ trông rất mơ màng, mắt gần như đã mất tiêu cự, nhiệt độ cơ thể cũng nóng bất thường.

Mùi hương pheromone đặc biệt của Dẫn đường tỏa ra, đó là một mùi hương rất dễ chịu, khiến người ta cảm thấy như được tắm mình trong gió xuân.

Sống lưng Lục Thành An cứng đờ, hấn thấp giọng hỏi: “Có phải... Cậu sắp...”

Hai má Moore đỏ bừng, anh cắn mạnh lên môi, kéo lý trí trở về. Anh tóm lấy cánh tay Lục Thành An, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Phòng ngủ, trong tủ đầu giường có... có thuốc.”

Lục Thành An lập tức bế anh lên, bước nhanh về phía phòng ngủ.

Mở ngăn kéo tủ đầu giường, quả nhiên bên trong có một hộp thuốc viên in dòng chữ “Thuốc ức chế phát nhiệt khẩn cấp”.

Lục Thành An giơ hộp thuốc ra cho Moore nhìn: “Đây đúng không?”

Moore cup mắt như thể đang vô cùng xấu hổ, gật đầu rất khẽ: “Đúng rồi.”

Lục Thành An nhanh chóng chạy đi rót nước, đỡ anh dậy, cho anh uống hai viên theo hướng dẫn sử dụng.

Tim Moore đập thành thịch, má đỏ ửng, cúi đầu lắp bắp nói: “Cảm... cảm ơn.”

Lục Thành An cất hộp thuốc vào lại ngăn kéo, thấp giọng dặn dò: “Cậu nghỉ đi, tôi đi nấu cơm.”

Sau khi trưởng thành, Linh gác và Dẫn đường có thể xảy ra hiện tượng phát nhiệt đột ngột. Khi gặp tình huống ấy, hoặc phải tìm

người đánh dấu mình, hoặc phải uống thuốc để khống chế. Moore năm nay đã gần 22 tuổi, phát nhiệt cũng là chuyện rất bình thường.

Chẳng qua, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đột ngột phát nhiệt trước mặt Lục Thành An như thế...

Tướng quân Lục lấy thuốc cho anh một cách rất chính trực như đang giúp đỡ người đồng đội đổ bệnh nhưng trong lòng Moore lại vô cùng xấu hổ và mất mặt. Khi đối diện với Linh gác mình thích, Dẫn đường có khả năng cao sẽ đột ngột phát nhiệt. Chuyện hôm nay thật sự quá mất mặt!

May mà Tướng quân Lục không nghĩ gì nhiều, trông cũng có vẻ chẳng hề biết sự thật.

Moore thờ phào một hơi, rúc vào chăn chợp mắt trong chốc lát.

Mùi khét bỗng nhiên bốc lên từ trong bếp. Lục Thành An giật mình, nhắc nắp vung lên liền thấy con cá hẩn mới bỏ vào nồi đã cháy đen, thế mà hẩn chẳng hề phát hiện ra, còn đang nghĩ mãi về dáng vẻ Moore lúc phát nhiệt...

Không thể không thừa nhận rằng ngay khi ngửi thấy pheromone Dẫn đường của Moore ban nãy, hẩn suýt nữa đã mất kiểm soát.

Hẩn là một Linh gác trẻ tuổi tinh lực dồi dào, có Dẫn đường phát nhiệt ngay trước mặt, Lục Thành An đã phải rất cố gắng giữ tự chủ mới không đánh dấu Moore. Ngoài mặt, hẩn trông có vẻ rất bình tĩnh nhưng thực chất tim đã đập dồn dập như trống trận từ lâu rồi.

Lục Thành An liên tục hít thở sâu nhằm khiến bản thân tỉnh táo lại, lần nữa tập trung sự chú ý vào việc nấu ăn.

Một tiếng sau, Lục Thành An bưng các món đã nấu xong tới phòng ăn, Moore cũng vừa lúc thức dậy.

Thuốc ức chế khẩn cấp rất hữu hiệu, cơn phát nhiệt của Moore đã được khống chế nhanh chóng, ngoại trừ hai má hơi hồng thì không còn gì khác thường. Anh thay bộ đồ mặc ở nhà màu trắng, tóc cũng chải gọn gàng, đầu cứ cúi xuống có vẻ rất ngượng.

Lục Thành An dời tầm mắt khỏi người Moore, đưa đũa tới: “Ăn thôi nào, nếm thử đồ ăn tôi nấu đi.”

Moore nhận lấy đũa, gắp vài miếng nếm thử, khen: “Ngon quá.”

Lục Thành An nhanh miệng nói luôn: “Nếu cậu thích thì sau tôi lại nấu cho cậu ăn. Tôi không chỉ biết nấu mỗi mấy món này thôi đâu.”

“Vâng.” Moore cúi đầu tiếp tục ăn, bầu không khí giữa hai người khá kỳ lạ nhưng không ai nói gì thêm. Chính sự yên tĩnh này lại mang đến cảm giác mập mờ khó diễn tả thành lời.

Ăn cơm xong, Lục Thành An hắng giọng, nói: “Ày, tôi rửa bát xong rồi về, cậu nghỉ ngơi nhé.”

Moore vội đáp: “Anh mất công nấu ăn rồi, để tôi rửa bát.”

Lục Thành An nói: “Cậu nên nghỉ ngơi đi thì hơn. Hôm nay bất thành linh phát nhiệt thế, chắc giờ cậu vẫn đang mệt.”

Mặt Moore sượng sùng thấy rõ.

Lục Thành An: “...”

Đạch, quái nào lại đi nói đến chuyện không nên nói ra thế này?

Lục Thành An hối hận đến mức chỉ muốn tự vả cho mình một phát. Thấy sắc mặt Moore tái trắng, hấn cố mỉm cười thật tự nhiên: “Cậu đừng bận tâm quá, tôi cũng từng phát nhiệt bất ngờ ấy mà, uống thuốc kịp thời là không sao hết.”

Moore khẽ “vâng” một tiếng rồi lẩn vào phòng ngủ với khuôn mặt đỏ chót.

Lục Thành An hôm nay rất lịch sự, trước thì lấy thuốc cho uống, sau lại chủ động an ủi. Nếu Lục Thành An thích anh dù chỉ một chút xíu thôi thì sao có thể bình tĩnh đến thế? Rõ ràng Lục Thành An chỉ đang mang tâm lý “đội trưởng quan tâm đến thành viên trong đội” mà thôi.

Trong mắt Lục Thành An, anh và những chiến hữu khác chẳng có gì khác biệt.

Moore đi vào phòng ngủ, kéo ngăn kéo tủ ra, nhìn hộp thuốc nằm trong đó, tâm trạng rối bời.

Khi nãy, lúc bỗng nhiên phát nhiệt và được Lục Thành An bế lên, anh điên cuồng muốn được Tướng quân Lục đánh dấu và chiếm lấy. Trong đầu óc mơ mơ màng màng của anh tràn ngập bóng dáng Lục Thành An, khát vọng và sự trống rỗng ở nơi nằm sâu trong cơ thể khiến anh gần như mất kiểm soát.

Hóa ra yêu thầm một người lại là chuyện vất vả đến thế.

Tiểu thay, dù là gia cảnh, cấp bậc sức mạnh tinh thần hay tính cách của anh và Lục Thành An đều chênh lệch nhau quá nhiều. Dẫn đường mà bà Joseph giới thiệu cho Lục Thành An ai cũng xuất sắc hơn anh, thím của Lục Thành An lại là giảng viên anh kính trọng nhất...

Anh không dám tỏ tình, chỉ muốn lặng lẽ thủ hộ bên cạnh Tướng quân Lục, giấu thật kỹ tâm sự của mình.

Moore hít thở sâu, nhắm mắt đi ngủ.

Cùng lúc đó, Lục Thành An đã về tới ký túc xá nhưng vẫn trần trọc trên giường.

Hắn không cách nào ngăn nổi bản thân nhớ đến dáng vẻ Moore lúc phát nhiệt, ánh nhìn mơ màng, cơ thể run rẩy, gò má đỏ hồng và cả khát vọng đè nén trong đáy mắt... Tất cả những điều ấy như đang không ngừng cào vào trái tim Lục Thành An.

Lục Thành An lao đi tắm nước lạnh.

Nghe nói Lính gác và Dẫn đường sẽ thu hút nhau bằng bản năng. Trước kia hắn cũng từng gặp kha khá Dẫn đường khác, trong đó không thiếu những chàng trai cô gái xuất chúng, nhưng hắn chưa bao giờ nảy sinh h@m muốn với bất kỳ ai trong số họ.

Hôm nay, lúc bế Moore lên, khoảnh khắc Moore run rẩy tóm lấy tay hắn, máu nóng sục sôi trong người Lục Thành An. Lần đầu tiên hắn nảy sinh suy nghĩ điên cuồng rằng hắn muốn đánh dấu, muốn hoàn toàn chiếm lấy đối phương.

Moore thật sự hoàn toàn khác biệt.

Chẳng những quấy nhiễu trái tim hắn mà còn khiến hắn có những xúc động mãnh liệt về mặt s1nh lý.

Lục Thành An day day huyết thái dương đầy bất đắc dĩ. Đạo này mình thật sự càng lúc càng bất thường!

Chương 129: Ngoại truyện 3 - Phần 09: Gặp nạn

Sau hôm ăn cơm cùng nhau đó, dường như thái độ Lục Thành An dành cho Moore đã có sự thay đổi.

Ví dụ như trên phi thuyền Liệp Ưng, mỗi khi rảnh rỗi, Lục Thành An sẽ tới phòng y tế gặp Moore với danh nghĩa “quan tâm tình hình sức khỏe tinh thần của các Lính gác”. Mỗi lần đến giờ cơm, hắn sẽ chủ động ngồi cùng bàn với Moore. Lúc trở về hành tinh Thủ đô nghỉ ngơi, hắn lại tìm cách đi mua thức ăn về nấu chung với Moore.

Hai người chẳng khác gì như hình với bóng.

Các Lính gác đều lén lút bàn tán: “Có phải Đội trưởng Lục và Moore có gì đó với nhau không?”

“Ngày nào Đội trưởng Lục cũng ở cạnh Moore, liệu có khi nào người Moore thích chính là anh ấy không?”

“Bình thường anh ấy cũng quan tâm đồng đội, nhưng mà quan tâm Moore nhiều hơn hẳn luôn.”

Lính gác đêm nọ tới nhờ vả Lục Thành An giúp chuyện theo đuổi Moore sực hiểu ra: “Bảo sao ổng lại kêu tôi đừng quấy rầy Moore, đừng cướp người yêu của đồng đội. Rõ ràng ổng đang cảnh cáo chúng ta đó!”

Các Lính gác đều nhận ra sự bất thường ở Lục Thành An.

Nhưng Moore lại không hề nghĩ nhiều. Vì Lục Thành An là một đội trưởng rất tốt, thường xuyên quan tâm tất cả đồng đội. Hắn để tâm

tới từng thành viên trong đội như một người anh cả, Moore cũng không cảm thấy bản thân có gì đặc biệt hơn trong lòng Lục Thành An.

Hai tháng trôi qua trong chớp mắt, Đội đặc chiến Liệp Ưng được phái đi chấp hành nhiệm vụ ở một thiên hà xa xôi.

Nhiệm vụ lần này yêu cầu thăm dò một hành tinh tài nguyên chưa nằm trong bản đồ Liên bang. Sau khi phi thuyền Liệp Ưng tới địa điểm chỉ định, Lục Thành An dẫn quân đi trinh sát. Trước lúc rời đi, hắn cố tình ấn nút liên lạc trên tai nghe không dây, hỏi Moore: “Nghe được chứ?”

Moore đáp: “Vâng, nghe được bình thường.”

Lục Thành An thấp giọng dặn dò: “Chúng ta không có nhiều thông tin về sinh vật vũ trụ ở đây. Cậu ở lại phi thuyền, đóng chặt cửa, nếu gặp bất kỳ nguy hiểm gì phải lập tức liên lạc với tôi.”

Ánh nhìn đầy quan tâm của hắn khiến lòng Moore rất ấm áp, anh gật đầu: “Rõ, các anh cũng cẩn thận nhé.”

Lục Thành An gật đầu, dẫn các Linh gác trong đội lái tàu chi3n rời đi.

Moore đứng cạnh cửa sổ bên hông tàu, kiên nhẫn chờ đợi, những mệnh lệnh bình tĩnh của Lục Thành An không ngừng vang lên trong tai nghe. Anh lắng tai nghe từng âm thanh, không hề nhận ra có một mảng mây tím đang chầm chậm bay về phía phi thuyền từ nơi xa trên trời cao.

Không biết qua bao lâu, phi thuyền bỗng lắc lư dữ dội, Moore suýt nữa mất thăng bằng.

Anh vội chống bên chiếc bàn bên cạnh, nghi hoặc nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ bên hông phi thuyền đông nghịt những con chim màu tím. Loài chim dữ kia có đôi cánh dài hơn 2 mét mỗi bên với lớp lông

vũ dầy phủ trên và cái mỏ sắc lẹm như mũi giáo. Chúng bay thành đàn, bao vây toàn bộ phi thuyền, đồng thời điên cuồng tấn công lồng phòng ngự bên ngoài phi thuyền bằng cái mỏ sắc của mình.

Mặt của một con chim khổng đang hướng thẳng về phía Moore. Qua ô cửa sổ phi thuyền, đối diện với đôi mắt màu tím sẫm kia, tim Moore run lên, vội vàng chạy ra hô lớn: “Mau! Giữ vững phi thuyền! Rút về phòng chỉ huy!”

Bên ngoài phi thuyền có lồng phòng ngự đặc chế, nhất thời chưa thể đột phá ngay nên chúng đồng loạt đập cánh lên trên nóc phi thuyền, muốn đẩy phi thuyền rơi xuống.

Moore không tài nào đứng vững nổi, cơ thể liên tục chao đảo qua lại như đang ngồi tàu lượn siêu tốc đến mức sắp nôn ra.

Anh tái mặt ấn nút liên lạc trên tai nghe, cố gắng báo lại tình hình với Lục Thành An bằng thái độ bình tĩnh nhất: “Đội trưởng Lục, chúng tôi bị tấn công. Đối tượng là một loài chim có kích thước khoảng 4 mét, số lượng không rõ, phi thuyền đã bị bao vây. Chúng đang tấn công vào lồng phòng ngự, đồng thời muốn đẩy phi thuyền rơi xuống!”

Lục Thành An giật mình, vội đáp: “Đã biết, tự bảo vệ bản thân, chớ tôi trở lại.”

Vừa dứt lời, Lục Thành An lập tức đổi hướng tàu chi3n.

Tàu chi3n màu đen của một đường mọt mà giữa không trung, nhoáng cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người. Cùng lúc đó, một mệnh lệnh nghiêm nghị vang lên trong tai nghe của các Linh gác: “Mọi người, lập tức quay về cứu viện!”

Thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng lần đầu tiên thấy Tướng quân Lục gấp gáp đến thế.

Mệnh lệnh còn chưa nói xong mà người đã biến mất, tốc độ này phải nhanh cỡ nào?

Nhận được lệnh, mọi người vội vàng chuyển hướng, trở về cứu viện cùng Tướng quân Lục.

Đến khi mọi người về tới nơi phi thuyền đang đỗ, Lục Thành An đã một mình xông vào vòng vây của bầy chim dữ.

Dưới sự công kích dữ dội của rất nhiều con chim dữ, lồng ngực ở phần đuôi phi thuyền đã bị phá thủng. Đám chim liên tục lao vào bên trong thông qua lỗ hổng mà không gian xung quanh phi thuyền cũng bị chúng vây kín đến mức không nhìn ra nổi màu sơn vốn có.

Moore vẫn đang ở bên trong...

Trông thấy cảnh tượng này, Lục Thành An giận điên người.

Hắn nhảy phắt ra khỏi khoang điều khiển của tàu chiến, đôi cánh vàng dang rộng hai bên vai, đao điện từ trong tay hung hãn vung chém, cương quyết mở ra một con đường máu, lao vào trong qua lỗ thủng ở đuôi phi thuyền. Đồng thời, hắn hạ lệnh qua tai nghe: “Tổ 1 tổ 2 giải quyết bầy chim phía Đông, tổ 3 tổ 4 phụ trách phía Tây, những người còn lại ra sau tiếp ứng! Chú ý không được dùng vũ khí hỏa lực, trong phi thuyền vẫn còn đồng đội!”

Tướng quân Lục vừa ra lệnh, các Lính gác thuộc Đội đặc chiến Liệp Ưng lập tức hành động.

Lúc này, phi thuyền vẫn đang rung lắc dữ dội. Lục Thành An xông vào trong, lao thẳng tới phòng y tế. Hắn thấy khắp nơi đều là thi thể của loài chim kia, dưới hành lang, trên vách tường văng đầy máu tươi không biết của người hay của quái vật.

Tim Lục Thành An run lên, hắn vừa chém giết quái vật, vừa hỏi vào tai nghe: “Moore, Moore, cậu ở đâu?!”

Giọng Moore vang lên trong tai nghe: “Tôi... ở phòng chỉ huy.”

Lục Thành An vội vàng quay người bay về phía phòng chỉ huy.

Đồng đội đang chiến đấu cực kỳ kịch liệt với quái vật ở bên ngoài, phi thuyền lắc lư không ngừng. Lục Thành An trụ thật vững, vũ khí trong tay nhanh chóng vung lên, chém phăng tất cả lũ quái vật muốn cản đường hắn.

Trong chốc lát, thi thể quái vật rơi lả tả như mưa quanh người hắn.

Lục Thành An máu nhuộm khắp người mau chóng tới được trước cửa phòng chỉ huy.

Ánh mắt hai người chạm nhau qua cánh cửa của phòng chỉ huy. Moore còn chưa kịp nói tiếng nào, Lục Thành An đã rảo bước tiến thẳng tới, ôm chặt anh vào lòng, thấp giọng hỏi han bên tai: “Cậu không sao chứ? Có bị thương không?”

Giọng Lính gác nghe khàn đặc, cánh tay ôm lấy Moore hình như cũng đang hơi run rẩy.

Moore giật mình, trái tim bỗng chốc được nhồi đầy bởi cảm xúc mềm mại và ấm áp.

Khi bầy chim dữ kia phá thủng được lồng phòng ngự, Moore đã rất hoảng sợ. Đó là lần đầu tiên anh đối diện với sinh vật vũ trụ hung tàn gần đến như thế. Cái mỏ sắc bén của con quái thú cắt qua người anh, cơn đau rất khó chịu lan khắp cơ thể.

Anh cố giữ bình tĩnh dẫn dắt hai Lính gác vừa đánh vừa lùi, cố gắng bảo vệ phòng chỉ huy bằng mọi giá, chờ đồng đội tới cứu viện.

Không ngờ Đội trưởng Lục trở về nhanh đến vậy, hơn nữa hắn còn là người đầu tiên đột phá được vòng vây.

Nhìn Tướng quân Lục toàn thân đẫm máu xé toạc vòng vây của lũ chim dữ tới cứu mình, hốc mắt Moore bỗng cay sè.

Người anh thích là một Lính gác mạnh mẽ, đáng tin cậy và trọng tình trọng nghĩa như vậy đấy. Cho dù người bị bao vây hôm nay không phải anh mà là bất kỳ chiến hữu nào khác, Lục Thành An cũng sẽ lao đi cứu người ngay lập tức giống như vậy.

Trách sao thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng luôn kính trọng người đội trưởng này đến thế.

Moore nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Lục Thành An, nói: “Tôi không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi.”

Nghe anh nói thế, Lục Thành An lập tức nhíu mày. Hắn bế ngang Moore lên, vừa đi thẳng về phía phòng ký túc, vừa bình tĩnh hỏi tình hình qua tai nghe: “Bên ngoài sao rồi?”

Tiếng báo cáo của cấp dưới vang lên bên tai: “Tướng quân, một nửa số quái vật đã bị chúng ta chém chết. Chúng đang rút lui rồi.”

Lục Thành An hạ lệnh: “Đừng đuổi theo. Xua chúng đi rồi mau chóng về phi thuyền, chuẩn bị rút quân.”

Một lát sau, phi thuyền lắc lư chao đảo cuối cùng cũng đứng vững. Các Lính gác giải quyết xong đám quái vật bên ngoài liền tuân lệnh lên phi thuyền.

Lục Thành An cho người kiểm kê thương vong. Lần bị quái vật biết bay tập kích bất ngờ này vẫn may Lục Thành An cứu viện kịp thời, Moore cũng phản ứng nhanh, mau chóng rút về phòng chỉ huy nên không ai hy sinh.

Phi thuyền Liệp Ưng tạm thời rút lui. Lục Thành An bế Moore vào phòng, đặt anh xuống giường.

Áo blouse của Moore đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Lục Thành An nhanh tay cởi nó ra, lại cắt luôn cả áo sơ mi bên trong, để lộ toàn bộ nửa

thân trên. Bấy giờ hắn mới thấy rõ trên vai Moore có một vết thương rất dài, hẳn là do quái vật kia gây ra.

Miệng vết thương dài đến 10cm vẫn đang rỉ máu tạo thành sự đối lập cực kỳ lớn với làn da trắng trẻo của anh.

Lục Thành An sầm mặt. Hắn cầm tấm bông cẩn thận sát khuẩn cho anh, dịu dàng hỏi: “Đau lắm đúng không?”

Vừa rồi Moore luôn bị vây trong trạng thái căng thẳng nên không cảm thấy quá đau.

Lúc này, miệng vết thương tiếp xúc với nước thuốc lạnh lẽo, cơn đau trở nên rõ rệt hẳn. Nhận thấy bản thân đang để trần toàn bộ nửa người trên trước mặt Lục Thành An, Moore hơi rụt vai lại, vành tai đỏ ửng: “Không... Không đến nỗi. Tôi trốn nhanh, vết thương cũng không sâu.”

Lục Thành An cau mày, cẩn thận sát trùng, băng bó cho Moore.

Vì vết thương nằm ở vị trí khá đặc biệt, Lục Thành An lại là người khá tùy tiện, hắn lột s@ch áo của Moore ra nên khi băng bó, ngón tay sẽ vô tình chạm phải đầu ngực nhạy cảm.

Moore bị hắn chạm tới chạm lui, tai đỏ lựng như sắp nhỏ máu, cúi gằm đầu không biết phải làm sao.

Cuối cùng cũng băng bó xong, Lục Thành An cúi xuống nhìn liền thấy da dẻ Moore trắng bóc, nhẵn nhụi không tí vết, hai điểm nhỏ nhô lên trước ngực lại đỏ hồng rất quyến rũ... Lúc này hắn mới sực nhận ra hành động của mình khá bất lịch sự.

Vừa nãy, trong tình huống cấp bách, hắn đã lột s@ch áo người kia ra. Đáng vẻ cúi gằm đầu vừa xấu hổ, vừa quẫn bách của Moore khiến Lục Thành An cũng thấy ngượng theo.

Hắn cuống quít choàng chặn lên người giúp Moore, ho khẽ một tiếng: “À thì... Cậu nghỉ ngơi đi nhé.”

Moore đỏ mặt nói: “Tôi về phòng mình thì hơn.”

Cũng phải, một Dẫn đường như Moore ngủ lại trong phòng Tướng quân Lục thì không hay cho lắm.

Thế nhưng áo của anh bị Lục Thành An cắt nát, hắn đành quay đi lấy một chiếc áo từ trong tủ của mình cho Moore mặc.

Chiều cao của hai người chênh lệch nhau mười mấy xen ti mét, đương nhiên quần áo không thể vừa vặn. Lục Thành An bất đắc dĩ nói: “Mặc tạm trước nhé.”

“Cảm ơn.” Moore cúi đầu thay chiếc áo Lục Thành An đưa cho rồi rời đi.

Dáng người Moore khá mảnh khảnh, mặc áo của Lục Thành An thì rộng thấy rõ. Không biết tại sao Lục Thành An lại cảm thấy hình ảnh này nom rất vừa mắt. Thế này vừa hay có thể tuyên bố quyền sở hữu, để toàn bộ người trong đội đều biết... Moore thuộc về hắn.

H@m muốn chiếm hữu của Lĩnh gác đối với Dẫn đường quả nhiên đáng sợ.

Cho đến tận khi Moore rời khỏi phòng, Lục Thành An mới thôi nhìn, xấu hổ gãi mũi.

Cuối cùng hắn cũng chắc chắn rằng hắn thích Moore.

Bằng không, khi nhận được lời xin trợ giúp của Moore ban nãy, hắn chẳng việc gì phải căng thẳng đến thế.

Lúc thấy Moore bị thương, hắn cũng không đau lòng như vậy.

Lại càng không thường xuyên mơ thấy cảnh tượng thân mật với Moore.

Kể từ khoảnh khắc bị Moore hôn lúc say rượu, Dẫn đường này đã bất tri bất giác tiến sâu vào trái tim hẳn.

Chương 130: Ngoại truyện 3 - Phần 10: Tô tình

Sau khi trở lại hành tinh Thủ đô, Lục Thành An tới Tháp Trắng báo cáo tình hình nhiệm vụ. Tháp Trắng quyết định tạm hoãn kế hoạch chiếm lĩnh hành tinh, tiến hành bắt sinh vật bay kia về nghiên cứu kỹ càng trước. Đội đặc chiến Liệp Ưng được nghỉ ngơi 3 ngày.

Sinh nhật Moore là ngày 25 tháng 4, vừa khéo nằm trong đợt nghỉ này.

Nếu đã xác định mình thích Moore rồi, Lục Thành An quyết định phải tổ chức một sinh nhật thật ý nghĩa cho đối phương.

Tối muộn 24 tháng 4, Moore bỗng nhiên nhận được tin từ Lục Thành An: “Tới bãi đỗ xe tầng 10 của Tháp Trắng, có việc cần gặp cậu.”

Moore còn tưởng Tháp Trắng giao nhiệm vụ khẩn cấp gì, bèn vội vàng đeo ba lô chạy xuống bãi đỗ xe.

Nhưng khi đến nơi rồi, anh phát hiện ở đó chỉ có một mình Lục Thành An, không thấy mặt bất kỳ đồng đội nào khác.

Moore nhìn đối phương bằng ánh mắt khó hiểu: “Đội trưởng Lục, mọi người đâu?”

Lục Thành An cười nói: “Không có ai khác cả. Lên xe đi, tôi đưa cậu tới một nơi.”

Trời tối đen rồi mà Đội trưởng Lục lại đột nhiên gọi anh ra, có khi nào là nhiệm vụ khẩn cấp gì không? Moore không nghĩ nhiều, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phó lái. Lục Thành An khởi động xe, đưa anh tới vùng ngoại thành của hành tinh Thủ đô.

Thấy kiến trúc xung quanh càng lúc càng lạ lẫm, nghi hoặc trong lòng Moore càng lúc càng nhiều, anh không kìm được, bèn hỏi: “Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

Lục Thành An cười bí hiểm: “Cứ từ từ, lát nữa là biết ngay.”

Moore đành thôi không hỏi nữa nhưng lòng lại căng thẳng hơn.

Đêm đã khuya lắm rồi, bên ngoài tối đen như mực, chỉ có ánh đèn pha từ xe bay chiếu sáng phía trước. Càng đi càng thấy hẻo lánh, hai người ngồi trên một chiếc xe, tim Moore bất giác đập nhanh hơn.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, xe tới đỉnh núi ở vùng ngoại ô.

Lục Thành An đỗ xe lại rồi bước xuống, chủ động mở cửa giúp Moore: “Nào, xuống xe thôi.”

Vừa xuống xe, Moore bất ngờ phát hiện nơi này là một khu cắm trại tư nhân. Phía trước có một chiếc lều đã dựng sẵn, Moore ngoảnh sang nhìn Lục Thành An với vẻ khó tin: “Anh dẫn tôi lên đỉnh núi cắm trại sao?”

Đêm hôm khuya khoắt đưa anh lên núi cắm trại, rốt cuộc Tướng quân Lục chờ chúng gì thế này?

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Moore, Lục Thành An cười xòa: “Đi qua đó xem đi.”

Moore đành đi về phía chiếc lều cùng hẳn. Lục Thành An ấn lên điều khiển từ xa trong tay, từng vòng dây đèn quanh lều bỗng chiếu rọi ánh sáng ấm áp. Lúc này Moore mới thấy rõ có một cái bàn kê trước lều, bên trên là một chiếc bánh kem đẹp mắt với dòng chữ “Chúc Moore sinh nhật vui vẻ”.

Moore đứng sững tại chỗ.

Giọng nói ôn hòa, trầm ấm của Lục Thành An vang lên bên tai: “Vừa đúng 0 giờ. Chúc mừng sinh nhật.”

“...” Moore không thể tin tất cả những điều đang diễn ra trước mắt.

Không ngờ Lục Thành An nhớ sinh nhật anh, còn chu đáo chuẩn bị bánh kem, đưa anh lên đỉnh núi tổ chức sinh nhật riêng?!

Đỉnh núi vắng tanh không một ai quấy rầy, chỉ có hai người họ cùng ăn sinh nhật. Đây là chuyện Moore năm mơ cũng không dám mong chờ.

Lục Thành An thấy anh cứ đứng ngây ra đó mãi thì khẽ bật cười, vòng tay khoác vai Moore, nghiêng đầu nhìn anh: “Sinh nhật của thành viên khác trong đội đều là mọi người tổ chức với nhau. Nhưng sinh nhật cậu, tôi chỉ muốn một mình tôi với cậu cùng trải qua.”

Nghe thế, Moore gần như ngừng thở, anh nhỏ giọng hỏi: “Sao lại muốn tổ chức riêng?”

Lục Thành An nói: “Đông người ồn ào lắm. Không muốn bị người khác quấy rầy.”

Moore còn chưa kịp hiểu, Lục Thành An đã kéo anh cùng ngồi xuống bên cạnh bàn: “Bánh sinh nhật này tôi tự làm đấy, học mất cả buổi chiều trong tiệm bánh. Lần đầu làm, miễn cưỡng thì cũng coi được... Thắp nến trước đã, ước đi.”

Dù chỉ là chiếc bánh kem có hình thức cực kỳ đơn giản những vẫn được chăm chút rất tỉ mỉ, bên trên còn xếp kín một lớp hoa quả Moore thích ăn nhất.

Thật sự là Lục Thành An tự làm ư?

Moore cứ lâng lâng như đang mộng du. Anh thấy Lục Thành An thắp nến trên bánh, ánh nến lung linh nhẹ nhàng lay động vì cơn gió nhẹ

trên đỉnh núi thổi qua hết như nhịp đập trái tim anh lúc này: Không tài nào khống chế nổi.

Lục Thành An nói: “Ước đi nào.”

Moore nhắm mắt lại, dò mặt ước nguyện trong lòng: “Hy vọng sẽ được ở bên Tướng quân Lục trong những lần sinh nhật về sau.”

Điều ước này xa xỉ đến mức gần như không thể trở thành hiện thực. Nhưng hôm nay cứ để bản thân anh được tham lam một chút đi.

Sau khi ước xong, Moore thổi tắt nến.

Anh cầm dao cắt bánh, cẩn thận chia vào hai đĩa. Lục Thành An thì vòng ra phía sau lưng, đeo một sợi dây chuyền lên cổ anh, cười nói: “Quà sinh nhật, hy vọng cậu sẽ thích.”

Moore cúi đầu nhìn, sợi dây chuyền là kiểu dáng rất đơn giản, không ngờ mặt dây lại mang hình một chú hươu nhỏ gần như giống hệt thực thể tinh thần của anh. Hươu của anh có vẻ ngoài khá đặc biệt, chắc chắn không thể mua được mặt dây trông giống đến thế này. Rõ ràng đây là món quà Lục Thành An đặt làm riêng để tặng anh.

Moore đưa tay mân mê mặt dây hình hươu nhỏ, khẽ nói: “Cảm ơn, tôi rất thích.”

Lục Thành An trở lại ngồi bên cạnh anh, nói: “Ăn bánh kem thôi. Phải rồi, tôi còn chuẩn bị rượu vang nữa đấy.” Nói rồi, hắn lập tức lấy hai chiếc ly, rót rượu ra và đưa cho Moore một ly, cười rất tươi: “Nào, chúc mừng cậu lại lớn thêm một tuổi.”

Có lẽ nụ cười tươi của Lục Thành An có khả năng lôi kéo rất mạnh mẽ, Moore không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

Anh chủ động cụng ly với đối phương, uống hết nửa ly rượu.

Tiệc là tửu lượng của Moore thực sự quá kém, mới uống có nửa ly rượu vang mà má đã đỏ hồng.

Ánh đèn ấm áp chiếu lên gương mặt Moore, hai gò má hây hây trông đẹp lạ kỳ giữa đêm khuya. Đôi môi anh ướm át, đôi mắt lại trong veo, dịu dàng.

Thực thể tinh thần hươu nhỏ đáng yêu ghé bên người chủ nhân, dáng vẻ hiền lành ngoan ngoãn đó khiến người ta thấy rất thích. Đại bàng vàng không kìm được ý muốn tiến tới gần nó, bèn bay vài vòng trên đầu hươu một lát rồi đậu xuống bên cạnh.

Đình núi vắng tanh cực kỳ yên tĩnh, Lục Thành An ngoảnh sang nhìn Moore, cảm thấy mồm miệng khô rang, trong lòng như có đám lửa đang cháy hừng hực.

Moore không nhận ra ánh nhìn chăm chú của Lính gác, anh cúi đầu tập trung ăn bánh kem, nhận xét: “Đội trưởng Lục, bánh kem anh làm ngon lắm đấy.”

Lục Thành An nói: “Thế à? Vậy sau này sinh nhật năm nào tôi cũng sẽ làm tặng em.”

Moore ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp đôi mắt sâu của Lục Thành An.

Lính gác không ngừng áp sát tới, tiếp đó thì vươn tay tháo kính của anh ra như đang trêu đùa.

Moore ngẩn người, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Anh đang muốn hỏi tại sao Đội trưởng Lục lại tháo kính của mình thì Lục Thành An bỗng ghé đến hôn lên môi anh.

“...” Tim Moore run lên, toàn thân cứng đờ như pho tượng.

Thấy Moore không phản kháng, Lục Thành An đưa tay tới giữ gáy anh để hôn sâu thêm.

Nụ hôn của Lính gác mang theo khao khát chiếm hữu cực kỳ rõ ràng, càng lúc càng nhiệt tình, cũng càng lúc càng sâu thêm như thực sự muốn nuốt anh vào bụng.

Moore bị hôn nhũn cả người, ngón tay bấu chặt lên vai Lục Thành An theo bản năng, căng thẳng đến mức quên luôn việc phản kháng.

Không biết trôi qua bao nhiêu lâu, đến tận khi Moore sắp ngạt thở, Lục Thành An mới tiếc nuốt buông anh ra.

Moore nhìn Lục Thành An, nét mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Lục Thành An khẽ cười, véo má anh: “Lần đó em uống say rồi cưỡng hôn tôi, hôm nay coi như trả lại.”

Moore ngỡ ngác: “Uống say gì cơ?”

Lục Thành An nói: “Hôm Tết ấy, chính cái hôm tôi đi gặp đối tượng được giới thiệu, em uống khá nhiều rượu. Lúc tôi đến ký túc xá đưa đồ ăn cho em thì phát hiện em say rồi, bèn bế em về giường. Ai ngờ em cứ níu tôi lại không chịu buông, còn hôn tôi nữa... Chẳng lẽ em quên rồi?”

Moore thật sự không nhớ bất kỳ chuyện gì sau khi say rượu. Giờ nghe chính miệng Lục Thành An nói ra, anh chỉ thấy xấu hổ vô cùng.

Hóa ra Tướng quân Lục đã sớm biết tất cả, thế mà anh còn tưởng mình giấu giếm tốt lắm...

Thấy dáng vẻ thấp tha thấp thỏm của Moore, Lục Thành An mềm lòng, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Moore, tôi thích em.”

Moore tròn mắt: “Anh... vừa nói gì?”

Anh bị cận thị nặng, sau khi bị tháo mất kính thì không nhìn được rõ dáng vẻ của Lục Thành An nhưng từng lời hắt nói vẫn rơi vào tai rất rành rọt.

Lục Thành An mỉm cười, đeo lại kính cho Moore, nhìn anh, lặp lại từng chữ: “Tôi nói tôi thích em.”

Kính đã quay trở lại, rốt cuộc Moore cũng nhìn rõ được người trước mặt.

Biểu cảm của Lục Thành An rất nghiêm túc, ánh mắt thì dịu dàng, trông không có chút gì giống như đang nói đùa. Nghĩ đến nụ hôn khi nãy, tim Moore đập thình thịch, các ngón tay tự đan chặt vào nhau, lòng không thể tin nổi.

Lục Thành An thật sự tỏ tình với mình? Chuyện này còn đẹp hơn cả mơ nữa.

Lục Thành An nắm chặt tay Moore, dịu giọng nói: “Thực ra từ sau lần em say rượu hôn tôi, tôi đã biết em thích tôi rồi. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu được tình cảm của bản thân, không muốn đáp lại em một cách vội vàng, qua loa. Còn bây giờ tôi đã hiểu rõ lòng mình.”

Hắn nhìn Moore, nói từng chữ rất rành mạch: “Moore, tôi muốn trở thành bạn trai em, bảo vệ em, chăm sóc em thật tốt.”

Tim Moore khẽ run lên, hốc mắt cay sè.

Anh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được Lục Thành An tỏ tình.

Moore cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Thực ra ngay từ lần đầu gặp nhau, em đã thích anh rồi. Chỉ là em chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng anh sẽ đáp lại em, cũng không dám nói cho anh biết, sợ anh sẽ ghét em...”

Lục Thành An vươn tay ôm Moore vào lòng: “Sao có thể như thế được? Trong mắt tôi, em là Dẫn đường tốt nhất.”

Moore ôm chầm lấy Lục Thành An, vùi mặt vào lòng hắn, cảm nhận cái ôm ấm áp và nhịp tim mạnh mẽ của đối phương.

Khoảnh khắc ấy, anh cảm tưởng như mình chính là người hạnh phúc nhất thế gian này.

Moore và Lục Thành An ngủ lại trong lều.

Lục Thành An rất lịch sự, không hề có hành động nào đi quá giới hạn, chỉ ôm anh, dịu dàng hôn môi.

Cả hai ôm nhau nằm trong chiếc lều trên đỉnh núi.

Lục Thành An kể cho Moore nghe rất nhiều chuyện hồi bé. Moore nằm trong lòng hẳn yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Sau đó, Moore ngủ trong lòng Lục Thành An.

Anh mơ thấy một giấc mơ rất đẹp. Chưa bao giờ anh được ngủ yên đến thế.

Chương 131: Ngoại truyện 3 - Phần 11: Ly biệt

Sau khi Moore và Lục Thành An yêu nhau không lâu, Lục Tắc Hiên tốt nghiệp Học viện Quân sự, gia nhập Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Biết Lục Tắc Hiên là em trai Lục Thành An, Moore rất quan tâm hẳn. Chẳng qua tính cách hai anh em trái ngược nhau, Lục Thành An thì sôi nổi, sáng sủa, Lục Tắc Hiên lại lạnh lùng, ít nói vô cùng.

Lục Thành An nói chuyện riêng với Moore: “Thằng em tôi giống tính mẹ nó, trông thì lạnh lùng khó gần nhưng thực chất lại là người rất trọng tình, có tinh thần chính nghĩa. Em đừng nhìn vẻ ngoài nó như vậy mà lầm.”

Moore đồng tình: “Trên người cậu ấy quả thật có dáng dấp Trưởng khoa Tiêu.”

Lục Thành An cười, nói: “Thiên phú của nó cũng rất khá, Linh gác cấp S, thức tỉnh khả năng bay lượn còn sớm hơn cả tôi và chú. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó chính là người thừa kế Quân đoàn Liệp Ưng trong tương lai. Chú sắp xếp nó vào Đội đặc chiến cũng là muốn nó theo tôi học hỏi kinh nghiệm nhiều hơn.”

Tình cảm giữa Lục Thành An và Lục Tắc Hiên rất thân thiết, hai người lớn lên cùng nhau, mối quan hệ chẳng khác gì anh em ruột.

Moore đã là người yêu của Lục Thành An, đồng thời còn là học trò của Trưởng khoa Tiêu, thế nên anh tự động đối xử với Lục Tắc Hiên hết như với em trai mình.

Không bao lâu sau, Đội đặc chiến Liệp Ưng nhận được một nhiệm vụ đặc biệt.

Bọn họ phải tới một hành tinh nằm gần chòm sao Nam Tam Giác để điều tra tình hình phân bố tài nguyên trên đó. Trước khi xuất phát, mọi người vẫn vui vẻ ăn quà vặt, nói chuyện phiếm, đấu võ với nhau trên phi thuyền, không ai đoán trước được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Hành tinh kia nhìn đâu cũng thấy kỳ quái.

Lúc Lục Thành An dẫn đội đi thăm dò, mí mắt Moore cứ giật liên tục, trong lòng tràn ngập cảm giác bất an.

Nhưng anh đã tham gia vô số nhiệm vụ cùng Lục Thành An, lần nào hẳn cũng có thể biến nguy thành an. Moore đành cố nén cảm giác chộn rộn đang có, mong ngóng Lục Thành An có thể thắng lợi trở về sớm một chút.

Công tác trinh sát kéo dài rất lâu, tâm trạng lo lắng của Moore mãi không dịu xuống được.

Đến khi trời sắp tối đen, anh đột ngột nghe thấy tiếng quát của Lục Thành An vang lên trong tai nghe: “Mọi người lùi lại ngay! Lùi lại ngay!”

Âm thanh trong tai nghe càng lúc càng hỗn loạn, Moore không biết phía trước đang xảy ra chuyện gì. Anh chỉ nghe thấy tiếng các Lính gác đang chiến đấu, giữa những tạp âm là tiếng hét lớn cực kỳ rõ ràng của Lục Thành An: “Tắc Hiên, cẩn thận!”

Tim Moore bỗng run lên, dự cảm không lành bao phủ tâm trí anh như mây mù.

Anh chạy thẳng tới sân bay của phi thuyền không chút do dự, nhảy vào khoang điều khiển của tàu chiến, thuần thục đóng kín cửa.

Là sinh viên tốt nghiệp từ Học viện Quân sự, điều khiển các loại phương tiện bay là kỹ năng cơ bản nhất.

Lính gác phụ trách phòng thủ trên phi thuyền phát hiện Moore định xông ra liền vội vàng ngăn cản: “Bác sĩ Moore, anh định làm gì?”

Moore giẫm mạnh chân ga, nói: “Tướng quân gặp nguy hiểm, tôi đi hỗ trợ!”

Ngay sau đó, một chiếc tàu chi3n mini lao thẳng về phía bầu trời nơi đang vang lên âm thanh huyên náo với tốc độ nhanh như mũi tên rời cung.

Moore lái tàu chi3n vọt đến nơi các đồng đội tập trung cực kỳ nhanh.

Tàu chi3n dừng thành nhóm trên không trung, hiển nhiên đại đa số chiến hữu đều đã rút lui thành công.

Phía dưới tàu chi3n là biển quái vật đông hung nhúc. Moore chăm chú quan sát liền thấy ánh đao trắng lóa đột nhiên chém tan đám quái vật từ giữa vòng vây, cưỡng chế tạo ra một lỗ hổng thoát thân.

Tiếp đó, Lục Tắc Hiên được đẩy mạnh lên cao.

Có tàu chi3n lập tức tiến tới chi viện, Lục Tắc Hiên vừa đứng vững trên đó thì bỗng hét lớn: “ANH!”

Moore nhìn xuống dưới theo Lục Tắc Hiên.

Anh trông thấy Lục Thành An rơi vào vòng vây của quái vật, thực thể tinh thần đại bàng vàng của hắn lơ mờ lúc thấy lúc không. Hiển nhiên sức mạnh tinh thần của hắn đang cực kỳ bất ổn, có vẻ đã đi đến bờ vực cuồng bạo. Còn thân thể hắn lại đang bị quái vật điên cuồng giằng xé... Thậm chí xé đôi thành hai phần từ chỗ eo.

Máu tươi đặc sệt bắn tung tóe. Chỉ trong thoáng chốc, Lục Thành An đã bị đàn quái vật nuốt trọn.

Moore kinh hoàng nhìn cảnh tượng ấy, bất tri bất giác, đôi mắt đã đẫm nước.

Anh không thể tin, càng không thể chấp nhận...

Vị đội trưởng được hơn trăm Lính gác Đội đặc chiến Liệp Ưng kính nể vô cùng, vị tướng quân trẻ trung, nhiệt huyết, xông xáo, tự tin ấy sao có thể chết ở đây?

Nhưng anh tận mắt chứng kiến cảnh Lục Thành An bị xé làm đôi, tận mắt thấy Lục Thành An bị lũ quái vật khủng khiếp kia nuốt trọn.

Điều này còn đáng sợ hơn cả ác mộng.

Toàn thân Moore đang run rẩy, anh muốn lái tàu chi3n lao xuống cứu người nhưng cảm xúc đau đớn cuồn cuộn trong đầu lại như thanh đao đang hung tợn chém nát tâm trí anh.

Từ năm 16 tuổi thức tỉnh thành Dẫn đường, thế giới tinh thần của anh vẫn luôn ổn định.

Nhưng giờ phút này, chính mắt trông thấy thảm cảnh người mình yêu bị phanh thây, tinh thần Moore gần như sụp đổ.

Cơ chế tự bảo vệ thế giới tinh thần của Dẫn đường phát huy tác dụng, Moore ngất lịm đi.

Chiếc tàu chi3n anh lái rơi thẳng xuống. Trông thấy thế, Lục Tắc Hiên lập tức bay tới nâng tàu chi3n lên, nhìn vào trong qua ô cửa kính mới phát hiện người điều khiển là Moore.

Nhớ đến câu nói cuối cùng của anh trai trước khi bị quái vật nuốt chửng “Chăm sóc Moore thật tốt”, lòng Lục Tắc Hiên đau như cắt, vội vàng đưa Moore trở về phi thuyền.

Moore hôn mê rất lâu. Trong cơn mê, anh mơ thấy mình và Lục Thành An quay lại đỉnh núi kia, hai người ngồi bên nhau cùng ngắm

sao sáng. Lục Thành An ôm vai anh, mỉm cười nói: “Sinh nhật những năm sau tôi sẽ luôn ở bên em.”

Cảnh trong mơ quá đẹp đẽ, anh không muốn phải tỉnh lại một chút nào.

Đến tận ngày hôm sau, khi phi thuyền Liệp Ưng về tới hành tinh Thủ đô, cuối cùng Moore cũng tỉnh lại.

Khi vừa tỉnh, anh lập tức hỏi Lục Tắc Hiên: “Anh của anh đâu? Anh ấy đâu rồi?”

Lục Tắc Hiên cúi đầu, mắt đỏ hoe: “Anh ấy... Anh ấy hy sinh rồi... Xin lỗi, vì cứu tôi nên anh ấy mới...”

Khi đó, Lục Tắc Hiên mới tốt nghiệp Học viện Quân sự không lâu, trên người vẫn còn sự ngây ngô, non nớt của cậu sinh viên trẻ.

Moore nhìn đôi mắt đỏ hoe của Lục Tắc Hiên, nhất thời không biết nên nói gì. Đây là cậu em trai Lục Thành An yêu thương nhất, anh không nên trách cứ người này. Thế nhưng anh không tài nào chấp nhận nỗi sự thật tàn khốc rằng Lục Thành An đã hy sinh.

Thời gian hai người bên nhau quá ngắn ngủi, anh còn vô số điều chưa kịp nói với Lục Thành An, còn vô số nguyện vọng chưa kịp thực hiện.

Anh yêu thầm lâu đến thế, khó khăn lắm mới chờ được lời tỏ tình của Lục Thành An, sao cam tâm sinh ly tử biệt như vậy?

Nước mắt Moore rơi lã chã không cách nào kìm lại, giọng nghẹn ứ gần như không nghe rõ: “Mọi người tìm thấy di hài của anh ấy không?”

Lục Tắc Hiên nghẹn ngào: “Anh ấy đã bị quái vật cắn xé rồi... Chúng tôi chỉ tìm được vài mảnh quần áo dính máu...”

Moore nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt chảy ướt áo. Anh tận mắt trông thấy cơ thể Lục Thành An bị quái vật xé làm đôi. Anh không tài nào tưởng tượng nổi cảnh tượng Lục Thành An bị đám quái vật kia cắn nuốt từng chút một rồi cuộc sẽ ra sao.

Chỉ vừa nghĩ đến điều đó thôi, Moore đã thấy tim mình cũng như bị xé nát, đau đến chết lặng.

Moore ấn mạnh lên ngực mình, hận không thể chết cùng Lục Thành An.

Chỉ ít, chết rồi sẽ không đau khổ đến thế này.

Ba ngày sau, lễ tang Thiếu tướng Lục Thành An được cử hành tại hành tinh Thủ đô.

Moore đã điều chỉnh cảm xúc ổn thỏa, tham dự tang lễ cùng các đồng đội thuộc Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Anh đứng trước mộ Lục Thành An, dờ dẫm nhìn Lính gác tươi cười rạng rỡ trong di ảnh, cảm giác như toàn bộ máu trong cơ thể mình đều đông lại, trái tim cũng lạnh lẽo như băng... Dường như chính từ khoảnh khắc ấy, tim anh đã chết theo Lục Thành An.

Tuy thời gian anh được ở bên Lục Thành An rất ngắn ngủi nhưng chắc chắn anh sẽ không quên được người này.

Anh sẽ không bao giờ thích ai khác như cách anh từng thích Lục Thành An.

Sau khi tang lễ kết thúc, mọi người lục tục rời đi. Moore vờ rời khỏi nghĩa trang cùng mọi người, đi được nửa đường lại một mình quay trở lại.

Nghĩa trang vô cùng tĩnh lặng, Moore đứng trước mộ Lục Thành An, khom người nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt trong di ảnh.

Hai người chưa công khai mối quan hệ, thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng cũng không ai biết Lục Thành An đã bí mật tỏ tình với Moore.

Vậy nên Moore không thể thể hiện hết sự đau khổ của bản thân trước mặt mọi người.

Trong mắt những người khác, anh chỉ là chiến hữu của Lục Thành An. Anh chỉ có thể lén trở lại thăm Lục Thành An, nói riêng với hắn vài điều.

Ngón tay Moore dừng lại trên di ảnh, anh khẽ nói: “Em thấy cơ thể anh bị xé đôi. Khi ấy... Anh đau lắm phải không?”

“Em không trách Tắc Hiên, em biết anh là một đội trưởng rất nghĩa khí, kể cả người bị vây khốn khi đó không phải em trai anh mà là bất kỳ chiến hữu nào khác, anh đều sẽ cứu họ thôi.”

“Em trai anh vẫn tự trách nhiều lắm. Anh cũng không hy vọng cậu ấy phải sống mãi trong ám ảnh đúng không?”

“Yên tâm, em sẽ ở lại Đội đặc chiến Liệp Ưng, chăm sóc em trai và cả những đồng đội khác thay anh.”

“Vì anh đã từng nói Đội đặc chiến Liệp Ưng chính là nhà của em. Nơi này có rất nhiều kỷ niệm của chúng ta, em sẽ bảo vệ những hồi ức ấy, sống tiếp thật tốt giống như anh vẫn luôn bên cạnh em.”

Tầm mắt Moore nhòe dần, anh thu tay lại, nắm chặt lấy sợi dây chuyền.

Đó là món quà tỏ tình Lục Thành An tặng anh, mặt dây hình hươu nhỏ được đặt làm riêng trông giống hệt thực thể tinh thần của anh.

Thực ra đợt trước Moore cũng đi đặt làm một sợi dây chuyền cùng kiểu, mặt dây là hình đại bàng vàng – thực thể tinh thần của Lục Thành An. Anh dự định sẽ tặng Lục Thành An vào sinh nhật năm nay, như vậy dây chuyền hai người đeo sẽ là dây chuyền đôi.

Tiếc là hẳn không chờ được đến ngày đó.

Moore ghen ngào nói: “Thành An, thời gian được ở bên anh quá ngắn ngủi, em vẫn cảm thấy chưa đủ...”

Chủ nhân đau buồn tột độ, thực thể tinh thần hươu nhỏ cũng cúi gục đầu, đôi mắt đại ra như bị hút mất linh hồn, ghé vào trước bia mộ.

Sắc trời dần tối, từng giọt mưa tí tách rơi xuống người Moore. Như vậy cũng tốt, anh có thể khóc mà không cần kiêng dè gì nữa, nước mắt hòa vào cùng nước mưa, trông sẽ không quá chật vật.

Không ai biết, trong nghĩa trang liệt sĩ ở vùng ngoại ô có một Dẫn đường đau lòng như chết đi một mình đứng trước mộ bia, bầu bạn với Lính gác anh yêu, giải bày hết những tưởng niệm và day dứt trong lòng.

Dường như kể từ ngày hôm đó, Moore đột nhiên trưởng thành hẳn.

Trở lại Đội đặc chiến Liệp Ưng, tính cách anh càng ôn hòa hơn. Anh bình tĩnh quan tâm mọi vấn đề hậu cần trong đội, chữa trị vết thương trong thế giới tinh thần giúp các Lính gác, hỗ trợ Lục Tắc Hiên trở thành đội trưởng kế nhiệm của Đội đặc chiến Liệp Ưng.

Chỉ là mỗi lần bà Joseph đề nghị giới thiệu Lính gác cho, anh đều mỉm cười từ chối.

Anh cứ độc thân mãi như vậy vì trái tim đã bị một người chiếm trọn.

Trong nhiều năm tiếp theo, sau mỗi lần Đội đặc chiến Liệp Ưng hoàn thành nhiệm vụ, Moore đều tới nghĩa trang hành tinh Thủ đô thăm Lục Thành An một mình. Đôi khi anh sẽ ở lại đó cả ngày, dường như chẳng bao giờ hết chuyện để kể cho tấm di ảnh tươi cười rạng rỡ kia.

Toàn bộ nhưng nhớ khắc cốt ghi tâm anh chỉ có thể nói cùng tấm bia đá lạnh băng ấy.

Chương 132: Ngoại truyện 3 - Phần 12: Gặp lại

Vài năm trôi qua nhanh như thoi đưa, Moore trở thành Dẫn đường đồng hành nổi tiếng nhất Bộ Quân sự, Lục Tắc Hiên cũng trở nên điềm tĩnh, trưởng thành hơn. Hai người cùng dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ gian nan.

Cho đến ngày một Dẫn đường tên Dụ Nhiên xuất hiện trong tầm mắt họ.

Moore nhạy bén nhận thấy tình cảm Lục Tắc Hiên dành cho Dụ Nhiên dần dần thay đổi, rồi về sau, Lục Tắc Hiên đưa luôn Dụ Nhiên tới Đội đặc chiến Liệp Ưng. Moore sắp xuất ngũ, Lục Tắc Hiên nhờ anh dẫn dắt Dụ Nhiên, để cậu trở thành Dẫn đường đồng hành kế nhiệm.

Sau khi Dụ Nhiên xuất hiện, dường như trọng trách trên vai Moore bỗng nhiên được tháo xuống, anh bớt hẳn áp lực.

Chỉ cần dẫn dắt Dụ Nhiên đến nơi đến chốn, tới khi cậu đủ khả năng đảm đương công việc một mình là anh có thể yên tâm đi gặp Lục Thành An.

Khi phi thuyền Liệp Ưng bị hút vào lỗ sâu, Moore bình tĩnh vô cùng.

Anh không còn người thân nào khác, cũng không sợ chết. Thậm chí anh còn cảm thấy nếu có thể hy sinh nhẹ nhàng như thế cũng không tồi, biết đâu chừng anh lại gặp được Lục Thành An ở một thế giới khác?

Chỉ là không ngờ Lục Tắc Hiên lại cương quyết ấn anh vào một khoang thoát hiểm.

Khoang thoát hiểm rơi xuống một hành tinh kỳ lạ với sương đỏ giăng khắp nơi. Sau khi ra khỏi khoang thoát hiểm không lâu, Moore thấy sương đỏ phía trước mặt mình tản dần sang hai bên. Anh cảm thấy nơi kỳ rất quái dị, hết như do ai đó dày công sắp đặt.

Sau nữa, Lục Tắc Hiên đột nhiên cuồng bạo, muốn giết chết cả đội.

Sức mạnh của Dụ Nhiên xâm nhập thế giới tinh thần của Moore một cách hung hãn như ngọn lửa thiêu đốt. Moore vốn tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ một giọng nói bỗng vang lên trong đầu: “Cái chết của Lục Thành An có nguyên nhân khác, muốn biết chân tướng thì cố gắng sống sót.”

Anh bị Dụ Nhiên thôi miên cực nhanh, đến khi tỉnh lại thì phát hiện vết thương của mọi người đều đã lành.

Cả đội hoang mang nhìn nhau, không biết nên làm gì tiếp. Ngược lại, Moore tỉnh táo rất nhanh, đã hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện: Dụ Nhiên và Lục Tắc Hiên đang thực hiện một kế hoạch nguy hiểm nào đó, cố tình diễn một vở kịch, để toàn bộ thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng ở lại trên hành tinh này.

Moore nhanh chóng trấn an cảm xúc của mọi người, dẫn dắt toàn đội lập nên căn cứ sinh tồn tạm thời.

Cái chết của Lục Thành An có nguyên nhân khác, câu nói này khiến anh khôi phục ý chí chiến đấu.

Người anh thích là một Tướng quân rất xuất sắc, người ấy sao có thể dễ dàng buông bỏ sinh mệnh của bản thân?

Dưới sự chỉ huy của Moore, căn cứ trên hành tinh Nhện Đỏ nhanh chóng hoàn thành, mọi người trải qua một khoảng thời gian thanh thoi hiếm có tại đây.

Không biết chờ bao nhiêu lâu, hôm nay bỗng có một chiếc tàu chi3n rơi xuống hành tinh Nhện Đỏ. Moore dẫn người tới đó quan sát tình hình, không ngờ lại trông thấy Tướng quân Lục Đình Ngự của Quân đoàn Liệp Ưng và một quái vật khổng lồ bị xiềng xích đặc chế trói chặt.

Lớp lông vũ dày màu vàng kim phủ trên thân thể quái vật đó, đôi cánh khổng lồ khi dang ra hết cỡ phải dài trên 10 mét.

Nhưng đầu của hấn lại là đầu người.

Ngay khoảnh khắc trông thấy gương mặt ấy, Moore run rẩy không ngừng. Anh đứng chết trân nhìn quái vật đối diện, giọng lạc hẳn đi.

“Lục... Lục Thành An?!”

Mấy năm qua, anh không biết mình đã choàng tỉnh vì ác mộng bao nhiêu lần. Giữa đêm đen, anh chỉ có thể ôm cuốn album ảnh chụp còn lưu lại của Lục Thành An, ngẩn người chờ hừng đông tới.

Có đôi khi anh cũng sẽ mơ thấy những khoảnh khắc ngọt ngào rồi tỉnh dậy trong tiếc nuối.

Tra tấn không ngừng lặp đi lặp lại khiến ký ức về Lục Thành An càng hằn sâu trong lòng Moore.

Không ngờ người anh ngày đêm nhung nhớ lại xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ này.

Mắt Moore đỏ hoe, anh nhìn sang phía Lục Đình Ngự, run giọng hỏi: “Tướng quân Lục, chuyện này là sao vậy?”

Lục Đình Ngự trầm giọng nói: “Năm đó Thành An chưa chết mà bị người ta bắt về làm vật thí nghiệm ngay thời điểm vừa biến dị.” Nói tới đây, Lục Đình Ngự nhíu mày đau lòng, “Là đám Tắc Hiên cứu Thành An ra. Tôi đưa nó tới giấu ở đây, chăm sóc cẩn thận có lẽ... Vẫn còn hy vọng bình phục.”

Nghe những lời Tướng quân Lục nói, Moore không biết mình kinh ngạc bất ngờ hay đau khổ nhiều hơn.

Biến dị, trở thành vật thí nghiệm? Rốt cuộc Lục Thành An đã phải trải qua những gì?

Moore lại ngoảnh sang nhìn Lục Thành An ở phía trước, rõ ràng vẫn mang gương mặt anh tuấn như thế nhưng từ cổ trở đi đã biến thành hình dạng của đại bàng vàng. Hình hài nửa người nửa thú, đôi mắt đục ngầu, hoàn toàn đánh mất ý thức tự chủ và khả năng tư duy ấy hệt như một quái vật xấu xí mặc cho kẻ khác định đoạt số mệnh.

Nhìn dáng vẻ này của Lục Thành An, tim Moore đau như bị dao cắt.

Anh vươn tay ra, muốn chạm lên gương mặt thân quen kia nhưng cuối cùng vẫn run rẩy rụt tay lại.

Lục Đình Ngự thờ dãi: “Tìm chỗ giấu nó đi đã, đừng để người khác phát hiện ra, tránh phát sinh phiền toái không đáng có.”

Hai Lính gác đi cùng lập tức nâng thùng hàng chứa Lục Thành An lên, giấu vào hang núi gần đó.

Đến đêm, Moore lén tới hang núi một mình trong lúc mọi người đều đã ngủ say.

Lính gác biến dị phát ra những tiếng kêu gào vô nghĩa, điên cuồng giãy giụa. Hiển nhiên, bị xiềng xích đặc chế trói chặt khiến hắn thấy rất khó chịu.

Moore để ý thấy rất nhiều mảng lông trên người hắn đã cháy đen vì bị điện giật.

Điện giật, đây chính là phương thức tra tấn phổ biến nhất để đối phó với Lính gác biến dị. Rõ ràng những kẻ coi Lục Thành An như súc sinh kia đã ngược đãi hắn.

Moore đau lòng vươn tay tới, nhẹ nhàng chạm lên vết thương trên người hắn.

Lính gác biến dị lập tức rít lên một tiếng đầy phẫn nộ. Hắn quắc mắt nhìn Moore, trong đôi mắt đen thui như mực kia không tồn tại bất kỳ cảm xúc nào.

Nhớ đến ánh mắt ấm áp Lục Thành An từng nhìn mình, tim Moore đau nhói. Anh hít thở sâu để khiến bản thân bình tĩnh lại, dịu giọng nói: “Đừng sợ, em băng bó vết thương giúp anh mà.”

“Grrrrr...” Lính gác biến dị phát ra âm thanh khàn đặc từ trong cổ họng, chẳng biết là đồng ý hay kháng cự.

Dù gì hắn cũng bị trói lại rồi, không tấn công ai được. Moore đánh bạo tiến lại gần, lấy dụng cụ y tế ra, kiên nhẫn xử lý vết thương giúp hắn.

Những mảng lông vũ cháy đen được Moore cắt xén từng lớp, để lộ vết thương hở bên dưới.

Trên người Lính gác biến dị gần như không còn mảng da nào lành lặn, khắp nơi đều là những vết cháy, vết bỏng. Moore đau lòng đến khó thở, mắt cay sè: “Bọn họ... Rốt cuộc đã tra tấn anh thế nào? Thành An... Anh đau lắm đúng không?”

Lính gác biến dị rên ư ừ.

Moore cẩn thận sát trùng, băng bó giúp hắn hết như mỗi lần Lục Thành An bị thương khi xưa.

Lính gác biến dị dần dần ngừng giãy giụa, hắn nhìn con người đối diện mình như đang thấy khó hiểu lắm.

Động tác của Moore rất nhẹ nhàng, sau khi băng bó xong xuôi còn đưa vài loại quả kỳ lạ tới cho hắn: “Ăn chút đi. Anh bị thương, mấy

loại quả này sẽ giúp anh bổ sung một ít dinh dưỡng.”

Đôi mắt đen ngòm của Lính gác biến dị nhìn chăm chăm vào anh, không hề có dao động cảm xúc.

Nhưng Moore vẫn cố chấp trò chuyện cùng hắn: “Thành An, ngoan, ăn một chút đi mà?”

Lính gác biến dị không ừ hử gì, Moore bèn bóp miệng hắn, đút trái cây vào trong.”

Bản năng sinh vật điều Lính gác biến dị tự nhai thức ăn, chẳng mấy chốc đã ăn hết một quả.

Moore kiên nhẫn đút thêm một quả nữa cho hắn: “Về sau, hôm nào em cũng sẽ tới thăm nom anh.”

Lính gác biến dị nhìn Moore như thể rất kinh ngạc, không hiểu nổi tại sao người kia lại không sợ một con quái vật như hắn.

Sau khi đút ăn xong xuôi, Moore tháo sợi dây chuyền vẫn luôn đeo ở cổ ra, hỏi khẽ: “Nhận ra thứ này không? Là quà hồi trước anh tặng em đó.”

Trong hang núi im lìm, chỉ có một mình Moore không ngừng nói chuyện.

“Thành An, em vẫn luôn đeo nó trên người, mỗi lần nhìn thấy nó, em sẽ nhớ đến anh, nhớ khi anh tỏ tình với em vào hôm sinh nhật.”

“Đó là chiếc bánh kem ngon nhất em từng ăn. Anh đã đồng ý với em về sau sinh nhật năm nào cũng làm cho em.”

“Anh quên rồi phải không?”

“Không sao, em tin anh sẽ nhớ lại thôi.”

“Anh không phải quái vật. Đối với em, anh vẫn luôn là Lục Thành An...”

Ở phía xa, Lục Đình Ngự đứng sau một thân cây, nghe hết những âm thanh trong hang núi, thầm thở dài.

“Thành An, Moore thật sự si tình với cháu lắm đấy... Mấy năm nay, chú thường xuyên thấy có người đặt hoa tươi trước mộ cháu, người đó chắc hẳn là Moore nhỉ? Giờ cháu biến thành bộ dạng này rồi mà cậu ấy vẫn không hề ghét bỏ, còn kiên nhẫn chăm sóc cháu như thế...”

“Phải may mắn thế nào cháu mới gặp được một Dẫn đường như vậy?”

Trông Moore có vẻ ôn hòa nhưng thực ra lại rất cố chấp.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng Moore vẫn không quên được Lục Thành An là đủ thấy tình cảm anh dành cho hắn kiên định và chung thủy đến nhường nào. Đáng tiếc, anh và Lục Thành An bên nhau thì ít, cách xa lại nhiều, thời gian hai người được gần gũi đối phương quá ngắn ngủi, còn lại đều là tháng năm ly biệt dài đằng đẵng và những nỗi nhớ nhung đến tuyệt vọng.

Chắc hẳn sáu năm nay Moore đã sống rất khổ sở đúng không?

Tuy hiện tại Lục Thành An đã mất ý thức nhưng chí ít hắn vẫn còn sống.

Chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Lục Đình Ngự hít sâu một hơi, quay người đi xa khỏi hang núi.

Thời gian khi ở trên hành tinh Nhện Đỏ trôi qua vô cùng chậm, ngày nào Moore cũng tới hang núi nói chuyện với Linh gác biển dị.

Phản ứng đầu tiên của đại đa số mọi người khi trông thấy Lính gác biến dị đều là sợ hãi, thậm chí khinh ghét. Lính gác biến dị nhìn chung rất xấu xí, đầu người thân thú trông vô cùng chướng mắt, khó lòng nào khiến người ta cảm thấy muốn tới gần, con người ai cũng chỉ muốn né tránh thật xa.

Nhưng đối với Lính gác biến dị này, Moore không ghét bỏ một chút nào. Dù đối mặt với quái vật đầu người mình chim, anh vẫn kiên nhẫn, ôn hòa như trước.

Đây là người anh thích, với người ấy, anh chỉ cảm thấy thương.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Moore, những vết thương trên người Lính gác biến dị nhanh chóng lành lại, những mảng lông bị thiêu rụi cũng mọc ra lông mới.

Thực thể tinh thần của Lục Thành An là đại bàng vàng, sau khi biến dị và dung hợp, lông vũ trên người hắn sáng rực ánh vàng, sờ vào vừa mềm vừa mượt, trông vô cùng bóng bẩy dưới ánh nắng... Chẳng qua chim đại bàng uy phong hung mãnh lại mang đầu của Lục Thành An, chính thể trông rất quái dị.

Moore mỉm cười, vỗ nhẹ lên cánh của hắn: “Thành An, cánh của anh đẹp thật đấy.”

Lính gác biến dị có vẻ rất vui vì được khen, bèn cúi đầu dụi vào tay Moore.

Lòng Moore mềm nhũn, xoa đầu hắn, tiếp tục nói chuyện: “Ai cũng nói Lính gác biến dị không có ý thức, nhưng mà... Anh vẫn còn bản năng đúng không?”

Lính gác biến dị không hiểu những gì anh nói, chỉ ngoan ngoãn để cho Moore xoa đầu.

Giọng Moore hơi lạc đi: “Dù anh không còn nhớ em nhưng bản năng của anh vẫn bằng lòng để em lại gần đúng không?”

Bình thường, Lính gác biến dị gặp con người chỉ biết điên cuồng tấn công, thậm chí coi con người thành thức ăn của mình.

Nhưng trong suốt khoảng thời gian qua, Moore liên tục chăm sóc Lục Thành An đã biến dị, ngày ngày xử lý vết thương, đút đồ ăn cho hắn. Thái độ Lính gác biến dị dành cho Moore cũng chuyển biến từ rít gào cực kỳ hung tợn ban đầu thành thân thiện, hiền hòa như hiện tại.

Thậm chí còn ngoan ngoãn cho Moore xoa đầu.

Hắn không còn ý thức nhưng cảm giác thân thiết khi ở cạnh Moore đã khắc sâu vào bản năng.

Cho dù đã biến dị, Lục Thành An cũng không bao giờ làm hại Moore.

Chương 133: Ngoại truyện 3 - Phần 13: Thức tỉnh

Những nhân vật chủ chốt đến hành tinh Nhện Đỏ ngày một nhiều, ngay cả Tổng thống cũng đã xuất hiện tại đây. Chiến cuộc hết sức căng thẳng, toàn thể thành viên Đội đặc chiến Liệp Ưng cùng trở về hành tinh Thủ đô theo Tướng quân Lục Đình Ngự, diệt sạch tàn dư của tổ chức hắc ám.

Moore không hành động cùng mọi người, anh quyết định ở lại chăm sóc cho Lục Thành An.

Tuy có nhện chúa để mắt đến, Lính gác biến dị ở lại đây sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào nhưng Moore vẫn không yên lòng, cũng không đang tâm bỏ Lục Thành An lại một mình.

Tướng quân Lục đi rồi, hành tinh Nhện Đỏ vốn đang náo nhiệt bỗng quanh quẽ hẳn.

Moore vẫn ngày ngày đưa đồ ăn đến cho Lính gác biến dị như trước. Qua khoảng thời gian chung sống vừa rồi, thái độ Lính gác biến dị dành cho Moore rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều. Mỗi lần trông thấy anh, dù đôi mắt hắc vẫn đen ngòm như mực chẳng hề dao động nhưng Moore có thể cảm nhận được rằng dường như hẳn thấy vui hơn.

Hôm nay, Moore lại đưa đồ ăn tới hang núi như lệ thường.

Trông thấy Moore, Lính gác biến dị lập tức ngọ nguậy đầu, tự giác há miệng ra.

Moore đút trái cây đã bóc vỏ cho hẳn, thấy hẳn nhai nuốt ngon lành, tâm trạng Moore vô cùng ngổn ngang.

Hôm nay là sinh nhật Lục Thành An. Khuôn mặt này vẫn điển trai hệt như hình bóng trong ký ức, đáng tiếc, hắn không biết nói chuyện, sẽ không đáp lại Moore dù chỉ một câu. Moore nhắm mắt, cố nén nỗi chua xót dưới đáy lòng, khẽ nói: “Thành An, sinh nhật vui vẻ.”

Lính gác biến dị bỗng khựng lại, ngẩng đầu nhìn Moore.

Moore vươn tay tới, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hắn, nói: “Thực ra em đã chuẩn bị quà sinh nhật cho anh từ rất lâu rồi. Tiếc là năm đó chưa kịp tặng thì anh đã gặp chuyện... Món quà đó luôn được cất giữ rất kỹ càng cùng với những tấm ảnh của anh. Chờ tương lai anh khôi phục ý thức, sinh nhật sang năm, em sẽ tặng nó cho anh nhé, được không?”

Không biết Lính gác biến dị có nghe hiểu không, hắn chỉ ngơ ngẩn nhìn Moore.

Moore khẽ thở dài, lẩm bẩm: “Sinh nhật sang năm em còn muốn ăn bánh kem anh tự làm nữa.”

Đêm khuya tĩnh lặng, vẫn chỉ có giọng của một mình anh vang vọng trong hang núi.

Thừa biết đối phương sẽ chẳng trả lời mình nhưng Moore vẫn cố chấp nói chuyện cùng Lính gác biến dị mỗi ngày. Ngay đến nhện chúa cũng không hiểu nổi việc anh đang làm, bèn hỏi: “Ngày nào cậu cũng nói chuyện với kẻ kỳ quái kia nhưng tên đó có bao giờ để ý cậu đâu, sao cậu còn cố gắng mãi thế?”

Moore đáp: “Anh ấy để ý đến tôi hay không không quan trọng, chỉ là tôi muốn trò chuyện với anh ấy thôi.”

Nhện chúa nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tâm trí của loài người các cậu quá phức tạp, có quá nhiều suy nghĩ, tôi chịu, không hiểu nổi.”

Moore cười, nói: “Tôi cũng không biết tại sao mình lại thích anh ấy đến mức mãi không buông bỏ được như thế.”

Hai người chưa từng đánh dấu nhau, cũng chưa liên kết tinh thần. Chuyện thân mật nhất từng diễn ra giữa hai người chẳng qua chỉ là hôn môi.

Lục Thành An “hy sinh” nhiều năm như thế, đổi thành người khác, có lẽ đã buông xuôi từ lâu rồi.

Nhưng Moore lại không tài nào quên được.

Dường như cái tên Lục Thành An này đã trở thành ám ảnh và chấp niệm trong anh.

Từng ngày trên hành tinh Nhện Đỏ trôi qua rất chậm, cảm tưởng như bị tách biệt hoàn toàn với thế giới. Moore không biết chiến dịch bên phía Tướng quân Lục có thành công hay không, nhớ chẳng may thất bại, đời này anh sẽ không còn cách nào trở về hành tinh Thủ đô được nữa, Lục Thành An cũng không có cơ hội thức tỉnh.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, Moore cũng dần lo lắng hơn. Ngày đêm ở đây không luân phiên mỗi 24 giờ như bình thường, hằng ngày Moore đều đánh dấu lại thời gian trong hang núi. Nhưng anh có thể chờ, anh đã chờ sáu năm rồi, thêm vài tháng này cũng chẳng đáng là bao.

Hôm nay, Tổng thống Harrison, Tướng quân Lục Đình Ngự và cả Lục Tắc Hiên, Dụ Nhiên sóng vai bước tới trước hang núi.

Họ chăm chú nhìn vào bên trong liền thấy Moore đang đút cho Lính gác biển dị kia ăn dịu dàng như đang dỗ dành một đứa bé. Không ngờ Lính gác biển dị kia lại ngoan ngoãn há miệng ra, ăn trái cây Moore đút tới.

Cảnh tượng ấy khiến mọi người phải quay ra ngơ ngác nhìn nhau.

Mắt Lục Tắc Hiên đỏ hoe, thấp giọng nói: “Moore vẫn chăm sóc anh tôi từ đó tới giờ. Dù anh ấy đã biến dị nhưng Moore vẫn nhất quyết không rời bỏ...”

Dụ Nhiên biết Lục Tắc Hiên đau lòng, bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, nói trong đầu: “Đừng tự trách, chuyện năm đó đã được điều tra rõ ràng rồi, là do tổ chức hắc ám gây ra. Anh trai anh vẫn còn sống, mọi người nhất định sẽ dốc hết sức giúp anh ấy khôi phục được ý thức.”

Lục Tắc Hiên nhắm mắt, cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, thấp giọng gọi: “Moore.”

Nghe thấy tiếng gọi, Moore ngoảnh lại nhìn. Sau khi thấy những người đang đứng đó, anh kích động tiến tới, nói: “Rất cuộc mọi người cũng đến rồi! Có phải Thành An vẫn còn hy vọng không?”

Dụ Nhiên gật đầu, cả cậu và Tổng thống Harrison cùng vươn tua ý thức ra.

Hai Dẫn đường loại hình chữa trị cấp S+ mạnh nhất Liên bang hiện nay phối hợp, đây là hy vọng duy nhất của Lục Thành An.

Thế giới tinh thần đã sụp đổ của Lính gác được chữa trị, xây dựng lại từng chút một. Chỉ có điều thế giới tinh thần của Lính gác đã biến dị ấy bị tàn phá quá nặng nề, những ký ức trong đó đã nát vụn từ lâu.

Có lẽ tiềm thức hắn vẫn cất giữ vài điều gì đó, có thể để người gần gũi với hắn nhất đánh thức?

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Moore.

Moore căng thẳng bước tới, áp tua ý thức màu trắng lên đầu Lục Thành An. Một chú hươu đáng yêu xuất hiện giữa vùng đất hoang vắng.

Thế giới tinh thần của Linh gác biển dị bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Hươu nhỏ... Hình như đã từng gặp ở đâu rồi...

Hươu nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu, lều trại trên đỉnh núi, dây đèn LED tông màu ấm, bánh sinh nhật...

Còn cả một sợi dây chuyền mặt hình hươu nhỏ đã tặng đi?

Người kia là ai? Tại sao khi nhớ tới người ấy lại đau lòng đến thế?

Vài mảnh vụn ký ức hỗn loạn bắt đầu ghép lại với nhau cực nhanh trong đầu Lục Thành An. Đau đớn như có dao cứa vào đại não khiến Lục Thành An khổ sở nhăn mặt, bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Cơ thể hắn bị xiềng xích đặc chế trói chặt lại, những âm thanh chói tai khi kim loại va vào nhau vang lên qua từng chuyển động.

Lục Tắc Hiên vội vàng tiến tới, dồn sức giữ yên anh trai mình.

Giọng Moore run rẩy gọi trong thế giới tinh thần: “Lục Thành An, em là Moore đây, anh còn nhớ em không?”

Em là Moore...

Khi âm thanh ấy rõ mồn một ấy vang lên trong đầu, Lục Thành An bỗng ngừng giãy giụa, hắn mở to mắt, ngơ ngác nhìn người đối diện.

Một gương mặt quen thuộc dần dần trùng khít với bóng dáng mơ hồ nằm sâu trong tiềm thức. Sợi dây chuyền mặt hươu trên cổ lấp lánh dưới ánh sáng.

Sợi dây chuyền từng tự tay tặng giống như chiếc van mở ký ức.

Những ký ức nằm sâu trong đầu Lục Thành An bắt đầu điên cuồng xao động, từng đám bong bóng không ngừng hiện lên. Trên mảnh đất vốn khô rang, cằn cỗi, những chồi cỏ non đâm lên tua tủa, không

ngờ thảo nguyên hoang phế ấy lại có thể bừng lên sức sống một lần nữa.

Cùng với những ký ức đột ngột xuất hiện, Lục Thành An bỗng mở miệng, thì thào gọi: “Moore...”

Đã rất lâu rồi hắn không nói chuyện, âm thanh phát ra từ cổ họng nghe khàn đặc, gai người như mũi dao nhọn vạch trên bảng đen.

Nhưng tiếng gọi xa cách sáu năm nay lại khiến Moore rung rung nước mắt. Anh nghẹn ngào đáp lại: “Em đây... Em vẫn luôn ở đây.”

Quá nhiều ký ức ồ ạt xuất hiện khiến thế giới tinh thần khó lòng tiếp nhận nổi, chẳng bao lâu sau Lục Thành An đã ngất lịm đi.

Lục Tác Hiên đỡ anh trai ra nằm thẳng bên ngoài hang núi, Dụ Nhiên và Tổng thống Harrison tiếp tục phối hợp chữa trị.

Thế giới tinh thần của Linh gác cấp S vô cùng rộng lớn, muốn trùng kiến toàn bộ sẽ phải tiêu tốn rất nhiều sức mạnh tinh thần. May mà sau khi được Moore đánh thức tâm trí, Lục Thành An rất phối hợp với việc điều trị của hai Dẫn đường.

Ba ngày sau, đại bàng vàng đã xuất hiện lại giữa bầu trời bên trên thảo nguyên.

Thực thể tinh thần tách khỏi chủ nhân đồng nghĩa với việc Lục Thành An không còn biến dị nữa. Cả cơ thể và ý thức của hắn đều đã trở lại.

Moore nhìn người đàn ông thân thuộc trước mắt, thật sự không dám tin. Anh ôm siết lấy Lục Thành An, run rẩy không nói nổi thành lời.

Lục Tác Hiên rơm rớm nước mắt, hắn vỗ nhẹ lên vai Moore, nói: “Anh trai tôi trở lại rồi.”

Moore gật đầu: “Ừ... Anh ấy không chết, anh ấy vẫn còn sống.”

Dự Nhiên khế khàng kéo tay áo Lục Tắc Hiên, ra hiệu hẩn rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn Lục Thành An và Moore. Moore nắm chặt tay trái Lục Thành An, nước mắt tràn khỏi viền mi không cách nào kiềm lại được. Suốt bao năm qua, anh vẫn luôn cho rằng mình chỉ có thể gặp lại Lục Thành An ở một thế giới khác sau khi chết đi. Anh chưa bao giờ nghĩ Lục Thành An có thể sống sót trở về.

Điều này quả thực hết như một giấc mơ.

Anh không biết mình đã lặng lẽ rơi lệ bao lâu, cho đến tận khi một bàn tay nhẹ nhàng chạm lên đầu anh.

Moore giật mình, tầm nhìn đã nhòe đi vì nước mắt nhưng anh vẫn cảm nhận được đó là tay của Lục Thành An. Chẳng qua vì bị tra tấn thời gian dài, cánh tay kia trở nên rất yếu, động tác nhẹ đến mức gần như khó có thể phát hiện ra.

Moore nhanh chóng gạt nước mắt, nhìn người đang nằm trên giường.

Đôi mắt Lục Thành An không còn là một màu đen ngòm như khi bị biến dị nữa, tiêu cự đã trở lại trong con người của hẩn. Hẩn đặt nhẹ tay trên đầu Moore, nhìn anh đầy vẻ đau lòng, giọng khàn đặc, khô khốc: “Moore, đừng khóc.”

Mũi Moore cay sè, anh nắm chặt lấy tay hẩn: “Anh tỉnh rồi?”

Lục Thành An nói: “Tôi... Nhớ là mình bị quái vật bao vây. Tắc Hiên sao rồi? Không bị thương chứ?”

Moore cúi gục đầu, run giọng nói: “Cậu ấy... Rất ổn, không bị thương.”

Ký ức của Lục Thành An đã dừng lại ở thời khắc lao vào giữa bầy thú cứu em trai. Trong khoảng thời gian mấy năm tiếp theo, hẩn

không có ý thức, đương nhiên ký ức cũng trống rỗng.

Nghĩ đến người kiêu hãnh như Lục Thành An biến dị, bị người ta coi như quái vật không có đầu óc suốt sáu năm trời... Trái tim Moore đau như bị dao cứa, không dám nhìn vào mắt hắn.

Lục Thành An nghe được vậy thì như đã yên lòng, nói: “Thế thì tốt. À mà tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Moore cúi đầu, không đành lòng nói ra.

Lục Thành An nghi hoặc: “Lâu lắm à?”

Moore khẽ đáp: “Cũng... Không phải quá lâu. Giờ anh đừng nghĩ gì nhiều, cứ lo điều trị cho tốt đã. Bác sĩ nói cơ thể anh đang rất yếu, hơn nữa còn bị thiếu dinh dưỡng, phải chăm sóc và bồi bổ một thời gian. Yên tâm, em ở bên cạnh anh.”

Lục Thành An mỉm cười, tay phải hắn rời khỏi đầu Moore, lần xuống dưới, nhẹ nhàng nắm lấy tay Moore: “Được, nghe lời em.”

Hắn quá mệt mỏi, thế giới tinh thần gần như kiệt sức, chỉ tỉnh được một lát rồi lại tiếp tục hôn mê.

Lúc Moore ra ngoài, Dụ Nhiên chủ động hỏi chuyện: “Anh ấy tỉnh rồi à?”

Moore gật đầu: “Ừ. Nhưng ký ức đã dừng lại ở sáu năm trước, anh không biết nên nói với anh ấy sao.”

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay, thấp giọng nói: “Anh ấy mới khỏi phục ý thức, thế giới tinh thần còn chưa ổn định, không nên khiến anh ấy bị sốc... Chờ đến khi bình phục hoàn toàn, tôi sẽ tự nói hết với anh ấy.”

Chương 134: Ngoại truyện 3 - Phần 14: Chân tướng

Lục Thành An được đưa tới bệnh viện trực thuộc Học viện Quân sự để điều trị bí mật, Tiêu Thước đích thân lên phác đồ cho hắn.

Đây cũng là ca bệnh người biến dị khôi phục được ý thức đầu tiên Tiêu Thước phụ trách.

Sau khi biến dị, Lục Thành An đã bị giam giữ trong lồng sắt suốt sáu năm ròng rã, cơ thể suy nhược nghiêm trọng về mọi mặt, muốn hồi phục hoàn toàn như trước sẽ cần rất nhiều thời gian.

Hiện tại hắn không thể xuống khỏi giường, không thể đi lại, ăn gì cũng không thể tiêu hóa. Những vấn đề bên trong cơ thể không thể giải quyết trực tiếp bằng khoang điều trị tái tạo mà phải chăm sóc từ từ.

Ngày nào Tiêu Thước cũng tới giám sát tất cả các chỉ số cơ thể đo đạc được của hắn để điều chỉnh lượng thuốc bất cứ lúc nào.

Moore đã tòng quân đủ thời gian trong Đội đặc chiến Liệp Ưng, chính thức đệ đơn xin xuất ngũ, vị trí công tác mới còn phải chờ Hiệp hội bố trí. Tiêu Thước đã nhận ra tấm chân tình Moore dành cho Lục Thành An, thời gian hai người bên nhau chưa được bao nhiêu đã phải xa cách nghìn trùng, hiện giờ khó khăn lắm mới gặp lại nhau, đương nhiên bà sẽ không cấm cản.

Tiêu Thước chủ động điều Moore đến bệnh viện trực thuộc Học viện Quân sự để anh làm bác sĩ điều trị chính của Lục Thành An.

Moore tới gặp Trưởng khoa Tiêu, cảm kích: “Cảm ơn sự sắp xếp của cô, thế này thì em có thể tự chăm sóc anh ấy.”

Tiêu Thước vỗ vai cậu học trò, nói: “Em là học trò cô quý nhất mà. Từ hồi mới tốt nghiệp cô đã muốn em về làm việc cùng cô rồi. Không ngờ vòng một vòng lớn, nhiều năm trôi qua, cuối cùng em lại trở về đây.”

Moore khẽ nói: “Em không hối hận về lựa chọn năm đó.”

Nếu năm xưa không tới Đội đặc chiến Liệp Ưng, anh sẽ không thể gặp được Lục Thành An.

Tiêu Thước mỉm cười: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, chắc chắn Thành An sẽ khỏe lại thôi.”

Moore mặc chiếc áo blouse trắng lên người, bước vào phòng theo dõi đặc biệt.

Mấy ngày gần đây, thời gian tỉnh táo của Lục Thành An dần dần dài hơn. Khi Moore tiến vào cũng đúng lúc hắn vừa tỉnh, thấy Moore, Lục Thành An lập tức nở nụ cười tươi rói: “Moore, sao em lại tới bệnh viện?”

Moore bước tới bên cạnh hắn, giải thích: “Em gửi đơn đề nghị lên Hiệp hội để được tới chăm sóc anh. Từ giờ em chính là bác sĩ điều trị của anh.”

Lục Thành An nhìn anh đầy kinh ngạc: “Em... Thay đổi nhiều quá.”

Moore bỗng thấy căng thẳng nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh: “Vậy sao? Thay đổi thế nào?”

Lục Thành An cười nói: “Kiểu như... Trưởng thành hơn, cũng ưa nhìn hơn trước.”

Trưởng thành hơn? Dù gì cũng đã trôi qua sáu năm, anh không còn là thiếu niên ngây ngô yêu thầm Tướng quân Lục hồi trước nữa.

Mấy năm nay dẫn dắt Đội đặc chiến Liệp Ưng chinh chiến khắp nơi cùng Lục Tắc Hiên, trải qua vô số hiểm nguy, khí chất toát ra từ Moore đã thay đổi rất nhiều, anh ôn hòa, thông dong hơn, ý chí anh cũng càng thêm kiên cường.

Nhưng Lục Thành An chẳng hề thay đổi. Đối với Lục Thành An, sáu năm qua hẳn không phải con người, hẳn vẫn luôn bị giam cầm trong lồng sắt tối tăm. Khoảng thời gian sáu năm ấy như bị cưỡng chế rút ra khỏi sinh mệnh hẳn, để lại một khoảng trống rỗng trong đó.

Moore bình tĩnh thay thuốc cho hẳn, nói: “Thành An, tình hình của anh khá nghiêm trọng, phải tĩnh dưỡng tương đối lâu. Nhưng anh đừng lo, Trưởng khoa Tiêu đích thân lên phác đồ điều trị cho anh, chỉ cần anh nghiêm túc phối hợp thì sẽ khỏe lại sớm thôi.”

Lục Thành An gật đầu, đùa: “Vâng, nhất định tôi sẽ nghe lời bác sĩ Moore đáng kính.”

Moore ngồi bên giường, đút từng thìa cháo cho hẳn: “Nào, ăn thôi.”

Lục Thành An ngoan ngoãn há miệng ra. Nhưng ngay khi thìa cháo được đút tới, dường như một hình ảnh quen thuộc nào đó chợt xẹt qua đầu... Trong hang núi kỳ lạ, hình như cũng có người từng dịu dàng đút cho hẳn ăn như thế... Gương mặt người kia rất nhòe nhoẹt, tại sao hẳn lại không nhớ ra?

Lục Thành An ôm đầu đau đớn.

Moore vội vàng đặt bát cháo xuống, hỏi han: “Sao vậy?”

Lục Thành An chau mày: “Tôi cứ cảm thấy hình như tôi đã quên mất vài chuyện...”

Moore đưa tay vỗ nhẹ lên lưng hắn: “Đừng suy nghĩ những chuyện khác, giờ cứ điều dưỡng cho khỏe lại rồi nói sau.”

Lục Thành An im lặng một lát, cuối cùng cũng gật đầu, mỉm cười miễn cưỡng: “Ừ, em dứt tôi ăn tiếp đi.”

Moore kiên nhẫn dứt cho hắn ăn hết bát cháo rồi mới rời khỏi phòng.

Lục Thành An nhìn theo bóng lưng Moore, ánh mắt trầm xuống.

Rốt cuộc sai ở đâu? Không phải hắn lao vào giữa bầy thú cứu Lục Tắc Hiên bị thương ư?

Hắn nhớ khi ấy bản thân bị lũ quái vật kia điên cuồng giằng xé, cơ thể bị chúng lôi đứt lìa, ký ức về cơn đau khủng khiếp ấy vẫn còn in trong đầu. Nhưng sau khi tỉnh lại, cơ thể hắn vẫn nguyên vẹn.

Tuy công nghệ tái tạo chi gãy của Liên bang hiện đã rất phát triển, có thể giúp con người mọc lại cả chân đã mất nhưng Lục Thành An vẫn cảm thấy mọi chuyện không chỉ đơn giản như thế.

Hắn ngẩng đầu, tìm thấy một chiếc đồng hồ điện tử trong phòng bệnh. Thời gian hiển thị trên đó là ngày 30 tháng 5 năm thiên văn thứ 494... Hắn bị thương vào tháng 5 năm 494, thời gian có vẻ rất bình thường.

Nhưng tại sao... Moore lại thay đổi nhiều đến thế?

Trong trí nhớ của hắn, Moore ngây ngô, dễ xấu hổ; Moore bây giờ lại rất điềm tĩnh, thông dong hệt như đã trưởng thành trong nháy mắt.

Lục Thành An nhíu mày, không nghĩ tiếp nổi nữa, hắn lại nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, dường như hắn thấy mình bị giam trong một cái lồng sắt. Đó là một nơi rất tù mù, tăm tối, hắn muốn giãy giụa, muốn thoát

ra nhưng mỗi lần phản kháng đều chỉ nhận lại sự ngược đãi, tra tấn càng dã man hơn.

Những đoạn xiềng xích quăn chằng chịt trên người hắn, mỗi khi có dòng điện chạy qua, những phần da thịt xung quanh sẽ bị thiêu cháy ngay tức khắc...

Miệng hắn phát ra những tiếng gầm gừ khàn đặc, hắn đau đớn cuộn tròn người lại. Nhưng ánh mắt những kẻ đó nhìn hắn hết như đang nhìn một món đồ chơi mới lạ: Sung sướng một cách tai ác, không có chút thương cảm nào. Bọn chúng đứng bên ngoài lồng sắt quan sát từng phản ứng, còn cầm bút ghi chép lại lực giãy của hắn.

Điện giật, roi quất...

Da thịt lúc nào cũng đau rát như bị nướng trên lửa. Đau quá...

Sống lưng Lục Thành An căng cứng, quần áo trên người nhanh chóng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trong mơ, những cuộc tra tấn tàn bạo mãi không dừng lại.

Hắn cảm tưởng như cơ thể mình đang rơi mãi xuống một vực sâu đen ngòm không thấy đáy.

Cho đến tận khi hắn đã chai lì với đau đớn, quên mất bản thân là ai, sống vô tri vô giác từng ngày, thời gian trong mơ như bị kéo dài tới vô tận. Ở nơi tăm tối đó, hắn không biết mình còn mong mọi điều gì, chỉ là bản năng trong hắn vẫn muốn sống.

Hắn vẫn muốn sống.

Hắn còn rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành, hắn phải sống sót.

Niềm tin mãnh liệt ấy trở thành cứu cánh của hắn.

Sau nữa, hắn mơ thấy mình ở trong một hang núi.

Có người rửa sạch, băng bó vết thương, hơn nữa còn kiên nhẫn đút một loại quả kỳ lạ màu tím cho hắn. Giọng nói dịu dàng của người nọ quanh quẩn bên tai: “Thành An, ăn vài miếng đi mà.”

“Thành An, anh còn nhớ em không?”

Lục Thành An choàng tỉnh giấc, hắn thở hồng hộc, tay đề lên vị trí trái tim đang đập thình thịch.

Mọi chuyện trong mơ quá chân thật, hệt như đã từng thực sự xảy ra. Lục Thành An nhìn khắp xung quanh, phòng bệnh không có gì khác thường, thời gian hiển thị ở đồng hồ treo tường cũng rất hợp lý nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy... Có điều gì đó sai sai?

Moore trưởng thành hơn rất nhiều, không giống con người mới hơn 20 ngày ngừng, dễ xấu hổ trong trí nhớ. Lục Tắc Hiên cũng không phải cậu em trai mới tốt nghiệp Học viện Quân sự như ký ức của hắn. Tại sao ánh mắt mọi người nhìn hắn lại tràn ngập đau lòng và áy náy như thế?

Đầu Lục Thành An loạn hết cả lên, nghĩ thế nào cũng không hiểu được tường tận.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nền sức khỏe của Lục Thành An vốn tốt lại thêm Tiêu Thước liên tục điều chỉnh phác đồ điều trị theo tình hình bình phục và Moore đích thân phụ trách bồi bổ, chỉ nửa tháng sau, Lục Thành An đã có thể đi lại bình thường, nụ cười trên gương mặt cũng ngày một nhiều hơn.

Dường như Tướng quân Lục lạc quan, sáng sủa năm đó đã trở về với mọi người.

Một buổi chiều nọ, Lục Thành An đòi Moore đưa mình ra ngoài đi dạo.

Thời tiết hôm ấy rất đẹp, Moore biết cứ ở trong phòng bệnh mãi cũng không tốt cho quá trình hồi phục nên quyết định dẫn Lục Thành An xuống lầu phơi nắng.

Hai người đi dạo một vòng quanh quảng trường, Lục Thành An bỗng dừng lại, cười nói: “Nóng quá, em đi mua chai nước cho tôi được không?”

Moore để hấn ngồi ở băng ghế công cộng rồi quay đi mua nước.

Đợi đến khi bóng dáng Moore biến mất, Lục Thành An mới bước tới trước một cậu nhóc đang đi chơi, hỏi: “Bạn nhỏ, hỏi cháu này, hôm nay là ngày tháng năm nào? Trả lời đúng sẽ có phần thưởng đó.” Hấn lấy một chiếc thuyền giấy nhỏ từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt cậu nhóc.

Cậu nhóc trả lời rất nghiêm túc: “Hôm nay là ngày 15 tháng 9 năm thiên văn thứ 501. Chú ơi, sao chú hỏi câu dễ thế?”

Lục Thành An ngây người, đưa chiếc thuyền nhỏ cho cậu nhóc.

Năm thiên văn thứ 501.

Đã sáu năm trôi qua kể từ nhiệm vụ đó?!

Trẻ con sẽ không nói dối về ngày tháng. Xem ra hoài nghi của hấn không sai, đồng hồ trong phòng bệnh đã bị chỉnh lại.

Một lát sau, Moore mua nước trở về. Lục Thành An bình tĩnh nói: “Tôi hơi mệt, về nghỉ đã.”

Moore không phát hiện ra sự khác thường, còn tưởng là Lục Thành An mệt thật nên lập tức đưa hấn về phòng bệnh.

Giờ cơm chiều, Moore xách cặp lò ng giữ nhiệt tới ăn cơm cùng Lục Thành An.

Gần đây hệ tiêu hóa của Lục Thành An đã khá hơn rất nhiều, không phải ăn thức ăn lỏng nữa, có thể ăn được vài món rau và thịt dễ tiêu. Thế nên Moore lại dốc công nghiên cứu công thức nấu ăn, ngày nào cũng nấu các món ngon đưa tới bệnh viện, xây dựng chế độ dinh dưỡng cực kỳ cân đối.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, xong xuôi, Moore bèn nói: “Em đi rửa cặp lồng ng. Anh nghỉ một lát đi nhé.”

Moore đang định rời đi, Lục Thành An bỗng nhiên giữ chặt tay anh, thấp giọng nói: “Moore, sao em lại lừa tôi?”

Moore giật mình, ngoảnh lại nói: “Lừa anh gì chứ?”

Lục Thành An nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi gần từng chữ: “Đã sáu năm trôi qua, bảo sao em thay đổi nhiều đến thế. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong sáu năm này?”

Lưng Moore cứng đờ, môi hơi tái đi, không biết nên nói thế nào.

Lục Thành An nắm chặt tay Moore: “Tôi không muốn em lừa tôi, nói tôi biết tất cả sự thật được không?”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa bỗng vang lên. Lục Thành An buông tay, Moore vội vàng bước tới mở cửa.

Người tới là Lục Tắc Hiên. Hôm nay vừa đúng cuối tuần, hẳn tranh thủ thời gian rảnh tới bệnh viện thăm anh trai.

Thấy sắc mặt Lục Thành An và Moore khá lạ, Lục Tắc Hiên thắc mắc: “Anh, sao vậy?”

Lục Thành An nhíu mày, nghiêm giọng nói: “Các cậu chinh đồng hồ trong phòng bệnh để anh tưởng nhầm rằng mình chỉ hôn mê vài ngày nhưng thực ra đã sáu năm rồi. Tại sao lại vậy?”

Lục Tắc Hiên im lặng một lát rồi mới nói: “Moore, anh ra ngoài một lát trước nhé. Để tôi nói chuyện với anh ấy.”

Moore thoáng chần chừ nhưng rồi cũng gật đầu, bước ra khỏi cửa.

Lục Tắc Hiên hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Lục Thành An, nói: “Anh, xin lỗi. Năm đó bọn em không tìm thấy di hài của anh, tưởng ra anh đã bị lũ quái vật xâu xé hết, đã hy sinh... Không ngờ anh lại bị người của tổ chức hắc ám bí mật bắt đi.”

Lục Tắc Hiên siết chặt nắm tay, giọng khô không khốc: “Anh... Đã trở thành Lính gác biến dị, bị bọn chúng nhốt trong phòng thí nghiệm suốt sáu năm.”

Chương 135: Ngoại truyện 3 - Phần 15: Bên nhau

Lục Thành An không ngờ mình đã từng trải qua chuyện bi thảm đến thế.

Xem ra những cảnh tượng đáng sợ trong mơ không phải ác mộng đơn thuần mà là chuyện đã từng xảy ra.

Biến dị? Không ngờ có một ngày cụm từ này lại gắn liền với hắn?

Năm xưa, khi dẫn đội đi làm nhiệm vụ, Lục Thành An từng gặp vài Lính gác biến dị. Thế giới tinh thần của bọn họ đều đã sụp đổ, đánh mất lý trí, biến thành quái vật đầu người thân thú, tấn công tất cả những ai ở gần, thậm chí coi họ thành thức ăn mà nuốt sống.

Gặp phải Lính gác biến dị, mệnh lệnh của Liên bang là phải diệt trừ ngay, tránh việc để những kẻ có sức tấn công cao đó lạm sát người vô tội, uy hiếp đến sự an toàn của xã hội.

Chính hắn cũng từng biến dị?

Lục Thành An đờ người, hắn cố giữ bình tĩnh: “Sau đó thì sao? Sao cậu tìm được anh?”

Lục Tắc Hiên giải thích: “Năm đó, Tướng quân Tạ suất lĩnh Quân đoàn Ánh Sao gặp phải mai phục của tổ chức hắc ám, hơn trăm tướng sĩ đều đã hy sinh, chỉ còn một mình con trai bà ấy, Tạ Nhiên, may mắn sống sót. Dưới sự sắp xếp của Nguyên soái, Tạ Nhiên trở thành nằm vùng của Bộ Quân sự thâm nhập tổ chức hắc ám...”

Lục Tắc Hiên kể lại chi tiết chuyện mình đã gặp Nhiên Nhiên ra sao, nằm vùng trong tổ chức hắc ám, bắt được kẻ thủ ác phía sau thế nào, đồng thời tìm được Lục Thành An đã biến dị trong phòng thí nghiệm đặt tại khu ô nhiễm ở chòm sao Củ Xích, vượt qua thử thách cuối cùng của kẻ đeo mặt nạ, bí mật đưa Lục Thành An tới hành tinh Nhện Đỏ cho anh trai mình nghe.

Toàn bộ câu chuyện nghe vô cùng khúc chiết, ly kỳ, chấn động.

Lục Thành An cau mày suốt từ đầu đến cuối, đến tận khi Lục Tắc Hiên kể hết chân tướng, rốt cuộc hắn đã hiểu trong sáu năm qua, sóng ngầm cuộn trào khắp Liên bang, vô số anh liệt đã ngã xuống mới đổi được sự bình yên như hôm nay.

Tổ chức hắc ám đã bị diệt sạch, Lục Thành An cũng khôi phục ý thức con người nhờ Tổng thống và Tạ Nhiên phối hợp chữa trị.

Hắn là Lính gác biến dị đầu tiên khôi phục được nhân cách trong lịch sử Liên bang.

Lục Thành An siết chặt nắm tay, cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh. Hắn đưa tay tới, vỗ vai Lục Tắc Hiên: “Không hổ là em trai anh, lần này các cậu lập công lớn rồi, cuối cùng cũng giải quyết được lũ súc sinh kia!”

Hốc mắt Lục Tắc Hiên cay sè: “Anh, nếu khi đó không vì cứu em, anh sẽ không bị kẻ khác hãm hại.”

Lục Thành An nói: “Cậu đừng tự trách. Ván cờ bọn chúng bày ra rất tinh vi, kể cả không có nhiệm vụ đó, anh cũng sẽ bị khống chế bằng thuốc thôi. Anh không tự tay đâm chết kẻ thù được nhưng may mà cậu đã báo thù thay!”

Lục Tắc Hiên biết anh trai là người rất phóng khoáng, không bao giờ so đo chuyện đã qua. Lúc đầu lừa hắn là vì thế giới tinh thần hắn vừa mới được xây dựng lại, không thể bị đả kích quá mạnh. Hiện giờ hắn

đã khỏe hơn nhiều, khả năng chịu đựng tâm lý đương nhiên cũng không yếu như trước nữa.

Dù phải chịu những tra tấn vô nhân đạo, Lục Thành An cũng sẽ không rệu rã, đau khổ vì điều đó.

Điều quan trọng hơn là hiện tại và tương lai.

Lục Thành An nắm chặt tay anh trai mình, thấp giọng nói: “Anh còn sống là quá tốt rồi.”

Lục Thành An cười nói: “Đúng là anh phúc lớn mạng lớn thật, biến dị còn cứu về được cơ mà. Chắc trường hợp này của anh phải được viết vào sách giáo khoa ấy chứ?”

Lục Tác Hiên im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Anh, bọn em đều tưởng anh đã hy sinh từ mấy năm trước, chính em cũng phải đến tận gần đây mới biết. Những năm qua Moore vẫn không quên được anh, thường xuyên tới nghĩa trang thăm mộ anh. Trong thời gian anh mất tích, nhất định anh ấy đã sống rất khổ sở.”

“Vớ lại sau khi bọn em tìm được và đưa anh đến hành tinh Nhện Đỏ, anh lúc ấy đã biến dị hoàn toàn nhưng Moore vẫn chủ động ở lại chăm sóc anh, chữa trị vết thương cho anh, còn đút cho anh ăn nữa...”

Lòng Lục Thành An quặn đau, hần thấp giọng nói: “Anh biết.”

Đối diện với Lính gác biến dị vừa xấu xí vừa đáng sợ, đại đa số mọi người đều cảm thấy sợ sệt, kinh ghét. Nhưng Moore không những không ghét hần mà còn ở lại, kiên nhẫn chăm sóc hần. Trong mơ, người luôn ở bên ân cần chăm sóc hần... Hần chính là Moore.

Bắt đầu là tình cảm thăm mến, sau đó đến khoảng thời gian bên nhau ngắn ngủi, tiếp nữa là sáu năm chia lìa đầy nhung nhớ.

Lục Thành An hẳn có phúc đức gì mà lại gặp được một Dẫn đường si tình đến thế?

Nghĩ đến suốt sáu năm nay Moore luôn một mình tới thăm mộ, lòng Lục Thành An đau như cắt.

Đối diện với di ảnh người mình yêu, rốt cuộc Moore mang theo tâm trạng gì, đã đau khổ đến mức nào?

Trong sáu năm này, tuy Lục Thành An nhận đủ tra tấn về mặt thể xác nhưng sau khi biến dị, hẳn không còn ý thức, não bộ trở nên vô tri vô giác, ngay đến bản thân là ai cũng không biết, chỉ còn bản năng muốn sống sót chèo chống giúp hẳn không chết. Hẳn không phải chịu quá nhiều đau khổ về mặt tinh thần, ngược lại, những ký ức bị giam trong lồng ng sắt, bị tra tấn chỉ giống như một cơn ác mộng.

Nhưng Moore thì khác, ý thức của Moore vô cùng tinh táo.

Chính mắt chứng kiến người yêu “hy sinh”, hình ảnh tang thương ấy vẫn khắc sâu trong đầu anh. Ngay cả sợi dây chuyền có mặt dây hình hươu nhỏ hẳn tặng cũng được anh đeo suốt sáu năm chưa từng tháo xuống. Có thể dễ dàng nhận thấy tình cảm anh dành cho Lục Thành An sâu đậm đến mức nào...

Thời gian hơn sáu năm ấy, hơn hai ngàn ngày đêm, rốt cuộc Moore đã trải qua như thế nào?

Lục Thành An nhắm mắt lại, giọng khàn đi: “Tắc Hiên, cậu về trước đi. Gọi Moore vào, anh có vài điều muốn nói với cậu ấy.”

“Vâng, mấy hôm nữa em lại tới thăm anh.” Lục Tắc Hiên đứng dậy, ra khỏi phòng bệnh.

Thấy hẳn bước ra, Moore vội hỏi: “Anh trai anh sao rồi?”

Lục Tắc Hiên nói: “Yên tâm, anh ấy luôn nghĩ thoáng mà. Từng biến dị cũng không ảnh hưởng quá lớn đến anh ấy đâu.”

Cuối cùng Moore cũng có thể thở phào một hơi.

Quả nhiên tính cách lạc quan của Lục Thành An vẫn giống hệt năm đó. Hắn sẽ không rối ren, đau khổ, càng không bao giờ chùn bước vì những chuyện đã trải qua. Từ trước tới nay, hắn luôn đối diện mọi chuyện bằng thái độ tích cực, đón mỗi ngày mới tới bằng nguồn sinh khí dồi dào nhất.

Lục Tác Hiên nói: “Tôi về trước. Anh tôi đang chờ anh đấy.”

Moore gật đầu, mở cửa bước vào phòng.

Thấy anh, ánh mắt Lục Thành An bỗng trở nên phức tạp hẳn.

Moore cúi đầu, dịu giọng nói: “Không phải em cố tình muốn lừa anh đâu. Lúc ấy thể giới tinh thần của anh chỉ vừa được xây dựng lại thôi, mọi người lo anh bị chấn động mạnh sẽ lại mất kiểm soát, cuồng bạo nên mới chỉnh lại thời gian để khiến anh nghĩ anh chỉ hôn mê vài ngày...”

Anh còn chưa nói xong, Lục Thành An đã vươn tay tới kéo anh vào lòng.

Giọng nói trầm thấp, ôn hòa của Lục Thành An vang lên bên tai: “Xin lỗi, mấy năm nay... Khó khăn với em lắm đúng không?”

Nghe thế, mắt Moore bỗng cay sè.

Sáu năm, hơn hai ngàn ngày, anh chưa bao giờ quên Lục Thành An.

Ban đầu quả thật rất đau khổ, mỗi khi nhớ đến người kia, lòng anh lại đau như cắt, trắng đêm không ngủ. Nhưng về sau, quen dần với cuộc sống không có Lục Thành An, anh quyết định coi hắn như một ký thác về mặt tinh thần...

Lúc này, được người mình ngày đêm mong nhớ ôm vào lòng thêm một lần nữa, trái tim đã nguội lạnh từ lâu của Moore dường như

được hâm nóng lại.

Anh lắc đầu, khẽ nói: “Không khó khăn, em... Em chỉ rất nhớ anh thôi.”

Lục Thành An ôm chặt Moore hơn nữa.

Mấy năm qua, Lục Tắc Hiên chìm trong cảm giác áy náy và tự trách, Moore luôn đau buồn tưởng niệm hắn, sự ra đi của hắn khi ấy khiến những người thân thuộc nhất với mình không thể nguôi ngoai suốt sáu năm. May mà ông trời cho hắn cơ hội để được đứng trước mặt gia đình, người yêu thêm một lần.

Lục Thành An nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc mềm của Moore, thấp giọng nói: “Là tôi có lỗi với em, không thực hiện được những lời đã hứa... Tôi đã nói sẽ bên em mỗi dịp sinh nhật nhưng đáng tiếc sáu năm rồi tôi lại không ở bên em.”

Moore nghẹn ngào nói: “Em không trách anh mà, anh đừng xin lỗi em như vậy.”

Hành động cứu Lục Tắc Hiên năm đó, hắn chỉ đang làm chuyện một quân nhân, một người anh trai nên làm. Bị kẻ khác tính kế hãm hại rồi cuồng bạo khi rơi vào vòng vây của quái vật là chuyện không thể khống chế, cũng không phải lỗi của hắn. Ngược lại, Moore chỉ càng đau lòng vì những tra tấn hắn phải chịu suốt mấy năm qua.

Hai người ôm chặt lấy nhau trong phòng bệnh, cùng lắng nghe tiếng tim đập của nhau.

Sáu năm trôi qua, rất nhiều người, nhiều chuyện đều đã thay đổi. Nhưng khi hai người ôm chặt lấy nhau, tình cảm, sự quyến luyến và nhịp tim dồn dập khó có thể kiềm chế được vẫn hết như năm xưa.

Tình cảm chất phác nhất của tuổi trẻ không hề tan biến vì thời gian trôi qua.

Lục Thành An khẽ nói: “Nhưng chuyện không vui đều đã qua rồi... Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Moore gật đầu: “Được.”

Lục Thành An mỉm cười, thuận tay gỡ kính của Moore xuống.

Tầm mắt Moore trở nên mơ hồ, tim anh đập thành thịch, còn chưa kịp nói tiếng nào thì nụ hôn quen thuộc đã dừng trên môi.

Năm đó, khi ở bên nhau, mỗi lần Lục Thành An muốn hôn, hắn luôn gỡ kính của Moore ra trước vì kính khá vướng víu, ảnh hưởng đến chuyện gần gũi nhau của hai người. Không ngờ Lục Thành An vẫn nhớ thói quen này.

Moore khẽ khép mắt, ôm chặt lấy người đàn ông đối diện.

Thật tốt, lần này không phải mơ nữa rồi, người anh luôn nhung nhớ đã thực sự trở lại.

Một tháng sau, Lục Thành An đã bình phục hoàn toàn, chính thức làm thủ tục xuất viện, Lục Tác Hiên đích thân tới đón anh trai về nhà.

Lục Thành An gọi Moore đi cùng.

Moore vốn không muốn đi nhưng Lục Thành An lại nói: “Hồi Tết sáu năm trước, em về nhà tôi ăn bữa cơm giao thừa bằng thân phận chiến hữu. Lần này tôi muốn chính thức giới thiệu em với gia đình bằng thân phận người yêu, được không?”

Đối diện với nụ cười tươi của Lục Thành An, Moore thật sự không nở lòng nào từ chối.

Trên đường trở về, Lục Thành An luôn nhìn ra ngoài cửa kính. Sáu năm trôi qua, hành tinh Thủ đô đã thay đổi rất nhiều, vô số giao lộ và tòa nhà khiến Lục Thành An cảm thấy xa lạ. Nhưng sau khi trở về

trang viên nhà họ Lục ở vùng ngoại thành, Lục Thành An phát hiện nơi này gần như không khác gì trước, thậm chí phòng của hắn vẫn được giữ nguyên vẹn.

Xem ra người nhà vẫn luôn nhớ hắn, dù hắn “hy sinh” cũng muốn lưu giữ lại dấu vết về sự tồn tại của hắn.

Lục Tắc Hiên dẫn anh trai và Moore vào phòng khách. Lục Đình Ngự lập tức ra đón, ôm chầm lấy cậu cháu trai: “Mừng cháu xuất viện!”

Lục Thành An thấp giọng nói: “Chú, cháu về rồi đây.”

Lục Đình Ngự vỗ mạnh lên vai hắn, giọng có phần nghẹn ngào: “Về là tốt rồi. Cháu vẫn còn sống thật sự quá tốt rồi.”

Tiêu Thước thấy Moore xách quà cáp linh kính trong tay, bèn nói: “Moore, sao phải khách khí thế, còn mang quà cáp làm gì?”

Vành tai Moore hơi đỏ lên: “Thưa cô, em...”

Lục Thành An chủ động quàng vai anh, mỉm cười giới thiệu: “Thím, Moore là người yêu cháu. Hôm nay cháu dẫn em ấy về chính thức ra mắt gia đình mình.”

Lục Đình Ngự nhận túi quà trong tay Moore, cười tủm tỉm: “Quá tốt luôn, Moore, mau ngồi đi cháu.”

Tiêu Thước và Moore ngồi nói chuyện ngoài phòng khách, Lục Đình Ngự đột nhiên gọi cả hai anh em lên thư phòng trên tầng hai: “Chú có chuyện cần nói với hai anh em.”

Chương 136: Ngoại truyện 3 - Phần 16: Kết cục cuối (Hoàn toàn văn)

Trong thư phòng, Lục Thành An và Lục Tắc Hiên đứng sòng vai nhau, đối diện Lục Đình Ngự.

Lục Đình Ngự vui mừng nhìn hai hậu bối xuất sắc: “Thành An, bố cháu mất sớm, cháu lớn lên trong nhà chú từ nhỏ, chú luôn đối xử với cháu như con ruột của mình. Trong lòng chú, cả cháu và Tắc Hiên đều là con của chú.”

Lục Thành An cười nói: “Cháu biết ạ. Chú đối xử với cháu còn tốt hơn cả cha ruột.”

Lục Đình Ngự nghiêm túc nói: “Thế hệ này của nhà họ Lục chỉ có hai đứa các cháu là Lính gác cấp S. Hiện tại, Tắc Hiên muốn điều chuyển đến Quân đoàn Linh Hồ làm việc cùng Tạ Nhiên. Thành An, trọng trách Quân đoàn Liệp Ưng về sau sẽ giao cho cháu. Hôm nay chú gọi hai đứa vào cũng là để bàn bạc chuyện này.”

Lục Thành An nhìn sang phía em trai, hỏi: “Cậu quyết định rồi à?”

Lục Tắc Hiên gật đầu: “Đúng vậy, em và Nhiên Nhiên đã đồng sinh cộng tử, trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau, em không muốn phải xa em ấy. Hơn nữa, tổ chức hắc ám đã bị tiêu diệt, chủ trương bành trướng điên cuồng của Liên bang cũng ngừng lại. Tiến hành trao đổi thông qua tâm trí với sinh vật vũ trụ là chuyện cả em và Nhiên Nhiên đều muốn làm, đồng thời cũng là chuyện có ý nghĩa rất lớn.”

Lục Thành An nghe hẳn nói chuyện mà không câu nào thiếu Tạ Nhiên, hiển nhiên Lục Tắc Hiên đã yêu đương đắm đuối lắm rồi.

Nhưng thấy em trai đã trưởng thành, đủ khả năng gánh vác trách nhiệm, có ước mơ và truy cầu của riêng mình, còn gặp được người yêu muốn bầu bạn trọn đời, Lục Thành An cũng cũng thấy mừng cho hẳn.

Lục Thành An cười tươi, vỗ vai Lục Tấn Hiên, nói thẳng: “Được! Anh và cậu chẳng có gì phải khách khí với nhau. Sau này cậu cứ đi làm đại sứ ngoại giao, anh sẽ phụ trách trấn thủ sau lưng để cậu được yên tâm công tác.”

Lục Tấn Hiên nói: “Tốt quá rồi. Anh thật sự đồng ý về trụ sở Quân đoàn Liệp Ưng làm việc à?”

Lục Thành An nói: “Nếu anh đã sống sót trở về thì cũng nên san sẻ phần nào công việc với chú.”

Lục Đình Ngự rất vui: “Tốt rồi. Quyết định vậy nhé, Thành An cứ đi theo chú học hỏi kinh nghiệm, mấy năm nữa chú về hưu, cháu sẽ là Quân đoàn trưởng kế nhiệm của Quân đoàn Liệp Ưng. Chú tin là với năng lực vốn có, cháu sẽ xử lý ổn thỏa mọi công việc trong Quân đoàn.”

Với hai anh em họ, đây chính là bố trí tốt nhất.

Lục Tấn Hiên có thể làm việc cùng Tạ Nhiên còn Lục Thành An cũng được ở lại hành tinh Thủ đô, không bao giờ cần lo về chuyện sẽ phải rời xa Moore nữa.

Nửa tháng sau, Đội đặc chiến Liệp Ưng từng chinh chiến khắp các thiên hà lớn, hoàn thành vô số nhiệm vụ gian nan chính thức tuyên bố giải tán như tượng trưng cho sự kết thúc của một thời đại. Không ít thành viên cũ trong đội gia nhập Quân đoàn Linh Hồ theo Lục Tấn Hiên, cũng có người theo Lục Thành An về làm việc tại trụ sở Quân đoàn.

Sau khi Tổng thống Harrison tái đắc cử, chính sách của Liên bang cũng được cải cách toàn diện. Tiến trình bành trướng điên cuồng khắp vũ trụ của loài người được hoãn lại, không tiếp tục phái bộ đội tiên phong đi tấn công xâm lược những hành tinh khác, Liên bang bước vào thời đại hòa bình nhất kể từ khi thành lập đến nay.

Mùa hè năm sau, Lục Thành An đón sinh nhật tuổi 30.

Người ta thường nói đàn ông sang ba mươi là đã bước vào tuổi độc lập, vững vàng, Tướng quân Lục trải qua gian nan trắc trở lại càng chín muồi, đĩnh đạc hơn, cũng càng có sức hút. Là người thừa kế đã được công khai của Quân đoàn Liệp Ưng, giờ đây hẳn chính là tâm điểm của sự chú ý ở bất cứ nơi nào hắn đi qua.

Tuy vậy, hắn vẫn sáng sủa, hoạt ngôn, luôn tươi cười hệt như trước.

Khoảng thời gian bị kẻ khác cầm tù, ngược đãi dài đằng đẳng sáu năm không hề lưu lại dấu ấn khắc khổ nào trên người hắn mà chỉ càng khiến hắn mạnh mẽ hơn.

Hắn là Lính gác biến dị đầu tiên khôi phục được ý thức trong lịch sử Liên bang.

Lục Thành An cũng không coi đoạn quá khứ ấy như một nỗi ô nhục của bản thân mà rất thoải mái nói ra cảm nhận của mình, thậm chí phối hợp làm rất nhiều đề tài nghiên cứu về tế bào não, trí nhớ và thế giới tinh thần cùng Viện Khoa học Liên bang. Hắn hy vọng có thể giúp các nhà khoa học nghiên cứu triệt để vấn đề biến dị ở Lính gác.

Biết đâu tương lai sẽ có thêm nhiều Lính gác biến dị được cứu sống.

Hôm sinh nhật, Lục Đình Ngự tổ chức một buổi tiệc lớn tại trang viên nhà họ Lục, mời rất nhiều khách khứa tới chung vui với Lục Thành An.

Đây là sinh nhật đầu tiên kể từ khi hắn trở về, ý nghĩa giống như niết bàn tái sinh.

Những chuyện hấn từng trải qua vô cùng gập ghềnh, khúc khuỷu: Cha mẹ mất sớm, được gửi nuôi trong nhà chú; Sau khi trở thành Đội trưởng Đội đặc chiến Liệp Ưng, tuy lập được nhiều chiến công hiển hách nhưng lại bị hãm hại khi còn rất trẻ, cơ thể bị quái vật xé đôi, còn biến dị, bị tổ chức hắc ám bắt về làm vật thí nghiệm, tồn tại qua sáu năm trời trong lồng giam tăm tối...

Qua hôm nay, hấn chính thức bước sang tuổi 30.

Trải qua đau khổ cũng không quên bản tâm, vẫn duy trì thái độ lạc quan hệt như trước. Đối với hấn, tuổi ba mươi chính là một khởi đầu hoàn toàn mới.

Không ít tướng lĩnh trong Bộ Quân sự tới chúc mừng sinh nhật Lục Thành An với thái độ rất tôn trọng. Lục Thành An tươi cười trò chuyện cùng mọi người nhưng vẫn thường xuyên để ý đến người đang ở trong góc phòng.

Hôm nay Moore mặc một bộ đồ Âu, đeo cặp kính mắt viền bạc trông rất nhã nhặn. Anh yên lặng ngồi ăn trong góc như không muốn khiến người khác chú ý thấy nhưng lại đâu biết rằng ngoại hình và khí chất của bản thân chỉ cần ngồi đó thôi đã thu hút vô số ánh nhìn.

Lục Thành An mỉm cười, tiến về phía Moore.

Cảm nhận được ánh mắt sau lưng mình, Moore ngoảnh lại, đối diện với đôi mắt sâu của Lục Thành An.

Lục Thành An bước thẳng đến trước mặt Moore rồi mới dừng lại.

Khách khứa xung quanh đồng loạt ngoảnh sang nhìn, Moore đang chưa hiểu hấn định làm gì thì Lục Thành An đã bất ngờ quỳ một chân xuống.

Không biết hấn lấy một chiếc hộp rất tinh xảo từ đâu ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương đẹp mắt đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh

đèn.

Nhạc nền của buổi tiệc được người phụ trách biết ý tắt đi, cả sảnh tiệc bỗng yên tĩnh vô cùng.

Moore hồi hộp đứng thẳng đờ người.

Lục Thành An ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, nói rất chân thành: “Moore, tôi từng hứa sẽ bên em trong mọi sinh nhật về sau. Chỉ là tôi chưa thực hiện được lời hứa ấy, khiến em phải đau khổ nhiều năm đến vậy.”

“Cả cuộc đời này, may mắn lớn nhất của tôi chính là gặp được em.”

“Trước kia, hai ta chưa được ở bên nhau bao lâu, vậy nên tôi hy vọng sẽ được đi hết quãng đời còn lại cùng em. Tôi sẽ bảo vệ em, bầu bạn với em, bên em qua từng sinh nhật.”

“Hôm nay, trước sự chứng kiến của rất nhiều bạn bè, người thân, tôi chắc chắn sẽ không bao giờ nuốt lời nữa.”

“Moore, tôi muốn chính thức cầu hôn em. Em có sẵn lòng tiếp nhận lời cầu hôn này không?”

Đối diện với ánh mắt cười của hắn, lòng Moore cảm động không thôi.

Là một Dẫn đường cấp A đã mất cả cha lẫn mẹ, kỳ thực cả gia thế lẫn năng lực của Moore đều không tương xứng với Lục Thành An.

Nhưng hôm nay, trước mặt biết bao thân bằng quyến thuộc, trong buổi tiệc sinh nhật long trọng này, Lục Thành An công khai cầu hôn Moore... Điều này chẳng những là minh chứng cho sự chân thành của hắn mà còn là sự trân trọng tuyệt đối hắn dành cho Moore.

Đầu ngón tay Moore khẽ run lên, anh đỏ mặt nhận lấy chiếc nhẫn Lục Thành An đưa tới, nhỏ giọng đáp: “Vâng, em đồng ý.”

Lục Thành An sung sướng vô cùng, lập tức cẩn thận đeo chiếc nhẫn lên tay anh rồi đứng dậy, ôm chặt anh vào lòng.

Tiếng pháo tay giòn giã vang lên khắp sảnh tiệc, không ít vị khách đang gửi lời chúc mừng tới họ.

Moore cảm thấy đầu óc mình cứ ngất ngư như đang nằm mơ.

Sau khi buổi tiệc sinh nhật kết thúc, Lục Thành An đưa Moore tới đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có lều trại đã dựng sẵn, chung quanh chằng đầy dây đèn LED lung linh. Đây chính là nơi hai người đã từng cắm trại hồi sinh nhật Moore mấy năm trước, cũng là nơi Lục Thành An đã tỏ tình với Moore.

Moore bước tới chỗ túp lều, hỏi: “Sao lại đưa em tới đây? Muốn ôn lại kỷ niệm à?”

Lục Thành An ôm lấy anh từ sau lưng, gác cằm lên vai Moore, thấp giọng nói: “Sinh nhật em năm đó, anh đã tỏ tình, tặng sợi dây chuyền kia cho em, em vẫn nhớ đúng không?”

Đương nhiên Moore vẫn nhớ. Anh vẫn luôn đeo sợi dây chuyền ấy trên người chưa bao giờ tháo ra.

Lục Thành An nói: “Em cũng đã chuẩn bị một món quà tương tự cho tôi đúng không?”

Moore ngẩn người: “Sao anh biết?”

Lục Thành An mỉm cười, nói: “Tôi nhớ hồi ở hành tinh Nhện Đỏ, ngày nào em cũng nói với tôi rằng đã chuẩn bị cho tôi một sợi dây chuyền gì gì đó.”

Moore lấy một hộp quà ra khỏi túi, tặng cho hấn: “Đã chuẩn bị từ lâu rồi nhưng còn chưa kịp tặng anh.”

Lục Thành An nhận lấy, quả nhiên là một sợi dây chuyền cùng kiểu dáng.

Mặt dây chuyền Moore đeo là hình hươu nhỏ đáng yêu còn mặt dây chuyền anh tặng Lục Thành An chính là một chú đại bàng vàng thu nhỏ. Hình thù của mặt dây chuyền trông giống hệt thực thể tinh thần của hai người, vừa nhìn là biết đồ đôi được đặt làm riêng.

Lục Thành An cúi đầu: “Nào, đeo giúp tôi đi.”

Moore đeo sợi dây chuyền lên cổ Lục Thành An.

Hai người nhìn mặt dây chuyền đôi trước ngực nhau rồi lại nhìn nhau mỉm cười.

Hôm nay, món quà sinh nhật đến muộn sáu năm này cuối cùng cũng tặng được cho người muốn tặng.

Lục Thành An duỗi tay tới, tay trái nhẹ nhàng ôm eo Moore, tay phải thuận thực tháo kính của Moore xuống.

Vành tai Moore đỏ hồng, tự giác nhắm mắt lại, tưởng rằng hấn chuẩn bị hôn.

Kết quả, chờ vài giây nhưng Lục Thành An lại chẳng làm gì, Moore mở mắt ra đầy khó hiểu. Anh thấy Lục Thành An đang cười toe toét nhìn anh, trêu ghẹo: “Sao vậy, em tưởng tôi cứ tháo kính của em ra là sẽ hôn em à?”

Mặt Moore đỏ lựng lên: “Anh...”

Ai lại đùa bốn người ta như thế kia chứ, chẳng hiểu hấn học đâu ra cái trò này?

Lục Thành An đột ngột vươn tay tới bế ngang Moore lên, đưa anh đi thẳng vào trong lều, còn tiện tay kéo kín cửa lều lại.

Đến khi bị đ ò xuống Moore mới nhận thấy tình hình không ổn: “Anh làm gì vậy...”

Lục Thành An ghé sát vào tai anh thì thầm: “Hôm nay tôi không chỉ muốn hôn mà còn muốn hoàn toàn có được em.”

Đến lúc này thì cổ của Moore cũng đỏ bừng lên luôn rồi. Anh muốn giãy ra nhưng Lính gác quá khỏe, nhoáng cái đã đ ò được anh lại.

Giọng Lục Thành An hơi khàn khàn: “Moore, tôi đã cầu hôn với em rồi, cả cuộc đời này tôi chỉ yêu mình em. Chúng ta phải xa nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em không muốn thực sự ở bên tôi sao?”

Đôi hàng mi của Moore khẽ run lên. Đương nhiên anh muốn, trong giấc mơ hồi trẻ, anh đã từng tiếp xúc thân mật với Lục Thành An. Hiện tại, khi ngày này thực sự tới, tuy trong lòng Moore vẫn căng thẳng nhưng cũng không tìm được cảm giác mong ngóng.

Sau khi kết hợp thân thể, Lính gác và Dẫn đường sẽ được buộc định với nhau vĩnh viễn, không gì có thể chia tách được nữa.

Moore nhắm mắt lại, giọng hơi run run: “Được rồi... Hôm nay là sinh nhật anh mà... Tùy anh cả.”

Tim Lục Thành An đập thành thịch, Moore dịu dàng như vậy thật sự quyến rũ vô cùng. Rốt cuộc, hẳn không còn kiềm chế nổi khát vọng mãnh liệt trong lòng nữa, nhanh tay lột s@ch quần áo trên người Moore, điên cuồng hôn lên đôi môi mềm của Moore.

Trên đỉnh núi vắng vẻ, dưới ánh đèn ấm áp, túp lều đột nhiên lắc lư dữ dội.

Những âm thanh mập mờ thỉnh thoảng lọt ra từ bên trong, vỡ vụn thành từng mảnh, kéo dài mãi đến tận đêm khuya.

Cả khu vực cắm trại này đã được Lục Thành An bao trọn, không có bất kỳ ai khác, thế nên cũng không ai biết rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

Hôm sau, Lục Thành An thỏa mãn đưa Moore về nhà.

Moore chẳng muốn động đậy chút nào, cứ nhắm mắt nằm trong lòng Lục Thành An. Khi không đeo kính, trông anh càng dịu dàng hơn bình thường. Lục Thành An bế anh vào phòng ngủ, nghiêm túc nói: “Moore, tôi sẽ chuẩn bị cho em một hôn lễ thật long trọng.”

Giọng Moore khàn đặc: “Em không quan trọng chuyện hình thức đâu. Chỉ cần là ở bên anh, có tổ chức hôn lễ hay không đều được.”

Lục Thành An nói: “Khó đấy. Chúng ta không những phải làm mà còn phải làm sớm cơ.”

Moore giật mình: “Làm sớm? Anh vội đến thế sao?”

Lục Thành An xoa đầu Moore, cười nói: “Không phải tôi sốt ruột, nhưng mà chúng ta cũng nên nghĩ cho Tắc Hiên. Tôi là anh trai kết hôn trước, nó kết hôn với Tạ Nhiên sau sẽ càng hợp lý hơn. Chú đã đánh tiếng là Nhiên Nhiên và Tắc Hiên bận rộn công việc bên Quân đoàn, chắc phải sang năm mới tổ chức, chúng ta nên làm sớm ngay trong hè này.”

Lục Thành An khế cười, dịu dàng hôn lên trán anh: “Nghe lời tôi chuyện hôn lễ. Còn sau khi kết hôn, mọi chuyện đều nghe theo em, nhé?”

Mặt Moore đỏ hồng: “Vâng.”

Đã nhiều năm trôi qua vậy rồi mà Moore vẫn rất dễ xấu hổ/

Nghĩ đến cuộc sống sau khi kết hôn của hai người, Lục Thành An cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Gặp được một Dẫn đường dịu dàng, kiên trì và si tình đến thế, hẳn thật sự rất có phúc.

Mùa hè năm đó, Lục Thành An và Moore tổ chức hôn lễ long trọng tại hành tinh Thủ đô. Dưới sự chứng kiến của người thân, bạn bè, rốt cuộc cả hai cũng được cùng nhau bước vào lễ đường, tuyên thệ sẽ là bạn đời duy nhất của đối phương, vĩnh viễn không chia lìa.

Cũng không bao lâu sau, Lục Tác Hiên và Tạ Nhiên tổ chức một lễ thành hôn đặc biệt tại hành tinh Nhện Đỏ, chính thức thuộc về nhau dưới sự chứng kiến của nhện chúa.

Cả hai anh em nhà họ Lục đều đã tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Tướng quân Lục Đình Ngự được song hỷ lâm môn, lúc nào cũng vui phơi phới, sáng khoái tinh thần.

Sau khi kết hôn, các cặp đôi trẻ đều dọn ra ngoài ở riêng, dù sao họ đều muốn tận hưởng thế giới hai người. Tuy vậy, mỗi dịp lễ lạt có thời gian rảnh, hai anh em Lục Thành An, Lục Tác Hiên đều sẽ đưa nửa kia của mình về nhà thăm cha mẹ.

Dưới sự ảnh hưởng của Tướng quân Lục cha, tay nghề bếp núc của cả hai anh em càng ngày càng xuất sắc. Mỗi lần gia đình sum họp, Lục Tác Hiên và Lục Thành An đều tự giác xuống bếp nấu nướng, Tạ Nhiên và Moore ngồi nói chuyện cùng cha mẹ trên phòng khách.

Cả gia đình ai cũng vui vẻ.

Phong ba đã qua, những ngày tháng về sau được bầu bạn bên cạnh người thương chính là niềm hạnh phúc lớn nhất.

[Kết thúc bộ truyện]